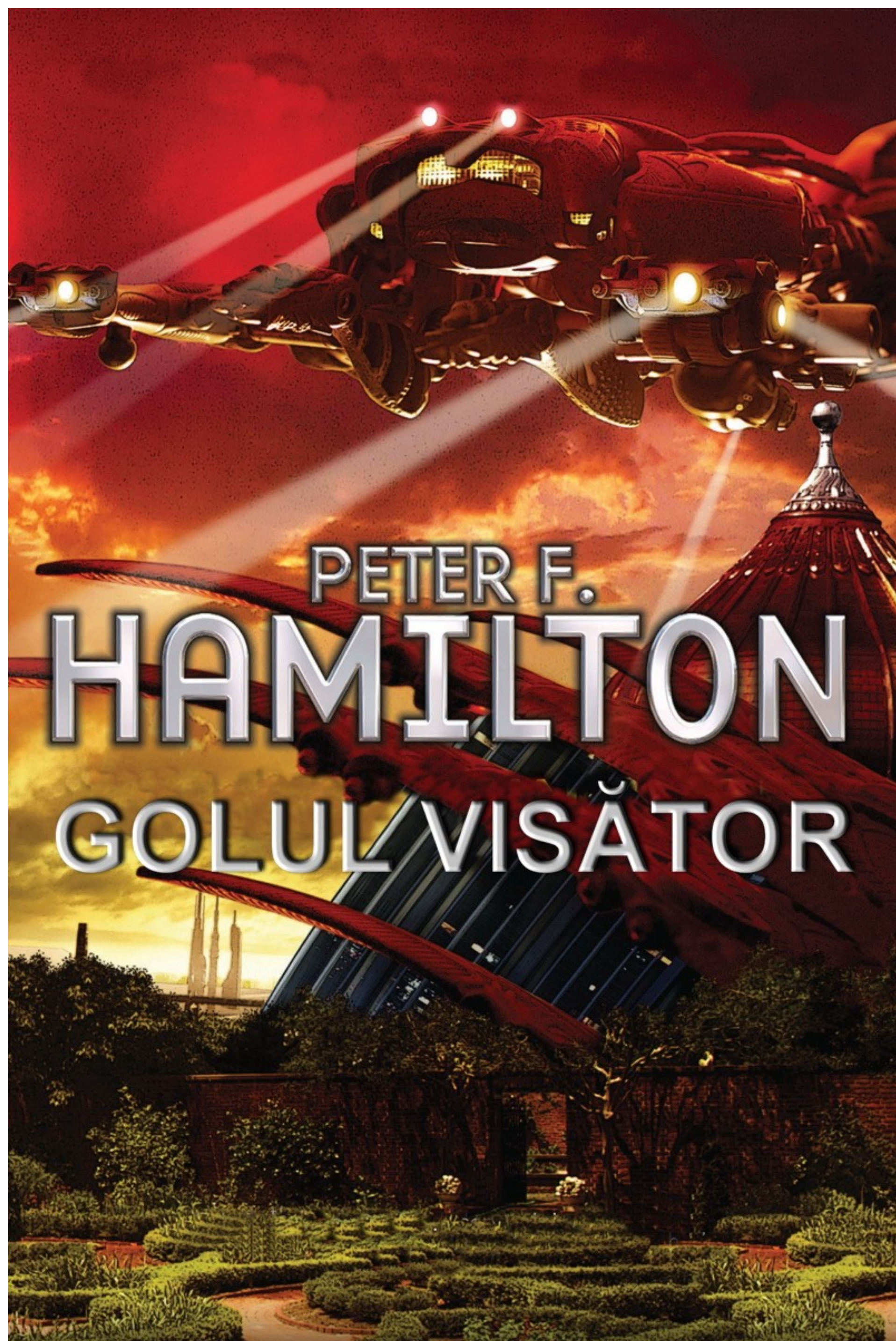

PETER F.
HAMILTON
GOLUL VISĂTOR

PETER F. HAMILTON

GOLUL VISĂTOR

Primul volum din trilogia **Golul**

Traducere din limba engleză

C. Preda

Peter F. Hamilton ***THE DREAMING VOID*** 2007

Nemira, 2014

Peter F. Hamilton s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci şi opt de ani a debutat cu o povestire în revista *Fear.* Au urmat alte texte publicate în revista *Interzone* şi în antologiile *In Dreams* şi *New Worlds.* În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising,* iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei,* cărţile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câştigat Premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome”. Între 1996 şi 1999 a publicat trilogia *ZORII NOPŢII,* considerată renaşterea genului space opera. *TRILOGIA GOLULUI* este cea mai recentă creaţie a sa, apărută între 2007 şi 2010. Din 2008, Peter F. Hamilton locuieşte în Rutland cu soţia şi cei doi copii ai săi.

Prolog

Nava stelară *CNE Caragana* aluneca în jos, desprinsă dintr-un cer de noapte, cu corpul gri-roşu iluminat de irizarea palidă a furtunilor masive de ioni ce asaltau spaţiul din toate direcţiile pe distanţe de ani-lumină. Sub vasul de cursă lungă, Staţia Centurion forma o semilună strălucitoare de lumină pe suprafaţa de stâncă prăfuită a planetei niciodată-numite. Şi echipajul, şi pasagerii priveau enclava locuibilă cu o senzaţie de uşurare. Chiar şi cu hiperpropulsorul care îi împingea cu o viteză de cincisprezece ani-lumină pe oră, tot le luase optzeci şi trei de zile pentru a ajunge la Staţia Centurion a Marii Confederaţii. Era cam maximul distanţei la care omul ajunsese să călătorească, în mod regulat, desigur, pe la mijlocul secolului al treizeci şi patrulea.

De pe canapeaua din holul principal, Inigo studia cu un interes detaşat peisajul străin ce se apropia încet. Tot ce vedea corespundea cu exactitate rapoartelor informative din fişierele proiectate cu luni în urmă, un platou monoton de lavă veche, ondulat de văi puţin adânci ce nu duceau nicăieri. Atmosfera subţire de argon stârnea nisipul cu rafale scurte, alungându-l în fuioare înguste de la o dună la alta. Dar ceea ce-i atrăsese atenţia cu adevărat fusese staţia.

Se aflau acum la doar douăzeci de kilometri de solul pe care luminile începeau să contureze forme distincte. Inigo putea zări cu uşurinţă marele dom-grădină din centrul secţiunii umane de pe segmentul din extremitatea nordică a semilunii locuite. Un cerc de smarald luminos, cu rol de pivot pentru nişte căi tubulare de culoare neagră ce se îndreptau către blocuri rezidenţiale mari, care ar fi putut fi transplantate de pe oricare staţiune din mediul exotic al Confederaţiei. De acolo tuburile îşi continuau drumul peste lavă, spre clădirile în formă de cub ale observatorului şi modulelor de suport tehnic.

Terenul accidentat din sud aparţinea habitatelor străine – forme şi structuri cu geometrii şi dimensiuni diferite, cele mai multe dintre ele luminate. În proximitatea oamenilor se aflau

bulele de argint ale hominizilor Golant, urmate de terenurile de păşunat îngrădite pe care Ticothii le cutreierau în mijlocul turmelor lor. Veneau apoi tancurile-mamut interconectate ale Sulinilor, o specie acvatică. Turnul anost al Ethoxilor se ridica la zece kilometri distanţă de locul unde se terminau lacurile încapsulate în metal ale Sulinilor, întunecat în spectrul vizibil, dar cu o temperatură de suprafaţă de 180 de grade Celsius. Era una dintre speciile care nu interacţionau cu colegii observatori la niciun nivel, cu excepţia schimburilor oficiale de date referitoare la sondele care orbitau în jurul Golului. La fel de taciturni erau şi Forleenii care ocupau cinci domuri mari de cristal opac ce iradiau o lumină uşor violacee. Aceştia puteau fi categoric comparaţi din punct de vedere social cu Kandra, care trăiau într-un cub simplu de metal la treizeci de metri, mai într-o parte. Nicio navă Kandra nu aterizase vreodată acolo după ce oamenii se alăturaseră observării, cu două sute optzeci de ani în urmă. Nici măcar excepţional de longevivii Jadradesh nu văzuseră vreuna, iar Raielii îi invitaseră pe bolovănoşii aceia de locuitori de mlaştină să participe la proiect cu şapte mii de ani în urmă.

Un mic zâmbet licări pe faţa lui Inigo în timp ce mătura cu privirea diversele zone. Era impresionant să vezi atât de multe specii străine grupate fizic într-un singur loc, o adunare ce sublinia, de fapt, importanţa misiunii lor. Cu toate acestea, când privirea i se abătu spre umbrele aruncate de staţie, trebui să admită că cei în viaţă erau complet eclipsaţi de cei care se săvârşiseră înaintea lor. Creşterea şi vârsta staţiei Centurion puteau fi măsurate cu uşurinţă la fel ca acelea ale oricărui umil copac terestru. Ea se dezvoltase în inele adăugate de-a lungul secolelor, pe măsură ce noi specii se alăturaseră proiectului. Cercul larg de teren dispus de-a lungul părţii concave a semilunii era împânzit cu ruine, schelete fărâmiţate ale habitatelor abandonate cu milenii în urmă, pe măsură ce civilizaţiile care le susţinuseră decăzuseră, se mutaseră ori evoluaseră treptat, dincolo de simplele preocupări astrofizice. Chiar în centru, vechile structuri se transformaseră în mormane de metal compactat şi fragmente de cristal ce depăşeau capacitatea oricărui arheolog de a le descifra. Expediţiile de

recunoaştere stabiliseră că vechea inimă a staţiei fusese construită cu peste patru sute de mii de ani în urmă. Desigur, raportat la perioada de observare acoperită de Raieli, asta nu însemna foarte mult.

Un inel de lumină verde clipea intermitent pe câmpul de lavă ce servea drept port spaţial pentru secţiunea ocupată de oameni, chemând în jos *CNE Caragana.* Mai multe nave spaţiale se aflau pe stânca cenuşie lângă zona de aterizare activă: două imense aparate de zbor de cursă lungă din aceeaşi categorie cu *Caragana* şi alte câteva mai mici, folosite pentru plasarea şi deservirea sondelor îndepărtate care monitorizau în mod constant Golul.

Nava se aşeză cu o mică trepidaţie, după care câmpul gravitaţional intern se opri făcându-l pe Inigo să simtă cum se ridică uşor de pe pernele canapelei sub influenţa gravitaţiei de şaptezeci la sută a planetei care prelua controlul. Fu linişte în holul comun până când pasagerii se dezmeticiră, după care un murmur fericit de conversaţie izbucni, sărbătorind sosirea. Stewardul-şef îi invită pe toţi să coboare la sasul principal ca să-şi pună costumele pentru a putea păşi pe staţie. Înainte de a se ridica prudent în picioare şi de a ieşi din hol, Inigo îi aşteptă întâi să plece pe colegii mai nerăbdători. Strict vorbind, el nu avea nevoie de un costum spaţial. Biononicele lui înalte îi puteau înconjura în perfectă siguranţă trupul ca într-un cocon, protejându-l astfel de atmosfera subţire malignă şi chiar de radiaţia cosmică ce provenea de la stelele masive ale Zidului aflate la o depărtare de cinci sute de ani-lumină. Dar călătorise până aici în parte pentru a scăpa de moştenirea lui nedorită. Nu era momentul să iasă în evidenţă, aşa că începu să se îmbrace la fel ca şi ceilalţi.

Festivitatea de predare avea o îndelungată tradiţie pe Staţia Centurion. De fiecare dată când o navă a Marinei ajungea aici aducând noi observatori, exista o scurtă perioadă de suprapunere înainte ca grupul precedent să plece. Sărbătorirea avea loc în domul-grădină sub forma unei gale de seară, cu cel mai bun bufet pe care programele unităţii culinare îl puteau produce. Mesele erau întinse afară, sub stejarii bătrâni în care străluceau sute de lanterne magice, iar partea de sus a domului

purta o aură de amurg auriu. O proiecţie solidă a unui cvartet de coarde interpreta muzică clasică pe o mică scenă înconjurată de un pârâu.

Inigo ajunse destul de devreme, aranjându-şi încă mânecile costumului de seară ultranegru. Nu prea îi plăceau cozile lungi, tăiate drept, ale vestei un pic prea în vogă pentru gustul său, dar trebuia să admită că croitorul de pe Anagaska făcuse o treabă foarte bună. Chiar şi astăzi, dacă voiai haine cu adevărat de calitate, aveai nevoie de un om în cercurile modei şi stilului. Ştia că arăta bine în costum, adică suficient de bine pentru a nu simţi nici cea mai mică urmă de stânjeneală.

Directorul staţiei îi saluta personal pe toţi cei sosiţi. Inigo se aşeză şi el în capătul şirului scurt, aşteptându-şi rândul. Câţiva extratereștri se învârteau în jurul meselor. Golanţii arătau ciudat în hainele croite aproximativ la fel cu cele purtate de oameni. Cu pielea lor gri-albastră şi capetele înalte şi înguste, încercarea politicoasă de a se amesteca printre ceilalţi îi făcea să pară şi mai deplasaţi. Mai era un cuplu de Ticothi ghemuiţi împreună pe iarbă, ambii de dimensiunea unor ponei, orice asemănare oprindu-se însă aici. Aceştia erau cât se poate de evident nişte prădători carnivori, cu pielea verde întunecat întinsă peste fasciculele musculare puternice. Dinţi alarmant de mari şi de ascuţiţi ieşeau la vedere de fiecare dată când mormăiau unul către celălalt şi către grupul de oameni cu care stăteau de vorbă. Inigo îşi verifică instinctiv funcţia câmpului de forţă integral, simţindu-se apoi ruşinat c-a făcut-o. Câţiva Sulini erau şi ei prezenţi, plutind în rezervoare mari de sticlă semisferice, ca nişte cupe de şampanie gigantice susţinute de mici dispozitive regrav. Translatorii lor bolboroseau de zor în timp ce ei se uitau la oameni. Corpurile bulboase li se vedeau distorsionate şi mărite de sticla curbată.

— Inigo, presupun, se auzi răsunând mult prea tare vocea directorului. Îmi face plăcere să te cunosc. Elegant şi sosit devreme pentru petrecere. De-a dreptul lăudabil, amice!

Inigo zâmbi cu respect profesional, strângând mâna bărbatului înalt.

— Domnule director Eyre, răspunse el.

În afară de faptul că vârsta lui ar fi depăşit o mie de ani, CV-ul inclus în fişierele de informare îi spusese prea puţin despre director. Inigo suspecta datele ca fiind corupte, deşi hainele bărbatului erau, cu siguranţă, suficient de istorice, un sacou scurt asortat cu un kilt imprimat ţipător în carouri mov şi negre.

— Oh, te rog, spune-mi Walker.

— Walker? se miră Inigo.

— Prescurtarea de la LionWalker. Poveste lungă. Nu-ţi face griji, prietene. N-o să te plictisesc cu ea în seara asta.

— Ah. Sigur. Inigo îşi stăpâni privirea. Directorul avea o chică groasă de păr şaten, dar ceva se vedea strălucind pe dedesubt, ca şi cum scalpul i-ar fi fost plin de pete aurii. Pentru a doua oară în cinci minute, Inigo se abţinu să se folosească de biononic, deşi o scanare de câmp i-ar fi dezvăluit cu ce fel de tehnologie fusese îmbunătăţit directorul. Cu siguranţă nu era una cunoscută. Trebuia să recunoască, părul îi dădea lui LionWalker Eyre un aspect tineresc, la fel ca majorităţii celor din rasa umană în ultimul timp. Indiferent din ce ramură făceau parte – Înaltă, Avansată, Naturală – vanitatea le era mai mult sau mai puţin aceeaşi. Dar ciocul gri subţire îi împrumuta un aer de distincţie, iar aceasta era cultivată în mod cât se poate de deliberat.

LionWalker îşi flutură paharul de whisky spre parcul întunecat, mişcarea făcând cuburile de gheaţă să scoată un clinchet.

— Deci, ce te aduce în celebrul nostru avanpost, tinere Inigo? Gândul la glorie? Bogăţiile? Sexul? La urma urmei, nu sunt prea multe de făcut pe aici.

Zâmbetul lui Inigo se crispă uşor, dându-şi seama cât de beat era directorul.

— Vreau doar să ajut. Cred că este important.

— De ce?

Întrebarea ţâşnise însoţită de o îngustare bruscă a ochilor.

— Ei bine, Golul este un mister pe care nici chiar ANA nu-l poate descifra. Dacă-l vom putea pătrunde vreodată, înseamnă că vom fi avansat în înţelegerea universului prin intermediul unui factor important.

— Hm. Fă-ţi un serviciu, amice, şi uită de ANA. O adunătură de aristocraţi decadenţi cu minţile împăiate. De parcă le-ar păsa

de ceea ce se întâmplă cu oamenii fizici. Pe Raieli îi ajutăm noi, un popor care merită ceva investiţie. Dar până şi geniile alea îngâmfate sunt perplexe. Ştii ce au găsit inginerii Marinei când au excavat în fundaţia acestui dom-grădină?

— Nu.

— Alte ruine. LionWalker luă o înghiţitură confortabilă de whisky.

— Înţeleg.

— Nu, nu-nţelegi. Erau, practic, fosilizate, nimic mai mult decât straturi de praf vechi de peste trei sferturi de milion de ani. Şi, din ce am prins uitându-mă la înregistrările timpurii pe care Raielii au catadicsit să le facă disponibile, proiectul de observare durează de tot atâta timp. Să te holbezi un milion de ani la o problemă. Asta da dedicaţie! N-am fi capabili să ne descurcăm singuri, suntem prea neînsemnaţi.

— Vorbeşte în numele dumitale.

— Ah, ar fi trebuit să ştiu, cineva care crede.

— În ce?

— În rasa umană.

— Asta trebuie să fie, cu siguranţă, ceva destul de comun în rândul personalului de aici, nu-i aşa? Inigo se întreba cum să se eschiveze, deoarece directorul începea deja să-l irite.

— Al naibii de adevărat, prietene. Este unul dintre puţinele lucruri care-mi înveselesc singurătatea pe-aici. Ooh… iată că-ncepe.

LionWalker îşi înclină capul pe spate privind afară prin cupola în care stratul jos de lumină tulbure se stinsese. Deasupra, cristalul era complet transparent, lăsând să se vadă vastele nebuloase ostile ce împânzeau cerul. Sute de stele străluceau prin perdeaua de lumină, vârfuri arzând atât de intens încât băteau de la violet către indigo, înmulţindu-se spre orizont, pe măsură ce planeta se întorcea încet cu faţa spre Zid – o vastă barieră de aştri masivi ce formau învelişul exterior al nucleului galactic.

— Nu putem vedea Golul de aici, nu-i aşa? întrebă Inigo.

Ştia că era o întrebare stupidă. Golul era ascuns de partea cealaltă a Zidului, chiar în centrul galaxiei. Cu secole în urmă, înainte ca cineva să se fi aventurat în afara sistemului solar al

Pământului, astronomii umani crezuseră că era vorba despre o gaură neagră masivă şi detectaseră chiar emisii de raze X venite de la marea buclă de particule supraîncălzite ce se răsucea de-a lungul orizontului, fapt ce îi ajutase să-şi confirme teoriile. Nimeni nu-şi dăduse seama care era adevărul până la Wilson Kime, căpitanul navei *Endeavour* din Marina Confederaţiei, care în 2560 întreprinsese cu succes prima circumnavigaţie făcută de om în galaxie. Era într-adevăr un orizont impenetrabil dispus chiar în nucleu, dar el nu înconjura nimic la fel de natural, să spunem, ca o banală masă superdensă de stele moarte. Golul era o graniţă artificială ce ocrotea o moştenire veche de miliarde de ani. Raielii susţineau că în interior exista un întreg univers, unul care fusese modelat de o rasă ce trăise în zorii galaxiei. Aceasta se retrăsese în el pentru a-şi desăvârşi călătoria către vârful absolut al evoluţiei, în urma sa, Golul consuma acum încet stelele rămase în galaxie. Prin asta nu se deosebea deloc de găurile negre naturale ancorate în centrul multor galaxii, dar, în timp ce acestea foloseau gravitaţia şi entropia pentru a atrage masă, Golul devora în mod activ stelele. Era un proces care se accelera lent, dar inexorabil şi, dacă nu era oprit, galaxia urma să moară tânără, poate cu trei sau patru miliarde ani înainte de vreme. Suficient de departe în viitor, când Soarele va fi devenit un cărbune rece, iar rasa umană nici măcar o amintire. Dar Raielilor le păsa. Aceasta era galaxia în care se născuseră şi care, credeau ei, merita şansa de a-şi trăi viaţa până la capăt.

LionWalker pufni amuzat.

— Nu, sigur că nu-l poţi vedea. Nu intra în panică, amice, nu există niciun coşmar vizibil pe cerul nostru. Răsare DF7, asta-i tot, spuse arătând cu degetul.

Inigo aşteptă şi, după un minut, un corn azuriu începu să se depărteze de orizont. Era cam cât jumătate din mărimea lunii Pământului şi avea nişte pete negre dispuse ciudat de regulat. Lăsă să-i scape un uşor oftat de admiraţie.

Cincisprezece dispozitive de mărimea unor planete orbitau în interiorul sistemului solar al staţiei Centurion – cuiburi sferice de reţele concentrice, fiecare cu altă masă, cultă intersecţie a câmpului cuantic şi cu carcasa exterioară aproximativ de acelaşi

diametru ca al planetei Saturn. Erau construite de Raieli, un „sistem de apărare” pentru situaţia în care una dintre fazele devoratoare ale Golului ar fi reuşit să străpungă Zidul. Nimeni nu le văzuse vreodată în acţiune, nici chiar Jadradeshii.

— OK. E impresionant, spuse Inigo.

DF-urile erau şi ele în fişiere, desigur, dar să vezi în realitate o maşinărie de dimensiunea aceea drept în faţa ta era extraordinar.

— O să te integrezi, declară fericit LionWalker, bătându-l pe Inigo pe umăr. Du-te şi ia-ţi ceva de băut. M-am asigurat că vom avea cele mai bune programe de sintetizare a alcoolului. Poţi s-o iei ca pe o provocare, zise el şi se îndreptă apoi către următorul sosit.

Cu ochii încă pe DF7, Inigo îşi croi drum către bar. LionWalker nu exagerase cu nimic, băuturile erau de primă calitate, chiar şi vodca ce ţâşnea din sirena sculptată în gheaţă.

***

Inigo rămase la petrecere mai mult decât prevăzuse. Era ceva în faptul de se fi trezit aruncat laolaltă cu o grămadă de entuziaşti care gândeau la fel, ceva care îi trezise instinctele sociale, de obicei adormite. Când, în sfârşit, se întoarse în apartament, biononicul său muncise deja timp de câteva ore ca să-i devieze infiltraţiile de alcool din neuroni. Lăsase totuşi să-i treacă puţin dincolo de protecţia artificială, destul ca să-i genereze o uşoară stare de ebrietate cu toate meritele aferente. Urma să trăiască împreună cu oamenii aceştia pentru încă un an. Nu era în avantajul lui să pară un singuratic.

În timp ce se urca în pat, comandă o desaturare completă. Era unul dintre superbele beneficii ale biononicului: nici urmă de mahmureală.

Şi apoi Inigo avu primul vis pe Staţia Centurion. Dar nu era visul lui.

1

Aaron îşi petrecuse toată ziua amestecându-se printre adepţii mişcării Visul Viu în piaţa vastă din Golden Park, trăgând cu urechea la discuţiile animate despre succesiune, bând apă de la standurile mobile, încercând să găsească un pic de umbră ca să se apere de soarele ce ardea nemilos în timp ce căldura şi umiditatea de coastă creşteau fără încetare. Credea că-şi aminteşte că sosise în zorii zilei. Sigur, întinderea acoperită cu dale de marmură era, practic, pustie când o traversase. Vârfurile splendidelor coloane de metal ce înconjurau zona erau încununate de o lumină roz-aurie venită de la steaua locală ce se ridica deasupra orizontului. Zâmbise privind în jur apreciativ contururile oraşului-replică şi comparând topografia împrejurimilor Golden Park cu visele pe care le adunase din gaia-câmp timp de… ei bine, de ceva vreme. Golden Park începuse să se umple repede, după aceea, cu credincioşi care soseau din celelalte districte ale Makkathran2, fie traversând podurile canalului, fie îmbarcaţi într-o flotă de gondole. Pe la mijlocul zilei, trebuie să se fi adunat cam o sută de mii. Toţi stăteau cu faţa către Palatul Orchard ce se întindea posesiv peste districtul Anemone, de cealaltă parte a Canalului de Centură, ca o îngrămădire de dune înalte. Şi aşteptau, tot aşteptau ascunzându-şi prost nerăbdarea de a afla odată decizia Consiliului Clerical. Orice decizie! Consiliul era în conclav de trei zile deja, cât le mai trebuia ca să aleagă un nou Conservator?

În cursul dimineţii îşi croise drum până la Canalul de Centură, în apropierea podului de cabluri şi lemn ce se arcuia peste Anemone. Era închis, bineînţeles, ca şi celelalte două poduri din zonă. De obicei, oricine – de la ultracredincios până la turistul curios – putea traversa şi se putea plimba în jurul vastului Palat Orchard, dar astăzi fusese blocat de nişte clerici juniori bine clădiţi, care păreau să-şi fi antrenat din greu muşchii. De o parte a podului temporar închis erau campaţi sute de jurnalişti veniţi de peste tot din Marea Confederaţie, cei mai mulţi dintre ei ultragiaţi de refuzul încăpăţânat al Visului Viu de a le strecura

vreo informaţie. Erau uşor de identificat după hainele şic, moderne, şi feţele evident menţinute la strălucire maximă de o membrană de solzi cosmetici. Nici chiar ADN-ul Avansat nu producea un ten atât de frumos.

În spatele lor se auzea rumoarea mulţimii care discuta despre candidatul favorit. Dacă Aaron aprecia corect, aproape nouăzeci la sută dintre ei erau în favoarea lui Ethan. Îl voiau pentru că se săturaseră să aştepte, să aibă răbdare, se săturaseră de statu-quoul predicat de toţi ceilalţi interimari mediocri de când Visătorul însuşi, Inigo, ieşise din viaţa publică. Voiau pe cineva care să le conducă mişcarea către acel moment de împlinire fericită ce le fusese promis din clipa în care gustaseră primul vis al lui Inigo.

La un moment dat, după-amiază, Aaron realiză că femeia îl urmărea cu privirea. Nimic evident, nu se uita insistent şi nu se ţinea după el. Cu un uşor declic, instinctul îl făcu s-o localizeze – calitate interesant de ştiut că o are. Din clipa aceea deveni conştient de felul în care se plimba cu nonşalanţă, având grijă să păstreze o oarecare distanţă între ei, de faptul că nu avea niciodată ochii îndreptaţi în direcţia lui atunci când el îi arunca din când în când o privire. Purta un top cu mâneci scurte portocaliu-ruginiu şi pantaloni albaştri, până la genunchi, făcuţi dintr-o ţesătură modernă. Puţin diferită de credincioşii care tindeau să poarte hainele mai rustic-primitive din lână, bumbac şi piele preferate de cetăţenii Makkathranului, dar nu atât de modernă încât să iasă în evidenţă. Nici chipul ei nu atrăgea privirea. Avea o faţă cam plată, cu un nas scurt, drăguţ. Uneori purta la ochi o bandă protectoare subţire de culoare arămie pe care adesea şi-o cocoţa în părul scurt, închis la culoare. Nu-i puteai aprecia vârsta. Ca toată lumea din Marea Confederaţie, avea imaginea exterioară încremenită la vârsta biologică de aproximativ douăzeci şi cinci de ani. Era convins că avea bine peste două sute de ani, deşi nici asta nu se putea dovedi. După ce se jucară de-a sateliţii pe orbită vreo patruzeci de minute, Aaron se îndreptă către ea cu un zâmbet plăcut pe buze. Nu veneau dinspre ea niciun fel de unde pe care clusterele lui macrocelulare să le poată detecta, niciun link la unisferă, şi nici

vreun senzor activ în funcţiune. Din punct de vedere electronic, se afla în Epoca de Piatră.

— Salut! spuse el.

Femeia îşi împinse banda protectoare în sus cu vârful degetului şi îi adresă un zâmbet jucăuş.

— Salut şi ţie! Aşadar, ce te aduce aici?

— E un eveniment istoric.

— Adevărat.

— Te cunosc?

Instinctul nu îl înşelase, se vedea că nu are nimic în comun cu amestecătura de credincioşi placizi din jurul lor, limbajul corpului fiind total diferit. Se putea controla foarte bine, suficient de bine pentru a păcăli pe oricine nu avea antrenamentul lui – *antrenament?* –, dar el îi putea simţi atitudinea diferită, mascată însă bine.

— Ar trebui să mă cunoşti?

Ezită un pic. Faţa ei îi inspira ceva familiar, ceva ce ar fi trebuit să ştie despre ea. Nu se putea gândi la ceva anume, pentru simplul fapt că nu avea niciun fel de amintiri la care să facă apel şi să le examineze. Nicio amintire despre absolut nimic, realiză el, şi în mod sigur părea să nu fi avut o viaţă până în ziua aceea. Ştia că nu e în regulă, dar nu-l deranja.

— Nu-mi amintesc.

— Ce curios. Cum te cheamă?

— Aaron.

Râsul ei îl luă prin surprindere.

— Ce-i? întrebă el.

— Numărul unu, eh? Ce drăguţ.

Aaron răspunse cu un zâmbet forţat.

— Nu înţeleg.

— Dacă ai vrea să listezi animalele terestre, de unde ai începe?

— Acum, m-ai pierdut de tot.

— Ai începe cu un aardwark – porcul termitelor. Dublu A e în capul listei.

— Oh, murmură el. Da, înţeleg.

— Aaron, chicoti ea. Cineva avusese simţul umorului când te-a trimis aici.

— Nu m-a trimis nimeni.

— Serios? Îşi arcui sprânceana groasă. Deci, te-ai trezit pur şi simplu la acest eveniment istoric, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva.

Femeia îşi coborî banda protectoare arămie peste ochi şi clătină din cap mimând consternarea.

— Ştii, suntem câţiva aici. Nu cred că e o simplă întâmplare, nu-i aşa?

— Suntem?

Îşi roti mâna peste mulţime.

— Nu te consideri una dintre oile astea, nu? Adică un credincios? Adică cineva care îşi închipuie că poate găsi o viaţă la capătul viselor ăstora pe care Inigo le-a dăruit cu atâta generozitate Confederaţiei.

— Nu, cred că nu.

— O grămadă de lume urmăreşte ce se întâmplă aici. La urma urmei este important, şi nu numai pentru Marea Confederaţie. Unele specii susţin că, dacă va începe Pelerinajul spre Gol, acesta ar putea declanşa o fază de devorare, ceea ce ar presupune sfârşitul galaxiei. Ai vrea să se întâmple asta, Aaron? îl întrebă ea ţintuindu-l cu privirea.

— Evident, asta n-ar fi bine deloc, răspunse el cu întârziere.

Adevărul era că nu avea nicio părere. Era un lucru la care nu se gândise.

— Evident pentru unii, dar o foarte bună ocazie pentru alţii.

— Dacă spui tu…

— O spun. Îşi linse buzele cu un zâmbet răutăcios.

Şi-acum, ce-ai de gând? Vrei să-mi ceri codul de unisferă? Mă inviţi să bem ceva împreună?

— Nu azi.

Femeia se bosumflă ostentativ.

— Ce-ai zice atunci de o partidă de sex, oricum îţi place ţie?

— O s-o păstrez şi pe asta pentru altă dată, mulţumesc, râse el.

— Aşa să faci, spuse ea şi ridică uşor din umeri. La revedere, Aaron!

— Aşteaptă, spuse el în timp ce ea se întorcea să plece. Cum te cheamă?!

— Nu vrei să mă cunoşti, îi strigă ea. Eu sunt veşti proaste.

— La revedere, Veşti Proaste!

Când se uită înapoi spre el, avea un zâmbet sincer pe faţă. Un deget flutură în sus.

— De asta îmi amintesc cel mai bine, spuse ea şi dispăru în mulţime.

Aaron zâmbi privind-o depărtându-se rapid. Dispăru destul de iute în mulţime. După un minut nici nu o mai putea zări. Îşi dădu seama că la început o văzuse pentru că aşa dorise ea.

Suntem, spusese, *suntem câţiva aici.* Chestia asta nu prea avea sens. Şi totuşi stârnea o grămadă de întrebări. *De ce mă aflu aici?* se întrebă el. N-avea alt răspuns concret în minte decât că se afla acolo unde trebuia să fie şi că voia să vadă cine va fi ales. *Dar amintirile? De ce nu am nicio amintire despre nimic altceva?* Ştia că asta ar trebui să-l supere, căci amintirile erau nucleul fundamental al identităţii umane, dar nici sentimentul acesta nu-l avea. Ciudat. Oamenii erau entităţi emoţionale complexe, dar el nu părea să fie aşa. Cu toate astea nu-şi făcea probleme, în sinea lui, era sigur că în cele din urmă va rezolva misterul legat de el însuşi. Nicio grabă.

Către sfârşitul după-amiezii, mulţimea începu să se subţieze de vreme ce anunţul se încăpăţâna să nu fie făcut. Aaron putea vedea dezamăgirea pe feţele celor care treceau pe lângă el în drum spre casă, sentiment reflectat şi de şoaptele de emoţie ce rezonau în gaia-câmpul local. Îşi deschise mintea gândurilor din jurul lui, îngăduindu-le să intre plutind prin căile de acces pe care gaia-particulele germinaseră în capul lui. Era ca şi cum ai fi păşit printr-o perdea fină de spectre ce acopereau piaţa cu sclipiri în culori ireale, imagini ale unor timpuri de mult trecute, dar rememorate cu drag, sunete înăbuşite ca prin ceaţă.

Amintirile sale despre momentul în care se alăturase comunităţii gaia-câmpului erau la fel de neclare ca şi restul existenţei sale de până acum. Nu părea să fie genul de lucruri pe care le-ar face el, fiind ceva cam excentric. Gaia-câmpul era pentru adolescenţii care considerau că împărtăşirea multiplă a viselor şi a emoţiilor era ceva profund sau pentru fanaticii de la Visul Viu. Era însă suficient de competent cu privire la conceptul de împărtăşire voluntară a gândurilor şi a amintirilor pentru a

putea decela o senzaţie coerentă din expunerea sa la minţile necoapte din piaţă. Desigur, dacă s-ar fi putut face oriunde, aici trebuia făcut, în Makkathran2 din care Visul Viu făcuse capitala gaia-câmpului Marii Confederaţii – cu toate contradicţiile rezultate din asta. Pentru adepţi, gaia-câmpul era aproape identic cu telepatia autentică pe care o posedau cetăţenii Makkathranului real.

Pe măsură ce ziua se scurgea, Aaron le simţea în mod direct tristeţea însoţită de câteva unde de mânie îndreptate către Consiliul Clerical. Într-o societate în care gândurile şi sentimentele erau posedate în comun, la fel funcţiona şi consensul şi o alegere chiar n-ar fi trebuit să fie dificilă. Le percepea, de asemenea, şi dorinţa subliminală ce luneca prin gaia-câmp: Pelerinaj. Singura speranţă reală a mişcării.

În ciuda regretelor care bântuiau acum în jurul lui, Aaron rămase unde se afla. Nu avea nimic altceva de făcut. Soarele ajunsese aproape la orizont când pe balconul larg, dispus de-a lungul faţadei Palatului Orchard, se văzu o mişcare. Dintr-odată, în întreaga piaţă, oamenii zâmbeau şi arătau cu mâna. Începu o mişcare lentă, dar presantă către Canalul de Centură. Câmpurile de forţă de securitate desfăşurate de-a lungul apei începeau şi ele să se extindă, oprindu-i pe cei care se împingeau în bariere sub presiunea crescândă a corpurilor din spatele lor. Camerele diverselor agenţii de ştiri se apropiau prin aer ca nişte baloane negre-argintii de carnaval, intensificând sentimentul de excitare. În câteva secunde, starea de spirit din piaţă sărise către cea de anticipare arzătoare. Dintr-odată, gaia-câmpul trosnea de entuziasm, crescând în intensitate atât de mult încât Aaron trebui să se retragă uşor pentru a evita să fie copleşit de ciocnirile furtunoase de culori şi de strigăte eterice.

Consiliul Clerical păşi solemn pe balcon, cincisprezece siluete purtând robe lungi, vişiniu cu negru, în centru, se afla o siluetă singulară a cărei robă de un alb strălucitor, tivită cu aur, avea gluga trasă pentru a acoperi faţa celui care o purta. Lumina soarelui muribund îi învăluia haina moale, creând un nimb în jurul lui. Urale uriaşe izbucniră din mulţime. Camerele se apropiaseră de balcon atât cât îndrăzniseră operatorii. Câmpurile de forţă ale palatului se ondulară în chip de

avertisment, ţinându-le la distanţă. Toţi ca unul, membrii Consiliului Clerical intrară cu mintea în gaia-câmp. Urmă rapid intrarea în unisferă, făcând astfel marele anunţ accesibil în întreaga Mare Confederaţie, pentru credincioşi şi necredincioşi deopotrivă.

În mijlocul balconului, silueta în robă albă se ridică şi îşi lăsă încet gluga în jos. Ethan zâmbi către oraş şi către credincioşii care îl adulau. Faţa lui solemnă degaja o bunătate ce sugera că îi sunt cunoscute toate temerile lor, că îi înţelegea şi empatiza cu ei. Oricine îi putea vedea pungile întunecate de sub ochi a căror cauză nu putea fi decât povara acceptării unei sarcini atât de înspăimântător de înalte, aceea de a împlini aşteptările fiecărui Visător. Când faţa îi apăru în lumina bogată a soarelui, uralele din piaţă se intensificară. Ceilalţi membri ai Consiliului Clerical erau acum întorşi către noul Cleric Conservator şi aplaudau mulţumiţi.

Fără vreo intervenţie conştientă, rutinele auxiliare ce operau în interiorul clusterelor macrocelulare ale lui Aaron îi animară zoomul ocular. Scană, una câte una, feţele celor din Consiliul Clerical, alocând fiecărei imagini un cod primar pe măsură ce rutinele auxiliare le dispuneau în lacunele de depozitare macrocelulare, gata de a fi readuse instantaneu în memorie. Le va studia ulterior pentru a detecta emoţiile trădate, un indicator bun pentru felul în care argumentase şi votase fiecare.

Nu ştiuse că avea funcţia de zoom, fapt care-i stârni curiozitatea. La cererea lui, rutinele secundare de gândire derulară un sistem de verificare prin clusterele macrocelulare care îi îmbogăţeau sistemul nervos. Exoimagini şi pictograme mentale se derulau trecând din stagiul de neutralitate în cel de aşteptare în vederea sa periferică, în timp ce liniile de irizare se deplasau dublându-i capacitatea naturală de vedere. Exoimaginile erau toate simboluri implicite generate de u-amprenta sa, interfaţa personală cu unisfera care-l putea conecta instantaneu la oricare din cantitatea imensă de date a acesteia şi la funcţiile de comunicare, divertisment şi comerţ. Toate chestii standard.

Şi totuşi, pictogramele mentale pe care le examinase reprezentau mult mai mult decât îmbunătăţirea fiziologică

standard pe care ADN-ul Avansat o punea la dispoziţia unui corp uman. Dacă citise corect sintezele, însemna că era îmbunătăţit cu nişte funcţii-armă de câmp biononic extrem de letale.

Mai ştiu ceva despre mine, gândi el, *am o zestre de Avansat.* Nu era chiar o revelaţie, căci, datorită anticilor fanatici ai geneticii vizionari de pe Far Away, optzeci la sută dintre cetăţenii Marii Confederaţii aveau modificări similare introduse în ADN. Dar faptul că avea şi biononic restrângea posibilităţile la o fracţiune doar, plasându-l pe Aaron mai aproape de originea sa adevărată.

Ethan ridică mâinile, făcând apel la linişte. Întreaga piaţă căzu în tăcere în timp ce credincioşii îşi ţineau respiraţia. Chiar şi murmurul haitei de jurnalişti se potolise. O senzaţie de seninătate întărită de o fermitate de oţel se degaja în gaia-câmp dinspre noul Cleric Conservator.

Ethan era un om sigur de scopul său.

— Le mulţumesc colegilor mei din Consiliul Clerical pentru această deosebită onoare, spuse Ethan. Îmi încep de azi mandatul şi voi face ceea ce cred că ar fi vrut Visătorul nostru. El ne-a arătat calea – nimeni nu poate nega asta. El ne-a arătat unde poate fi trăită şi schimbată viaţa până când devine perfectă, indiferent cum alegi să defineşti asta ca individ. Cred că ne-a arătat acest lucru pentru un anumit motiv. Oraşul pe care l-a construit. Devoţiunea pe care a generat-o. Totul avusese un singur scop: acela de *a trăi Visul.* Asta este ce vom face acum.

În piaţă se ridică un val de urale.

— Al Doilea Vis începu! Am ştiut asta în inimile noastre. Voi aţi ştiut-o. Eu am ştiut-o. Am fost conduşi în interiorul Golului din nou. Ne-am înălţat împreună cu Lordul Cerului.

Aaron scană din nou consiliul. Nu mai avea nevoie să le revadă şi să le analizeze feţele mai târziu. Cinci dintre ei păreau deja extrem de stânjeniţi. În jurul lui uralele se înălţau către un inevitabil punct culminant. La fel şi discursul.

— Lordul Cerului ne aşteaptă. Ne va conduce către destinul nostru. *Vom pleca în Pelerinaj.*

Uralele se transformară într-un vuiet clar de adulare. În gaia-câmp parcă cineva aprinsese focuri de artificii alimentate cu

droguri euforizante. Explozia de entuziasm ce se rostogolea prin universul neural artificial avea o strălucire extraordinară.

Ethan flutură victorios mâna către credincioşi, le acordă un ultim zâmbet şi intră înapoi în Palatul Orchard.

Aaron aşteptă ca mulţimea să se împrăştie. Atât de mulţi plecau plângând de bucurie, încât nu se putu împiedica să clatine din cap a consternare în faţa minţilor lor simple. Fericirea era aici universală şi obligatorie. Soarele se strecură dincolo de orizont, dezvăluind un oraş în care fiecare fereastră strălucea într-o lumină portocalie caldă – la fel ca în cel adevărat. Cântecele pluteau de-a lungul canalelor, gondolierii dând glas fericirii în felul lor tradiţional. În cele din urmă, chiar şi reporterii se împrăştiară sporovăind între ei. Cei care aveau îndoieli îşi coborau vocea. Afară, în unisferă, prezentatorii de ştiri şi comentatorii politici de pe sute de lumi îşi începeau sumbrele predicţii apocaliptice.

Nimic din toate astea nu-l deranja pe Aaron. Se afla încă în piaţă când boţii civici îşi făcură apariţia în lumina stelelor începând să îndepărteze gunoiul lăsat în urmă de mulţimea agitată. Acum ştia ce avea de făcut în continuare. Certitudinea îl izbise imediat ce îl auzise pe Ethan vorbind. Să-l găsească pe Inigo. De aceea se afla acolo.

Aaron privi mulţumit în jurul pieţei întunecate, dar femeia nu se zărea nicăieri.

— Cine-i veste proastă acum? întrebă el şi se întoarse în oraşul care jubila încă.

***

Din balconul aflat de-a lungul faţadei Palatului Orchard, Ethan urmărea cu privirea ultimele raze de soare ce acopereau mulţimea cu un strat auriu translucid. Strigătele lor de aprobare aproape religioasă se reflectau în zidurile groase ale palatului, putea chiar simţi vibraţia balustradei de piatră din faţa lui. Nu că ar fi avut vreo îndoială în timpul acestui proces lung şi dificil, dar răspunsul adepţilor era profund liniştitor. Ştia că are dreptate să-şi impună propria viziune pentru a scoate întreaga mişcare din autosuficienţa ei apatică. Acesta era mesajul evoluţiei: mergi înainte sau mori. Aceasta era raţiunea de a fi a Golului.

***

Ethan îşi închise mintea faţă de gaia-câmp şi părăsi balconul în timp ce soarele se cufunda, în sfârşit, sub linia orizontului. Ceilalţi consilieri îl urmau respectuos, cu mantiile stacojii fluturând agitat în timp ce se grăbeau să ţină pasul.

Secretarul său personal, Clericul-Şef Phelim, aştepta în capul scărilor largi de abanos ce se curbau în jos către cavernoasa Sală Malfit de la parter. Omul purta o robă gri cu albastru ce indica un rang imediat sub cel de Consilier plin, un statut pe care Ethan avea să-l eleveze în următoarele două zile. Gluga îi atârna pe spate, lăsând lumina blândă portocalie să-i facă să sclipească pielea neagră de pe scalpul ras.

Aceasta îi dădea un neobişnuit aspect scheletic în rândul membrilor Visului Viu care urmau moda părului lung răspândită în Makkathran. Când i se alătură lui Ethan, era cu aproape un cap mai înalt, înălţimea şi faţa ce putea rămâne neliniştitor de impasibilă fuseseră de mare ajutor pentru a speria multe persoane. Putea vorbi cu oricine având mintea deschisă către gaia-câmp în timp ce tonul lui emoţional rămânea totuşi de neatins. Încă un lucru cu care comunitatea politicos-pasivă a Visului Viu nu era obişnuită. Pentru cei din ierarhia consiliului, Phelim şi manierismele sale erau un intrus stânjenitor. În particular, Ethan se distra mai degrabă pe seama consternării provocate de adjunctul său care îi era pe deplin loial.

Gigantica Sală Malfit era plină de clerici care începuseră să aplaude imediat ce Ethan ajunse la baza scării. Îşi făcu timp să se încline către ei pe măsură ce traversa pardoseala de un negru pur, zâmbind drept mulţumire şi salutând din cap uneori, în semn de recunoaştere. Imaginea plafonului arcuit de deasupra capului imita cerul Querenciei. Sala Malfit era încremenită într-un permanent răsărit, cu o boltă de un turcoaz limpede şi cu globul ocru al lumii solide Nikran orbitând lent pe lângă margini, suficient de bine mărită pentru a face vizibile lanţurile muntoase şi câţiva nori plutitori. Procesiunea lui Ethan se mută în Sala Liliala în care cerul găzduia o furtună perpetuă cu mantia sa efervescentă de nori strălucitori aureolaţi de fulgere intense mov. Goluri răzleţe permiteau întrezărirea Gemenilor Marte ce aparţineau formaţiunii Brăţara lui Gicon, grupul de planete mici şi anoste cu o atmosferă densă şi roşie

ce nu permitea să le fie examinată suprafaţa. Clericii seniori erau adunaţi sub norii rarefiaţi. Ethan rămase mai mult aici, şoptind câteva cuvinte de mulţumire celor pe care îi cunoştea, permiţându-şi să radieze o mândrie calmă în gaia-câmp. În dreptul uşii arcuite dinspre şirul de încăperi în care primarul Makkathranului îşi îndeplinea de obicei atribuţiile, Ethan se întoarse către consilieri.

— Vă mulţumesc încă o dată pentru încrederea pe care mi-aţi acordat-o. Celor care au făcut-o ezitând le promit să-mi dublez eforturile pentru a le câştiga sprijinul şi încrederea în anii care vor veni.

Dacă vreunii dintre ei s-au simţit vexaţi de felul în care au fost concediaţi, şi-au ferit cu grijă gândurile de acest fel de deschidere către gaia-câmp. Doar el şi Phelim au păşit în apartamentul privat. Înăuntru se aflau o serie de camere comunicante mari. Uşile grele de lemn erau la fel de intruzive aici pe cât erau în Makkathran. Oricare ar fi fost specia care concepuse şi construise oraşul original, era clar că nu avea psihologia necesară pentru a se închide ei înşişi. Prin gaia-câmp îşi putea simţi personalul deplasându-se prin camerele de recepţie din jurul lui. Echipa predecesorului său se retrăgea, lăsând slabe emoţii de dezamăgire să scape în gaia-câmp. Predarea se făcea de obicei relaxat şi cu bună dispoziţie. Nu şi de data aceasta. Ethan voia ca, în câteva ore, autoritatea lui să-şi pună amprenta pe Palatul Orchard. Înainte de începerea conclavului pregătise un cerc restrâns de loialişti pentru a prelua principalele posturi administrative din Visul Viu. Şi pentru că Ellezelin era o hierocraţie, era, de asemenea, nevoit să formeze un nou cabinet pentru guvernul civil al planetei.

Predecesorul său, Jalen, mobilase sanctuarul primarului cu blocuri de paoviool, blocuri de piatră care se puteau modela după cum era necesar, stare intuită din gaia-câmp. Ethan se instală în scaunul format în spatele blocului lung rectangular ce servea drept birou. Nemulţumirea i se manifestă sub forma unor mici scântei de smarald erupând ca o urticarie optică pe suprafeţele de paoviool din jurul lui.

— Vreau ca gunoiul acesta modern să fie scos de aici până mâine, spuse Ethan.

— Desigur, răspunse Phelim. Vrei să reinstalăm mobilierul lui Inigo?

— Nu. Vreau să fie aşa cum ne-a arătat Mergătorul-pe-Apă.

Phelim aproape zâmbi.

— Mult mai bine.

Ethan privi în jurul sanctuarului oval cu pereţii săi simpli şi ferestrele înalte. Cu toate că încăperea îi era familiară, avea senzaţia că nu o mai văzuse până atunci.

— Pentru numele lui Ozzie, am reuşit! exclamă el răsuflând îndelung a mirare. Transpir. Chiar transpir, îţi vine să crezi?

Când îşi duse mâna la sprânceană, realiză că tremură. Cu toţi anii în care plănuise, muncise şi se sacrificase pentru acest moment, realitatea succesului îl luase complet pe nepregătite. Erau o sută cincizeci de ani de când infuzase gaia-particule pentru a putea experimenta gaia-câmpul, şi în prima lui zi de comuniune fusese martor la Primul Vis al lui Inigo. O sută cincizeci de ani şi adolescentul reticent de pe gârla Lumii Externe Oamaru obţinuse una dintre cele mai influente poziţii din Marea Confederaţie disponibile încă pentru un simplu Natural.

— Tu eşti cel pe care îl voiau toţi, spuse Phelim.

Stătea pe marginea biroului ignorând cuburile mari de paoviool pe care s-ar fi putut aşeza.

— Am reuşit împreună.

— Hai să nu ne minţim singuri. N-aş fi fost propus nici măcar pentru consiliu.

— În mod normal, nu.

Ethan privi din nou în jurul sanctuarului. Enormitatea începu să îl pătrundă. Începu să se întrebe cum va arăta Golul când îl va putea vedea cu propriii ochi. Odată, cu decenii în urmă, îl întâlnise pe Inigo. Nu fusese chiar dezamăgit, dar Visătorul nu prea era cum se aşteptase. Nu că ar fi ştiut cum ar fi trebuit să arate. Poate mai cu forţă, mai dinamic.

— Vrei să începi? întrebă Phelim.

— Cred că aşa ar fi bine. Cei din cabinetul Ellezelin sunt toţi membri credincioşi ai Visului Viu, aşa că pot rămâne, mai mult sau mai puţin, aşa cum sunt, cu o singură excepţie. Te vreau pe tine în postul de Secretar Trezorier.

— Pe mine?
— O să construim navele stelare pentru Pelerinaj. N-o să fie ieftin. Vom avea nevoie de toate resursele financiare ale întregii Zone a Pieţei Libere pentru a finanţa lucrările. Am nevoie la Trezorerie de cineva pe care să pot conta.
— Credeam că voi intra în consiliu.
— Intri. Te avansez mâine.
— Două posturi de conducere. O să fie interesant când va trebui să punem de acord agendele de lucru. Şi ce loc gol din consiliu voi umple eu?
— O să-i cer lui Corrie-Lyn să ia în considerare poziţia ei.
Pe faţa lui Phelim apăru o undă de dezaprobare.
— Nu se poate spune că este cel mai mare susţinător al tău în consiliu, dar cred că, de fapt, ar fi în favoarea Pelerinajului. Poate unul dintre colegii tăi mai puţin flexibili…?
— Trebuie să fie Corrie-Lyn, spuse Ethan cu fermitate. Consilierii care se mai opun Pelerinajului sunt în minoritate şi putem trata cu ei relaxat. Nimeni n-o să-mi conteste mandatul. Credincioşii nu vor tolera asta.
— Corrie-Lyn să fie, atunci. Să sperăm că Inigo nu se întoarce înainte de a lansa navele. Ştii că au fost iubiţi?
— Este singurul motiv pentru care este consilier. Ethan îşi îngustă ochii. Încă îl mai căutăm pe Inigo?
— Prietenii noştri o fac răspunse Phelim. Noi nu prea avem genul acesta de resurse. Nu s-a raportat că ar mai fi dat vreun semn. Realist vorbind, dacă succesiunea ta în postul de Conservator nu-l aduce înapoi în prima lună sau cam aşa ceva, aş spune că am scăpat.
— Greşit formulat. Face să sune de parcă am fi făcut ceva rău.
— Dar nu ştim de ce Inigo era reticent la ideea de Pelerinaj.
— Inigo e doar un om, are slăbiciuni ca fiecare dintre noi. Numeşte-o cădere nervoasă în ultimul moment, dacă vrei să fii amabil. Convingerea mea este că va urmări de undeva evenimentele, aplaudându-ne pe noi.
— Sper să fie aşa. Phelim făcu o pauză în timp ce îşi examina informaţiile acumulate în exoimagini, datele locale fiind echilibrate de u-amprenta lui într-o imagine de ansamblu

cuprinzătoare asupra alegerilor. Marius este aici şi cere audienţă.

— Nu i-a luat mult, nu-i aşa?

— Nu. Ai de îndeplinit o grămadă de formalităţi în seara asta. Preşedintele Marii Confederaţii va suna ca să te felicite, la fel ca şi liderii planetelor cu Piaţă Liberă plus zeci de aliaţi ai noştri din Lumile Externe.

— Cum stăm cu acoperirea unisferei?

— E devreme. Phelim verifică sintezele furnizate de u-amprenta lui. În mare măsură, cam ce ne aşteptam. Unii opozanţi isterici şi impulsivi ai Pelerinajului spun că o să ne omori pe toţi. Majoritatea prezentatorilor de ştiri serioşi încearcă să fie echilibraţi şi să explice dificultăţile implicate. Majoritatea par să privească Pelerinajul ca pe o promisiune politică.

— Nu există nicio dificultate în realizarea Pelerinajului, spuse iritat Ethan. Am văzut visul Lordului Cerului. E o creatură nobilă, o să ne lase să intrăm în Gol. Trebuie doar să-l localizăm pe cel de-al Doilea Visător. Ceva nou în privinţa asta?

— Nimic. Mii de indivizi vin şi pretind că l-au visat pe Lordul Cerului. Nu ne ajută în căutări.

— Trebuie să-l găsim.

— Ethan... celor mai buni Maeştri ai Viselor le-au trebuit câteva luni de zile ca să asambleze fragmentele existente în micul vis pe care îl avem. Credem că acum nu există nicio legătură fermă ca aceea pe care Inigo a avut-o cu Golul. Fragmentele ar fi putut intra în gaia-câmp în mai multe feluri. Prin purtători care nu realizează ce transportă. Direct din Gol? Poate că e câmpul galactic al lui Ozzie. Mai poate fi o scurgere de la Silfen Motherholme sau un alt sentient postfizic care se distrează pe seama noastră. Poate fi chiar Inigo.

— Nu este Inigo. Sunt convins de asta. Ştiu ce sentiment îţi dau visele lui, toţi ştim. Acum e ceva diferit. Eu am fost cel cufundat în acele fragmente, aminteşte-ţi. Mi-am dat seama ce sunt. Există un al Doilea Visător.

— Ei bine, acum eşti Conservator, poţi să autorizezi o monitorizare mai detaliată a nodurilor de confluenţă din gaia-câmp şi să le depistezi astfel originea.

— Este posibil? Credeam că gaia-câmpul este dincolo de influenţa noastră directă.

— Maeştrii Viselor pretind că pot face asta, da. Pot fi făcute anumite modificări în cuiburi. Dar va costa ceva.

Ethan oftă. Conclavul fusese epuizant din punct de vedere mental, iar acesta era doar începutul. Atât de multe lucruri. Toate deodată.

— O să te ajut. Ştii asta.

— Ştiu. Şi îţi mulţumesc, prietene. Într-o zi vom sta în adevăratul Makkathran, în cel real. Într-o zi vom face ca vieţile noastre să fie perfecte.

— Curând.

— Pentru numele lui Ozzie, sper să fie aşa. Acum, invită-l pe Marius înăuntru, te rog!

Ethan se ridică politicos în picioare pentru a-şi primi oaspetele. Că trebuia mai întâi să-l vadă pe reprezentantul Facţiunii ANA era grăitor. Nu era încântat de modul în care el şi Phelim se ajutaseră de Marius în timpul campaniei sale pentru poziţia de Conservator. Într-un univers ideal, nu ar fi avut nevoie de niciun sprijin din afară şi, în mod sigur, nu de unul de care să fie legaţi cu atâtea fire potenţial îngrijorătoare. Nu că ar fi existat vreo sugestie de *quid, pro quo* din partea lui Marius. Niciuna din facţiunile din interiorul inteligenţei aproape-postfizice a Activităţii Neuronale Avansate a Pământului nu s-ar fi manifestat atât de direct.

Bărbatul zâmbea politicos, în timp ce era condus înăuntru. Era de înălţime medie, cu o faţă rotundă şi ochi verzi, pătrunzători, scoşi în evidenţă de irisurile mărite. Nasul şi gura erau înguste, iar urechile erau mari, dar turtite atât de tare spre spate încât ar fi putut fi luate drept riduri ale scalpului. Părul roşcat şi des era înspicat cu auriu, fără îndoială rezultatul vanităţii vreunui strămoş Avansat. Niciun indiciu despre funcţiile înalte. Ethan făcu o scanare pasivă folosindu-şi îmbunătăţirile interne, dar, dacă vreuna dintre funcţiile de câmp ale reprezentantului era activă, era şi prea sofisticată pentru a fi percepută. N-ar fi fost surprins să fie aşa, căci era posibil ca Marius să fi fost îmbunătăţit cu cel mai avansat biononic existent. Toga neagră lungă a trimisului genera un abur de suprafaţă ce plutea în jurul

lui ca un strat fin de ceaţă, fuioare extrem de fine alunecând spre spatele lui în timp ce mergea.

— Eminenţa Voastră, spuse Marius şi se înclină protocolar. Felicitările mele cele mai sincere pentru alegere!

Ethan zâmbi. Era tot ce putea face ca să nu tremure. Toate instinctele primitive profund-rafinate pe care le poseda detectaseră cât de periculos era bărbatul din faţa lui.

— Mulţumesc.

— Sunt aici pentru a vă asigura că vom continua să vă sprijinim ţelurile.

— Deci nu consideraţi că Pelerinajul va însemna sfârşitul galaxiei, aşa cum susţinea presa?

Ce dorea cu disperare să întrebe era de fapt: ce înseamnă noi? Dar erau atât de multe facţiuni în ANA care făceau şi desfăceau în mod constant alianţele încât întrebarea era, practic, lipsită de sens. Era destul că facţiunea reprezentată de Marius dorea ca Pelerinajul să pornească. Lui Ethan nu-i mai păsa dacă motivele lor erau probabil exact opusul celor alor sale, nici dacă îl considerau un simplu instrument politic. Nu că ar fi ştiut vreodată. Pelerinajul era ce conta, să fie dat credincioşilor universul promis. Asta era, de fapt, tot ce conta. Nu-i păsa că susţinuse obiectivul politic al altcuiva atâta vreme cât acesta nu interfera cu al său.

— Sigur că nu. Marius rânji de parcă împărtăşeau vreo glumă doar de ei ştiută despre cât de stupid era restul omenirii în comparaţie cu ei doi. Dacă lucrurile ar fi stat aşa, cei care se află deja în interiorul Golului ar fi declanşat până acum evenimentul.

— Oamenii trebuie educaţi. Aş aprecia dacă m-aţi ajuta în această privinţă.

— Vom face tot ce vom putea, desigur. Dar lucrăm amândoi împotriva unei considerabile cantităţi de inerţie mentală, nemaivorbind de prejudecăţi.

— Sunt foarte conştient de asta. Pelerinajul va polariza opinia publică în întreaga Mare Confederaţie.

— Şi nu numai cea a oamenilor. Există câteva specii care se arată interesate de problemă.

— Imperiul Ocisen. Ethan scuipă cuvintele cu tot dispreţul posibil.

— A nu fi complet subestimat, spuse Marius. Nu era chiar o punere la punct.

— Singurii din cauza cărora îmi fac griji sunt Raielii. Au declarat public că se vor opune oricui va încerca să intre în Gol.

— Şi aici, desigur, intervenţia noastră ar fi cea mai benefică pentru tine. Oferta noastră iniţială este încă valabilă: vom furniza ultrapropulsoare pentru navele Pelerinajului.

Ethan, un expert în istoria antică, presupuse că acesta era ceea ce simbolul religios Adam trebuie să fi simţit când i s-a oferit mărul.

— Şi în schimb?

— Statu-quoul care domneşte acum în Marea Confederaţie va lua sfârşit.

— Şi ce veţi avea de câştigat din asta?

— Supravieţuirea speciei. Evoluţia presupune progres sau extincţie.

— Credeam că veţi ţinti către transcendenţă, spuse Phelim pe un ton plat.

Marius nici măcar nu privi în direcţia lui, ochii îi rămaseră fixaţi pe Ethan.

— Şi asta nu înseamnă evoluţie?

— Este o evoluţie foarte drastică, replică Ethan.

— Nu diferită de speranţele tale legate de Pelerinaj.

— Şi atunci de ce nu vă alăturaţi nouă?

Marius răspunse cu un zâmbet rece.

— Alăturaţi-vă nouă, Eminenţă.

Ethan oftă.

— Am visat ceea ce ne aşteaptă.

— Ah, deci totul se rezumă la vechea problemă umană: să rişti necunoscutul sau să călătoreşti confortabil.

— Cred că zicala la care vă referiţi este „mai bine cu răul pe care îl cunoşti”.

— Probabil. Eminenţă, noi tot vă oferim ultrapropulsorul.

— Pe care nimeni nu l-a văzut încă. L-aţi menţionat doar.

— ANA tinde cumva să-şi protejeze tehnologiile avansate. Cu toate acestea, vă asigur că este real. Ultrapropulsorul este cel puţin egal cu cel folosit de Raieli, dacă nu mai bun.

Ethan încercă să nu zâmbească în faţa acestei aroganţe.

— Oh, vă asigur, Eminenţă, spuse Marius. ANA nu face cu uşurinţă o asemenea afirmaţie.

— Sunt sigur. Deci, când le puteţi furniza?

— Când navele destinate Pelerinajului vor fi gata, propulsoarele vor fi şi ele aici.

— Şi restul membrilor ANA, facţiunile care nu sunt de acord cu voi o să stea liniştite deoparte lăsându-vă să înstrăinaţi această supertehnologie?

— Da. Nu vă bateţi capul cu controversele noastre interne.

— Foarte bine, accept extrem de generoasa dumneavoastră ofertă. Vă rog să nu vă simţiţi ofensat, dar noi vom construi pentru nave şi propriile unităţi propulsoare mai obişnuite, pentru orice eventualitate.

— Este de înţeles.

Marius se înclină din nou şi părăsi încăperea.

Phelim lăsă să-i scape un mic şuierat de uşurare.

— Deci asta era, suntem doar un factor declanşator în războaiele lor politice.

Ethan încercă să pară blazat.

— Dacă ne aduce ceea ce ne dorim, pot trăi cu asta.

— Cred că ar fi totuşi înţelept să nu ne bazăm numai pe ei. Trebuie să includem în program propriile propulsoare.

— Da, echipa de proiectare a lucrat pornind de la această premisă de la bun început. Rutinele sale secundare începură să scoată fişierele din spaţiile de depozitare din clusterele macrocelulare. Între timp, hai să începem cu câteva aranjamente simple, bine?

***

Aaron traversă podul de marmură roşie ce se arcuia peste Sisterhood Canal, legând Golden Park de districtul Low Moat. Un câmp fără nicio clădire rezidenţială, numai cu îngrădituri pentru animale de vânzare şi două pieţe arhaice. Păşi de-a lungul cărărilor şerpuite iluminate cu mici felinare de petrol atârnate de stâlpi şi intră în districtul Ogden. Şi acesta era tot un teren

acoperit cu iarbă, dar conţinea majoritatea clădirilor de lemn ale grajdurilor oraşului în care aristocraţia îşi ţinea caii şi trăsurile. Era locul în care fusese tăiată în zid principala poartă a oraşului.

Porţile erau larg deschise când trecu prin ele amestecându-se cu micile grupuri de hoinari care se întorceau către întinderea urbană de afară. Makkathran2 era înconjurat de o fâşie de pământ lată de trei kilometri, un parc ce îl separa de vasta şi moderna metropolă care răsărise în jur în ultimele două secole. Un Makkathran2 mai mare se întindea acum pe o suprafaţă de peste o mie de kilometri pătraţi, o reţea urbană ce adăpostea şaisprezece milioane de oameni, din care nouăzeci la sută erau adepţi devotaţi ai Visului Viu. Era acum capitala Ellezelinului, preluând funcţia de la oraşul Riasi, capitala iniţială, după ce, în urma alegerilor din 3379, Visul Viu obţinuse majoritatea în senatul planetei.

Nu exista niciun mijloc de transport cu motor în interiorul parcului, niciun taxi de suprafaţă, niciun tren subteran, nici măcar benzi mobile. Şi, desigur, nicio capsulă nu era permisă în spaţiul aerian al oraşului Makkathran2. Felul în care gândise Inigo era destul de simplu: pe credincioşi nu-i va deranja să meargă pe jos, căci aşa făcea toată lumea pe Querencia. Îşi dorea ca autenticitatea să fie factorul guvernant în citadela mişcării sale. Călăria era totuşi permisă în parc; la urma urmei, aveau cai şi pe Querencia. Ideea îl făcu pe Aaron să zâmbească în timp ce trecea de porţi. Apoi o amintire vagă îi flutură în minte ca o hologramă pe cale să se estompeze. Existase un moment în care galopase strâns agăţat de gâtul unui cal gigantic de-a lungul unui teren unduitor. Mişcarea era puternică şi ritmică şi totuşi ciudat de relaxată. Era ca şi cum calul mai degrabă plutea în salturi decât galopa. Ştia exact cum să plutească împreună cu el, zâmbind larg în timp ce alergau. Aerul îi lovea sălbatic faţa, părul. Deasupra, un cer de safir uimitor de adânc, strălucitor şi cald. Calul avea în frunte un mic corn cu aspect dur, placat cu tradiţionalii ghimpi de metal negru.

Aaron mormăi dispreţuitor. Trebuie să fi fost vreo dramă de imersiune senzorială pe care o accesase în unisferă. Nimic real.

Punctul median al parcului alcătuia o creastă uniformă. Când Aaron ajunse acolo, era ca şi cum ar fi păşit într-o falie în timp.

În spatele lui, bizarul profil arhaic al Makkathran2 cufundat în aura sa portocalie, stranie, în timp ce în faţă se aflau blocurile-turn moderne şi reţelele districtuale îngrijite producând o ceaţă multicoloră ce se întindea până la orizont. Capsule regrav alunecau lin în aerul de deasupra în fluxuri de trafic strict menţinute, lungi benzi orizontale de mişcare rapidă înfăşurându-se în intersecţii cicloidale ţesând oraşul într-un dans cinetic de pulsaţii. Pe cerul de sud-est putea vedea luminile strălucitoare ale navelor stelare care alunecau într-un du-te-vino direct în atmosfera de deasupra portului spaţial. O procesiune fără sfârşit de cargouri ce asigurau oraşului legături economice cu planetele inaccesibile prin găurile de vierme ale Zonei Pieţei Libere.

Ajuns la marginea exterioară a parcului, Aaron ceru u-amprentei să cheme un taxi. O capsulă regrav lucioasă de culoarea jadului se desprinse silenţios din traficul de deasupra şi îşi deschise uşa. Aaron se instală pe locul din faţă de unde avea o vedere bună prin fuzelajul cu design unidirecţional.

— Hotel Buckingham.

Se încruntă în timp ce capsula se cufunda înapoi în fluxul larg ce înconjura întinderea întunecată a parcului. Instrucţiunea aceea venise de la el sau de la u-amprenta lui?

La prima intersecţie cotiră brusc, adâncindu-se şi mai mult în reţeaua urbană. Pe bulevardele cu trei benzi mărginite de copaci care se derulau la câteva sute de metri mai jos erau câteva maşini de suprafaţă ce rulau pe întinderea de beton. Printre ele, oamenii călăreau. Bicicletele erau şi ele populare. Îşi scutură capul perplex.

Hotelul Buckingham era un pentagon de treizeci de etaje înfăşurat în panglici de balcoane din care ieşeau piscuri ascuţite dispuse la fiecare colţ. Din el iradia o lumină alb-sidefie, cu excepţia ferestrelor care arătau ca nişte lăcaşuri negre. Acoperişul era o mică fâşie de junglă luxuriantă. Printre frunze licăreau luminiţe în timp ce clienţii luau cina şi dansau în aer liber.

Taxiul lui Aaron îl lăsă la peronul de sosiri, în centru. Avea o monedă-credit în buzunar pe care o activă cu ADN-ul lui şi plăti cursa. Ar fi putut utiliza codul de credit pe care îl avea încărcat într-un spaţiu de depozitare macrocelular, dar moneda făcea

cursa mai greu de urmărit. Nu imposibil, desigur, dar nu la îndemâna oricum. În timp ce taxiul se depărta aruncă o privire în sus la zidurile monocrome înalte care îl înconjurau, simţindu-se neliniştitor de expus.

— Sunt înregistrat aici? îşi întrebă el u-amprenta.

— Da. Camera 3088. Este un apartament tip penthouse.

— Înţeleg. Se întoarse şi privi direct la balconul respectiv. Îl localizase în mod automat. Şi mi-l pot permite?

— Da. Apartamentul costă o mie cinci sute de lire Ellezelin pe noapte. Moneda ta de credit are o limită de cinci milioane de lire Ellezelin pe lună.

— Pe lună?

— Da.

— Plătite de cine?

— Moneda e suportată de un cont deschis la Banca Centrală Augusta. Detaliile contului sunt securizate.

— Iar codul meu de credit personal?

— La fel.

Aaron păşi în hol. E plăcut să fii bogat, îşi spuse el.

***

Apartamentul avea cinci camere şi o mică piscină privată. Imediat ce Aaron intră în salonul principal se examină în oglindă. O figură mai în vârstă decât norma, apropiindu-se de treizeci de ani, cu un păr negru tuns scurt şi ochi cu o ciudată urmă violetă în irisurile de culoare gri. Trăsături uşor orientale, dar cu pielea aspră şi o umbră întunecată de barbă.

Mda, ăsta sunt eu.

Răspuns instinctiv liniştitor, dar care tot nu-i dădea niciun indiciu asupra identităţii sale.

Se instală într-un fotoliu larg cu faţa la ferestrele exterioare şi dezactivă opacitatea pentru a privi prin oraşul învăluit în noapte către inima invizibilă construită de Inigo. Exista o grămadă de informaţie în imitaţiile acelea de structuri extraterestre care l-ar putea ajuta să-şi găsească ţinta. Nu genul de date stocate în fişiere electronice. Dacă ar fi fost atât de simplu, Inigo ar fi fost găsit până acum. Nu, informaţia de care avea nevoie era de ordin personal, ceea ce ridica unele probleme speciale privind accesul unuia ca el, un necredincios.

Apelă la room-service. Hotelul era suficient de pretenţios pentru a folosi bucătari umani. Când sosi mâncarea, avu prilejul să aprecieze subtilităţile preparării, căci era o diferenţă clară faţă de produsul unei unităţi culinare. Stătea aşezat în fotoliul mare şi privea oraşul în timp ce mânca. Realiză că nicio cale de acces către clericii seniori şi consilieri nu va fi uşoară. Pe de altă parte, Pelerinajul reprezenta o ocazie unică. Dacă aveau să zboare în interiorul Golului, vor avea nevoie de nave. Asta îi oferea o acoperire destul de bună. Mai rămânea problema pe cine să pună la încercare şi să-l cultive.

U-amprenta îi furniză o listă extinsă de clerici seniori, inclusiv bârfele despre cine era de partea lui Ethan şi cine urma ca, după alegeri, să frece toaletele consiliului pentru următoarele câteva decenii.

Îi luă jumătate de noapte, dar numele era acolo. Era prezentat chiar şi în reţeaua de ştiri a oraşului, pentru că Ethan începuse reorganizarea ierarhiei Visului Viu astfel încât să se potrivească propriei politici. Nu era evident, dar avea potenţial: Corrie-Lyn.

***

Containerul curier ajunse la apartamentul lui Troblum cu o oră înainte de a se prezenta în faţa comisiei de revizie a Marinei. Se înfăşură într-o mantie şi se îndreptă către liftul de sticlă din hol în timp ce ţesătura de smarald i se ajusta pe trupul voluminos. Sistemele mecanice antice trosneau şi scârţâiau în timp ce ascensorul cobora lin. Nu erau în totalitate originale, desigur, pentru că întreaga clădire avea o vechime de o mie trei sute cincizeci de ani. În timpul acesta se efectuaseră o mulţime de lucrări de restaurare şi redecorare. Apoi, cu cinci sute de ani în urmă, fusese instalat un generator de câmp stabilizator care menţinea legăturile din interiorul tuturor cărămizilor antice, grinzilor şi foilor compozite ce alcătuiau corpul principal al construcţiei. În esenţă, cât timp exista electricitate în generator, entropia era ţinută la distanţă.

Troblum reuşise să obţină statutul de custode în urmă cu peste un secol, după o campanie oarecum obsesivă de douăzeci şi şapte de ani. Nimeni nu mai deţinea proprietăţi în Arevalo; era o lume Înaltă, parte a Confederaţiei Centrale – în trecut, atunci când fusese făcută clădirea, numiseră asta spaţiu în faza întâi.

Pentru a-i convinge pe locatarii anteriori să plece, avusese nevoie de toată alocaţia sa de energie şi masă pe câţiva ani, dar şi de slabele sale aptitudini sociale. Folosise consilieri mediatori, avocaţi, experţi în restituirea istorică şi trebuise chiar să lanseze un apel împotriva consiliului Oraşului Daroca, administratorul generatorului stabilizator. În timpul campaniei, obţinuse un aliat neaşteptat care făcuse probabil ca întreaga situaţie să se încline în favoarea sa. Mijloacele folosite nu erau importante, dar avea acum dreptul necontestat de a ocupa întreaga clădire. Nimeni altcineva nu mai locuia în ea şi foarte puţini fuseseră invitaţi înăuntru.

Liftul se opri în holul de la intrare. Troblum străbătu recepţia pustie, îndreptându-se către uşa Înaltă cu vitralii. Afară, containerul curier plutea la un metru şi jumătate de trotuar, o cutie de metal cenuşie cu certificate de transport de culoare roz strălucitor la un capăt şi protejată împotriva scanărilor de câmp. U-amprenta îi confirmă conţinutul şi o direcţionă către hol, unde ateriză pe rotile. Partea de jos se deschise şi eliberă pachetul, un cilindru gros argintiu, lung de jumătate de metru. Troblum ţinu uşa deschisă până când containerul plecă, apoi o închise. Sistemul de ecranare a vieţii private se reinstală în jurul intrării, iar el păşi din nou în lift. Căruciorul îl urmă cu supunere.

Pentru că, iniţial, clădirea fusese o fabrică, toate cele cinci etaje erau foarte înalte. Apoi, pentru că aşa mergeau lucrurile în perioada de început a Confederaţiei, oraşul se extinsese şi prosperase, împingând zona industrială în afara vechiului centru. Fabrica fusese transformată într-un bloc cu apartamente de primă clasă. Unul din cele două penthouse de la mansardă, care ocupau tot etajul cinci, fusese cumpărat de Dinastia Halgarth ca parte a masivului lor portofoliu de proprietăţi din Arevalo. Celelalte apartamente fuseseră toate restaurate în funcţie de o aproximare rezonabilă a aspectului şi decorului interior în 2380, dar Troblum îşi concentrase formidabila sa energie pe Halgarth, cel în care locuia acum.

Pentru a-l aduce cât mai aproape posibil de perfecţiune, extrăsese planuri de design arhitectural şi de interior din uriaşa arhivă a oraşului. Acestea fuseseră completate cu unele înregistrări video la fel de vechi de la programul de ştiri

Michelangelo din epoca respectivă. Dar principala sa sursă de detalii fuseseră scanările criminalistice de la Direcţia de Infracţiuni Deosebit de Grave pe care le obţinuse direct de la ANA. După punerea cap la cap a datelor, petrecuse cinci ani refăcând cu migală extravagantul decor vintage, rezultatul final fiind un apartament de trei camere cu o baie şi un salon mare şi deschis, separat de zona bucătăriei de un bar pentru micul dejun cu partea de sus acoperită cu marmură. Un perete de sticlă avea de partea cealaltă un balcon cu o vedere minunată către râul Caspe.

Când ofiţerul de la consiliul Oraşului însărcinat cu conservarea istorică a făcut revizia finală a proiectului a fost încântată de rezultat, dar motivul dedicaţiei lui Troblum i-a scăpat cu desăvârşire. Nici nu se aşteptase la altceva din partea ei. Domeniul ei de expertiză îl constituia clădirea în sine. Ce se întâmplase în interior în perioada Războiului Starflyer intra în domeniul lui de expertiză. N-ar fi folosit chiar cuvântul obsesie, dar întregul episod devenise mult mai mult decât un simplu hobby pentru el. Era hotărât ca într-o zi să publice istoria completă a conflictului.

Uşa apartamentului se deschise pentru el. Proiecţiile solido ale celor trei fete erau aşezate pe canapeaua de piele albastră de lângă zidul de sticlă. Catriona Saleeb era îmbrăcată într-o robă roşu cu auriu, cordonul legat lejer lăsându-i la vedere lenjeria de mătase. Îşi scutură capul, iar părul negru ondulat îi căzu dezordonat pe umeri. Era cea mai mică dintre cele trei: programul de animaţie solido îi menţinea imaginea unei tinere de douăzeci şi unu de ani plină de viaţă, dornică şi fără griji. Sprijinită de ea, sorbind ceai dintr-o ceaşcă mare, era Trisha Marina Halgarth. Faţa întunecată în formă de inimă avea tatuate aripi de fluturi de culoare verde-închis la colţul fiecăruia dintre ochii căprui, tehnologia străveche ondulându-se încet la fiecare mişcare facială. Ultima, aşezată la distanţă de cele două, era Isabella Halgarth, o blondă Înaltă, cu părul drept şi lung adunat într-o coadă. Puloverul alb pufos pe care îl purta era mult mai incitant decât ar fi trebuit să fie de fapt, oprindu-se deasupra buricului, în timp ce blugii erau ceva mai mult decât un strat exterior de piele albastră întinsă pe picioarele ei lungi, atletice.

Faţa cu pometţi înalţi îi dădea un aer aristocratic dublat de o atitudine distantă şi rece. În timp ce cele două prietene ale sale îl salutau cu entuziasm pe Troblum, ea se mulţumi doar să încline din cap.

Cu un oftat plin de regret, Troblum îi ceru u-amprentei să le izoleze pe fete. Îi fuseseră partenere de viaţă timp de cincizeci de ani şi se bucurase de compania lor mult mai mult decât de a oricărei persoane reale. Iar ele îl ajutaseră să se ancoreze în epoca pe care o îndrăgea atât. Din păcate, nu-şi putea permite niciun fel de distrageri acum, oricât de încântătoare, îi luase decenii să rafineze programele de animaţie şi să înzestreze fiecare solido cu o personalitate de tip I-conştient validă. Cele trei împărţiseră apartamentul în timpul Războiului Starflyer, implicându-se într-o celulă de dezinformare pe lângă Starflyer. Isabella fusese unul dintre agenţii străini cei mai eficienţi care operau în interiorul Confederaţiei, seducându-i pe politicienii şi oficialii de rang înalt şi manipulându-i în mod subtil. Pentru un timp, după conflict, „a fi isabelat” era o sintagmă care în întreaga Confederaţie însemna „a fi manipulat”. Apoi însă notorietatea ei a pălit. Chiar şi printre cei care trăiau în mod obişnuit peste cinci sute de ani evenimentele îşi pierduseră forţa şi relevanţa. În prezent, Războiul Starflyer era doar unul dintre acele incidente formatoare de la începutul Confederaţiei, la fel ca Ozzie şi Nigel, Stupul, circumnavigarea efectuată de *Endeavor* şi descoperirea nanotehnologiei Planters. Când era mai tânăr, nici pe Troblum nu-l interesase. Apoi, din pură întâmplare, aflase că era descendentul unui oarecare Mark Vernon care, aparent, jucase un rol vital în război. Începuse a face cercetări cu privire la strămoşul său, nedorind nimic mai mult decât câteva detalii, pentru a cunoaşte o mică parte din trecutul familiei. Asta se întâmplase cu o sută optzeci de ani în urmă, iar acum era încă la fel de fascinat de întregul Război Starflyer ca atunci când deschisese primele fişiere referitoare la respectiva perioadă.

Fetele se depărtară de Troblum şi de căruciorul care îl urmase înăuntru, sporovăind vioaie între ele. El se uită în jos la cilindrul care devenise transparent. Conţinea o bară de metal de o sută cincisprezece centimetri lungime. La una dintre extremităţi se

afla un nod din material plastic din care capetele roase de cablu de fibră optică ieşeau ca o coadă încâlcită. Suprafaţa era pătată şi crăpată şi îndoită la mijloc de parcă fusese lovită cu ceva. Troblum desfăcu capătul cilindrului, ignorând şuieratul scos de gazul de argon protector. Nu putea face nimic pentru a-şi stăpâni tremurul mâinilor în timp ce scotea bara din cilindru. Nici muşchii gâtului nu şi-i putea împiedica să se încordeze. Iar acum ţinea bara în mâini, simţindu-i textura suprafeţei uzate în contact cu propria piele. Îi zâmbi aşa cum un Natural şi-ar privi copilul nou-născut. Senzorii subcutanaţi care îi îmbunătăţeau degetele se combinară cu funcţia sa Înaltă de scanare de câmp pentru a executa o analiză detaliată. Bara era un aliaj de aluminiu şi titan întărit cu un lanţ specific de hidrocarburi şi era veche de două mii patra sute de ani. Ţinea în *propriile mâini* o bucată din nava Starflyer *Marie Celeste.*

După un lung moment, puse bara la loc în cilindru şi trecu la epurarea atmosferei, sigilând-o din nou în argon. Nu o va mai atinge fizic niciodată, era prea preţioasă. O va duce în celălalt apartament unde se afla colecţia sa de suvenire. Un mic generator de câmp specializat ca stabilizator îi va menţine structura moleculară de-a lungul secolelor. Aşa cum se cuvenea.

Troblum recunoscu autenticitatea barei de metal şi autoriză contul său bancar cvasilegal de pe Wessex să achite ultima tranşă furnizorului de pe piaţa neagră de pe FarAway care îi procurase obiectul. Nu era ilegal ca un Înalt să aibă fonduri lichide, dar cultura Înaltă se baza pe canoane care cereau fiecărui individ să fie suficient de matur şi de inteligent pentru a-şi asuma responsabilitatea propriei persoane şi pentru a acţiona conform parametrilor normelor sociale convenite. *Eu guvernez,* iată nucleul politic fundamental al culturii. Cu toate acestea, exista multă flexibilitate în cadrul respectivelor limite. Metode tăcute de convertire a alocaţiei de energie şi masă (AEM) a unui cetăţean Înalt, aşa-numitul Dolar Central, în sume lichide efectiv acceptabile în Lumile Externe erau bine stabilite pentru cei care considerau că au nevoie de o astfel de opţiune. Alocaţiile nu erau considerate bani în sensul tradiţional, ci un simplu mod de a reglementa activitatea cetăţenilor Înalţi, pentru a preveni

plasarea de către un individ a unor cereri excesive sau nerezonabile asupra resurselor comune, indiferent de natura lor.

În timp ce căruciorul ieşea din apartament, Troblum se grăbi spre dormitor. Abia mai avea timp să facă un duş şi să îmbrace un costum-togă înainte să plece. Liftul de sticlă îl duse până în garajul de la subsol unde era parcată capsula sa regrav. Era un model vechi de două secole, o versiune uzată de culoare crom-violet mai lungă decât cele moderne, cu vârful din faţă al caroseriei asemănător cu un nas-con al unui aparat de zbor dintr-una din Lumile Externe. Intră în cabină, ocupând jumătate din bancheta din faţă care era concepută pentru trei persoane. Capsula alunecă afară din garaj şi se înclină în sus, alăturându-se traficului de deasupra. Compensatorul de îmbătrânire intern făcea faţă cu greu unui unghi atât de ascuţit, şi Troblum fu împins înapoi în perne în timp ce urcau.

Centrul oraşului Daroca era un amestec plăcut de structuri moderne, cu geometrii fine cu forme ascuţite, clădiri frumoase sau importante din punct de vedere istoric, precum cea a lui Troblum, şi un amplu şi original mozaic de parcuri aşternut de consiliul fondator. Fluxurile de trafic de zbor urmau în mare tiparul vechilor artere. Capsula lui Troblum zbură spre nord în lumina de bronz a planetei, îndreptându-se spre noile cartiere în care clădirile erau construite la distanţă una de alta, majoritatea fiind case individuale.

Strălucitoarea stea Air licărea mică pe cerul de vest, astfel încât abia o putea zări. Acesta era proiectul care îl atrăsese pe Arevalo. Încercarea de a construi un habitat artificial de mărimea unei planete gazoase gigantice. După două secole de eforturi, conducătorii proiectului construiseră aproape optzeci la sută din matricea geodezică sferică ce urma să acţioneze deopotrivă drept conductor şi generator al unui câmp de forţă de încapsulare unic. Odată alimentată (sifonând energie direct din stea, printr-o gaură de vierme de lăţime zero), interiorul ar fi fost umplut cu o atmosferă standard de oxigen-azot recoltată de la sateliţii şi gigantele gazoase din afara sistemului. După aceea, diverse componente biologice de origine animală şi vegetală urmau să fie introduse şi lăsate libere în interior pentru a stabili un ciclu de viaţă al biosferei. Rezultatul final, un mediu cu

gravitaţie zero şi un diametru mai mare decât al planetei Saturn, avea să dea oamenilor libertatea deplină să zboare, adăugând o extraordinară nouă dimensiune întregii experienţe umane.

Criticii, mulţi la număr, pretindeau că era vorba despre o copie nereuşită şi inutilă a Silfen Motherholme, descoperită de Ozzie, o întreagă stea îmbrăcată într-o atmosferă respirabilă. Susţinătorii spuneau că aceasta era doar piatra de temelie, un testament important şi însufleţitor care ar extinde capacitatea şi perspectiva culturii lor. Argumentul îi ajutase până la urmă la organizarea în Lumile Centrale a unui referendum pentru a obţine alocaţiile de care aveau nevoie pentru a finaliza proiectul.

Troblum, care era în primul rând fizician, fusese atras spre Air tocmai de această argumentaţie. Petrecuse şaptezeci de ani fructuoşi muncind pentru a traduce conceptele teoretice în realitate fizică, ajutând la construirea generatoarelor de câmp de forţă care acopereau matricea geodezică. Acesta fusese momentul în care începuse să-l preocupe Războiul Starflyer, atrăgând atenţia unor persoane care conduceau un proiect de construcţie mult mai interesant şi care îi făcuseră o ofertă pe care nu o putuse refuza. De multe ori se simţea reconfortat de modul în care acea parte a vieţii lui o reflecta pe cea a ilustrului său strămoş, Mark.

Capsula coborî în complexul birourilor Marinei Confederaţiei. Acesta era format din câmpul unui port spaţial mărginit de două rânduri de hangare mari şi docuri de întreţinere. Era în primul rând o bază pentru divizia de explorare a Marinei. Aparatele staţionate la sol erau fie nave de cercetare cu rază lungă, fie nave de pasageri mai apropiate de standard, în timp ce cele trei turnuri negre mate care se profilau de-a lungul laturii de nord găzduiau laboratoarele de astrofizică şi centrul de instruire a echipajului ştiinţific. Capsula lui Troblum pluti în derivă printre arcele largi pe care se ridica turnul principal şi ateriză direct sub acesta. O luă pe jos spre baza celei mai apropiate coloane a arcului, toga înfăşurată în jurul trupului încadrându-l într-o stridentă aură ultravioletă. Nu era multă lume în jur, doar câţiva ofiţeri care se îndreptau către capsulele lor. Apariţia lui atrase

însă privirile, pentru că era cât se poate de neobişnuit ca un Înalt să fie atât de voluminos. De regulă, biononicele menţineau corpul omului sănătos şi în formă, asta fiind funcţia lor primară. Existau câteva cazuri în care o combinaţie biochimică uşor neobişnuită ridica biononicelor dificultăţi de operare, dar în mod normal ele erau remediate printr-o mică modificare a cromozomilor. Troblum refuzase să ia în considerare acest lucru. Era aşa cum era şi nu simţea nevoia să se scuze pentru asta în faţa nimănui şi în niciun fel.

Chiar şi mica distanţă de la capsulă până la coloană îi acceleră bătăile inimii. Transpira deja atunci când intră în vestibulul pustiu de la baza coloanei. Senzorii de adâncime îl scanară, iar el puse mâna pe un glob de testare, permiţând sistemului de securitate să-i confirme ADN-ul. Unul dintre lifturi se deschise, luându-i apoi enervant de mult timp să coboare.

Sala de conferinţe puternic ecranată, rezervată pentru prezentarea lui, nu avea nimic remarcabil. O cameră ovală cu o masă de lemn ovală în centru. Zece scaune de culoare alb-sidefiu, cu spătar înalt, erau aranjate în jurul ei. Troblum îl luă pe cel opus uşii şi începu să verifice reţeaua internă a Marinei, ca să fie sigur că toate fişierele de care avea nevoie erau încărcate corespunzător.

Patru ofiţeri de marină intrară în încăpere, trei dintre ei cu costume-togă identice al căror efect de suprafaţă de abanos se ondula în forme estompate. Rangul superior le era semnalat doar prin nişte mici puncte roşii ce le străluceau pe umeri. Îi recunoscu pe toţi fără să fie nevoie să le consulte u-amprentele. Mykala, căpitan de rangul trei şi director al biroului unităţii de supraluminice locale, Eoin, un alt căpitan, specializat în activităţi extraterestre, şi Yehudi, comandantul biroului Arevalo. Împreună cu ei se afla şi Primul Amiral Kazimir Burnelli. Troblum nu se aşteptase la asta. Şocul de a-l vedea pe comandantul Marinei Confederaţiei în persoană îl făcu să se ridice repede în picioare.

Nu doar poziţia lui îl fascina: amiralul era fiul a două figuri foarte importante ale Războiului Starflyer şi era renumit pentru vârsta lui – avea o mie două sute şase ani, cu peste şapte sau

opt secole în plus faţă de vârsta la care majoritatea indivizilor înalţi se descărcau în ANA.

Amiralul purta o uniformă neagră, croită elegant dintr-un material de modă veche. I se potrivea perfect, subliniindu-i umerii largi şi trunchiul subţire, clasica figură de autoritate. Era înalt, cu pielea măslinie şi o faţă frumoasă. Troblum recunoscu câteva dintre trăsăturile tatălui, maxilarul pătrat şi părul negru-cărbune, dar ceva din caracteristicile fine ale mamei erau şi ele acolo, nasul aproape delicat şi ochii palizi, prietenoşi.

— Domnule amiral! exclamă Troblum.

— Mă bucur să vă cunosc! îi întinse mâna Kazimir Burnelli.

Lui Troblum îi luă un moment ca să-şi dea seama ce trebuia să facă şi să întindă şi el mâna strângând-o pe a amiralului, dintr-odată foarte mulțumit că toga lui era dotată cu o reţea de răcire şi că nu mai transpira. Fişierul cu formalităţi sociale pe care u-amprenta i-l împinsese în exovedere fu retras brusc.

— Voi reprezenta ANA: Guvernarea la această prezentare, spuse Kazimir.

Troblum ghicise şi el asta. Kazimir Burnelli era o verigă umană esenţială în lanţul dintre ANA: Guvernare şi navele flotei de descurajare a Marinei, o poziţie de încredere şi responsabilitate pe care o deţinea de peste opt sute de ani. Ceva din ţinuta lui sugera toate secolele pe care le trăise, o aură de oboseală pe care cei aflaţi în prezenţa lui nu puteau să n-o simtă. Erau atât de multe lucruri pe care Troblum şi-ar fi dorit cu disperare să-l întrebe, începând cu: *Aţi rămas în corpul dumneavoastră atât de mult timp pentru că viaţa tatălui dumneavoastră a fost atât de scurtă?* Şi, eventual: *îmi puteţi da acces la bunicul dumneavoastră?* Dar, în loc de asta, spuse cu modestie:

— Mulţumesc că aţi venit, domnule amiral.

Încă un scut protector se ridică în jurul camerei şi reţeaua confirmă că aveau asigurată securitatea de gradul întâi.

— Aşadar, ce aveţi pentru noi? întrebă Kazimir Burnelli.

— O teorie cu privire la generatoarele perechii Dyson, răspunse Troblum.

Activă nodul web al camerei astfel încât ceilalţi să poată împărtăşi datele şi proiecţiile din fişierul lui şi începu să explice.

Perechea Dyson era formată din două stele aflate la o distanţă de trei ani-lumină, închise în câmpuri de forţă gigantice. Barierele fuseseră instalate în AD 1200 de Anomini pentru un motiv cât se poate de bun. Extratereștrii Prime, care migraseră deja dinspre planeta-mamă din jurul Alpha spre Beta erau în mod patologic ostili faţă de orice formă de viaţă biologică, cu excepţia lor. Starflyer, unul dintre aceştia, scăpase din închisoare şi manipulase Confederaţia, făcând-o să deschidă câmpul de forţă din jurul Dyson Alpha, fapt ce dusese la izbucnirea unui război care ucisese peste cincizeci de milioane de oameni. În cele din urmă, câmpul de forţă fusese reactivat de Ozzie şi Mark Vernon, punând capăt conflictului, dar sfârşitul fusese şocant de aproape. De atunci, Marina veghease stelele fără întrerupere.

Câteva secole mai târziu, când Raielii invitaseră Confederaţia să se alăture proiectului de monitorizare a Golului pe Staţia Centurion, oamenii de ştiinţă umani fuseseră surprinşi de similitudinea dintre sistemele de apărare de dimensiunile unor planete desfăşurate printre stelele Zidului şi generatoarele care produceau câmpurile de forţă din jurul perechii Dyson.

Până în prezent, spuse Troblum, toată lumea presupusese că Anominii aveau o bază tehnologică asemănătoare cu cea a Raielilor. Dar el nu era de acord. Analiza sa asupra generatoarelor perechii Dyson arătase că acestea erau de concepţie aproape identică cu aparatele sistemului de apărare (DF) al staţiei Centurion.

— Ceea ce dovedeşte că presupunerea este exactă, spuse Yehudi.

— Dimpotrivă, răspunse prompt Troblum.

Lumea Anomine fusese vizitată de mai multe ori de către divizia de explorare a Marinei. Specia lor divizându-se în urmă cu două milenii. Grupul cel mai avansat din punct de vedere tehnologic se elevase la starea de conştiinţă postfizică, în timp ce restul retroevoluase către o cultură pastorală simplă. Deşi dezvoltaseră găuri de vierme şi trimiseseră nave de explorare în întreaga galaxie, nu se stabiliseră decât în aproximativ o duzină de sisteme stelare din care niciunul nu avea servicii de astroinginerie demne de luat în considerare. Societăţile

pastorale rămase nu aveau cunoştinţă de generatoarele perechii Dyson, iar postfizicii renunţaseră de mult la orice contact cu verii lor îndepărtaţi. Căutările extinse efectuate în mod succesiv în sector de navele Marinei nu reuşiseră să localizeze structura de asamblare a generatoarelor perechii Dyson. Până acum, astroarheologii presupuseseră că aparatura abandonată se descompusese în vid ori pur şi simplu se pierduse.

Având în vedere scara colosală implicată, spuse Troblum, niciuna dintre presupuneri nu este cu adevărat credibilă. În primul rând, oricât erau de sofisticaţi, Anominilor le-ar fi luat cel puţin un secol să construiască de la zero un astfel de generator, lăsând la o parte faptul ca erau, de fapt, două – uitaţi-vă cât le-a luat oamenilor înalţi să construiască Air, şi asta având la dispoziţie o cantitate practic nelimitată de alocaţii. În al doilea rând, generatoarele trebuiau construite rapid. Cei din specia Prime stabiliţi pe Dyson Alpha făceau deja nave subluminice, de aceea îi închiseseră în zonă Anominii. Dacă ar fi existat un decalaj de un secol în care Anominii ar fi lucrat la construirea generatoarelor, specia Prime s-ar fi extins către toate stelele aflate pe o rază de cincizeci de ani-lumină, înainte ca generatoarele să fie gata.

— Concluzia evidentă, spuse Troblum, este că Anominii şi-au însuşit pur şi simplu sistemele Raiel existente în Zid. Nu le trebuia decât un generator de gaură de vierme suficient de puternic pentru a le transporta către perechea Dyson şi ştim că posedau deja tehnologia de bază necesară.

— Îmi doresc ca Marina să înceapă o căutare sistematică în spaţiul interstelar din jurul perechii Dyson. Teoretic, este posibil ca dispozitivul sau dispozitivele găurii de vierme Anomine să fie încă acolo, mai ales dacă a fost vorba despre un dispozitiv de tip *one shot.* Troblum se uită cu speranţă la amiral.

Kazimir Burnelli aşteptă până când se închise şi ultimul dintre fişierele lui Troblum.

— Cei din specia Prime au construit cea mai mare gaură de vierme cunoscută vreodată pentru a invada Confederaţia care se afla la cinci sute de ani-lumină, spuse el.

— Se numea Poarta Iadului, adăugă Troblum.

— Cunoaşteţi istoria. Bun. Atunci trebuie să ştiţi şi că avea doar câţiva kilometri în diametru. Abia dacă suficient pentru a transporta generatoarele de barieră.

— Da, dar eu vorbesc despre un sistem complet nou de manifestare a tehnologiei de generare a unei găuri de vierme. O gaură de vierme nu are nevoie de un generator corespunzător de mare: pur şi simplu proiectezi efectul asupra materiei exotice la dimensiunea necesară.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— Poate fi realizat cu uşurinţă în termenii în care înţelegem noi teoria găurii de vierme, domnule amiral.

— Uşor? Kazimir Burnelli se întoarse către Mykala. Căpitane?

— Cred că ar putea fi posibil, spuse acesta. Ar trebui să reexaminez teoria materiei exotice înainte de a mă putea pronunţa într-un fel sau altul.

— Lucrez deja la o metodă, exclamă Troblum.

— Şi aţi obţinut vreun succes? întrebă Mykala.

Lui Troblum i se părea că era batjocoritoare, dar îi lipsea abilitatea de a-i interpreta tonul.

— Da, fac progrese. Cu siguranţă nu există nicio limită teoretică pentru diametru. Totul depinde de cantitatea de energie disponibilă.

— Pentru a expedia un generator de barieră Dyson dincolo de jumătatea galaxiei ai nevoie de o novă, replică Mykala.

Acum Troblum era sigur că îşi bătea joc de el.

— Nu este nevoie de atât de multă energie, spuse el. În orice caz, chiar dacă ar fi construit generatoarele pe sau în apropierea stelei de origine, tot ar fi avut nevoie de un sistem de transport, nu-i aşa? În cazul în care le-au construit *in situ*, ceea ce este îndoielnic, atunci unde se află acest loc? Am fi găsit până acum ceva atât de mare. Generatoarele au fost mutate din locul în care le-au instalat iniţial Raielii.

— Cu excepţia cazului în care au fost produse de postfizicii lor, spuse ea. Nimeni nu ştie ce abilităţi au sau au avut.

— Îmi pare rău, dar trebuie să fiu de acord cu Troblum aici, interveni Eoin. Ştim că Anominii nu s-au ridicat la stadiul postfizic decât după ce barierele Dyson au fost instalate, cu aproximativ o sută cincizeci de ani mai târziu.

— Exact, spuse triumfător Troblum. Trebuie să fi folosit un nivel de tehnologie efectiv egal cu al nostru. Undeva, acolo, în spaţiul interstelar există un sistem de acţionare abandonat, capabil să deplaseze obiecte de dimensiunea unei planete. Trebuie să-l găsim, domnule Amiral. Am pus deja la punct o metodologie de căutare cu ajutorul navelor de explorare ale Marinei, pe care aş dori…

— Suficient, interveni Kazimir Burnelli. Ne-aţi prezentat o ipoteză foarte convingătoare. Atât de convingătoare, încât am de gând să transmit imediat datele pentru a fi examinate de un comitet dintr-un departament superior. În cazul în care-mi vor da un verdict pozitiv, vom discuta împreună opţiunile de investigaţie ale Marinei. Şi credeţi-mă, în această zi şi pentru această perioadă, este calea cea mai rapidă.

— Dar puteţi ordona ca divizia de explorare să înceapă căutarea imediat, aveţi această autoritate.

— Da, o am, dar nu o voi exercita fără un motiv întemeiat. Ceea ce ne-aţi arătat este mai mult decât suficient pentru a începe o evaluare serioasă. Vom urma procedura obişnuită. Apoi, dacă aveţi dreptate…

— Am şi sunt al naibii de sigur! se răsti Troblum. Îşi dădea vag seama că se purta necorespunzător, dar ţinta lui era atât de aproape. Crezuse că prezenţa neaşteptată a amiralului însemna că ar putea începe imediat căutarea. Nu am suficiente alocaţii pentru a trimite atât de multe nave eu însumi, aşa că Marina trebuie să se implice.

— Niciodată un individ nu va putea să efectueze o astfel de căutare, răspunse Kazimir relaxat. Spaţiul din jurul perechii Dyson este în continuare restricţionat. Acesta este un proiect al Marinei.

— Da, domnule amiral, mormăi Troblum. Înţeleg. Ceea ce era adevărat. Dar asta nu-i alungă resentimentele faţă de birocraţia implicată.

— Am observat că nu aţi inclus rezultatele cu privire la ideea unităţii de tip *one shot* pentru crearea găurii de vierme, spuse Mykala. Este o lacună importantă a teoriei dumneavoastră.

— E într-un stadiu timpuriu, răspunse Troblum, ceea ce nu era chiar adevărat. Alesese să nu-şi prezinte proiectul tocmai pentru

că se afla atât de aproape de succes. Avea de gând să-l folosească drept argument hotărâtor în cazul în care prezentarea nu ar fi mers bine. De fapt cam asta se întâmpla acum. Dar… Sper să vă ofer câteva rezultate pozitive în curând.

— Ceea ce va fi foarte interesant, spuse Kazimir, afişând în sfârşit un zâmbet care îl întinerea cu câteva secole. Vă mulţumim pentru prezentare. Vă apreciez sincer efortul depus.

— Cu asta mă ocup, spuse Troblum ursuz.

Rămase tăcut în timp ce ecranarea era oprită, iar ceilalţi părăseau camera.

Mama ta a luat toate deciziile fără nicio comisie care s-o ţină de mână, cât despre ceea ce-ar spune bunicul tău despre obţinerea unui consens… ar fi vrut el să strige după amiral. Lăsă, în schimb, să-i scape un oftat în timp ce-şi resigila fişierele în spaţiul de stocare. Să întâlneşti un idol era întotdeauna un risc, atât de puţini dintre ei se ridicau cu adevărat la înălţimea legendei lor.

***

Curierul fu trezit de fiica lui cea mai mică tocmai când afară lumina rece a zorilor începea să crească. Micuţa Rosa hotărâse încă o dată că cinci ore de somn erau suficiente pentru ea, iar acum, aşezată în pătuţ, cerea atenţie jelind. Şi lapte. Alături de el, Lizzie abia începea să se desprindă dintr-un somn profund, înainte ca ea să se trezească, sări din pat şi se grăbi de-a lungul culoarului către camera copilului. Dacă nu se mişca suficient de rapid, Tilly şi Elsie se vor trezi şi ele, şi-atunci nimeni nu va mai avea linişte.

Doica-botul plutii după el prin uşa camerei copilului. Era un ovoid simplu, doar puţin peste un metru înălţime. Doica-botul extrase de sub pielea gri neutru un bulb cu lapte pentru Rosa. Şi el, şi soţia sa, Lizzie, urau ideea de a lăsa o maşină, fie şi una atât de sofisticată ca un bot de casă, să aibă grijă de copil, aşa că se instală pe scaunul mare de lângă pătuţ, o luă pe Rosa în poală şi începu s-o hrănească. Rosa zâmbi adorabil spre bulb şi se cuibări mai adânc în braţele lui. Doica-botul scoase un furtun pe care îl ataşă la spotul-priză de pe costumul pentru somn şi sifonă reziduurile de noapte. Rosa îşi flutură mulţumită mânuţa către Doica-botul care aluneca afară din cameră.

— La vedele, gânguri ea dulce şi reîncepu să sugă.
— La revedere, o corectă Curierul.
La doar şaptesprezece luni, vocabularul Rosei abia începea să se dezvolte. Organitele biononice din celulele ei erau practic inactive, nefăcând altceva decât să se reproducă pentru a suplimenta noile celule, pe măsură ce creştea. Cercetări ample arătau că cel mai bine pentru un om născut Înalt era să urmeze programul natural iniţial de dezvoltare până spre pubertate. După aceea biononicul putea fi folosit conform destinaţiei. Una dintre funcţiile sale era să modifice organismul după cum dorea gazda. Nu era încă sigur că e o idee bună să laşi adolescenţilor putere nelimitată asupra fiziologiei. Treaba asta ducea în mod frecvent la autoprovocarea unor probleme grave. Îşi amintea mereu de momentul în care, având doar paisprezece ani, a făcut o pasiune teribilă pentru o fată de şaptesprezece ani. A încercat atunci să-şi îmbunătăţească organele genitale după care avusese nevoie de cinci şedinţe extrem de jenante la un medic de proceduri biononice pentru a scăpa de creşterile anormale şi dureroase.
Când Rosa termină de mâncat, coborî împreună cu ea la parter. El şi Lizzie trăiau într-o casă georgiană clasică în Londra, în cartierul Holland Park. Aceasta fusese restaurată cu trei sute de ani în urmă folosindu-se tehnici moderne pentru a păstra cât mai mult posibil din vechiul material, fără a fi nevoie să se recurgă la câmpuri de stabilizare. După ce s-au mutat, Lizzie a supravegheat amenajarea interiorului combinând cu gust diverse mobile şi sisteme utilitare ce datau de la mijlocul secolului XX până în secolul XXVII, când dispozitivele de replicare ale ANA înlocuiseră practic designul uman pe Pământ.
Două sub-subsoluri spaţioase fuseseră adăugate, oferindu-le o piscină interioară şi o saună, împreună cu rezervoare şi sisteme auxiliare care le furnizau dispozitivul culinar şi replicatorul de uz casnic.
O duse pe Rosa în camera de joacă cu pereţi de sticlă încadraţi în metal, în care jucăriile ei erau depozitate în coşuri mari de răchită. Afară, februarie producea obişnuita dimineaţă geroasă, depunând pe geamuri modele largi şi şerpuite de gheaţă. Pentru moment, singura pată de culoare care înveselea

grădina venea de la cireşii de iarnă înfloriţi pe malul rotund de dincolo de iazul îngheţat.

O oră mai târziu, când Lizzie a coborât şi ea, l-a găsit jucându-se cu Rosa cu cuburile luminiscente pe podeaua cu lespezi de piatră încălzită a încăperii. Tilly, care avea şapte ani, şi Elsie, micuţa lor de cinci ani, veneau în urma mamei, strigând-o fericite pe surioara lor care fugi spre ele cu braţele întinse, gângurind entuziasmată pe limba ei încă de neînţeles. Cele trei fete începură să construiască un turn din cuburi şi, pe măsură ce le stivuiau, culorile se răsuceau din ce în ce mai repede.

O sărută rapid pe Lizzie şi comandă dispozitivului culinar să pregătească micul dejun. Lizzie se aşeză la masa rotundă de lemn din bucătărie. Era specializată în cultură şi antichităţi şi o încânta noţiunea de modă veche a unei camere destinate special gătitului. Chiar dacă nu aveau nevoie de aşa ceva, în urmă cu zece ani, când se mutaseră aici, ceruse să i se instaleze o maşină de gătit solidă, din fier. În timpul iernii, căldura ei plăcută transforma bucătăria în motorul casei, iar ei se adunau întotdeauna aici cu toată familia. Uneori, chiar folosea maşina de gătit preparând împreună cu fetele diverse mâncăruri din ingrediente produse de dispozitivul culinar. Ultimul fusese tortul pentru ziua lui Tilly.

— Înot pentru Tilly în dimineaţa asta, spuse Lizzie sorbind dintr-o ceaşcă de ceai mare, de porţelan, pe care i-o înmână unul dintre boţii de casă.

— Din nou? întrebă el.

— Devine mult mai încrezătoare. Datorită noii profesoare. E foarte bună.

— Bine. Curierul luă un croasant din farfurie şi începu să-l rupă. Fetelor, veniţi şi aşezaţi-vă la masă, vă rog. Aduceţi-o şi pe Rosa.

— Nu vrea să vină, replică imediat Elsie.

— Nu mă faceţi să vin să vă iau. Evită s-o privească pe Lizzie. Va trebui să plec pentru câteva zile.

— Ceva interesant?

— Se pare că unele companii de pe Oronsay au pus mâna pe tehnologia replicatorului de nivelul trei, spuse el. Trebuie să le testez produsele.

Ocupaţia sa actuală era să monitorizeze răspândirea tehnologiei Înalte în Lumile Externe. Era un proces faţă de care Externii deveniseră foarte sensibili, politicieni duri din Protectorat considerându-l primul act de colonizare culturală şi susţinând că merita pedepsit. Cu toate acestea, industriaşii de pe Lumile Externe căutau în mod constant să achiziţioneze sisteme de fabricaţie din ce în ce mai sofisticate pentru a-şi reduce costurile. Înalţii radicali erau la fel dornici să le furnizeze, văzând asta exact ca o primă etapă importantă în convertirea unei planete la cultura Înaltă. Ce avea el de făcut în numele ANA: Guvernării era să decidă ce intenţie se ascundea în spatele furnizării sistemelor de replicare. Dacă cei care sprijineau companiile erau Înalţii radicali, atunci el ar fi trebuit să scoată subtil din funcţie sistemele şi să pună capăt operaţiunii. Problema lui principală era luarea unei decizii obiective. Tehnologia Înaltă se strecura în mod inevitabil afară din Lumile Centrale, în acelaşi fel în care Lumile Externe amenajau mereu noi planete la marginea domeniului lor. Legătura dintre zona Centrală şi cea Externă era cel puţin ambiguă, unele Lumi Exterioare salutând în mod deschis trecerea la statutul Înalt. Amplasarea era întotdeauna un factor important în decizia sa. Oronsay se afla la peste o sută de ani-lumină de Lumile Centrale, ceea ce anula practic şansa ca aceasta să fie o simplă scurgere de tehnologie. Dacă existau replicatoare acolo, însemna că fuseseră aduse fie de radicali, fie de o companie foarte lacomă.

Sprâncenele lui Lizzie se ridicară.

— Serios? Ce fel de produse?

— Componente de nave spaţiale.

— Ei bine, asta ar trebui să fie acolo foarte convenabil acum, foarte profitabil, îmi imaginez.

Aprecie amuzamentul ei reţinut. În ultimele zile se înregistrase un val de oficiali ai companiei de nave spaţiale către Ellezelin, toţi dornici să facă afaceri cu noul Cleric Conservator.

Fetele abandonară în cele din urmă joaca şi se aşezară la masă, iar Rosa se căţără pe ciuperca din piele de căprioară din secolul XXV, care era scăunelul ei. Acestea i se modelară în jurul

trupului, cuprinzând-o suficient de ferm pentru a o împiedica să cadă, apoi se înălţă cu ea cu tot, aducând-o la nivel cu blatul mesei. Fetiţa bătu din palme, încântată să fie cu familia ei. Elsie îi împinse solemn un bol de cereale cu miere pe care Rosa îl înşfăcă numaidecât.

— Astăzi să nu-l mai verşi, îi ceru Elsie imperios.

Rosa gâlgâi fericită către sora ei.

— Tati, ne teleportezi azi la şcoală? întrebă Tilly, cu vocea ei Înaltă, rugătoare.

— Ştii bine că nu, îi spuse el. Nu mai insista.

— Te rog, tati, *te rog.*

— Da, tati, ciripi şi Elsie. Te rog, T-port. Îmi place. Mult, mult.

— Sunt sigur că vă place, dar veţi merge cu autobuzul. Teleportarea este un lucru serios…

— Şcoala este serioasă, exclamă Tilly imediat. Totdeauna ai spus aşa.

Lizzie începu să râdă.

— Asta e dif… începu el. Bine, am să vă spun ce-o să fac. Dacă sunteţi cuminţi în timp ce eu sunt plecat, dar numai dacă sunteţi cuminţi, atunci am să vă teleportez la şcoală joi.

— Da, da! exclamă Tilly săltându-se în sus şi-n jos pe scaunul ei.

— Dar trebuie să fiţi excepţional de ascultătoare. Şi o să aflu cum v-aţi purtat, mama voastră o să-mi spună.

Copilele îndreptară imediat două zâmbete uriaşe către Lizzie. După micul dejun, fetele se spălară şi îşi periară părul în baie. Elsie avea un păr lung, roşu, care întotdeauna îi lua secole să-l descurce. În timpul acesta, părinţii verificau fişierele cu teme pentru acasă asigurându-se că toate erau făcute, iar boţii de casă pregăteau uniformele şcolare.

O jumătate de oră mai târziu, autobuzul aluneca în jos, o capsulă regrav lungă turcoaz care plutea deasupra peluzei din afara casei, acolo unde cu secole înainte fusese o şosea. Curierul îşi conduse fiicele într-acolo, ambele purtând pelerine peste sacourile roşii, suprafaţa protectoare de un gri lucios ţinând la distanţă aerul rece şi umed. Verifică pentru ultima oară dacă Tilly avea costumul de baie, le sărută pe amândouă de la revedere şi rămase acolo fluturându-şi mâna în timp ce

autobuzul se înălţa rapid. Ideea mersului la şcoală împreună era de a le spori copiilor sentimentul de apartenenţă la comunitate, o prelungire a şcolii în sine, care era ceva mai mult decât un joc organizat şi un centru de activităţi. Educaţia lor reală nu va începe până când biononicul nu le va fi activat. Dar tot mai avea o tresărire de emoţie când le vedea dispărând în orizontul sumbru. Nu exista în prezent decât o şcoală în Londra, la sud de Tamisa, în Dulwich Park. Cu o populaţie de numai o sută cincizeci de mii, oraşul nu avea nevoie de încă una. Chiar şi pentru Înalţi numărul de copii era scăzut, dar nativii Pământului erau extrem de rezervaţi. Fiind prima planetă care devenise cu adevărat Înaltă, îşi redusese de atunci în mod constant populaţia. Chiar şi la începutul culturii Înalte, când biononicul devenise disponibil, iar ANA accesibilă on line, vârsta medie a cetăţenilor era deja cea mai mare din Confederaţie. Vârstnicii se descărcau, în timp ce cei mai tineri, care nu erau pregătiţi să migreze către starea postfizică, emigrau către Lumile Centrale până când optau pentru încheierea vieţii lor biologice. Rezultatul fusese o populaţie mică reziduală, cu o rată a natalităţii aproape nesemnificativă.

Curierul şi Lizzie, care aveau trei copii, reprezentau o excepţie notabilă. Dar ei îşi înregistraseră şi căsătoria şi avuseseră şi o ceremonie de nuntă într-o biserică veche, cu prietenii lor martori la eveniment. Un preot creştin fusese adus în mod special dintr-o Lume Externă în care religia era încă practicată. Aşa dorise Lizzie, care adora vechile tradiţii şi ritualuri. Nu suficient, desigur, pentru a rămâne şi gravidă. Fetele fuseseră toate gestate într-o cuvă-uter.

— Ai grijă pe Oronsay, îi spuse, în timp ce el îşi examina faţa în oglinda de la baie. Era, recunoscu el, mai degrabă plată, cu maxilarul larg şi ochi care se încreţeau ori de câte ori zâmbea sau se încrunta, indiferent de cât de multe tehnici antiîmbătrânire aplicase pe suprafeţele de piele din jur, fie ele Avansate sau Înalte. Genele Avansate îi dăduseră părul sârmos, stufos şi roşu ale cărui fire creşteau luxuriant şi pe care îl moştenise şi Elsie. Îşi modificase foliculii faciali cu biononicul, aşa că nu mai trebuia să aplice gelul de ras de două ori pe zi, dar procedura nu reuşise perfect şi tot mai trebuia ca o dată pe

săptămână să-şi verifice bărbia şi să tamponeze cu gel peticele recalcitrante. Mai mult bălţi recalcitrante, susţinea Lizzie.

— Întotdeauna am grijă, o linişti el.

Îşi trase noul costum-togă şi aşteptă până când acesta i se înfăşură în jur. Aburul de suprafaţă îşi făcu apariţia, un smarald întunecat cu sclipiri de argint. Destul de elegant, concluzionă el.

Lizzie, care nu purta niciodată haine croite mai târziu de secolul XXII, îl privi cu o uşoară dezaprobare.

— Dacă e atât de departe de Lumile Centrale, va părea ostentativ.

— Ştiu. Voi avea grijă, promit.

O sărută liniştitor, încercând să ignore sentimentul de vină care îi apăsa gândurile ca o otravă lentă. Ea îi studie faţa, aparent mulţumită de sinceritatea lui, ceea ce făcea minciuna şi mai urâtă. Ura aceste momente când nu-i putea spune ce făcea de fapt.

— Ţi-a scăpat un pic, îl anunţă ea, bătându-l cu degetul arătător pe partea stângă a maxilarului.

Se privi în oglindă şi mormăi nemulţumit. Avea dreptate, ca întotdeauna.

***

Gata de plecare, Curierul stătea în hol în faţa lui Lizzie în braţele căreia se cuibărise micuţa Rosa. Îşi flutură o mână în semn de rămas-bun în timp ce activa funcţia de interfaţă de câmp. Aceasta se conectă imediat la T-sfera Pământului, iar el îşi desemnă coordonatele de ieşire. Câmpul său de forţă integral se declanşă imediat pentru a-i proteja pielea. Uimitorul şi intimidantul neant al continuumului translaţiei îl înghiţi, anulându-i simţurile. Ura această microsecundă infinită. Toate îmbunătăţirile lui biononice îi spuneau că era înconjurat de fapt de nimic, nici măcar de semnătura energiei reziduale a propriului univers. Cu mintea înfometată de orice semnal senzorial, timpul se dilată chinuitor.

Eagles Harbor licări în realitate în jurul lui. Gigantica staţie atârna la şaptezeci de kilometri deasupra sudului Angliei. Era una dintre cele o sută cincizeci de staţii identice care generau împreună T-sfera planetară. ANA: Guvernarea le fabricase în

forma mitologicelor farfurii zburătoare cu diametrul de trei kilometri, un soi de capriciu cu care nu erau asociate, de obicei.

Îşi făcuse apariţia într-un centru de primire cavernos de la marginea exterioară a staţiei. Cele câteva persoane care foloseau locul nu îi acordaseră atenţie, în faţa lui, o secţiune vastă din coca transparentă se înălţa de la podea curbându-se mult în sus, la distanţă, permiţându-i să se uite în jos, la întreaga jumătate sudică a ţării. Londra era chiar dedesubt, îmbrăcată în pungi de ceaţă ce se deplasau lent, prelingându-se pe sol ca o pată mare albă de ulei. Ultima dată când el şi Lizzie aduseseră copiii aici era o zi însorită, senină. Se lipiseră cu toţii atunci de coca staţiei în timp ce Lizzie le arăta zonele istorice şi le povestea evenimentele pentru care acestea deveniseră importante. Tot ea le explicase că străvechiul oraş revenise la aceeaşi dimensiune fizică de la mijlocul secolului al XVIII-lea. Cum populaţia planetei era în scădere, ANA: Guvernarea decisese pur şi simplu că erau prea multe construcţii rămase pentru a le putea întreţine. Faptul că erau vechi nu le făcea neapărat relevante. Clădirile publice vechi din centrul Londrei fuseseră conservate împreună cu alte câteva considerate semnificative din punct de vedere arhitectural sau cultural. Cât despre întinderea de locuinţe din suburbie… existau sute de mii de orice fel din fiecare epocă. Cele mai multe dintre ele fuseseră donate sau vândute la diferite persoane şi instituţii din întreaga Mare Confederaţie, iar cele rămase fuseseră pur şi simplu demolate.

Curierul aruncă o ultimă privire nostalgică în jos la oraşul drapat în ceaţă, senzaţia de vină crescând până la pragul durerii. Dar nu-i putea spune lui Lizzie cu ce se ocupa de fapt. Ea îşi dorea stabilitate pentru mica şi superba lor familie. Pe bună dreptate.

Nu că ar fi existat cine ştie ce riscuri, îşi spunea el la fiecare început de misiune. Într-adevăr. Cel puţin nu prea multe. Şi, dacă ceva ar fi mers prost vreodată, facţiunea sa ar fi putut, probabil, să-l reanime într-un corp nou şi să-l trimită acasă înainte ca ea să devină suspicioasă.

Întoarse spatele Londrei şi traversă podeaua pustie a centrului de primire către unul dintre tuburile de tranzit din

partea opusă. Acesta îl trase ca un furtun de aspirator vechi, propulsându-l spre centrul Eagles Haven unde se afla gaura de vierme interstelară terminus. Numărul mic de călători îl surprinse. Nu erau mai mulţi pasageri decât numărul celor care foloseau în mod normal staţia. Se aştepta să găsească mai mulţi Înalţi aflaţi în migrare interioară către ANA. Visul Viu stârnise cu siguranţă lucrurile din punct de vedere politic între Lumile Externe. Lumile Centrale priveau întreaga afacere a Pelerinajului cu obişnuitul lor dispreţ. Chiar şi aşa, consiliile lor politice erau îngrijorate, fapt demonstrat de numărul mare al sfătuitorilor ce li se alăturaseră.

Era un fapt pe care, odată cu alegerea lui Ethan în postul de Cleric Conservator, facţiunile ANA aveau de gând să-l manevreze frenetic în avantajul lor, încercând să modeleze Marea Confederaţie conform propriei viziuni. Nu-şi putea da seama care dintre ele va beneficia cel mai mult de rezultatul recentelor alegeri. Existau atât de multe, şi alianţele lor interne erau oricum atât de fluide, nemaivorbind de cât de înşelătoare erau. O veche zicală spunea că existau tot atâtea facţiuni câţi oameni ex-fizici în ANA, iar el nu găsise nicio dovadă convingătoare în sens contrar. Asta se concretizase în grupări care variau de la cei care doreau să izoleze şi să ignore oamenii fizici (unii extremişti antianimale doreau să-i extermine cu totul) până la cei care încercau să ridice toate fiinţele umane, fie ele ANA sau fizice, la starea de transcendenţă.

Curierul îşi primea sarcinile de la o alianţă largă, care era fundamental conservatoare şi a cărei filosofie exprima dorinţa de a vedea lucrurile continuând să meargă aşa cum erau, deşi opiniile cu privire la modul în care ar trebui să se realizeze asta erau subiectul unor constante şi viguroase dezbateri interne. El, unul, făcea asta pentru că le împărtăşea punctul de vedere. Când în cele din urmă se va descărca, peste vreo două secole sau cam aşa ceva, aceasta era facţiunea cu care se va asocia. Între timp, era unul dintre reprezentanţii lor neoficiali pentru Confederaţia fizică.

Staţia terminus era o simplă cameră sferică, ce conţinea un glob de cincizeci de metri diametru a cărui suprafaţă lucea cu violetul jucăuş al radiaţiilor Cerenkov ce proveneau de la

materia exotică utilizată pentru a menţine stabilitatea găurii de vierme. Trecu alunecând prin fâşia plată de fotoni şi reapăru imediat la exteriorul unui glob corespunzător pe St Lincoln. Vechea planetă industrială era încă o bază de producţie importantă pentru Lumile Centrale şi îşi menţinuse statutul de pivot pentru reţeaua locală de găuri de vierme. Luă un tren de tranzit către gaura de vierme pentru Lytham, una dintre Lumile Centrale cele mai îndepărtate de Pământ. Punctul terminus al găurii de vierme era fixat la portul stelar principal. Numai Lumile Centrale erau legate între ele printr-o reţea de găuri de vierme stabilită cu mult timp în urmă. Lumile Externe ţineau prea mult la independenţa lor culturală şi economică pentru a fi conectate la Lumile Centrale într-o manieră atât de directă. Cu doar câteva excepţii, călătoriile între ele se făceau cu nave spaţiale.

O capsulă de două locuri îl transportă pe Curier către nava care îi fusese atribuită alunecând între două rânduri lungi de rampe pe care erau parcate aparate spaţiale. Acestea variau în mărime de la nave de croazieră de agrement elegante, de forma unui ac, până la nave de pasageri de o sută de metri capabile să zboare pe rute comerciale de până la o sută de ani-lumină. Majoritatea erau dotate cu hiperpropulsoare, deşi unele dintre cele mai mari nave comerciale foloseau generatoare continue de gaură de vierme, care erau mai lente, dar mai economice pentru zborurile pe distanţe scurte spre stelele vecine.

Nu existau cargouri pe teren. Lytham era o planetă Înaltă şi nu producea, nici nu importa produse de consum.

Artful Dodger era parcat spre capătul rândului. Un ovoid surprinzător de îndesat, crom-violet, mare de douăzeci şi cinci de metri, stând pe cinci bulbi ca nişte tumori care îi susţineau baza largă la trei metri distanţă de beton. Suprafaţa fuzelajului era netedă şi anostă, neindicând prin nimic ce se afla sub ea. Arăta ca o navă privată tipică cu hiperpropulsor, aparţinând unui individ bogat sau unei companii din Lumile Externe, sau unui consiliu Superior cu prerogative diplomatice. Un dizgraţios turn ombilical de metal se afla în partea din spate a rampei cu două furtunuri subţiri conectate la portul utilitar al navei, umplând rezervoarele de sinteză cu substanţe chimice de bază.

Curierul trimise capsula înapoi la standul din clădirea de primire şi păşi sub navă. U-amprenta sa apelă unitatea de comandă a navei şi îl identifică. Urmă un proces complex de verificare a codului şi ADN-ului pentru ca unitatea de comandă să-i confirme în sfârşit autoritatea de a prelua comanda. Un sas se deschise în centrul bazei navei, o ieşitură ce se dilata în sus într-un tunel de întuneric. Gravitaţia se diminuă în jurul lui, apoi se inversă încet, trăgându-l în interior, până în cabina single din secţiunea mediană a navei. Era o mică semisferă din material întunecat, spongios la atingere. Nervurile subţiri de pe suprafaţa superioară străluceau într-un albastru plictisitor, permiţându-i să vadă în jur. Sasul se închise sub picioarele lui. Zâmbi în jur către cabina pustie, simţind puterea reţinută din spatele pereţilor de compartimentare. Nava plonjă în el, la un soi de nivel animal, eludând toată înţelepciunea şi stăpânirea specifice comportamentului Înalt. Savura puterea de care dispunea, libertatea de a zbura în întreaga galaxie. Era eliberarea dusă la extrem.

Ce le-ar mai plăcea fetelor să zboare în nava asta.

— Dă-mi ceva pe care să mă aşez, îi ceru el unităţii de comandă. Aprinde luminile şi activează funcţiile de control de zbor.

O canapea de acceleraţie înflori din podea în timp ce nervurile începură să strălucească dezvăluind un model complex de linii negre gravate pe pereţii cabinei. Curierul se aşeză. Câteva exoimagini apăruseră deja, arătându-i statutul navei. U-amprenta îi obţinu de la guvernatorul spaţial acordul de zbor iar el stabili traseul de zbor către Ellezelin, la două sute cincisprezece ani-lumină distanţă. Cablurile ombilicale se retraseră în turnul lor.

— Să mergem, îi spuse unităţii de comandă.

Generatoarele de compensare menţineau nivelul gravitaţiei în interiorul cabinei în timp ce *Artful Dodger* se înălţa pe regrav. La cincizeci de kilometri altitudine, limita de regrav, unitatea de comandă trecu la ingrav, iar nava continuă să accelereze, îndepărtându-se de planetă. Curierul începu să experimenteze, cu aspectul interior, extinzând pereţi şi mobilă din pereţii de compartimentare ai cabinei.

***

Liniile întunecate curgeau şi înfloreau într-o varietate de combinaţii. Puteau permite unui număr de până la şase pasageri să aibă cabine independente de dormit, care includeau şi o formaţiune-baie. Cu toată maleabilitatea sa, cabina era practic varianta unui salon. Dacă ar fi să călătoreşti cu cineva, hotărî el, nemaivorbind de alte cinci persoane, ar trebui să-ţi fie foarte bun prieten.

La o mie de kilometri deasupra portului spaţial, *Artful Dodger* atinse viteza supraluminică, dispărând într-un interstiţiu de câmp cuantic cu o implozie fotonică ce antrenă toate radiaţiile electromagnetice rătăcite pe o rază de un kilometru de fuzelajul său. Nu existau diferenţe perceptibile pentru simţurile umane obişnuite. Ar fi putut la fel de bine să se afle într-o cameră subterană, gravitaţia rămase aceeaşi. Senzorii îi furnizau o imagine simplificată a cursului în funcţie de masele mari pe care le lăsau în urmă, în spaţiu-timp, trasând stelele şi planetele în funcţie de modul în care semnătura lor cuantică afecta câmpurile intersectate prin care trecea zborul lor. Porniseră cu o viteză iniţială de cincisprezece ani-lumină pe oră, aproape de limita unui hiperpropulsor, pe care sofisticata reţea de veghe planetară Lytham o putea urmări pe o distanţă de cam doi ani-lumină.

Curierul aşteptă până când ajunseră la trei ani-lumină dincolo de reţea şi îi ceru unităţii de comandă să accelereze din nou. Ultrapropulsorul lui *Artful Dodger* îi împinse până la fenomenala viteză de cincizeci şi cinci de ani-lumină pe oră. Fu suficient pentru a-l face pe Curier să tresară. Mai fusese pe o navă cu ultrapropulsor doar de două ori înainte, nu existau multe de acest fel. ANA nu furnizase niciodată tehnologia Lumilor Centrale. Cum anume intrase Facţiunea Conservatoare în posesia ei era ceva ce evitase cu multă grijă să întrebe.

***

Două ore mai târziu, reduse viteza din nou la cincisprezece ani-lumină pe oră şi permise reţelei de trafic Ellezelin să le observe apropierea în hiperspaţiu. Se conectă la datasfera planetară folosind un canal TD şi ceru permisiunea de aterizare în spaţioportul Riasi.

Capitala iniţială a Ellezelinului era situată pe coasta de nord a Sinkangului şi era străbătută de râul Camoa. Privi spre oraş în timp ce *Artful Dodger* aluneca în jos spre portul spaţial principal. Oraşul fusese conceput ca o pânză de păianjen, cu Parlamentul planetar în centru. Clădirea era încă acolo, o structură grandioasă de turnuri şi contraforturi făcute dintr-un amestec atractiv de materiale vechi şi moderne. Dar guvernul planetei era acum concentrat în Makkathran2. Funcţionarii de rang înalt şi departamentele lor se mutaseră odată cu el, ceea ce determinase o migraţie a comerţului şi a industriei. Numai sectorul transporturilor mai era puternic în Riasi. Găurile de vierme care legau planetele din Zona Pieţei Libere Ellezelin erau toate aici, încorporate în portul spaţial, ceea ce făcea din el cel mai important centru comercial din acest sector.

Artful Dodger ateriză pe o rampă prea puţin diferită de cea de pe care plecase cu abia trei ore în urmă. Curierul plăti taxa de parcare pentru o lună în avans, folosind o monedă de credit nedetectabilă, şi refuză conexiunea ombilicală. U-amprenta îi chemă la rampă o capsulă-taxi. În timp ce aştepta, Facţiunea Conservatoare îl apelă.

— Marius a fost văzut în Ellezelin.

Curierul tresări pentru a doua oară în acea zi.

— Cred că era inevitabil. Ştiţi de ce e aici?

— Pentru a-l sprijini pe Clericul Conservator. Dar nu am aflat care este natura exactă a acestui sprijin.

— Înţeleg. Este aici, în portul spaţial? întrebă el fără tragere de inimă.

Nu era un agent de linia întâi, dar, în cazul în care s-ar fi trezit vreodată într-o situaţie agresivă, biononicele lui aveau funcţii de teren foarte avansate. Ar trebui să facă faţă la orice ar putea produce Marius. Deşi orice agresiune ar fi fost cât se poate de neobişnuită. Agenţii facţiunilor pur şi simplu nu îşi rezolvau disputele în mod fizic. Nu se proceda aşa.

— Nu credem. L-a vizitat pe Clericul Conservator la o oră după alegeri. După aceea a dispărut. Îţi comunicăm pur şi simplu, astfel încât să poţi fi atent. N-ar fi bine ca Acceleratorii să ne cunoască afacerile mai bine decât vor să le ştim noi pe ale lor. Trebuie să pleci cât mai repede posibil.

— Am înţeles.

***

Capsula-taxi îl conduse la masivul terminal de pasageri al portului spaţial. Acolo se înregistra la United Commonwealth Starlines pentru următorul zbor spre Akiminski, cea mai apropiată dintre Lumile Centrale.

Cât aşteptă în sala de plecare supraveghind uriaşa aglomeraţie centrală îşi menţinu funcţiile de scanare deschise, verificând dacă Marius se afla în terminal. Patruzeci de minute mai târziu, când pasagerii se îmbarcau, nu-l detectase nici pe el, nici pe un alt agent Înalt.

Curierul se instală în compartimentul său clasa întâi de pe nava de pasageri cu un sentiment de uşurare. Era o navă cu hiperpropulsor, căreia îi lua cincisprezece ore să ajungă pe Akiminski. De acolo va face o excursie rapidă pe Oronsay pentru a-şi menţine acoperirea. Cu puţin noroc se va întoarce pe Pământ în mai puţin de două zile. Ar fi weekend şi ar putea să ducă fetele la parcul-rezervaţie sudic, în Noua Zeelandă. Ar fi încântate de asta.

***

Barul Rakas ocupa tot etajul al treilea al unui turn rotund din cartierul Abad, în Makkathran2. În mod inevitabil, aceeaşi clădire din Makkathran avea, de asemenea, un bar la etajul al treilea. Din ceea ce văzuse în visele lui Inigo, Aaron bănuia că mobilierul de aici era mai bun, la fel ca şi iluminatul, ca să nu mai vorbim despre lipsa de murdărie, care părea atât de răspândită în oraşul original. Era folosit de o mulţime de credincioşi aflaţi în vizită care erau, probabil, un pic dezamăgiţi de cât de mic era, de fapt, nucleul mişcării lor în comparaţie cu metropolele prodigioase ale Marii Confederaţii. Exista, de asemenea, o selecţie de băuturi mult mai bună decât pe lăudatul arhetip.

Aaron presupunea că acesta era motivul pentru care onorabila Corrie-Lyn, fostul consilier, tot revenea aici. Aceasta era a treia noapte de când, aşezat la o masă mică, în colţ, o privea stând sus la tejghea şi dând pe gât o cantitate impresionantă de alcool. Nu era o femeie voinică, deşi la prima vedere silueta zveltă o făcea să pară mai Înaltă decât era. Pielea

de fildeş era stropită de o masă de pistrui a cărei densitate era concentrată într-o bandă largă în jurul ochilor. Părul avea nuanţa cea mai închisă de roşu pe care o văzuse vreodată. În funcţie de modul în care îl prindea lumina, varia de la un abanos strălucitor la un maro cu pete aurii. Era tăiat scurt, motiv pentru care, având în vedere cât era de des, se încreţea din greu. Felul în care îi încadra trăsăturile graţioase o făcea să pară o adolescentă diabolică. În realitate, avea trei sute şaptezeci de ani. Ştia că nu e Înaltă, aşa că trebuia să aibă un superb metabolism Avansat, acesta fiind probabil motivul pentru care putea băga orice băiat rău sub masă cu băutura.

Pentru a patra oară în acea seară, unul dintre credincioşi, nu foarte devotat totuşi, veni să îşi încerce norocul. La urma urmei, bunii cetăţenii ai Makkathranului aveau o foarte sănătoasă viaţă sexuală activă: Inigo arătase asta. Grupul de băieţi cu care venise, aşezaţi pe canapeaua mare de la fereastră, priveau cu rânjete şmechere şi râsete înfundate cum prietenul lor solicita scaunul gol de lângă ea. Corrie-Lyn nu purta roba de cleric, altfel n-ar fi îndrăznit niciodată să se apropie la mai mult de zece metri. O rochie simplă violet-închis, cu fantă sub fiecare braţ, dezvăluind o cantitate ademenitoare de piele, stimulă curajul băiatului. Ea îi ascultă fără să comenteze introducerea, aprobă din cap atunci când el se oferi să-i cumpere de băut şi îi făcu semn barmanului.

Aaron ar fi dorit să poată merge să-l îndepărteze pe tânăr. Era dureros să privească, văzuse scena de mai multe ori de-a lungul ultimelor câtorva nopţi. Barmanul veni cu două pahare grele şi o sticlă mată de 88Vodka Adlier. Preparată pe Vitchan, aceasta nu avea nicio legătură cu vodca originală de pe Pământ, cu excepţia tăriei. Fusese rafinată dintr-o viţă-de-vie sezonieră, Adlier, ce producea un lichior care avea optzeci la sută alcool şi opt la sută tricetholyn, un narcotic puternic. Barmanul umplu ambele pahare şi lăsă sticla. Corrie-Lyn şi-l ridică pe al ei în semn de salut şi îl dădu pe gât. Tânărul, plin de speranţă, o imită. În timp ce el tresărea cu un zâmbet la arsura lichidului de gheaţă, Corrie-Lyn umplu ambele pahare din nou. Îl ridică pe al ei. Oarecum cu teamă, băiatul făcu la fel. Ea îl dădu imediat pe gât, dintr-una. De la grupul de la fereastră venea acum un val

de râsete. Prietenul lor dădu pe gât băutura. Avea lacrimi în ochi. Un fior involuntar îl străbătu de-a lungul pieptul lui, ca şi cum îşi suprima o tuse. Corrie-Lyn turnă al treilea rând de băutură cu o precizie mecanică şi îşi goli paharul dintr-o singură înghiţitură. Flăcăul dădu dezgustat din mână şi se întoarse la împărţit sarcasme împreună cu amicii cu care venise. Aaron nu fu impresionat. Noaptea trecută, unul dintre pretendenţi ţinuse pasul până la al cincilea pahar înainte de a se retrage, rănit şi confuz.

Corrie-Lyn împinse sticla înapoi pe tejghea, de unde barmanul o prinse cu o uşoară răsucire a încheieturii mâinii şi o puse înapoi pe raft. Ea se întoarse la berea din care bea înainte de a fi întreruptă, cu coatele de-o parte şi de alta a paharului, privind din nou în gol.

Uitându-se la ea, Aaron îşi dădu seama că jocul subtil al seducţiei nu va fi niciodată metoda prin care să o poată cultiva pe Corrie-Lyn. Nu va avea decât o şansă, iar dacă o irosea, va trebui să piardă zile întregi pentru a găsi o altă modalitate de abordare. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre ea. Pe măsură ce se apropia, îi putea simţi emisia de gaia-câmp, care era redusă la minimum. Era ca o gură de aer polar, suficient de rece pentru a-i provoca un fior. Silueta ei în câmpul eteric era neagră, ca o fantă în spaţiul interstelar. Pe mulţi doar asta ar fi fost suficient să-i facă să ezite, fără să mai pună la socoteală umilirea cu Adlier88. Se aşeză pe scaunul pe care băiatul tocmai îl eliberase. Ea se întoarse pentru a-l concedia din priviri, lăsându-şi ochii să alunece cu o apatie insultătoare peste costumul lui ieftin.

Aaron chemă barmanul şi ceru o bere.

— Scuză-mă că nu trec prin ritualul degradării, spuse el. De fapt, n-am venit ca să-ţi intru în chiloţi.

— Centură. Sorbi lung din bere, fără să-l privească.

— Ăă… ce? Nu era tocmai răspunsul pe care îl aştepta.

— Sub centura mea.

— Simt brusc nevoia de a fi hirotonisit în religia ta. Ea îşi zâmbi şi răsuci restul de bere rămasă în pahar.

— Ai avut destul timp, te învârţi pe-aici de câteva zile deja.

Berea îi fu servită, iar Corrie-Lyn, fără să spună nimic, o schimbă cu a ei.

Aaron ridică un deget către barman.

— Încă una. De fapt, două.

— Şi nu e o religie, spuse ea.

— Sigur că nu, ce prostie din partea mea. Robe de preoţi. Adorarea unui profet pierdut. Promisiunea mântuirii. Donarea de bani pentru templul oraşului. Plecarea în Pelerinaj. Îmi cer scuze, o greşeală uşor de făcut.

— Continuă să vorbeşti aşa, străine, şi-o să plonjezi cu capul înainte într-un canal înainte de ivirea zorilor.

— Cu capul înainte sau fără cap deloc? Corrie-Lyn se întoarse în cele din urmă acordându-i atenţie deplină. Zâmbetul i se potrivea cu alura neastâmpărată.

— Ce pe Marele Univers al lui Ozzie vrei de la mine?

— Să te fac foarte, foarte bogată.

— Şi de ce ai vrea să faci asta?

— Pentru ca eu să pot deveni chiar şi mai bogat.

— Nu mă pricep să jefuiesc bănci.

— Da, sunt convins că nu se vorbeşte despre asta la o şcoală de preoţi.

— Preoţii îţi cer să ai credinţă. Putem să te ducem direct în cer, îţi putem chiar oferi o previzualizare, astfel încât să ştii ce vei primi.

— Iar aici intervenim noi.

— Noi?

— Chartere de cursă lungă. Cred că nonreligia ta are acum nevoie de nave spaţiale, doamnă consilier emerit.

Corrie-Lyn râse.

— Oh, eşti periculos, nu-i aşa?

— Niciun pericol, doar o dureroasă dorinţă de a mă îmbogăţi.

— Dar eu sunt în drum spre cerul nostru din Gol. De ce aş avea nevoie de banii Confederaţiei?

— Chiar şi Mergătorul pe Apă a folosit banii. Dar eu nu am de gând să mă cert cu tine pe tema asta, nici pe vreo alta, de fapt. Sunt aici doar pentru a face propunerea. Ai persoanele de contact de care am nevoie şi sunt convins că nu eşti prea fericită cu vechii prieteni din consiliul Clerical în momentul ăsta.

Ai putea fi dispusă s-o laşi mai moale cu etica pe ici, pe colo – mai ales pe-aici. Mă înşel cumva, doamnă consilier emerit?

— De ce să foloseşti modul formal de adresare? Fii curajos, dă-i drumul, spune-mi că sunt pe lista de rahat. Toată lumea o spune.

— Clovnii de la ştirile de pe unisferă au multe etichete pentru fiecare dintre noi. Asta nu înseamnă că nu ai aici numele de care am eu nevoie, şi îşi bătu capul cu degetul. Şi bănuiesc că te mai bucuri de suficient respect pentru tine în Palatul Orchard pentru a deschide câteva uşi pentru mine. Nu asta e calea?

— Ar putea fi. Cum te numeşti?

— Aaron.

Corrie-Lyn zâmbi privindu-şi berea din pahar.

— În capul listei, nu-i aşa?

— Numărul unu, consilier emerit. Deci, ce-ar fi să te invit la cină? Iar tu, fie te distrezi cu mine legându-mă, fie îmi dai codul contului tău bancar privat, ca să-l pot umple. Nu te grăbi, gândeşte-te bine.

— Aşa voi face.

***

FarFlight Charters era o companie înregistrată legal pe Falnox. Oricine i-ar fi cercetat datele ar fi găsit că are contracte cu câteva linii spaţiale şi mai mulţi curieri de marfă de pe şapte planete externe. Nu era o afacere de amploare, dar era suficient de profitabilă pentru a putea să angajeze treizeci de persoane. Din fericire pentru Aaron, era o acoperire eficace care ar fi fost activată dacă ar fi avut nevoie. Nu ştia cine era în spate. Nu-i păsa. Dar, dacă ar fi fost adevărat, atunci cheltuielile sale ar fi afectat grav rentabilitatea anuală. Era a treia noapte de când bea şi lua masa cu Corrie-Lyn, insistând pe vin. Mesele fuseseră şi ele de cinci stele gastronomice. Îi plăcea la Bertrand, în Marele Makkathran, un restaurant care făcea ca Buckingham Hotel să arate ca un motel pentru ţărani. Nu ştia dacă îl testa să vadă cât e de hotărât sau nu. Având în vedere starea ei în majoritatea serilor, probabil că nu ştia nici ea.

Se îmbrăca bine, totuşi. În seara asta purta o rochie neagră simplă, de cocteil, a cărei fustă scurtă producea un tiv seducător de ceaţă, care se învârtea provocator de fiecare dată când îşi

mişca picioarele. Masa lor se afla într-un alcov perfect transparent, care ieşea în afară la etajul al şaptezeci şi doilea, oferind o vedere nelimitată asupra imensului oraş pe timp de noapte. Chiar sub picioarele lui Aaron, capsulele alunecau de-a lungul rutelor de trafic marcate printr-o strălucire groasă de stroboscoape de navigaţie. După ce senzaţia de vertij se atenua, priveliştea se dovedi a fi, de fapt, destul de revigorantă. Masa cu şapte feluri de mâncare era o adevărată încântare a simţurilor. Fiecare fel era însoţit de un vin ales special de bucătar. Chelnerul renunţase să-i mai ofere un singur pahar lui Corrie-Lyn, acum lăsa de fiecare dată toată sticla pe masă.

— A fost un om remarcabil, spuse Corrie-Lyn, după ce îşi termină tarta de ciocolată cu frunze de cireş. Vorbea din nou despre subiectul ei favorit. Nu îi fu greu s-o facă să discute despre Inigo.

— Oricine poate crea o mişcare ca Visul Viu în doar câteva secole trebuie să fie ieşit din comun.

— Nu, nu. Corrie-Lyn îşi flutură paharul dispreţuitor. Nu despre asta-i vorba. Dacă tu şi eu am fi primit visele acelea, Visul Viu tot ar fi existat. Ele îi inspiră pe oameni. Oricine poate vedea şi singur ce viaţă frumoasă şi simplă se poate trăi în Gol, o viaţă pe care o poţi perfecţiona, indiferent de cât de ratat sau prost eşti, indiferent de cât timp este nevoie. Dar poţi face asta doar în interiorul Golului, aşa că, dacă promiţi să faci acest lucru posibil pentru toată lumea, nu poţi să nu aduni o grămadă întreagă de fani, nu-i aşa? E inevitabil. Ce spun eu se referă la omul însuşi. Domnul Incoruptibil. Asta e rar. Dă majorităţii oamenilor o astfel de putere şi vor abuza de ea. Şi eu aş face-o. Ethan cu siguranţă o face. Îşi turnă ultimul porto de Mithan vechi de două secole şi jumătate într-un pahar de cristal la fel de vechi…

Aaron zâmbi crispat. Alcovul era deschis către etajul restaurantului principal, iar Corrie-Lyn îşi băuse doza obişnuită.

— De aceea Inigo a stabilit ierarhia mişcării ca pe cea a unui ordin călugăresc. Nu când ai putea face mult sex, râse ea dispreţuitor. Tu chiar nu ar trebui să profiţi de o credincioasă disperată, n-ai decât să te culci în stânga şi-n dreapta cu cei de nivelul tău.

— Până acum, nimic nou.
— Desigur, nu am fost pură. A fost ceva destul de serios între mine şi Inigo. Ştiai?
— Cred că ai spus asta o dată sau de două ori.
— Sigur că da, de aceea te-ai dat la mine.
— Nu m-am dat la tine, Corrie-Lyn.
— Zveltă şi în formă. Îşi linse buzele. Aşa sunt eu, nu crezi?
— Foarte de acord.
De fapt, nu voia să recunoască faptul că era atractivă fizic. Îl ajuta că orice impuls sexual ar fi putut avea era efectiv neutralizat de băutură. După prima oră din orice seară, nu mai era o persoană care îţi făcea plăcere s-o ai alături.
Corrie-Lyn zâmbi privindu-şi rochia.
— Da, sigur, asta sunt eu. Aşa. Am avut chestia asta, aventura asta. Adică, sigur, s-a văzut şi cu alte femei. Pentru numele lui Ozzie, bietul rahat avusese un miliard de femei dornice să-şi smulgă de bunăvoie hainele pentru el şi să-i facă copii. Şi m-am delectat şi eu, adică, la naiba, Aaron, unele dintre ele m-au făcut să arăt ca şi cum aş fi fost lovită zdravăn cu un ciomag.
— Mi s-a părut că ai spus că era incoruptibil.
— Aşa era. Nu profita, astea vreau să spun. Dar e om şi el. La fel şi eu. Au fost distrageri, asta-i tot. Cauza. Viziunea. El i-a rămas fidel, el ne-a dat visele Golului. El credea, Aaron, el credea cu adevărat în ceea ce i-a fost arătat. Golul este într-adevăr un loc mai bun pentru noi toţi. El m-a făcut şi pe mine să cred asta. Am fost întotdeauna un adept loial. Am avut *credinţă.* Apoi l-am întâlnit pe el, i-am văzut credinţa, devoţiunea şi aşa am devenit un adevărat apostol. Îşi termină vinul şi se prăbuşi înapoi în scaun. Eu sunt o fanatică, Aaron. O adevărată fanatică. De aceea Ethan m-a dat afară din consiliu. Nu-i place vechea gardă, nu-i plac cei care au rămas fideli. Aşa că, domnule, fă bine şi păstrează-ţi prostiile condescendente doar pentru tine. Nu-mi pasă ce crezi, urăsc cuvintele tale viclene de nevăstuică. Nu crezi şi asta te face rău. Pun pariu că nu ai experimentat niciunul dintre visuri. Asta e greşeala ta, pentru că sunt reale. Pentru oameni, Golul este raiul.
— Ar putea fi raiul. Dar nu ştii sigur.

— Vezi?! îndreptă degetul spre el, abia putând să se concentreze. Asta faci de fiecare dată. Vorbe viclene. Nu eşti destul de prost ca să fii de acord cu mine, oh nu, dar destul ca să mă faci să predic pentru tine. Înscenezi ca să te pot salva.

— Te înşeli. Este vorba numai despre bani.

— Ha! Ridică sticla goală de porto şi se încruntă la ea.

Aaron ezită, neputând să-şi dea seama cât de mult control mai avea Corrie-Lyn. Riscă şi forţă nota.

Oricum, dacă Golul înseamnă mântuirea, atunci el de ce a plecat?

Rezultatul nu a fost tocmai cel aşteptat. Corrie-Lyn începu să hohotească.

— Nu ştiu! jeli ea. Ne-a părăsit. Ne-a părăsit pe toţi. Oh, unde eşti, Inigo? Unde te-ai dus? Te-am iubit atât de mult.

Aaron mormăi disperat. Masa lor liniştită era acum un spectacol de toată frumuseţea. Suspinele ei creşteau în intensitate. Îl chemă în grabă pe chelner şi schimbă iute locul scaunelor pentru a sta alături de Corrie-Lyn, punându-se între ea şi ceilalţi clienţi curioşi.

— Haide, murmură. Hai să mergem.

Era o platformă de aterizare la etajul treizeci, dar voia ca ea să iasă la aer, aşa că luară un lift direct spre holul de la intrarea zgârie-norului. Afară, bulevardul era aproape pustiu. Drumul subţire din mijloc era ascuns în spatele unui şir lung de arbori înalţi şi stufoşi de tuia. Trotuarul de alături era luminat de arcuri zvelte strălucitoare.

— Crezi că sunt atractivă? întrebă împleticit Corrie-Lyn în timp ce el o încuraja să meargă.

Dincolo de clădire erau câteva blocuri de apartamente, toate înconjurate de grădini suspendate. Păsări de noapte săgetau aerul în tăcere printre arcade. Aerul era cald, cu miros de ozon de mare care însoţea de obicei rafalele umede ce veneau dinspre coastă.

— Foarte atractivă, o asigură Aaron. Se întreba dacă ar trebui s-o convingă să ia aerosolii de detoxifiere pe care îi adusese cu el exact pentru o asemenea eventualitate. Problema cu băutorii de statura asta era că nu voiau să se trezească atât de repede,

mai ales atunci când erau împovăraţi de atâta durere precum Corrie-Lyn.

— Atunci cum se face că nu încerci nimic? Din cauza băuturii? Nu-ţi place că beau? Se desprinse ca să se uite la el, clătinându-se uşor, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, halucinant de nefericiţi.

Cu haina uşoară desfăcută şi rochia scumpă de cocteil, oferea un spectacol de-a dreptul dezagreabil.

— Afacerile înainte de plăcere, spuse Aaron, sperând că va accepta asta şi că o să tacă naibii din gură.

Ar fi trebuit să ia un taxi de pe platforma zgârie-norului. Ca şi cum şi-ar fi dat în cele din urmă seama că era exasperat, Corrie-Lyn se întoarse rapid şi începu să meargă.

Cineva apăru la numai cinci metri în faţa lor, un bărbat într-un costum dintr-o bucată, care mai avea încă rămăşiţe de înveliş negru de camuflaj ce se desprindeau în vârtejuri ca apa în gravitaţie redusă. Aaron scană împrejurimile cu funcţiile de câmp complet activate. Încă două persoane îşi înlăturau camuflajul, în timp ce mergeau în spatele lui. Rutinele sale de luptă treceau treptat la starea activă, accesând situaţia. Primul din grup care trebuia înfruntat fu desemnat cu numele Unu. Cu o probabilitate de optzeci la sută, el era comandantul. Subordonaţii fură etichetaţi drept Doi şi Trei. Exoimaginea pentru situaţii de proximitate îi arăta pe toţi trei iradiind de îmbunătăţiri. Aaron se relaxă. Dacă-l înfruntau, n-aveau nicio şansă cu el. Cu acest lucru confirmat, rezultatul nu putea fi decât unul. Nu trebuia decât să aştepte pur şi simplu ca cei trei să-i prezinte oportunitatea maximă de a ţinti.

Corrie-Lyn clipi uşor zăpăcită, măturându-l cu privirea pe primul bărbat în timp care-şi strângea poşeta mică stacojie.

— Nu te-am văzut. Unde erai?

— Nu arătaţi prea bine, Onorat Consilier, răspunse Unu. De ce nu veniţi cu noi?

Corrie-Lyn se lipi din nou de Aaron într-o parte, diminuându-i cu o treime capacitatea de a lovi.

— Nu, gemu ea. Nu, nu vreau.

— Discreditaţi imaginea Visului Viu, Onorat Consilier, spuse Unu. Credeţi că asta ar fi vrut Inigo?

— Te cunosc, spuse ea disperată. Nu merg cu tine. Aaron, nu mă lăsa. Te rog!

— Nimeni nu pleacă nicăieri, dacă nu vrea.

Unu nici nu se uită la el.

— Tu. Du-te dracului de-aici! Dacă vrei să ai vreodată o întâlnire de afaceri cu un consilier, fii deştept acum.

— Ah, ei bine, aici e chestia, zise Aaron amabil. Sunt atât de prost că nu îmi pot permite o mărire de IQ când vine timpul de regenerare. Aşa că o să rămân cum sunt pentru totdeauna. În spatele lui, Doi şi Trei se aflau foarte aproape acum. Amândoi scoaseră nişte pistoale mici. Rutinele lui Aaron le identifică hardware-ul drept geli-pistoale. Dezvoltat cu un secol şi jumătate în urmă ca armă letală cu rază scurtă de acţiune, exact asta făcea pistolul respectiv din trupul omenesc, gelatină. Simţea acceleratorii alunecându-i prin neuroni, mărindu-i rapid timpul de reacţie mentală. Curenţii de energie biononică se sincronizau cu ei, ajustându-i reacţiile fizice pentru a le potrivi cu cele mentale. Efectul se concretiză în cuvinte rostite, atât de bine încât anticipă cu uşurinţă ceea ce urma să fie spus cu mult timp înainte ca Unu să-şi termine propoziţia.

— Atunci îmi pare rău pentru tine.

Unu trimise un mesaj rapid subalternilor pe care Aaron îl interceptă. Nu era decât un simplu cod. Nici nu avea nevoie să-l decripteze. Amândoi ridicară armele. Rutinele de luptă ale lui Aaron îl deplasau deja fără probleme. O răsuci pe Corrie-Lyn din drum, iar el se aplecă. Primul foc de armă de la geli-pistolul lui Doi arse aerul acolo unde, cu mai puţin de o secundă înainte, fusese capul lui Aaron. Raza se lovi de zid, producând un jet de praf de beton. Piciorul lui Aaron zvâcni rapid, zdrobind genunchiul lui Trei. Câmpurile lor de forţă se ciocniră cu un scrâşnet, electronii evazându-se într-o rozetă albă-albastră. Viteza şi puterea din lovitura lui Aaron fură suficiente pentru a distorsiona protecţia adversarului său. Piciorul lui Trei se spulberă înapoi, în timp ce era lovit, trăgându-i tot corpul în lateral. Un puls de distorsiune format de curenţii de energie ai lui Aaron îl izbi în plin pe Unu. Acesta fu aruncat şase metri înapoi în zidul grădinii, provocând o bufnitură surdă. Câmpul lui de forţă tensionat degajă un nimb vineţiu periculos, în timp ce

încă unul dintre impulsurile de distorsiune ale lui Aaron îl izbi, încercând să-l treacă prin zid. Spinarea i se arcui sub impact, iar câmpul de forţă aproape îi cedă.

Doi îşi balansa pistolul în urmărirea unui obiectiv ce se deplasa cu o viteză inumană. Tot ce îi relevau simţurile sale îmbogăţite era o formă neclară în timp ce Aaron dansa pe trotuar. Nu mai ajunse să-şi fixeze ţinta. Mâna lui Aaron, materializată într-o dungă slabă, îi reteză gâtul, supraîncărcându-i câmpul de forţă. Gâtul se desprinse instantaneu, trupul neînsufleţit zburând prin aer. În acelaşi timp, Aaron smulgea geli-pistolul din mâna lui Doi cu degete cu tot, acestea rupându-se cu un sunet ronţăit. Îi luă doar o fracţiune de secundă pentru a se răsuci din nou. Câmpul său de forţă se extinse în sol ca o ancoră, anulând inerţia şi permiţându-i să se oprească imediat cu arma aţintită spre Unu, care, ameţit, încerca nesigur să se ridice în picioare. Din degetele retezate picura sânge. Unu îngheţă, sugând aerul în timp ce se uita la duza geli-pistolului. Aaron slăbi strânsoarea, lăsând degetele să cadă.

— Cine sunt ăştia? ţipă el spre Corrie-Lyn, care zăcea pe iarba îmbibată cu apă pe care aterizase şi care se uita uluită spre Unu. Cine? întrebă, din nou.

— … Poliţia. Ăsta e căpitanul Manby, divizia de protecţie specială.

— Exact, şuieră Manby crispându-se de durere. Aşa că pune arma aia jos. Eşti deja băgat atât de mult în rahat încât n-o să apuci să mai vezi universul.

— Hai cu mine la fund, atunci.

Aaron apăsă declanşatorul geli-pistolului ţinându-l pe modul foc continuu. Îşi adăugă şi propriul impuls de distorsiune la focul de baraj. Câmpul de forţă al lui Manby rezistă timp de aproape două secunde înainte de a se prăbuşi. Impulsurile geli-pistolului loviră corpul expus. Aaron se întoarse şi trase din nou, supraîncărcând câmpul de forţă al lui Trei.

Corrie-Lyn vomita în timp ce valuri vâscoase de sânge la ambele cadavre distruse cădeau în cascadă pe sol. Scâncea ca o pisicuţă rănită când Aaron o trase în sus punând-o pe picioare.

— Trebuie să mergem, strigă el, dar ea se prăbuşi din nou. Haide, acum! Mişcă-te! U-amprenta lui chema deja un taxi.

— Nu, scânci ea. Nu, nu. Ei nu au… i-ai ucis. Tu i-ai ucis.

— Nu înţelegi ce-i asta? mârâi la ea, sonor, agresiv, folosind special un ton beligerant pentru a o deruta. Chiar nu înţelegi ce s-a întâmplat? Nu înţelegi? Sunt nişte asasini. Ethan te vrea moartă. Pe veci. Nu poţi rămâne aici. Vor continua să vină după tine. Corrie-Lyn! Eu te pot proteja.

— Pe mine? întrebă plângând. Pe mine m-au vrut?

— Da. Acum haide, nu suntem în siguranţă aici.

— Oh, pe Ozzie!

Aaron o scutură.

— Ai înţeles?

— Da, şopti ea. După felul în care tremura, Aaron îşi dădu seama că intra într-o uşoară stare de şoc. Se îndreptă spre taxi, trăgând-o după el, nepăsător la felul în care ea se împiedica încercând să ţină pasul, îi era greu să nu zâmbească. Seara nu se putea termina mai bine nici dacă ar fi plănuit totul.

Primul vis al lui Inigo

Când Edeard s-a trezit, visul lui era deja o amintire palidă şi confuză. Acelaşi lucru se întâmpla în fiecare dimineaţă. Oricât se străduia, nu putea niciodată reţine imaginile şi sunetele care-l afectau în fiecare noapte. Akeem îi spusese să nu-şi facă griji, pentru că visele sale erau făcute din scurgeri uşoare venite de la minţile adormite din jurul lui. Edeard nu credea că lucrurile pe care le visa veneau dintr-un loc ca satul lor. Fragmentele de care reuşea, ocazional, să se agaţe erau prea ciudate şi fascinante ca să fie aşa.

Lumina rece de dinaintea zorilor începea să contureze crăpăturile din obloanele de lemn ale ferestrei. Edeard rămase nemişcat încă o vreme, ascuns confortabil sub grămada de pături care îi acopereau patul îngust. Era o cameră mare, cu pereţii de ipsos alb şi podeaua de scânduri goală. Căpriorii acoperişului arcuit erau din lemn vechi de martoz care de-a lungul deceniilor se înnegrise şi se întărise semănând acum cu fierul. Nu era prea multă mobilă, două treimi din suprafaţa podelei era complet goală. Edeard împinsese ceea ce rămăsese în capăt, unde se afla o fereastră largă. La căpătâiul patului se afla un cufăr negeluit, în care-şi ţinea puţinele haine pe care le avea. Mai erau o masă lungă, plină cu entuziastele sale schiţe de posibile animale genistar, câteva scaune, o masă de toaletă cu un bol alb simplu şi un urcior cu apă.

În colţul opus patului, focul se stinsese peste noapte. Doar câteva bucăţele de jăratic mai luminau pe grătarul căminului. Era dificil să încălzeşti o încăpere atât de mare, mai ales în timpul iernii, şi Edeard îşi putea vedea respiraţia ca un abur fin de culoare albă. Tehnic vorbind, locuia în dormitorul comun al ucenicilor Breslei Oumodelatorilor din satul Ashwell, dar el era singurul ocupant. Trăia acolo de şase ani, de când părinţii lui muriseră, pe când avea doar opt ani. Maestrul Akeem, unicul modelator rămas în sat, îl luase la el după ce caravana căreia i se alăturaseră pentru a călători peste dealuri, către est, fusese atacată de bandiţi.

Edeard îşi înfăşură o pătură în jurul umerilor şi se grăbi pe podeaua rece către micul cămin din cărămizi arcuite. Bucăţile de jăratic mai degajau un pic de căldură, încălzind hainele pe care le lăsase pe spătarul unui scaun. Se îmbrăcă în grabă, trăgându-şi pantalonii din piele extrem de uzaţi şi înghesuind în talie o cămaşă la fel de zdrenţuită înainte de a se chinui să intre într-un pulover verde gros. Ca întotdeauna, ţesătura mirosea a grajd şi a diverşii săi ocupanţi, un amestec de blană, mâncare şi cuşti. Dar, după şase ani cu breasla, era atât de obişnuit cu mirosul, încât abia îl mai simţea. Se aşeză din nou pe pat pentru a-şi trage cizmele. Deveniseră prea mici pentru el acum. În ultimele optsprezece luni, cu mai mulţi genistari în grajduri şi cu Edeard încasând oficial taxele pentru comisioane, mica lor filială a Breslei Oumodelatorilor văzuse intrând mult mai mulţi bani. Cu greu putea fi considerată o avere, dar era de ajuns pentru a cumpăra ceva haine noi şi cizme, numai că nu avusese niciodată timp să ajungă la cizmar. Se dezechilibră uşor când se ridică, încercând să-şi aranjeze degetele strivite de la picioare. Degeaba, sigur va trebui să rupă o oră din aglomeratul său program zilnic pentru a face o vizită la cizmar. Zâmbi. *Dar nu azi.*

Astăzi era ziua în care avea să se finalizeze noul puţ al satului. Era un proiect în care Breasla Oumodelatorilor jucase un rol neobişnuit de mare. Mai mult decât atât, lui îi revenise partea inovatoare. Edeard ştia cât de mulţi erau cei care aveau îndoieli, practic toată lumea. Dar Maestrul Akeem convinsese discret consiliul bătrânilor să dea o şansă tânărului său ucenic. Aceştia acceptaseră numai pentru că nu aveau nimic de pierdut.

Coborî scările, traversând apoi grăbit curtea îngustă din spate către căldura sălii de mese a breslei. Ca şi dormitorul, aceasta arăta că Breasla Oumodelatorilor cunoscuse şi vremuri mai bune. Mult mai bune. Mai existau încă două rânduri de mese cu banchete lungi în sala mare, suficient de mare pentru a găzdui cincizeci de modelatori şi pe invitaţii lor în nopţile de sărbătoare. În capătul îndepărtat, şemineul imens avea de fiecare parte cuptoare de gătit din fier încastrate în piatră, iar ţepuşa de fript era destul de mare pentru a ţine un porc întreg. În această dimineaţă, focul era doar o vâlvătaie mică de care aveau grijă

două ge-maimuţe. În mod normal, oamenii nu lăsau genistari în apropiere de flăcări deschise, deoarece erau la fel de sperioşi ca orice animal terestru, dar ordinele lui Edeard erau clare şi suficient de profund fixate pentru ca ge-maimuţele să-şi poată îndeplini rutina fără a intra în panică.

Edeard se aşeză la masa cea mai apropiată de foc. Mintea lui trimise un set de instrucţiuni pentru ge-maimuţe folosind un mesaj prin televorbire simplu, telepatic. Utiliza o versiune alterată a limbii mentale de pe Querencia, vizualizând succesiunea de evenimente pe care le dorea în conjuncţie cu fraze simple, de comandă, asigurându-se de conţinutul emoţional (atât de mulţi oameni uitau asta, şi apoi nu puteau înţelege de ce genistarii nu-i ascultau). Ge-maimuţele începură să se agite. Erau nişte creaturi mari, atingând uşor greutatea unui bărbat matur, cu şase picioare lungi de-a lungul jumătăţii inferioare a corpului şi şase braţe şi mai lungi în partea de sus; primele două perechi erau atât de apropiate încât păreau să împartă aceeaşi articulaţie a umărului, în timp ce a treia era plasată mai spre spate, lângă o coloană vertebrală foarte flexibilă. Corpurile lor erau acoperite cu o blană albă sârmoasă, cu petice subţiate pe articulaţii şi palme, lăsând să se vadă pielea aspră, neagru-tăciune. Profilul capului era acelaşi ca la toate variantele genistar, un glob neted cu un bot asemănător cu al unui câine terestru. Urechile erau situate în partea de jos a capului înapoi spre gâtul butucănos, fiecare dintre ele împărţită în trei petale de piele cu striaţii lungi, suficient de subţire pentru a fi translucidă.

O cană mare de ceai fu plasată în faţa lui Edeard, urmată rapid de felii groase de pâine prăjită, un bol de fructe şi o farfurie cu omletă. Mâncă apoi cu destulă poftă, exersând deja în minte partea critică a operaţiunii zilei, pe fundul puţului. Televederea lui îl reperă pe Akeem când bătrânul era încă în lojă, reşedinţa modelatorilor seniori fiind anexată sălii. Edeard putea percepe deja prin câteva ziduri de piatră, simţind structurile fizice de parcă ar fi fost nişte umbre, în timp ce minţile zumzăiau cu o strălucire irizată. Capacitatea aceea de vedere era de un calibru care îi depăşea pe mulţi dintre adulţi, făcându-l pe Akeem foarte mândru de abilitatea ucenicul său,

deoarece susţinea că propria metodă de instruire era adevărata cheie pentru dezvoltarea potenţialului lui Edeard.

Bătrânul modelator intră în sală găsindu-le pe ge-maimuţe gata cu micul său dejun. Mormăi mulţumit, strângându-l patern pe Edeard de umăr.

— M-ai simţit când m-am trezit în dormitorul meu, băiete? întrebă el, arătând farfuria cu cârnaţi şi roşii care îl aştepta.

— Nu, domnule, răspunse Edeard fericit. Nu pot trece încă prin patru pereţi.

— Nu va dura mult, spuse Akeem ridicându-şi ceaiul. La felul în care te dezvolţi, până la mijlocul verii o să ajung să dorm în afara zidurilor satului. Toată lumea are dreptul la un pic de intimitate.

— Nu v-aş deranja niciodată, protestă Edeard.

Se înmuie şi zâmbi sfios prinzând amuzamentul din mintea bătrânului modelator. Maestrul Akeem trecuse de cea de-a o sută optzecea aniversare cu câţiva ani în urmă, după cum pretindea el, deşi nu preciza niciodată anul în care se întâmplase asta. În principiu, speranţa de viaţă pe Querencia trebuia să fie de aproximativ două sute de ani, deşi Edeard nu ştia pe nimeni în Ashwell sau în satele din jur care să fi reuşit să trăiască atât de mult. Cu toate acestea, vârsta de netăgăduit a lui Akeem îi dăduse o faţă rotundă cu cel puţin trei bărbii rulate înapoi într-un gât gros şi o dantelă de capilare roşii şi vineţii decorându-i pielea palidă de pe obraji şi nas, dându-i un aspect teribil de spălăcit. Miriştea subţire lăsată în urmă după bărbieritul zilnic, dar superficial era acum în cea mai mare parte gri şi nu îmbunătăţea deloc impresia pe care şi-o făcea toată lumea atunci când îl vedea pentru prima oară. O dată pe săptămână bătrânul folosea acelaşi aparat de ras asupra a ceea ce mai rămăsese din părul său argintiu.

În ciuda anilor săi în declin, întotdeauna insista să se îmbrace elegant. Ge-maimuţele lui personale erau bine antrenate pentru spălatul rufelor. Astăzi pantalonii din piele făcuţi pe măsură erau curaţi, cizmele lustruite, cămaşa galben-pal spălată şi călcată. Purta un sacou ţesut din fire magenta şi jad, cu emblema oului-într-un-cerc-răsucit a Breslei Oumodelatorilor pe rever. Jacheta nu era la fel de impresionantă ca robele purtate de membrii

breslei în Makkathran, dar în Ashwell era un simbol de prestigiu, respectat. Niciunul dintre ceilalţi bătrâni ai satului nu se îmbrăca la fel de bine.

Edeard, sfios, îşi dădu seama că îşi pipăia propria insignă de ucenic junior, un simplu buton de metal pe gulerul lui. Emblema era similară cu a lui Akeem, dar cu numai un sfert de cerc. Jumătate din timp uita să şi-o fixeze dimineaţa. La urma urmei, nimeni nu îi arătase respect vreodată. Dar, dacă totul mergea bine astăzi, ar avea dreptul la o insignă cu o jumătate de cerc. Akeem spusese că nu-şi putea aminti de nimeni care să fi încercat o modelare atât de sofisticată pentru evaluarea ca ucenic senior.

— Emoţionat? întrebă bătrânul.

— Nu, spuse Edeard imediat. Apoi îşi trase capul între umeri. Oricum, acum se lucrează în rezervor.

— Bineînţeles că da. Întotdeauna fac aşa. Îndemânarea noastră constă în a determina ce funcţionează în viaţa reală. Din ceea ce am văzut, nu cred că va fi o problemă. Asta nu e o garanţie, ţine cont. Nimic în viaţă nu este sigur.

— Ce ai modelat pentru evaluarea dumitale ca ucenic senior? îl întrebă Edeard.

— Ah, asta a fost acum mult timp. Lucrurile erau diferite atunci, mult mai formale. Ei se află încă în capitală. Bănuiesc că nu s-au schimbat prea mult.

— Akeem! exclamă rugător Edeard.

Îl iubea mult pe bătrân, dar, oh, cum îi mai rătăcea mintea în ultimul timp.

— Da, da. Aşa, îmi amintesc că evaluarea cerea patru ge-păianjeni. Funcţionali, ţine cont. Au trebuit să toarcă dromătase la prezentarea Marelui Maestru, astfel încât toată lumea a sfârşit prin a modela cel puţin şase sau şapte ca să fie în siguranţă. A trebuit, de asemenea, să modelăm un lup, un cimpanzeu şi un vultur. Ah, oftă el. Au fost zile grele. Îmi amintesc că maestrul meu obişnuia să mă bată încontinuu. Şi ciocârliile pe care obişnuiam să le ţinem pe ascuns în dormitor noaptea.

Edeard era uşor dezamăgit.

— Dar şi eu pot face ge-păianjeni şi tot restul.

— Ştiu, spuse cu mândrie Akeem, bătând uşor mâna băiatului. Amândoi ştim cât de talentat eşti. Un ucenic junior are în mod normal şaptesprezece ani înainte de a primi tipul de evaluare pe care o vei primi tu azi şi chiar şi aşa sunt o mulţime care nu reuşesc de prima dată. Acesta este motivul pentru care ţi-am dat o însărcinare atât de dificilă. O formă remodelată care funcţionează este tema standard pentru a absolvi şi a trece de la statutul de ucenic la cel de practician.

— Asta este?

— Oh, da. Desigur, am fost teribil de neglijent cu restul învăţăturilor breslei. A fost destul de greu să te fac să stai jos suficient de mult pentru a învăţa literele. Şi nu ai încă vârsta pentru a trece la studiul eticii breslei şi a teoriei ăleia vechi şi plictisitoare, indiferent de cât de precise vor fi când ţi le voi dărui. Se pare totuşi că poţi înţelege lucrurile la un nivel instinctiv. De aceea o să rămâi încă doar ucenic după asta.

Edeard se încruntă.

— Ce fel de etică ar putea fi implicată în modelare?

— Nu-ţi dai seama?

— Nu, nu chiar. Genistarii sunt o adevărată binefacere. Ajută pe toată lumea. Acum vă ajut şi eu la sculptat şi putem produce mai multe genuri standard decât înainte. Satul va deveni din nou puternic şi bogat.

— Ei bine, cred că, dacă tot eşti pe cale să devii ucenic senior, ar trebui să începem să luăm în considerare asemenea idei. Am avea nevoie de mai mulţi ucenici în cazul în care toate astea s-ar întâmpla.

— Ar fi Sancia. Şi micul Evox are o televorbire puternică.

— Vom vedea. Cine ştie? Ne-am putea dovedi ceva mai acceptabili după ziua de azi. Familiile sunt reticente în a-şi oferi copiii ca să-i instruim. Iar prietenul tău Obron nu ne ajută în privinţa asta.

Edeard roşi. Obron era bătăuşul-şef al satului, un băiat cu vreo doi ani mai mare decât el, care era încântat să-i facă viaţa mizerabilă lui Edeard în afara incintei breslei. Nu-şi dăduse seama că Akeem ştia asta.

— Ar trebui să mă ocup de el.

— Madona ştie că ai avut parte de destule provocări în ultimul timp. Sunt mândru că nu l-ai lovit şi tu. Ouformatorii sunt întotdeauna telepaţi naturali puternici, dar o parte din acest blestem etic care îţi scapă este modul în care noi nu trebuie să abuzăm de avantajul nostru.

— N-am făcut-o pur şi simplu, pentru că... Ridică din umeri.

— ... nu e un lucru bun, şi ştii asta, încheie Akeem. Eşti un băiat bun, Edeard.

Bătrânul se uita la el cu gândurile învolburate într-un amestec puternic de mândrie şi tristeţe.

Apropierea unui val de emoţie îl făcut pe Edeard să clipească pentru a îndepărta apa care în mod neaşteptat îi izvora acum din ochi. Îşi scutură capul, încercând să se desprindă de mintea bătrânului.

— Ai avut vreodată pe cineva ca Obron, care te hărţuia când erai ucenic?

— Să spunem că unul dintre motivele pentru care am venit în Ashwell a fost că modul meu de a interpreta etica breslei noastre diferă de cel al Maeştrilor Turnului Albastru. Dar te rog să reţii că, deşi eu sunt maestrul şi tutorele tău, am, de asemenea, pretenţia ca standardele organizaţiei să fie respectate. Dacă voi considera că ai lipsuri, nu vei primi insigna de ucenic senior astăzi. Şi asta include şi felul în care te ocupi de treburile zilnice obişnuite.

Edeard împinse farfuria goală, apoi sorbi din restul de ceai.

— Atunci să mă apuc de treabă, maestre.

— Resping, de asemenea, pe oricine prezintă lipsă de respect.

Edeard îşi trase pe cap o pălărie de lână ca să se protejeze de aerul rece, şi ieşi în curtea principală a complexului breslei. Aceasta era neobişnuită prin faptul că avea nouă laturi. Şapte erau alcătuite din boxele grajdurilor. Veneau apoi un hambar mare şi un incubator. Niciunul dintre ele nu avea aceeaşi mărime sau înălţime. La început, când se mutase aici, Edeard fusese impresionat. Incinta Breslei Oumodelatorilor era cea mai mare aglomerare de clădiri din sat. Pentru cineva care fusese crescut într-o căbănuţă, cu un acoperiş de paie permeabil, aceasta părea un palat. Pe atunci nu ar fi observat pătura groasă de kimuşchi care păta fiecare acoperiş într-un purpuriu

viu, nici cum omniprezenta şi încâlcita iederă acoperea pereţii întunecaţi de piatră ai curţii cu frunzele sale zdrenţuite galben-pal, în timp ce rădăcinile i se înşurubau în mortarul dintre structuri, slăbind rezistenţa. În această dimineaţă, oftă doar la vederea lor, întrebându-se dacă va ajunge vreodată să le trimită pe ge-maimuţe într-o misiune de curăţare. Acum ar fi fost un moment bun. Frunzele iederei căzuseră toate adunându-se în colţurile curţii în grămezi mari şi prăfuite, în timp ce kimuşchiul sugea umezeala anotimpului transformându-se în rogojini mari spongioase, care ar fi fost uşor de exfoliat. Ca orice altceva din viaţa lui, şi asta trebuia să mai aştepte. *Numai dacă Akeem ar putea găsi un alt ucenic*, gândi el melancolic. *Ne petrecem vieţile încercând să recuperăm ce n-am făcut. Doar o singură persoană în plus în breaslă ar însemna atât de mult.*

Ar fi nevoie de un miracol al Madonei, recunoscu el supărat. Familiile din sat ezitau să le permită copiilor lor să se instruiască la Breasla Oumodelatorilor. Apreciau modul în care depindeau de genistari, dar chiar şi aşa nu puteau permite să piardă braţe de muncă. Breasla era la fel ca restul celor din Ashwell, luptându-se să meargă înainte.

Edeard traversă grăbit curtea către rezervoarele unde erau păstrate noile sale pisici remodelate, întrebând-o în tăcere pe Madona de ce se mai deranja să stea în locul ăsta ascuns la marginea sălbăticiei. La dreapta sa erau grajdurile cele mai mari în care Impliciţii se foiau în boxe. Aceştia erau animale simple, genistari outori nemodelaţi, de aceeaşi dimensiune cu poneii tereştri, cu un corp bulbos ce se sprijinea pe şase picioare. Cele şase membre superioare erau doar nişte vestigii ca nişte umflături pe spatele creaturii. La femele, peste treizeci la sută din organele interne erau ovare care produceau un ou la fiecare cincisprezece zile. Masculii, trei la număr, se mişcau greoi într-un ţarc mare, la unul din capetele grajdului, în timp ce femelele erau ţinute într-un rând de cincisprezece boxe separate. Pentru prima dată de când Akeem îl luase la el, boxele erau toate ocupate, un motiv de adevărată satisfacţie pentru Edeard. Nici măcar un maestru consacrat ca Akeem şi, în ciuda vârstei înaintate, acesta era un talent unic, nu putea gestiona cincisprezece Impliciţi de unul singur. Modelarea unui ou lua o

lungă perioadă de timp şi Edeard avusese tot atâtea eşecuri groteşti câte succese. Mai întâi de toate, momentul trebuia ales cu grijă. Un ou trebuia modelat la nu mai devreme de zece ore după fertilizare şi nu mai târziu de douăzeci şi cinci de ore. Durata modelării depindea de natura genului cerut.

Edeard îşi petrecuse de multe ori câte o jumătate din noapte stând în scaunul adânc, capitonat, de modelator cu mintea concentrată pe câte un ou. Modelarea unui ou, aşa cum o descria adesea Akeem, era asemănătoare cu sculptarea unui lut intangibil cu mâini invizibile. Capacitatea de a face asta era o combinaţie blândă de televedere şi telekinezie. Mintea lui putea vedea în interiorul oului şi numai cei care erau capabili să facă asta cu o claritate perfectă puteau deveni modelatori. Nu că îi plăcea să se laude, dar vederea mentală a lui Edeard era cea mai ascuţită din sat. Ceea ce vedea sub coajă era un mic exemplar de genistar Implicit alcătuit dintr-o substanţă gri. Telekinezia lui va ajunge la el şi va începe să-l modeleze în forma pe care o dorea, dar încet, atât de frustrant de încet. Existau însă limite. Nu putea adăuga nimic unui genistar: şapte braţe, două capete… Procesul consta în activarea structurilor înnăscute inerente fiziologiei lor implicite. Putea, de asemenea, defini dimensiunea, deşi şi aceasta era parţial determinată de tipul de gen pe care îl modela. Erau apoi subfamiliile din cadrul fiecărui gen standard, cimpanzei, dar şi maimuţe, o multitudine de tipuri de cai mari, mici, puternici, rapizi, lenţi. O listă lungă, care trebuise memorată perfect. Modelarea era neobişnuit de dificilă, necesitând o concentrare imensă. Un modelator trebuia să aibă mult mai mult decât o acuitate vizuală şi o putere de manipulare supraomeneşti, el trebuia să fie capabil să *simtă* ceea ce făcea, să ştie instinctiv dacă ceea ce făcea era corect, să vadă potenţialul din cadrul genistarului embrionar. În creaturi mai mici nu ar mai fi fost loc pentru organele de reproducere, aşa că acestea trebuiau dezactivate. Alte organe trebuiau, de asemenea, selectate în mod adecvat. Dar care dintre ele? Nu era de mirare că până şi un Mare Maestru producea un procent mare de ouă invalide.

Edeard trecu pe lângă grajdurile Impliciţilor, televederea lui săgetând prin clădire, verificând dacă ge-maimuţele se achitau

de sarcina de a curăţa bălegarul şi de a hrăni exemplarele. Unele erau neglijente şi dezordonate, aşa că le împrospătă instrucţiunile printr-un mesaj rapid prin televorbire. O scanare ceva mai profundă cu televederea îi arătă starea ouălor gestante din interiorul Impliciţilor. Din cele unsprezece care fuseseră modelate, trei păreau să aibă probleme. Oftă resemnat. Două dintre ele erau ale lui.

După Impliciţi veneau grajdurile de cai. În prezent, erau nouă mânji cazaţi acolo, dintre care şapte creşteau transformându-se în nişte brute robuste ce vor trage pluguri şi căruţe pe la fermele din jur. Cele mai multe dintre comisioanele primite de Breasla Oumodelatorilor din Ashwell erau pentru genistari care puteau fi utilizaţi în agricultură. Folosirea ge-maimuţelor şi cimpanzeilor domestici era în declin, doar pentru că, era convins Edeard, oamenii nu-şi făceau timp să înveţe cum să-i instruiască în mod corespunzător. Nu că ar fi avut cineva de gând să vină aici şi să ia lecţii de la un băiat de paisprezece ani. Asta îl enerva extrem de tare. Era sigur că economia satului ar fi putut fi îmbunătăţită de cel puţin patru ori dacă pur şi simplu l-ar fi ascultat.

— Răbdare, îl sfătuia mereu Akeem, atunci când se revolta la adresa proştilor şi miopilor lor vecini. De multe ori, pentru a face ceea ce este corect, trebuie mai întâi să faci ceea ce e greşit. Va veni o vreme când cuvintele tale vor fi luate în seamă.

Edeard nu ştia când se va întâmpla asta. Chiar dacă astăzi va avea succes, nu se aştepta la un val de oameni care să-l felicite şi să-i caute sfatul. Era sigur că fusese destinat să rămână pentru totdeauna un băiat ciudat care locuia singur cu bătrânul şi smintitul de Akeem. O pereche foarte potrivită, spunea toată lumea când credeau că nu-i putea televedea.

Ţarcul maimuţelor şi cimpanzei lor era de partea cealaltă a boxelor cailor. Acolo erau doar doi pui de maimuţe, ghemuiţi în cuibul lor. Restul erau afară, îndeplinindu-şi sarcinile prin incinta complexului breslei. Nu aveau în registre nicio cerere pentru ge-maimuţe.

Nici chiar fierăria, care folosea deja cinci, nu mai solicitase niciuna. *Poate că ar trebui să-i aduc pe oameni să facă un tur al clădirilor breslei,* gândi Edeard, *să le arăt ce pot face ge-*

maimuţele dacă sunt dirijate corect. Sau le-ar putea arăta Akeem, cel puţin. Măcar ceva care să rupă cercul, care să-i facă pe oameni mai îndrăzneţi, visă cu ochii deschişi ciudatul băiat.

După ţarcul maimuţelor veneau canisele. Ge-câinii rămâneau extrem de ceruţi, în special tipul celor folosiţi la mânarea turmelor de vite şi de oi. Opt pui sugeau de la cele două căţele de lapte pe care le modelase el însuşi. Ele permiteau Impliciţilor să se întoarcă la producţia de ouă fără o perioadă extinsă de alăptare. Obţinuse douăsprezece ouă invalide până să reuşească să-l modeleze pe primul. Inovaţia era una dintre cele pe care le introdusese după ce citise despre căţelele de lapte într-un text vechi al breslei. Acum intenţiona să încerce şi să o extindă la toate tipurile de genistari. Akeem îl susţinuse atunci când primul ou a eclozat, impresionat la fel de mult de tenacitatea lui Edeard şi de talentul său în modelare.

Poarta principală a incintei se afla între canisele câinilor şi lupilor. Erau şase astfel de creaturi feroce care se maturizau. Întotdeauna folositori în afara zidurilor satului, lupii erau răspândiţi ca paznici pentru Ashwell şi pentru toate fermele sale periferice. Aceştia erau, de asemenea, luaţi la vânătoare prin pădurile din jur, ajutând la înlăturarea prădătorilor nativi ai Querenciei, dar şi a grupurilor ocazionale de bandiţi. Edeard se opri şi privi înăuntru. Ge-lupii erau creaturi slabe, cu blana gri-închis, care se confundau cu cele mai multe dintre peisaje, cu boturi lungi şi colţi ascuţiţi ce puteau face bucăţi o cracă de mărime mijlocie, darămite un membru din carne şi os. Puii mari scânciră emoţionaţi când se aplecă deasupra uşii şi îi mângâie. Mâna îi era linsă de limbile calde ca de şarpe. Doi dintre ei aveau o pereche de braţe, o altă inovaţie a sa. Încercase să vadă dacă aceştia puteau mânui cuţite sau beţe. Încă ceva ce găsise într-un text vechi. O altă idee la care sătenii se arătaseră reticenţi.

Din toată curtea, cel mai mult îi plăcea aviariumul. Un adăpost circular cu deschideri arcuite la şase metri deasupra solului, chiar sub streaşină. Avea o singură uşă la bază. În interior, spaţiul liber era străbătut de grinzi largi de martoz. De-a lungul anilor, lemnul fusese puternic afectat de gheare, atât de mult încât tăietura pătrată iniţial era acum rotunjită în partea

de sus. Nu rămăsese decât un singur ge-vultur, la fel de mare ca torsul lui Edeard. Pasărea avea un aranjament dublu de aripi, cu două membre ce sprijineau aripa mare din faţă dându-i o flexibilitate remarcabilă, în timp ce aripa din spate era un triunghi simplu, pentru stabilitate. Penele de smarald şi aur îmbrăcau un corp suplu, cu o falcă lungă în care dinţii fuzionaseră într-o singură margine zimţată, foarte asemănătoare cu un cioc. Ochii trisegmentaţi clipiră în jos, la Edeard, în timp ce acesta zâmbea. Invidia atât de mult ge-vulturul pentru cum putea zbura liber şi părăsi satul cu toată sclavia pământească şi irelevanţa sa. Avea o capacitate telepatică neobişnuit de puternică, permiţându-i lui Edeard să experimenteze aripile larg deschise alunecând cu vântul. Adesea treceau după-amiezi întregi în care Edeard, fascinat, se înfrăţea cu mintea ge-vulturului în timp ce acesta aluneca şi se năpustea peste pădurile şi văile de afară, oferindu-i gustul îmbătător al libertăţii de dincolo de sat.

Pasărea dădu din aripi, entuziasmată de apariţia lui Edeard şi de perspectiva de a zbura. *Nu încă,* trebui să-i spună Edeard cu părere de rău. Ge-vulturul scutură ciocul a dezgust şi închise ochii, reluându-şi postura distantă.

Incubatorul era plasat între aviarium şi felisă. Era o clădire joasă circulară, ca o jumătate de aviarium. Uşa largă de lemn încadrată de fier era închisă şi fixată în şuruburi. Era singurul loc în care ge-maimuţele nu aveau voie să meargă. Edeard avea sarcina să-l menţină curat şi îngrijit. Un raft de piatră adăpostit în partea dreaptă a uşii avea nouă lumânări groase aprinse, în mod tradiţional una pentru fiecare ou din interior. Le mătură cu televederea pe toate, încântat că embrionii creşteau în mod satisfăcător. După ce fuseseră depuse, ouălor le luase aproximativ zece zile ca să eclozeze protejate în cuiburile care, în lunile de iarnă, erau încălzite de cărbunii ce mocneau în soba de fier masiv. Va trebui să cureţe cenuşa şi să mai adauge nişte bucăţi de cărbune înainte de prânz.

Unul dintre ouă trebuia să eclozeze a doua zi, socoti el. Un alt cal.

În cele din urmă, intră în felisă, cea mai mică dintre clădirile care mărgineau curtea. Pisicile genistar standard erau mici

creaturi semiacvatice, cu o blană întunecată uleioasă şi picioare palmate largi, lipsite de membre superioare. Convenţia breslei le păstra ca pe unul dintre cele şapte genuri standard, deşi nimeni în afara capitalei Makkathran nu găsise vreodată o întrebuinţare pentru ele. Doar gondolierii ţineau câte o pereche în fiecare barcă, folosindu-le pentru a ţine departe de canalele oraşului buruienile şi rozătoarele.

Felisa era o cameră dreptunghiulară plină de platforme mari de piatră până la nivelul genunchiului. Lumina intra prin ferestrele prevăzute în acoperiş. Ştiind cât de prolific devenise kimuşchiul, Edeard îşi completa acum întotdeauna vederea obişnuită cu televederea în timp ce se plimba de-a lungul culoarelor înguste dintre platforme. În interior, ferestrele erau reduse la nişte fante înguste care ofereau o strălucire slabă de ametist.

De-a lungul platformelor erau plasate rezervoare de sticlă. Erau bazine foarte vechi de dimensiunea unor sicrie voluminoase, de pe vremea când fusese construită întreaga incintă. Jumătate dintre ele aveau laturile crăpate. Alge moarte şi uscate le pătau sticla, în timp ce fundul era plin cu pietriş şi bucăţi de noroi uscat. Edeard reamenajase cinci în care să-şi ţină pisicile remodelate, iar pe alte trei le modificase pentru a funcţiona ca rezervoare. Ţevile pe care le folosise pentru a le testa capacitatea erau împrăştiate pe podea. Toate cele cinci pisici remodelate stăteau întinse pe patul de pietriş din rezervoare, cu doar câţiva centimetri de apă clipocind slab în jurul lor. Semănau cu nişte bucăţi rotunde şi grase de carne de abanos lucios, mari cât jumătate din dimensiunea unui om. Nu aveau niciun fel de membre, doar un rând de şase branhii circulare de-a lungul lateralelor de care se bălăbăneau tuburi largi de piele groasă. Capul era atât de mic încât părea complet nedezvoltat, până la punctul de a fi malformat, şi nu avea ochi sau urechi. Tot ce putea face televederea lui Edeard era să detecteze orice scânteie de gândire ce ar fi existat în creierele mici.

Zâmbi vesel către bulgării nemişcaţi, căutând şi cel mai mic semn de boală. După ce se declară mulţumit că sănătatea lor era cât mai bună posibil, rămase perfect nemişcat, respirând

calm şi măsurat, aşa cum îl învăţase Akeem, şi îşi concentră telekinezia asupra primei pisici, a treia mână cum o numeau majoritatea sătenilor. Îi simţi carnea neagră în strânsoarea lui necorporală şi o ridică de pe patul de pietriş murdar de bălegar.

O jumătate de oră mai târziu, când Barakka, rotarul satului, intră cu căruţa în curte, îi găsi pe Edeard şi pe Akeem în picioare lângă cinci prelate cu pisicile remodelate întinse pe ele. Îşi încreţi faţa cu dezgust la vederea creaturilor bizare şi îi aruncă bătrânului maestru al breslei o privire întrebătoare.

— Eşti sigur de asta? întrebă el în timp ce-şi făcea vânt de pe bancă.

Rotarul era un tip mare şi îndesat, mărit încă şi mai mult de opt decenii de muncă fizică grea. Avea o barbă deasă, neîngrijită, de culoarea ghimbirului, care-i făcea ochii cenuşii să pară şi mai înfundaţi în orbite. Îşi scărpină bărbia îngropată în timp ce examina cu privirea ge-pisicile, îndoiala spiralându-i deschis prin minte, perfect detectabilă pentru Edeard. Lui Barakka nu-i păsa prea mult de sentimentele tinerilor ucenici.

— Dacă îşi fac treaba, vor aduce multe beneficii pentru Ashwell, spuse Akeem cu calm. Cu siguranţă merită o încercare.

— Cum zici tu, cedă Barakka. Îi aruncă un rânjet viclean lui Edeard. Vrei să devii primarul nostru, băiete? În cazul în care chestia asta va funcţiona, vei avea binecuvântarea mea. M-am scăldat în bălegar de cal în ultimele trei luni. Desigur, bătrânului Geepalt o să-i sară nasul din loc.

Geepalt, tâmplarul satului, era responsabil de pompa puţului existent şi ar fi fost dreptul lui să construiască o nouă pompă pentru puţul proaspăt săpat. El era şeful celor care se împotriveau ca Edeard să-şi testeze inovaţia, iar faptul că Obron era ucenicul lui nu ajuta deloc.

— Există lucruri mai rele în viaţă decât un Geepalt supărat, spuse Akeem. În plus, atunci când acest lucru va funcţiona, va avea mai mult timp pentru comisioane profitabile.

Barakka izbucni în râs.

— Şmecher bătrân! Nu mintea, ci limba ta este cea care modelează cuvintele împotriva adevăratul lor înţeles.

Akeem se înclină, încântat.

— Mulţumesc. Atunci putem să începem încărcarea?

— Numai dacă echipa lui Melzar este gata, spuse Barakka.

Televederea lui Edeard fulgeră afară, examinând noul puţ şi mulţimea care se aduna în jurul lui.

— Sunt gata. Wedard a chemat echipa de ge-maimuţe săpătoare afară.

Barakka îl măsură cu privirea. Noul puţ era săpat în cealaltă parte a satului, departe de complexul Breslei Oumodelatorilor. Propria televedere nu putea ajunge atât de departe.

— Foarte bine, să le punem în căruţă. Te descurci cu o treime din greutate, băiete?

Edeard era foarte mulţumit că reuşise să împiedice orice ironie să-i iasă la suprafaţa gândurilor.

— Cred că da, domnule.

Prinse zâmbetul lui Akeem. Mintea maestrului rămase calmă şi serioasă.

Barakka mai aruncă o privire neîncrezătoare pisicilor remodelate şi îşi scărpină barba încă o dată.

— În regulă, atunci. La semnalul meu. Trei. Doi. Unu.

Edeard îşi extinse a treia mână, având grijă să n-o facă mai mult decât ar fi trebuit. Ridicată de toţi trei, pisica remodelată se săltă uşor în aer şi pluti spre spatele căruţei deschise.

— Nu sunt mici, nu-i aşa? spuse Barakka. Zâmbetul îi era oarecum forţat. Bună treabă că ne ajuţi, Akeem.

Edeard nu ştia dacă ar trebui să protesteze sau să râdă.

— Ne facem toţi partea, spuse Akeem, aruncându-i lui Edeard o privire de avertizare.

— A doua, atunci, replică Barakka.

Zece minute mai târziu rulau prin sat cu Barakka şi Akeem pe bancheta din faţă a căruţei, în timp ce Edeard stătea în spate, cu un braţ odihnindu-se protector peste una dintre pisici. Ashwell era o aglomerare de clădiri la adăpostul unei stânci ce se ridica pe o parte a unei pante mai line. Aproape imposibil de escaladat, stânca forma o apărare bună, cu un perete semicircular din pământ şi piatră care completase protecţia faţă de orice forţe maligne care îşi puteau face apariţia din ţinuturile sălbatice de la nord-est. Majoritatea clădirilor erau simple cabane de piatră, cu acoperişuri de paie şi obloane perforate. Unele construcţii mai mari aveau ferestre cu geamuri care

fuseseră aduse din oraşele occidentale. Doar strada principală, paralelă cu stânca, era pietruită. Cărările care se desprindeau din ea erau doar puţin mai mult decât nişte făgaşe de noroi erodate până la piatră de roţi şi picioare. Deşi incinta Oumodelatorilor avea cele mai multe clădiri, cea mai Înaltă era biserica Madonei Empyreaneene cu turla ei conică ridicându-se în partea nordică a domului scund. Cândva, biserica de piatră avusese o culoare uniformă albă, dar, după multe anotimpuri de neglijare, părţile mai deschise deveniseră de un gri mohorât, kimuşchiul proliferând rapid în golurile subţiri dintre blocurile mari.

Drumul până la poarta satului se desprindea la jumătatea distanţei din strada principală. Edeard privi în lungul lui, văzând tunelul scurt, bordat cu cărămidă, care trecea prin meterezele construite în pantă. La capătul îndepărtat, porţile masive erau deschise către lumea exterioară. Pe partea de sus a zidului, turnuri de veghe gemene erau dispuse de fiecare parte a porţilor, cu clopote mari de fier în vârf. Gărzile le-ar face să sune la orice pericol iminent. Edeard nu le auzise niciodată. Unii dintre sătenii mai în vârstă pretindeau că-şi aminteau dangătul lor atunci când bandele de bandiţi fuseseră reperate trecând graniţa terenurilor agricole ce mărgineau satul.

În timp ce se uita la partea de sus a zidului de apărare cu linia sa neregulată şi amestecul de numeroase materiale, Edeard se întrebă cât de greu ar fi, de fapt, ca cineva să treacă de fortificaţiile lor. Erau locuri unde găurile fuseseră cârpite cu scânduri de lemn groase, care acum putrezeau sub păturile de kimuşchi şi, chiar dacă fiecare bărbat şi femeie din sat ar fi pus mâna pe arme, nu s-ar fi putut desfăşura de-a lungul a mai mult de o treime din lungime. În realitate, siguranţa lor depindea, de fapt, de iluzia de putere. O înţepătură bruscă de durere la gamba stângă îl făcu să tresară. Fusese un vârf de cuţit telekinetic, pe care îl alungă ecranându-şi puternic trupul. Obron şi doi dintre acoliţii lui însoţeau de o parte şi de alta căruţa, amestecându-se cu ceilalţi săteni care se îndreptau către noul puţ. Plutea în aer un sentiment de carnaval în timp ce atelajul străbătea încet Ashwell, iar oamenii îşi abandonau activitatea obişnuită ca să se alăture mulţimii şi să vadă şi ei inovaţia.

Acum că fusese smuls din uşoara visare cu ochii deschişi, Edeard realiză sâmburele de amuzament şi interes ce plutea în eterul satului. Foarte puţini se aşteptau ca pisicile sale remodelate să funcţioneze, dar aşteptau, în schimb, cu nerăbdare să asiste la eşec. *Tipic,* gândi el. *Satul acesta se aşteaptă întotdeauna la ce-i mai rău. Este exact atitudinea răspunzătoare pentru declinul nostru. Nu poate fi pus totul pe seama condiţiilor meteorologice nefavorabile, a recoltelor slabe sau a mai multor bandiţi.*

— Hei, băiatule-ou, îl luă în râs Obron. Ce-i cu avortonii ăştia? Şi unde sunt genistarii pompei?

Râse batjocoritor, cotcodăcitul fiindu-i repede dublat de prietenii săi.

— Ăştia sunt, începu supărat Edeard…

Se opri în timp ce râsul lor creştea, dorindu-şi să poată merge mai repede, mult mai repede. Pe feţele adulţilor care însoţeau căruţa apăruseră zâmbete. Asistau la o rivalitate tipică între ucenici ce le amintea că şi ei fuseseră aşa în tinereţe.

Gândurile lui Obron erau vii şi batjocoritoare. Edeard reuşi să-şi păstreze cumpătul. Răzbunarea va veni de îndată ce va plasa pisicile. Rezultatul va însemna respect pentru Breasla Oumodelatorilor şi o pierdere corespunzătoare de statut pentru tâmplari.

Se agăţa încă de ideea asta când căruţa se opri lângă noul puţ. Trecuseră patru luni de când vechiul puţ al satului se prăbuşise parţial. Pietrişul şi nămolul fuseseră aspirate în sus, în pompă, o maşinărie mare, inventată şi asamblată de Breasla Tâmplarilor, cu roţi dinţate mari şi vezici din piele care erau comprimate şi extinse de trei ge-cai înhămaţi la o roată mare cu ax. Aceştia se învârteau în cerc pe tot parcursul zilei, producând jeturi de apă, care alunecau din ţeavă în jgheabul unui rezervor care putea fi folosit de toată lumea. Pentru că nimeni nu observase nămolul la început, ge-caii continuaseră să meargă până când pompa începuse să trosnească şi să se zgâlţâie. Avaria fusese gravă.

Odată ce gradul de deteriorare a puţului fusese evaluat, consiliul bătrânilor decretase că trebuie săpat un alt puţ. De data aceasta, era în partea de sus a satului, aproape de faleza

unde apa ce percola în pârtiile de sus trebuia să aibă debitul de care aveau nevoie. Unii susţinuseră că o simplă reţea de conducte ar fi putut transporta apă proaspătă în fiecare casă. Asta ar fi necesitat construirea unei pompe şi mai mari. Moment în care Akeem prezentase ideea ucenicului său în faţa consiliului.

Mulţimea care se adunase în jurul şefului noului puţ era suficient de binevoitoare când se opri căruţa. Melzar, care, printre multe alte titluri în sat, îl avea şi pe cel de Maestru al Apei, stătea lângă gaura deschisă, vorbind cu Wedard, pietrarul care supraveghease echipa de ge-maimuţe care efectuaseră, de fapt, săpăturile. Amândoi priveau pisicile remodelate cu o expresie intrigată. Edeard nu le acorda prea multă atenţie, dar auzi o mulţime de râsete înfundate. Veneau în cea mai mare parte de la grupul de ucenici adunaţi în jurul lui Obron. Obrajii i se înroşiră din cauza efortului de a-şi împiedica furia să pătrundă în gândurile de suprafaţă.

— Ai încredere în tine, îi şopti cineva în minte, o televorbire abil mânuită, îndreptată numai spre el. Sentimentul era bordat de o strălucire trandafirie de aprobare.

Privi în jur şi o văzu pe Salrana zâmbindu-i călduros. Avea doar doisprezece ani şi era îmbrăcată în roba alb-albastră de novice a Madonei. O copilă dulce şi blajină ce nu voia să facă altceva decât să se alăture Bisericii. Maica Lorellan a Madonei din Ashwell fusese fericită să-i înceapă instruirea. Cu excepţia sărbătorilor, participarea la slujbe nu era grozavă în biserica din sat. Ca şi Edeard, Salrana nu se integrase niciodată pe deplin în viaţa comunităţii. Asta îi făcea să se simtă înrudiţi. Îi era ca o soră mai mică. Edeard îi zâmbi şi el în timp ce cobora din căruţă. Lorellan, care stătea protector în picioare lângă ea, îi trimise la rândul ei un zâmbet blând.

Melzar se apropie de partea din spate a căruţei.

— Ar trebui să fie interesant.

— Oh, mulţumesc, spuse Akeem.

Aerul rece îi făcea din vinişoarele de sânge de pe nas şi obraji o pată chiar mai întunecată decât în mod obişnuit.

Melzar înclină discret capul spre mulţimea din jur. Edeard nu se întoarse; televederea sa i-l revelase pe Geepalt stând în

rândul din faţă cu picioarele depărtate şi braţele îndoite şi-o umbră pe trăsăturile delicate. Dispreţul îi ieşise în gândurile de suprafaţă, uşor de simţit de către toată lumea. Edeard era suficient de iniţiat pentru a detecta curenţii de îngrijorare de dedesubt.

— Cum este apa? întrebă Barakka.

— Rece, dar foarte limpede, spuse mulţumit Melzar. E o binefacere că am săpat puţul atât de aproape de faleză. Se infiltrează multă apă prin stânca de sus şi e extraordinar de pură. Nu este nevoie să o mai fierbem înainte de a face berea, nu-i aşa? Trebuie să fie un semn bun.

Edeard se târî mai aproape de gaură, aşteptându-se pe jumătate ca a treia mână a lui Obron să-l împingă. Picioarele i se împrăştiară pe noroiul semiîngheţat din jurul dalelor, iar el privi peste margine. Wedard făcuse o treabă bună căptuşind tunelul circular, pietrele erau tăiate perfect şi fixate mai bine decât zidurile multor cabane. Puţul acesta nu se va prăbuşi la fel ca ultimul. Întunericul pândea zece metri mai jos, ca o ceaţă de nepătruns. Televederea sa cercetă şi mai mult, ajungând la apă la peste treizeci de metri sub nivelul solului.

— Eşti gata? întrebă Melzar.

Vocea îi sunase cu simpatie. Fără sprijinul Maestrului Apei, consiliul nu i-ar fi permis lui Edeard să încerce pisicile.

— Da, domnule.

Edeard, Akeem, Melzar, Barakka şi Wedard îşi extinseră fiecare cea de-a treia mână pentru a ridica prima pisică din căruţă. Toţi cei adunaţi îşi folosiră televederea pentru a-i urma în tunelul sumbru. Când ajunseră la apă, Edeard se încordă. *Dacă se scufundă?*

— Şi îi dăm drumul, spuse Akeem relaxat şi cu încredere, aşa că Edeard se văzu nevoit să se conformeze. Pisica se mişcă, neperturbată. Edeard îşi dădu seama că îşi ţinuse respiraţia, neliniştea împânzindu-i mintea şi putând fi simţită de toată lumea, în special de Obron. Uşurarea lui fusese la fel de uşor de perceput de către săteni.

Nu mult după aceea, toate cele cinci pisici pluteau pe apă. Melzar însuşi coborî un furtun de cauciuc gros, derulându-l încet de pe cilindrul pe care era bobinat. Capătul era extrem de

complicat, ramificându-se de mai multe ori ca şi cum i-ar fi încolţit rădăcini. Edeard se întinse peste dalele de piatră din jurul ghizdurilor, ignorând noroiul rece ca gheaţa care i se îmbiba în pulover. Un aer cald se degaja din puţ gâdilându-i faţa. Închise ochii, concentrându-se numai pe cea de-a treia mână în timp ce conecta capetele furtunului la branhiile pisicilor. La comanda lui, buzele musculoase simple se închiseră în jurul tuburilor de cauciuc, formând un sigiliu strâns. O pisică genistar standard avea trei mari vezici de plutire ce îi ofereau un control complet asupra flotabilităţii în timp ce înota, permiţându-i să plutească liniştit sau să se scufunde la mai mulţi metri în jos. În jurul acestor vezici modelase Edeard noile pisici, extinzându-le pentru a ocupa optzeci la sută din volumul total al organismului, înconjurându-le cu muşchi, astfel încât să devină nişte pompe primitive, ca o inimă de apă. Le ordonă prin televorbire să înceapă secvenţa de contractare a muşchilor, intrând astfel într-un ritm elementar.

Toată lumea tăcu când Edeard se ridică în picioare. Ochii şi televederile erau concentrate pe rezervorul gigantic de piatră instalat lângă puţ. Capătul furtunului era curbat peste el. Pentru un minut dureros de lung nu se întâmplă nimic, apoi se auzi un sunet gâlgâit. Picături de apă ţâşniră afară, preludiul unui torent spumos ce se scurgea în rezervor. Acesta începu să se umple remarcabil de rapid. Edeard îşi aminti debitul de apă de la vechea pompă. Cel de acum avea presiunea de câteva ori mai mare. Melzar cufundă o ceaşcă în apă şi o gustă.

— Proaspătă şi pură, anunţă cu glas tare. Şi mai mult decât atât, suficientă.

Se plasă în faţa lui Edeard şi începu să aplaude, privind mulţimea şi încurajând-o. Ceilalţi i se alăturară curând. Edeard se afla în centrul unei furtuni de aplauze. Obrajii îi ardeau din nou, dar de data asta nu-i mai păsa. Braţul lui Akeem îi înconjură umerii. Mintea îi strălucea de mândrie. Chiar şi Geepalt recunoscu succesul, deşi în silă. Obron şi acoliţii săi dispăruseră.

Mai era şi curăţatul, desigur. Sacii de terci gras de legume pe care îl vor digera pisicile erau umpluţi şi poziţionaţi lângă puţ. Supapele erau ajustate astfel încât acesta să picure în doze

constante în josul tuburilor subţiri. Edeard conectase capătul îndepărtat al fiecărui tub la gura unei pisici, instruindu-le să sugă încet. Wedard şi ucenicii săi fixaseră furtunul într-o parte a puţului. Terenul fusese eliberat. În cele din urmă, lespedea uriaşă de piatră pentru acoperiş fusese şi ea trasă deasupra, sigilând pisicile în noul lor mediu confortabil. Între timp, ucenicii şi ge-maimuţele menajere făcuseră deja cozi la jgheab, cu urcioare mari în mâini.

— Ai un talent rar, băiatul meu, spuse Melzar privind apa care sălta aproape de partea de sus a rezervorului. Cred că va trebui să se sape un canal de scurgere pentru a face faţă surplusului. Atunci, fără îndoială, consiliul va cere curând schema sistemului aceluia trăsnit de conducte pentru a furniza apă caselor. Asta înseamnă o adevărată revoluţie. Akeem, aş fi onorat dacă tu şi ucenicul tău v-aţi alătura nouă pentru masa de seară.

— Voi fi fericit să eliberez o parte din vinul pe care îl ţineţi prizonier, spuse Akeem. Am auzit că sunt temniţe întregi pline sub sala breslei tale.

— Ha! Melzar se întoarse spre Edeard. Îţi place vinul, băiete?

Edeard realiză că întrebarea era sinceră. Pentru prima oară în viaţă nu era întrebat doar din simplu amuzament.

— Nu sunt sigur, domnule.

— Atunci ar fi mai bine să afli.

Mulţimea plecase, ţesând o atmosferă de satisfacţie rară care pătrundea tot satul. Circula sentimentul că acesta era un mod bun de a începe noul sezon de primăvară, un semn că timpurile deveneau mai bune. Edeard rămase lângă rezervor în timp ce ucenicii îşi umpleau urcioarele. Nu era sigur că nu-şi imagina doar, dar păreau că îl tratează cu un pic mai multă aprobare decât înainte. Câţiva chiar îl felicitară.

— Îţi bântui locul victoriei?

Era Salrana. Zâmbi larg spre ea.

— De fapt, mă asigur doar că pisicile nu se prăbuşesc epuizate sau că nu se desprind furtunurile. Chestii de genul ăsta. Există încă o mulţime de lucruri care pot merge prost.

— Bietul Edeard, mereu pesimist.

— Nu astăzi. Ziua de azi a fost…

— Glorioasă.

Băiatul privi spre norii joşi care blocau soarele.

— Folositoare. Pentru mine şi sat.

— Sunt foarte mulţumită pentru tine, exclamă ea. Este nevoie de mult curaj să îţi susţii convingerile, mai ales într-un loc ca ăsta. Melzar avusese dreptate, asta este o revoluţie.

— Ai tras cu urechea! Ce ar spune Madona?

— Ea ar spune *Bravo, tinere!* Lucrul acesta va face viaţa fiecăruia un pic mai bună. Ashwell are o grijă mai puţin, acum. Oamenii au nevoie de asta. Viaţa este atât de grea, aici. Pe temelii mici de speranţă pot fi construite imperii.

— Asta trebuie să fie un citat, o tachină el.

— Dacă ai fi venit la biserică, ai fi ştiut.

— Îmi pare rău. Nu prea am timp.

— Madona ştie şi înţelege.

— Eşti un om bun, Salrana. Într-o zi vei fi o Pythia.

— Iar tu vei fi primarul Makkathranului. Ce timpuri grozave vom trăi împreună făcând din Querencia un loc fericit.

— Nu vor mai exista bandiţi. Nu vor mai fi corvezi, mai ales pentru ucenici.

— Sau novice.

— Se va vorbi despre domnia noastră până când Lorzii Cerului se vor întoarce pentru a ne duce pe toţi în Inimă.

— Oh, uite, ţipă ea şi arătă emoţionată spre rezervor. Dă pe dinafară! Ne-ai dat prea multă apă, Edeard.

El privi cum apa începea să crească, revărsându-se peste buza rezervorului. În câteva secunde deveni un mic pârâu cu spume ce-şi croia drum prin noroiul de la picioarele lor. Fugiră amândoi într-o parte, râzând.

2

Justine Burnelli îşi examina cu atenţie corpul înainte de a şi-l pune din nou. La urma urmei, trecuseră peste două secole de când îl purtase ultima dată. De atunci rămăsese depozitat într-o cuşcă din materie exotică. Aceasta generase o zonă de suspensie temporală, astfel încât în interior abia trecuse o jumătate de secundă. Cuşca arăta ca o sferă simplă de lumină violet şi se afla în centrul de primire ANA din New York, o clădire care se prelungea cu o sută cincizeci de etaje mai jos, sub străzile Manhattanului. Cuşca ei era găzduită la etajul nouăzeci şi cinci, împreună cu mai multe mii de bule radiante identice, în mod normal, ANA menţinea un organism timp de cinci ani după ce personalitatea era descărcată din el, în eventualitatea în care ar fi apărut probleme de compatibilitate. O astfel de problemă era însă neobişnuită, media de respingere a vieţii în interiorul ANA pentru a reveni la tărâmul fizic fiind de unu la unsprezece milioane. Odată ce treceau aceşti cinci ani, continuitatea corpului era întreruptă. La urma urmei, în cazul în care o personalitate ar fi vrut cu adevărat să plece după aceea din ANA, putea fi cultivată o simplă clonă – un proces nu foarte diferit de procedura de modă veche a re-vieţuirii care era încă disponibilă în cadrul Lumilor Externe.

Cu toate acestea, ANA: Guvernarea considerase că în anumite circumstanţe este util să aibă reprezentanţi fizici în Marea Confederaţie. Justine era unul dintre ei. Era parţial vina ei. Avea peste opt sute de ani, când Pământul îşi construise depozitul pentru Activitatea Neurală Avansată, universul virtual suprem unde se presupunea că, în final, toată lumea avea să fie egală. După o viaţă atât de lungă, era foarte reticentă la ideea de a-şi vedea corpul întrerupt, în aceeaşi măsură în care nu putea admite faptul că re-vieţuirea era o continuare adevărată. Pentru ea, clonele hrănite cu forţa cu amintirile unei persoane moarte nu erau aceeaşi persoană, chiar dacă nu exista nicio diferenţă sesizabilă. Era prea greu să se scuture de faptul că fusese

crescută şi educată la începutul secolului XXI, chiar şi pentru cineva matur şi controlat aşa cum devenise ea.

Ceaţa violetă se stinse dezvăluind o fată blondă la mijlocul celor douăzeci de ani ai săi biologici. Destul de atractivă, remarcă Justine cu o mică tresărire de mândrie, şi foarte puţin datorită manipulării genetice la care apelase de-a lungul secolelor. Fata la care se uita putea fi încă recunoscută drept ştrengăriţa petrecăreaţă de la începutul secolului XXI, care timp de un deceniu fusese subiectul canalelor de bârfă din cauza relaţiilor romantice pe care le avusese prin societatea de pe Coasta de Est şi cu actorii de seriale TV. Nasul îi fusese micşorat, recunoştea ea, şi un pic subţiat. Acum, consideră ea critic, era probabil un pic prea drăguţ, mai ales împreună cu pomeţii care arătau de parcă erau făcuţi din oase de pasăre, atât erau de ascuţiţi şi de delicaţi. Ochii îi fuseseră modificaţi într-un albastru pal, potriviţi cu pielea de un alb nordic, bronzată într-o nuanţă de miere aurie, şi cu părul des blond-alb, care îi cădea mai jos de umeri, înălţimea ei era mai mare decât şi-ar fi adus aminte prietenii săi din secolul al XXI. Îşi adăugase pe furiş patru centimetri în timpul diferitelor tratamente de întinerire. În ciuda ispitei, nu câştigase toată această lungime doar în picioare, şi se asigurase că trunchiul îi era proporţionat cu un frumos abdomen plat, care era uşor de întreţinut datorită unei mici accelerări a tractului digestiv. Din fericire nu ar fi optat niciodată pentru sâni ridicoli – mă rog, cu o singură excepţie, atunci când venise momentul să se reîntinerească pentru cea de-a două suta sa zi de naştere. O făcuse doar ca să afle cum e să ai o despicătură cât cea a Marelui Canion. Şi, da, bărbaţii rămâneau cu gura căscată şi o abordau cu texte şi mai stupide, dar, cum putea avea oricum întotdeauna pe cine voia, nu era niciun avantaj real în asta şi nu se simţea ea însăşi, aşa că scăpase de ele la următoarea sesiune de reîntinerire.

Deci, iat-o din nou, în carne şi oase şi încă în formă. Îi mai lipsea doar mintea. După ce programul de monitorizare îi confirmă rezultatul examinării vizuale, îşi turnă conştiinţa înapoi în creier. Reducerea de memorie era fenomenală, la fel ca şi pierderea tuturor rutinelor de gândire avansată care conţinuseră personalitatea ei adevărată în ultimul timp. Vechea ei structură

neuronală biologică pur şi simplu nu avea capacitatea de a organiza ceea ce devenise ea în ANA. Era ca şi cum ar fi fost lobotomizată, de fapt, avea senzaţia că mintea i se topise la nivelul facultăţilor unei insecte primitive. *Dar numai temporar,* îşi spuse ea – ce greoaie!

Justine trase aer în piept pentru prima oară în două sute de ani, acesta tresărindu-i într-o convulsie ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar. Inima începu să-i bată rapid. Pentru o clipă, nu făcu nimic – de fapt, nu-şi amintea ce să facă –, apoi vechile reflexe automate de încredere intrară în funcţiune. Mai luă o gură de aer, ţinând panica sub control, dominându-şi vechile instincte neanderthaliene cu ajutorul raţiunii pure. Încă o respiraţie regulată, ca să-şi calmeze inima. Exoimaginile îi clipeau în vederea periferică, afişându-i rânduri de simboluri standard ale îmbunătăţirilor ei. Deschise ochii. Rândurile lungi de bule violete se întindeau în toate direcţiile în jurul ei ca nişte opere de artă, ca nişte sculpturi bizare. Cumva, mintea-ei-bazată-pe-carne avea convingerea că putea vedea siluetele oamenilor din interior. Absolut ridicol! în interiorul ANA, evident, îşi permisese să se debaraseze de amintirea a cât de imperfect şi sensibil la hormoni era creierul uman.

Un zâmbet îi dezvălui un rând de dinţi albi, perfecţi. *Cel puţin o să am parte de ceva sex adevărat, înainte de a mă descărca din nou.*

***

Justine se teleportă din centrul de primire din New York direct în mijlocul conacului Tulip. Câmpurile de stabilizare menţinuseră vechea reşedinţă a familiei Burnelli de-a lungul secolelor, păstrând textura clădirii în starea iniţială. Etală un zâmbet fericit atunci când o văzu din nou cu propriii ochi. Dacă ar fi fost sinceră cu ea însăşi, era oarecum monstruoasă. Clădirea era construită în forma a patru petale ale căror acoperişuri cărămizii şi negre se curbau până la „stamină”, un turn central ce culmina cu o „anteră” realizată dintr-o coroană de piatră sculptată îmbrăcată în folie de aur. Era şi de prost-gust, şi izbitoare demodându-se şi revenind în mod succesiv la modă de-a lungul deceniilor. Tatăl său, Gore Burnelli, cumpărase moşia în districtul Rye, foarte aproape de New York, stabilind aici baza

pentru vastele activităţi comerciale şi financiare ale familiei, la mijlocul secolului XXI. Aceasta rămăsese centrul lor în timp ce Confederaţia lua naştere şi se extindea spre exterior până când uniformitatea sa socială şi economică fusese spulberată de biononice, de ANA, precum şi de separarea culturilor Înaltă şi Avansată. Astăzi familia avea încă un imperiu de afaceri prodigios răspândit peste tot în Lumile Externe, dar acesta era gestionat într-o structură corporatistă de către mii de Burnelli, niciunul dintre ei mai în vârstă de trei sute de ani. Gore împreună cu grupul lui iniţial de rude apropiate (inclusiv Justine), care obişnuiau să orchestreze totul, se descărcaseră de mult în ANA. Cu toate acestea, Gore nu predase în mod formal şi din punct de vedere legal dreptul de proprietate urmaşilor săi nerăbdători. Era, îi asigurase el, pur şi simplu un capriciu în beneficiul lor, asigurându-se că sub nicio formă compania nu putea fi distrusă, dând astfel familiei o coeziune pe care atâtea altele nu o aveau. Numai că Justine ştia al naibii de bine că, nici în starea sa iluminată, extinsă, semiomnipotentă din cadrul ANA, Gore nu intenţiona să predea nimic din ceea ce îi trebuiseră secole să construiască. *Capriciu, curul meu!*

Se materializase în mijlocul conacului în sala de bal. Picioarele goale apăsau o podea de stejar lustruită, aproape la fel de strălucitoare ca şi uriaşele oglinzi cu muchii aurite de pe perete. O sută de reflexii ale corpului ei gol îi zâmbeau sfios înapoi. Draperii de catifea violet-închis se curbau în jurul uşilor-ferestre înalte care se deschideau pe o verandă pe care atârna glicină albă. Afară, un soarele luminos şi jos de februarie strălucea de-a lungul terenurilor largi împădurite cu masivele lor pături de rododendroni. Fuseseră organizate nişte petreceri fabuloase aici, îşi aminti ea. Faima, averea, strălucirea, puterea, notorietatea şi frumuseţea se amestecau într-un mod care ar fi făcut-o pe Jane Austen verde de invidie.

Uşile erau deschise, lăsând cale liberă către un coridor larg. Justine păşi prin el, absorbind toate imaginile semifamiliare, salutând valul cald de recunoaştere. Alcovurile erau pline cu mobilier de epocă, deja antic chiar înainte ca Ozzie şi Nigel să fi construit primul generator de gaură de vierme. Cât despre

operele de artă, puteai cumpăra un mic continent pe o Lume Externă cu doar una dintre picturi.

Lipăi în sus pe scara ce se curba prin holul de la intrare şi se îndreptă spre petala de nord către vechiul ei dormitor. Toate erau aşa cum le lăsase, menţinute timp de secole de câmpurile de stabilizare şi de serviboţi – o iluzie reconfortantă că ea sau oricare alt Burnelli ar putea intra în orice moment şi ar fi bine veniţi în casa lor ancestrală. Patul fusese proaspăt făcut, cu lenjeria scoasă din câmpul stabilizator şi împrospătată imediat ce ea şi ANA conveniseră cu privire la primire. Mai multe haine erau pregătite. Ignoră modernul costum-togă şi alese o rochie clasică de smarald cu motive indiene împreună cu o pereche de cizme negre.

— Neutru.

Justine tresări la auzul vocii. Iritarea îi înlocui repede tulburarea. Se întoarse şi se uită la *solido-ul* ce stătea în picioare în cadrul uşii.

— Tată, nu-mi pasă cât de departe de starea fizică pretinzi că eşti, NU SE INTRĂ în dormitorul unei fete fără să se bată la uşă. Mai ales în al meu.

Imaginea lui Gore Burnelli nu arătă prea multă părere de rău. O privea pur şi simplu cu interes cum stătea aşezată pe pat şi îşi lega şireturile de la cizme în sus. Îşi alesese reprezentarea din secolul XXIV care era, fără îndoială, imaginea pentru care fusese cel mai renumit. Un corp a cărui piele fusese transformată în aur. Purta un pulover negru deschis în V la gât şi pantaloni negri. Suprafaţa reflectorizantă făcea dificil să-i determini trăsăturile. Fără luciul de aur ar fi fost un tânăr frumos de douăzeci şi cinci de ani, cu părul blond tuns scurt. Faţa, care la momentul în care şi-o făcuse nu era nimic mai mult decât o îmbinare de tatuaje de circuite organice, era şi mai derutantă din cauza ochilor gri perfect obişnuiţi ce te priveau de sub luciul ei. Că Gore privea lumea din spatele unei măşti de îmbunătăţiri era doar un fel de metaforă. Era un pionier al rutinelor mentale îmbunătăţite şi fusese unul dintre fondatorii ANA.

— Nu are nicio importanţă, mormăi.

— Politeţea este întotdeauna relevantă, se răsti ea din nou.

Starea de spirit nu-i era cu nimic îmbunătăţită de degetele ei care păreau să nu aibă nicio dexteritate reală. Nu-şi putea lega şireturile de la cizme.

— Eşti o alegere bună pentru a-l primi pe ambasador.

Ea reuşi, în sfârşit, să facă nodul şi ridică o sprânceană întrebătoare.

— Eşti gelos, tată?

— Să devin din nou un fel de turboversiune de maimuţă? Da, sigur.

— Turbomaimuţă! Aproape că ai spus animal, e adevărat?

— Carne şi sânge înseamnă animal.

— Şi câte facţiuni spui că sprijini?

— Eu sunt un Conservator, toată lumea ştie asta. Poate doar câteva contribuţii de campanie pentru Exteriori.

— Hmm. Îi aruncă o privire suspicioasă.

Chiar şi ambalată într-un corp, tot auzise zvonurile că ANA ar fi dat dispense speciale unora dintre personalităţile sale interne. ANA: Guvernarea negase, desigur, dar, dacă cineva ar fi putut reuşi să fie mai egal decât alţii acela ar fi fost Gore, care fusese acolo chiar de la început, unul dintre părinţii fondatori.

— Ambasadorul este aproape aici, spuse Gore.

Justine îşi verifică exoimaginile şi începu să reordoneze rutinele secundare de gândire. Clusterele macrocelulare ale corpului ei şi biononicul erau perimate de secole, dar încă perfect adecvate pentru sarcinile simple necesare zilei de azi. Îl chemă apoi pe Kazimir.

— Sunt gata, îi spuse ea.

Când ieşi din dormitor, simţi un fior scurt ce o făcu să arunce o privire înapoi peste umăr. *Asta e patul în care am făcut dragoste. Ultima dată când l-am văzut în viaţă.* Kazimir McFoster era o amintire pe care n-o pusese niciodată pe raft, permiţându-i să nu slăbească niciodată. Fuseseră şi alţii de atunci, mulţi alţii, atât în carne şi oase, cât şi în ANA. Relaţii minunate, intense, dar niciunul nu avusese vreodată pregnanţa dragului ei Kazimir de a cărui moarte era responsabilă.

Gore nu spuse nimic în timp ce *solido*-ul său o urmă în jos, pe scara mare, către holul de la intrare. Ea bănuia că suspectează ceva.

Kazimir se teleportase în holul de marmură de la intrare, punctul de apariţie pe marele blazon Burnelli. Era îmbrăcat în tunica lui de amiral. Justine nu-l văzuse purtând nimic altceva de şase sute de ani încoace. El îi zâmbi sincer în semn de bun venit şi o îmbrăţişă blând, atingându-i uşor obrazul cu buzele.

— Mamă. Arăţi minunat, ca de obicei.

Ea oftă. Arăta *exact* ca tatăl său.

— Mulţumesc, dragul meu.

— Bunicule. Se înclină uşor în faţa lui.

— Deci, încă te mai ţii în recipientul ăla vechi, constată Gore. Când ai de gând să ni te alături aici, în civilizaţie?

— Nu azi, mulţumesc, bunicule.

— Tată, las-o baltă, îl avertiză Justine.

— E de-a dreptul înfiorător, dacă mă întrebi pe mine, mormăi Gore. Nimeni nu stă într-un corp o mie de ani. Ce a mai rămas acolo pentru tine?

— Viaţa. Oamenii. Prietenii. Adevărata responsabilitate. Un sentiment de elan.

— Avem o tonă din astea pe-aici.

— Şi, în timp ce tu te uiţi în interior, universul merge înainte în jurul tău.

— Hei, suntem foarte conştienţi de evenimentele extrinseci.

— Motiv pentru care astăzi avem această fericită reuniune de familie.

Kazimir afişă un mic zâmbet de victorie.

Justine nici nu-i mai asculta, întotdeauna aveau aceeaşi dispută, ca un ritual de salut.

— Mergem, băieţi?

Uşile conacului se deschiseră, iar ea ieşi în porticul larg, fără să-i mai aştepte pe ceilalţi. Aerul era rece afară. Îngheţul camufla încă gropile adânci din gazon, acolo unde umbrele lungi mai persistau. Câţiva nori patrulau pe cerul albastru, curat. Printre ei îşi tăia drum, alunecând dinspre sud-est, o navă a Imperiului Ocisen. Aproape triunghiulară, aceasta măsura cam două sute de metri lungime. Nu era nimic, nici pe departe, aerodinamic la ea. Fuzelajul era dintr-un metal întunecat, marmorat cu pete acvamarin care semănau cu lichenii. Suprafaţa încreţită era plină de cratere, cu crestături care

generau axe negre pornind de la centru, în timp ce boxele lungi păreau să fi fost sudate la întâmplare. Un grup de aripioare ascuţite de radiator ţâşneau din partea din spate, iradiind o lumină roşie strălucitoare.

Gore chicoti batjocoritor.

— Ce monstruozitate. Ai fi crezut că se vor descurca mai bine acum, după ce le-am dat regrav.

— Ne-a luat cinci sute ani pentru a ajunge de la fraţii Wright din Kitty Hawk până la *A doua şansă,* sublinie Justine.

Gore privea către nava extraterestră care încetinise şi se oprise deasupra terenului conacului.

— Crezi că o să împroaşte cu jeturi de gheaţă uscată la aterizare sau poate şi-au montat un tun cu laser gigant care va face ţăndări Casa Albă?

— Tată, taci din gură!

Nava coborâse. Două rânduri de trape dispuse de-a lungul burţii acesteia se deschiseră brusc.

— La naiba, ăştia n-au auzit de malmetal? se plânse Gore.

Nişte picioare groase, lungi, de debarcare se telescopau în afară. Mişcarea era însoţită de un şuierat ascuţit, ca de Înaltă presiune de gaz evacuat prin grătarele de la compartimentele şasiului.

Justine trebui să-şi sugă buza inferioară pentru a-şi stăpâni chicotitul. Nava stelară era ridicolă, genul de drăcie pe care Isambard Brunei ar fi construit-o pentru Regina Victoria.

Aceasta ateriză pe gazon, cu tampoanele de debarcare scufundându-se adânc în iarba şi solul moale. Câteva dintre aripioarele radiatorului trecură razant prin ramurile mestecenilor argintii, căldura lor aprinzând lemnul. Ramurile arse căzură.

— Ah, ce distrugeri poate provoca. Cum va supravieţui lumea noastră? Repede, copii, fugiţi în pădure, eu o să-i ţin la distanţă cu o puşcă.

— Tată! Anulează-ţi *solido*-ul, doar ştii ce gândeşte Imperiul despre personalităţile ANA.

— Proşti şi superstiţioşi.

Solido-ul dispăru. Justine privi pictograma care îi apăruse în exoimagine.

— Acum fii cuminte, îi spuse ea.

— Din nava asta se scurg radiaţii peste tot, comentă Gore. Nici măcar nu şi-au ecranat cum trebuie reactorul de fuziune. Şi cine mai foloseşte acum deuteriu?

Justine analiză datele venite de la senzori, scanând punctele fierbinţi ale navei.

— Nivelul emisiilor cu greu poate fi considerat dăunător.

— Cei din Ocisen nu sunt la fel de sensibili la radioactivitate ca oamenii, spuse Kazimir. Este unul dintre motivele pentru care au fost capabili să industrializeze spaţiul din sistemul lor de origine cu ceea ce echivalează tehnologia noastră de la jumătatea secolului XXI. Pur şi simplu nu au nevoie de masa de ecranare de care am fi avut noi nevoie.

La jumătatea fuzelajului navei se desfăşură uşa multisegmentată a unui sas. Ambasadorul Imperiului Ocisen pluti afară, stând pe partea de sus a unei sănii semisferice regrav. Fizic, extraterestrul nu era impresionant, un trunchi mic în formă de butoi învelit în straturi de carne flască ce forma falduri suprapuse. Cei patru ochi ai săi erau dispuşi pe tulpini şerpuite curbate de la creastă, în timp ce patru membre erau pliate sub jumătatea inferioară a corpului. Erau încastrate în sisteme cibernetice care îi amplificau rezistenţa şi îi asigurau câteva anexe de manipulare, de la cleşti delicaţi până la un mare cleşte crabhidraulic. Bretele suplimentare de sprijin îi erau dispuse pe corp, ca o cuşcă de vertebre crom, care se termina cu un aranjament în formă de guler chiar sub baza tulpinilor ochi. Petice de ceva ce semăna cu un muşchi arămiu creşteau pe diferite zone ale pielii. Din acestea încolţeau mici tulpini de cauciuc acoperite cu flori minuscule de safir.

Justine se înclină în mod oficial când sania se opri în faţa ei, plutind la o jumătate de metru înălţime, ceea ce plasa tulpinile-ochi ale ambasadorului deasupra ei. Chiar şi cu unitatea de regrav şi cu suportul fizic, era evident că emisarul venea dintr-o lume cu gravitaţie mică. Acesta stătea presat pe metalul şi structurile compozite care îl susţineau. Două dintre tulpinile-ochi se curbaseră astfel încât erau acum îndreptate spre ea.

— Domnule ambasador, vă mulţumesc pentru vizită, spuse Justine.

— Suntem încântaţi să vă vizităm, răspunse ambasadorul cu vocea ca o bolboroseală şoptită venind de la branhia subţire a unui vocalizator situat între tulpinile-ochi.

Un difuzor de pe margine bubui către Justine răspunsul tradus în limba engleză de procesoarele saniei.

— Casa mea vă urează bun venit! spuse ea, amintindu-şi procedura formală.

O altă tulpină-ochi a ambasadorului se curbă ca să se holbeze la Kazimir.

— Sunteţi comandantul uman al Marinei.

— Corect, spuse Kazimir. Mă aflu aici, aşa cum aţi cerut.

— Mulţi dintre verii mei strămoşi de cuib s-au luptat în asaltul Fandola. Picături fine de salivă ţâşniră din fanta ambasadorului, fiind absorbite de găurile de scurgere din gulerul său de sprijin.

— Sunt sigur că s-au luptat cu onoare.

— Onoare pe dracu'! Ne-am fi bucurat de victoria asupra viermilor ălora de Hancheri, dacă nu aţi fi intervenit în acea zi.

— Noi suntem prieteni cu specia Hancher. Atacul vostru a fost nechibzuit. V-am avertizat că nu ne vom abandona prietenii. Nu asta este calea noastră.

A patra tulpină-ochi se întoarse către Kazimir.

— Dumneata în persoană ai avertizat Imperiul, comandante?

— Corect.

— Trăieşti de atât de mult timp. Nu mai eşti deloc natural.

— Acesta este motivul pentru care sunteţi aici, domnule ambasador, ca să mă insultaţi?

— Exageraţi. Subliniez doar evidenţa.

— Noi nu ne ascundem de ceea ce este evident, spuse Justine. Dar nu suntem aici, astăzi, pentru a face speculaţii despre ceea ce a fost. Vă rog, intraţi, domnule ambasador.

— Sunteţi prea bună.

Justine păşi în holul de la intrare cu sania ambasadorului alunecând în spatele ei. Reuşea cumva să păstreze distanţa, nu prea aproape ca să fie ostentativ nepoliticos, dar suficient de aproape pentru a fi deconcertant.

Pictograma lui Kazimir clipi lângă cea a lui Gore în vederea ei periferică.

— Ştii, îi spuse el, Ocisenii începură să-şi picteze săniile în negru numai după ce au aflat că pe oameni îi nelinişteşte întunericul.

— Dacă asta-i tot ce le-a venit în minte să facă, e o minune că specia lor a supravieţuit erei fisiunii, răspunse ea.

— N-ar trebui să ne grăbim să ne batem joc de ei, spuse Gore. Oricât de mult i-am ironiza, au un imperiu şi i-ar fi distrus pe Hancheri dacă nu am fi intervenit noi.

— Mi-ar fi greu să găsesc în asta un indiciu al superiorităţii, le spuse Justine. Şi, cu siguranţă, nu sunt o ameninţare pentru noi. Nivelul lor de tehnologie este la ani-lumină distanţă de cultura Înaltă, fără să mai vorbim de ANA.

— Da, dar acum au doar o singură politică, aceea de a dobândi o tehnologie mai bună, în special tehnologie de armament. Un procent consistent din bugetul de expansiune al Imperiului este orientat către construirea de nave de explorare cu rază lungă, în speranţa că vor da peste o lume ai cărei locuitori au trecut în starea postfizică, iar ei se pot servi din ceea ce eventual a fost lăsat în urmă.

— Să sperăm că nu vor întâlni niciodată un imuabil Prime.

— Au făcut şaptesprezece încercări de a ajunge la perechea Dyson, interveni Kazimir. Şi au în prezent patruzeci şi două de nave în căutarea unei civilizaţii imobile dincolo de regiunea de spaţiu protejată de noi cu Firewall.

— N-am ştiut asta. E vreun pericol de a găsi o planetă rebelă Prime?

— Dacă noi nu putem găsi una, cu siguranţă nici ei nu vor fi în măsură să o facă.

Justine conduse micul grup în camera McLeod şi se aşeză în capul mesei mari de stejar ce se întindea în mijloc. Kazimir luă scaunul de lângă mama sa, în timp ce ambasadorul plutea către celălalt capăt. Tulpinile sale ochi se roteau îndoindu-se, încet, ca şi cum ar fi avut probleme cu ceea ce vedea în timp ce scana pereţii. Decorul camerei cu tematică scoţiană îl înconjura pe extraterestru cu draperii de stofă în carouri, vechi săbii ceremoniale celtice şi manechine solemne de marmură îmbrăcate în kilturi de clan. Mai multe seturi de cimpoaie erau expuse în vitrine de sticlă. O pereche de coarne de cerb

fabuloase atârna deasupra căminului de piatră, care fusese importat dintr-un castel din Highland.

— Domnule ambasador, spuse Justine în mod oficial. Eu reprezint guvernul uman de pe Pământ. Sunt o fiinţă fizică, aşa cum aţi cerut, şi sunt împuternicită să negociez, în numele executivului, cu Imperiul Ocisen. Despre ce doriţi să discutăm?

Trei dintre ochii ambasadorului se curbară să se holbeze la ea.

— Deşi dezaprobăm creaturile vii care se subordonează celor mecanice, considerăm computerul vostru planetar adevăratul conducător al Confederaţiei. De aceea am cerut mai degrabă această întâlnire directă decât cu Senatul, ca de obicei.

Justine nu avea de gând să înceapă să dezbată structurile politice cu un extraterestru care vedea totul în alb şi negru.

— ANA are o influenţă considerabilă dincolo de această planetă. Aşa este.

— Atunci, trebuie să lucraţi împreună cu Imperiul pentru a evita un pericol foarte real.

— Care este acel pericol, domnule ambasador? *Ca şi cum niciunul dintre noi nu ştie.*

— O organizaţie umană ameninţă că va trimite nave în Gol.

— Da, mişcarea Visul Viu vrea să-şi trimită adepţii într-un Pelerinaj acolo.

— După ce am fost expus la contactul cu voi atât de mult timp, sunt familiarizat cu stările emoţionale umane, aşa că sunt curios să ştiu de ce nu reacţionaţi la acest eveniment cu niciun sentiment de stres sau de îngrijorare. Am aflat de existenţa Golului de la oameni, aşa că ştiţi ce efect îşi propune Visul Viu să declanşeze.

— Ei nu-şi propun nimic, ei pur şi simplu doresc să trăiască viaţa idolului lor.

— Negaţi în mod deliberat implicaţia. Intrarea lor în Gol va provoca o fază de devorare masivă. Galaxia va fi distrusă. Imperiul nostru va fi decimat. Ne veţi ucide pe noi şi pe mulţi alţii.

— Asta nu se va întâmpla, spuse Justine.

— Suntem asiguraţi atunci că intenţionaţi să opriţi Visul Viu.

— Nu asta am spus. Nu credem că Pelerinajul lor va duce la o fază de devorare, de nicio dimensiune. Pur şi simplu nu au capacitatea de a trece dincolo de orizontul care străjuieşte Golul. Chiar şi Raielii ar avea dificultăţi să facă asta şi Visul Viu nu are acces la o navă Raiel.

— Atunci de ce lansează acest Pelerinaj?

— Este un simplu gest politic, nimic mai mult. Nici Imperiul Ocisen, nici alte specii din galaxie nu au pentru ce să-şi facă griji.

— Garantaţi că grupul vostru Visul Viu nu poate trece prin orizont? Alţi oamenii au trecut de el şi au intrat în Gol. Ei sunt cauza acestei dorinţe de Pelerinaj, nu-i aşa?

— Nimic nu este sigur, domnule ambasador, ştiţi asta. Dar probabilitatea...

— Dacă nu puteţi oferi garanţii, atunci trebuie să împiedicaţi navele să zboare.

— Marea Confederaţie este o structură democratică şi complicată în acest caz de faptul că Visul Viu este atât o organizaţie transstelară, cât şi guvernul legitim al Ellezelinului. Constituţia Confederaţiei este special concepută pentru a asigura dreptul fiecărui membru la autodeterminare, atât la nivel individual, cât şi guvernamental. Cu alte cuvinte, nu avem, de fapt, dreptul legal de a-i împiedica să plece în Pelerinajul lor.

— Sunt familiarizat cu avocaţii umani. Totul poate fi anulat, nimic nu este definitiv. Vă jucaţi cu vorbele, nu cu realitatea. Imperiul recunoaşte numai puterea şi capacitatea. Computerul vostru guvern are puterea fizică de a preveni acest Pelerinaj, greşesc?

— Abilitatea nu implică în mod automat intenţie, spuse Justine. ANA: Guvernarea are capacitatea de a face multe lucruri. Dar nu le facem, datorită legilor care ne guvernează, atât legal, cât şi moral.

— Dar moralitatea voastră nu presupune să distrugeţi galaxia. Puteţi preveni acest lucru.

— Putem argumenta puternic împotriva lui, spuse ea, dorind să nu fi căzut de acord chiar atât de mult cu Ocisen.

— Imperiul cere un angajament concret. Navele Pelerinajului trebuie să fie neutralizate.

— Nici nu intră în discuţie, spuse Justine. Noi nu putem interfera cu activităţile legale ale altui stat suveran, este împotriva a tot ceea ce suntem.

— Dacă nu împiedicaţi lansarea acestei atrocităţi, atunci Imperiul o va face. Chiar şi avocaţii voştri vor fi de acord că avem dreptul la autoconservarea speciei.

— Este o ameninţare, domnule ambasador? întrebă Kazimir liniştit.

— Acesta este modul de acţiune pe care ni l-aţi impus. Cum de nu vedeţi asta? Vă este frică de verii voştri primitivi? Cu ce vă pot ei ameninţa?

— Nu ne ameninţă, ne respectăm reciproc. Puteţi face saltul necesar pentru a înţelege asta? Justine încercă să citească reacţia ambasadorului la remarca ei, dar i se păru imperturbabil. Saliva continua să picure din branhia vocalizatorului, în timp ce braţele i se bălăngăneau în jur, făcându-l să semene cu peştii traşi pe uscat în carcasele lor cibernetice.

— Legile voastre şi ipocrizia lor ne vor eluda mereu, spuse ambasadorul. Imperiul ştie că includeţi întotdeauna competenţe excepţionale în constituţiile voastre pentru a impune soluţii în situaţii de criză. Vă cerem să le invocaţi acum.

— ANA: Guvernarea va fi încântată să introducă o moţiune în Senat, zise Justine. Vom cere Visului Viu să se abţină de la acţiuni nesăbuite.

— Veţi putea sprijini asta prin forţă, în cazul în care refuză?

— Puţin probabil, afirmă Kazimir. Marina noastră există pentru a ne proteja de inamicii externi.

— Ce este Golul devorator, dacă nu un inamic? În ultimă instanţă, este duşmanul tuturor. Raielii recunosc acest lucru.

— Vă înţelegem neliniştea, domnule ambasador, spuse Justine. Aş dori să vă asigur că vom acţiona pentru a preveni orice catastrofă care ar înghiţi pe veci galaxia.

— Raielii nu au putut împiedica devorarea. Sunteţi mai grozavi decât Raielii?

— Probabil că nu, murmură ea. Oare Ocisen era în stare să înţeleagă sarcasmul?

— În cazul acesta, vom împiedica navele voastre să zboare.

— Domnule ambasador, trebuie să sfătuiesc Imperiul să nu recurgă la astfel acţiuni, spuse Kazimir. Marina nu-i va permite să atace oameni.

— Să nu credeţi că ne puteţi intimida, amiral Kazimir. Noi nu sunt specia neajutorată pe care aţi atacat-o la Fandola. Avem aliaţi acum. Eu reprezint multe specii puternice, care nu vor permite Golului să-şi înceapă faza finală de devorare. Noi nu suntem singuri. Credeţi că Marina voastră poate învinge întreaga galaxie?

Kazimir nu se arătă impresionat.

— Marina acţionează numai în apărare. Eu vă îndemn să permiteţi Confederaţiei să rezolve o problemă internă în propriul fel. Oamenii nu vor declanşa o devorare pe scară largă.

— Vă vom urmări, bubui ambasadorul. Dacă nu împiedicaţi construirea navelor de Pelerinaj, atunci noi şi noii noştri aliaţi puternici vom acţiona în autoapărare.

— Vă înţeleg îngrijorarea, zise Justine. Dar v-aş ruga să aveţi încredere în noi.

— Nu ne-aţi dat niciodată un motiv pentru asta, spuse ambasadorul. Vă mulţumesc pentru timpul acordat. Voi reveni la nava mea, mediul vostru mi se pare neplăcut.

Destul de subtil pentru un Ocisen, gândi Justine. Se ridică şi îl însoţi pe ambasador înapoi la nava sa.

Gore se materializă lângă ea în timp ce aparatul greoi se ridica spre cer.

— Aliaţi, huh? Ştii ceva despre asta? îl întrebă pe Kazimir.

— Absolut nimic, spuse Kazimir. Ar putea fi o cacealma. Şi totuşi, dacă vorbesc serios despre oprirea Pelerinajului, vor avea nevoie de aliaţi. Cu siguranţă nu o pot face singuri.

— Ar putea fi Raielii? întrebă Justine surprinsă.

Kazimir ridică din umeri.

— Mă îndoiesc. Raielii nu merg în jur pe ascuns să facă înţelegeri care să asmuţă o specie împotriva alteia. Dacă Imperiul i-ar fi abordat, sunt convins că ne-ar fi spus.

— Un postfizic, atunci?

— Nu e imposibil, recunoscu Gore. Cei mai mulţi dintre ei ne privesc ca pe mici şi vulgari nou-veniţi într-un club exclusivist. Cei care vorbesc cu noi, oricum. Cei mai mulţi nu pot fi convinşi

nici măcar asta să facă. Dar aş fi foarte surprins dacă ar fi unul dintre ei. Ar fi, probabil, foarte interesaţi să observe faza finală de devorare.

— Cât despre tine? întrebă lejer Justine.

Gore zâmbi, dinţii albi ca zăpada strălucindu-i cu răceală printre buzele de aur.

— Recunosc că ar fi o privelişte de iad. De la distanţă. O distanţă foarte mare.

— Deci, ce ai recomanda? întrebă Justine.

— Trebuie, cu siguranţă, să iniţiem o moţiune în Senat, spuse Kazimir.

— Ambasadorul avea dreptate. Nu cred că putem permite ca Pelerinajul să fie lansat.

— Nu-i putem opri, spuse Gore cu o veselie indecentă. E în constituţie.

— Trebuie să găsim o soluţie, zise Justine. Una politică. Şi rapid.

— Asta-i fata mea! Ai de gând să te adresezi Senatului tu însăţi? Ai avea o mare dificultate acolo, istorie în carne si oase.

— Şi-ar fi de ajutor să obţinem confirmarea de la Raieli, spuse Kazimir. Tu ai contactele personale necesare.

— Ce? Umerii lui Justine căzură. Oh, focul iadului! Nu intenţionam să părăsesc Pământul.

— Mă aştept ca ambasadorul Hancher să-şi dorească să primească şi el nişte asigurări! adăugă Gore cu maliţiozitate.

Justine se întoarse pentru a-şi privi tatăl în ochi.

— Da, există o mulţime de oameni şi de facţiuni pe care trebuie să le monitorizăm.

— Sunt sigur că Guvernarea ştie ce face. La urma urmei, tu ai fost prima lor opţiune. Nu pot ignora lucrul ăsta.

— De fapt, am fost a doua.

— Cine a fost prima? întrebă Kazimir curios.

— Toniea Gali.

— Căţeaua aia! scuipă Gore. Nici n-a avut cu cine să se culce într-o casă din Lumea Tăcută după ce a fost reîntinerită. Toată lumea o urăşte.

— Hai, tată, istoria a decis că perioada de emigrare a fost o mică eră de aur.

— Una a dracului de minusculă, mai degrabă.

Justine şi Kazimir îşi zâmbiră.

— A fost un preşedinte bun, din câte îmi amintesc, spuse Kazimir.

— Rahat!

— Voi face o vizită la ambasada lui Hancher, în drum spre Senat, adăugă Justine. Ar fi interesant să aflu câte ceva despre mişcările militare ale Imperiului.

— Voi începe realocarea sistemelor noastre de observare în interiorul Imperiului, să vedem dacă putem obţine o imagine mai clară a ceea ce se întâmplă, spuse Kazimir.

***

În timp ce organismul lui Justine se teleporta afară din conacul Tulip, conştiinţa primară a lui Gore se retrăgea în mediul său securizat din vasta ANA. Judecând după zonele realităţii perceptuale, era imul modest. Unii oameni creaseră universuri întregi pentru terenul lor de joacă privat, stabilind parametri de autoguvernare pentru a menţine configuraţia. Organismele sau nucleele, sau punctele focale pe care le ocupau în cadrul conceptelor lor erau la fel de variate, cu abilităţi definite doar de mediul individual.

Unde se întindeau exact aceste domenii nu mai era evident. ANA încetase să se mai limiteze la maşinăria fizică ce îi dăduse naştere. Mediul său operaţional era acum canalizat în structura cuantică a spaţiu-timpului din jurul Pământului, fasonând o zonă unică în care mulţimea sa de inteligenţe post-umane să poată funcţiona. Multiplele interstiţii se propagau prin câmpurile cuantice cu tenacitatea şi fragila frumuseţe ale unei nebuloase, un edificiu ce se schimba permanent în tandem cu capriciile creatorilor săi. Nu mai era o maşină, nici chiar viaţă artificială. Devenise viaţă. În ce anume ar putea evolua însă era un subiect de dezbateri interne considerabile şi obsesive.

Facţiunile nu erau în mod deschis în război cu privire la configurarea definitivă a ANA, dar era o luptă de idei vicioasă. Gore nu era pe deplin sincer când pretindea a fi un conservator. Sprijinea ideea de a menţine statu-quoul, dar numai pentru că îşi dădea seama că celelalte facţiuni mai extremiste erau mult prea pripite în oferirea de soluţii. În afară de Divizori, desigur,

care voiau ca ANA să se împartă în tot atâtea părţi câte facţiuni existau în ea, permiţând fiecăreia să meargă pe calea proprie. Nu era de acord nici cu ei. Ceea ce îşi dorea era mai mult timp şi mai multe informaţii. În acest fel, credea el, direcţia pe care ANA ar trebui să o ia ar deveni mult mai evidentă.

Apăru pe o plajă lungă, cu un promontoriu stâncos la câteva sute de metri în faţa lui. În partea de sus se afla un vechi turn de piatră cu ziduri în ruină şi o structură albă de pavilion anexată în spate. Simţea soarele fierbinte pe cap şi pe mâini. Purta o cămaşă cu mâneci scurte fluturând liber, şi pantaloni lungi până la genunchi. Pielea lui era una obişnuită, fără niciun fel de îmbunătăţiri. Imaginea de sine şi cea a împrejurimilor erau luate de la începutul secolului XXI, de pe vremea când viaţa era mai uşoară chiar şi fără maşini conştiente. Acesta era Hawksbill Bay, Antigua, unde obişnuia să vină cu iahtul său, *Moonlight Madison.* Fusese pe atunci o staţiune îngrămădită de-a lungul ţărmului, dar în această reprezentare terenul din spatele plajei nu era decât un amestec de palmieri şi iarbă luxuriantă, cu papagali viu coloraţi săgetând printre ramuri. Lipsea, de asemenea, şi vântul care bătea în mod constant în realitate în Caraibe. Cu toate acestea, marea era de un turcoaz uimitor de clar în care peştii înotau aproape de ţărm.

O cărare simplă, fără iarbă, de pe promontoriu conducea către turn. Pavilionul cu acoperiş de pânză acoperea o punte de lemn şi o mică piscină. La un capăt se afla o masă mare ovală cu cinci scaune capitonate în jurul ei. Nelson Sheldon se afla deja acolo, cu un pahar cu băutură Înaltă odihnindu-se pe masă în faţa lui.

în zilele de dinainte de ANA, Nelson fusese şeful securităţii dinastiei Sheldon, imperiul cel mai mare şi mai puternic din punct de vedere economic care existase vreodată. Atunci când societatea şi economia iniţiale ale Confederaţiei se divizaseră şi apoi se reconfiguraseră ca Marea Confederaţie, dinastia îşi păstrase o mare parte din bogăţie şi putere, dar lucrurile nu mai fuseseră la fel. După ce Nigel Sheldon plecase, îşi pierduse coeziunea şi se dispersase în cadrul Lumilor Externe. O forţă de luat în considerare, din punct de vedere politic şi economic, dar lipsită de influenţa adevărată de dinainte.

Peste două secole petrecute având grijă de bunăstarea dinastiei îl transformaseră pe Nelson într-un pragmatic de primă clasă. Asta însemna că el şi Gore vedeau întreaga evoluţie a ANA în aproximativ aceiaşi termeni.

Gore se aşeză la masă şi îşi turnă un ceai în care adăugase gheaţă.

— Ai accesat toate astea?

— Da. Vreau să ştiu pe cine are Imperiul drept aliat sau chiar aliaţi.

— Probabil este doar o cacealma.

— Îi supraestimezi pe Ociseni, le lipseşte imaginaţia pentru aşa ceva. Aş spune că au reuşit să dezgroape vreo rasă veche reacţionară, cu o fixaţie pentru minunatele zilele de aur de altădată şi o curte plină cu arme învechite.

— ANA: Guvernarea va trebui să dea poveştii ăsteia o atenţie ceva mai mare, spuse Gore. Nu putem lăsa nave de război străine să invadeze Confederaţia. Am fost acolo, am trăit asta. N-o să las să se întâmple de două ori. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care am început construirea ANA, astfel încât omenirea să nu mai fie niciodată în dezavantaj tehnologic. Există o mulţime de hardware foarte urâtă în galaxia asta.

— Printre alte lucruri, confirmă Nelson cu înţelepciune. În curând va trebui să acordăm atenţie mai serioasă Golului, aşa cum vor Acceleratorii.

— Eu vreau să dăm atenţie serioasă Golului, spuse Gore. Cu greu putem afirma că suntem maeştrii teoriei cosmologice, dacă nici nu ne putem da seama despre ce este vorba măcar. Perioada de timp este singurul lucru asupra căruia nu este toată lumea de acord.

— Şi metoda de analiză, dar da, sunt convins că avem neapărat nevoie să ştim cum este generată chestia asta afurisită. E unul dintre motivele pentru care sunt cu tine în mica noastră conspiraţie.

— Gândeşte-te la noi ca la o mică facţiune.

— Mă rog. Am încetat de mult să mă joc cu semantica. Scopul este absolut, iar dacă nu-l poţi defini, e dur. Şi scopul nostru este să anulăm prejudiciul cauzat de Acceleratori.

— Până la un punct, da. Conservatorii vor fi cei mai activi pe acest front, putem avea încredere că vor face o treabă decentă. Vreau să încerc să gândesc câţiva paşi înainte. La urma urmei nu mai suntem animale, noi nu facem doar să reacţionăm la o situaţie. Se presupune că ar trebui să fim în măsură să o anticipăm. În cele din urmă, ceva trebuie făcut cu privire la problema Golului. Înţelegerea mecanismului său intern ar fi foarte bună, dar nu i se poate permite să continue să ameninţe galaxia.

Nelson îşi ridică paharul la buze şi zâmbi în semn de salut.

— E mult până acolo, durule. Unde au eşuat Raielii…

— Unde ne-au spus Raielii că au eşuat. Nu avem nicio confirmare independentă.

— Nimic nu durează suficient de mult, în afară de Raielii înşişi.

— Prostii! Jumătate din postfizicii din galaxie au fost pe-aici de mult mai mult timp.

— Da, şi cei care au fost nu se mai deranjează să mai comunice. Sunt toţi tăcuţi sau morţi, sau transcendenţi, sau retroevoluaţi. Deci, dacă nu vrei să pui mâna pe un băţ mare şi să începi să-i împungi, Raielii sunt sursa noastră. Recunoaşte, ANA este bună, chiar grozavă, suntem al naibii de aproape de a fi protozei, dar în termeni de dezvoltare suntem încă în urma Raielilor, iar ei s-au plafonat cu milioane de ani în urmă. Golul i-a învins. Au transformat toate sistemele stelare în maşini de apărare, au invadat locul ăsta nenorocit cu o *armada,* şi încă nu-l pot opri sau ucide, sau arunca la dracu'.

— L-au abordat pe o cale greşită.

Nelson râse.

— Şi tu o cunoşti pe cea bună?

— Avem un avantaj pe care ei nu l-au avut niciodată. Avem cunoştinţe din interior, o cârtiţă.

— Mergătorul-pe-Apă. În numele lui Ozzie, spune-mi că glumeşti!

— Ştii cine a acordat cea mai mare atenţie viselor lui Inigo chiar de la început? Raielii. Ei nu ştiau ce era înăuntru. Au construit nave, care ar putea rezista, teoretic, oricărui mediu cuantic, dar niciuna dintre ele nu s-a întors. Noi suntem cei care le-au arătat ce este acolo înăuntru.

— E o bucată foarte mică, un singur oraş pe o planetă H-congruentă standard.

— Pierzi ideea.

Braţul lui mătură aerul deasupra Hawksbillului arătând spre pilonul gros de piatră neagră ce ieşea din apă la câteva sute de metri în larg. Valuri mici se spărgeau de el, învolburându-se într-o masă de spumă.

— Adu aici orice fiinţă omenească de dinainte de secolul XXV şi va crede că se află într-o realitate fizică. Dar, dacă tu şi eu ar fi să observăm mediul înconjurător prin intermediul lor, ne-am da seama imediat că au fost implicaţi factori artificiali. Mergătorul-pe-Apă ne oferă aceeaşi oportunitate. Aptitudinile sale telepatice ne-au dat un crâmpei de imagine informativ despre natura universului care se ascunde în interior, dincolo de orizontul acela nenorocit. Pentru că tot ce pare asemănător universului nostru cu planete şi stele mai mult ca sigur că nu este. Lordul Cerului din al doilea vis confirmă asta. Golul are o Inimă, asta este marea diferenţă, chiar dacă nu ne-a fost arătată încă.

— Faptul că ştim că e diferit acolo înăuntru nu ne dă niciun avantaj real.

— Greşit. Ştim că nu poate fi realizat nimic la nivel fizic. Nu poţi utiliza distrugătoare cuantice împotriva lui, nu poţi trimite o armată să radă centrul de control al ticălosului şef. Golul este esenţa post-fizicului în galaxie şi, probabil, din toate celelalte galaxii pe care le putem vedea. Ceea ce trebuie să facem este să comunicăm cu el, dacă vrem să găsim vreodată o soluţie problemei pe care o reprezintă pentru stelele noastre. Nu cred că Prima-viaţă a intenţionat vreodată să fie periculoasă. Nu au ştiut că a fost lăsat cineva pe dinafară, cineva pe care l-ar putea ameninţa vreodată. Asta e fereastra noastră. Ştim că oamenii pot pătrunde în interior, chiar dacă nu suntem siguri cum au făcut-o prima dată. Ştim că sunt oameni acolo, care sunt adaptaţi la structura lui. Prin intermediul lor am putea fi în măsură să producem o schimbare.

— Mergătorul-pe-Apă e mort. A fost vreme de milenii de timp intern.

— Chiar dacă ar fi fost unic, ceea ce nu cred nicio secundă, timpul nu este o problemă, nu acolo. Ştim asta cu toţii. Ceea ce trebuie să facem este să ajungem în interior şi să alterăm acea mică şi fragilă legătură cu Inima. Asta este cheia problemei.

— Vrei să vizitezi Golul? Să zbori dincolo de *orizont?*

— Nu eu. Oricât i-ar plăcea ego-ului meu să fiu eu punctul de unire, nu există nicio dovadă cum că aş avea capacitate telepatică din interior. Chiar dacă am lua ANA înăuntru, nu există nicio certitudine că ar putea deveni canalul de legătură. Nu. Trebuie să folosim o metodă cu o şansă mai mare de succes.

Nelson clătină din cap un pic exasperat, dar deloc dezamăgit.

— Şi aceasta ar fi?

— Încă lucrez la ea.

***

Nu era un început de bun augur pentru acea zi. Araminta nu dormise prea mult. Nu chiar. Avea o moştenire Avansată care-i dădea un set complet de clustere macrocelulare şi toate funcţionau eficient. Putea să-şi comande cu competenţă rutinele secundare de gândire. Deci, în mod firesc s-ar fi trezit la timp, cu o fantomă bâzâindu-i în urechi şi o lumină intermitentă sincronizată albastră pâlpâind de-a lungul nervului optic. Era însă imediat după impulsul înţepător de trezire când avea întotdeauna dificultăţi. Apartamentul ei avea numai două încăperi: o cameră ca o nişă pentru baie şi o cameră principală combi. Asta fusese tot ce-şi putuse permite din salariul de chelneriţă. Dacă tot restul era ieftin, patul său larg cu saltea de spumă era în schimb foarte confortabil. După înţepătură, mai zăcea puţin ghemuită în pijamalele ei de bumbac, la căldură, ca o franglină în cuib. Lumina ceţoasă a dimineţii îşi făcea loc prin perdele, nu destul de strălucitoare pentru a fi supărătoare, iar camera menţinea o căldură confortabilă. Dacă s-ar fi deranjat să verifice programele de management ale apartamentului, totul era gata şi în aşteptare: hainele pentru ziua respectivă spălate şi aerisite, un mic dejun uşor şi rapid în dulapul din bucătărie.

Deci, îmi pot permite să lenevesc un pic.

A doua înţepătură o făcu să trasară, trezind-o din nou şi făcând să dispară visul ciudat. Aceasta fusese deliberat mai

dură decât prima, pentru că era un ordin urgent de a se da dracului jos din pat – unul de care nu avusese niciodată nevoie înainte. După ce anulă zgomotul şi lumina, îşi închipui că şi-a dat peste cap rutinele secundare, schimbând cumva ordinea impulsurilor. Apoi se concentră pe cronometrul din exoimaginea sa.

— Rahat!

Şi începu o luptă pentru a-şi trage hainele pe ea în timp ce bea ceai Assam şi mesteca nişte pâine prăjită. Un duş pe îndelete fu înlocuit cu pulverizarea unui spray igienizant de călătorie care niciodată nu avea efectul promis în reclamă, adică de a-i lăsa pe oameni ocupaţi şi fermecători, plini de prospeţime şi curaţi în timp ce alergau între întâlniri şi cluburi. În loc de asta, se grăbi să iasă din apartament cu părul de culoarea şoarecelui prost periat, cu ochii tiviţi cu roşu înţepând-o uşor din cauza spray-ului igienizant şi cu pielea mirosind a înălbitor de pin.

Grozav! Asta o să-mi aducă negreşit câteva bacşişuri grase, gândi ea morocănoasă în timp ce se grăbea în jos către garajul mare din subsolul clădirii. Trikepodul ei ieşi torcând în străzile aglomerate ale Colwyn City şi se alătură traficului de vârf de dimineaţă al navetiştilor. În teorie, traficul ar fi trebuit să fie lejer, majoritatea oamenilor folosind în prezent capsule regrav, plutind într-un confort senin deasupra vehiculelor cu roţi, cu excepţia momentelor când aterizau în sloturile de parcare special prevăzute de-a lungul marginii drumurilor sau pe platformele de pe acoperişuri. Dar, dimineaţa devreme, cei-nu-prea-înstăriţi din oraş erau în drum spre muncă, umplând reţeaua de beton aproape la toată capacitatea cu trikepoduri, maşini, biciclete şi îndesându-se în cabinele publice de transport pe şine.

Araminta era în întârziere cu o jumătate de oră când îşi trase trikepodul în spate la Niks. Se grăbi înăuntru prin uşa de la bucătărie şi încasă privirile acuzatoare ale restului personalului.

— Scuze!

Restaurantul era deja plin de mulţimea celor care luau micul dejun, manageri de nivel mediu, cărora le plăcea mâncarea

naturală, pregătită mai degrabă de bucătari decât de unităţi de alimentaţie şi servită de om, nu de boţi.

Tandra reuşi să se aplece suficient de aproape în timp ce Araminta îşi lega strâns şorţul. O mirosi cu suspiciune şi-i făcu cu ochiul.

— Spray igienizant de călătorie, huh? Cred că nu ai ajuns acasă noaptea trecută.

Aramintei îi căzu capul în piept, dorind să fi apelat la o asemenea scuză.

— Am stat până târziu noaptea trecută. Un alt curs de design.

— Dragă, ar trebui să începi să arzi lumânarea la ambele capete. Eşti tânără cu adevărat şi eşti o frumuseţe de fată, ar trebui să te scoţi din nou în lume.

— Ştiu. Aşa o să fac.

Araminta trase o gură zdravănă de aer în piept. Se duse la Matthew care era atât de dezgustat că nici măcar nu o mustră. Luă trei farfurii de pe tejghea, verifică numărul mesei, îşi suci gura într-un un zâmbet şi ieşi împingând uşile.

Micul-dejun la Niks dura de obicei nouăzeci de minute. Nu exista o limită de timp, dar pe la nouă fără un sfert, ultimii clienţi se îndreptau către biroul sau magazinul unde lucrau. Ocazional, câte un turist sau doi o mai lungeau sau o întâlnire de afaceri se prelungea. Astăzi nu erau prea mulţi rămaşi. Araminta făcu penitenţă supraveghind boţii de curăţenie în timp ce feţele de masă erau schimbate, gata de a servi cafeaua de dimineaţă celor plecaţi la cumpărături şi vizitatorilor. Niks avea o poziţie bună în cartierul comercial, la distanţă de cinci blocuri de docuri în aval pe râu.

Mesele începură să se umple din nou după ora zece. Restaurantul avea un perete frontal curbat, cu o terasă subţire în jur. Araminta merse de-a lungul meselor de afară, aranjând florile în vaze mici şi preluând comenzile pentru chocoletto şi cappuccino. Asta o ţinea departe de Matthew. Încă nu-i spusese nimic, şi ăsta era un semn rău.

Puţin după ora unsprezece, femeia apăru şi începu să se deplaseze de-a lungul meselor, vorbind cu clienţii. Araminta putea vedea că unii dintre ei erau deranjaţi, făcându-i semn cu mâna să plece. De când Ethan declarase Pelerinajul cu zece zile

în urmă, discipolii Visului Viu de la templul local veneau şi-i băteau pe oameni la cap. Asta începea să fie o problemă.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Araminta pe un ton tăios.

Asta era o şansă de a câştiga mai multe puncte de răscumpărare de la Matthew. Femeia era îmbrăcată într-un costum gri-cărbune de caşmir, de modă veche, dar scump, cu o fustă lungă, amplă, genul de lucruri pe care Araminta le-ar fi purtat înainte de separare, cu ceva timp în urmă, când avea bani.

Avem mai multe mese disponibile.

— Adun semnături autorizate, spuse femeia. Avea o expresie foarte determinată pe faţă. Încercăm să facem consiliul să interzică utilizarea capsulelor ingrav deasupra Colwyn City.

— De ce? întrebă Araminta înainte să apuce să se gândească.

Femeia îşi miji ochii.

— Regrav este destul de rău, dar cel puţin acestea au viteza şi altitudinea limitate în interiorul oraşului. V-aţi gândit vreodată ce s-ar întâmpla în cazul în care o unitate ingrav s-ar defecta? Zboară în parabole semibalistice, ceea ce înseamnă că se reped în jos cu jumătate din viteza orbitală.

— Ah, da, înţeleg. Observă că Matthew le privea circumspect.

— Să presupunem că s-ar prăbuşi una peste o şcoală cu viteza aceea. Sau peste un spital. Nu e nevoie de ele. E un consumerism strigător la cer, fără nicio formă de responsabilitate. Oamenii le cumpără doar pentru a se da mari. Şi există studii care sugerează că efectul ingrav afectează faliile geologice de adâncime. Am putea avea un cutremur.

Araminta se simţi mândră că n-o pufnise râsul.

— Înţeleg.

— Reţeaua de trafic a oraşului nu a fost concepută pentru asemenea viteze. Numărul de aproape-accidente autentificate creşte constant. Adaug semnătura dumitale? Ajută-ne să ne păstrăm vieţile în siguranţă.

Un fişier îi fu prezentat Aramintei în u-amprentă.

— Da, desigur. Dar va trebui să comandaţi un ceai sau o cafea, şeful meu este deja supărat pe mine în dimineaţa asta.

Îşi îndreptă privirea spre Matthew în timp ce îşi adăuga semnătura autorizată la petiţie, confirmând că era rezident al Colwyn City.

— Tipic, mormăi femeia. Nu se gândesc decât la ei înşişi şi la profiturile lor. Dar se aşeză şi comandă un ceai de mentă.

— Care e problema ei? întrebă Matthew în timp ce Araminta se pregătea să-i ducă ceaiul.

— Universul este un loc rău, are nevoie doar să se relaxeze un pic. Îi zâmbi. Lucru pentru care suntem noi aici.

Înainte ca el să poată spune ceva, se strecură înapoi pe terasă.

La unsprezece şi jumătate, u-amprenta Aramintei colaţionase rezultatele triate ale căutării de proprietăţi făcute de dimineaţă prin intermediul agenţiilor imobiliare din oraş şi le plasase într-unul dintre spaţiile ei de stocare. Era în pauză, în salonul mic destinat personalului de lângă bucătărie. Nu îi luă mult timp să le examineze pe toate. Era în căutarea unui apartament adecvat sau chiar a unei case mici, undeva în oraş. Nu erau multe care să se potrivească criteriilor ei: ieftin, să aibă nevoie de renovare, aproape de centru. Marcă fişierele a trei agenţii ca „posibile” şi verifică ce se întâmplase cu „posibilele” de ieri. Jumătate dintre ele fuseseră deja luate. Chiar trebuia să te mişti rapid pe piaţa de astăzi, reflectă ea cu tristeţe. Şi să ai bani sau cel puţin un credit decent. Un proiect de renovare era visul ei. Să cumpere o proprietate mică şi să o renoveze pentru a o vinde cu profit. Ştia că ar putea fi bună la asta. Făcuse cinci cursuri de dezvoltare şi design în ultimele opt luni, după despărţirea de Laril, şi studiase fiecare text despre decoraţiuni interioare pe care u-amprenta ei îl putuse scoate din unisferă. Dezvoltarea imobiliară era o propunere riscantă, dar fiecare caz pe care îl examinase îi arătase că adevărata cheie era dedicaţia şi munca grea, precum şi multă cercetare de piaţă. Iar din punctul ei de vedere putea face acest lucru de una singură. Nu ar depinde de nimeni. Dar, mai întâi, avea nevoie de bani…

La ora douăsprezece, Araminta era înapoi în restaurant, schimbând aranjarea meselor pentru masa de prânz şi memorând ofertele speciale pe care bucătarul-şef le avea în lucru. Activista antiingrav plecase, lăsând un bacşiş gras, şi

Matthew o trata din nou omeneşte. Cressida intră la ora douăsprezece şi zece minute. Era verişoara Aramintei pe linie maternă, partener într-o firmă de avocatură de dimensiuni mijlocii, o sută douăzeci şi trei de ani şi spectaculos de frumoasă, cu părul roşu de foc şi pielea menţinută perfect mătăsoasă de solzii cosmetici scumpi. Purta un smarald de două mii de V-lire şi un costum-togă de platină. Doar intrând în Niks ridica tonusul localului. Era, de asemenea, avocata Aramintei.

— Draga mea! Cressida îi făcu semn cu mâna şi veni s-o îmbrăţişeze. Pupatul aerului nu fusese niciodată stilul ei. Ştii, am o veste pentru tine, spuse ea cu sufletul la gură. Şeful tău nu s-ar supăra dacă te-aş fura pentru o secundă, nu-i aşa? Fără să se deranjeze să audă confirmarea, o apucă de mână pe Araminta, trăgând-o la o masă din colţ.

Araminta tresări imaginându-şi privirea lui Matthew forându-i găuri cu laser în spate.

— Ce s-a întâmplat?

Cressida zâmbi larg, luciul de buze lichid stacojiu curgând pentru a se potrivi cu restul.

— Dragul de Laril a şters-o de pe planetă.

— Ce?

Araminta nu putea să creadă. Laril era fostul ei soţ. O căsătorie care durase optsprezece luni de-a dreptul mizerabile. Toţi apropiaţii se arătaseră împotriva lui Laril încă din momentul în care îl întâlnise. Pe bună dreptate. Putea admite asta acum. Ea avea douăzeci şi unu de ani în timp ce el avea trei sute şapte. La vremea aceea, ea îl crezuse suav, sofisticat, bogat, biletul ei de evadare din plictisitorul, îngustul (la minte) oraş agricol Langham de pe continentul Suvorov, aflat la zece mii de kilometri depărtare. Toţi îl considerau doar un sconcs respingător, bun de nimic. Erau destui din ăştia care bântuiau Confederaţia, în special planetele relativ nesofisticate care alcătuiau graniţele Lumilor Externe. Tipi uzaţi şi bătrâni care aveau bani pentru a arăta impecabil ca nişte adolescenţi, dar care îi invidiau încă pe tinerii adevăraţi pentru spiritul şi exuberanţa lor. Fiecare partener pe care îl agăţau era cu secole mai tânăr, în speranţa deşartă că tinereţea le va fi în mod magic

transferată şi lor. Nu era chiar cazul lui Laril, deşi nu era departe de adevăr.

Rudele din partea tatălui ei aveau o afacere în domeniul furnizării şi întreţinerii de cibernetică agricolă, întreprinderea lor fiind cea mai mare din zonă şi una în care Araminta ar fi trebuit să lucreze cel puţin în primii cincizeci de ani ai vieţii sale. După ucenicie, membrii familiei erau consideraţi adulţi şi suficient de bogaţi ca să ia în stăpânire noi păşuni (care constituiau un număr deprimant de filiale ale principalei afaceri de familie în întregul Suvorov), locurile lor urmând a fi ocupate de cel mai recent lot de tineri, reluând astfel ciclul. Era o perspectivă pe care Araminta o considera atât de respingătoare încât s-ar fi angajat şi ca sclavă sexuală la un Prime mobil, numai ca să scape. Prin contrast, Laril era un om de afaceri independent, cu o franciză Andribot, printre alte preocupări comerciale de succes. Era ca şi cum îl găsise pe Făt-Frumos. Şi dat fiind faptul că în aceste zile vârsta unui individ nu era o cantitate fizică, obiecţia familiei ei la diferenţa de trei secole era atât de burgheză. Asta cu siguranţă determinase sfârşitul aventurii.

Faptul că ei avuseseră mai mult sau mai puţin dreptate spunând că se folosea de ea îi făcea şi mai rea viaţa după separare. Nu se mai putea întoarce niciodată la Langham. Din fericire, Cressida nu o acuza, considerând greşeala colosală făcută de Araminta ca parte a unei experienţe de viaţă bogate.

— Dacă n-o dai în bară, îi spusese ea înlăcrimatei Araminta la prima lor întâlnire, nu ai o bază de la care să porneşti şi să începi să te dezvolţi. Acum, spune-mi la ce îţi dă dreptul clauza de separare din contractul de căsătorie.

Araminta, care traversase un munte de ruşine chiar şi pentru a merge la un membru al familiei (oricât de îndepărtat) pentru a solicita ajutor juridic la începutul divorţului, trebuise să admită că nunta lor fusese una de modă veche, de genul până-când-moartea-ne-va-despărţi. Chiar îşi juraseră asta în faţa preotului autorizat de la capela din Langham. Totul păruse foarte romantic, atunci.

— Niciun contract? exclamă Cressida uimită şi îngrozită. Doamne, dragă, ai nevoie de un Munte Herculaneum de îmbunătăţiri, nu-i aşa?

Era un munte pe care avocaţii lui Laril făceau tot posibilul pentru a o împiedica să pună piciorul vreodată. Contraprocesul lor îngheţase toate bunurile Aramintei, toate cele 732 de V-lire pe care le avea în contul ei de economii. Chiar şi Cressida, cu toate resursele firmei sale, găsea dificil să spargă protecţia juridică a lui Laril. Cât despre activităţile sale comerciale, acestea se dovediseră încă şi mai alunecoase pentru a putea fi clarificate. Toată vorbăria lui de la început despre faptul că ar fi centrul unei reţele asemănătoare unei dinastii de companii profitabile fusese fie o minciună, fie o acoperire pentru nişte nereguli financiare de proporţii. În mod curios, Serviciul Naţional de Venituri Viotia nu avea înregistrată nicio plată a impozitului făcută vreodată de el în ultima sută de ani, aşa că începuseră să-i cerceteze afacerile.

— A şters-o. Plecat. Părăsit această lume. Dus pe verticală. Dezrădăcinat. Cressida apucă mâinile Aramintei şi le strânse cu un efect aproape dureros. Nu şi-a plătit nici avocaţii. Iar fericirea ei, la gândul acesta, era chiar indecentă. Şi acum sunt doar nişte nume în plus pe lista de cincizeci de creditori care aleargă după fundul lui.

Scurtul moment de încântare al Aramintei dispăru brusc.

— Aşa că nu obţin nimic?

— Dimpotrivă. Activele solide rămase, cum ar fi casa lui din oraş, şi franciza alimentară, pe care am reuşit să o îngheţăm chiar de la început, sunt de drept ale tale. Desigur, toate astea la un loc nu sunt chiar tipul de active cu care, lăudându-te, poţi păcăli o fată tânără şi naivă.

Araminta roşi, furioasă.

— Dar nu sunt de lepădat. Din păcate, există problema impozitelor neplătite din urmă, care mă tem că ajung până la suma de 337 000 de lire Viotia. Iar în cazul în care SNV ar putea dovedi vreodată jumătate din speculaţiile lui Laril despre care mi-ai vorbit, ar pretinde şi restul. Sugători-de-sânge diabolici. Cu toate astea, nu pot dovedi nimic din cauza excelentei criptări şi a lipsei ciudate de înregistrări cu care alunecosul tău ex şi-a încurcat viaţa. Apoi mai e onorariul meu, care este de zece la sută pentru că eşti din familie şi îţi admir târziu-regăsita mândrie. Aşa că, restul este al tău, limpede şi liber.

— Cât?

— Optzeci şi trei de mii.

Araminta nu putea vorbi. Era o avere. De acord, nu era megastructura corporatistă pe care Laril pretindea că o deţine şi o controlează, dar mai mult decât s-ar fi aşteptat şi solicitat în cererea de divorţ, încă de când intrase în biroul Cressidei îşi îngăduise să viseze că ar putea ieşi din asta cu treizeci sau patruzeci de mii, pe care Laril le-ar plăti doar ca să scape de ea.

— Oh, mare Ozzie, glumeşti! şopti ea.

— Deloc. Un prieten de-al meu judecător ne-a permis să urgentăm problema, pe seama circumstanţelor dificultăţilor cu adevărat tragice prin care am susţinut că treci. Economiile tale sunt acum dezgheţate, iar noi vom transfera banii lui Laril în contul tău la ora patru în această după-amiază. Felicitări! Eşti din nou o femeie liberă.

Araminta era îngrozită de faptul că plângea, iar mâinile păreau să-i fluture în dreptul feţei după propria voinţă.

— Wow! Cressida îşi puse braţul în jurul umerilor Aramintei, legănând-o jucăuş. Dar la veştile proaste cum reacţionezi?

— S-a terminat? Chiar s-a terminat?

— Da. Într-adevăr. Deci, ce-ai zice ca tu şi cu mine să mergem undeva şi să sărbătorim? Spune-i şefului tău unde să-şi vâre meniul, du-te şi toarnă supa în capul unui client şi hai să spargem cluburile cele mai tari din oraş şi să ruinăm jumătate din populaţia de sex masculin. Ce zici de asta?

— Oh, Araminta se uită în sus, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei; menţionarea numelui lui Matthew o făcu să-şi dea seama că ar fi trebuit să servească la mese. Trebuie să mă întorc. Perioada de prânz este foarte aglomerată. Ceilalţi se bazează pe mine.

— Hei, calmează-te, stai o clipă. Gândeşte-te la ce s-a întâmplat aici.

Araminta încuviinţă din cap sfios, privind în jur la restaurant. Colegii se străduiau să nu se uite în direcţia ei. Matthew era din nou supărat.

— Ştiu. Îmi pare rău. Îmi va lua un timp să mă obişnuiesc cu gândul. Nu pot să cred că s-a terminat totul. Am să… Oh, Ozzie, sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le fac.

— Minunat! Lasă-mă să te scot de aici şi să petrecem cu adevărat. Vom începe cu o masă decentă.

— Nu. Araminta o putea vedea pe Tandra privind-o neliniştită şi îi făcu un semn discret că totul era în ordine. Nu pot să plec, pur şi simplu nu e corect faţă de cei de aici. Au nevoie să găsească un înlocuitor. O să le dau preavizul şi o să lucrez tot restul săptămânii pentru ei.

— La naiba, eşti cumplit de dulce. Nu e de mirare că ex-ul tău murdar a putut profita de tine atât de uşor.

— Nu se va mai întâmpla.

— Al naibii de adevărat. Cressida se ridică, zâmbind mândră. De acum am să-i verific pe toţi cei cu care te întâlneşti. Cel puţin hai să ieşim să bem ceva în seara asta.

— Hm, chiar trebuie să merg acasă după aceea şi să mă gândesc la ce am de făcut.

— Vineri seară, atunci. Haide! Toată lumea iese vineri seară.

Araminta nu-şi putu stăpâni un zâmbet larg.

— În regulă. Vineri seară.

— Mulţumesc lui Ozzie pentru asta. Şi pune pe tine ceva haine de fată rea. O să facem chestia asta cum trebuie.

— OK. Da, în regulă, aşa o să fac. Simţea, de fapt, cum i se schimbă deja starea de spirit, ca un lichid cald care îi invadează arterele. Aa… unde pot să găsesc aşa ceva?

— Oh, îţi arăt eu, dragă, nu-ţi face griji.

Araminta chiar lucră tot schimbul din timpul mesei de prânz. Îi spuse apoi lui Matthew că îşi dă demisia, dar că ar fi fericită să rămână cât timp are nevoie de ea. El o luă complet prin surprindere sărutând-o şi felicitând-o că a scăpat, în sfârşit, de Laril. Tandra deveni dintr-odată afectuoasă şi începu să lăcrimeze, în timp ce ceilalţi se adunară în jurul ei să audă ştirea şi să o felicite.

Pe la ora trei şi jumătate după-amiază îşi puse pe ea o haină uşoară şi ieşi. Aerul rece de primăvară târzie de afară o dezmetici, îngăduindu-i să gândească limpede din nou. O luă pe jos pe ruta pe care mersese atât de des după-amiaza. De-a lungul străzii Ware, o luă la stânga la intersecţia principală şi apoi în jos, de-a lungul pantei de pe Daryad Avenue. Clădirile de pe ambele părţi aveau câte cinci sau şase etaje, un amestec

tipic de proprietăţi comerciale. Capsule regrav îi alunecau tăcut pe deasupra capului, în timp ce linia de metrou de pe mijlocul bulevardului zumzăia de cabine publice. În momentul acesta erau puţine vehicule pe drumuri, dar Araminta încă aştepta la intersecţii ca *solido*-urile de trafic să-şi schimbe forma şi culoarea. Abia îi observa pe pietonii din jurul ei.

Glayfield era un bar-restaurant în partea de jos a pantei, ocupând două etaje ale unei construcţii din lemn vechi şi compozit, parte a terenului de aterizare iniţial al planetei. Străbătu barul pustiu întunecat către scările din spate şi intră în restaurant. Acesta era practic gol. În partea din faţă, ieşea în afară un balcon acoperit în care, după părerea ei, mesele erau prea apropiate. Chelneriţele aveau probabil probleme să se strecoare printre ele atunci când localul era plin. Se aşeză la una dintre mesele de lângă parapet care îi asigurau o vedere excelentă spre Daryad Avenue. Aici venea în cele mai multe după-amiezi să se relaxeze, după ce îşi termina tura la Niks, şi stătea cu o ciocolată caldă cu portocale în faţă, uitându-se la oameni şi la nave. La dreapta ei bulevardul se curba în sus către aglomerarea oraşului, un zid de clădiri înalte mărturie a fazelor de construcție și a stilurilor care veniseră şi plecaseră în Colwyn în cei o sută şaptezeci de ani ai săi de istorie. În stânga ei, râul Cairns îşi croia drum printr-o curbă blândă, spre nord, unde se vărsa în Great Cloud Ocean, treizeci de kilometri mai departe. Râul avea o lăţime de opt sute de metri în oraş, partea de sus a unui estuar adânc ce constituia un excelent port natural. Câteva porturi mici de agrement erau construite pe ambele părţi, oferind ancorare pentru mii de iahturi private, de la mici ambarcaţiuni ale serviciului de navigaţie până la nave de croazieră de agrement regrav asistate. Două poduri uriaşe se întindeau peste apă, unul din ele, un arc fără puncte de sprijin, din carbon nanotub, celălalt, un pod suspendat mai tradiţional, cu piloni de un alb pur, o construcţie flamboaiantă de trei sute de metri înălţime. Capsulele alunecau de-a lungul lor, dar traficul la sol era aproape inexistent în aceste zile. Podurile erau folosite în principal de pietoni. Ele conduceau către cartierele exclusiviste de pe malul de sud, unde locuitorii mai bogaţi ai

oraşului se înghesuiau pe bulevarde lungi, verzi şi în parcuri întinse.

Pe malul nordic, doar la opt sute de metri de Glayfield, docurile erau construite în mal şi afară, în terasele nămoloase – doi kilometri pătraţi de utilaje de manevrat încărcături şi depozite, şi cheiuri, şi rampe de aterizare, şi platforme-caravană. Acesta era pivotul de la care fusese dezvoltată insula Izyum, al doilea port stelar de pe planetă. Nu era nicio industrie grea pe Viotia. Sistemele inginereşti majore şi tehnologia avansată erau toate importate. Cu Ellezelin la numai şaptezeci şi cinci de ani-lumină distanţă, Viotia se afla la marginea Zonei de Liber Schimb. O piaţă care, cârcotea populaţia locală, era într-adevăr liberă pentru companiile Ellezelin, dar defavoriza pe oricine altcineva era prins în plasa lor comercială. Nu exista o gaură de vierme care să lege Viotia de Ellezelin. Nu încă. Dar se spunea că, peste încă o sută de ani, când piaţa internă a Viotiei va fi crescut suficient, se va deschide una permiţând gamei complete de produse ieftine de pe Ellezelin să se scurgă înăuntru, transformându-i într-o colonie economică, între timp, nave spaţiale din Lumile Exterioare veneau şi plecau. Ea le privea sorbindu-şi ciocolata cu portocale. O linie de cargouri uriaşe, cu coca din metal gri ca de plumb, masive şi greoaie, plutind în jos, din cer, pe verticală. În spatele lor, navele care plecau se ridicau îndepărtându-se de planetă, trecând prin legendarii nori roz ai Viotiei, accelerând rapid odată ce ajungeau în stratosferă. Araminta le trimise un surâs uşor, gândindu-se la femeia antiingrav. Dacă aceasta ar avea dreptate, cum ar afecta efectul de câmp al navelor spaţiale structura geologică a oraşului? Poate o simplă gaură de vierme ar fi răspunsul. Găsea ideea mai degrabă bună, o întoarcere la epoca Primei Confederaţii, cea a călătoriilor plăcute şi elegante cu trenul între sistemele stelare. Era o ruşine că Lumile Externe respinseseră fără ezitare acest fel de legături, dar îşi preţuiau libertatea politică prea mult pentru a risca o revenire la monocultură, în special cu ameninţarea culturii Înalte de a le copleşi independenţa atât de greu câştigată.

Araminta rămase la masă mult după ora la care, de obicei, îşi aduna lucrurile şi pleca acasă. Soarele începea să scadă,

transformând culoarea norilor într-un veritabil aur-roz în timp ce mezosferă ceţoasă a planetei difuza razele muribunde ale stelei de clasa K. Barjele transoceanice străluceau puternic pe Cairns, motoarele regrav menţinându-le coca plată chiar deasupra apei care clipocea încet când ieşeau din doc şi se îndreptau spre largul mării şi insuliţele de dincolo. O liniştea întotdeauna să privească oraşul în acest fel, un edificiu uriaş de activităţii umane zumzăind eficient, o reasigurare că civilizaţia funcţiona cu adevărat, că nimic nu ar putea trage elementele de bază de sub ea. Şi acum, în sfârşit, ar putea începe să ia şi ea parte în mod activ, să-şi modeleze o viaţă pentru ea însăşi. Fişierele de la agenţiile imobiliare pluteau uşor afişându-i-se în exoimagine, permiţându-i să-şi planifice ceea ce ar putea face pentru ele mult mai în detaliu decât se deranjase s-o facă înainte. Fără bani, asemenea evaluări fuseseră visuri deşarte, dar în această seară prindeau o consistenţă confortabilă. O parte din ea era speriată de idee. Dacă făcea acum o greşeală, ar fi însemnat să se întoarcă la servit la mese pentru următoarele câteva decenii. Avea doar o singură şansă. Optzeci şi trei de mii era o sumă frumuşică, dar trebuia să o facă să lucreze pentru ea. În ciuda emoţiilor, aştepta cu nerăbdare provocarea. Era un semn că viaţa ei începea cu adevărat.

Soarele apunea înconjurat de o strălucire caldă, cărămizie. Părea să se potrivească perfect cu starea de spirit a Aramintei. Deja primii clienţi ai serii începeau să umple restaurantul. Lăsă un bacşiş mare şi coborî la parter. Rutina era să meargă, de obicei, pe jos înapoi la Niks, să facă poate unele cumpărături pe drum şi să ia trikepodul acasă. Dar azi nimic nu era ca de obicei. Muzica bubuia în bar. Clienţi sprijiniţi de tejghea comandau băuturi şi aerosoli. Araminta se uită la hainele ei. Purta o fustă decentă, bleumarin, care îi cobora mai jos de genunchi, un top alb cu mâneci scurte făcut în mod special dintr-un material gen ştergi-şi-e-curat, astfel încât să poată face faţă petelor. Oamenii din jur făcuseră efortul de a se aranja pentru seară. În comparaţie cu ei, se simţea uşor deplasată.

Dar, la urma urmei, cine sunt ei să mă judece?

Era un gând eliberator, de tipul celor de care nu se mai bucurase după plecarea din Langham, de pe vremea când viitorul era plin de oportunităţi, cel puţin în imaginaţia ei.

Araminta se strecură până la bar şi studie sticlele şi robinetele de bere.

— Ceaţă verde, te rog, îi spuse barmanului.

Acesta îi adresă un zâmbet uşor amuzat, dar îi amestecă băutura perfect. Ea bău încet, încercând să nu lase vaporii să i se ridice la nas. Un strănut i-ar fi aruncat în aer puţina credibilitate rămasă.

— Nu am mai văzut pe nimeni să bea aşa ceva, de o bună bucată de vreme, spuse o voce de bărbat.

Ea se întoarse şi se uită la el. Era frumos, exact în felul în care era toată lumea în aceste zile, cu trăsăturile aliniate perfect, ceea ce, presupuse ea, însemna că trecuse prin cel puţin două tratamente de reîntinerire. Ca şi restul clientelei barului, era îmbrăcat de seară, o jachetă-togă simplă gri cu mov care-l învăluia într-o strălucire blândă.

Şi nu e Laril.

— A trecut ceva timp de când am fost lăsată pe dinafară, replică ea. Apoi zâmbi la propriul răspuns, la faptul că avusese curajul să îl rostească.

— Pot să-ţi mai ofer una? Sunt Jaful, apropo.

— Araminta. Şi nu, nu o ceaţă verde, ăsta e un lucru nostalgic pentru mine. Ce e la modă acum?

— Se spune că 88Vodka Adlier se dă pe gât acum în toate locurile rele.

Ea îşi termină *băutura* dintr-o singură înghiţitură. Încercă să nu se strâmbe prea tare. Şi împinse paharul gol peste tejghea.

— Mai bine să începem de-acolo, atunci.

***

— Te-ai trezit?

Araminta se foi un pic când auzi întrebarea. Nu era chiar trează, mai mult moţăia plăcut, mulţumită de amintirea dulce a unei nopţi de făcut dragoste. Mintea îi era plină de o viziune stranie, ca şi când ar fi fost privită prin cerul întunecat de un înger. Mişcarea ei uşoară fu suficientă pentru Jaful. Mâinile îi alunecară pe burta ei, în sus, cuprinzându-i sânii.

— Ah, murmură ea încă somnoroasă în timp ce îngerul pălea.

Jaful o răsuci cu faţa în jos, ceea ce era derutant. Apoi penisul îi alunecă în ea, din nou, tare şi insistent. Nu era o poziţie confortabilă. Fiecare împingere îi presa faţa în jos, în salteaua moale. Ea se zvârcoli, încercând să ajungă într-o poziţie mai acceptabilă, fapt pe care el îl interpretă ca pe o acceptare deplină. Gâfâitul încins se transformă în strigăte de bucurie. Araminta coopera cât putea de bine, dar plăcerea era minimă, în cel mai bun caz. *Lipsă de practică,* gândi ea, şi încercă să nu râdă. El n-ar fi înţeles dacă ar fi făcut-o. Cel puţin se străduia să recupereze totuşi timpul pierdut. Se cuplaseră de trei sau patru ori după ce se întorseseră acasă la el.

Jaful culmină cu un strigăt fericit. Araminta îl secondă. *Mda, să nu uităm nici de partea asta.* Optsprezece luni cu Laril făcuseră ca mimarea orgasmului să devină automată.

Jaful se întoarse pe spate şi răsuflă lung. Zâmbi spre ea.

— Fantastic! Nu am avut o noapte ca asta de o lungă perioadă de timp, dacă am avut vreodată.

Ea îşi coborî vocea cu două octave.

— Ai fost bun.

Era atât de amuzant totul, de parcă citeau dintr-un scenariu.

Agăţată într-un bar. Acasă la el pentru o noapte. Complimentări reciproce. Ambii îşi jucaseră partea de text la perfecţie.

Dar a fost distractiv.

— Am de gând să fac un duş, spuse el. Zi-i unităţii culinare ce vrei. Are nişte rutine de sinteză foarte bune.

— Aşa o să fac.

Îl privi traversând camera spre baie. Abia atunci începu să se uite în jur cu curiozitate. Era un apartament şic de burlac de oraş, după mobilierul simplu, dar scump şi piesele de artă contemporană. Peretele opus patului avea o singură fereastră, acoperită cu perdele albe ca zăpada.

Araminta începu să-şi caute hainele în clipa în care auzi jetul duşului. Lenjeria de corp (mai degrabă practică decât sexy, recunoscu ea cu un oftat), aproape de pat. Fusta la jumătatea distanţei dintre pat şi uşă. Topul alb în salon. Îl trase pe ea, apoi se uită înapoi la dormitor. Duşul mergea mai departe.

Totdeauna îi lua atât de mult sau era partea din scenariu care îi dădea ocazia de a ieşi politicos? Ridică din umeri şi se strecură afară.

Nu fusese nimic în neregulă cu Jaful. Se simţise bine în patul lui, în cea mai mare parte a timpului. Numai că nu ştia ce şi-ar putea spune unul altuia la micul dejun. Ar fi fost ciudat. În felul acesta păstra o amintire agreabilă.

— Mai multă practică, îşi spuse ea zâmbind obraznic. *Şi de ce nu? Asta e viaţa reală, din nou.*

Clădirea avea un hol mare. Când ajunse în stradă, începu să clipească din cauza luminii strălucitoare de culoare roz. Mai erau douăsprezece minute până când trebuia să înceapă schimbul de dimineaţă la Niks. U-amprenta îi spunea că se află în districtul Spalding şi că avea de străbătut jumătate de oraş. Chemă deci un taxi. În aproximativ treizeci de secunde capsula galben-violet se odihnea la câţiva centimetri deasupra betonului, la trei metri în faţa ei. Privi amuzată cum se deschide uşa. Niciodată în viaţa ei nu chemase ea însăşi un taxi. Întotdeauna Laril era cel care le comanda. După despărţire, desigur, nu şi-ar fi putut permite. O *altă lovitură pentru libertate.*

De îndată ce ajunse la Niks, se repezi în toaletele personalului.

Tandra îi aruncă o privire şmecheră, când ieşi de acolo legându-şi şorţul.

— Ştii, astea arată exact ca hainele pe care le purtai ieri când ai plecat. Pufni apoi teatral. Mda, spray igienizant din nou. S-a întâmplat ceva cu instalaţia ta sanitară aseară?

— Ştii, o să-mi lipseşti când o să plec, îi răspunse Araminta, încercând să nu râdă.

— Cum îl cheamă? De cât timp vă întâlniţi?

— Nimeni. Nu mă întâlnesc cu nimeni, ştii asta.

— Oh, haide!

— Am nevoie de cafea.

— Nu prea dormi, nu-i aşa?

— Am examinat dosare de proprietate, asta-i tot.

Tandra îi aruncă un surâs maliţios.

— Draga mea, nu am auzit de nimeni cu numele ăsta până acum.

***

La terminarea schimbului pentru micul dejun, Araminta îşi reluă obişnuitele căutări. De data asta însă fu diferit. De data asta u-amprenta contactă agenţiile, iar ele îi oferiră tururi virtuale ale celor mai promiţătoare cinci proprietăţi folosind drept releu un bot cu simţuri complete. Pe această bază, îşi făcu o programare pentru a vizita una dintre ele după-amiază.

De îndată ce intră pe uşă, ştiu că era potrivit pentru ea. Apartamentul ocupa în întregime etajul al doilea al unei case transformate cu trei etaje din cartierul Philburgh. La doi kilometri nord de docuri şi la trei blocuri în spatele râului, cu două dormitoare, era perfect pentru cineva care lucrează în centrul oraşului pe un salariu modest. Avea chiar şi un balcon, de pe care se putea zări puţin şi Cairns, dacă te aplecai bine peste balustradă.

Efectuă scanarea oficială de verificare cu programele de analiză moderne, recomandate de o jumătate de duzină de societăţi profesionale de dezvoltare de proprietăţi. Avea nevoie de renovare. Proprietarul actual locuise acolo timp de treizeci de ani şi nu făcuse mare lucru. Instalaţiile sanitare trebuiau înlocuite şi era nevoie de noi unităţi interne. Dar structura nu avea probleme.

— Am să-l iau, îi spuse ea agentului.

O oră de negociere cu vânzătorul o aduse la preţul de cincizeci şi opt de mii. Mai mult decât i-ar fi plăcut, dar, îi rămânea destul pentru o renovare decentă. Nu îi mai lăsa mult din care să trăiască, dar dacă termina lucrarea în trei sau patru luni, nu va avea nevoie de un împrumut de la bancă. O să fie greu: doar uitându-se în jur la holul cu capilarele de praf din podea şi ţesătura deschisă îmbătrânită a pereţilor putea vedea cantitatea de muncă implicată, în momentul acela avu un mic moment de îndoială. *Haide,* îşi spuse, *poţi s-o faci. Asta e ce-ai aşteptat, ăsta e lucrul pe care l-ai câştigat.*

Trase aer în piept şi părăsi apartamentul. Trebuia să se întoarcă acasă şi să facă un duş. Spray-ul igienizant nu mai putea face faţă mult timp. Şi apoi putea să se schimbe şi să iasă din nou. Erau o mulţime de baruri în Colwyn City despre care auzise, dar nu le vizitase niciodată.

***

Troblum se trezi în două din dormitoarele penthouse-ului. El, cel real, era întins pe un pat făcut dintr-o spumă specială care îi susţinea confortabil corpul mare, oferindu-i un somn decent. Aceasta fusese camera Catrionei, decorată cu ţesături şi ornamente excesiv de roz. O mulţime din suprafeţe erau pufoase, o cameră de fetiţă cu care era acum destul de obişnuit. Senzoriumul lui paralel provenea de la o legătură de îngemănare cu *solido*-ul lui Howard Liang, un agent Starflyer care făcuse parte din misiunea de dezinformare. Howard se afla în dormitorul principal al penthouse-ului, unde împărţea un pat imens circular cu cele trei fete. Acesta era un alt aspect al *solido*-urilor pe care Troblum îl rafinase de-a lungul câtorva ani. Acum, ori de câte ori voia sex, cele patru personaje se lansau cu nerăbdare într-o miniorgie. Permutările pe care organismele lor tinere şi suple le puteau combina erau aproape infinite, iar acestea puteau continua cât timp dorea Troblum. Se cufunda în asta ore în şir. La fel cum un păpuşar îşi mânuia păpuşa, trupul lui sorbea plăcerea pe care căile neuronale atent formatate ale lui Howard o experimentau. Cei patru nu erau, strict vorbind, o realitate istorică. Cel puţin el nu găsise nicio dovadă în sensul acesta. Dar nu era imposibil, fapt care legitima cumva extrapolarea.

Imaginea şi senzaţia trupurilor frumoase şi goale aflate peste el se estompa pe măsură ce trupul său real se reafirma, anulând legătura cu Howard. După ce duşul pulveriză sporii dermici proaspeţi peste el, păşi în salonul mare, lumina de bronz a soarelui acoperindu-i călduros pielea cu mici furnicături. U-amprenta îi raportă că nu avea încă niciun mesaj de la amiralul Kazimir, fapt pe care alese să-l interpreteze ca pe o veste bună. Întârzierea însemna că propunerea era cel puţin analizată încă. Dar cunoscând birocraţia Marinei, bănuia că respectivul comitet de examinare nu se reunise încă în mod oficial. Teoria lui infirma o grămadă de credinţe convenţionale. Se gândi o clipă să-l sune direct pe amiral pentru a grăbi lucrurile, dar rutinele sale personale de protocol nu îi recomandau s-o facă.

Îşi înfăşură pe corp o pelerină, apoi luă liftul până în hol. Era doar o scurtă plimbare până la râul Caspe, la cafeneaua lui

favorită aflată pe malul apei liniştite. Clădirea era făcută din lemn alb şi era sculptată ca să semene cu un Folgail, o pasăre chiar mai adormită decât o lebădă terestră. Masa lui obişnuită sub un arc de aripă era liberă şi o ocupă el însuşi, îşi plasă comanda la reţeaua cafenelei şi aşteptă în timp ce un servibot îi aducea un suc de mere şi gonberry proaspăt stors. Bucătarul, Rowury, petrecea câteva zile în fiecare săptămână în cafenea, gătind pentru clientela sa de gurmanzi entuziaşti. Pentru o cultură care se mândrea cu etosul său egalitar, Înalţii puteau fi cu adevărat snobi cu privire la unele tradiţii şi meşteşuguri, iar hrana „adecvată" era în partea de sus a listei. În Daroca erau mai multe restaurante şi cafenele concepute ca localuri de prezentare pentru patronii lor pasionaţi de gastronomie.

Primul fel sosit era un amestec de cereale mărunţite cu fructe şi iaurt, toate crescute natural (de entuziaşti ai agriculturii) şi aduse de pe cinci planete. Troblum începu să-şi folosească lingura. Rowury venise cu o combinaţie delicioasă, gustul era subtil şi totuşi distinctiv. Era păcat că nu putea avea şi un al doilea fel de mâncare, dar, în afară de pâinea prăjită, cantităţile erau fixe aici. Dacă voiai două feluri sau porţii uriaşe, te duceai la o cantină complet automatizată.

Troblum îşi terminase cerealele şi începea să-şi bea ceaiul când cineva se aşeză în faţa lui. Îşi ridică privirea supărat. Cafeneaua era în mod inevitabil plină, dar asta nu era o scuză pentru grosolănie. Mustrarea nu apucă să-i ajungă pe buze.

— Sper că nu te superi, îi spuse Marius în timp ce se aşeza pe scaun, cu costumul-togă negru trăgând mănunchiuri subţiri de întuneric în spatele lui ca şi cum era decalat în timp. Am auzit lucruri bune despre locul acesta.

— Serveşte-te, îi spuse Troblum morocănos.

Ştia că nu ar trebui să se arate deranjat de apariţia lui Marius care era, la urma urmei, reprezentantul facţiunii care canalizase către proiectele private ale lui Troblum tipuri de fonduri AEM disponibile, în mod normal, numai pentru întreprinderile publice uriaşe. Ce considera enervant erau ceea ce-i cereau în schimb. Nu provocările în sine, acelea erau interesante, dar îi luau întotdeauna prea mult timp.

— Oh, ai făcut-o deja. Servibotul aducea o a doua ceaşcă de porţelan pentru Marius.

— Cum mai merge, Troblum?

— Bine. După cum ştii. Funcţiile sale de câmp detectau o ecranare subtilă desfăşurată în jurul mesei, provenind de la Marius. Nu era evidentă, dar suficientă pentru a împiedica pe oricine să-i audă sau să scaneze ce spuneau ei. Nu-l plăcuse niciodată pe reprezentant şi era neobişnuit să se întâlnească personal. O întâlnire nearanjată era ceva neobişnuit, motiv pentru care Troblum era îngrijorat. *Ceva pe care ei îl consideră foarte important.*

Marius sorbi din ceai.

— Excelent. Assam?

— Ceva de genul ăsta.

— Cei rămaşi pe Pământ chiar se mândresc cu menţinerea vechii lor moşteniri. Mă îndoiesc totuşi că ies cu adevărat şi îşi culeg frunzele ei înşişi. Ce părere ai?

— Mă doare-n cot.

— Există o mulţime de lucruri care îţi scapă, nu-i aşa, prietene?

— Ce vrei?

Marius îşi fixă ochii verzi pe Troblum, cu o undă slabă de dezgust pe chip.

— Desigur, sinceritatea înainte de toate. Foarte bine. Raportul pe care l-ai prezentat Marinei referitor la perechea Dyson.

— Ce-i cu asta?

— E o teorie interesantă.

— Nu este o teorie, spuse Troblum iritat. Asta trebuie să fie explicaţia pentru originea Fortăreţei întunecate.

— Ce?

— Fortăreaţa întunecată. Aşa a fost numit iniţial generatorul Dyson Alfa. Cred că Jean Douvoir a fost cel care i-a dat numele. Participa la misiunea iniţială de explorare *A doua şansă,* ştii asta. Intenţia era ironică, dar după război s-a demodat, în special cu campania Firewall, oamenii pur şi simplu n-au mai…

— Troblum.

— Da?

— Mă doare-n cot.

— Am jurnalele complete de pe *A doua şansă* stocate în kubul meu securizat personal, dacă vrei să verifici.

— Nu. Dar cred în teoria ta.

— Oh, pentru Ozz…

— Ascultă, se răsti Marius. Serios, eu te cred. A fost excelent susţinută. Amiralul Kazimir avusese o părere suficient de bună despre prezentarea ta pentru a cere o analiză completă, iar asta nu este uşor de obţinut. Eşti luat în serios.

— Atunci, asta-i bine. Nu-i asa?

— Într-o schemă mai largă a lucrurilor, sunt sigur că este. Cu toate acestea, ai putea să iei în considerare de unde vin cunoştinţele tale cuprinzătoare cu privire la Fortăreaţa întunecată.

— Oh. Acum Troblum era foarte îngrijorat. N-am menţionat niciodată că am fost acolo.

— Ştiu. Ideea este că noi chiar nu vrem ca ANA: Guvernarea să afle de examinarea detaliată pe care tu şi echipa ta aţi făcut-o Fortăreţei întunecate. Nu chiar acum. Înţelegi?

— Da.

Troblum îşi trase capul între umeri, lucru ridicol, dar se simţea contrariat. Poate că ar fi trebuit să-şi dea seama că prezentarea va atrage prea mult atenţia asupra lui.

— Crezi că Marina îmi va cerceta trecutul?

— Nu. N-au niciun motiv s-o facă tocmai acum. Nu eşti decât un fizician care solicită fonduri AEM. Se întâmplă tot timpul. Şi aşa ne-ar plăcea să rămână.

— Da, am priceput.

— Bine. Deci, dacă bunăoară comitetul de examinare recomandă amiralului să nu întreprindă nicio acţiune suplimentară, noi am prefera să nu faci tam-tam.

— Dar dacă aprobă o cercetare serioasă?

— Suntem convinşi că nu vor face asta.

Troblum se lăsă pe spate, încercând să realizeze care era politica. Era greu pentru el să înţeleagă motivarea şi psihologia altor persoane.

— Dar, dacă aveţi o influenţă atât de mare asupra Marinei, de ce vă faceţi griji?

— Noi nu putem acţiona în mod direct asupra Marinei, nu cu Kazimir pe post de paznic. Dar comitetul tău de examinare şi consultanţă este în cea mai mare parte extern, iar o parte din membri ne sunt simpatizanţi, ca şi tine.

— Corect. Troblum simţea cum disperarea începe să-i întunece mintea. Voi putea să prezint din nou propunerea după Pelerinaj?

— Vom vedea. Probabil că da.

Nu era o veste bună, dar oricum mai bună decât un refuz categoric.

— Şi proiectul meu principal?

— Asta poate continua, cu condiţia să nu publici ceea ce faci. Marius zâmbi liniştitor, deşi faţa lui spunea cu totul altceva. Apreciem ajutorul tău, Troblum, şi vrem să păstrăm relaţia noastră reciproc avantajoasă. Numai că evenimentele intră în acest moment într-o fază critică.

— Ştiu.

— Mulţumesc. Te voi lăsa acum să te bucuri de mâncare.

Cu o potrivire suspectă, servibotul sosi imediat după plecarea lui. Troblum privea la farfuria pusă în faţa lui, un turn de clătite groase cu unt, combinate cu straturi de şuncă, brânză yok, omletă garfoul, puding negru şi deasupra căpşune. Sirop de arţar şi sos Afton se prelingeau în jos pe laturi, ca o erupţie vulcanică. Marginile farfuriei erau garnisite artistic cu miniaturi de chipsuri aurii din cartofi, salată de viţă-de-vie fiartă şi roşii fripte la grătar.

Pentru prima dată după mulţi ani la rând, Troblum nu avea nici cea mai mică senzaţie de foame.

Al doilea vis al lui Inigo

Edeard aşteptase cu nerăbdare excursia luni la rând. În fiecare an, la sfârşitul verii, bătrânii satului organizau o caravană pentru a călători la Witham, cel mai apropiat oraş de mărime mijlocie din provincia Rulan, pentru a face comerţ. Prin tradiţie, toţi ucenicii seniori îi însoţeau. Să ştie cum să se descurce în meşteşugul pământului făcea parte din instruirea lor şi trebuiau să aibă şi aceste cunoştinţe de bază înainte de a se putea califica pentru a deveni practicanţi. Erau învăţaţi cum să vâneze animale mici, cum să dreneze şanţurile de pe terenurile agricole, care fructe să aleagă, cum să se ocupe de un plug, ce fructe de pădure şi rădăcini erau otrăvitoare, împreună cu elementele de bază ale modului de a face tabără în sălbăticie.

Nici chiar faptul că Obron urma să-i fie tovarăş de călătorie timp de trei săptămâni nu atenuase entuziasmul lui Edeard. Avea să iasă, în sfârşit, din Ashwell. Sigur, fusese pe la toate fermele locale, dar nu la mai mult de o jumătate de zi de călătorie distanţă. Caravana însemna că va vedea o mare parte din Querencia – munţi, alţi oameni decât sătenii printre care trăise timp de cincisprezece ani, păduri. O şansă de a vedea cum făceau alţii lucrurile, de a explora idei noi. Îl aşteptau atât de multe lucruri acolo, afară. Era convins că o să fie fantastic.

Realitatea îi îndeplini aproape toate aşteptările. Da, Obron era un ghimpe, dar nu prea mare. După succesul lui Edeard cu ge-pisicile, hărţuirea constantă nu încetase, dar cu siguranţă se diminuase. Nu-şi vorbeau ca prieteni, dar pe drum Obron fusese aproape civilizat. Edeard bănuia că asta i se datora în parte lui Melzar, care era conducătorul caravanei şi care spusese foarte clar înainte de plecare că nu va tolera niciun fel de probleme.

— S-ar putea să vi se pară că asta e un fel de vacanţă, le spusese el ucenicilor adunaţi la primăria satului cu o noapte înainte de a pleca. Dar ţineţi minte că face parte din educaţia voastră formală. Mă aştept să munciţi din greu şi să învăţaţi. Dacă vreunul dintre voi îmi face *orice* fel de problemă, va fi trimis imediat înapoi la Ashwell. Dacă vreunul dintre voi devine

delăsător sau nu ajunge la ceea ce consider eu un nivel satisfăcător de măiestrie, vă voi informa maestrul şi vă va fi scăzut din nou un an din calificare. Înţeles?

— Da, domnule, murmuraseră ucenicii în silă.

Fuseseră însă o mulţime de chicote discrete în timp ce ieşeau.

Le luaseră cinci zile pentru a ajunge la Witham. Erau şaptesprezece ucenici şi opt adulţi în caravană. Trei căruţe mari duceau mărfurile şi alimentele. Peste treizeci de animale de fermă erau mânate pe lângă ei. Toată lumea călărea ge-cai. Pentru unii ucenici era pentru prima dată când se urcau pe animale. Melzar îi ceruse lui Edeard să-i înveţe. Acest lucru îi permisese să intre în vorbă cu flăcăii care-l ignoraseră înainte; la urma urmei era cel mai tânăr ucenic senior în Ashwell. Dar aici, pe drum, începuseră să-l accepte mai degrabă ca pe un egal decât ca pe băiatul ciudat de care Obron se plângea mereu. Melzar îi încredinţase, de asemenea, controlul ge-lupilor folosiţi pentru pază.

— Tu eşti mai bun decât noi toţi la dirijat brutele astea, băiete, îi spuse el când îşi aşezaseră tabăra în prima noapte. Asigură-te că-şi fac treaba cum trebuie. Păstrează trei dintre ei cu noi, iar pe ceilalţi îi vreau să patruleze în afară.

— Da, domnule, pot s-o fac. Nu fusese chiar o laudă, erau simple ordine.

Discuţiile din acea noapte între ucenici fuseseră despre bandiţi şi triburile sălbatice, fiecare dintre ei făcând tot posibilul să spună poveşti cât mai înspăimântătoare. Alcie şi Genril veniseră cu poveşti despre tribul canibal care se presupunea că trăia în Munţii Talman. Edeard nu spusese că părinţii săi fuseseră ucişi în timp ce călătoreau cu o caravană, deşi toată lumea ştia asta. Îi fuseseră aruncate câteva priviri pentru a-i verifica reacţia. Nonşalanţa afişată îi adusese aprobarea lor tăcută. Apoi Melzar venise şi le spusese tuturor să nu mai fie atât de speriaţi, pentru că bandiţii nu erau nici pe jumătate atât de răi ca în legende.

— Sunt, practic, familii de nomazi, nimic mai mult. Nu sunt organizaţi în bande. Cum ar putea fi? Dacă ar fi o ameninţare reală, am chema miliţia din oraş şi ne-am duce după ei. Sunt

doar câţiva dintre ei care sunt mai răi şi care le strică celorlalţi reputaţia. Nu sunt diferiţi de noi.

Edeard nu era chiar atât de sigur. Bănuia că Melzar voia doar să încerce să-i liniştească. Dar subiectul conversaţiei se schimbase, aceasta devenind mai puţin zgomotoasă în timp ce-i bârfeau pe maeştrii breslelor. Judecând după discuţia lor, Edeard era convins că avea parte de un sfânt în persoana lui Akeem. Obron chiar susţinea că Geepalt îi bătea pe ucenicii tâmplari dacă făceau greşeli.

Witham o fi fost el de cinci ori cât Ashwell, dar avea acelaşi aer de stagnare. Era aşezat între terenuri agricole deluroase, cultivate intensiv şi era străbătut pe mijloc de un râu. În mod neobişnuit, avea două biserici dedicate Madonei. Edeard îşi înghiţi orice urmă de dezamăgire în timp ce intrau călare printre porţile mari. Clădirile erau de piatră sau aveau cadre groase din lemn care susţineau un fel de panouri de ipsos. Cele mai multe dintre ferestre erau mai degrabă de sticlă decât obloanele folosite în Ashwell. Şi străzile erau toate pavate cu piatră. Aflase mai târziu că apa era livrată în case prin conducte de lut îngropate şi că sistemul de drenaj funcţiona.

Petrecuseră două zile în piaţa centrală, negociind cu comercianţii şi localnicii, apoi aprovizionându-se cu mărfuri (ca sticla, de exemplu) care nu se făceau în Ashwell. Ucenicilor li se permisese să aducă mostre făcute prin munca lor şi să le vândă sau să le dea la schimb. Edeard fusese surprins când Obron adusese o cutie frumos sculptată făcută din lemn de martoz, cu un luciu de abanos. Cine ar fi crezut că un fund ca el ar putea crea ceva atât de frumos? Şi totuşi, un comerciant îi dăduse patru lire pe ea.

Cât despre el însuşi, Edeard adusese şase ge-păianjeni, genul standard întotdeauna cel mai greu de modelat, care erau extrem de apreciaţi pentru dro-mătasea pe care o torceau. Iar aceştia abia eclozaseră, aşa că mai aveau de trăit încă opt sau nouă luni. În acest timp vor răsuci suficient de multă mătase pentru a face câteva rânduri de haine sau veste-armură. Trei doamne din Breasla Torcătorilor licitaseră pentru ei. Pentru prima dată în viaţa lui, televederea lui Edeard nu putuse discerne bine cât de dornice erau atunci când negociaseră dur

cu el. Îşi acoperiseră emoţiile cu un calm de oţel, suprafaţa minţii lor fiind la fel de netedă ca a unui ou de genistar. Nu putea decât să spere că făcuse şi el la fel când fusese de acord să-i vândă pentru cinci lire fiecare. În mod sigur îi puteau simţi euforia. Erau mai mulţi bani decât văzuse şi ţinuse în mâini vreodată în viaţa lui. Dar nu reuşise să-i păstreze prea mult timp. Piaţa era imensă, cu atât de multe lucruri fabuloase şi haine de o calitate rar întâlnită în Ashwell. Se simţise aproape neloial cumpărând de acolo, dar avea atâta nevoie de o haină impermeabilă lungă şi decentă pentru iarna care se apropia şi găsise una cu o căptuşeală matlasată. Mai departe, era o tarabă care vindea cizme lungi până la genunchi cu tălpi robuste din răşino-mătase, pe care le putea purta cu siguranţă ani buni – o investiţie bună, deci. Erau, de asemenea, de vânzare pălării din piele cu boruri largi. Ca să ţină la distanţă soarele, pe timpul verii, şi ploaia în timpul iernii, îi explicase ucenica pielăreasă. Era o fată frumoasă şi părea cu adevărat dornică să-i vândă pălăria potrivită, iar el se tocmise cât îndrăznise de mult.

Ceilalţi ucenici râseseră când el se întorsese purtând noua sa găteală. Dar şi ei îşi cheltuiseră banii şi puţini fuseseră la fel de practici ca el.

În acea seară, Melzar le permisese să viziteze tavernele oraşului neînsoţiţi, ameninţându-i cu pedepse îngrozitoare dacă cineva îi făcea probleme. Edeard li se alăturase lui Alcie, Genril, Janene şi Fahin. Petrecuse seara sperând să o zărească pe ucenica pielăreasă, dar în momentul în care ajunseseră la a treia tavernă, berea oraşului cu care nu erau obişnuiţi îi făcuse să nu mai fie capabili de altceva decât să bea şi mai multă bere. Şi să cânte. Restul serii rămăsese pentru totdeauna dincolo de puterea de a şi-o aminti.

Când se trezise, căzut sub una dintre căruţele din Ashwell, Edeard era convins că era pe moarte. Evident, fusese intoxicat, apoi jefuit. Prea mulţi din banii care-i rămăseseră lipseau, abia putea sta în picioare, nu putea mânca, puţea mai rău decât grajdurile. Asta era, de asemenea, prima noapte în care nu fusese tulburat de visele sale ciudate. A aflat apoi că fusese o otrăvire în masă. Toţi ucenicii erau în aceeaşi stare. Şi toţi adulţii găseau asta amuzant.

— O altă lecţie învăţată, bubui Melzar. Foarte bine. În ritmul ăsta ar trebui să absolviţi în timp-record.

— Ce porc, mormăi Fahin după ce rămaseră singuri.

Era un băiat înalt, slab ca un schelet. Ca ucenic la un medic, reuşise să obţină una dintre cele câteva perechi de ochelari din Ashwell pentru a-şi ajuta vederea slabă. Nu erau potriviţi pentru el, mărindu-i ochii atât de mult, încât tulbura pe oricine stătea în faţa lui. La un moment dat, în timpul nopţii îşi pierduse haina, iar acum avea frisoane, şi nu numai din cauza aerului rece al dimineţii. Edeard nu-l mai văzuse niciodată atât de palid.

Fahin căută prin tolba din piele cu leacuri pe care o căra întotdeauna cu el. Era plină de pachete de ierburi uscate, flacoane mici, precum şi câteva role de bandaje din pânză. Tolba îl făcuse subiect de glume în multe taverne toată noaptea trecută, dar el refuzase s-o abandoneze.

— Crezi că o să ne lase să mergem în căruţe? întrebă Janene trist, uitându-se la adulţii care stăteau adunaţi împreună, chicotind. Nu cred că sunt în stare să merg călare pe un ge-cal în dimineaţa asta.

— Nicio şansă, spuse Edeard.

— Câţi bani v-au mai rămas? întrebă Fahin. Hai, toată lumea.

Ucenicii începură să-şi caute reticenţi prin buzunare. Fahin reuşi să adune două lire de mărunţiş şi se grăbi spre standul vânzătorului de plante medicinale. Când se întoarse, începu să fiarbă un ceai, punând în el mai multe pachete de frunze uscate şi adăugând conţinutul unui flacon din tolbă.

— Ce-i asta? întrebă Alcie mirosind ceainicul şi păşind înapoi, cu ochii lăcrimând.

Edeard simţea şi el mirosul, ceva ca un gudron dulce.

— Growane, seminţe de flon, ochii păsării duldul, mentă.

Fahin stoarse nişte lămâi în apa clocotită şi începu să amestece.

— E dezgustător! exclamă Obron.

— O să ne vindece, promit pe Madona.

— Te rog, spune-ne că-i pentru frecţie, insistă Edeard.

Fahin îşi şterse ochelarii şi îşi turnă o ceaşcă.

— Daţi-o pe gât dintr-odată, aşa e cel mai bine.

Şi înghiţi. Obrajii i se bombară într-o strâmbătură. Edeard crezu că o să vomite din nou.

Ceilalţi ucenici se uitau neîncrezători la ceainic. Fahin umplu ceaşca din nou. Edeard detecta îndoiala în mintea lor. Îi părea rău pentru Fahin care încerca să-i ajute şi să se facă acceptat. Întinse mâna şi luă cupa.

— Dintr-o înghiţitură?

— Da, dădu din cap Fahin.

— Doar n-o să… ţipă Janene.

Edeard o dădu pe gât. O secundă mai târziu, gustul se făcu simţit, un fel de cum îşi imaginase că ar fi să mănânci bălegar.

— Oh, Madona! Asta este… Of! Muşchii stomacului i se strânseră, iar el se aplecă, crezând că i se face rău. O senzaţie ciudată de amorţeală îi cuprindea trupul. Se aşeză ca să-şi recapete răsuflarea, ca după o lovitură puternică.

— Cum este? întrebă Genril.

Edeard era pe punctul să-i spună lui Fahin ceva urât de tot.

— De fapt, nu simt nimic. Capul continuă să mă doară.

— Asta durează mai mult, mârâi Fahin. Aşteaptă cincisprezece minute. Seminţele de flon trebuie să intre în sânge şi să circule. Şi trebuie să bei aproximativ un litru de apă ca să ajute.

— Şi lămâia pentru ce-a fost?

— Ca să mascheze gustul.

Edeard începu să râdă.

— Chiar funcţionează? întrebă Alcie, privindu-l cu neîncredere.

Edeard ridică din umeri. Iar Fahin umplu încă o ceaşcă.

Gestul se transformă într-un ritual. Fiecare ucenic dădu pe gât băutura oribilă. Se strâmbau, se zeflemiseau şi se aclamau reciproc. Edeard se duse tăcut să-şi ia o sticlă de apă de la pompa din piaţă. Fahin avusese dreptate, poţiunea chiar îl ajutase a-şi limpezi capul. După aproximativ un sfert de oră, se simţea mai bine. Nu-şi revenise sută la sută, dar fiertura ameliorase cu siguranţă simptomele cele mai grave. Putea chiar să se gândească acum la micul-dejun.

— Mulţumesc, îi spuse lui Fahin.

Flăcăul înalt îi zâmbi, apreciind gestul.

După aceea, în timp ce încărcau căruţele şi pregăteau ge-caii de drum, ucenicii erau mult mai înţelegători unul cu celalalt, replicile şi farsele nu mai erau atât de tăioase ca înainte. Edeard îşi imagina că aşa va fi de-acum. Împărtăşiseră ceva împreună, stabiliseră legături. Invidiase de multe ori prieteniile relaxate dintre persoanele în vârstă din sat, modul în care aceştia se înţelegeau. Ieşirile de felul acesta erau cele care văzuseră încolţind astfel de seminţe. Peste o sută de ani, poate că el şi Genril o să fie cei care o să râdă de ucenici. Desigur, va fi o caravană mult mai numeroasă, iar Ashwell va fi atunci de aceeaşi dimensiune cu Witham.

Melzar conduse caravana înapoi pe un traseu uşor diferit, ocolind spre vest, pentru a o lua pe la poalele munţilor Sardok. Era o zonă de văi largi cu platouri joase, cea mai mare parte împădurite, găzduind o mare varietate de creaturi. Erau câteva drumuri, altele decât cele croite de turmele de chamalani care păşteau pe pajiştile dintre păduri. Televederea şi ge-lupii căutau capcanele drakken, care ar fi înghiţit un ge-cal cu călăreţ cu tot. Drakkenii erau animale de dimensiunea unor pisici, cu cinci picioare dispuse, ca de obicei pe Querencia, câte două pe fiecare parte şi un membru gros, extrem de flexibil, la spate care le ajutau să alerge în salturi. Cele două membre din faţă se transformaseră în nişte gheare ascuţite şi feroce care puteau săpa în sol cu o viteză fenomenală. Erau creaturi care trăiau în grup şi îşi săpau vaste adăposturi subterane, cu populaţii de câte peste o sută de exemplare. Singure, erau inofensive, dar atacau în haite cu care chiar şi un om bine înarmat era dificil să lupte. Capacitatea lor de a excava caverne mari imediat sub suprafaţă le oferea posibilitatea de a-şi prinde prada. Chiar şi cele mai mari creaturi indigene erau susceptibile să cadă în vizuinile lor capcană.

Vânătoarea bianuală eliminase drakkenii din ţinuturile din jurul Ashwellului, dar aici, în sălbăticie erau numeroşi. Urmărirea lor îi stimula simţurile lui Edeard în timp ce treceau prin ţinutul ondulat şi fără sfârşit. În a treia zi de la plecarea din Witham, ajunseră la baza dealurilor şi au intrat într-una dintre pădurile întinse de acolo. O parte din acestea se întindeau chiar până la poalele munţilor Sardok.

Edeard nu fusese niciodată până atunci într-o pădure atât de mare. După spusele lui Melzar, aceasta exista deja înainte de sosirea oamenilor pe Querencia, în urmă cu două mii de ani. Dimensiunile arborilor păreau să-i susţină afirmaţia lui. Înalţi şi grupaţi în pâlcuri, cu trunchiurile întunecate şi lipsite de viaţă în prima porţiune de cincizeci de metri de la sol, izbucneau într-un soi de baldachin gros întreţesut în care ramuri şi frunze se luptau pentru lumină. Pe solul de sub ele nu creştea aproape nimic, iar vara, când frunzele erau în plină dezvoltare, ploaia de-abia reuşea să treacă printre ele. O pătură foarte groasă de frunze moarte, încreţite, acoperea pământul, ascunzând vederii gropile, obligându-i pe oameni să-şi folosească televederea pentru a conduce în siguranţă ge-caii printre crevase şi fisuri.

Era linişte în bezna de sub acoperişul viu şi verde, aerul nemişcat amplificând şoapta cea mai slabă într-un strigăt ce reverbera pe toată lungimea caravanei care se deplasa greoi. Ucenicii renunţaseră încet la zeflemele, devenind tăcuți si nervoşi.

— Vom face tabăra într-o vale pe care o cunosc, anunţă Melzar după prânz. E la o oră distanţă, iar pădurea nu este la fel de neprietenoasă ca aici. Este şi un râu acolo. Sezonul în care trilanii îşi depun ouăle s-a încheiat, aşa că o să putem şi înota.

— Ne oprim acolo? întrebă Genril. Nu e devreme?

— Nu-ţi face speranţe, băiete. În după-amiaza asta te duci la vânătoare de galby.

Ucenicii se luminară imediat. Li se promisese o vânătoare, dar nu se aşteptau ca asta să fie de galby, nişte câini foarte mari. Edeard îi auzise de multe ori pe adulţi experimentaţi povestind cum crezuseră că au încolţit un galby pentru ca imediat să-l vadă ţâşnind înapoi în libertate. Membrul lor din spate era supradimensionat şi extrem de puternic, propulsându-i uneori şi până la cinci metri în aer.

Aşa cum spusese Melzar, pădurea începu să se schimbe când ajunseră la o pantă blândă ce cobora în vale. Copacii erau mai împrăştiaţi şi mai scunzi, îngăduind coloanelor de lumină a soarelui să-şi facă loc în jos. Iarba creştea din nou, transformându-se rapid într-un strat compact. Tufe de arbuşti creşteau în golurile largi dintre arbori, frunzele lor variind de la

verde intens la un ametist închis. Edeard nu putea numi mai mult de câteva dintre fructele de pădure pe care le vedea, erau, probabil, zeci de soiuri.

Pe măsură ce lumina şi umiditatea creşteau, yi-muştele şi musculiţele înţepătoare începură să apară. Curând, li se învârteau deasupra capului în roiuri mari pentru a zvâcni apoi în jos, ciupind toate părţile de piele umană disponibile. Edeard îşi folosea în mod constant cea de-a treia mână pentru a le îndepărta.

Opriră căruţele lângă un râu mic şi îngrădiră genistarii. Apoi Melzar distribui, în sfârşit, cele cinci revolvere şi două puşti pe care le transporta. Majoritatea aparţineau satului, deşi Genril avea revolverul său, care, spunea el, se afla în familia lui încă de la sosire. Ţeava era mai lungă decât a celorlalte arme şi era făcut dintr-un metal alb, mult mai uşor decât oţelul solid pentru arme produs de Breasla Armurierilor din Makkathran.

— Făurit din nava însăşi, spuse cu mândrie Genril, verificând mecanismul. Chiar şi acela aluneca şi hârşâia cu o fineţe ce lipsea pistoalelor făcute în oraş. Primul meu strămoş a salvat o parte din corpul navei înainte ca mareele să o tragă în jos, în adâncul mării. A rămas în familia noastră încă de atunci.

— Rahat, pufni Obron. Asta ar însemna că are peste două mii de ani.

— Ei, şi? ripostă Genril în timp ce scurgea nişte ulei dintr-un recipient mic, frecând componentele pistolului cu o cârpă moale. Constructorii de nave ştiau cum să facă un metal cu adevărat puternic. Gândiţi-vă, idioţilor, *trebuie* să fi avut un metal puternic, nava a căzut din cer şi nu a fost distrusă, iar în universul din care au venit navele zburau între planete.

Edeard nu spuse nimic. Fusese întotdeauna sceptic cu privire la toată legenda asta despre navă. Deşi, trebuia să recunoască, era o legendă grozavă.

Melzar îşi atârnă una dintre puşti peste umăr şi veni cu o cutie de muniţie. Dădu apoi câte şase gloanţe de alamă fiecăruia dintre ucenicii care primiseră revolver.

— E destul, le spuse atunci când aceştia se plânseră că au nevoie de mai mult. Dacă nu poţi lovi un galby cu şase focuri,

înseamnă că fie a ieşit din bătaia armei, fie îţi mănâncă fericit ficatul. Oricum, asta e tot ce veţi primi.

Doar cinci ucenici (inclusiv Genril) primiră arme. Edeard nu era unul dintre ei. Îi privea cu invidie, cum îşi împingeau gloanţele în camera revolverelor.

Melzar se ghemui pe vine şi începu să tragă linii pe pământ.

— Adunaţi-vă, le spuse. O să ne împărţim în două grupuri. Ţintaşii vor fi aliniaţi de-a lungul crestei de colo. Mâna îi flutură spre pădure, unde terenul se înălţa brusc. Restul vom acţiona ca hăitaşi. Vom forma o linie lungă, cu un capăt *acolo,* care va înainta într-o curbă mare, până când vom ajunge la acelaşi nivel cu primul ţintaş. Asta ar trebui să forţeze orice este mai mare decât un drakken să iasă în faţa noastră şi, să sperăm, în linia de tragere. *Sub nicio formă,* nimeni nu trece de primul ţintaş. Nu-mi pasă dacă vă este cel mai bun prieten şi folosiţi televorbirea, nu merge nimeni în faţa armelor. Aţi înţeles?

— Da, domnule, răspunseră toţi în cor.

— Bine, atunci, după prima rundă schimbăm armele şi mergem în altă parte. Se uită în sus la cerul care începea acum să se înnoreze. Va fi suficientă lumină pentru a face asta de trei ori în această după-amiază, ceea ce va da tuturor o şansă de a folosi un pistol.

— Domnule, tata mi-a spus că numai eu pot utiliza pistolul nostru, spuse Genril.

— Ştiu, replică Melzar. Ai să-l păstrezi cu tine, dar fără muniţie atunci când vei fi în linia de hăitaşi. Acum, dacă vă aflaţi în linia de hăitaşi, trebuie să vă păstraţi în limita percepţiei prin televedere a celor aflaţi de fiecare parte a voastră. Asta înseamnă că vreau să păstraţi nu mai mult de şaptezeci de metri distanţă între voi. Ordinele de pornire, oprire şi adunare vor fi emise vocal şi în televorbire. Le veţi retransmite în ambele forme, de-a lungul liniei. Vă veţi supune de fiecare dată. Linia hăitaşilor va folosi trei ge-lupi pentru a pune galby pe fugă. De această dată, Edeard şi Alcie vor controla câte unul, iar eu îl voi lua pe al treilea. Nimeni altcineva nu le va da comenzi, nu vreau să-i derutăm. Alte întrebări? Nu. Bine. Să mergem, şi fie ca Madona să ne zâmbească!

Edeard chemă unul dintre ge-lupi şi îşi luă locul în grup, în urma lui Melzar. Toran, unul dintre fermieri, îi conducea pe purtătorii de armă în sus, spre creasta pietroasă.

— Nu văd ce rost are să facem asta, se plânse Fahin posac, în timp ce mergea alături de Edeard. Am tot făcut trageri cu pistolul la ţintă în afara zidurilor satului şi animalele astea nici nu sunt comestibile.

— Tu nu asculţi nimic? spuse Janene. Toate astea sunt ca să căpătăm experienţă. E o diferenţă imensă între a trage la ţintă şi a fi aici în pădure cu creaturi periculoase de jur împrejur. Consiliul bătrânilor trebuie să ştie că se poate baza pe noi pentru a apăra satul în caz de urgenţă.

Numai că Melzar ne-a spus că familiile nomade nu sunt o ameninţare, gândi Edeard. *Şi atunci, pentru ce este de fapt zidul de apărare al satului? Trebuie să-l întreb pe Akeem când mă întorc acasă.*

— Şi ce se întâmplă dacă galby nu se îndreaptă spre linia de tragere? întrebă Fahin. Ce se întâmplă dacă vin spre noi? îşi prinse şi mai strâns tolba, ca şi cum l-ar fi putut proteja de animalele pădurii.

— Nu vor veni, spuse Edeard. Vor încerca să ne evite, pentru că suntem atât de mulţi.

— Da, în teorie, mormăi Fahin.

— De dragul Madonei, încetează să te miorlăi, exclamă Obron. Melzar ştie ce face. A făcut lucrul ăsta cu fiecare caravană în ultimii cincizeci de ani. În plus, galby nu sunt atât de periculoşi. Chiar dacă par fioroşi. Dacă vreunul vine la tine, foloseşte-ţi a treia mână ca să te protejezi.

— Şi dacă stârnim o ultravulpe? gemu ucenicul.

— Ultravulpile trăiesc pe câmpii, spuse Alcie exasperat. Nu sunt animale de munte. E mult mai probabil să întâlneşti una în Ashwell decât aici.

Fahin se strâmbă, deloc convins.

Pentru că se apropiau din nou de marginea pădurii, Melzar folosi televorbirea ca să le spună:

— Start pentru răspândirea în linie. Ţineţi minte, păstraţi-vă oamenii de pe ambele părţi în limita televederii. În caz că pierdeţi contactul, folosiţi neapărat televorbirea.

Edeard îl avea pe Obron într-o parte şi pe Fahin în cealaltă. Nu era prea încântat de asta. Dacă cineva ar fi fost s-o dea în bară, acela era Fahin. Lunganul nu era deloc făcut pentru acţiuni de teren, iar de la Obron nu se aştepta să-i ajute pe niciunul dintre ei. *Dar cel mai rău lucru pe care-l poate face Fahin este să rămână în urmă. Nu e ca şi cum ar avea un pistol. Şi o să strige destul de tare, dacă nu ne mai poate vedea.* Simţea ge-lupii aliniaţi de-o parte şi de alta. Starea de excitare îi umplea televederea. Mintea tuturor celor din linia hăitaşilor sclipea de emoţia anticipării.

Se deplasară înainte, răspândindu-se încet, dirijaţi de Melzar până când se formă linia. Copacii erau înalţi din nou, baldachinul de întuneric verde izolându-i pe ucenici de cerul noros.

— Mergi înainte, ordonă Obron.

Edeard zâmbi şi repetă instrucţiunea pentru Fahin, care se strâmbă.

Edeard era mulţumit că îşi păstrase cizmele noi în picioare. Solul pădurii era presărat cu beţe ascunse printre tufele rebele de iarbă, pământul fiind denivelat de o mulţime de pietre ascuţite. Gleznele i se umflaseră acolo unde îl rodea pielea nerodată. Cu toate acestea însă îi protejau destul de bine picioarele.

Mătură cu televederea terenul din faţa lui, deplasându-se în ritm lent, asigurându-se că linia rămânea dreaptă. Melzar le ordonă să înceapă să facă zarvă. Obron striga cât putea de tare, în timp ce Fahin dădea drumul câte unui fluierat ascuţit. Edeard luă un băţ gros şi începu să lovească trunchiurile de copaci pe lângă care trecea.

Erau mai multe tufe în această parte a pădurii. Zebraghimpi mari cu frunzele lor monocrome cu model şi fructele albe mâloase (extrem de otrăvitoare), tufişuri de frunze-cărbune ca nişte nori negri de nepătruns ghemuiţi la pământ. Creaturi mici îi intrau în raza televederii, ţâşnind din calea oamenilor. Nimic suficient de mare pentru a fi un drakken, darămite un galby. Solul deveni moale sub picioarele lui, un lut umed din care mustea apa la fiecare pas. Simţea puternic în nas mirosul de frunze putrede. Era sigur că putea detecta şi sporii ciupercilor.

Obron era în afara razei vizuale acum, undeva în spatele tufişurilor. Televederea lui Edeard îl reperă de cealaltă parte a trunchiurilor dense.

— Apropie-te un pic, îi televorbi el.

— Bine, bine, îi răspunse Obron nonşalant.

O undă de excitare străbătu linia. Undeva, spre capătul lui Melzar, un galby acceleră, dar nu chiar în direcţia liniei de tragere. Inima lui Edeard începu să bată mai repede. Ştia că zâmbeşte, dar nu-i păsa. Asta era genul de lucru pe care şi-l dorise încă de când aflase că va însoţi caravana. Existau galby aici! Avea o şansă de a hăitui unul şi, dacă era într-adevăr norocos, poate chiar să-l împuşte mai târziu.

Ceva trecu iute pe deasupra lui. Edeard îşi concentră televederea în sus la timp pentru a vedea câteva păsări săgetând prin bolta de frunze. Era un desiş în faţă, o grămadă densă de zebraghimpi, chiar genul de loc pentru un cuib de galby. Trecu cu televederea prin el, dar erau zone întunecate şi margini abrupte mici de care nu putea fi sigur ce sunt. Îşi trimise ge-lupul să se strecoare prin tufişuri în timp ce el le ocolea prin exterior. Acum nu-l putea vedea pe Fahin, televederea percepea însă mintea băiatului.

Neliniştea îl lovi cu putere, echivalentul mental al unui duş cu apă îngheţată. Dintr-odată, toată plăcerea se evaporă. Degetele îşi pierdură efectiv controlul asupra băţului, iar picioarele i s-au îndoit sub el. Ceva groaznic se întâmpla. Ştia.

— Ce-i asta? exclamă uluit. Era înspăimântat. Ba, şi mai rău, era înspăimântat de faptul că e înspăimântat. *Treaba asta n-are niciun sens.*

În mijlocul desişului, ge-lupul pe care îl controla îşi ridică şi el capul, mârâind ca răspuns la tumultul ce i se propaga de-a lungul contactului fin de televorbire.

— Edeard? chemă Fahin. Ce nu e-n regulă?

— Nu ştiu.

Edeard îşi trase braţele pe lângă genunchii îndoiţi, făcându-se ghem. Îşi închise instinctiv a treia mână în jurul lui, formând cel mai puternic scut de care era capabil. *Madona, ce se întâmplă cu mine?* îşi împinse televederea cât putu mai departe şi mătură împrejurimile în cerc de parcă ar fi fost un fel de fascicul

luminos. Trunchiurile copacilor erau prea dense pentru a obţine orice fel de imagine decentă a ceva chiar din imediata apropiere.

— Ce-i cu tine? întrebă Obron.

Tonul său mental era nimicitor.

Edeard putea simţi ezitarea ambilor ucenici. Ge-lupul se răsucea în jur, încercând să iasă din desiş şi să se înapoieze la el. Frunzele uscate foşniră, iar el se întoarse, ridicând băţul în apărare.

— Cred că e cineva aici.

Îşi dirijă televederea în direcţia din care credea că venise sunetul, concentrând-o cât de tare putea. Erau câteva creaturi minuscule, rozătoare care goneau de-a lungul solului pădurii. Zgomotul ar fi putut veni de la ele…

— Ce vrei să spui cu „cineva”? întrebă Fahin.

— Cine?

Edeard scrâşnea din dinţi în efortul de a-şi extinde televederea la limita maximă.

— Nu ştiu, nu-i pot percepe.

— Hei, rămânem în urmă, televorbi Obron nerăbdător. Haide, mişcaţi-vă!

Edeard se uită înapoi spre arbori. *E o prostie.* Dar nu-şi putea alunga spaima. Aruncă o ultimă privire la pădurea din spatele lui, apoi se întoarse. Săgeata ieşi dintre copacii goi din stânga sa, mişcându-se atât de repede încât nu apucă să o vadă, numai televederea lui prinse o mică undă de mişcare. Scutul i se întări în timp ce el tresări de uimire, mintea ţipându-i şocată.

Săgeata îi lovi pectoralul stâng, dar scutul telekinetic rezistă. Forţa de impact fusese suficient de puternică încât să-l împingă în spate. Ateriză pe fund. Săgeata ateriză în lutul şi buruienile de lângă el – un ax lung înnegrit, cu pene de şoim subţiri verde-închis şi un vârf de metal ghimpat din care picura un lichid violet gros. Edeard se uită la ea îngrozit.

— Edeard?

Mintea îi era inundată de vocile telepatice. Părea că întreaga linie de hăitaşi striga mental la el, cerând un răspuns.

— Săgeată! transmise înapoi către ei cu toată forţa de care era în stare. Ochii nu i se mişcau de la proiectilul de lângă el, arătând-o tuturor. Săgeată otrăvită!

O minte se materializă la treizeci de metri distanţă, aruncând scântei vii de safir în mijlocul umbrelor aglomerate gri care alcătuiau pădurea în viziunea eterică a lui Edeard.

— Huh?

Edeard îşi zvâcni capul în jur. Un om ieşea din spatele unui copac, îmbrăcat într-un fel de mantie zdrenţuită, care avea aproape aceeaşi culoare ca şi trunchiurile pădurii. Părul lui era sălbatic, lung şi împletit, murdar de noroi roşu-închis. Mai mult noroi era uns pe faţa lui şi pe barba turtită. Mintea îi mârâia de furie şi nedumerire. Întinse o mână peste umăr şi scoase o altă săgeată din tolbă. O strecură cu uşurinţă în cel mai mare arc pe care Edeard îl văzuse vreodată, ţintind în timp ce-şi trăgea braţul înapoi.

Edeard ţipă şi cu vocea, şi cu mintea, un sunet pe care-l auzi replicat de-a lungul întregii linii de hăitaşi. Chiar şi atacatorul tresări în timp ce dădea drumul săgeţii.

Ucenicul îşi împinse mâinile afară, o mişcare pe care o însoţi cu cea de-a treia mână, folosindu-şi toată puterea. Săgeata explodă în aşchii înainte de a fi acoperit jumătate din distanţa dintre ei.

De data aceasta omul pădurii era cel care radia şoc în eter.

— Bandiţi. Apelul lui Melzar răsună slab în jurul lui Edeard, vorbit şi telepatic. E o ambuscadă. Grupaţi-vă şi combinaţi-vă puterile. Ecranaţi-vă. Toran să ne ajute!

Edeard se chinui să se ridice în picioare, vag conştient de strigătele şi pulsurile emoţionale potenţate de adrenalină care reverberau în întreaga pădure. Mai mulţi bandiţi ieşeau din ascunzători trăgând cu arcul. Mintea lui ajunse la ge-lup, dirijându-l cu frenezie.

Nu mai era timp. Omul pădurii îşi aruncase arcul la pământ şi alerga spre el. Un cuţit îi sclipea în mână.

O lovitură telekinetică aproape îl aruncă pe Edeard înapoi la pământ. O contracară cu uşurinţă, senzaţia de forţă alunecându-i pe piele ca nişte degete de gheaţă. Banditul încerca să-i stoarcă inima, o metodă de atac despre care vorbeau ucenicii cu

veneraţie şi nelinişte atunci când se întâlneau în Ashwell. Folosirea telekineziei în interiorul corpului cuiva era tabuul suprem. Oricine era prins că a comis aşa ceva era exilat. Pentru totdeauna.

Acum, un bandit se îndrepta cu viteză spre Edeard. Cuţitul era pregătit. Pofta de a ucide înfierbântându-i mintea, iar a treia mână luptând să-i asalteze organele vulnerabile.

Frica de mai devreme îl părăsise pe Edeard. Nici nu se mai gândea la ceilalţi. Un maniac încerca să-l omoare. Ăsta era tot universul. Şi, după cum îi explicase Akeem în timpul mult-prea-scurtelor lor sesiuni cu privire la tehnicile de apărare telekinetice, nu exista niciun lucru precum o lovitură de dezactivare.

Edeard se propti pe picioare cu braţele lăsate pe lângă corp, închizând ochii. Îşi modelă a treia mână aşteptând Tropăitul picioarelor goale ale banditului pe podeaua pădurii ajunse la urechile lui. *Aşteaptă.* Urletul violent al omului începu. Cuţitul se ridică, ţinut de degete cu încheieturile albite. *Aşteaptă… judecă o clipă.* Televederea îi revelă perfect omul din profil, percepându-i chiar şi muşchii de la picioare întinzându-se la limită când începură saltul. *În orice secundă…*

3

În opinia lui Aaron, pentru Riasi fusese benefic să fie deposedat de statutul de capitală. Îşi păstrase marile structuri caracteristice oricărei capitale, ca şi vastele parcuri publice, o reţea de transport bine finanţată şi facilităţi excelente de agrement. Pe de altă parte, odată cu ministerele şi birocraţii lor mutaţi peste ocean în Makkathran2, stresul şi agitaţia dispăruseră din viaţa de zi cu zi. La fel şi costurile mult prea mari ale locuinţelor. Ceea ce rămăsese era un oraş bogat cu toate facilităţile posibile. În consecinţă, populaţia sa profita de situaţie şi se distra.

Asta făcea lucrurile mult mai uşoare pentru Aaron. Zborul cu taxiul de la Makkathran2 durase nouă ore. Aterizaseră în portul spaţial, una dintre sutele de sosiri identice. Din fericire, Corrie-Lyn petrecuse cea mai mare parte a călătoriei dormind. Când se trezise, făcuse placidă tot ce îi spusese el, aşa că se deplasaseră prin vastul terminal de pasageri pe covoarele rulante, vizitând aproape fiecare hol de aşteptare existent. Abia atunci se întorseseră la taxi şi făcuseră o excursie la clădirea vechiului Parlament din centrul oraşului. Era deja dimineaţa târziu, cu o mulţime de activităţi în cartierul înconjurător. Schimbaseră taxiul din nou. Apoi, din nou. Trei taxiuri mai târziu aterizaseră, în cele din urmă, într-o zonă rezidenţială de pe malul de est al râului Camoa.

în timpul zborului de la Makkathran2, Aaron închiriase un apartament situat la parter într-un turn de cincisprezece etaje. Era destul de anonim, o casă de siguranţă aşa cum o considera el. Lui Corrie-Lyn, probabil, i se părea sigură. Aaron ştia că numeroasele sale călătorii cu taxiul şi plata cu moneda nedetectabilă pentru apartament erau chestii de amator. Oricare ofiţer de poliţie oarecum decent le-ar fi putut lua urma în mai puţin de o zi.

Timp de două zile nu făcuse nimic. Corrie-Lyn avusese nevoie de o zi numai ca să se trezească din beţie. Îi permisese să comande tot ce dorise ea cât timp fusese vorba despre haine şi

alimente, dar îi interzisese orice fel de alcool sau de aerosoli. A doua zi, nu făcuse decât să stea bosumflată, stare exacerbată de o mahmureală monstruoasă. El ştia că era şi o mare traumă implicată şi că încerca să se împace cu ce se întâmplase cu echipa căpitanului Manby. În noaptea aceea o auzise plângând în camera ei.

Aaron decisese să facă tot ce-i stătea în putinţă cu micul dejun în dimineaţa următoare pentru a încerca să-i schimbe starea de spirit. Combinase cele mai sofisticate sinteze ale unităţii culinare cu mâncăruri proaspete de la un local de delicatese. Masa începuse cu un fruct albastru de Olberon, urmat de pâine prăjită cu banane caramelizate. Felul principal erau clătite din hrişcă cu ouă de raţă prăjite, ciuperci Uban la grătar şi şuncă afumată Ayrshire, acoperită cu o omletă delicată cu caviar. Ceaiul Assam era autentic şi era singurul lucru pe care îl putuse bea vreodată dimineaţa, care nu era cea mai bună parte a zilei pentru el.

— Wow, spuse Corrie-Lyn admirativ. Venise agale din dormitor cu ochii vineţi, îmbrăcată într-un halat pufos de prosop albastru. Mâncarea îi captase imediat atenţia.

— Este şi zahăr pentru fructe, îi zise el. Este rafinat din tuberculi Dranscome, cei mai buni din galaxie.

Corrie-Lyn scutură puţin din pulberea argintie peste fructul albastru şi încercă o bucată.

— Hmm, e bun. Mai luă o linguriţă.

Aaron, aşezat în faţa ei, sorbi din ceai. Masa se afla lângă un perete-fereastră, permiţându-le să vadă râul. Mai multe barje oceanice mari erau acostate chiar deasupra apei clipocinde. Traficul fluvial mai mic se desfăşura ocolindu-le. Nu le vedea, era cu ochii pe halatul ei deschis în faţă, care îi dezvelea panta sânilor. Fermi şi excelent modelaţi, îi admiră el vesel. Avea, cu siguranţă, un corp grozav. Privirea îi alunecă în jos, spre picioare, pentru confirmare. Nu existau directive mentale de niciun fel cu privire la sexul cu ea. Bănuia, deci, că admiraţia hormonală îi aparţinea întru totul. Asta îl făcu să zâmbească. *Normal până la urmă.*

— Nu eşti agent de leasing de nave, spuse Corrie-Lyn brusc, cu o expresie iritată.

El realiză că-şi lăsase ceva din sentimente să se prelingă afară, în gaia-câmp.

— Nu.

— Şi atunci, ce eşti?

— Un fel de agent secret, cred.

— Crezi?

— Da.

— Nu eşti sigur?

— Nu chiar.

— Ce vrei să spui?

— Destul de simplu. Dacă nu ştiu nimic, nu pot dezvălui nimic. Sunt doar lucruri pe care ştiu că trebuie să le fac.

— Vrei să zici că nu ai deloc amintiri despre cine eşti?

— Nu chiar, nu.

— Ştii pentru cine lucrezi?

— Nu.

— Deci, cum ştii că trebui să lucrezi pentru ei?

— Poftim?

— De unde ştii că nu lucrezi pentru Imperiul Ocisen, că nu ajuţi la distrugerea Marii Confederaţii? Sau, dacă eşti un agent rămas de pe Starflyer? Se spune că Paula Myo nu i-a prins niciodată pe toţi.

— Puţin probabil, dar, desigur, nu ştiu.

— Atunci cum poţi trăi cu tine însuţi?

— Cred că este improbabil să fac ceva de genul ăsta. Dacă mi-ai cere s-o fac acum, n-aş face-o. Înseamnă că nu aş fi fost de acord să o fac nici înainte ca memoria mea să fie eliminată complet.

— Memoria ta completă. Corrie-Lyn gustă ideea cu aceeaşi grijă cu care încercase din fructul albastru. Oricine acceptă să-i fie ştearsă memoria doar pentru a obţine un contract ilegal înseamnă că a ajuns la o limită. Şi tu mai omori şi oameni. Eşti bun la asta.

— Software-ul meu de luptă a fost mai bun decât al lor. Iar ei vor fi re-vieţuiţi. Prietenul tău, căpitanul Manby, a plecat probabil deja în căutarea noastră. Gândeşte-te cât de motivat este acum, datorită mie.

— Fără amintiri nu poţi şti care este adevărata ta personalitate.

Aaron se întinse după pâinea prăjită.

— Şi cu asta vrei să spui că…?

— Pentru numele lui Ozzie, asta nu te deranjează sub nicio formă?

— Nu.

Ea clătină din cap surprinsă.

— Ăsta trebuie să fie un sentiment artificial.

— Încă o dată, şi ce-i cu asta? Mă face eficient în ceea ce fac. Realinierea trăsăturilor de personalitate este o procedură utilă în re-viaţă. Dacă vrei să fii un tip bun pentru management, atunci fă să-ţi fie modificate structurile neuronale astfel încât să ai încredere şi agresivitate.

— Alege-ţi o vocaţie şi mulează-te pentru a i te potrivi. Grozav, cât se poate de uman.

— Haide, acum, care este definiţia ta pentru „om” în zile acestea? Înaltă? Avansat? Naturali? Şi ce părere ai despre Stup? Havenul lui Huxley a menţinut o societate strict reglementată timp de aproape o mie cinci sute de ani, fiecare membru al ei fiind programat prin determinare genetică şi încă se întăresc cu o populaţie sănătoasă şi fericită. Şi acum spune-mi, te rog, simplu şi clar, care dintre noi a câştigat rasa umană?

— Nu dezbat evoluţia cu tine. În afară de asta, îmi distragi atenţia de la ceea ce eşti.

— Am crezut că am convenit că niciunul dintre noi nu ştie ce sunt. Asta te fascinează la mine?

— În visele tale perverse!

Aaron rânji şi muşcă din pâinea prăjită.

— Deci, care e misiunea ta? întrebă Corrie-Lyn. Ce *trebuie* să faci, să-i răpeşti pe consilieri Visului Viu?

— Ex-consilieri. Dar nu, nu asta e treaba.

— Deci, ce vrei de la mine?

— Trebuie să-l găsesc pe Inigo. Cred că mă poţi ajuta.

Corrie-Lyn scăpă lingura şi se uită la el neîncrezătoare.

— Cred că-ţi baţi joc de mine.

— Nu.

— Te aştepţi să te ajut? După ce tocmai ai spus?

— Da. De ce nu?
— Dar… se bâlbâi ea.
— Visul Viu încearcă să te omoare. Înţelege că, n-au să se oprească. Dacă nu altceva, măcar noaptea trecută tot îi va face şi mai hotărâţi. Singura persoană rămasă în galaxie care-l poate opri pe dragul tău nou Cleric Conservator este Inigo însuşi.
— Deci, lucrezi pentru lobby-iştii anti-Pelerinaj.
— Nu există nicio garanţie că Inigo va opri Pelerinajul dacă se întoarce. Îl cunoşti mai bine decât oricine. Am dreptate?
Ea dădu din cap exasperată.
— Da. Cred că ai putea avea.
— Atunci, ajută-mă să-l găsesc.
— Nu pot face asta, spuse ea cu o voce scăzută. Cum poţi să mi-o ceri când nici tu nu ştii ce vei face cu el dacă-l găsim.
— Oricine a fost în stare să se ascundă atât de bine nu va fi luat niciodată prin surprindere, chiar dacă reuşim să-i dăm de urmă. Ştie că sunt o mulţime de tipi care-l caută. În plus, dacă aş fi vrut să-l omor, de ce mi-aş fi pierdut timpul vânându-l? Dacă nu e pe scenă, nu-i poate dirija pe actori, nu-i aşa? Deci, dacă îl vreau înapoi, îl vreau înapoi intact.
— Nu ştiu, spuse ea slab.
— Ţi-am salvat viaţa.
Corrie-Lyn îi zâmbi cu viclenie.
— Software-ul care te dirijează mi-a salvat viaţa. A făcut-o pentru că ai nevoie de mine. Sunt opţiunea ta cea mai bună, aminteşte-ţi.
— Eşti alegerea mea numărul unu.
— Mai bine pregăteşte-te să-l fraiereşti pe numărul doi.
— Nici măcar ficatul meu nu ar mai putea suporta încă o noapte în Rakas. *Chiar* am nevoie de tine, Corrie-Lyn. Şi apoi, tu? Te de ce ai nevoie? Nu vrei să-l găseşti? Nu vrei să afli de ce s-a ridicat şi a plecat lăsându-te şi pe tine şi toate miliardele care au crezut în el? Şi-a pierdut credinţa? Asta a fost tot timpul Visul Viu, nimic mai mult decât un vis?
— Lovitură sub centură.
— Nu poţi face nimic. Nu eşti genul ăsta de persoană. Ştii că Inigo trebuie găsit înainte să înceapă Pelerinajul. Cineva îl *va găsi.* Nimeni nu poate rămâne ascuns pentru totdeauna, nu în

acest univers. Politica pur şi simplu nu va permite acest lucru. Cine vrei să-l găsească?

— Eu… nu pot, spuse Corrie-Lyn.

— Înţeleg. Pot să aştept, cel puţin încă o vreme.

— Mulţumesc.

Îşi lăsă capul în jos şi începu să mănânce din pâinea prăjită, de parcă i-ar fi fost aproape ruşine de hotărârea luată.

***

Aaron nu a văzut-o timp de aproape trei ore după micul dejun. S-a întors în dormitorul ei şi a rămas acolo. U-amprenta lui a detectat o uşoară utilizare a unisferei. Corrie-Lyn trecea în revistă fişiere cu informaţii standard de la templele Visului Viu din oraş. Avea o idee despre ce căuta ea, un prieten în care puteau avea încredere, ceea ce însemna că lucrurile ar putea înclina în favoarea lui. Dacă puneau piciorul afară, lui Manby sau înlocuitorului său nu i-ar fi luat mult să-i ajungă din urmă cu armele deja trăgând.

Când a ieşit din cameră, purta un pulover roşu cu gâtul larg şi pantaloni negri strâmţi. Un colier de argint făcea câteva bucle lungi în jurul gâtului ei, înainte de a-i înconjura şoldurile. Îşi umflase părul negru, îngrijit şi îl infuzase cu scântei mov şi verzi care licăreau. El îi zâmbi apreciativ, dar ea îl ignoră.

— Trebuie să vorbesc cu cineva, îl anunţă.

Aaron încercă să nu-şi facă rânjetul prea elocvent.

— Sigur. Sper că nu ai de gând să insişti să mergi singură. Sunt oameni răi pe-afară.

— Poţi să vii cu mine, dar conversaţia este privată.

— Bine. Pot să te întreb dacă aţi aranjat deja o întâlnire.

— Nu.

— Bine. Nu suna pe nimeni. Cibersfera de pe Ellezelin are sisteme de monitorizare guvernamentale în toate nodurile. Echipa lui Manby ar cădea peste tine ca un asteroid ucigaş de planete.

În expresia ei licări o undă de îngrijorare.

— Am accesat deja unisfera.

— E în regulă. Probabil, nu-ţi pot urmări codul de acces al u-amprentei, minţi el. Ştii unde poate fi această persoană?

— Templul Daeas, în partea de sud a oraşului.

— Bine, atunci, vom lua un taxi spre cartierul acela şi aterizăm la câteva blocuri distanţă. Odată ajunşi la templu, vom încerca să obţinem o întrevedere cu prietenul tău.

— Nu e un prieten, spuse ea automat.

Aaron ridică din umeri.

— Oricine o fi. Dacă îl găsim, atunci poţi sta la taifas cu el în particular, e în regulă. Să-l sunăm ar fi ultima soluţie şi te rog să mă laşi pe mine să fac asta. U-amprenta mea are adaptări care ar trebui să poată fenta sistemele de monitorizare.

Ea aprobă din cap, îşi luă geanta cărămizie şi îşi înfăşură în jurul umerilor o eşarfă lungă de culoare gălbuie.

— Hai să mergem.

Aaron a fost perfect relaxat în timpul zborului cu taxiul deasupra oraşului. Şi l-a petrecut uitându-se în jos la clădiri, bucurându-se de perspectiva verticală în timp ce turnurile sclipeau în fugă pe sub ei. Locuitorii, cu siguranţă, erau încântaţi de grădinile lor de pe acoperişuri, aproape jumătate dintre ei având un fel de terasă împrejmuită de verdeaţă, iar piscinele erau răspândite peste tot.

Nu ştia care va fi rezultatul întâlnirii lui Corrie-Lyn. Nici nu îi păsa cu adevărat. Singura lui certitudine era că va şti exact ce să facă atunci când va veni timpul. Era foarte confortabil, reflectă el, să fii ţinut la acest nivel unic de ignoranţă.

Au aterizat la o intersecţie, la marginea cartierului Daeas. Era o zonă comercială dominată de clădiri monolitice care fuseseră Birourile de Externe ale Ellezelinului, ministerul care pusese la cale Zona Pieţei Libere şi dominaţia comercială şi diplomatică ulterioară a Ellezelinului asupra sistemelor stelare învecinate. Acum, structurile fuseseră predate hotelurilor, cazinourilor şi mall-urilor exclusiviste. Au mers pe jos de-a lungul faţadelor de piatră, spre templu, Aaron având grijă să nu aleagă o rută directă. Avea nevoie de timp pentru a scana de jur împrejur ca să-i identifice pe posibilii, de fapt probabilii inamici.

— Ştiai că are de gând să plece dinainte de a o face? întrebă Aaron.

Corrie-Lyn îi aruncă o privire tulbure.

— Nu, oftă ea. Dar ne răciserăm cu destul de mult timp înainte. Nu am fost chiar exclusă, dar nu mai eram primită în cercul intimilor.

— Cine era?

— Asta e chestia. Absolut nimeni. Treptat, Inigo a devenit tot mai retras. Asta a însemnat câţiva ani. Pentru că eram atât de apropiaţi, mi-a luat mult timp ca să observ cât de distant era. Ştii cum e.

— Îmi pot imagina, spuse el, apoi se încruntă. Deci, nu s-a întâmplat nimic deosebit, atunci?

— Ah, vorbeşti despre fabulaţiile cu privire la Ultimul Vis, nu-i aşa? Nu, după cât mi-am dat eu seama. Dar, până la urmă, zvonul ăsta trebuia să fi venit de undeva.

Chiar înainte ca ei să câştige majoritatea în Parlament, consilierul-şef al Visul Viu din Riasi se lăudase că nu puteai merge mai mult de doi kilometri în oraş fără să întâlneşti un templu. Clădirile nu aveau un aspect specific. Orice avea o sală suficient de mare pentru a găzdui credincioşi, plus spaţii de birouri şi de locuit putea fi folosit. Având în vedere bogăţia inerentă a cartierului Daeas, era inevitabil ca templul local să fie impresionant, un cub Berzaz contemporan, cu dungi orizontale răsucite la cincisprezece grade una de alta, suprafeţele lor fluide luminoase strălucind cu o intensitate care se adapta automat la lumina soarelui, delimitând fiecare etaj într-o cascadă spectrală. Efectul general era al unui bloc citadin care încerca să se înşurubeze în pământ. Acesta era înconjurat de o piaţă largă, cu o fântână în fiecare punct. Jeturi înalte ţâşneau din centrul unor inele înclinate care erau împinse cu ingrav pentru a da o curbă ascendentă debitului de apă.

Aaron scană piaţa plină de efervescenţă făcând o evaluare meticuloasă a locului, permiţând software-ului său de luptă să stabilească rutele de evadare. U-amprenta îi era ocupată să extragă planurile clădirilor învecinate împreună cu cele ale tunelurilor utilitare şi ale căilor de circulaţie. Chiar vizavi de intrarea principală a templului era o arcadă cu un acoperiş de cristal curbat care adăpostea cincizeci de magazine de Înaltă clasă şi buticuri pe trei niveluri. Avea multe intrări de pe trei străzi şi cinci depozite subterane de marfă, dar şi şapte

platforme de taxi şi zece rampe de aterizare pe acoperiş. Locul ar fi fost dificil de acoperit chiar şi pentru o echipă de supraveghere numeroasă. Alături de acesta se afla o veche şi greoaie clădire ministerială care găzduia acum mai multe instituţii financiare şi câteva de comerţ exterior.

Nu erau prea multe căi de intrare şi ieşire, dar avea un mare garaj subteran plin de capsule regrav scumpe. Pe bulevardul de alături erau aliniate o mulţime de magazine şi saloane de divertisment amestecate cu baruri şi restaurante. Mesele de afară găzduiau o vibrantă cultură de cafenea. U-amprenta lui Aaron comandă trei taxiuri şi le parcă pe rampele publice din apropiere, plătindu-le să aştepte cu trei monede din conturi independente greu, aproape imposibil de detectat.

— Vrei să mă duc înăuntru şi să încerc să dau de el? întrebă Corrie-Lyn.

Aaron studie intrarea principală a templului, o arcadă trunchiată, încadrată de lichidul iluminant care curgea pe fiecare parte, făcând-o să pară un pasaj întunecos. O mulţime de oameni veneau şi plecau, majoritatea îmbrăcaţi în genul de haine pe care le vedeai pe Querencia. Robele preoţeşti viu colorate erau uşor de reperat.

— Presupun că acest cineva este un cleric al Visului Viu, unul de rang destul de înalt, dat fiind propriul rang.

Ea aprobă scurt din cap.

— Da. E încă adjunct aici. L-am cunoscut acum cincizeci de ani. Complet dedicat viziunii lui Inigo.

— Vechea gardă, deci.

— Da.

— Bine, deci nicio şansă să dăm peste el plimbându-se cu treburi pe-aici. N-o să se mişte din biroul lui.

— E la etajul al patrulea. Pot ajunge, probabil, acolo sus, mai am încă acces. Nu sunt sigură însă că te pot lua cu mine.

— Orice fel de acces ai avut, a fost revocat deja. Şi, dacă te conectezi la interfaţa Visului Viu, reţeaua va trimite o alertă ce va fi vizibilă până şi pentru cei de pe vechiul Pământ.

— Şi, atunci, ce vrei să faci?

— Dacă onestitatea nu ne e de folos… am câteva trucuri care ar trebui să ne ajute să ajungem în biroul lui, fără a atrage

atenţia asupra noastră. Şi-apoi nu ne rămâne decât să ne rugăm ca el să nu ne denunţe în momentul în care îi spunem „Bună”.

— Eu zic „Bună”, a subliniat ea.

— Mă rog!

Software-ul său identificase deja trei potenţiali inamici pe fondul agitaţiei pietonilor din piaţă. Privind clădirea sclipitoare, avu senzaţia distinctă de capcană gata să se închidă brusc. Problema lui era că indicarea celor trei suspecţi nu ar fi fost de ajuns pentru a o convinge pe Corrie-Lyn că ar trebui să facă tot posibilul să-l ajute. Asta necesita o sperietură reală de aceeaşi intensitate precum cea pricinuită de căpitanul Manby în Marele Makkathran. Diferenţa fiind că acum ea ar fi trează, sobră şi cu mintea limpede. Trebuia să înţeleagă că Visul Viu era inamicul ei la toate nivelurile.

— Vom merge pe uşa din faţă, spuse el. Nu are sens să atragem atenţia încercând să ne furişăm prin spate.

— Fiecare parte a templului are o intrare care duce la sala de recepţie principală. Sunt toate deschise, pentru noi toată lumea e binevenită.

— Vorbeam metaforic, spuse el. Haide. U-amprenta îi spunea că poliţia metropolitană din Riasi tocmai primise o avertizare că doi activişti politici cunoscuţi a fi agresivi au fost văzuţi în oraş. Doamnelor şi domnilor, Elvis este bine şi se întoarce cu adevărat în clădire, mormăi el, fără să ştie bine de ce.

La asta, Corrie-Lyn lăsă să-i scape un şuierat de exasperare şi o luă spre intrarea în templu. Aaron o urmă, amuzat de atitudinea ei. Gândurile din gaia-câmpul pieţei erau plăcute şi stimulante, un melanj de senzaţii care-ţi făceau părul să se ridice de-a lungul coloanei vertebrale. Era aproape ca şi cum interiorul craniului i-ar fi fost mângâiat. Ceva minunat se afla în incinta templului, promitea gaia-câmpul. Nu trebuia decât să păşească înăuntru…

Aaron zâmbi la superficialitatea ispitei, echivalentul mental al unei pâini proaspăt coapte în dimineaţa unei zile de iarnă. Îşi imagina că ar fi o mare atracţie pentru oricare trecător ocazional. Problema era însă lipsa unui asemenea specimen, majoritatea locuitorilor din Ellezelin fiind adepţi ai Visului Viu. Dar acest templu, la fel ca toate celelalte din Marea

Confederaţie, găzduia un punct de confluenţă din gaia-câmp şi era inevitabil ca efectul de ispitire să fie maxim în piaţă.

Nimeni nu se uită la ei atunci când intrară în galeria acoperită cu cortina ei de luminiscenţă.

Rezultatul scanării efectuate de câmpul său de nivel-unu îi indică lui Aaron că cei trei suspecţi de afară se îndreptau spre templu. Din fericire, ei nu puteau detecta o astfel de scanare de intensitate joasă, nepărând să fi fost îmbunătăţiţi cu biononice.

La intrare erau plasaţi senzori, sisteme standard de înregistrare a feţelor şi a semnăturii şi de depistare a armelor ascunse. Genul de senzori cu care era echipată orice clădire publică. Biononicul lui Aaron îi anulă destul de uşor.

În interior, cântecul de sirenă din gaia-câmp se atenuă treptat, fiind înlocuit cu o unică notă de armonie. Decorul şi eterul se amestecau pentru a da un sentiment de refugiu paşnic, chiar şi temperatura aerului era plăcut de răcoroasă. Sala de primire era o replică a camerei principale de audienţe din Palatul Orchard în care primarul îi întâmpina pe cetăţenii onoraţi. Aici, clericii vorbeau în linişte cu grupuri mici de oameni. Aaron şi Corrie-Lyn trecură prin hol, îndreptându-se către arcada care ducea la intrarea dinspre est. Coridorul din dreapta nu avea nicio barieră vizibilă. Aaron îşi folosi câmpurile biononice pentru a manipula sistemele electronice de pază ale acestuia şi decuplă câmpul de forţă. Se opri să verifice reţeaua clădirii, dar nu se declanşase nicio alarmă.

— Intrăm, îi spuse el liniştit.

Un lift îi duse până la etajul patru, deschizându-se într-un coridor cu ferestre mai înguste decât cele de la parter. Pe când ieşeau din ascensor, u-amprenta îl informă că celor trei taxiuri aflate în aşteptare tocmai le fuseseră examinate programele de gestionare. Aaron nu era hotărât în ce moment să-i spună că fuseseră depistaţi. Cu cât întârzia mai mult, cu atât mai greu urma să le fie să părăsească templul. Avea nevoie doar s-o zguduie suficient pentru a o face să adere la misiunea lui, dar nu s-o sperie prea tare, făcând-o să nu mai gândească limpede.

Activitatea în templu era încă la un nivel minim. Merseră de-a lungul câtorva coridoare până când ajunseră la biroul lui Yves. Camera avea ecranarea activată, dar câmpul de scanare al lui

Aaron trecu cu uşurinţă prin ea. Era doar o singură persoană în interior şi niciun semn de îmbunătăţiri personale.

Corrie-Lyn puse o mână pe pieptul lui Aaron.

— Doar eu, spuse ea răguşit.

Nu-şi putea da seama dacă o făcea doar în glumă sau dacă insista, de fapt. Oricum, nu părea să existe vreo ameninţare în birou, aşa că îi zâmbi graţios şi făcu semn spre uşă.

Odată ce-o văzu intrată, o luă în josul coridorului pentru a verifica toate celelalte camere. O femeie în haine simple preoţeşti maro şi albastru ieşi dintr-una din încăperi după ce el trecuse deja. Aceasta se încruntă şi întrebă:

— Pot să vă ajut…

Aaron o lovi cu un impuls paralizant de putere redusă pornit din adaosul de îmbogăţire cu arme din antebraţul stâng. În timp ce femeia se prăbuşea la podea, câmpul lui de bruiaj îi întrerupse conexiunea cu unisferă, blocând apelurile automate de ajutor către poliţie şi serviciul medical din oraş emise de clusterele ei multicelulare. Nici măcar nu se deranj ă să o ridice şi să o împingă într-o cameră goală. Pur şi simplu nu avea timp pentru asta.

În timp ce se întorcea la biroul lui Yves, toate lifturile începură să coboare la parter. Extinzându-şi la maximum funcţia de scanare de nivel-unu, reuşi să detecteze acolo doar arme pe cale de declanşare. Intră direct în biroul lui Yves.

— Trebuie să mergem, începu el, apoi înjură încet.

Corrie-Lyn era aşezată pe marginea unei canapele de piele, lungă, iar Yves era prăvălit la celălalt capăt. Geanta ei roşie era deschisă, iar ea îşi depărtă de la faţă, în grabă, vinovată, mâna în care ţinea un aerosol. O expresie fericită îi inundase chipul. Aaron nu putea să creadă că nu-i verificase geanta în timp ce dormea. Total neprofesionist.

— Oh, bună! articulă ea. Yves… acesta este tipul despre care ţi-am povestit, salvatorul meu. Aaron, acesta este Yves, tocmai ne puneam la curent.

Yves flutură o mână spre Aaron, afişând un zâmbet visător.

— Beton!

— La dracu’!

Aaron îl împuşcă, cu un impuls paralizant. Tocmai îşi îndrepta arma către Corrie-Lyn când programele tactice îi întrerupseră acţiunea. Ar fi fost mult mai uşor pentru el să o evacueze în starea actuală decât dacă era inconştientă şi inertă, dar trebuia să fie conştientă de pericolul în care se afla, pentru a face alegerea corectă şi a avea încredere în el.

Yves se prăbuşi înapoi pe capătul canapelei şi ateriză pe podea cu o bufnitură moale. Picioarele îi erau sprijinite sus, pe marginea sofalei, cu vârfurile pantofilor spre tavan. Corrie-Lyn se holbă la vechiul său prieten în timp ce picioarele acestuia alunecau încet în lateral.

— Ce faci? hohoti ea.

— Îmi pun fundul la bătaie ca să te salvez. Poţi să mergi?

Corrie-Lyn se târî de-a lungul canapelei ca să se uite în jos la corpul contorsionat.

— L-ai ucis! Yves! Oh, Ozzie, ce eşti tu, nemernicule?

— Este doar înţepenit. Ceea ce îi dă alibiul perfect. Acum poţi să mergi?

Ea întoarse capul spre Aaron, acţiune care în mod clar necesita un mare efort.

— E bine?

— Oh, la naiba! Nu avea timp de pierdut făcând pe psihiatrul. Da, e bine. Lasă-l, trebuie să plecăm de-aici chiar acum. O trase de pe canapea şi o aruncă peste umărul lui.

Corrie-Lyn jeli din nou.

— Pune-mă jos.

— Nu poţi sta nici în picioare, darămite să mergi singură. Şi trebuie să fugim. Sacul medical de teren din coapsa lui se deschise şi ejectă o granulă. Aaron o lipi de gâtul lui Corrie-Lyn, deasupra carotidei. Asta ar trebui să te trezească într-un minut.

— Nu, nu, nu! protestă ea. Lasă-mă în pace!

Aaron o ignoră şi ieşi pe coridor. Ea atârna peste umărul lui, cu braţele lovindu-i ineficient fesele şi blestemându-l cu voce tare. Clericii deschideau uşile să vadă ce se întâmplă. Aaron îi paraliză pe toţi, pe măsură ce apăreau.

— Ce se întâmplă? articulă Corrie-Lyn.

— Ieşim de-aici. Vechii tăi prieteni ne-au găsit.

Braţele ei încetară să se zbată, iar ea începu să plângă. Aaron clătină din cap exasperat. O crezuse capabilă de mai mult decât atât. Ajunse la lift şi biononicul lui produse un mic efect disruptor. Uşile pneumatice trosniră, suprafaţa lucioasă a acestora întunecându-se sub ochii lui de parcă îmbătrânea cu secole în fiecare secundă. Se prăbuşiră într-un nor de praf şi aşchii ce se revărsă în josul tunelului, lovind partea de sus a liftului oprit în aşteptare la parter. Aaron întări strânsoarea în jurul lui Corrie-Lyn şi sări în tunel. Femeia ţipă în timp ce întunericul trecea în viteză pe lângă ea. Era mai mult decât frică. Era un veritabil urlet de groază-pentru-viaţa-ei.

Câmpul lui de forţă integral se extinse, amortizându-le aterizarea. Un alt impuls disruptor fulgeră de la biononic, iar partea de sus a liftului se dezintegră sub picioarele lui. Doi ofiţeri de poliţie foarte speriaţi se uitau în sus în timp ce cădeau peste ei. Ambii aveau activată reţeaua de câmp de forţă care îi protejă de impact. Adaosul de îmbunătăţire cu arme din antebraţul lui Aaron trebui să-şi mărească puterea cu două ordine pentru a le străpunge reţeaua cu un impuls de blocare. Ieşi cărând-o încă pe umăr pe acum tăcuta Corrie-Lyn. Pe coridorul dintre lift şi sala de primire se aflau câţiva ofiţeri de poliţie. Strigară la el să se oprească, dar îi ignoră. Un baraj de tir cu energie îi lovi câmpul de forţă, învelindu-i pe el şi pe Corrie-Lyn într-un nimb violet cu scrâşnet ascuţit. Asta nici măcar nu-l încetini. Intră în sala de primire unde clericii şi vizitatorii începuseră deja să alerge căutând adăpost, strigând vocal şi digital după ajutor. Poliţiştii se adăpostiseră sub arcadele celor trei coridoare, armele lor presărându-l cu focuri. Trase mai multe impulsuri electrice de joasă putere cu disruptorul spre tavanul holului. Nori groşi de fragmente de compozit căzură cu viteză, umplând aerul cu particule iritante. Grinzile de oţel şi carbon se încovoiau, scoţând gemete periculoase. Ofiţerii de poliţie speriaţi se retrăgeau departe de sala intrată în colaps. Aaron se îndreptă spre intrarea principală în timp ce Corrie-Lyn tresărea şi gemea martirizată de haosul furios din jurul lor.

Afară, cibersfera oraşului difuza mesaje de pericol şi avertizare pentru oricine se afla la două blocuri distanţă de templu. Oamenii se grăbeau să părăsească piaţa, un exod

despre care programele tactice ale lui Aaron deciseseră că lucra împotriva lui. Un software conştient de poliţie se descărca în nodurile cibersferei districtului, preluând şi protejând reţeaua locală de orice subversiune pe care el ar fi putut încerca să o activeze, suspendând capsule şi trafic de sol, monitorizând senzori, izolându-l.

U-amprenta lui Aaron se orientă către sistemele nepăzite care controlau fântânile pieţei, schimbând direcţia efectului ingrav pe unghiul de înclinare a inelelor. Jeturile înalte începură să se clatine, îndoindu-se apoi brusc în jos, până la orizontală. Ţâşneau într-o parte şi-n alta, ca nişte tunuri de apă gigantice, lovind toată lumea din piaţă. Oamenii se rostogoleau pe suprafaţa de piatră, izbiţi de valuri groase de apă pulverizată. Aaron ajunse la ieşirea din templu şi începu să sprinteze de-a lungul pieţei, parţial ascuns de poliţie de norii de spumă fumegândă. Biononicul îi întări muşchii picioarelor, efectul câmpului amplificându-i şi accelerându-i fiecare mişcare. Acoperi prima sută de metri în şapte secunde. Corpurile treceau zvârcolindu-se cu viteză pe lângă el, în timp ce jeturile de apă continuau să joace înainte şi înapoi. Ofiţerii de poliţie erau loviţi şi tăvăliţi fără milă. Câmpurile lor de forţă făceau prea puţin pentru a-i proteja de potop, fiind răsturnaţi cu uşurinţă şi udaţi până la piele de şuvoaiele de apă. Cei care trăgeau cu jeturi de energie în spray-ul furios nu făceau decât să creeze vârtejuri explozive de ioni, care scuipau fuioare opărite de aburi. Victimele de la sol încercau cu disperare să se ferească din calea vaporilor periculoşi, ţipând la ei să nu mai tragă.

Fântânile rămaseră fără apă în momentul în care Aaron traversase două treimi din piaţă. Două jeturi de energie îi atinseră câmpul de forţă, provocând un nor de scântei. Lovitura îl făcu să derapeze pe piatra umedă.

— Mai încet, ţipă Corrie-Lyn în timp ce el îşi recăpăta echilibrul. Oh, Ozzie, NU!

Câmpul senzorial lui Aaron scană în jur. Templul începea să se prăbuşească, pliindu-se şi răsucindu-se încet, mimând parcă tiparul fluidelor luminoase de pe suprafaţa clădirii.

— Am stricat mai mult decât intenţionam, mormăi el. Praful şi fumul se degajau din intrări ca nişte pene antice de motoare de rachetă, învăluind piaţa.

Ajunse la intrarea în arcadă. Oamenii erau adunaţi acolo grămadă, urmărind spectacolul din piaţă. Când Aaron apăru din haos şi începu să alerge spre ei, se dădură repede la o parte. Se risipeau acum ca păsările speriate. Nimeni în Confederaţie nu era obişnuit cu tulburări civile, cu atât mai puţin locuitorii din Riasi. Când se opri în prag, cel puţin cinci ofiţeri de poliţie aveau spre el o linie de vizibilitate clară. Energia îi izbi câmpul de forţă, producând o explozie de fotoni care pocni suficient de tare pentru a acoperi urletele lui Corrie-Lyn. Suprafeţele neprotejate din jurul lui începură să se umfle şi să se topească. Trase şi el trei focuri, la adăpostul busculadei, vizând grinzile de rezistenţă din jurul arcadei. Plafonul de cristal începu să se deformeze, fisuri uriaşe împânzind materialul gros. În spatele lor, templul se prăbuşi, procesul accelerându-se rapid. Bucăţi de moloz erau aruncate peste piaţă, izbindu-se de clădirile din jur. Zeci de mii de fragmente de sticlă alcătuind un nor letal de cioburi erau proiectate în exterior. Ofiţerii de poliţie încetaseră să mai tragă, căutând adăpost.

Corrie-Lyn hohotea isteric la vederea haosului din jur. Apoi arcada începu să se dezintegreze şi ea, iar femeia îngheţă în clipa în care pumnale gigantice din acoperişul de cristal începură să plonjeze în jurul lor. Alarmele de incendiu urlau şi o spumă albastră strălucitoare de supresor începu să se reverse din duzele rămase deasupra. Aaron se aruncă în al treilea magazin, în care se vindea lenjerie lucrată manual. Un strat de spumă se ondula de-a lungul pardoselii împinsă de câmpul lui de forţă. La vederea lui, cei doi vânzători o luară la fugă spre ieşirea de incendiu.

— Poţi să mergi? o întrebă pe Corrie-Lyn.

U-amprenta sa atacă programele de poliţie din nodurile arcadei, interferând cu senzorii interni ai clădirii şi încercând să taie direct liniile electrice. Transmise apoi un apel la unul dintre taxiurile parcate, direcţionându-l să aterizeze în spatele arcadei.

După ce o dădu jos de pe umăr pe Corrie-Lyn, nu putu face altceva decât s-o cuprindă cu braţele şi s-o ţină strâns la piept.

Picioarele acesteia tremurau puternic, incapabile să-i susţină greutatea.

— Rahat!

O săltă înapoi pe umăr şi intră în partea din spate a magazinului. O uşă se deschidea în capul scărilor care duceau către depozitul de la subsol. Coborî în viteză. Scanarea de câmp îi arătă un stol întreg de capsule de poliţie regrav venind în picaj peste piaţă, în timp ce câţiva ofiţeri robuşti îşi croiau drum prin amestecul de grinzi ale arcadei. Păreau să poarte nişte arme de foarte mare putere.

Era mult mai răcoare în depozit, aerul era uscat şi nemişcat.

Luminile venite de sus dezvăluiau o cameră dreptunghiulară, cu ziduri netede de beton, plină cu rafturi metalice. La capătul celălalt erau îngrămădite display-uri publicitare vechi. U-amprenta îi raportă că avusese un oarecare succes în blocarea software-ului de poliţie din electronicele din apropiere. Vor şti că se afla acolo, dar nu şi ce făcea.

Uşa mare de malmetal dinspre rampa de încărcare rulă într-o parte, lăsându-i să iasă pe culoarul de livrare îngust subteran care deservea toate magazinele. Era gol, interzicerea de către poliţie a oricărei forme de trafic împiedicând capsulele de marfă să-l utilizeze. La zece metri distanţă, pe cealaltă parte, era o trapă ce se deschidea spre un tunel utilitar. U-amprenta deblocă încuietoarea şi trapa se deschise brusc. Aaron sprintă pe culoar şi se strecură în interior, împingând-o înaintea lui pe Corrie-Lyn, care nu mai opunea rezistenţă. Trapa se închise la fel de repede.

Aaron scană în jur. Nu era nicio lumină în tunel, în afară de cercul galben ce strălucea în jurul mânerului de urgenţă al trapei. Nu era suficient de înalt ca să poată merge în picioare, trebuia să se aplece mult. Corrie-Lyn se rezemase de perete chiar lângă trapă.

— Nu există senzori vizuali în interiorul tunelului, îi raportă U-amprenta. Doar alarme de incendiu şi de apă.

— Apă?

— În caz de inundaţii. Este în prezent regulamentul oraşului.

— Exagerare tipic birocratică, murmură el. Corrie-Lyn, trebuie să mergem.

Ea nu reacţionă. Picioarele îi tremurau încă incontrolabil. Dar se mişcă atunci când o împinse, împreună porniră de-a lungul tunelului, târându-şi picioarele, cocoşaţi ca nişte maimuţe. Erau trape la fiecare cincizeci de metri. Aaron se opri la cea de-a şasea şi îşi lăsă funcţia de scanare să verifice exteriorul din imediata vecinătate. Nu detectă pe nimeni în apropiere. U-amprenta deblocă trapa şi se strecurară la baza unei scări iluminate de benzile polyphoto albăstrui de pe pereţi.

— Reţeaua clădirii funcţionează normal, îi spuse U-amprenta. Conştienţii poliţiei au în prezent rutinele concentrate pe monitorizarea templului şi a arcadei.

— Asta nu va dura, spuse el, se vor extinde spre exterior destul de curând. Forţează una dintre capsulele private pentru mine.

O trase pe Corrie-Lyn în picioare. Cu un braţ sub umărul ei, sprijinind-o, urcară până la primul nivel. Uşa se deschise în parcarea subterană a vechii clădiri ministeriale. U-amprenta se infiltrase în reţeaua de control a unei capsule de lux şi o adusese chiar la scară.

Capsula alunecă apoi în sus, afară din tunelul de ieşire din parcare din spatele clădirii, şi se afundă în fluxul traficului din apropiere. Conştienţii poliţiei le cerură să se identifice, iar U-amprenta lui Aaron le oferi un cod veritabil de certificat de proprietar. Corrie-Lyn se uită în jos, la masa de praf în fierbere lentă din spatele lor. Picioarele i se opriseră din tremurat. Nu era sigur dacă era efectul drogului supresor uşor pe care i-l dăduse şi care în cele din urmă îi îndepărtase aerosolii din sistem sau dacă era şocul care se instala la un nivel mai profund.

O mică flotă de capsule civice de urgenţă şi de ambulanţe se îndreptau către templu.

— Pur şi simplu au tras în noi, spuse ea. Nu ne-au avertizat şi nu ne-au somat să ne oprim mai întâi. Au deschis focul.

— Am sărit în tunelul liftului încercând să ieşim, sublinie el. Asta este o admitere clară a vinovăţiei.

— În numele lui Ozzie! Dacă nu aveai o reţea de câmp de forţă, am fi fost morţi. Nu aşa se presupune că ar trebui să acţioneze poliţia. Poliţia era, nu-i aşa?

— Da. Era chiar poliţia oraşului.

— Dar am ieşit, spuse ea nedumerită. Erau… câţi erau, zece? Douăzeci?

— Ceva de genul ăsta, da.

— Ai părăsit templul de parcă nimic nu te-ar fi putut opri. Nu a contat nimic din ce-au făcut.

— Ăsta e biononicul Înalt, pentru dumneavoastră. Singura modalitate în care un armament standard poate obţine un avantaj asupra lui este o forţă de foc copleşitoare. Dar n-au adus atât de mult hardware.

— Eşti un Înalt?

— Am biononic pentru arme Înalte. Nu sunt sigur de partea cu cultura Înaltă. Modul acela de viaţă mi se pare uşor fără rost, un fel de aristocraţie de tip pre-Confederaţie.

— Ce-i aia?

— Oameni foarte bogaţi care trăiesc o viaţă extraordinar de uşoară şi decadentă, în timp ce indivizii de rând slugăresc îndreptându-se prea devreme spre mormânt, toată munca lor fiind menită să-i susţină pe aristocraţi şi modul lor de viaţă.

— Ah, da. Nu părea interesată. Inigo era Înalt.

— Nu, nu era, spuse Aaron în mod automat.

— De fapt, era. Dar a ţinut asta secret. Doar doi dintre noi ştiau. Nu cred că noul Cleric Conservator este conştient de adevărata natură a idolului său.

— Eşti…

— Sigură? Da, sunt sigură.

— Asta e remarcabil. Nu există nicio înregistrare a acestui fapt. Şi asta e o realizare extraordinară în zilele noastre.

— Ţi-am zis că a ţinut totul secret. Nimeni nu i-ar fi acordat atenţie unui Înalt care le arăta visele lui, nu aici, pe Lumile Externe. Avea nevoie să pară cât mai obişnuit posibil, pentru a fi acceptat ca unul dintre noi.

Aaron mormăi amuzat.

— Înalţii sunt şi ei oameni.

— Unii dintre ei. Şi îi aruncă o privire semnificativă.

— Yves era celălalt cleric, cel care ştia despre Inigo?

— Nu. Scoase un icnet scurt, speriat şi se uită înapoi. Oh, Ozzie, Yves! Era inconştient când s-a prăbuşit templul.

— Va fi bine.

— Bine? strigă ea animându-se în sfârşit. Bine? E mort!

— Ei bine, va trebui, probabil, re-vieţuit, da. Dar asta înseamnă doar câteva luni de nefuncţionare în zile noastre.

Ea pufni neîncrezător şi se aplecă spre fuzelajul transparent al capsulei, privind în jos spre oraş.

Şoc, furie şi frică, hotărî el. Mai ales frică.

— Trebuie să decizi ce vrei să faci în continuare, spuse el cu toată simpatia de care era în stare. Faci echipă cu mine sau… Ridică din umeri. Pot să-ţi dau nişte fonduri nedetectabile care ar trebui să te ajute să rămâi ascunsă.

— Ticălosule. Îşi şterse ochii, apoi se privi. Puloverul roşu avea pete mari umede, iar partea de jos a pantalonilor avea o crustă de spumă albastră. Genunchii erau zgâriaţi şi murdari din interiorul tunelului utilitar. Umerii i se prăbuşiră resemnaţi. Obişnuia să se ducă undeva, spuse ea cu voce albă.

— Inigo?

— Da. Asta nu este prima dată când părăseşte Visul Viu pentru o perioadă sabatică, ascunzându-şi absenţa. Dar niciodată nu a durat atât de mult timp. Cel mult un an.

— Înţeleg. Unde se ducea?

— Anagaska.

— Asta e lumea lui natală.

— Da.

— O Lume Externă. Una dintre primele. Avansată de la cap la coadă, spuse el semnificativ.

— Nu mă cert cu tine.

— Te-a luat vreodată cu el?

— Nu. Spunea că îşi vizitează familia. Nu ştiu cât era de adevărat.

Aaron cercetă fişierele despre familia lui Inigo. Erau foarte puţine informaţii. Nu căuta publicitatea, mai ales după ce fondase Visul Viu.

— Mama lui a migrat spre interior cu mult timp în urmă. S-a descărcat în ANA în 3440, după ce a devenit mai întâi…

— Înaltă, da, ştiu.

El nu insistă, dar era imposibil pentru cineva să devină Înalt, fără a lăsa nicio urmă de înregistrare. Corrie-Lyn trebuie să se fi înşelat.

— Nu e nicio înregistrare despre fraţi sau surori, spuse el.

Corrie-Lyn închise ochii şi scoase un oftat lung.

— Mama lui avusese o soră, una geamănă. A fost ceva… Nu ştiu ce, un incident cu mult timp în urmă. Inigo a făcut aluzie la asta. Surorile au trecut împreună printr-o mare traumă. Orice ar fi fost, întâmplarea le-a despărţit. Nu s-au mai împăcat niciodată.

— Nu e nimic în înregistrări cu privire la aşa ceva, nici nu ştiam măcar că ar fi avut o mătuşă.

— Ei bine, acum ştii. Deci, ce urmează?

— Mergem pe Anagaska. Încercăm s-o găsim pe mătuşă sau pe copiii ei.

— Cum ajungem acolo? Îmi imaginez că poliţia va fi cu ochii pe porturile spaţiale şi pe găurile de vierme.

— O vor face în cele din urmă. Dar am propria navă.

Se opri surprins când informaţia despre navă îi apăru în minte ca din adâncurile memoriei.

Ochii lui Corrie-Lyn se lărgiră de curiozitate.

— Chiar ai?

— Cred că da.

— Pe Ozzie, eşti atât de ciudat!

Şaptesprezece minute mai târziu capsula aluneca în jos pentru a ateriza lângă rampa din portul spaţial din Riasi. Aaron şi Corrie-Lyn au ieşit şi au privit în sus, la ovoidul crom-violet aşezat pe cinci picioare bulboase.

Ea fluieră cu admiraţie.

— Arată grozav de scumpă. Este într-adevăr a ta?

— Da.

— Ce nume ciudat, spuse, mergând sub burta curbată a fuzelajului. Care-i referinţa?

— N-am nicio idee.

U-amprenta lui Aaron deschise un link către unitatea de comandă a lui *Artful Dodger,* confirmându-i identitatea cu o verificare a ADN-ului, împreună cu un cod care îi veni brusc în minte. Unitatea îi recunoscu autoritatea de a prelua comanda.

— Stai aşa, îi spuse lui Corrie-Lyn şi o apucă de mână. Baza navei se bombă spre interior extinzându-se într-un tub de

întuneric. Gravitaţia se modifică în jurul lor, iar ei alunecară în interiorul deschiderii.

***

Sholapur era una dintre acele planete ale Confederaţiei care nu mergea tocmai bine. Toate ingredientele pentru succes şi normalitate erau acolo: o biosferă standard H-congruentă, o stea de tip G, oceane, continente mari cu peisaje minunate, deserturi, munţi, câmpii, jungle şi păduri întinse de foioase, linii de coastă frumoase şi arhipelaguri lungi, şerpuite. Flora locală avea câteva plante pe care oamenii le puteau mânca, în timp ce fauna sălbatică nu era de ajuns de sălbatică pentru a constitui o ameninţare. Tectonic, era benignă. Lunile gemene erau mici, orbitând la 700 000 de kilometri şi producând un fel de maree şi valuri care satisfăceau orice tip pasionat de sporturile marine.

Deci, fizic, nu era nimic în neregulă cu ea. Rămâneau, atunci, oamenii.

Imigraţia începuse în 3120, anul în care ANA devenise oficial guvernul Pământului. Era tipul de stimulent care anihilase o mulţime dintre nemulţumiţii din punct de vedere politic, cultural şi religios rămaşi în Lumile Centrale. Cea mai mare maşină construită vreodată prelua, evident, controlul, iar cultura Înaltă era acum dominantă, astfel încât nu mai putea fi revocată. Plecaseră cu milioanele pentru a se stabili pe cele mai îndepărtate Lumi Exterioare. La 470 ani-lumină de Pământ, Sholapur era o propunere atractivă pentru oricine căuta un refugiu îndepărtat. La început, totul mersese fără probleme. Se făceau investiţii comerciale, imigranţii erau profesionişti cu experienţă. Apăruseră oraşe şi parcuri industriale, fuseseră create ferme. Dar grupurile care sosiseră din Lumile Centrale nu erau alcătuite doar din nemulţumiţi de cultura Înaltă. Aveau tendinţa de a se izola, de a fi intoleranţi faţă de alte ideologii şi stiluri de viaţă. Disputele mărunte locale aveau un mod de a se umfla şi de a cuprinde întregi comunităţi etnice sau ideologice. Migraţia internă se accelerase, transformând zonele urbane în oraşe-stat în miniatură, toate cu legi şi credinţe total diferite. Cooperarea dintre ele era minimă. Parlamentul planetar fusese „suspendat” în 3180, după încă o dezbatere încheiată cu acte de violenţă cu caracter personal între senatori. Faptul marcase,

mai mult sau mai puţin, sfârşitul dezvoltării economice şi culturale a Sholapurului, acesta fiind considerat nesemnificativ de către restul Confederaţiei. Chiar şi Lumile Externe, cu toată atitudinea lor deschisă de independenţă, îl priveau ca pe un fel de văr jenant de ratat. Lumile locuite cele mai apropiate îl numeau Planeta Repeziţilor şi aveau puţine contacte cu el. În ciuda acestui fapt, un număr foarte mare de nave continuaseră să-l viziteze. Unele micronaţiuni aveau legi (sau o lipsă de legi), care putea fi avantajoasă pentru anumite tipuri de comercianţi.

La cinci mii de kilometri deasupra suprafeţei planetei, nava spaţială *Mellanie's Redemption* cădea din hiperspaţiu în mijlocul unei bule de radiaţii Cerenkov violete. Nu exista niciun fel de control de trafic planetar pe care Troblum să-l poată contacta. Formulă, în schimb, o cerere de apropiere către Ikeo City şi primi permisiunea de a ateriza.

Mellanie's Redemption măsura treizeci de metri în lungime, o formă elegantă de con evazat, cu cozi-aripioare curbate spre înainte care păreau funcţionale aerodinamic. Erau, de fapt, radiatoare termice adăugate pentru a controla sistemul de alimentare puternic personalizat. Cabina avea un aspect de hol central circular înconjurat de zece cabine de dormit şi o sală de baie. Navele cu hiper-propulsor nu erau mai mari, pur şi simplu nu erau rentabil de construit. Companiile de linii stelare le foloseau aproape exclusiv pentru pasagerii suficient de bogaţi pentru a plăti pentru un transport rapid. Cele mai multe nave foloseau o unitate de gaură de vierme continuă. Erau mai lente, dar puteau fi construite la orice dimensiune şi efectuau cea mai mare parte a comerţului interstelar în zona Lumilor Externe. Iniţial, *Mellanie's Redemption* fusese o navă specializată, construită pentru a transporta mărfuri sau pasageri prioritari între Lumile Externe. O propunere riscantă chiar şi în cele mai bune condiţii. Compania care o comisionase dintr-o criză financiară în alta până când Troblum le făcuse o ofertă pentru raţa lor oloagă superrapidă, susţinând că ar trebui reamenajată ca un iaht personal mare. Fusese, de fapt, o minciună. Cele trei cale spaţioase ale navei o făceau perfectă pentru el. Volumul acestora era ideal pentru transportul echipamentului asupra căruia lucra pentru a recrea gaura de vierme de tip *one shot* a

Anominilor. Marius fusese de acord cu achiziţia, şi alocaţiile suplimentare se materializaseră în contul lui Troblum. Deşi nava ar fi trebuit să rămână pe Arevalo până când Troblum era gata să treacă proiectul la stadiul de testare, el o găsise indispensabilă pentru unele dintre tranzacţiile în care era implicat. Adăugarea unui câmp de camuflaj de calitatea celui al Marinei fusese benefică în special atunci când trebuise să se strecoare afară din Arevalo, fără ca Marius să afle nimic din ce nu trebuia.

„Oraş” era cumva o descriere prea pompoasă pentru Ikeo care cuprindea o porţiune de cincizeci de kilometri de coastă robustă subtropicală, cu un oraş mic în mijloc şi o mulţime de vile răspândite pe vârfurile stâncilor, de o parte şi de alta. Ideologic provincia putea fi cel mai bine descrisă ca o zonă de comerţ liber cu câţiva indivizi specializaţi în salvarea artefactelor. Avea o forţă de poliţie finanţată de rezidenţi pe care statele vecine mai sărace o considerau un sistem strategic de apărare.

Mellanie's Redemption coborî în punctul focal al mai multor senzori de urmărire de la sol. Ateriză pe rampa 23 din portul spaţial al oraşului, un cerc de doi kilometri de iarbă cosită cu douăzeci şi patru de rampe de beton, două hangare de întreţinere negre în formă de dom şi un depozit al unei companii intersolare de prestări de servicii. Nu existau formalităţi de sosire. O capsulă trase lângă navă în timp ce Troblum cobora scara scurtă, pufăind din greu din cauza valului de căldură şi umiditate care îl lovise imediat ce deschisese sasul.

Capsula îl transportă la câţiva kilometri în afara oraşului, la o vilă în stil romanic construită pe o stâncă joasă. Trei laturi ale clădirii cu un singur etaj înconjurau o zonă elaborat amenajată cu o piscină şi o terasă mărginită de plante colorate. Câteva cascade se revărsau peste nişte bolovani mari poziţionaţi strategic pentru a împroşca apa în piscină. Vederea în jos spre plaja cu nisip alb era spectaculoasă. O barcă cu profil de ac era ancorată chiar lângă ţărm.

Chiştoc Florac îl aştepta la barul de la marginea piscinei. Nu că i-ar fi zis cineva aşa în faţă. Florac era sensibil cu privire la înălţimea lui. Atât de sensibil încât nu şi-o schimbase nici în

timpul tratamentului de întinerire, pentru că asta ar fi însemnat să admită că era cu un cap mai scurt decât majoritatea adulţilor şi că faptul îl deranja suficient de mult pentru a face ceva în acest sens. Purta pantaloni sport lungi până la genunchi şi o cămaşă simplă albastru pal, deschisă până în talie pentru a descoperi un piept acoperit de păr şi un stomac care începea să se umfle. Când apăruse Troblum, zâmbise larg şi îşi împinse ochelarii de soare supradimensionaţi pe frunte. Linia părului era mult mai înaltă şi mai subţire decât era Troblum obişnuit să vadă chiar şi la locuitorii Lumilor Externe.

— Hei! Omul meu, exclamă cu voce tare Florac, îşi ţinea braţele deschise şi îşi legăna şoldurile. Ai ţinut dietă sau ce? Râse din nou zgomotos la propria glumă. Toate însoţitoarele sale zâmbeau.

Erau şapte vizibile în zona piscinei, fie întinse pe şezlonguri, fie stând la masă în partea de mică adâncime a piscinei, savurând băuturi în mare parte din fructe şi gheaţă. Troblum fusese întotdeauna uşor stânjenit cu privire la fetele pe care Chiştoc le ţinea la vilă. Nu chiar clone, dar erau la cerinţele standard, în primul rând, toate erau mult mai înalte decât şeful lor, două erau chiar mai înalte decât Troblum. Fireşte, erau frumoase, cu părul lung şi mătăsos, cu corpuri tonifiate de parcă ar fi făcut parte dintr-un lot atletic olimpic antic şi purtau bikini strâmţi – să te îmbraci pentru cină aici însemna să-ţi tragi o pereche de pantaloni scurţi şi sandale. O scanare cu nivel de putere redus revela faptul că fuseseră îmbunătăţite cu mai multe sisteme avansate de armament. Jumătate din crestele musculare gravate sub pielea lor întinsă erau, de fapt, o reţea de câmp de forţă. Dacă s-ar fi repezit toate odată la Troblum, ar fi reuşit probabil să-i copleşească apărarea biononică. Acţionau ca un hibrid de cocote şi asistenţi executivi. Troblum ştia ce imagine trebuia să transmită întregul aranjament, dar pur şi simplu nu înţelegea de ce. Chiştoc trebuie să fi fost nesigur în legătură şi cu alte lucruri decât înălţimea lui.

Costumul-togă uzat al lui Troblum se ondulă în jurul corpului său mătăhălos în timp ce ridica braţele.

— Arăt mai mic?

— Hei, haide, glumesc doar. Ce am îmi dă dreptul s-o fac.

— Ceea ce pretinzi că ai.
— Domnule, împinge ţepuşa aia un pic mai tare, nu cred că mi-a trecut încă direct prin inimă. Ce mai faci, omule? A trecut ceva timp.
Chiştoc îl îmbrăţişă pe Troblum, braţele ajungându-i doar la aproape o treime în jurul acestuia. Îl strânse ca şi cum se revedea cu o rudă.
— Prea mult timp, spuse Troblum.
— Încă mai ai nava aia a ta. Dulce navă. Voi, Înalţii, ştiţi să vă trăiţi viaţa.
Troblum privi în jos la capul lui Chiştoc.
— Vino atunci şi alătură-te nouă.
— Hei, acum! Nu sunt destul de pregătit pentru asta. Bine? Omule, nici în glumă să nu mai spui asta. Aş avea nevoie de un deceniu ca să-mi şterg toate amintirile rele înainte de a fi lăsat să pun piciorul pe Lumile Centrale. Hei, vrei ceva de băut? Câteva sendvişuri, poate? Alcinda, ea ştie ce să facă cu o unitate culinară. Îşi coborî vocea, făcându-i cu ochiul. Nu e singurul lucru cu care ştie cum să se descurce, huh.
Troblum încercă să nu se strâmbe exasperat.
— Nişte bere, poate.
— Sigur, sigur. Florac făcu semn spre nişte scaune de lângă o masă. Se aşezară în timp ce una dintre fete aducea o cană mare cu bere uşoară.
Hei, Somonie, adu-o aici pentru omul meu, te rog.
O fată într-un bikini roz aprins aprobă scurt din cap şi se duse înăuntru.
— Unde ai găsit-o? întrebă Troblum.
— O persoană de contact de-a mea. Hei, am fost retromodelat fără creier şi nu-mi spune nimeni? Dacă-ţi vorbesc despre oamenii mei, ce mai rămâne pentru mine în acest univers?
— Destul.
— Ştii că am o reţea care-mi pompează de-acolo, din civilizata Confederaţie. În această săptămână este un tip, în următoarea un altul. Cine ştie unde se întâmplă să apară un rahat? Dacă vrei să mă înjunghii pe la spate, trebuie să-ţi construieşti în primul rând propria reţea.
— O, am deja.

Florac clipi, zâmbetul de cei-mai-buni-prieteni pălindu-i brusc.
— Ai?
— Sigur. Sute de tipi ca tine.
— Tu mă omori, nu alta! Râse, prea tare, şi ridică paharul. Tipi ca mine. Hai, omule!
— Am vrut să te întreb de pe ce planetă a fost recuperată. Căutarea pe care am făcut-o în înregistrări a confirmat că Vic Russell a predat-o Direcţiei pentru Infracţiuni Deosebit de Grave atunci când se întoarse din relocarea din Boongate. Era deja perimată. Direcţia ar fi aruncat-o.
— Mă depăşeşte, spuse Florac cu o ridicare din umeri. Cred că existau oameni ca tine şi ca mine, chiar şi în timpurile acelea.
Troblum nu spuse nimic. Recuperatorul putea avea dreptate. Dincolo de toate defectele de personalitate şi de stilul lui de viaţă dezgustător, îi furnizase întotdeauna articole de încredere. Un număr mare de artefacte din muzeul lui Troblum proveneau de la Florac.
Somonie se întorcea de la vilă cărând o cutie lungă de conservare în mediu stabil. Era grea, muşchii braţului îi erau încordaţi. O puse pe masă, în faţa lui Troblum şi a lui Chiştoc.
— Înainte de a merge mai departe, spuse Troblum. Am codul de serie DIDG. Unul autentic. Deci, tot mai vrei să deschidem cutia?
— Nu dau doi bani pe ce număr dracului crezi că ai, omule, lucrul ăsta e veritabil. Şi hei, ghici ce, nu eşti singurul tâmpit din Confederaţie căruia îi curg balele după asta. Am venit mai întâi la tine, pentru că m-am gândit că suntem deja prieteni. Vrei să mă scoţi din afaceri, vrei să-mi mânjeşti reputaţia cu prostiile tale? Ştii ce, grasule, poţi să te rostogoleşti înapoi la nava ta şi să te cari dracu’ de pe lumea asta. Lumea mea, la dracu’!
— Atunci, mai bine să ne uităm, spuse Troblum. Nu mi-ar plăcea să-ţi pierd prietenia.
Nu-i păsa de Chiştoc Florac, erau zeci de necrofagi ca el. Dar făcuse o afirmaţie interesantă căci el nu s-ar fi gândit că mai existau şi alţi colecţionari în afara muzeelor. Se întrebă într-o doară dacă aceştia ar putea fi convinşi să vândă. Florac ar putea verifica asta…

U-amprenta lui Florac trimise casetei o cheie, iar capacul se deschise descoperind o puşcă cu ioni de epocă. Un scut protector licărea slab în jurul ei, dar Troblum putea vedea clar ţeava lungă de un metru ce se termina într-un mâner scurt şi gros dintr-un metal negru care avea mai multe puncte de fixare şi o priză de inducţie deschisă în partea de jos.

— Da, bine, spuse Chiştoc cu o grimasă, care ar fi putut fi aproape una de jenă. Cealaltă bucată lipseşte. Evident. Dar ce dracu', asta e partea principală a afacerii, nu? Asta e ceea ce contează.

— Nu există nicio „altă bucată”, spuse Troblum. Chestia asta este concepută pentru a fi utilizată de cineva într-un costum-armură. Se prinde pe partea de jos a braţului.

— Pe bune?

Pentru Troblum era un efort să vorbească cu calm. Arma părea autentică.

— Vrei să opreşti câmpul, te rog?

Strălucirea dispăru. Funcţia de câmp a lui Troblum mătură în întregime puşca antică. Adânc, în interiorul ţevii, erau lanţuri lungi de molecule specific aranjate, conturând un cod unic. Îşi linse sudoarea de pe buza superioară.

— E autentică, şopti el răguşit.

— Ah! Chiştoc îşi plesni mâinile a victorie. Te-am dezamăgit eu vreodată?

Troblum nu se putea abţine să se holbeze la armă.

— Numai cu persoana. Vrei plata acum?

— Omule, ăsta este motivul pentru care te iubesc. Da. Da, te rog. Aş dori foarte mult să faci plata acum, te rog.

Troblum îi ceru u-amprentei să transfere fondurile.

— Vrei să rămâi la cină? întrebă Chiştoc. Poate o petrecere cu câteva dintre fete?

— Reactivează câmpul de protecţie, te rog. Umiditatea asta este dăunătoare.

— Sigur. Deci, care dintre ele îţi place?

— Tu n-ai nicio idee cât de important este acest artefact, nu-i aşa?

— Ştiu că are valoare, omule, asta e ceea ce contează. Faptul că un poliţist a împuşcat un extraterestru cu ea acum o mie de ani nu-mi prea agită clopoţelul.

— Vic Russell a lucrat cu Paula Myo. Şi ştiu că ai auzit de ea.

— Sigur, omule, e coşmarul viu al planetei noastre. N-am ştiut că şi ea a fost pe aici zilele acelea.

— Oh, da, a fost chiar înainte de Starflyer. Şi cel pe care l-a împuşcat Vic nu era un extraterestru, ci Tarlo, un coleg de la direcţie care fusese corupt de Starflyer şi-i trădase pe Vic şi pe soţia sa. Deşi discutabil, se spune că Tarlo era unul dintre cei mai importanţi agenţi Starflyer.

— Ozzie, înţeleg acum, asta a fost arma care l-a ucis. Asta te-a atras pe tine.

— Cam aşa ceva.

— Să înţeleg că eşti interesat şi de chestii extraterestre autentice?

— Orice lucru care face parte din moştenirea Starflyer. De ce, ai localizat încă o secţiune a navei?

Chiştoc clătină din cap.

— Mă tem că nu, omule. Dar una dintre vecinele mele este specializată în tehnologie extraterestră mai ciudată şi alte mici resturi interesante. Ştii, eşantionul straniu pe care echipajele de pe misiunile de recunoaştere l-au cules, chestii despre care nu ajungi niciodată să auzi în unisferă, pe care ANA şi Marina le ţin secrete. Dacă vrei, ar trebui să te pun în legătură cu ea, am un cod de unisferă, e foarte discretă. Garantez pentru ea.

— Spune-i că, dacă dă peste orice fel de relicve Anomine, voi fi fericit să-i vorbesc, spuse el, ştiind că nu ar trebui. În afară de asta, nu sunt interesat de nimic.

— Bine, m-am gândit doar să întreb.

Troblum se ridică în picioare, mulţumit că nu avea nevoie de biononic pentru a-i genera un câmp de întărire a muşchilor. Dar lumea aceasta avea totuşi o gravitaţie standard de 0,8.

— Poţi chema capsula pentru mine, te rog?

— Banii au intrat, aşa că, sigur. Ăsta este un alt motiv pentru care îmi place de tine, omule, nu trebuie să ne învârtim în jurul cozii flecărind inutil.

— Exact. Troblum luă cutia de conservare.

Era grea: putea simţi câteva broboane de sudoare apărându-i pe frunte şi peste umeri când o ridică în îndoitura braţului. Oare Chiştoc nu auzise de regrav?

— Hei, omule, eşti singurul Înalt pe care îl cunosc, aşa că aş vrea să te întreb un lucru. Ce părere are ANA despre toată chestia asta cu Pelerinajul? Este doar un maldăr de rahat sau Golul o să ne trimită pe toţi grămadă la dracu'?

— ANA: Guvernarea a făcut o declaraţie clară în privinţa asta în unisferă. Pelerinajul este regretabil, dar nu crede că acţiunile Visului Viu reprezintă o ameninţare fizică directă pentru Marea Confederaţie.

— Am accesat asta, sigur. Rahatul guvernamental obişnuit, nu-i aşa. Dar… ce crezi, omule? Ar trebui să-mi umplu navele şi s-o şterg afară?

— Afară unde, mai exact? Dacă facţiunea anti-Pelerinaj are dreptate, întreaga galaxie este condamnată.

— Eşti un bulgăre gigantic de glume, nu-i aşa? Haide, omule, spune-mi cinstit. Suntem în rahat?

— Contactele pe care le am în interiorul ANA nu sunt îngrijorate, aşa că nici eu nu sunt.

Chiştoc medită serios la asta pentru un moment înainte de a reveni la eul său obişnuit enervant de radiant.

— Mulţumesc, omule, îţi rămân dator.

— Nu tocmai. Dar, dacă voi găsi o modalitate să fim chit, te anunţ.

Troblum reflectă nedumerit la întrebarea lui Chiştoc, în timp ce capsula îl ducea înapoi la navă. Poate că nu fusese înţelept să admită că avea persoane de contact în interiorul ANA, dar făcuse o referire foarte generală. În plus, nu credea cu adevărat că Chiştoc ar putea fi un fel de agent care să lucreze pentru adversarii lui Marius care, fără îndoială, erau mulţi. Desigur, Starflyer recrutase agenţi mult mai buni decât Chiştoc. Dar, dacă Chiştoc lucra pentru vreo facţiune ANA, însemna că jucau un joc cu miză mare, iar, după cum înţelesese Troblum, situaţia Pelerinajului urma să fie rezolvată mai devreme decât mai târziu. Troblum clătină din cap şi ridică uşor cutia. Era o teorie interesantă, dar bănuia că exagerează cu analiza evenimentelor. Paranoia era sănătoasă, dar nu dorea să-i

raporteze suspiciunea asta lui Marius. Mai mult ca sigur era vorba despre o preocupare reală din partea lui Chiştoc, născută din ignoranţă şi prejudecată populară. Asta era mult mai uşor de crezut.

Capsula ajunse înapoi la *Mellanie's Redemption* şi Troblum cără cu grijă cutia de conservare în mediul stabil din navă. Rezistă impulsului de a o deschide pentru o ultimă verificare, dar o păstră în propria cabină de dormit tot timpul zborului înapoi spre Arevalo.

***

Prima dată când Araminta îşi dăduse seama de defecţiune fusese atunci când o ploaie de scântei sâsâiseră din braţul de alimentare al botului, chiar deasupra încheieturii multiprize la care erau conectate uneltele. În momentul acela era în genunchi lângă uşa balconului Julietei, încercând să-i demonteze mecanismul de acţionare. Unitatea nu mai fusese controlată şi reparată de cel puţin un deceniu. Când se deschise carcasa, fiecare piesă era plină de funingine. Strâmbă din nas exasperată şi se întinse după micul set de instrumente electrice multifuncţionale pe care îl cumpărase de la Askahar's Infinite Systems, o companie specializată în echipamente reciclate din domeniul construcţiilor. U-amprenta extrase instrucţiunile de utilizare din memoria setului şi i le infiltră în creier prin clusterele ei macrocelulare. Se presupunea că asta i-ar da capacitatea instinctivă de a pune în funcţiune micile unelte. Nu era în stare nici măcar să-si dea seama cu care dintre ele ar putea avea o şansă să cureţe atât de multă mizerie. Ustensilele de epurare erau concepute pentru sisteme delicate şi pentru un strat uşor de praf. Nu pentru grămada asta de compost.

Apoi, tocmai când se uita mai atent la componentele de acţionare, o lumină strălucitoare fulgeră pe suprafaţa acestora. Se întoarse la timp pentru a vedea ultima cascadă din ploaia măruntă de scântei ce cădeau pe mormanul de foi de etanşare stivuite în colţul holului. Fuioare de fum începură să se rotească în sus. Botul trepidă, apoi înţepeni, în timp ce întregul segment de jos al braţului de alimentare se întuneca. Sub ochii ei, carcasa argintie uzată îşi schimba rapid aspectul din cauza căldurii din interior.

— Mama lui Ozzie! ţipă ea şi începu repede să şteargă foile, încercând să stingă punctele strălucitoare pe care le aprinseseră scânteile.

U-amprenta nu mai putea accesa botul, era complet mort, iar acum un miros cert de ulei plutea în aer. Un alt bot alunecă afară şi recuperă un bulb stingător de la bucătărie, apoi se întoarse şi pulveriză spumă albastră pe braţul botului defunct. Araminta gemu disperată când lichidul, bolborosind, se revărsă peste scândurile podelei, udându-le. Aspectul de lemn masiv era din nou la modă, motiv pentru care ordonase botului să şlefuiască podelele originale vechi până la fibră. După aceea avea de gând să le acopere cu foi de etanşare în timp ce restul camerei era decorată şi dotată, apoi ar fi finisat scândurile cu furnir lustruit pentru a scoate în evidenţă modelul ondulat roşu-auriu al lemnului vechi original.

Araminta zgârie pata umedă cu unghia, dar nu părea prea rău. Va trebui doar să pună un alt bot să şlefuiască lemnul şi mai mult. Erau cinci maşini versatile care îndeplineau sarcini diferite în apartament, toate de mâna a doua sau a treia, toate cumpărate de la Askahar’s Infinite Systems.

Odată pericolul de incendiu înlăturat, u-amprenta ei îl contactă pe Burt Renik, proprietarul de la Askahar’s Infinite Systems.

— Ei bine, nu pot face nimic, spuse acesta, după ce îi explicase ce se întâmplase.

— L-am cumpărat de la dumneata acum două zile!

— Da, dar de ce l-ai cumpărat?

— Poftim? Dar mi l-ai recomandat.

— Da, Candel 8038. Are nivelul de putere pe care-l doreai pentru echipamentele pentru sarcini grele. Dar ai preferat să apelezi la mine, în loc să mergi la un dealer autorizat.

— Ce vrei să spui? Nu mi-am putut permite un model nou. Biblioteca de evaluare a unisferei susţine că este un model pe care te poţi bizui.

— Exact. Şi din acest motiv vând o mulţime de unităţi recondiţionate. Dar cel pe care l-ai cumpărat avea certificatul de garanţie de la producător expirat de mai mult de un deceniu. Acum, cu toată bunăvoinţa din universul lui Ozzie, trebuie să-ţi

spun că primeşti pentru cât plăteşti. Am unele modele mai noi în stoc, dacă ai nevoie de un înlocuitor.

Araminta îşi dorea să fi avut capacitatea de a-i strecura un pachet de sensorium dincolo de filtrele u-amprentei, unul care să-i producă o explozie de durere echivalentă cu un pumn în nas.

— Ai accepta un schimb de piese?

— Aş putea face o ofertă pentru oricare dintre componentele care pot fi salvate, dar ar trebui să aduc botul la atelier pentru a vedea ce a mai rămas. Aş putea veni, oh... la mijlocul săptămânii viitoare. Şi ar trebui să primesc şi o taxă de colectare.

— Pentru numele lui Ozzie, mi-ai vândut o rablă!

— Ţi-am vândut ceea ce ai vrut. Ascultă, mă ofer să recondiţionez componentele ca un gest de bunăvoinţă. Am o afacere şi vreau clienţi fideli.

— Ei bine, pe mine m-ai pierdut.

Încheie convorbirea şi îi spuse u-amprentei să nu accepte niciun nou apel de la Burt Renik.

— La dracu'!

U-amprenta revizui rapid programul de renovare, adăugând un interval suplimentar de trei zile la data finalizării prevăzute de ea, presupunând că nu va cumpăra un înlocuitor pentru 8038. Era o presupunere corectă. Bugetul nu mergea aşa cum planificase iniţial. Nu cheltuia în exces, dar timpul necesar pentru înlăturarea tuturor accesoriilor şi decoraţiunilor vechi şi demodate era mult mai mare decât estimase iniţial.

Araminta se aşeză înapoi pe podea şi se uită la botul stricat. *N-o să mă apuc să plâng acum. Nu sunt chiar aşa de jalnică.*

Pierderea lui 8038 fusese o lovitură, totuşi. Trebuia doar să aibă încredere că boţii rămaşi vor rezista. U-amprenta începu să le aplice controale de diagnosticare în timp ce ea încerca să detaşeze covorul abraziv de la multipriza năclăită de spumă a lui 8038. Piesa era costisitoare şi, spre deosebire de bot, era absolut nouă. Starea ei de spirit nu era îmbunătăţită de felul în care arăta apartamentul. Muncise la el timp de cinci zile întregi, curăţându-l până la pereţii goi şi eviscerând echipamentul intern vechi. Locul arăta groaznic. Fiecare suprafaţă era acoperită cu

particule fine de rumeguş, ceea ce-i accentua înfăţişarea jalnică. Nici ecoul ce însoţea fiecare mişcare în camerele goale nu era de ajutor. După ce va face curăţenie astăzi, ar putea începe etapa de renovare. Era sigură că asta îi va reface entuziasmul. Fuseseră momente în ultima săptămână când avusese atacuri de panică, întrebându-se cum de putuse fi atât de proastă încât să mizeze totul pe apartamentul ăsta murdar şi vechi.

Anexa abrazivă se eliberă şi reuşi s-o scoată. Sub controlul direct al u-amprentei, doi dintre boţii rămaşi îşi remorcară fratele stricat, îl scoaseră din apartament şi îl aruncară în containerul comercial pentru deşeuri parcat afară. Araminta tresărea de fiecare dată când se loveau de scări, dar vecinii nu erau acasă, aşa că nu aveau să ştie niciodată cum ajunseseră rămăşiţele acolo.

Cu covorul abraziv conectat la un alt bot, un Braklef 34B – vechi de numai opt ani –, îşi îndreptă din nou atenţia la mecanismul de acţionare a uşii de la balcon. Ştia că, dacă avea să-şi facă sânge rău pentru botul stricat, o să înceapă să-şi plângă de milă şi n-o să mai reuşească să facă nimic. Pur şi simplu nu-şi putea permite asta.

Cel mai simplu lucru, decise ea, era să dea jos mecanismul şi să cureţe murdăria manual, după care să folosească instrumentele de specialitate pentru a aduce sistemul la standardul cerut. Celălalt set de instrumente, cel mai mare, avea un set de chei de putere.

Se puse pe treabă cu mai multă hotărâre decât avea dreptul, fără a recurge la aerosoli.

În timp ce lucra, u-amprenta îi parcurgea ştirile locale şi intersolare şi îi rezuma subiectele de care era interesată, administrându-i-le printr-un fel de burniţă neuronală calmă. Acum, dacă-şi cumpărase apartamentul, renunţase să verifice zilnic proprietăţile din oraş. Asta i-ar fi distras prea mult atenţia, mai ales dacă ceva foarte bun ar fi apărut pe piaţă. Aşa că, în loc de asta, chicotea încetişor la imaginile din vederea periferică. Fiul unui consilier din oraş fusese pus sub acuzare pentru fraude cu terenuri. Se zvonea că anchetatorii se apropiau şi de tăticul, care făcea parte din comisia municipală pentru managementul zonării. Noaptea trecută, Debbina, fiica cea mai

mare a miliardarului Sheldonite Likan, fusese arestată din nou pentru comportament indecent într-un loc public. Imaginea ieşirii din secţia de poliţie Colwyn Central, din această dimineaţă, o arăta flancată de avocaţii săi, purtând încă rochia neagră din seara precedentă şi având părul blond ciufulit. Hansel Industries, una dintre cele o sută de companii de top din Ellezelin, discuta despre deschiderea unui district manufacturier în apropiere de Colwyn. Detaliile erau însoţite de proiecţii economice. Nu putu să se abţină să nu scaneze efectul asupra pieţei imobiliare.

Cât despre ştirile de politică intersolară, singurul subiect era noua moţiune introdusă în Senat de Marian Kantil, senatorul Pământului, pentru ca Visul Viu să se abţină de la a iniţia Pelerinajul. Senatorul de Ellezelin răspunsese părăsind sala. Fusese urmat de senatorii din Tari, Idlib, Lirno, Quhood şi Agra – planetele din Zona de Liber Schimb. Araminta nu fu surprinsă să afle că senatorul de Viotia se abţinuse de la vot, asemenea altor şapte Lumi Exterioare, toate la marginea zonei, toate cu numeroşi adepţi ai Visului Viu. Raportul continuase arătând şantierul imens de la marginea Marelui Makkathran, unde navele pentru Pelerinaj urmau a fi asamblate. Araminta se opri din curăţatul mecanismului pentru a viziona ştirea. O armada de maşini pentru construcţii civile amenaja terenul, nivelând cincisprezece kilometri pătraţi de zonă rurală gata pentru a fi placată cu beton. Primul eşalon de maşini mătura pământul cu grinzi de dispersare, muşcând din laturile colinelor şi escarpamentelor, spulberând orice material care se afla deasupra nivelului cerut. Tot surplusul de grohotiş, de sol pulverizat şi de nisip rezultat era ridicat de module regrav, apoi canalizat, prin câmpuri de forţă, în fluxuri solide care erau curbate prin aer şi aruncate în spate, în spaţiile de depozitare ale vastelor barje de minereu ce pluteau la marginea estuarului care alcătuia o latură a şantierului. După operaţiunea de nivelare, veneau o linie de maşini mai simple care înfigeau adânc în rocă piloni de susţinere care să suporte greutatea platformelor navelor stelare. Flota Pelerinajului avea să fie alcătuită din douăsprezece vase cilindrice, fiecare lung de o mie şase sute de metri, capabile să transporte două milioane de

pelerini în suspensie. Visul Viu vorbea deja despre ei ca fiind doar „primul val”.

Araminta clătină din cap, nevenindu-i să creadă că atât de mulţi oameni puteau fi atât de proşti, şi trecu la rapoartele locale despre afaceri şi celebrităţi.

Două ore mai târziu, sosi Cressida. Aceasta se încruntă la urmele pe care pantofii ei cu toc Înalt din piele lucioasă cu barete incrustate cu diamante le lăsau în stratul gros de murdărie ce acoperea podeaua din hol. Rochia de caşmir cu blană se contractă în jurul ei pentru a-i feri pielea de expunerea la aerul plin de praf. Ridică o mână pentru a-şi acoperi gura, făcând imprimeul de unghii auriu şi violet să fluture într-o unduire lentă.

Araminta îi zâmbi nesigură. Devenise brusc foarte conştientă de sine stând acolo, în salopeta ei murdară, cu părul ridicat şi ascuns sub o şapcă şi cu mâinile pline de grăsime neagră.

— E un bot mort în container, spuse Cressida, parcă deranjată de asta.

— Ştiu, oftă Araminta. Aşa se întâmplă când cumperi ieftin.

— Este unul de-al tău? Sprânceana Cressidei se ridică. Vrei să-l chem pe furnizor să ţi-l înlocuiască?

— Tentant. Ozzie ştie că, de fapt, nu a fost chiar atât de ieftin în raport cu bugetul meu, dar îmi voi purta singură bătăliile de-acum încolo.

— Asta e familia mea. Stupid de încăpăţânaţi până la ultimul.

— Mulţumesc.

— Sunt aici din două motive. Unul, ca să mă uit în jur. Bine, am făcut asta. Am venit o lună prea devreme, evident. Doi, vreau toate detaliile înspăimântătoare ale nopţii de joi. Tu şi băiatul acela destul de atractiv, Keetch, aţi plecat foarte devreme împreună. Şi, dragă, vreau să spun *toate* detaliile.

— Keetch cu greu poate fi numit băiat.

— Oh! Mai tânăr decât mine cu aproape un secol. Deci, spune-i celei mai bune verişoare ce s-a întâmplat?

Araminta zâmbit ruşinată.

— Ştii foarte bine. Ne-am dus la el acasă. Făcu un gest de neputinţă spre holul dărăpănat. Cu greu l-aş fi putut aduce aici.

— Excelent. Şi?

— Şi ce?

— Cu ce se ocupă? E singur? Cum e la pat? De câte ori te-a sunat? Îi este încă dor şi e disperat? A trimis flori sau bijuterii? Sau este patetic şi a ales calea cu ciocolata? În care dormitor de staţiune petreci weekendul?

— Wow, opreşte-te!

Zâmbetul Aramintei deveni acru. Într-adevăr, Keetch fusese mai mult decât bun la pat şi sunase de mai multe ori. Dar ea nu avea nicio intenţie să-i răspundă. Fiorul de libertate, de spaţiu de joc, de experimentare, de a nu da seamă nimănui, de a face alegeri şi de a lua propriile decizii sau pur şi simplu de a se distra era tot ce-şi dorea acum. O viaţă simplă, fără angajamente sau ataşamente. *În momentul acesta* făcea ce ar fi trebuit să facă în loc să se mărite.

— Keetch a fost foarte drăguţ, dar nu-l voi revedea. Sunt prea ocupată aici.

— Acum eu sunt impresionată. Ia-i şi aruncă-i. Sub faţada asta ingenuă se ascunde o adevărată nucă de oţel brut, nu-i aşa?

Araminta ridică din umeri.

— Mă rog…

— Dacă vei dori vreodată o carieră în drept, voi fi fericită să te susţin. Ai ajunge, probabil, partener în mai puţin de şaptezeci de ani.

— Ozzie, asta da tentaţie!

Cressida coborî mâna suficient de mult ca să râdă.

— Ah, bine, am încercat. Deci, ne-am înţeles pentru miercuri?

— Da. Araminta se bucura de nopţile fetelor în oraş. Cressida părea să ştie fiecare club exclusivist din Colwyn City şi era pe toate listele lor de clienţi. Deci, ce s-a întâmplat cu tine după ce-am plecat? Ai prins pe cineva?

— La vârsta mea? Am fost depusă în condiţii de siguranţă în pat înainte de miezul nopţii.

— De cine?

— Le-am uitat numele. Ştii, chiar ar trebui să te mişti un nivel mai sus şi să te alături unei orgii. Pot fi fantastice, mai ales dacă ai parteneri care ştiu exact ce fac.

Araminta chicoti.

— Nu, mulţumesc. Nu cred că sunt pregătită pentru asta încă. Ceea ce fac eu este destul de aventuros pentru mine.

— Ei bine, atunci când eşti gata…

— Te voi anunţa.

Cressida inhala o gură de praf şi începu să tuşească zgomotos.

— Ozzie, locul ăsta îmi aduce în minte prea multe amintiri din anii mei de început. Uite ce-i, te sun mai târziu. Îmi pare rău că nu sunt de mai mult ajutor practic, dar, sincer, sunt o catastrofă în programele de design.

— Vreau să fac asta singură. Şi o s-o fac singură.

— La naiba, ai ajunge partener în cincizeci de ani. Ai tot ce-ţi trebuie.

— Îţi amintesc de tine? întrebă Araminta dulce.

— Nu. Cred că eşti mai isteaţă, din păcate. La revedere, draga mea.

Masa de prânz fu un sendviş în capsula ei de transportat marfă, în timp ce zbura peste oraş către primul dintre cei trei furnizori de pe listă. Capsula de marfă, ca şi boţii ei, văzuse şi zile mai bune. Jurnalul acesteia spunea că Araminta era cel de-al cincilea proprietar în treizeci de ani. Perfect funcţională, o asigurase managerul de vânzări. Nu avea viteza unui model nou, iar, în cazul în care compartimentul de marfă din spate era umplut la sarcina nominală, nu prea ajungea la plafonul maxim de zbor. Dar avea mult mai multă încredere în capsulă decât în botul 8038. Din cauza vechimii sale, aceasta trebuise să treacă în fiecare an un test strict de aptitudine de zbor la Agenţia Transporturilor Viotia, iar ultimul fusese făcut cu două luni înainte de a o cumpăra.

Capsula se aşeză lângă lotul de echipamente culinare şi de baie Bovey, unul dintre cele opt macromagazine care alcătuiau un mic mall în cartierul Groby. Araminta intră în magazin privind în jur la spaţiile de expunere deschise, aliniate de-a lungul culoarului larg cu multe ramificaţii. Băi şi bucătării de diferite dimensiuni, stiluri şi preţuri, deşi cele din apropierea uşii păreau să fie mai elaborate. Privea cu invidie la unităţile de lux mai mari cu gândul la felul de apartament pe care l-ar dezvolta într-o zi şi în care o astfel de extravaganţă ar fi fost o necesitate.

— Pot să vă ajut?

Araminta se întoarse pentru a vedea un bărbat îmbrăcat în uniforma albastru-maro a magazinului. Era destul de înalt, cu vârsta biologică blocată în jurul a mai puţin de treizeci de ani şi cu pielea închisă la culoare compensată de părul blond-nisipiu. Trăsături frumoase, regulate, se gândi ea, fără a fi *prea* frumos. Ochii erau gri-deschis, dezvăluind mult umor. Dacă s-ar întâlni într-un club, cu siguranţă l-ar lăsa să-i cumpere o băutură – ar putea chiar să se ofere să cumpere ea prima.

— Caut o bucătărie şi o baie. Ambele trebuie să pară şi să se simtă de înaltă clasă, dar să nu coste practic nimic.

— Ah, pot şi să înţeleg, şi să ofer asta. Apropo, sunt domnul Bovey.

Se simţea flatată că proprietarul însuşi venise şi o alesese pentru a-i oferi ajutorul.

— Mă bucur să vă cunosc! Sunt Araminta.

El îi strânse mâna politicos. Araminta avea impresia că dezbătea cu el însuşi, dacă ar trebui să încerce un sărut platonic de salut. Era unul dintre acele momente când şi-a fi dorit să fi avut o conexiune la gaia-câmp. Asta i-ar fi permis să-i evalueze emoţiile, presupunând că el nu le-ar fi blocat. Lucru care, ca proprietar de magazin şi, prin urmare, ca profesionist, l-ar fi făcut cu siguranţă. *La naiba. Haide, fată, concentrează-te.*

— Ce fel de dimensiuni cu care să mă joc îmi puteţi da? întrebă el.

Araminta îi oferi un zâmbet uşor obraznic, apoi se opri. Poate că nu era un dublu înţeles. Deşi suna ca unul, totuşi.

— Iată, îi spuse ea în timp ce u-amprenta producea fişierul plan. Aş aprecia ceva ajutor la preţ. Acesta este primul meu proiect de renovare şi n-aş vrea să fie şi ultimul.

— Ah. Ochii îi rătăciră la mâinile ei, care aveau încă dungi de funingine pe piele. Şi şef, şi forţă de muncă. Îmi sună familiar.

— Forţă de muncă sărăcită astăzi, mi-e teamă. Unul dintre boţii mei a explodat. Nu-mi mai pot permite niciun fel de greşeli costisitoare.

— Înţeleg. El ezită. Nu l-aţi luat de la Burt Renik, nu-i aşa?

— Ba da, spuse ea cu precauţie. De ce?

— OK. Ei bine, pentru viitor – şi nu v-am spus eu acest lucru – nu e cel mai de încredere dintre furnizori.

— Ştiu că nu era cel mai performant, dar am verificat informaţiile despre acest model în biblioteca de evaluare. Mi s-a părut în regulă.

Acum chiar se strâmbă.

— Data viitoare când cumpăraţi ceva din comerţ, inclusiv pentru ce luaţi de la mine, v-aş recomanda să faceţi o verificare în *Codificarea lui Dave.* U-amprenta lui îi dădu adresa. Biblioteca de evaluare, cu toate acele „rapoarte independente" cu privire la modul în care produsul a funcţionat, ei bine, biblioteca este finanţată şi gestionată de corporaţii, aşa că nu o să găsiţi niciodată o evaluare cu adevărat negativă. *Codificarea lui Dave* este complet autonomă.

— Mulţumesc, spuse ea cu blândeţe, depunând adresa într-unul dintre spaţiile ei de depozitare. O voi accesa cândva.

— Mă bucur să vă ajut. Între timp, încercaţi culoarul şapte pentru o bucătărie. Cred că putem furniza comanda de acolo.

— Mulţumesc.

Se îndepărtă, destul de dezamăgită că nu o însoţeşte şi el. Poate că nu flirta cu clienţii. *Ruşine.*

Bărbatul care aştepta pe culoarul şapte avea o uniformă identică, albastru cu maro. Era, probabil, cu cinci ani mai mare decât domnul Bovey, dar şi mai înalt, zvelt, cu carura unui alergător de maraton. Pielea lui era de un palid nordic, cu părul tuns scurt, cu excepţia unei creste subţiri chiar în creştet. Ciudat, ochii verzi priveau în jur cu acelaşi tip de amuzament general, ca şi domnul Bovey.

— Ţi-aş recomanda aceste două stiluri de bucătărie, spuse el în semn de salut şi indică o mică zonă de prezentare. Sunt o alegere bună pentru dimensiunile pe care le-ai dat, iar acesta este unul dintre ultimele modele. Mai am două rămase în depozit, aşa că pot să-ţi ofer un preţ bun.

Araminta era uşor nedumerită. Domnul Bovey îi transmisese, evident, dosarul ei salariatului, dar nu era un motiv pentru ca acesta să înceapă ca şi cum s-ar fi cunoscut de când lumea.

— Să aruncăm o privire, spuse ea, scăzându-şi temperatura vocii.

Se dovedi că modelul indicat era destul de satisfăcător şi era o afacere bună. Împreună cu o unitate culinară de clasă medie, cu o serie de rezervoare de stocare *multichim,* mai primi un bar de mic dejun, scaune şi accesorii precum un frigider, un procesor de alimente, un servibot, rafturi şi dulapuri. Stilul era alb cast, cu ornamente negre şi aurii.

— Dacă o trimiţi la livrare, o iau, îi anunţă ea.

— Oricând o vrei, ţi-o aduc.

Ea ignoră invitaţia la flirt şi îi spuse u-amprentei să plătească depozitul.

— Băile pe culoarul unsprezece, îi zise el cu entuziasm neobosit.

Vânzătorul care o aştepta pe culoarul unsprezece îşi permisese să îmbătrânească până la vârsta biologică de cincizeci de ani, ceea ce era neobişnuit chiar şi pentru Viotia. Pielea lui era de abanos, doar cu un început de riduri, cu părul pe cale să încărunţească şi să se rărească.

— Am patru care cred că s-ar potrivi cu estetica dumitale, fu gambitul său de deschidere.

— Bună ziua! se răsti la el.

— Ah… da?

— Sunt Araminta, încântată să te cunosc! Şi sunt în căutarea unei băi pentru apartamentul meu. Poţi să mă ajuţi?

— Ce…?

— Genul de releu pe care îl folosiţi aici este chiar nepoliticos. Ai putea cel puţin să mă saluţi înainte de a accesa fişierul pe care îl circulaţi pe aici. Sunt o persoană, ştii.

— Eu cred că… ah!

Expresia lui surprinsă se înmuie.

Araminta găsi lucrul acesta mult mai deconcertant decât amiciţia elegantă de la început.

— Ştii ce sunt, nu-i aşa? întrebă el.

— Ce vrei să spui?

— Eu sunt domnul Bovey. Suntem cu toţii domnul Bovey în acest magazin. Sunt un om multiplu.

Araminta era sigură că se va face roşie ca racul, de jenă. Ştia, desigur, ce era un multiplu, o personalitate împărţită între mai multe organisme printr-o adaptare a tehnologiei gaia-câmp.

Acest lucru, susţineau practicanţii săi, era un adevărat salt evolutiv pentru omenire, un salt pe care toată lumea urmărea să-l realizeze folosind însă căi inutile ce duceau la fundături. Un om nu ar putea avea niciodată o moarte multiplă, cu excepţia cazului în care fiecare organism ar fi ucis, situaţie extrem de puţin probabilă. În felul lor liniştit, nonevanghelic, aceştia credeau că toată lumea va deveni multiplă într-o zi. Probabil după ce personalităţile vor începe să se contopească, lăsând doar o conştiinţă cu un trilion de organisme – un rezultat mult mai bun decât descărcarea în sanctitatea artificială a ANA.

Era o erezie umană, susţineau detractorii săi, o conspiraţie pe termen lung, pentru a-i imita pe extratereștrii Prime de pe Dyson Alpha. Adversarii mai sonori acuzau stilul de viaţă multiplă de a fi fost început de agenţii Starflyer lăsaţi în urmă, agenţi care încercau astfel să continue ideologia coruptă a comandantului lor mort.

— Îmi pare rău, spuse ea, ruşinată. N-am ştiut.

— E în regulă. E parţial vina mea, pentru că am presupus că ştii. Cei mai mulţi oameni din comerţ ştiu.

Araminta îi aruncă un zâmbet crispat.

— Continuitatea serviciilor este, aşa cred, un mare plus.

— Trebuie să fiu mai bun decât Burt Renik.

— Categoric!

— Bine, atunci. Deci, e în regulă să mergem amândoi să ne uităm la băi acum?

— Sigur că da.

Araminta sfârşi prin a cumpăra al treilea set pe care i-l arătă domnul Bovey, cel mai în vârstă. Nu dintr-un sentiment de vină. Acesta îi oferi cu adevărat o afacere bună şi stilul simplu de aur şi verde era perfect pentru apartament. Şi odată ce lăsă stânjeneala să-i dispară, fu chiar distractiv să stea de vorbă cu el. Nu putu însă înlătura suficient sentimentul ciudat de deconectare când vorbea cu corpul său mai în vârstă ştiind că era exact aceeaşi persoană care o salutase şi că trupul acela zâmbea, probabil, la ea în timp ce se ocupa de un alt client.

— Spune-ne când doreşti să fie livrată, zise el după ce u-amprenta ei făcu plata.

— Tot tu… adică, unul dintre voi. Unii dintre voi. Vă ocupaţi şi de livrare?

— Nu-ţi face griji, timpul nu ne-a dovedit încă pe noi, multiplii. Şi da, eu voi fi cel din capsula de marfă şi îi voi ajuta pe boţi atunci când se vor bloca pe scări. Nu neapărat acest trup, având în vedere vârsta lui, dar voi fi eu.

— Abia aştept să văd şi restul din tine.

— Există o serie de *ei* ai mei care sunt tineri şi frumoşi. Spune-i vanitate, dacă vrei, nu sunt imun la toate defectele obişnuite ale omului. Voi încerca să îi programez pentru livrare.

— Aşa frumoşi ca tine?

— Hei, nu mai fac nicio reducere. M-ai stors deja de m-ai uscat.

Ea râse.

— Atunci, aş face bine să mă întorc la muncă.

Araminta zâmbi tot timpul zborului înapoi spre apartament. Domnul Bovey era chiar fermecător. Toate versiunile sale. Bănuia că fusese mai mult decât o bună relaţie cu un client. Şi oare glumise în legătură cu trupurile tinere şi frumoase? De fapt, chiar şi ultimul pe care îl văzuse, cel mai în vârstă, era destul de distins. Şi dacă îi cerea o întâlnire? Vor sta la o masă doar ea şi douăzeci de el?

Dacă îmi cere.

Şi dacă o face, ce-o să-i răspund?

Ideea era neobişnuită, ceea ce o făcea foarte interesantă.

Şi dacă seara mergea bine? Îi aduc pe toţi douăzeci la mine acasă?

Oh, opreşte-te!

Încă zâmbea atunci când urca scările şi deschidea uşa din faţă. Apoi starea ei de spirit se prăbuşi la vederea apartamentului. Boţii făcuseră ceva progrese cu curăţenia, dar cel care avea ataşat aspiratorul era complet înfundat. Niciunul dintre boţi nu avea capacitatea de autoîntreţinere, aşa că trebuia să facă ea asta, manual. Şi tot nu pusese la loc mecanismul de acţionare al uşii de la balcon. S-ar putea să mai dureze o vreme înainte ca domnul Bovey să livreze bucătăria şi baia ei cea nouă, iar ea să-şi dea seama cât de bine interpretase întâlnirea lor.

Târziu, după-amiază, când locul arăta în sfârşit în ordine, începu să întindă foile de etanşare pe podeaua din salon. Acela fu momentul în care u-amprenta îi spuse că are un apel de la Laril.

— E sigur el?

— Da.

Se întrebă dacă ar trebui să o sune pe Cressida sau poate Serviciul de Taxe şi Impozite i-ar plăti o recompensă.

— De unde sună?

— Dirijarea codului de identificare provine din Oaktier. Un rezumat al traseului alunecă în vederea ei periferică.

— Una dintre Lumile Centrale ale Confederaţiei, citi ea. Ce face acolo?

— Nu ştiu.

— Sigur. Se aşeză pe cubul care era, de fapt, patul ei portabil şi îşi scoase mănuşile. Îşi şterse fruntea. Respiră adânc. Bine, accept apelul. Imaginea lui îi apăru în perspectiva exovederii primare, făcând să pară că stătea în picioare chiar în faţa ei. Dacă era reprezentarea reală, nu se schimbase prea mult. Păr subţire şaten, tăiat scurt, o faţă rotundă cu o falcă dolofană, un gât gros şi o barbă deasă întunecată, mijind ca întotdeauna mai mult decât îi plăcea ei. Zgâria rău, îşi aminti. Niciodată nu şi-o dăduse jos cu gel, indiferent de câte ori i-o ceruse.

— Mulţumesc că ai preluat apelul, spuse el. Nu eram sigur că ai s-o faci.

— Nici eu.

— Am auzit că eşti bine, ai bani.

— Am primit banii prin instanţa de judecată. Laril, ce faci? De ce eşti pe Oaktier?

— Nu e evident?

Îi luă câteva secunde să înregistreze şi chiar mai mult ca să accepte. Trebuie să fie o diversiune, o înşelătorie.

— Migrezi spre interior? întrebă ea, neîncrezătoare.

El îi zâmbi. Acelaşi zâmbet lipsit de griji pe care îl afişase atunci când o întâlnise prima dată. Foarte atrăgător, cald şi încrezător. Nu îl văzuse prea des după ce se căsătoriseră.

— Ni se întâmplă tuturor, în final, spuse el.

— Nu! Nu-mi vine să cred. Devii Înalt? Tu?

— Primul meu lot de biononice a sosit de o săptămână. Am început să-mi integreze câteva câmpuri de bază. Este o experienţă deosebită.

— Dar… se bâlbâi ea. În numele lui Ozzie! Cultura Înaltă nu te-ar accepta. Ce-ai făcut, ţi-ai şters jumătate din amintiri?

— Ăsta este un mit destul de comun. Ştii, cultura Înaltă nu este vechea Biserică Catolică. Nu trebuie să te confesezi şi să-ţi renegi păcatele din trecut. Atitudinea actuală este cea care contează.

— Ştiu că nu iau criminali. A fost un caz, cu secole în urmă – Jollian crezu că ar putea scăpa de ceea ce-a făcut cu o ştergere a memoriei şi o migrare spre lumile interioare. Paula Myo l-a prins şi a făcut să i se înlăture biononicul, astfel încât să poată fi judecat într-un proces pe Lumile Externe ca tipul de om care era atunci când a comis crima. Cred că a primit câteva sute de ani de suspendare.

— Asta crezi tu despre mine, că mă calific pentru precedentul Jollian? Ei bine, mulţumesc foarte mult, Araminta. Sunt câteva lucruri pe care le-ai putea lua în considerare. Unu, Paula Myo nu mă urmăreşte. Şi nu o face, după părerea mea, pentru că nu am comis nicio crimă.

— I-ai spus asta şi Serviciului de Impozite pe Venituri Viotia?

— Afacerile mele au fost un dezastru, sigur. Nu ascund asta. I-am prezentat chiar şi iniţiatorului meu Înalt situaţia finanţelor mele. Ştii ce mi-a răspuns?

— Continuă.

— Cultura Înaltă propovăduieşte respingerea răului numit bani.

— Cât de convenabil pentru tine.

— Ascultă, am vrut doar să-mi cer scuze. Nu-ţi cer nimic. Şi am vrut să mă asigur că eşti bine.

— Un pic cam târziu pentru asta, nu crezi? Ea se opri brusc. Nu cumva fac parte dintr-o sesiune de terapie pe care trebuie s-o urmezi înainte ca ei să te accepte?

— Te înşeli, probabil că furia te face să nu fii atentă la ce-ţi spun.

— Ozzie! Chiar este o sesiune de terapie!

— Nu avem nevoie de terapie pentru a fi acceptaţi, este un lucru inevitabil. Chiar şi tu vei migra în cele din urmă.

— Niciodată.

Imaginea lui produse un zâmbet asimetric, plin de tandreţe.

— Îmi amintesc că aşa gândeam şi eu odată. Atunci când aveam douăzeci de ani. Ştiu că, probabil, nu este foarte logic pentru cineva de vârsta ta pentru care fiecare zi e proaspătă, dar, după câteva secole de viaţă pe Lumile Externe, începi să devii plictisit şi frustrat. Fiecare zi e o luptă constantă. Politicienii sunt corupţi şi de rahat, proiectele nu se termină niciodată la timp sau în limitele bugetului, birocraţii se delectează zădărnicindu-ţi eforturile, şi apoi mai e şi lupta eternă pentru bani.

— Pe care i-ai pierdut.

— M-am hrănit pe mine şi familiile mele timp de peste trei secole, mulţumesc foarte mult. Chiar şi tu te-ai ales cu ceva de pe urma muncii mele. Dar, trebuie să recunosc, nu am realizat prea mult, nu-i aşa? Câteva zeci de mii de dolari de pus pe masă după trei secole şi jumătate. Nu e tocmai un mod de a-ţi lăsa amprenta asupra universului. Şi nu doar eu, există miliarde de oameni la fel ca mine. Lumile Externe sunt distractive şi incitante cu economia lor de piaţă şi ideologiile contradictorii şi dorinţa lor de libertate. Tineretul prosperă în acest tip de mediu. Apoi vine o zi când trebuie să te uiţi înapoi şi să faci bilanţul. Ai făcut-o tu pentru mine.

— Oh, haide! Mă învinuieşti pentru că ai dat faliment?

— Nu. Nu te învinuiesc. Nu te-ai prins? Eu îţi mulţumesc. Eram bătrân, a trebuit să apari tu ca să mă faci să-mi dau seama de asta. Contrastul dintre noi era atât de mare, încât nici chiar eu nu mai puteam închide ochii la nesfârşit. Nu există un prost mai mare decât un prost bătrân. Şi parte din prostie provenea din faptul că mă minţeam singur. Eram obosit de viaţa aceea şi nu voiam să recunosc. Să mă tund punk şi să-mi iau o soţie tânără era doar un alt mod de a încerca să ignor ceea ce devenisem. Dar nici asta n-a mers, nu-i aşa? N-am făcut decât să suferim amândoi.

— Asta e puţin spus, murmură ea. Într-un fel totuşi era îmbucurător să-l audă recunoscând că a fost vina lui. Mi-am părăsit familia din cauza ta.

El îi zâmbi şmecher.

— Şi ăsta a fost un lucru rău?

— Da, bine, zâmbi ea amuzată. Mi-ai făcut o favoare. Nu sunt croită pentru două secole de vânzare de cibernetică agricolă.

— Am ştiut asta în clipa în care am pus ochii pe tine. Deci, cum e în lumea dezvoltatorilor de proprietăţi?

— Mai greu decât am crezut, recunoscu ea. Există atât de multe lucruri stupide care îmi pun piedici.

— Ştiu. Ei bine, imaginează-ţi frustrarea de astăzi înmulţită cu trei sute de ani, asta e ce ajunsesem să simt.

— Şi acum nu mai simţi aşa?

— Nu.

— Nu cred că în cultura Înaltă nu există birocraţie sau corupţie, sau idioţi, sau politicieni inutili. S-ar putea să nu fie atât de flagranţi, dar există.

— Nu, nu sunt. Bine... OK, dar nu sunt nici pe departe la fel de răi ca în Lumile Externe. Înţelegi, nu e nevoie de nimic din toate astea. Multe dintre problemele sociale cu care se confruntă Lumile Externe sunt generate de pieţe, capital şi materialism. Asta produce economia în stil vechi. De fapt, nu pricinuieşte decât probleme. Producţia cibernetizată şi procedurile de alocare a resurselor pe care este bazată cultura Înaltă scot toate aceste dificultăţi din ecuaţie. Şi ajută la adoptarea unei perspective mature şi înţelepte. Nu ne mai zbatem pentru lucruri mărunte, ne putem permite să adoptăm o perspectivă mai largă, intelectuală.

— Vorbeşti de parcă ai fi deja unul dintre ei.

— *Ei.* Asta e perspectiva ta. Cultura Înaltă este în principal o stare de spirit, susţinută însă de prosperitatea fizică.

— Adică ceea ce ne străduim să ajungem în Lumile Externe, fiecare dintre noi milionar.

— Nu. Toată lumea are acces egal la resurse, asta e ceea ce vă lipseşte. Deşi aş sublinia faptul că Lumile Externe întotdeauna se convertesc la cultura Înaltă în final. Suntem apogeul realizărilor sociale şi tehnologice umane. Cu alte

cuvinte, acesta a fost scopul rasei umane încă de când proto-oamenii au ridicat primul băţ pentru a-şi oferi un avantaj faţă de toate celelalte animale de pradă cu care concurau pentru hrană pe câmpiile africane. Ne îmbunătăţim cu fiecare ocazie.

— Şi atunci de ce nu te-ai dus direct la ANA ca să te descarci? Ăsta e modul în care Înalţii se perfecţionează, nu-i aşa?

— În cele din urmă, o voi face, presupun. Dar etapa următoare pentru mine este cea de Înalt. Vreau să petrec un timp în corpul meu, într-un fel în care să nu însemne un asemenea efort. Câteva secole în care să mă pot relaxa doar şi să învăţ. Există atât de multe lucruri pe care vreau să le fac şi să le văd şi pe care nu le-am putut face înainte. Posibilităţile de aici sunt uimitoare.

Araminta zâmbi, amintindu-şi că asta cel puţin suna ca vechiul Laril.

— Atunci cred că ar trebui să-ţi urez mult noroc.

— Mulţumesc. Chiar nu am vrut să las lucrurile aşa cum erau între noi. Dacă vreodată ai nevoie de ceva, te rog să suni, chiar dacă e vorba doar despre un umăr pe care să plângi.

— Sigur. Aşa o să fac, minţi ea, ştiind că nu ar face-o niciodată.

Se simţi indecent de mulţumită când el termină apelul. Încheierea lucrurilor funcţionase, evident, în ambele sensuri.

***

Oamenii nu aveau feţe. Cel puţin niciuna de care să fie conştient. Erau zeci de oameni, bărbaţi, femei, chiar şi copii. Erau în faţa lui. Alergând. Fugind ca vitele speriate de un carnivor. Ţipetele lor ameninţau să-i spargă timpanele. Cuvinte se desprindeau din zidul de sunete. Majoritatea erau strigăte de ajutor, rugi pentru milă, pentru viaţa lor. Oricât de tare alergau, el ţinea pasul cu ei.

Bizara învălmăşeală se petrecea într-un fel de sală elaborat decorată, cu caneluri de cristal care traversau plafonul bombat. Rânduri de scaune curbate împiedicau mulţimea frenetică ce alerga spre ieşiri. El nu voia să se întoarcă sau n-ar fi putut să se întoarcă. Nu ştia de ce anume încercau să scape. Se auziră nişte focuri de arme cu energie, iar oamenii se aruncară la pământ. El rămase însă în picioare, privind la corpurile lor culcate cu faţa în

jos. Era cumva departe de groaza lor. Nu ştia cum de este posibil. Era acolo cu ei, era o parte din teroarea din jur. Apoi un fel de umbră alunecă pe podea, ceva ca nişte aripi de demon care se desfăceau.

Aaron se ridică în capul oaselor gâfâind şocat. Pielea îi era rece, umedă de sudoare. Inima îi bătea cu putere. Îi luă un moment să-şi dea seama unde se află. Luminile din cabina de dormit străluceau, arătându-i pereţii curbaţi ai panourilor de compartimentare. Clipi la ele în timp ce visul pălea.

Cumva ştia că imaginile ciudate erau mai mult decât un vis. Trebuie să fi fost amintiri din viaţa sa anterioară, un eveniment suficient de puternic pentru a se agăţa în interiorul neuronilor săi în timp ce restul identităţii îi fusese şters. Era curios şi descurajat în acelaşi timp.

În ce naiba am fost amestecat?

Dacă se gândea bine, indiferent ce provocase tărăboiul, nu arăta deloc mai rău decât tot ce generase misiunea lui până în prezent. Inima i se calmă fără niciun ajutor din partea biononicului. Respiră profund şi coborî din patul îngust.

— Unde ne aflăm? întrebă el unitatea de comandă a lui *Artful Dodger.*

— La şase ore de Anagaska.

— Bine. Se întinse şi îşi roti umeri. Dă-mi un duş, îi ceru el unităţii de comandă. Începe cu apă şi treci la spori când îţi spun eu.

Cabina începu să se schimbe, patul se retrase în perete, podeaua se întări luând forma unui carlaj alb-negru de marmură. Duze aurii ieşiră din fiecare colţ, începând să împrăştie apă caldă.

Chiar dacă originea Înaltă a navei era evidentă, descoperirea că era echipată cu un ultrapropulsor fusese o surpriză binevenită. Aaron crezuse că un astfel de lucru nu era decât un zvon. Atunci realizase că, probabil, lucra pentru una dintre facţiunile ANA. Găsea ideea chiar mai interesantă decât propulsorul. Însemna, de asemenea, că Pelerinajul era luat mult mai în serios decât credea lumea.

După ce sporii îi curăţară şi uscară pielea, se îmbrăcă într-un costum dintr-o bucată simplu, violet-închis, şi ieşi în holul

principal. Cabina mică se retrase în lăcaşul din pereţii etanşi, lăsând mai mult spaţiu în hol. Cabina lui Corrie-Lyn era încă în funcţiune, o formă simplă, o umflătură proeminentă în holul semisferic. Sugestia lui de a împărţi aceeaşi cuşetă fusese întâmpinată cu o privire rece urmată imediat de:

— Noapte bună!

Probabil că nu va ieşi de acolo înainte să aterizeze.

Unitatea culinară îi oferi un mic dejun excelent cu omletă cu şuncă uscată Wiltshire şi pâine prăjită cu marmeladă englezească groasă. Aaron era, de fapt, un tradiţionalist. Aşa s-ar părea, medită el.

Corrie-Lyn ieşi din cabină în timp ce el ronţăia a treia felie de pâine prăjită. Era îmbrăcată într-o rochie tricotată din caşmir într-o culoare serioasă (pentru ea), turcoaz cu smarald, lungă până la genunchi, produsă de sintetizatorul navei. Cabina ei se scufundă înapoi în peretele etanş, iar ea colectă o ceaşcă mare de ceai de la unitatea culinară înainte de a se aşeza în faţa lui Aaron.

Să recunoască starea emoţională a unei persoane era o parte importantă din rutina de evaluare a lui Aaron. Dar în această dimineaţă Corrie-Lyn era de necitit, ca un *solido* dezactivat.

Se uită la el o vreme, în timp ce-şi sorbea ceaiul, aparent nederanjată de situaţia stânjenitoare.

— Te frământă ceva? întrebă el uşor, rupând tăcerea.

Faptul că el deschisese discuţia era grăitor. Nu erau multe persoane care să-l facă să se simtă stânjenit.

— Nu pe mine, spuse ea, un pic prea sincer.

— Adică? Oh, haide, eşti o femeie atrăgătoare. A trebuit să te întreb. Te-ai fi simţit probabil insultată dacă n-o făceam.

— Nu despre asta vorbesc. Îşi flutură mâna dispreţuitor. Ai avut un vis teribil.

— Eu… Vis?

— Ai uitat? Nu am devenit consilier al Visului Viu pentru că am un fund grozav. Mă cufund în visele oamenilor, le explorez starea emoţională şi încerc să-i ajut să se împace cu ceea ce sunt. Visele sunt revelatoare.

— Oh, la naiba! L-am lăsat să-mi scape în gaia-câmp.

— Cu siguranţă l-ai lăsat. Aş vrea să-ţi spun că eşti un individ foarte tulburat. Dar asta ar fi cu greu o revelaţie, nu-i aşa?

— Am avut partea mea de luptă. Deloc surprinzător că subconştientul meu scoate la iveală un rahat ca ăsta.

Ea îi adresă un mic zâmbet victorios.

— Dar tu nu-ţi aminteşti nicio luptă, nu-i aşa? Nu înainte de această încarnare specială. Asta înseamnă că oricare ar fi fost evenimentul la care ai participat a fost cu adevărat epocal ca să poată supravieţui în subconştientul tău. Tehnicile de ştergere sunt, în general, destul de bune în ziua de azi şi bănuiesc că ai avut acces chiar la cele mai bune.

— Haide, lasă. A fost prea ciudat pentru a fi o amintire.

— Cele mai multe vise sunt generate de memorie, cu excepţia lui Inigo, desigur. Ele îşi au rădăcinile în realitate, în experienţă. Ceea ce vezi este evenimentul aşa cum îl recunoaşte personalitatea ta reală. Visele sunt lucruri foarte adevărate, Aaron, nu sunt ceva ce se poate ignora sau îndepărta cu un aerosol. Dacă nu te confrunţi cu ceea ce visezi, niciodată nu vei fi cu adevărat împăcat cu tine însuţi.

— Trebuie să-ţi dau un ban de argint acum?

— Sarcasmul este un foarte jalnic mecanism de apărare socială, mai ales în aceste circumstanţe. Ştim amândoi cât ai fost de tulburat. Nu-ţi poţi ascunde emoţiile de cineva cu atâta experienţă ca mine. Gaia-câmpul te arată aşa cum eşti.

Aaron se asigură că gaia-particulele erau complet închise, nepermiţând să-i scape nimic din interiorul craniului.

— Bine, atunci, mormăi el. Ce a fost ce-am visat?

— Ceva din trecutul tău.

— Hei, haide. Cu siguranţă mă aflu în prezenţa unui adevărat maestru galactic al artei.

Imperturbabilă, Corrie-Lyn mai luă o înghiţitură de ceai.

— Mai relevant, un moment întunecat din trecutul tău. Ca să supravieţuiască ştergerii şi să se manifeste atât de puternic, aş crede că a fost ceva crucial în dezvoltarea ta psihologică. Oamenii aceia erau foarte speriaţi, îngroziţi chiar. Pentru ca atât de mulţi indivizi să alerge atât de înspăimântaţi, ameninţarea trebuie să fi fost letală. Acest lucru este rar în ziua de azi în

Confederaţie, chiar şi în rândul celor mai îndepărtate Lumi Exterioare.

— Deci conduceam o misiune de evacuare din calea unui dezastru. Rar, dar nu imposibil. Se întâmplă o mulţime de lucruri în Lumile Externe la care planetele mai dezvoltate închid ochii.

Corrie-Lyn îi zâmbi trist.

— Ai fost deasupra lor, Aaron. Îţi aminteşti? Nu alergai cu ei. Erai cel de care se temeau. Tu şi ceea ce reprezentai.

— Asta e o tâmpenie.

— Bărbaţi. Femei. Copii. Toţi fugeau. Toţi isterizaţi şi îngroziţi. Mă întreb ce aveai de gând să faci cu ei. Am stabilit când eram la templu că nu ai niciun fel de conştiinţă.

— Foarte inteligent! zise el batjocoritor. Te-am enervat, iar acum vii şi deschizi focul ca să-ţi iei un pic revanşă psihologică. Doamnă, trebuie să-ţi spun că e nevoie de mult mai mult ca să mă poţi speria şi, pe Ozzie! ăsta e adevărul adevărat.

— Nu încerc să te sperii în niciun fel, Aaron, răspunse ea cu seriozitate. Nu asta înseamnă Visul Viu, nu adevăratul Vis Viu. Noi existăm pentru a ghida viaţa omului spre împlinire. Promisiunea Golului este o parte foarte mare din asta, da, dar nu este singura componentă pentru a înţelege ceea ce eşti, care este natura ta elementară. Vreau să eliberez potenţialul din tine. În mintea ta, există ascuns mai mult decât violenţă fără sens, simt asta. Poţi fi mult mai mult decât ceea ce eşti azi, dacă m-ai lăsa să te ajut. Putem explora visele tale împreună.

— Poţi să mă consideri demodat, dar visele mele sunt ale mele.

— Întunericul la care ai fost martor la sfârşit mă interesează.

— Umbra aceea?

în ciuda lui însuşi, Aaron era curios să ştie de ce îi atrăsese atenţia.

— O umbră *cu aripi* – ceea ce are o puternică rezonanţă pentru majoritatea oamenilor, indiferent de curentul cultural din care provin. Dar era mai mult decât o simplă umbră. Avea un înţeles semnificativ pentru tine. O reprezentare a subconştientului tău, cred. La urma urmei, nu te-a surprins. Dacă nu altceva, te-ai simţit aproape confortabil cu ea.

— Orice ar fi, avem lucruri mai importante deasupra cărora să ne concentrăm acum. Aterizăm în cinci ore şi jumătate.

Ceva în mintea lui îi spunea să închidă această conversaţie acum. Ea încerca să-i distragă atenţia, să-l prindă cu garda jos. Nu-i putea permite asta, trebuia să rămân complet concentrat pe misiunea sa de a-l localiza pe Inigo.

Corrie-Lyn ridică o sprânceană.

— Chiar nu te interesează? Despre tine cel adevărat vorbim aici.

— Îţi tot repet, sunt fericit cu ceea ce sunt acum. Deci, spuneai că Inigo a venit pe Anagaska pentru a-şi vizita familia.

Ea îi aruncă o privire descurajată.

— Am spus că îşi vizita planeta natală uneori, atunci când totul devenea prea mult pentru el. Tot ce ştiu e că avea familie. Restul concluziilor îţi aparţin în totalitate.

— Mama lui a migrat spre interior, apoi s-a descărcat în ANA. Dar mătuşa?

— Nu ştiu.

— Crezi că mătuşa avea copii? Veri cu care să fi crescut împreună?

— Nu ştiu.

— A existat vreo proprietate de familie? Un refugiu în care se simţea în siguranţă?

— Nu ştiu.

El se lăsă pe spate, rezistând cu greu să nu se uite urât la ea.

— Biografia lui oficială spune că a crescut în Kuhmo. Te rog, spune-mi că nu este o minciună!

— Aş presupune că este corect. Adică nu am niciun motiv să mă îndoiesc. Este locul în care Visul Viu i-a construit biblioteca.

— Punctul central de adorare a zeului vostru viu, nu-i aşa?

— Nu sunt surprinsă că nu vrei să te cunoşti pe tine însuţi. Eşti un adevărat rahat, şi ştii asta.

***

Bunul *Artful Dodger* alunecă înapoi în spaţiul real la o mie de kilometri deasupra planetei Anagaska. Aaron îi spuse unităţii centrale să se înregistreze la reţeaua spaţială locală şi să ceară permisiunea de aterizare în portul spaţial Kuhmo. Aprobarea îi fu

acordată imediat, iar nava începu coborârea în mijlocul continentului estic pătat de nori.

Atunci când a fost prima dată confirmată ca H-congruentă şi alocată pentru emigrare de către CST în 2375, Anagaska era o lume ştearsă, aflată în ceea ce se numea atunci spaţiu în faza a treia, destinată unei dezvoltări îndelungate şi lente. Apoi Starflyer a aruncat Confederaţia în războiul împotriva extratereștrilor Prime, şi viitorul său s-a schimbat radical.

Hanko fusese una dintre cele patruzeci şi şapte de planete distruse în timpul ultimului mare asalt Prime împotriva Confederaţiei, soarele său zguduit de exploziile bombelor, erupţiile cuantice saturând clima şi biosfera planetei lipsite de apărare cu un torent de radiaţii letale săptămâni la rând. Populaţia sa numeroasă de o sută cincizeci de milioane de locuitori era izolată sub câmpurile de forţă ale oraşelor pe o lume muribundă, al cărei aer devenise o otravă mortală. Evacuarea fusese singura opţiune posibilă. Şi datorită lui Nigel Sheldon şi companiei CST care opera linkul de gaură de vierme Hanko, cetăţenii săi au fost expediaţi la patruzeci şi doi de ani-lumină, pe Anagaska.

Din păcate, la timpul acela Anagaska nu era nimic mai mult decât păduri sălbatice, prerie nativă şi junglă ostilă, cu un total de cinci pre-aşezări găzduind staţiuni de cercetare populate cu câteva sute de oameni de ştiinţă. Nigel avusese o soluţie chiar şi pentru asta. Interiorului găurii de vierme care transporta populaţia din Hanko către noua sa casă i-a fost dat un alt debit temporal, unul foarte lent, în raport cu universul exterior. Odată războiul încheiat, mii de miliarde de dolari au fost direcţionaţi pentru crearea unei infrastructuri pe Anagaska şi pe alte patruzeci şi şase de lumi-refugiu. A fost nevoie de mai mult de un secol pentru a finaliza dotările civice de bază şi locuinţele, construind metropole şi oraşe aproape staliniste ca aspect şi arhitectură. Dar când gaura de vierme din Hanko a fost în cele din urmă deschisă pe Anagaska, toţi cei care veniseră prin ea au primit un acoperiş deasupra capului şi hrană suficientă pentru a se susţine în timp ce puneau bazele agriculturii şi industriei noului lor cămin.

A fost, probabil, inevitabil ca după o astfel de traumă lumile de refugiu să se dezvolte mai lent din punct de vedere economic. Oraşele lor majore progresau anevoios într-o epocă în care restul Confederaţiei trecea prin schimbări profunde. Cât despre oraşele periferice, acestea au devenit aproape nişte băltoace nemişcate. Nimeni nu murea de foame, nimeni nu era foarte sărac, dar le lipsea dinamismul care mătura restul omenirii de când biononicul devenise disponibil, ANA intrase on-line, şi noi blocuri politice şi culturale erau în formare.

Kuhmo era un astfel de oraş. Puţine lucruri se schimbaseră în cele şapte secole dintre ziua în care noii săi rezidenţi sosiseră, ieşind poticnindu-se din transportoarele guvernamentale gigant, şi perioada în care se născuse Inigo. Când era copil, edificiul arcologic masiv hexagonal construit pentru a-i găzdui pe strămoşii săi încă domina centrul zonei civice, nivelurile superioare nelocuite deteriorându-se alarmant în timp ce etajele inferioare ofereau cazare ieftină familiilor defavorizate şi afacerilor de mâna a treia. De fapt, acesta se mai afla încă acolo şaizeci de ani mai târziu, când a plecat, o monstruoasă ruşine civică pentru un oraş care nu avea bani nici să-l renoveze, nici să-l demoleze.

O sută de ani mai târziu, treimea superioară a edificiului arcologic a fost în sfârşit demontată cu fonduri de la guvernul federal Anagaska, puse la dispoziţie pe motive de siguranţă publică. Apoi Visul Viu a făcut primăriei o ofertă financiară care nu prea a putut fi refuzată. Edificiul arcologic a fost în sfârşit demolat, ocupanţii săi fiind repartizaţi în suburbii noi scumpe, special construite. Pe locul fostului edificiu a apărut o clădire nouă, nu la fel de mare, dar mult mai importantă. Visul Viu construia ceea ce avea să fie primul templu de pe Anagaska, cu o bibliotecă bine dotată şi un colegiu gratuit anexat. Acesta a atras credincioşi de pe întreaga planetă şi de pe o bună parte din sistemele stelare din apropiere, mulţi dintre ei rămânând, schimbând natura oraşului Kuhmo pentru totdeauna.

Aaron stătea sub copacii novik înalţi care dominau parcul ce înconjura templul şi se uita în sus la turnuleţele oblice cu brăţările lor de piatră sculptate în relief, strâmbând din nas exasperat.

— Edificiul arcologic nu putea fi mai rău decât ăsta, spuse el. Acesta este templul suprem al liderului vostru, mesajul său către locul natal că a ajuns sus şi departe? La naiba! Trebuie să-şi fi urât cu adevărat oraşul ca să-i facă una ca asta. Asta îmi spune că trebuie să te fereşti de Kuhmoianii care-ţi aduc daruri.

Corrie-Lyn oftă şi scutură din cap.

— Ozzie, ce filistin poţi să fii.

— Cu toate astea, ştiu ce-mi place. Şi, doamnă, ăsta nu-mi place. Chiar şi vechile lumi Bigi 5 aveau o arhitectură mai bună decât asta.

— Deci, ce-ai de gând să faci, să-l loveşti cu un puls disruptor?

— Tentant, trebuie să recunosc. Dar nu. Vom începe să căutăm informaţii.

***

Muzeul Inigo, în realitate un altar, era la fel de rău pe cât se aşteptase Aaron să fie. În primul rând, nu puteau umbla liber prin jur. Au trebuit să se alăture cozii de devotaţi din afara intrării principale şi le-a fost atribuit un „ghid”. Turul a fost oficial şi structurat. Fiecare articol era însoţit de o înregistrare senzorială completă şi emanarea în gaia-câmp a conţinutului emoţional corespunzător. Aşa că a scrâşnit din dinţi şi şi-a pus un zâmbet pasiv pe faţă în timp ce erau conduşi în jurul casei în care copilărise Inigo. Aceasta fusese demontată cu grijă din zona iniţială, aflată la doi kilometri distanţă, şi restaurată cu dragoste folosind metode şi materiale specifice epocii. Fiecare cameră conţinea o poveste plictisitoare, dar adoratoare a zilelor copilăriei. Existau *solido*-uri ale mamei sale, Sabine. Drame simpatice ale bunicilor cărora le aparţinuse casa. O secţiune tristă dedicată tatălui său, Erik Horovi, care o părăsise pe Sabine la câteva luni după ce născuse. Replica reconstruită a maternităţii spitalului local.

Aaron privi gânditor *solido*-ul lui Erik şi îşi trimise u-amprenta în baza de date publică pentru a extrage informaţiile utile. Erik avea optsprezece ani când se născuse Inigo. Aaron verifică din nou şi află că Sabine avea optsprezece ani fără o lună atunci când născuse.

— Nu exista un program de contracepţie pe-aici, în zilele acelea? îl întrebă el brusc pe ghid.

Corrie-Lyn gemu şi se făcu roşie. Zâmbetul plăcut al ghidului dispăru o clipă, revenind destul de greu.

— Poftim?

— Contracepţia? E destul de comună pentru adolescenţi, indiferent în ce tip de cultură te maturizezi. Făcu o pauză, reexaminând informaţiile în esenţă inexistente despre părinţii lui Sabine. Cu excepţia cazului în care cei din familie erau catolici de stil vechi sau iniţiaţi talibani sau ortodocşi evanghelici. Asta erau?

— Nu, nu erau, spuse ghidul vexat. Inigo era mândru de faptul că nu provenea din niciuna dintre îngrozitoarele secte religioase medievale ale Terrei. Asta înseamnă că obiectivele sale rămân nealterate.

— Înţeleg. Deci, naşterea lui a fost planificată?

— Naşterea Sa a fost o binecuvântare pentru omenire. El este cel ales de Mergătorul-pe-Apă pentru a ne arăta ce se află în interiorul Golului. De ce mă întrebi? Eşti un fel de jurnalist al unisferei?

— Sigur că nu. Sunt antropolog cultural. Şi e normal să fii interesat de ritualurile de procreere.

Ghidul îi aruncă o privire suspicioasă, dar lăsă lucrurile să treacă. U-amprenta lui Aaron era pregătită să blocheze orice interogare pe care omul ar fi trimis-o în reţeaua locală. Reuşiseră să treacă de intrarea în muzeu fără nicio alarmă, ceea ce însemna că Visul Viu nu emisese încă o alertă la nivelul întregii Confederaţii. Dar ar fi răspuns cu siguranţă suficient de rapid oricărei potriviri de fişier de identitate cu el însuşi şi Corrie-Lyn, indiferent de pe ce planetă ar fi provenit. Şi faptul că venea de pe Anagaska abia la două zile după incidentul Riasi ar fi dezvăluit exact ce tip de navă foloseau. Nu putea lăsa să se întâmple asta.

— Cu greu poate fi numit un ritual, pufni ghidul.

— Antropologii cred că tot ceea ce facem poate fi rezumat în termeni de ritualuri, interveni Corrie-Lyn cu blândeţe. Spuneţi-mi, acesta chiar este dormitorul lui Inigo de la căminul universităţii?

Îşi flutură cu nerăbdare mâna spre camera holografică mohorâtă din faţa lor. Diverse piese ponosite şi putrede de

mobilier, care semănau cu cele prezentate integral în culori 3D erau expuse în camerele-stază transparente.

— Da, răspunse ghidul, regăsindu-şi echilibrul. Da, acesta este. Aici şi-a început formarea ca astro-fizician, primul pas pe drumul care l-a dus la Staţia Centurion. Ca mediu, semnificaţia sa nu poate fi în niciun fel exagerată.

— Doamne! murmură Corrie-Lyn.

Pe Aaron îl impresionă să vadă că-şi păstra faţa serioasă.

***

— Ce-a fost asta? întrebă Corrie-Lyn după ce urcară într-o capsulă-taxi pentru a se întoarce la hotelul spaţial.

— Nu crezi că e ciudat?

— Doi adolescenţi excitaţi au decis să aibă un copil. Nu e nemaiauzit.

— Ba, este. Erau amândoi încă la şcoală. Apoi Erik dispare la câteva luni după naştere. În plus, îmi spui că Inigo avusese o mătuşă, care a fost efectiv eliminată din familie. Şi tu susţii că Inigo este Înalt, ceea ce trebuie să se fi întâmplat fie la naştere, fie timpuriu în viaţa lui adică, înainte de misiunea pe Centurion.

— Ce te face să spui asta?

— Pentru că, aşa cum ai zis, avusese extrem de multă grijă să-şi ascundă natura de discipolii săi. Nu e logic să presupunem că a dobândit biononice după ce începu Visul Viu.

— Sigur, dar unde duc toate aceste teoretizări ale tale?

— Îmi spun doar ce grămadă de rahat este trecutul său oficial, declară Aaron, fluturând o mână înapoi spre muzeul care se micşora în depărtare. Farsa asta este un mod perfect de a acoperi povestea lui reală. Oferă o versiune alternativă perfectă cu suficiente puncte adevărate pentru a atinge o realitate verificabilă, care să meargă fără a fi contestată. Asta, desigur, numai dacă nu eşti ca noi şi se întâmplă să ştii câteva fapte incomode care nu se potrivesc. Dacă a fost născut Înalt, atunci unul dintre părinţii săi ar fi trebuit să fie Înalt. Sabine, aproape sigur, nu a fost, iar Erik în mod convenabil şi-a părăsit copilul la câteva luni după naştere.

— A fost prea mult pentru băiat, asta e tot. Dacă naşterea lui Inigo a fost un accident aşa cum crezi, asta nu e deloc surprinzător.

— Nu. Nu e asta. Nu cred că a fost un accident. Din contră. Îi ceru u-amprentei să examineze evenimente locale din anul anterior naşterii lui Inigo, folosind alte arhive decât ale Visului Viu. Aproape ajunseseră la hotel când primi răspunsul. Aha, asta este. Împărtăşi fişierul cu ea. Arhivele companiei de ştiri locale. Au fost cumpărate de o Intersolară în urmă cu două sute de ani, iar biroul din oraş a fost retrogradat şi închis, motiv pentru care dosarele au fost adânc ascunse. Blocul de artă de la Colegiul Kuhmo a ars cu opt luni şi jumătate înainte ca Inigo să se nască.

— Se spune că blocul a fost centrul unei lupte între găşti, spuse Corrie-Lyn în timp ce examina rapid fişierul. Un grup de copii înfierbântaţi s-au luat la bătaie pentru teritoriu.

— Da, sigur. Acum lansează o căutare pentru cultura de gang din Kuhmo. În special pentru incidente cu utilizare de arme. Dă-i drumul. Pun pariu unu la mie că nu există alte fişiere, nu la cincizeci de ani înainte şi după acea dată. Uită-te la istoria acestui loc înainte ca Inigo să fi construit monstruozitatea. Nu era nimic aici pentru care *să merite* să lupţi, nici chiar pentru nişte copii aflaţi la marginea societăţii. Consiliul era pasat cu schimbul între trei partide practic imposibil de distins, politicile lor fiind, cu siguranţă asemănătoare: taxe reduse, micşorarea pierderilor oficiale, atragerea de investiţii în afaceri şi asigurarea că parcurile arată destul de bine. La dracu’, nu au reuşit nici măcar să scape singuri de edificiul arcologic. Chestia aia a stat acolo timp de aproape nouă sute de ani. Nouă sute, pentru numele lui Ozzie! În toată perioada asta nu au fost în stare să se adune. Kuhmo este suprema fundătură de clasă de mijloc moartă rămasă pe loc, în acelaşi şanţ, timp de o mie de ani. Băieţii răi nu vor să facă parte dintr-un astfel de purgatoriu, e ca o condamnare la suspendare, dar cu tortură senzorială. Ei nu vor decât să plece.

— Bine, bine. Mă predau. Inigo are o istorie de familie dubioasă. Dar ce vrei să spui, de fapt?

— Teoria mea este că avem de-a face cu o infiltrare radicală. Perioada corespunde. Şi, cu siguranţă, asta nu figurează în niciun fişier de ştiri, ascuns sau nu.

— Şi-atunci cum putem afla ce s-a întâmplat cu adevărat?

— Într-un singur fel. Trebuie să întrebăm Protectoratul.

Corrie-Lyn gemu şi îşi luă capul în mâini.

***

Hangarul de întreţinere era la marginea portului spaţial Daroca. Unul dintre cele douăzeci şi trei de cuburi negre-lucioase identice dintr-un rând, ultimul rând într-un bloc de zece. Erau în total optsprezece blocuri. Era un port spaţial mare, mult mai mare decât complexul Marinei din cealaltă parte a oraşului. Locuitorii din Daroca erau puternic implicaţi în zborurile stelare, iar proiectul Air făcuse să crească în mod considerabil numărul de nave spaţiale în ultimele secole. Fără un link la funcţia de orientare din unisferă, o persoană putea rătăci în zonă toată ziua fără să fie în stare să distingă un hangar de altul. O modificare subtilă a software-ului de management de reţea al portului spaţial oferea o funcţie de dezorientare aproape identică ce era aplicată oricărei persoane neinvitate care utiliza navigarea electronică pentru a găsi hangarul lui Troblum. În timp ce celelalte structuri aveau întotdeauna deschise porţile pentru a primi sau elibera nave, a lui Troblum era ţinută închisă, cu excepţia foarte rarelor sale zboruri. Atunci când uşile împingeau diafragma în spate, un scut de securitate împiedica orice încercare de observare vizuală sau electronică a interiorului. Chiar şi cei câţiva lucrători loiali, care îşi făceau apariţia zi de zi, îşi parcau capsulele în afară şi foloseau o uşă laterală mică pentru a intra. Trebuiau apoi să treacă prin încă trei uşi ecranate pentru a ajunge în secţiunea centrală a hangarului. Aproape două treimi din clădirea principală erau ocupate de echipamente de sinteză şi de fabricare extrem de sofisticate. Toate sistemele erau personalizate. Troblum avusese nevoie de cincisprezece ani de rafinare pentru a ajunge la aspectul actual. Acesta era motivul pentru care avea nevoie de ajutorul altor persoane. Cibernetica Neumann şi extrudarea bionică erau sisteme magnifice pentru viaţa de zi cu zi, dar pentru orice altceva dincolo de obişnuit trebuia mai întâi să-ţi proiectezi echipamente pentru a construi maşinile care fabricau dispozitivul.

Pentru Troblum nu fusese nicio problemă să producă teoria materiei exotice modificate aflată în spatele motorului supraluminic de transfer planetar Anomine, nici chiar să descrie

tehnologia generatorului de bază pe care îl voia. Dar transformarea acestor abstracţii în realitate fizică era grea. Pentru început, avea nevoie de informaţii cu privire la tehnologia nova-bombelor, dar chiar şi după aproape o mie două sute de ani, Marina ţinea detaliile acestei arme îngrozitor de puternice clasificate. Şi aici avea să intervină Emily Aim.

Marius fusese cel care îi pusese pe cei doi în contact. Emily lucrase pentru divizia de arme a Marinei de pe Augusta. După trei sute de ani, pur şi simplu se plictisise.

— Nu mai avea niciun rost, îi spusese ea lui Troblum la prima lor întâlnire. Nu am făcut nicio armă cu adevărat, timp de nouă de secole. Laboratoarele nu fac decât să rafineze sistemele pe care le avem deja. Orice concept întrucâtva nou era blocat aproape imediat de tipii de sus.

— Vrei să spui de ANA: Guvernare? întrebase el.

— Cine ştie de unde provin ordinele? Tot ce ştiu este că la noi ajung de la biroul amiralului Kazimir şi că sărim cât mai rapid şi cât mai sus de fiecare dată. E o nebunie. Nu ştiu de ce ne mai deranjăm să avem o divizie de cercetare în domeniul armelor. Din câte ştiu, flota de descurajare nu şi-a schimbat navele sau armamentul de cinci sute de ani.

Problema pe care i-a prezentat-o a fost suficient de interesantă pentru ea ca să-şi amâne descărcarea în ANA. După Emily, s-au alăturat încet şi alţii pestriţei sale echipei. Dan Massell a cărui experienţă în configurarea moleculară funcţională era de neegalat, Ami Cowee pentru a ajuta la formatarea materiei exotice. Mai mulţi tehnicieni s-au tot perindat de-a lungul anilor, sporind gama cibernetică Neumann, plecând apoi după ce dispozitivul lor construia succesorul necesar. Dar cei trei rămăseseră cu el încă din primii ani. Vârsta şi răbdarea lor, derivate din nivelul Înalt, însemna că erau probabil singurii care îl putuseră tolera atât de mult timp. Asta şi interesul lor comun faţă de natura proiectului.

Atunci când capsula îmbătrânită a lui Troblum a aterizat pe rampa din afara hangarului, acesta a fost nedumerit să vadă doar capsula lui Emily şi pe cea a lui Massell parcate lângă peretele de beton negru lucios. O aştepta şi pe Ami.

Imediat însă ce a trecut prin al doilea birou, a ştiut că ceva era în neregulă. Nu se simţea vibraţia tăcută a maşinilor. Odată scutul ridicat de peste a treia uşă, câmpul lui de nivel redus nu a detectat nicio activitate electronică dincolo de aceasta. Hangarul fusese împărţit în două, cu *Mellanie's Redemption* parcată la un capăt, o prezenţă întunecată voluminoasă, în nuanţa secţiunii de asamblare. Troblum stătea sub prova navei şi se uita în jur fără să înţeleagă. Modulele cibernetice Neumann din faţa lui erau mai mari decât o casă, puse la un loc într-un cub din ceva ce semăna cu dale de sticlă translucide de dimensiunea unor capsule comerciale, fiecare iradiind propria lumină primară individuală. Era ca şi cum un curcubeu s-ar fi spulberat numai pentru a fi luat fâşie cu fâşie şi băgat într-o cutie transparentă. În centru, la trei metri deasupra capului lui Troblum, era un con stacojiu cu negru, mecanismul ejector al terminalului de extrudare. Acesta ar fi trebuit să fie înfăşurat într-o reţea extrem de complexă de câmpuri cuantice care să intersecteze compresoare de alimentare, regulatoare electronice şi injectoare moleculare de blocare. Nu putea detecta nicio licărire de energie. Dacă totul ar fi mers bine în ultimele câteva zile, motorul de transfer planetar ar fi trebui să fie asamblat în proporţie de două treimi, atom cu atom într-o matrice stabilă de materie superdensă ţinută la un loc de propriul câmp integrant coerent. Până acum cilindrul ar fi trebuit să fie vizibil în extruder, sclipind de la radiaţiile exotice realiniate ca şi cum ar fi conţinut propria galaxie.

În loc de asta, Emily şi Massell stăteau pe carcasa ca o cutie a unei faze-DK de joncţiune atomică de la baza echipamentului cibernetic, bând ceai. Când l-au văzut venind, amândoi tăcuţi, cu feţele triste, i-au aruncat priviri vinovate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Un fel de instabilitate, spuse Emily. Îmi pare rău, Troblum. Formatul câmpului integrant nu a fost corect. Ami a trebuit să-l închidă.

— Şi nu mi-a spus!

— Nu a putut să te privească în ochi, a replicat Massell. A ştiut cât o să fii de dezamăgit. A zis că nu a vrut să fie ea cea care îţi frânge inima.

— Asta nu e… ah, a gemut el. Biononicul a lansat un potop de inhibitori neuronali în momentul în care a detectat faptul că gândurile îi deveneau din ce în ce mai agitate. Tremura de parcă fusese lovit de o rafală de aer arctic. Dar concentrarea îi era perfect clară. O listă de priorităţi sociale i-a sărit în sus, în exovedere. Vă mulţumesc că m-aţi aşteptat şi m-aţi informat personal. O voi suna pe Ami şi o să-i spun că nu a fost vina ei.

Emily şi Massell au schimbat o privire albă.

— Drăguţ din partea ta, zise ea.

— Cât de mare a fost instabilitatea?

Massell a tresărit.

— Nu e bine. Trebuie să reexaminăm întregul efect, cred.

— Nu putem consolida pur şi simplu?

— Sper că da, dar chiar şi asta va crea un efect de domino asupra structurii interne.

— Poate că nu, a intervenit Emily, fără să pară prea încrezătoare. Am inclus nişte marje mari de operare. Există foarte multă flexibilitate în cadrul parametrilor de bază.

Troblum a rămas tăcut, cu o consternare pe care nici inhibitorii nu o puteau atenua. Dacă Emily se înşela, dacă era necesară o reproiectare completă, atunci echipamentul cibernetic Neumann trebuia reconstruit. Ceea ce le-ar fi luat ani buni. Din nou. Şi acest generator fusese speranţa lui sinceră, crezuse cu adevărat că va avea un dispozitiv funcţional până la sfârşitul săptămânii. Era singura modalitate de a face lumea să-i accepte teoria. Marius va avea grijă ca Marina să nu sprijine cercetarea, era sigur de asta. Asta era tot ce-i rămăsese, ultima fărâmă de dovadă.

— Poţi să obţii resurse, nu-i aşa? spuse Massell cu o voce încurajatoare. Adică, ai reuşit să-ţi împingi teoria la nivelul ăsta. A făcut un gest către grămada tăcută de echipament cibernetic Neumann. Trebuie să ai nişte aliaţi politici puternici în comitete. Şi ăsta nu a fost un pas înapoi propriu-zis. Un singur lucru a fost nealiniat.

Troblum a evitat în mod deliberat să privească în direcţia lui Emily. Massell nu fusese unul dintre oamenii lui Marius.

— Da, pot obţine, probabil, alocaţiile pentru o reconstrucţie.

— Bine, atunci! Vrei să începem imediat sau aşteptăm câteva zile?

— Să aşteptăm câteva zile, spuse Troblum, trecând în revistă lista lui de priorităţi sociale. Vom avea cu toţii nevoie de un timp pentru a ne reîncărca bateriile după asta. Voi începe să revăd telemetria şi vă sun atunci când cred că ştiu cum ar trebui să fie noul format al câmpului integrant.

— Bine. Massell i-a zâmbit încurajator în timp ce aluneca de pe carcasă. Există un anume tehnician, Air, căreia i-am promis o ieşire într-o staţiune. O s-o anunţ că sunt liber. A mai aruncat o privire albă spre Emily, apoi a plecat.

— Vor exista resurse pentru a continua? întrebă ea.

— Nu ştiu. Poate nu de la prietenul nostru comun. Un gând răutăcios îi spunea că de rezultatul acesta cel care beneficia cel mai mult era Marius. Oare cât de departe ar merge reprezentantul Facţiunii Acceleratorilor pentru a realiza asta? Dar voi continua într-un fel sau altul. Am încă unele resurse personale rămase.

Expresia ei a devenit sceptică în timp ce privea în jur la ansamblul uriaş de echipamente ultrasofisticate.

— În regulă. Dacă ai nevoie de ajutor la revizuirea datelor, spune-mi.

— Mulţumesc.

Biroul lui Troblum nu era impozant. Un colţ într-una dintre camerele anexe, suficient de larg pentru un fotoliu mare cu spătar Înalt în mijlocul unei matrice de mare capacitate de proiecţie *solido.* S-a prăbuşit pe pernele uzate şi s-a uitat prin fereastra îngustă la secţiunea de asamblare a hangarului. Acum era singur, şi puterea produselor chimice neuronale se diminua. Nu avea inima să înceapă o revizuire pentru diagnosticare. Motorul ar fi alunecat uşor din extruder în cala dinainte modificată a lui *Mellanie's Redemption.* La sfârşitul săptămânii ar fi fost gata să arate Confederaţiei că avea dreptate, să deschidă un nou capitol în istoria galactică. În principiu, Înalţii nu ar fi trebuit să se simtă frustraţi, dar acum îi venea să lovească în rahatul de echipament cibernetic Neumann.

***

Ceva mai târziu, în aceeaşi după-amiază, reţeaua de securitate a hangarelor l-a informat pe Troblum că o capsulă aterizase pe rampa din exterior. Încruntat, a îndepărtat senzorul de imagine din vederea periferică şi a privit cu ochiul liber cum uşa capsulei se prelingea deschizându-se. Marius a păşit afară.

Troblum, de fapt, se temea pentru viaţa lui. Avertizarea de la restaurant fusese suficient de dură. Dar Troblum fusese atât de sigur că designul pentru unitatea de propulsor era bun, încât nu se putea opri să creadă că întregul proces de fabricaţie fusese viciat cumva în mod deliberat – sabotat, cu alte cuvinte. Exista o singură persoană care ar fi putut face asta. A aruncat o privire calculată spre *Mellanie's Redemption.* Chiar şi cu biononicul furnizat de facţiune, Marius nu ar fi putut să tragă prin câmpul de forţă al navei.

Dar asta nu avea să se întâmple. Troblum nu avea unde să fugă. Cu siguranţă nu avea niciun prieten – niciunul, niciunde. Şi, dacă Marius venise aici ca să-l elimine, venise la ordinele Acceleratorilor. Ascunderea în interiorul navei ar amâna doar inevitabilul.

Trebuie să încep să mă gândesc la asta, la o cale de ieşire.

Fără tragere de inimă, a ordonat reţelei hangarului să deschidă uşa laterală.

Marius a intrat în birou, alunecând în felul său imperturbabil obişnuit. A aruncat o privire în jur, nederanjându-se să-şi ascundă dezgustul.

— Deci, aici îţi petreci zilele.

— E ceva în neregulă cu asta?

— Nu, deloc. Marius a zâmbit subţire. Toată lumea ar trebui să aibă un hobby.

— Ai unul?

— Nu l-ai aprecia.

— Deci, de ce eşti aici? Am făcut cum ai cerut, nu am făcut presiuni asupra Marinei.

— Ştiu. Şi faptul nu a trecut neremarcat. A studiat grămada imensă de cibernetică Neumann prin fereastra biroului. Condoleanţele mele. Ai investit mult efort în ziua de azi.

— De unde ai ştiut…

Ochii verzi şi siniştri ai reprezentantului s-au întors să se holbeze la Troblum.

— Nu fi copil. Sunt aici pentru că ai nevoie de mai multe fonduri şi avem un alt mic proiect care te-ar putea interesa.

— Un proiect? Din moment ce nu părea să fie în pericol imediat de a fi sacrificat, Troblum nu-şi putu înfrâna o scânteie de interes.

— Unul pe care-l vei găsi greu de refuzat odată ce vei cunoaşte detaliile. Este vorba despre o unitate supraluminică pe care vrem să o producem. Cine ştie? Poate că se va scurge ceva surplus de aici de care vei putea profita.

Troblum chiar nu se putea gândi ce tip de unitate ar putea dori Facţiunea ANA, mai ales după ultimul proiect ultrasecret la care lucrase pentru Marius.

— Şi mă vei ajuta să obţin fondurile suplimentare ca să reconstruiesc ce-i aici?

— Bugetele sunt reduse în aceste vremuri incerte, dar o finalizare rapidă şi cu succes a programului nostru de producere a unităţii supraluminice ar însemna, probabil, găsirea unor fonduri neutilizate pe care le-am putem redirecţiona spre tine. Cu toate acestea, avem, de asemenea, ceva ce te-ar putea interesa, un bonus, dacă vrei.

— Ce anume?

— Genomul lui Bradley Johansson.

— Ce? Imposibil. Nu a mai rămas nimic din el.

— Nu chiar. S-a reîntinerit, de mai multe ori, la o clinică dintr-o lume izolată. Am avut o oportunitate de acces cu mai multe secole în urmă.

— Vorbeşti serios?

Marius a ridicat o sprânceană.

— Asta sună bine, spuse Troblum. Foarte bine. Aproape că nu trebuie să mă gândesc.

— Am nevoie de un răspuns, acum.

Încă o dată, Troblum nu ştia ce s-ar fi întâmplat dacă spunea nu. Nu putea detecta nicio armă activă încorporată în reprezentant, dar asta nu însemna că moartea nu ar fi putut fi bruscă şi irevocabilă. Era ca biciul şi morcovul pentru măgar.

— În regulă. Dar mai întâi am nevoie de câteva zile să analizez ce s-a întâmplat aici.

— Ne-ar plăcea să zbori la staţia noastră de asamblare imediat.

— Dacă nu pot rezolva problema asta ca să fiu liniştit, nu va fi bine nici pentru tine. Cred că ştii şi tu asta.

Marius şi-a asprit privirea, ochii întunecându-i-se de la smarald la aproape negru.

— Foarte bine, ai patruzeci şi opt de ore. Nu mai mult. Mă aştept să fii pe drum până atunci. Transferă un fişier cu planul de zbor în u-amprenta lui Troblum.

— Voi fi.

Fusese nevoie de o mulţime de biononice pentru a-l împiedica pe Troblum să tremure în timp ce reprezentantul părăsea biroul. Nu putea face nimic pentru a opri sudoarea să-i păteze costumul de-a lungul coloanei vertebrale. După ce senzorii i-au arătat capsula reprezentantului ridicându-se de pe rampă, se întoarse să privească din nou secţiunea de asamblare. Totul era mult prea curat; problema era pe punctul de a fi rezolvată cu succes; oferta generoasă de a-l ajuta să plătească pentru o soluţie; plus promisiunea de necrezut de a fi capabil să-l cloneze pe Bradley Johansson. Troblum şi-a lăsat câmpul biononic să măture echipamentul cibernetic inert.

— Ce-a făcut nenorocitul ăla? a murmurat. În jurul lui proiectoarele *solido* au început să erupă, umplând aerul cu un viscol multicolor de ecuaţii fine, fierbând spumoase când interacţionau. Undeva, în planul a cărui elaborare îi luase cincisprezece ani de muncă, trebuia să existe o greşeală, o eroare deliberată. Singura persoană care o putuse insera acolo era Emily. A apelat secţiunile în care fusese direct implicată. O emoţie începu să-i dea târcoale când începu să treacă în revistă datele. A durat un timp, dar în cele din urmă şi-a dat seama că era tristeţe.

***

Din biroul în care se afla, în al cincilea hangar mai jos de cel al lui Troblum, Curierul putea vedea doar capsula lui Marius care se ridica din nou în aer. Tot ce folosea erau propriii ochi,

reprezentantul Accelerator nu avea cum să ştie că se afla sub observaţie directă.

— A plecat, a raportat el. Iar hangarul acela a denaturat protocolul de orientare de bază al portului spaţial – nu poţi ajunge acolo dacă nu eşti invitat. E, cu siguranţă, un cuib pentru unele activităţi de băieţi răi. Vreţi să mă infiltrez?

— Nu, mulţumesc, a răspuns Facţiunea Conservatoare. Vom utiliza observaţia pasivă pentru moment.

— Cum este înregistrat acest personaj, Troblum?

— Documentele arată că este un fel de entuziast al Războiului Starflyer. Jurnalele de zbor ale navei lui sunt interesante, vizitează unele locuri lăturalnice.

— Credeţi că este şi el un reprezentant?

— Nu. E un fizician cu ceva contacte la nivel înalt în Marină.

— Are legătură cu Marina?

— Da.

— În ce privinţă?

— Artefacte şi acţiuni legate de Războiul Starflyer. Interesul său frizează fanatismul.

— Şi-atunci, de ce i-ar face Marius o vizită personală?

— Bună întrebare. Îl vom investiga în continuare.

— Eu pot merge acasă acum?

— Da.

— Excelent!

Dacă ajungea la gaura de vierme interstelară terminus de pe Arevalo în următoarele zece minute, putea fi înapoi acasă la timp pentru a lua ceaiul cu fetele.

Al treilea vis al lui Inigo

Era o seară de vară splendidă. Soarele luminos colora în arămiu incinta Breslei Oumodelatorilor în timp ce Edeard traversa curtea principală cu nouă laturi. Trase adânc aer în piept în timp ce urmărea echipa de cinci ge-cimpanzei care curăţau ultimul petic de kimuşchi de pe acoperişul canisei. Micile şi puternicele lor mâini-gheare rupeau fâşii lungi prăfuite de vegetaţie violetă groasă, dezgolind ardezia gălbuie. Cuştile erau ultimele dintre clădirile din curte care urmau să fie dichisite. Acoperişurile şi jgheaburile de pe toate celelalte laturi erau curate şi reparate. Nu mai curgea nimic peste tinerii genistari, niciuna dintre scurgeri nu mai deborda de fiecare dată când ploua. Pereţii beneficiaseră şi ei de renovarea făcută de noua echipă de cimpanzei în incinta Breslei. Masa de gurkvine era tunsă din nou în formă de dreptunghiuri galbene îngrijite, fluturând între uşi şi ferestre, permiţând ucenicilor pietrari să refacă articulaţiile de mortar din pereţi. Un beneficiu suplimentar al îndelung neglijatei curăţări era în acest an o recoltă bogată de ciorchini de fructe suculente de culoare roşu-închis legănându-se suspendate până aproape de sol.

Edeard se opri pentru a le permite lui Gonat şi lui Evox să mâne mânjii ge-cai în grajduri pentru noapte.

— Toţi periaţi şi pregătiţi? îi întrebă pe cei doi tineri ucenici.

Îşi aruncă televederea asupra animalelor, le verifică blana scurtă şi dură, căutând urme de murdărie.

— Bineînţeles că sunt, exclamă indignat Evox. Ştiu cum să instruiesc o ge-maimuţă, Edeard.

Edeard zâmbi încântat, surprins de cât de mult semăna acum cu Akeem în felul în care îi conducea pe cei trei noi ucenici ai Breslei. O putea simţi pe Sancia într-o boxă dincolo de grajdurile Impliciţilor stând liniştită pe un scaun, cu cea de-a treia mână plutind în jurul unui ou, sculptând subtil natura embrionului de genistar. Tinerii erau talentaţi. Nerăbdători, fireşte, dar dornici să înveţe. Doi dintre noii ge-cai fuseseră sculptaţi de Evox, care era excesiv de mândru de mânji.

Primirea de ucenici însemnase un real punct de cotitură pentru Akeem şi Edeard. Evox li se alăturase la abia o săptămână după caravana Witham fatidică de anul trecut. Sancia şi Gonat se mutaseră în dormitorul ucenicilor înainte de venirea iernii, iar acum alţi doi fermieri discutau despre trimiterea copiilor la Breaslă cel puţin pentru următoarele luni de iarnă. După şase luni extrem de agitate de iniţiere şi acomodare, lucrurile se aşezaseră în incintă. Edeard îşi dădu seama că beneficia chiar şi de un articol de lux: timp liber. Şi peste toate astea mai era şi echipa de ge-cimpanzei care trebuia să înceapă renovarea de care incinta Breslei avea atâta nevoie. Pe măsură ce ucenicii îşi finisau treptat aptitudinile de instruire, cimpanzeii făcuseră unele lucrări de restaurare în interior, văruind pereţi, curăţând pardoseli şi chiar punând la conservat alimente în borcane şi butoaie. Iarna ce urma să vină nu avea să fie deloc la fel de sumbră ca acelea din trecut.

— Cum sunt pisicile? întrebă Gonat.

— Tocmai mă duc să le inspectez, spuse Edeard.

Pisicile avuseseră un asemenea succes cu extragerea apei, încât consiliul ceruse să fie săpat un al doilea puţ la celălalt capăt al falezei din marginea satului. Pe lângă producerea de pisici înlocuitoare pentru puţul existent, Edeard trebuia acum să supravegheze un cuib cu totul nou. În realitate nu duraseră atât de mult cât sperase el, abia doi ani. Şi erau încă deosebit de dificil de modelat.

— Nu uitaţi că avem o livrare de la ferma Doddit mâine-dimineaţă. Asiguraţi-vă că este spaţiu suficient în magazie.

— Da, gemură Gonat şi Evox.

Împingeau şi forţau mental mânjii zburdalnici să intre în grajdul lor înainte ca Edeard să le mai poată da un alt morman de sarcini. Întreaga curte rezona de tot felul de lătrături, mârâieli, răgete, behăituri ale diferitelor genuri. Cum ucenicii erau acum capabili să facă sculptură de bază, Breasla îşi dublase brusc ratele de incubaţie. Existau deja douăzeci de noi Impliciţi în grajduri. Akeem se consultase cu Wedard, hotărând să producă mai mulţi. Majoritatea animalelor ajungeau încă la ferme, dar cele mai multe dintre casele din sat îşi curăţaseră cuiburile scoase din uz şi cereau câte un ge-cimpanzeu sau

maimuţă. De când cu caravana Witham, cererea pentru ge-lupi crescuse dramatic. Totul mergea aproape cum îşi dorise Edeard, dar era încă descurajat de modul în care sătenii mai în vârstă refuzau să-l lase să le dea un simplu curs de împrospătare a cunoştinţelor despre cum să comunice instrucţiuni, informându-l ursuz că ei comandau genistari dinainte să se fi născut părinţii lui. Destul de adevărat, dar, dacă o făceau greşit încă de atunci, nimic nu avea să se schimbe şi urma să se aleagă cu o mulţime de genistari cu comportament obraznic zbânţuindu-se prin Ashwell şi enervând pe toată lumea. Aşa că Edeard încerca pe furiş să se asigure că puştii din sat aveau o pregătire decentă în capacitatea de a instrui animalele. Maica Lorellan îl ajuta în felul ei liniştit, permiţându-i lui Edeard să-i ţină locul la lecţiile pentru tinerii satului. Nimeni nu îndrăznise să protesteze.

Edeard ajunse în sala principală şi acceleră sus pe scări, bucuros să fie departe de curte. Un efect secundar al creşterii averii Breslei şi al numărului mai mare de genistari era mirosul puternic care venea de la grajduri. Se mutase din dormitorul ucenicilor în săptămâna în care sosise Evox, preluând camera unei calfe.

— Nu te pot confirma încă drept maestru, spusese Akeem grav, indiferent de ce-ai făcut dincolo de aceste ziduri sau cât de priceput eşti. Procedurile Breslei trebuie să fie urmate. Pentru a fi maestru trebuie să fi servit cel puţin cinci ani drept calfă.

— Am înţeles, răspunse Edeard, râzând în secret de formalitate. *Madona să ne ajute la modul în care bătrânii încearcă să păstreze lumea în ordine…*

— Şi ţi-aş mulţumi dacă ai lua breasla un pic mai în serios, te rog, se răstise Akeem.

Edeard îşi alungă rapid amuzamentul. Akeem părea capabil să simtă orice emoţie, oricât de bine ascunsă.

Noua lui cameră avea, de fapt, nişte mobilă în ea. Un birou decent pe care îl comandase el însuşi de la breasla Tâmplarilor, un dulap şi un scrin cu sertare – necesar pentru a depozita noua lui garderobă în creştere. Patul îngust avea o saltea moale de pene de gâscă. După câteva dezastre, reuşise în cele din urmă să le înveţe pe ge-maimuţele sale personale punctele fine ale

ritualului spălatului rufelor astfel încât, o dată pe săptămână, avea pe pat cearşafuri proaspete, parfumate cu lavandă din stratul cu ierburi din mica grădină a bucătăriei incintei – şi ea îngrijită în mod corespunzător, acum.

Se spălă rapid, folosind cana mare de apă din porţelan. Incinta Breslei nu era conectată încă la reţeaua rudimentară de conducte de apă a satului, dar Melzar promisese că o va face până la sfârşitul lunii. Atât el, cât şi fierăria încercau să proiecteze o sobă pentru încălzit apa în locuinţele individuale, producând diverse invenţii stranii, cu încrengături de conducte încolăcite în jurul lor. Până în prezent, conductele se spărseseră toate sau crăpaseră şi aveau scurgeri, dar ei făceau progrese.

Edeard îşi trecu vechiul aparat de ras de rezervă al lui Akeem peste firele de păr rebele de pe bărbie, tresărind la micile tăieturi făcute de lama zimţată. Un aparat de ras nou era următorul pe lista sa de comisioane, dar şi o oglindă decentă. Ge-cimpanzeii lăsaseră o grămadă de haine proaspăt spălate din care alese o cămaşă largă de bumbac alb pe care o purta cu pantalonii lui eleganţi de dromătase. Găsise în sat mai multe ţesătoare dornice să-i facă haine în schimbul unor ge-păianjeni. Akeem considera trocul drept o operaţiune comercială neînregistrată, avertizându-l că aceasta nu trebuia să interfereze cu comisioanele lor oficiale. Avea încă cizmele cumpărate în Witham. Un pic uzate acum, după un an, dar rămăseseră confortabile şi intacte. Singura problemă era că începeau să îl strângă din ce în ce mai mult. Crescuse aproape doi centimetri în înălţime în ultimul an, dar nu se rotunjise niciun pic. Îi era groază să nu sfârşească arătând ca Fahin văzând că ia în înălţime fără rotunjimile corespunzătoare.

Deschise partea de sus a micului butoi de piatră din faţa focului şi scoase o geantă de umăr din piele.

Era un loc relativ imun la televedere. Verifică dacă ceea ce se găsea în geantă nu fusese descoperit de alţi ucenici şi îşi trase cureaua peste braţ.

— Foarte îngrijit, observă Akeem.

Edeard tresări, strângând în braţe geanta într-un mod evident vinovat. Nu-l observase pe bătrânul maestru aşezat în holul principal. Toată lumea încercase să reproducă modul în care

bandiţii se ecranau, cu diferite grade de succes. Edeard nu era sigur cât de mult efort mental investise Akeem în asta. El avusese întotdeauna capacitatea de a sta liniştit şi de a se confunda în mod natural cu fundalul.

— Mulţumesc, răspunse Edeard, conştient că trăgea de partea de jos a cămăşii.

— Ieşi undeva? întrebă Akeem cu un amuzament şiret, făcând semn către masa lungă aşezată pentru cinci. Nu făcu nicio remarcă despre geantă.

— Hm... da. Mi-am îndeplinit sarcinile. O să încep să sculptez noii cai şi câini pentru ferma lui Jibit mâine. Trei dintre Impliciţi sunt la ovulaţie, masculii sunt în ţarcurile lor.

— Unele lucruri sunt, cu siguranţă, mai uşoare pentru alte specii, observă Akeem şi îndreptă spre hainele lui Edeard încă o privire semnificativă. Deci, pe care dintre stabilimentele rafinate ale oraşului nostru îl onorezi în seara asta?

— Hm, nu îmi pot permite să merg la tavernă. Mă întâlnesc doar cu câţiva alţi ucenici, asta-i tot.

— Ce drăguţ. Printre colegii ucenici se întâmplă să fie şi unii de sex feminin?

Edeard îşi ascunse gândurile, dar nu putea face nimic cu obraji care îi ardeau.

— Cred că Zehar va fi acolo. Probabil şi Calindy.

Ridică din umeri, arătându-şi inocenţa în astfel de chestiuni.

Pentru prima dată Akeem păru ciudat, deşi îşi pusese un scut puternic în jurul propriilor gânduri.

— Băiete... Poate cândva ar trebui să vorbim despre astfel de lucruri.

— Lucruri? murmură Edeard alarmat.

— Fete, Edeard. La urma urmei, ai şaisprezece ani acum. Sunt sigur că ai început să le observi în ultimul timp. Ştii ce să-i ceri doctorului Seneo pentru ca ah... *circumstanţele* să devină favorabile.

Chipul lui Edeard îngheţă în timp ce se ruga la Madona ca oroarea asta să înceteze.

— Eu... ăă, da. Da, ştiu. Mulţumesc. *Să merg la doctorul Seneo şi să cer un flacon de suc de vinak? Madona, mai degrabă l-aş reteza cu totul.*

Akeem se lăsă pe spate în scaun şi îşi ridică privirea în tavan.

— Ah, îmi amintesc propriile aventuri amoroase din tinereţe, din Makkathran. Oh, fetele acelea de oraş cu gătelile lor, cele de familie bună nu ar fi făcut nimic altceva cât era ziua de lungă decât să se răsfețe şi să se aranjeze pentru petrecerile şi balurile care ţineau toată noaptea. Edeard, cât îmi doresc să le fi putut vedea şi tu. Nu era una de care să nu te fi îndrăgostit la prima vedere. Desigur, toate îl aveau pe diavol în ele când le scoteai corsetul, dar ce vedere-ţi ofereau.

— *Trebuie* să plec, altfel întârzii, îi scăpă lui Edeard.

Celor de vârsta lui Akeem n-ar trebui să li se permită a folosi cuvinte, precum „amoros” şi „corset”.

— Desigur. Bătrânul maestru părea amuzat de ceva. Am fost egoist să te reţin aici.

— N-am întârziat prea mult.

— Şi nu mă refer la seara asta.

— Oh…

— Nu mai pot să te instruiesc, Edeard. Aproape ţi-ai depăşit maestrul. Cred că ar trebui să mergi la Makkathran pentru a studia la Breaslă, în Turnul lor Albastru. S-ar putea să-şi mai amintească numele meu. Cel puţin titlul meu mai are anumite prerogative, îţi pot da o scrisoare de recomandare.

— Eu… Nu, nu, nu pot să mă duc.

— De ce nu? întrebă Akeem uşor.

— La Makkathran? Eu? Nu. Oricum, e… atât de departe, nu ştiu nici măcar cât de departe. Cum aş putea ajunge acolo?

— La fel ca toată lumea, băiatul meu, cu una dintre caravane. Nu este nici imposibil, nici departe, Edeard. Trebuie să înveţi să-ţi ridici ochii deasupra orizontului, în special în această provincie. Nu te-aş vedea îngropat la Ashwell. Pentru că este ceea ce, cu siguranţă, se va întâmpla dacă rămâi aici. Nu vreau ca talentul tău să fie irosit. Există mai mult în această lume, în această viaţă decât un sat izolat la marginea pustietăţii. În mod sigur, doar călătoria la Makkathran îţi va arăta asta.

— Cu greu mi-aş irosi talentul stând aici. Satul are nevoie de mine. Uite ce s-a întâmplat deja, acum avem mai mulţi genistari.

— Ah, serios? Satul ăsta este deja neliniştit în privinţa ta, Edeard. Eşti puternic, eşti deştept. Ei nu sunt niciuna, nici alta. Oh, nu mă înţelege greşit, acesta este un loc plăcut pentru cineva ca mine ca să-şi trăiască ultimele zile. Dar nu este pentru tine. Ashwell a rezistat timp de secole înainte de tine şi va dăinui încă tot pe-atât. Crede-mă. Un loc şi nişte oameni atât de încăpăţânaţi şi înrădăcinaţi în ceea ce sunt nu vor dispărea în inima neagră a lui Honious fără tine. Îţi voi scrie scrisoarea săptămâna asta. Caravana Barkus va pleca înainte de sfârşitul lunii, îl cunosc pe Barkus de mult timp, îmi datorează nişte favoruri. Poţi să pleci cu el.

— Luna asta? şopti el uimit. Atât de curând?

— Da. Nu câştigi nimic dacă mai stai pe-aici. N-am nicio îndoială în această privinţă.

— Noile ge-pisici…

— Mă descurc, Edeard. Te rog, nu face plecarea mai dificilă pentru mine.

Edeard se îndreptă spre bătrânul maestru.

— Mulţumesc, domnule. Asta e… Zâmbi larg. Dincolo de imaginaţie.

— Ha. Vom vedea cât de mult îmi vei mulţumi peste un an. Maeştrii de la Turnul Albastru nu sunt nici pe departe la fel de permisivi pe cât am devenit eu. Se vor distra bine băgând supunerea în tine. Oasele tale vor fi negre şi albastre înainte ca prima zi să se încheie.

— Voi îndura, spuse Edeard. Puse o mână pe umărul bătrânului, îngăduind ca măcar o dată dragostea ce o simţea să-i strălucească în minte. O să le dovedesc că ai avut dreptate. Orice s-ar întâmpla, voi îndura, pentru dumneata. Nu le voi da niciodată motiv să se îndoiască de elevul dumitale. Şi te voi face mândru de mine.

Akeem îi luă mâna şi o strânse puternic.

— Sunt deja mândru. Gata acum. Tu te lălăi în timp ce prietenii tăi petrec. Du-te acum, iar eu voi lua încă o masă bună cu cei trei tineri netoţi ai noştri, ascultându-le conversaţia profundă şi răspunzând la întrebările lor provocatoare.

Edeard râse.

— Sunt un ucenic rău pentru că-mi părăsesc maestrul așa.

— Chiar eşti. Acum du-te, de dragul Madonei. Lasă-mă să-mi adun ce mi-a mai rămas din curaj, altfel dau fuga la tavernă.

Edeard se întoarse şi ieşi din sală. Aproape se opri, vrând să-l întrebe pe Akeem ce însemna *sunt deja neliniştiţi în privinţa ta.* O să-l întrebe mâine.

— Edeard, îl strigă Akeem.

— Da, maestre?

— Ai grijă. Păstrează tăcerea asupra plecării, chiar şi faţă de prietenii tăi. Invidia nu este o floare frumoasă şi are obiceiul de a da naştere la resentimente.

— Da, maestre.

Soarele căzuse pe partea de sus a meterezelor în timp ce Edeard se grăbea pe o uliţă desprinsă din strada principală, îndreptându-se spre stânca de granit din spatele satului. Culorile strălucitoare ale cerului nopţii îşi făceau apariţia prin albastrul zilei precum copacii prin ceaţa dimineţii. Bătrânul Buluku se afla chiar deasupra capului. Şarpele-vulpesc se manifesta ca un curs de apă violet care aluneca prin ceruri într-un mod pe care niciunul dintre puţinii astronomi de pe Querencia nu şi l-ar putea explica vreodată. Cu siguranţă nu se schimba odată cu anotimpurile, nici măcar nu orbita în jurul soarelui, în timp ce Edeard privea nebuloasa, o aşchie de lumină albastru-electric se ondula alene de-a lungul acesteia, o călătorie care va dura câteva minute, luminând prea slab pentru a arunca o umbră peste noroiul uscat al uliţei. Marea lui Odin era deja în derivă spre nordul orizontului, un petic aproximativ oval de ceată strălucitoare albastru si verde, care vizita nopţile de vară. Învăţăturile Madonei spuneau că aceasta era Inima Golului, locul în care Lorzii Cerului duceau sufletele bărbaţilor şi femeilor astfel încât să poată visa în continuare pentru tot restul existenţei într-un extaz liniştit. Numai cei buni şi care meritau erau binecuvântaţi cu o astfel de călătorie, dar Lorzii Cerului nu mai fuseseră văzuţi pe cerul Querenciei de atât de mult timp, încât nu mai erau nimic altceva decât o legendă şi o credinţă păstrată de credincioşii Madonei. Din marginile neregulate ale Mării lui Odin ieşeau recife, promontorii stacojii pe care Lorzii Cerului transportau sufletele celor mai puţin vrednici şi unde începea căderea îndelungată a acestora în Honious şi în uitare.

Edeard se întreba adesea dacă nu cumva atât de mulţi oameni nedemni fuseseră luaţi acolo sus de Lorzii Cerului încât pur şi simplu nu mai rămăsese niciuna dintre marile creaturi. Ar fi atât de tipic ca oamenii să provoace cu atâta nepăsare o astfel de distrugere în univers. Din fericire, învăţăturile Madonei spuneau că oamenii erau cei al căror spirit decăzuse. Din acest motiv Madona Empyreana fusese desemnată de Primele-vieţi să-i ghideze pe oamenii înapoi la calea care i-ar duce din nou în Inima Golului. Era trist faptul că în ziua de azi nu mai erau mulţi cei care ascultau bunele cuvintele ale Madonei.

— Îi chemi pe Lorzii Cerului? întrebă o voce.

Edeard zâmbi şi se întoarse. Televederea lui o urmărise de când ieşise din biserică, în urmă cu zece minute. Unul dintre motivele pentru care alesese în mod special acest traseu. Salrana ieşi din umbra pieţei. În spatele tarabelor părăsite, biserica domina liniştitor restul clădirilor din sat. Acoperişul său de cristal licărea, reflectând lumina de la felinarele altarului.

— Nu au răspuns, zise el. N-o fac niciodată.

— Într-o zi o vor face. Oricum, nu eşti tocmai pregătit să navighezi spre Inimă încă.

— Nu. Nu sunt.

Edeard nu prea putea răspunde umorului ei. Putea la fel de bine să călătorească în Inimă, dată fiind distanţa până la Makkathran. *Cum va face ea faţă plecării mele?*

Nu era singurul care creştea în această vară. Salrana adăugase şi ea câţiva centimetri în ultimii ani. Umerii ei erau laţi, de parcă se transforma într-o tipică fată robustă de fermier, dar, în timp ce fetele de seama ei se îngrăşau, pregătite pentru secolul lor de trudă pe pământ, ea rămânea subţire şi agilă. Roba simplă albă-albastră de novice îi era strâmtă, ceea ce îl făcea întotdeauna pe Edeard să se uite la ea într-un mod cu totul nepotrivit. Nu că n-ar mai fi fost şi alte lucruri care să contribuie la asta. Salrana îşi pierdea dolofăneala de căţeluş pentru a dezvălui cei mai clar conturaţi pomeţi pe care îi văzuse el vreodată. Toată lumea îşi dădea seama cât de frumoasă avea să fie. Din fericire, încă avea pistrui şi părul castaniu îi rămăsese sălbatic ca de fetiţă, altfel ar fi fost de nesuportat să se afle în prezenţa ei. Aşa cum era, privea prietenia ei cu încântare şi

consternare în egală măsură. Era mult prea tânără pentru a fi dornic să se culce cu ea, deşi nu se putea împiedica să se întrebe cât va mai dura până când va fi destul de mare pentru asta. Astfel de gânduri îl făceau să se teamă că Madona îl va lovi cu un fulger gigantic bubuitor venit chiar din Honious. Cu toate că, desigur, preotesele ei se căsătoreau.

Irelevant acum. Chiar dacă o să mă întorc, asta se va întâmpla peste câţiva ani. Ea va fi atunci împreună cu un bădăran din sat şi cu trei copii.

— Eşti într-o stare de spirit ciudată, spuse Salrana, inocentă şi curioasă. Este totul în regulă?

— Da. De fapt, este. Am primit nişte veşti bune. Veşti grozave. Ridică o mână. Şi îţi voi spune mai târziu, promit.

— Doamne, un secret, şi încă în Ashwell. Pariez că aflu până mâine la prânz.

— Pun pariu că nu.

— Pui pari pe ce?

— Nu. Sunt nedrept. E o chestie personală.

— Acum eşti doar crud. Mă voi ruga Madonei să te ierte.

— Drăguţ din partea ta.

Ea se ridică, aproape de el, încă zâmbind dulce.

— Deci, te duci până la peşteri?

— Ah, da, unul sau doi au spus că s-ar putea duce acolo. M-am gândit să merg şi eu.

— Atunci, când sunt invitată?

— Nu cred că maica Lorellan ar dori să mergi la peşteri pe timp de noapte.

— Ha! Sunt o mulţime de lucruri pe care buna maică nu ştie că le fac.

Îşi flutură sfidător părul, îndreptându-şi umerii. Poza agresivă dură câteva secunde, după care începu să chicotească.

— Ei bine, mă voi ruga să nu afle, îi spuse el.

— Mulţumesc, Edeard. Îl frecă jucăuş cu mâna de-a lungul braţului. Cine ar fi crezut doar cu doi ani în urmă? Amândoi fericiţi. Şi tu, unul dintre băieţi acum.

— Am participat la o luptă înainte să mă accepte.

Am omorât oameni. Chiar şi acum mai putea vedea faţa banditului înainte ca omul să se zdrobească de copac, uimirea şi frica acestuia.

— Bineînţeles că ai participat, ăsta e un lucru tipic de băiat. De aceea te duci în peşteri din nou în seara asta. Toţi trebuie să găsim o modalitate de a trăi aici, Edeard. Vom rămâne în Ashwell pentru o lungă perioadă de timp.

El nu putu să-i răspundă, zâmbindu-i doar.

— Şi fii atent la Zehar asta. Se laudă deja cu modul în care intenţionează să te aibă. A fost foarte descriptivă. Pentru o ucenică de brutar.

— Ea? Adevărat? Vrea să...?

Faţa Salranei luă un aer de drăcuşor.

— Oh, da. Şi îi suflă un sărut, chicotind. Să-mi dai detalii. Mor să ştiu dacă poţi într-adevăr să faci astfel de lucruri rele.

Apoi se întoarse brusc, cu fusta ridicată, porni alergând pe pantă în jos, chicotind.

Edeard lăsă să-i scape o respiraţie lungă. Emoţiile îi erau la fel de instabile ca şi picioarele. Dacă exista un motiv să rămână în Ashwell, tocmai se uita la el. Televederea lui o urmă mult timp după ce trecuse de colţ, luând-o pe strada principală, asigurându-se că era în siguranţă în timp ce fugea spre misiune.

Numeroase peşteri găureau stâncile de la marginea satului Ashwell. O mulţime dintre ele fuseseră extinse de-a lungul deceniilor, transformate pentru lunile lungi de iarnă în depozite în care temperatura şi umiditatea nu variau aproape deloc. Multe dintre cele mai mari erau folosite ca hambare. Edeard nu era interesat de acestea. În schimb, se îndreptă către o fisură mică având un unghi ciudat în stânca de la capătul de vest al falezei, la numai treizeci de metri de locul unde începea peretele înconjurător. A trebuit să se lupte cu o grămadă de bolovani netezi pentru a ajunge la ea, apoi se prinse de buza de sus şi îşi făcu vânt în întuneric. Oricine mai mare decât el ar fi avut probleme reale ca să treacă prin deschidere. El însuşi ar fi putut s-o mai utilizeze pentru încă un an sau cam aşa ceva. Odată ajuns înăuntru, pasajul se deschidea mai larg. Murmurul moale al fundalului de televorbire al satului se întrerupse brusc. Lumea lui imediată se contractă într-un întuneric sumbru, umed.

Nici măcar capacitatea sa de televedere nu putea percepe printr-o astfel de adâncime de stâncă. Tot ce putea simţi era cavitatea deschisă în jurul lui. Numai după ce merse puţin de-a lungul curbei văzut o licărire de lumină galbenă în faţă.

Şapte ucenici erau adunaţi în peştera îngustă cu o crăpătură mare deasupra, drept în vârf, stând în jurul câtorva lămpi uzate vechi ale căror fitile scoteau o grămadă de fum. Discuţia se opri la intrarea lui, apoi zâmbetele înfloriră a bun venit. Era o senzaţie îmbucurătoare, de apartenenţă. Chiar şi Obron ridică vesel o mână. Fahin îi făcu şi el semn. Edeard era foarte conştient de Zehar care îl urmărea cu privirea cu o intenţie aproape felină şi îi zâmbi nervos. Răspunsul ei fu un zâmbet carnivor.

— Nu credeam că vii, spuse Fahin.

— Am întârziat doar puţin, explică Edeard.

Îşi deschise sacul şi scoase sticla mare de vin, fapt care îi aduse câteva fluierături apreciative în timp ce le-o arăta.

Fahin se aplecă mai aproape.

— Credeam că ai fugit speriat de Zehar, murmură în şoaptă cu un aer de cunoscător.

— Dulce Madona, spune la toată lumea, numai mie nu?

— Am auzit-o din întâmplare pe Marilee. Încerca s-o facă pe Kelina să ia nişte suc de vinak de la farmacia lui Seneo. Am presupus că erai şi tu părtaş la asta.

— Nu, mârâi Edeard.

— OK. Dacă se ridică problema, vreau să spun dacă *se ridică,* spune-mi doar. Pot să-ţi aduc un flacon fără să ştie nimeni, în special Seneo.

— O să ţin minte, mulţumesc.

Fahin dădu din cap, ca şi când îi era indiferent. O atitudine confirmată de gândurile sale de suprafaţă pasive. Îşi desfăcu tolba de leacuri antică şi scoase nişte frunze uscate de kestric. Amândoi deveniră centrul atenţiei nu foarte subtile a celorlalţi ucenici din peşteră.

Edeard îşi schimbă poziţia şi deschise vinul. Era roşu-închis, lucru despre care Akeem susţinea mereu că era un semn de calitate. Edeard nu fusese niciodată sigur. Tot vinul disponibil în Ashwell avea un gust puternic, care persista şi în ziua

următoare. Bănuia că se va obişnui în cele din urmă, dar să-i şi placă…

— Fahin, unde te vezi în cincizeci de ani?

Ucenicul înalt al medicului îşi ridică privirea de la micul mojar de ardezie pe care îl pregătea.

— Eşti foarte serios în seara asta, prietene. Ai grijă, ea are efectul ăsta asupra oamenilor.

Pentru o clipă Edeard crezu că era vorba despre Salrana, apoi ochii lui Fahin priviră spre Zehar, o mişcare amplificată de lentilele sale supradimensionate.

— Nu, spuse Edeard iritat. Serios, haide, peste cincizeci de ani. Pentru ce munceşti?

— Voi fi doctor, desigur. Seneo este, de fapt, mult mai în vârstă decât cred majoritatea oamenilor. Şi ea spune că sunt ucenicul ei cel mai promiţător din ultimele decenii.

Începu să macine frunzele de kestric cu mişcări cât mai uşoare.

— Asta e tot? Doctor de ţară?

— Da. Fahin îşi luă privirea de la Edeard cu gândurile iritate. Eu nu sunt ca tine, Edeard. Honious să mă ia! Nu sunt nici chiar ca Obron. Sunt sigur că ai de gând să conduci Breasla Oumodelatorilor la măreţie în următorul secol. Vei fi, probabil, primarul nostru peste treizeci de ani. Numele Ashwell se va răspândi, oamenii vor veni, iar acest teren va înflori din nou. Toţi aşteptăm asta de la tine. Deci, având în vedere circumstanţele, medicul satului şi prietenul tău în astfel de momente nu este un obiectiv neînsemnat la urma urmei.

— Crezi cu adevărat că o să fac asta?

— Poţi s-o faci. Fahin transformă ultimii fulgi de frunze într-un praf fin. Ori asta, ori vei conduce o armată barbară să scuture Makkathranul şi să răstoarne vechea ordine. Ai puterea de a face şi asta. Am văzut. Toţi am văzut. Acest tip de putere îi atrage pe oameni.

— Nu vorbi aşa, spuse Edeard. Nici măcar în glumă.

— Cine glumeşte? Fahin turnă pulbere de kestric într-o ţeavă mică de argilă albă, adăugând apoi nişte tutun.

Edeard se uită la prietenul său cu o solemnitate alarmată. *Asta este ceea ce cred oamenii? De asta se simt neliniştiţi?*

— Ştii că paznicii de la poartă spun că încă mai prind cu televederea ultravulpile tale pe timp de noapte, uneori, spuse Fahin. Le păstraţi acolo?

— Ce? Nu! Am gonit-o atunci când ne-am întors, ai fost cu mine, m-ai văzut. Şi cum ar putea să ştie asta gardienii, proştii ăia bătrâni. Dorm aproape toată noaptea şi nu pot distinge un animal de altul, la orice distanţă.

— Ultravulpile astea au zgardă.

— Nu sunt ale mele! insistă el. Stai, sunt mai multe? Ştii că am stăpânit doar una. Când le-au văzut? întrebă curios.

Fahin lovi un chibrit şi trase puternic din ţeavă, suflând flacăra în bol.

— Nu sunt sigur, pufăi el fumul. Acum vreo două luni.

— De ce nu mi-a spus nimeni? Aş putea afla dacă sunt reale.

— Chiar, de ce?

Chibritul se stinse, iar Fahin trase adânc în piept. Aproape imediat, ochii îşi pierdură concentrarea.

Edeard se uită la prietenul lui cu spaimă crescândă. Se adunaseră aici pentru băutură şi fumat şi ca să stea de vorbă, la fel cum făcuseră toţi ucenicii, de când fusese întemeiat Ashwell. Dar în ultima vreme Fahin fuma aproape noapte de noapte. Era un obicei care se înrădăcinase de când se întorsese de la caravana Witham.

— Dulce Madona! murmură Edeard în timp ce ceilalţi ucenici se apropiau.

Poate că plecarea din locul acesta va fi un lucru bun. Fahin îi trecu ţeava lui Genril. Zehar, zâmbitoare, întinse o mână spre sticla de vin a lui Edeard. El luă în mod deliberat o înghiţitură mare înainte de a o da mai departe.

***

Primul lucru pe care Edeard îl făcu atunci când se trezi fu să râgâie oribil. Când încercă să se întoarcă, se lovi tare cu tâmpla de podeaua rece.

Avu nevoie de un moment pentru a realiza că nu era culcat pe salteaua lui bună şi moale. Din anumite motive, era întins pe podea lângă pat, încă îmbrăcat complet în afară de o cizmă. Şi puţea!

Gemu din nou şi simţi acidul ridicându-i-se în gât. Renunţă la toate încercările de control şi vomită spectaculos. În timp ce făcea asta, frica îl lovi, storcându-i transpiraţii reci din fiecare por. Tremura şi îşi ştergea jalnic lichidul ce i se prelingea de pe buze, aproape plângând de suferinţă.

Mahmureala o putea suporta, chiar şi pe cea de la vinul roşu, dar asta era mai mult decât o pedeapsă pentru un exces. Simţise acest lucru înainte. Pădure. Bandiţi. Ambuscadă.

Trupul său reacţiona la alcool şi la cele câteva fumuri trase pe ţeavă în timp ce mintea îi striga la un anumit nivel, profund instinctiv, pericolul de moarte ce se apropia din întunericul din jur. Se forţă să se ridice. O lumină subţire pastel de la cerul de noapte spăla obloanele, dezvăluindu-i camera mică. Nimic nu era în neregulă, în afară de el însuşi. Scânci la intensitatea mare a spaimei care îl inunda, aşteptând să fie învăluit de ceva groaznic în orice secundă. Mahmureala îi făcea capul să zvâcnească dureros. Îi era greu să se concentreze, dar treptat reuşi să-şi adune un pic televederea şi să scaneze în jur.

Cei trei ucenici dormeau în dormitorul lor. Îşi forţă capacitatea mai departe, aproape plângând din cauza durerii care-i scânteia în spatele ochilor. Akeem, de asemenea, dormea pe patul lui. În curte, tinerii genistari dormeau şi ei, foindu-se şi agitându-se în stilul lor. Două pisici tropăiau delicat de-a lungul acoperişurilor, urmărind nişte rozătoare mici. La poartă, ge-lupul în cuşca lui de pază tradiţională de piatră zăcea ghemuit, cu capul mare legănându-i-se lent, în timp ce veghea supus drumul exterior.

Edeard gemu din cauza efortului de căutare făcut până acum şi îşi lăsă televederea să pălească, încă tremura şi îi era frig. Pieptul cămăşii îi era dezgustător de lipicios, iar mirosul devenea şi mai rău. Greaţa ameninţa să se întoarcă. Se luptă să iasă din cămaşă şi se târî până la dulăpiorul de noapte pe care era un pahar cu apă, apoi luă mai multe înghiţituri mari. În sertarul din partea de jos era o pungă de petale uscate înmuiate într-un ulei pe care le pregătise Fahin. O deschise, închise ochii şi băgă una dintre petale în gură. Avea un gust îngrozitor, dar luă o ultimă înghiţitură de apă, străduindu-se s-o înghită.

În toţi cei şaisprezece ani ai lui nu se simţise niciodată atât de mizerabil. Şi totuşi frica nu se diminua. Lacrimile ameninţau să-i

blocheze vederea şi tremura din nou, strângându-şi braţele la piept.

Ce se întâmplă cu mine?

Se clătină până la fereastră şi deschise obloanele. Aerul răcoros al nopţii curgea în valuri înăuntru. Marea lui Odin căzuse aproape sub orizont, ceea ce însemna că nu trecuseră mai mult de două ore după miezul nopţii. Acoperişurile de paie înclinate ale satului erau răspândite în jurul lui, palide în lumina slabă pâlpâitoare a nebuloasei. Nimic nu mişca. Dar, nu ştia din ce motiv, vederea acestei seninătăţi pur şi simplu îi accentua spaima. Pentru o clipă auzi ţipete, văzu flăcări. Stomacul i se strânse şi se aplecă peste pervaz.

Madona, de ce-mi faci asta?

Când se îndreptă, se uită instinctiv la poarta satului, cu turnurile sale gemene. Gardienii nu se vedeau. Dar erau la aproape opt sute de metri distanţă şi era noapte. Edeard îşi ţinu respiraţia şi se apucă de latura ferestrei într-o determinare sumbră. Televederea îi ţâşni în afară. *Dacă paznicii sunt bine, mă duc direct în pat.*

Turnurile erau construite din piatră finisată. În ultimele decenii fuseseră consolidate în interior cu căptuşeli de lemn groase. Chiar şi aşa, nu erau găuri în pereţi, ci doar câteva fisuri alarmant de lungi, în zigzag. Parapetul era suficient de solid pentru a ţine zece paznici, care puteau trage cu o serie de arme grele în jos, spre cineva destul de prost ca să ia cu asalt poarta. În seara asta turnul de est era pustiu. Un om solitar stătea pe parapetul de vest sub clopotul de alarmă. Era cu faţa orientată spre interior, privind spre sat. Trei cadavre zăceau pe dale la picioarele lui.

Edeard se clătină în stare de şoc şi încercă să-şi refocalizeze televederea. Aceasta mătură locul şi înăuntru, şi afară înainte de a se concentra din nou pe parapet. Gândurile omului singuratic străluceau cu o nuanţă de satisfacţie. Edeard simţi un zâmbet mental murdar.

— Salutare! îi televorbi omul.

Gâtul lui Edeard se contractă, oprindu-i brusc răsuflarea.

— Cine eşti?

Râsete mentale răsunară batjocoritor.

— Ştim cine eşti tu. Ştim totul despre tine, băieţaşule dur. Ştim ce-ai făcut cu prietenii noştri. Din cauza asta vei fi al meu în noaptea asta. Şi îţi promit că nu vei muri repede.

Edeard icni de groază şi plonjă departe de fereastră. Chiar şi aşa, putea simţi încă atingerea slabă a televederii celuilalt. Îşi puse toată puterea pe care o avea în televorbire şi strigă:

— Akeem! Akeem, trezeşte-te! Bandiţii sunt aici. Sunt în sat.

Strigătul lui mental fu ca un fel de semnal. Strălucirea moale a minţilor se materializă pe uliţele şi aleile care se întindeau printre case şi în incintele breslelor. Edeard ţipă. Erau peste tot!

Atât de mulţi! Fiecare bandit din sălbăticie trebuie să fie aici în noaptea asta.

— Ce-i, pentru numele Madonei? veniră întrebătoare gândurile neclare ale lui Akeem.

— Bandiţi, răsună Edeard din nou, cu vocea şi mintea. Sute de bandiţi. Sunt deja aici.

Împunse fiecare ge-lup din incintă cu un imbold mental, declanşându-le starea de atac. Mârâituri sonore, periculoase începură să se audă din curte.

Cinci bandiţi îşi făcură apariţia în stradă în afara complexului Breslei, puternici şi încrezători, nefăcând nicio încercare să se ascundă. Nu aveau pielea murdară şi părul ciufulit al celor din pădure. Aceştia purtau tunici simple de culoare închisă şi cizme solide. Nu aveau nici arcuri şi săgeţi. În mod ciudat, purtau câte două centuri care le înconjurau trunchiul, încrucişându-li-se peste piept. Cutii mici de metal erau prinse pe centurile de piele, împreună cu mai multe feluri de cuţite. Şoaptele lor se revărsau în eter, în timp ce televorbeau. Apoi Edeard simţi ultravulpile pe jos, alături de ei. Fiecare avea câte două fiare domesticite şi instruite.

— Oh, dulce Madona, nu! suspină el.

Mintea lui îl înregistră pe Akeem televorbind cu ceilalţi bătrâni, gânduri rapide şi precise de dat alarma.

Era prea târziu. Flăcările apăreau deja pe acoperişurile din Ashwell. Torţe groase cu ulei de foc se răsuceau prin aer, ghidate prin telekinezie pentru a ateriza în plin pe acoperişurile de paie. Focul se extinse rapid, ajutat de lunile uscate de vară.

O strălucire portocalie, înspăimântătoare începu să acopere satul.

Ge-lupii se învârteau în cerc în curtea Breslei. Edeard, plin de furie, îşi întinse a treia mână şi trânti porţile, deschizându-le pentru ei. Atunci auzi zgomotul pentru prima dată. Un zgomot groaznic, tunător, ca şi cum o sută de pistoale trăgeau toate dintr-odată. O lumină albă fulgeră peste fereastra deschisă, iar mintea lui simţi bucuria murdară din gândurile bandiţilor din strada de jos. Ge-lupii căzură în chinuri, mintea lor radiind semnale teribile de durere în timp ce carnea le era sfâşiată. Unii dintre ei reuşiră să supravieţuiască armelor ciudate pentru a se ciocni cu ultravulpile. Zgomotele metalice se diminuară în timp ce animalele se luptau sărind şi zvârcolindu-se, sfâşiindu-se reciproc.

Atunci auzi Edeard un ţipăt de femeie. Tumultul era prea mare, prea multă spaimă mătura întregul Ashwell, pentru ca televederea lui să-i poată lua urma, dar ştia ce înseamnă sunetul acela. Ceea ce ar însemna pentru fiecare femeie din sat prinsă în viaţă. Şi pentru oricare fată.

Trimise un singur gând pătrunzător la biserică.

— Salrana!

— Edeard, veni înapoi ca un lătrat televorbirea ei panicată. Sunt aici, sunt în biserică.

Mintea lui o găsi imediat, televederea mărind imaginea ca şi cum ar fi iluminat-o cu un fascicul puternic de lumină. Era ghemuită de frică în camera ei din casa stareţei, în partea din spate a bisericii. În interiorul domului, trei bandiţi înaintau de-a lungul culoarelor pustii, radiind triumf şi dispreţ cu ultravulpile mergând alături de ei. Maica Lorellan se dăduse deja jos din pat şi se îndrepta spre biserică pentru a se înfrunta cu profanatorii. Pentru o femeie evlavioasă, mintea ei strălucea cu o agresivitate neobişnuit de puternică.

Bandiţii şi ultravulpile lor o vor sfâşia, Edeard ştia asta.

— Pleacă, îi spuse el Salranei. Mişcă-te, acum! Pe fereastră şi în grădină. Păstrează distanţa şi nu te opri. Ia-o spre piaţă, este pietruită, nu e niciun foc acolo. Ne întâlnim la standul de cântărire a porumbului.

— Oh, Edeard!

— Fă-o. Fă-o acum!

El alergă la fereastră. Nu era o distanţă prea mare până în stradă, iar măcelul dintre ultravulpi şi ge-lupii supravieţuitori aproape se terminase. Oricare ar fi fost învingătorii, le putea face faţă. Flăcările curgeau peste paiele de pe cabanele terasate din partea opusă. Uşile erau larg deschise, iar oamenii alergau afară, cu scuturi ferme în jurul trupurilor şi cuţitele ridicate. Bandiţii îşi poziţionară armele şi zgomotul reîncepu. Edeard privi împietrit cum armele scurte scuipau flăcări albastru-violet. Cumva reuşeau să tragă zeci de gloanţe, armele reîncărcându-se singure, imposibil de repede. Sătenii se zguduiră şi se prăbuşiră în agonie cu scuturile copleşite de rafala de gloanţe.

— Ticăloşii! strigă Edeard şi sări.

— Nu! Nu!

Televorbirea lui Akeem fusese suficient de puternică pentru a face o jumătate sat să se oprească. Chiar şi armele amuţiră un moment.

Edeard ateriză, călcâiul descălţat fulgerând durerea în sus pe picior. Se întoarse spre cel mai apropiat bandit, chircit de parcă se pregătea să sară să-l ia la trântă. Cumva simţea că şi Akeem, şi banditul din turnul de pază îşi ţineau respiraţia. Banditul din faţa lui ridică arma în întuneric, urlând de încântare. Edeard îşi întinse a treia mână, închizând-o în jurul armei. Nu era sigur dacă scutul lui ar putea rezista gloanţelor care aveau să se abată asupra lui, dar, ca la orice armă, trebuia mai întâi să apese pe trăgaci. Ochii banditului se holbară de surpriză văzând că propria ecranare nu reuşea să respingă puterea lui Edeard. Apoi strada se umplu de un urlet îngrozit în timp ce degetele bărbatului erau rupte într-o succesiune rapidă. Edeard roti arma în faţa privirii îngheţate a banditului până când omul ajunse să se uite drept în vârful ei, apoi apăsă cu putere pe trăgaci. Descărcarea fu extraordinară, chiar dacă nu durase mai mult de o secundă înainte ca ceva să mârâie în interiorul mecanismului armei. Îi zbură capul banditul de pe umeri. Bucăţi sângerânde aterizară pe strada noroioasă.

Alţi trei bandiţi îşi ridicară armele. Edeard acţionă cotropindu-le carnea şi ţinând-o strâns cu a treia mână, împiedicându-i să facă cea mai mică mişcare.

— Luaţi-i, le spuse sătenilor care supravieţuiseră şi care ieşeau poticnindu-se din cabanele cuprinse de flăcări.

— Oh, moartea ta va fi deosebită, îi transmise banditul din turnul de veghe.

Un pistol trosni în spatele lui Edeard. Se întoarse, eschivând, pentru a vedea cum al cincilea bandit cade pe propria armă, împins în jos de un roi de ge-cimpanzei dirijaţi de Akeem.

— Ţi-am spus „nu”, îl mustră televorbirea maestrului său.

— Mulţumesc, răspunse Edeard.

Sătenii îi sfâşiau pe bandiţi cu o ferocitate pe care o găsi tulburătoare. Edeard dădu drumul cadavrelor însângerate. Apoi toată lumea se întoarse spre el, aşteptând îndrumare.

— Intraţi în incinta complexului Breslei, le spuse, conştient de modul în care vorbele lui deveneau ecoul straniu al instrucţiunilor lui Melzar de atunci, din pădure. Grupaţi-vă. Asta o să dea scuturilor voastre mult mai multă putere.

— Şi tu, băiete, spuse Akeem când Edeard luă una dintre armele bandiţilor.

Era mult mai grea decât se aşteptase. O scană cu televederea care îi relevă un mecanism intern neobişnuit de complicat. Nu înţelegea nimic altceva decât trăgaciul. Nu părea să fi rămas multe gloanţe în cutia de metal din faţa încărcătorului.

— Trebuie s-o ajut pe Salrana.

— Nu. Totul e pierdut aici. Pleacă. Trăieşte, Edeard, te rog! Supravieţuieşte doar în noaptea asta. Nu-i lăsa să câştige.

Edeard începu să alerge în sus pe stradă, tresărind de fiecare dată când laba piciorului descălţat atingea pământul.

— N-au să distrugă satul ăsta.

— Au făcut-o deja, băiete. Ascunde-te. Scapă!

Îşi trimise televederea înainte, pentru a-i semnala eventualii bandiţi. Văzu o ultravulpe venind în salturi pe o alee. Când apăru, Edeard, care era aproape la acelaşi nivel cu ea, îşi împinse a treia mână în craniul creaturii şi îi smulse creierul. Se prăbuşi în lumina sinistră a paielor mistuite de foc. Strada era o albie de flăcări, la fel de luminoase ca zorile. Ţipete, strigăte şi

focuri de armă se insinuau în hârâitul aspru, constant al flăcărilor.

— Eşti bun, nu-i aşa? îl zeflemisi banditul din turnul de veghe.

Edeard îşi împinse televederea în turn, dar omul nu mai era acolo. O scanare rapidă a zonei înconjurătoare nu-i relevă nimic în afară de porţile principale rupte şi de paznicii satului morţi.

— Unde s-a dus? se întrebă Edeard agitat. Akeem, ajutor, nu-i pot simţi pe jumătate dintre ei!

Auzi un mecanism de pistol trosnind încet şi îşi întări scutul. Explozia de gloanţe veni dinspre cabana pe lângă care tocmai trecuse. Avusese noroc, hotărî el după aceea, nu toate gloanţele îl loviseră, ieşise din raza de ochire a bandituluilui. Mintea lui înregistră o televorbire uşoară.

— Nu, nu el.

Chiar şi aşa, forţa loviturii fu de-ajuns să-l trimită înapoi pe spate, pe jumătate ameţit. Instinctiv, pipăi cu a treia mână sursa focurilor de armă. Un bandit ieşi ameţit pe drum, scuturându-şi capul. Edeard întinse a treia mână până la cuptorul de paie de deasupra şi trase tare. Valuri dense de flăcări cojiră acoperişul dezintegrat, trântindu-l peste banditul care se prăbuşi în genunchi. Ţipetele îi fură din fericire înăbuşite.

— Eşti bine? întrebă Akeem.

Edeard gemu, ridicându-se din nou în picioare. Erau flăcări peste tot, ferocitatea lor trimiţând până la cer mingi uriaşe de paie care împrăştiau mii de scântei. Ferestrele şi uşile aruncau serpentine de flăcări întortocheate portocalii. Căldura intensă îi muşca torsul gol. Era sigur că simte cum pielea începe să i se umple de fisuri şi băşici.

— Sunt aici, răspunse el. Dar nu-i pot simţi, nu ştiu unde sunt.

Ştia că banditul din turnul de veghe venea, alunecând ascuns printre spiralele flăcărilor şi zidurile prăbuşite.

— Încearcă asta, spuse Akeem.

Vocea televorbirii lui se întinse, ridicându-se precum ciripitul păsărilor. Părea că-i umple craniul lui Edeard. Un dar de cunoştinţe, gânduri şi uneori amintiri care explicau cum se efectua o sarcină mentală specifică. Edeard absorbise în acest fel sute de explicaţii elementare privind arta de a sculpta, dar acest lucru era mult mai complex. Când cântecul încetă, începu

să-şi modeleze televederea împreună cu a treia mână într-o forţă simbiotică împletind un scut de întuneric prin aer în jurul lui. Era ca şi cum stătea în mijlocul unui nor gros de ceaţă.

— Acum te rog, pledă Akeem. Pleacă de-aici! Nu-ţi irosi viaţa, Edeard, nu face un gest inutil. Te rog! Aminteşte-ţi Turnul Albastru din Makkathran. Du-te acolo. Fii cineva.

— Nu pot să vă las! strigă el în noaptea teribilă.

— Satul este deja pierdut. Acum du-te. Du-te, Edeard! Nu lăsa să se piardă totul.

Edeard ar fi vrut să strige că maestrul său greşea, că prietenii lui curajoşi de ucenicie şi maeştrii lor puternici, precum Melzar şi Wedard, conduceau lupta ripostând. Dar, uitându-se la focul devastator din jur, îşi dădu seama că nu era adevărat. Ţipetele umpleau încă aerul, împreună cu mârâitul ultravulpilor şi zgomotul mortal al armelor. Rezistenţa se reducea la câteva incinte de bresle şi câteva săli. Restul satului ardea în ruină. Nu mai era nimic de salvat. Cu excepţia Salranei.

— Edeard se forţă să se ridice în picioare şi începu să alerge din nou spre piaţă. Un bandit grăbit trecu pe lângă el de-a lungul străzii, la cinci metri distanţă. Omul nu ştiu niciodată cât de aproape fuseseră unul de altul. Edeard ar fi putut atât de uşor să-l ucidă şi să se mai răzbune puţin. Dar asta i-ar fi indicat banditului din turnul de veghe unde se afla şi, cu toată furia şi disperarea lui, Edeard ştia că nu avea nici priceperea, nici puterea de a câştiga confruntarea.

Trecu în viteză pe lângă încă trei bandiţi înainte de a se avânta în piaţă. Aceasta era înconjurată de un zid de foc, dar era mai rece printre tarabe. Doi bandiţi râdeau ţinând o femeie, în timp ce al treilea o viola. Ultravulpile patrulau în jurul micului grup, păzindu-l.

Edeard pur şi simplu nu putea să treacă peste aşa ceva. O recunoscuse pe femeie, nu-i ştia numele, dar lucra la tăbăcărie, ajutând la pregătirea pieilor.

Prima dată când bandiţii realizară că ceva nu era în ordine fu când ultravulpile se opriră brusc. Toate cele şase fiare îşi răsuceau capetele rotunde. Fălcile uriaşe se deschideau, pregătindu-şi colţii de mărimea degetelor unui om.

— Ce… reuşi să spună unul dintre bărbaţi.

Îşi ridică arma, dar era prea târziu. Ultravulpile săriră pe ei. Mai multe ţipete izbucniră în jurul tarabelor.

— Ah, iată-te, îi televorbi o voce bucuroasă. Mi-a fost teamă că vei fugi de mine.

Edeard mârâi către cerul acoperit de fum. Oricât încerca, nu-şi putea da seama care era sursa televorbirii.

— Acum ce faci acolo, în afară de faptul că-mi sacrifici camarazii? Oh, da, înţeleg.

Edeard era conştient de Salrana era ghemuită în spatele tejghelei, în standul de cântărit porumbul, uitându-se în sus cu o expresie nedumerită. Începu să sprinteze spre ea.

— E în piaţă, anunţă banditul peste tot satul. Apropiaţi-vă.

Edeard îi simţi pe bandiţi întorcându-se din drum ca să se îndrepte spre el.

— Oh, minunat! Cea foarte tânără, de la biserică, nu-i aşa? Da, am recunoscut-o. Păi felicitări, micul şi durul meu prieten! Bună alegere. Merită cu siguranţă să rişti totul pentru ea.

Edeard ajunse în standul de cântărit porumb şi îşi anulă camuflajul. Salrana icni uluită când apăru în faţa ei.

— Te-am prins.

Edeard era cât se poate de conştient de satisfacţia presantă din televorbirea banditului. Era o scânteiere minusculă, o urmă abia sesizabilă de tropăit de picioare, de muşchi încordaţi de efortul de *a ajunge acolo, ca să-l captureze pe temutul băiat.*

— Chiar la sfârşit am să-ţi tai pleoapele ca să nu ai de ales şi să vezi cum o am, spuse banditul, dublându-şi televorbirea cu o explozie de plăcere întunecată. Va fi ultimul lucru pe care îl vei vedea înainte de a muri. Dar vei merge direct la Honious ştiind asta – o voi păstra pentru mine. Vine cu mine, durule. Şi o voi pune la muncă în fiecare noapte. Fata ta o să-şi petreacă următorii zece ani purtându-mi copiii.

— Ridică-te! strigă Edeard şi o trase de braţ pe Salrana.

Ea hohotea, iar picioarele moi n-o ascultau.

— Nu-l lăsa să mă prindă, îi spuse plângând. Te rog, Edeard! Omoară-mă. N-aş putea suporta asta. N-aş putea… Mai degrabă mi-aş petrece eternitatea în Honious.

— Niciodată, spuse el.

O cuprinse cu braţele şi o trase sub scutul lui de întuneric.

— Aduceţi ultravulpile în piaţă! ordonă banditul. Urmăriţi-l. Găsiţi-i mirosul.

— Haide, şopti Edeard. Porni spre intrarea principală, dar se opri. Mai mult de zece bandiţi cu ultravulpi veneau pe stradă, îndreptându-se spre el. Ignorau puii de găină frenetici şi ge-cimpanzeii agitaţi care alergau depărtându-se de limbile letale ale flăcărilor ce consumau clădirile din jur. Madona!

Căută în jur, neîndrăznind să folosească televederea, fiindu-i teamă că banditul diabolic l-ar putea detecta.

— Nu-mi pasă dacă focul îngreunează urmărirea. Găsiţi-l!

Tonul banditului era furios, ceea ce era prima bucăţică de veste bună pe care Edeard o primise toată noaptea. Aruncă o privire de jur împrejur şi văzu doar cât de intens devenise focul. Fiecare clădire era aprinsă, un turn de fum oribil ondulându-se sute de metri deasupra satului, acoperind constelaţiile şi nebuloasele. Sub încercuirea sumbră, zidurile se prăbuşeau, trimiţând avalanşe de mobilă arzând şi grinzi desprinse de-a lungul uliţelor. Chiar şi bandiţii deveneau mai precauţi pe măsură ce aleile mai mici erau blocate. Desigur, distrugerile incendiilor îi închideau şi lui Edeard căile de scăpare. Era nevoie de o diversiune, şi încă rapid. Îşi băgă a treia mână într-o grămadă de butoaie de bere, răsturnându-le. Câteva se sparseră, iar un val de bere se revărsă pe pavaj, răspândindu-se pe o suprafaţă mare. În acelaşi timp, înşfăcă mintea a cât mai mulţi genistari putu ajunge şi îi trase în piaţă, oferindu-le adăpost. Animalele se îngrămădiră de-a lungul tarabelor, umplând culoarele înguste. Ultravulpile săriră în urmărirea lor, scuturându-se de restricţiile mentale pentru a se supune instinctelor mai primitive ale vânători.

— Aproape inteligent, anunţă banditul. Crezi că-ţi vei acoperi mirosul? Ei bine, de ce nu eviţi şi asta, durule?

Bandiţii din piaţă formară o linie lungă şi începură să tragă, măturând cu focuri de armă în arc, pe suprafeţe largi. Genistarii urlau şi schelălăiau în timp ce gloanţele le sfârtecau carnea. Săreau şi alergau, încercând să se ascundă de gloanţele care măturau în urma lor. Ultravulpile, şi ele lovite, schelălăiau de ură şi de suferinţă. Zeci de animale cădeau lipsite de viaţă pe pavaj. Sângele amestecat cu bere se scurgea în josul pantei.

Edeard şi Salrana stăteau ghemuiţi în timp ce gloanţele muşcau din tarabele din jurul lor. Aşchii de lemn se răsuceau prin aer. Începură să se târască. Nu după mult timp armele se opriră. Edeard aşteptă să primească prin televorbire batjocura următoare, dar aceasta nu veni.

— Grăbeşte-te, o îndemnă.

Ţinându-se de mâini, o luară la fugă pe aleea care ducea în spatele incintei Breslei Tâmplarilor. Bandiţii şi ultravulpile lor patrulau în jurul zidurilor, în incintă totul ardea ca un cuptor, flăcările mistuind ateliere şi magazii, trimiţând limbi mari de foc spre cerul acoperit de fum. Acoperişul de ardezie al clădirii principale se prăbuşise deja. Edeard se întrebă dacă cineva era încă în viaţă în interior, adăpostit poate în beciuri. Cu siguranţă Obron ar fi găsit o cale. Nu-şi putea imagina o lume fără Obron.

Ajunşi la o răscruce de drumuri, Salrana încercă să o ia la dreapta.

— Nu pe-acolo! şuieră Edeard.

— Dar ăsta e drumul spre zid, şopti ea.

— Şi ei se aşteaptă la asta. Ultravulpile ne-ar simţi dacă am încerca să ne căţărăm peste metereze.

— Unde mergem, atunci?

— Spre faleză.

— Dar… nu vor căuta şi în peşteri?

— Nu ne vom adăposti în peşteri, o asigură.

Găsi o duzină de genistari încă în viaţă – în principal câini –, o pereche de cimpanzei şi chiar un mânz, apoi le ordonă să meargă încoace şi-ncolo pe drumul pe care plecau pentru a lăsa mirosuri false. Deşi bănuia că nici măcar ultravulpile nu-i puteau urmări cu atât de mult fum şi cenuşă în aer.

Fu nevoie de câteva minute pentru a ajunge la locul unde se săpa noul puţ. Până acum, Wedard şi echipa lui excavaseră doar cinci metri în jos, cu partea de sus dublată cu abia trei şiruri de piatră.

— Hai jos, îi spuse Edeard.

O scară mică ducea la platforma de lemn de la baza gropii pe care ge-maimuţele îşi petrecuseră zilele săpând piatra şi lutul.

— Vor căuta aici, spuse Salrana disperată.

— Numai dacă e deschis, replică sumbru Edeard, făcând semn spre capacul mare de piatră care urma să pecetluiască puţul după ce avea să fie terminat.

— Poţi să muţi ăsta? întrebă ea neîncrezătoare.

— Vom afla într-un minut. Dar sunt destul de sigur că nimeni nu poate televedea prin el.

Salrana începu să coboare scara brută cu mintea clocotind de frică. Edeard o urmă, oprindu-se atunci când capul îi ajunse la acelaşi nivel cu ghizdurile. Acesta era cel mai mare joc de noroc, unul de care depindeau acum vieţile amândurora, dar nu se putea gândi la nicio cale de ieşire din sat, nu pe lângă ultravulpi şi bandiţi în alertă. Trimise rapid o întrebare prin televorbire spre incinta Breslei Oumodelatorilor.

— Akeem? întrebă el liniştit.

Nu veni niciun răspuns. Încă nu îndrăznea să-şi folosească televederea. Cu o ultimă privire furioasă spre furtuna sălbatică de foc care fusese casa lui, îşi întinse a treia mână şi ridică dala imensă de piatră. Aceasta alunecă fără zgomot prin aer, la câţiva centimetri de sol, înainte de a se aşeza pe partea de sus a puţului cu un sunet hârşâit. Strălucirea portocalie a flăcărilor, zgomotul zidurilor care se prăbuşeau şi al oamenilor înspăimântaţi dispărură brusc.

Edeard aşteptă ore în şir. El şi Salrana stăteau agăţaţi unul de celălalt pe platforma de scânduri de pe fundul gropii, fiecare din ei luând de la celălalt câtă alinare putea. În cele din urmă, fata căzu într-un somn tulburat, tresărind şi gemând. El nu-şi putea permite acest lux.

Toate astea sunt din vina mea? Au vrut răzbunare pentru ambuscada din pădure? Dar ei au început. Sentimentul de vinovăţie cel mai puternic venea de la un singur gând care îi tot frământa şi-i tot frământa sufletul. *Aş fi putut face mai mult?* Acum era treaz şi partea cea mai rea din mahmureală se dusese. Se tot gândea la senzaţia care îl trezise atât de brusc. *Fusese* la fel ca alarma simţită în pădure, o presimţire că ceva era în neregulă. În mod normal, preotesele superioare ale Madonei Empyreaneene pretindeau că aveau o modestă putere de premoniţie acordată, desigur, de Madona însăşi. Deci un

astfel de lucru era posibil. *Dacă nu aş fi fost atât de prost… Dacă nu aş fi ignorat avertismentul…*

Nu voia să dea la o parte capacul de piatră. Ştia că scena care îi va întâmpina va fi aproape prea mult pentru ei de contemplat. *Vina mea. Numai vina mea.*

La câteva ore după ce se refugiaseră în groapă, câteva fâşii de lumină palidă se înfiltrau în jurul marginilor capacului, acolo unde piatra nu era destul de netedă. Edeard aştepta încă. Ridicarea soarelui nu avea să-i facă automat să plece pe bandiţi. Nu era nimic de care să se teamă pe distanţă de zeci de kilometri. Satele erau cele care vor aştepta de acum înainte cu groază căderea fiecărei nopţi.

— Nu ne-am închipuit niciodată că erau atât de bine organizaţi, spuse cu amărăciune Edeard. Eu, mai mult ca oricine, ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Nu fi prost, spuse ea. În întuneric întinse mâna spre el din nou braţul subţire îi cuprinse talia. Cum ai fi putut să ştii? Asta este ceva dincolo chiar şi de puterea de a prevedea a maicii Lorellan.

— Crezi că maica Lorellan avea putere de premoniţie?

— Nu prea mult, nu. Ieri-seară era preocupată de ceva, dar nu şi-a dat seama despre ce era vorba.

— Nu a putut să prevadă că va fi ucisă? Ce fel de putere de premoniţie este asta?

Salrana începu din nou să plângă în hohote.

— Oh, Madona, îmi pare rău! spuse el şi o îmbrăţişă strâns. Nu m-am gândit. Sunt atât de prost!

— Nu, Edeard. Ai venit să mă ajuţi. Pe mine, din toată lumea din Ashwell, toţi prietenii tăi, maestrul tău. De ce? De ce eu?

— Eu… Toţi anii aceia în care am fost doar tu şi cu mine împotriva lumii. Ai fost singurul prieten pe care l-am avut. Nu cred că m-aş fi descurcat fără tine. De câte ori nu m-am gândit să fug în sălbăticie…

Ea clătină din cap disperată.

— Atunci ai fi fost un bandit, ai fi fost unul dintre invadatorii din noaptea trecută.

— Nu spune asta. Niciodată. Îi urăsc. Întâi părinţii mei, acum… Nu se mai putu abţine, capul îi căzu în piept şi începu să plângă.

Totul. Totul s-a dus. N-am putut să-i ajut. Toată lumea era speriată de cât sunt de puternic, iar atunci când au avut cu adevărat nevoie de mine m-am dovedit inutil.

— Nu inutil, spuse ea. M-ai ajutat.

Petrecură mult timp, lipiţi unul de altul. Lacrimile lui Edeard se uscară după o vreme. Îşi şterse faţa, simţindu-se stupid şi nefericit. Mâinile Salranei îi cuprinseră faţa.

— Mă vrei? şopti ea.

— Aă… eu. Nu.

Fu un lucru foarte greu de spus.

— Nu? Gândurile ei, deja fragile, se revărsară într-un val de dezorientare rănită. Credeam…

— Nu acum, spuse el şi îi cuprinse mâinile.

Ştia ce era asta, durerea nimicitoare, singurătatea şi frica, toate atât de evidente în gândurile ei. Avea nevoie de consolare, şi intimitatea fizică era cel mai puternic fel de consolare dintre toate. Având în vedere starea lui emoţională şubredă, ar fi fost reconfortant şi pentru el. Dar îi păsa prea mult şi ar fi simţit prea mult că profită.

— Chiar mi-aş dori, dar eşti tânără. Prea tânără.

— Linem avusese un copil anul trecut şi nu era la fel de mare cum sunt eu acum.

El nu se putu abţine să surâdă.

— Asta e un exemplu pe care o novice să-l dea turmei ei?

— O turmă cu un singur membru.

Amuzamentul lui Edeard dispăru.

— Da. Unul.

Salrana se uită la capacul de piatră.

— Crezi că a mai rămas vreunul dintre ei?

— Unii, da. Desigur. Ashwell este un sat încăpăţânat şi rezistent, aşa spuse Akeem întotdeauna. Ăsta e modul în care a rezistat atât de bine schimbării în ultimele secole.

— Chiar ai fi vrut?

— Eu…

Găsea deconcertant modul în care putea sări de la un subiect la altul atât de uşor, mai ales atunci când *acesta* era unul dintre subiectele în cauză.

— Da, recunoscu el cu prudenţă. Trebuie să ştii cât de frumoasă eşti pe cale să devii.

— Mincinosule! Trebuie să îl vizitez pe doctorul Seneo de trei ori pe săptămână ca să-mi dea unguent pentru faţă.

— Te faci minunată, insistă el liniştit.

— Mulţumesc, Edeard. Eşti foarte drăguţ, ştii? Nu m-am gândit niciodată la alt băiat. Numai la tine, întotdeauna.

— Hm. Sigur.

— Ar fi groaznic să mor fecioară, nu-i aşa?

— Madona! Eşti cea mai rea novice din tot Golul.

— Nu fi atât de prost. Madona trebuie să se fi bucurat grozav de dragoste. Ea a fost soţia lui Rah. Jumătate din Makkathran pretinde că descinde din ei. Asta înseamnă o mulţime de copii.

— Asta trebuie să fie o blasfemie.

— Nu. Înseamnă să fii uman. De aceea Madona a fost unsă de Primele-vieţi, pentru a ne reaminti mereu cum să descoperim adevărata noastră natură.

— Ei bine, acum însă trebuie să ne gândim la supravieţuire.

— Ştiu. Deci câţi ani trebuie să am? Vârsta ta?

— Hm, probabil, da. Da, cam aşa.

— Nu pot să aştept. Te-ai dus cu Zehar aseară?

— Nu… Hei, asta nu este treaba ta. Pentru un motiv stupid, dintr-odată îşi dori să fi dat curs avansurilor lui Zehar. *Trebuie să fie moartă acum. Repede, dacă avusese noroc.*

— O să fii soţul meu. Am dreptul să ştiu totul despre fostele tale iubite.

— Nu sunt soţul tău.

— Nu încă, îl ironiză. Premoniţia îmi spune că vei fi.

El îşi ridică mâinile, dându-se bătut.

— Cât timp vom sta aici? întrebă ea.

— Nu sunt sigur. Chiar dacă nu mai e nimic de care să se teamă, nu vor dori să rămână prea mult timp. Celelalte sate vor afla deja ce s-a întâmplat. Fumul trebuie să fi ajuns la jumătatea drumului spre Marea lui Odin, iar fermierii trebuie să fi fugit, teleţipând tot drumul. Mă aştept ca provincia să adune miliţia şi să-i vâneze.

— O miliţie? Pot face asta?

— Fiecare provincie are dreptul să formeze o miliţie în vremuri de criză, spuse el, încercând să-şi amintească detaliile. Akeem îi vorbise despre dreptul constituţional al Querenciei. Şi situaţia asta cu siguranţă corespunde. În ceea ce priveşte detaliile practice, mă aştept ca bandiţii să fi dispărut de mult înainte ca orice forţă decentă să poată ajunge aici, nemaivorbind de locurile din sălbăticie. Şi armele acelea pe care le aveau. Îşi ridică trofeul, nedumerit de designul bizar. Fără a se îndoi de puterea lui, totuşi. N-am auzit de aşa ceva înainte de asta. E ca un lucru pe care oamenii îl aveau de dinainte de zborul în Gol.

— Deci asta e tot? Nu există dreptate.

— Va fi. Atâta timp cât voi rămâne în viaţă, îşi vor blestema îndrăzneala de azi. Şi-au chemat propria moarte prin ceea ce-au făcut satului nostru.

Salrana se agăţă de el.

— Nu te duce după ei. Te rog, Edeard! Ei trăiesc acolo, e sălbăticia lor, ei cunosc felul ăsta de viaţă, sacrificiul şi brutalitatea. Ei nu ştiu nimic altceva. Nu aş putea suporta dacă te-ar prinde.

— Nu am de gând s-o fac imediat.

— Mulţumesc.

— Bine, cred că e deja după-amiază. Haide să aruncăm o privire.

— În regulă. Dar, dacă sunt încă acolo şi ne vor vedea… Nu pot fi amanta lui, Edeard.

— Niciunul dintre noi nu va fi prins, îi promise el, convins. Pentru a sublinia asta, îşi bătu uşor arma. Acum hai să vedem ce e acolo.

Începu să-şi aplice a treia mână pe piatra rece. Buzele ei le atinseră pe ale sale. Gura i se deschise în răspuns, şi sărutul dură ceva timp.

— Pentru orice eventualitate, murmură Salrana, strâns lipită de el. Am vrut să ştim amândoi cum este.

— Eu… Mă bucur, spuse el sfios.

De data asta îi fu mult mai greu să mute capacul imens de piatră. Doar atunci începu să realizeze cât de epuizat era şi de înfometat, şi de speriat. Dar mută piatra cu câţiva centimetri

până când o semilună subţire deveni vizibilă pe cerul gri al lumii de afară. Nu veniră nici strigăte excitate, nici tatonări cu televederea jos în groapă. Nu-şi putea trimite televederea la prea mare distanţă, deschiderea era mică şi se afla încă sub pământ. În schimb, mintea lui îl strigă pe singurul ge-vultur al Breslei. Uşurarea pe care o simţi atunci când pasărea maiestuoasă îi răspunse fu profundă. Ge-vulturul se cocoţase pe stânci, tulburat şi dezorientat. Ce îi arătă atunci când își luă rapid zborul îi submină din nou starea de spirit. Nu mai era nimic. Nimic. Fiecare cabană era o grămadă de moloz mocnit, incintele breslelor cu zidurile lor robuste din piatră se prăbuşiseră. Abia mai putea recunoaşte urmele străzilor. Un strat subţire de ceaţă murdară aluneca încet peste ruine.

Atunci când vulturul se năpusti în jos, putu vedea cadavrele. Haine carbonizate fluturau fără vlagă peste cărnurile sfâşiate. Mai rău încă era să vadă bucăţile care se zăreau pe sub moloz. O mişcare atrase atenţia vulturului, şi acesta pivotă frumos pe vârful unei aripi.

Bătrânul Fromal stătea lângă ruinele casei lui, cu capul în mâini, balansându-se înainte şi-napoi, cu faţa ridată şi murdară brăzdată de lacrimi. Mai era un băieţel, complet dezbrăcat, alergând în jurul tarabelor distruse din piaţă. Era rănit şi sângera, iar faţa îi era încremenită într-un rictus feroce, neprivind la nimic din lumea fizică din jur.

— Au plecat, spuse Edeard. Hai să ieşim.

Aruncă arma pe care o ura atât de mult şi dădu placa deoparte.

Duhoarea era cel mai greu de suportat. Un amestec saturat de lemn, păr şi carne arse. Edeard aproape că vomită. Nu ardeau doar genistari şi animale domestice. Rupse o fâşie de pânză din pantalonii zdrenţuiţi, o înmuie într-o băltoacă şi şi-o legă peste faţă.

Îl opriră pe băiatul care era într-o stare de şoc prea adâncă pentru a mai putea gândi normal. Îl conduseră apoi pe bătrânul Fromal departe de cărbunii aprinşi care fuseseră casa lui timp de o sută douăzeci şi doi de ani. Îl găsiră pe micul Sagat ascuns în butoaiele răsturnate lângă puţul care funcţiona.

Şapte. Atâţia reuşiseră ei şi vulturul să găsească. Şapte supravieţuitori dintr-un sat care număra peste patru sute de suflete.

Se adunară în afara porţilor rupte, în umbra zidurilor de apărare inutile, unde mirosul de cadavre nu era atât de rău. Edeard se întoarse de câteva ori, încercând să găsească nişte haine şi alimente.

Aşa îi găsi potera din satul Thorpe-By-Water chiar înainte de asfinţit. Peste o sută de oameni călare pe cai şi ge-cai, bine înarmaţi, cu ge-lupi alergând alături de ei. Abia îşi puteau crede ochilor la vederea care îi aştepta şi nu voiau să accepte nici că nişte bandiţii organizaţi erau responsabili de asta. În loc să pornească în urmărirea lor pentru a face dreptate, se întoarseră din drum şi călăriră înapoi spre Thorpe-By-Water, în caz că cei dragi lor ar fi fost în primejdie. Îi luară şi pe supravieţuitori cu ei. Niciunul dintre aceştia nu se mai întoarse în sat.

***

Edeard îşi folosi televorbirea pentru a-i spune Salranei:

— Caravana este aici.

— Unde? întrebă ea. Nu-i pot sesiza.

— Au ajuns doar la ferma lui Molby, ar trebui să fie la podul satului aproximativ într-o oră.

— Ăsta e un drum lung pentru televedere, chiar şi pentru tine.

— Ge-vulturul mă ajută, recunoscu el.

— Trişor!

Edeard râse.

— Ne întâlnim în piaţă în jumătate de oră.

— În regulă.

Termină de instruit turma de ge-cimpanzei care curăţau grajdurile şi-i ceru scuze lui Tonri, ucenicul senior. Tot ce primi pentru politeţea lui fu un mormăit indiferent. Breasla Oumodelatorilor din Thorpe-By-Water nu îl primise chiar cu braţele deschise. Exista un semn de întrebare uriaş cu privire la statutul lui actual. Maestrul încă nu-l confirmase drept calfă. Cererea lui Edeard de a fi recunoscut ca atare generase o mulţime de resentimente printre ceilalţi ucenici, care credeau că ar trebui să fie junior. Că talentul lui era mai mare decât al oricăruia dintre ei, chiar şi al maestrului, nu-i uşura situaţia.

Salrana fusese acceptată mult mai uşor în Biserica Madonei de către stareţa din Thorpe-By-Water. Dar nici ea nu era fericită.

— Locul acesta nu va fi niciodată casa noastră, îi spusese lui Edeard cu tristeţe, după prima lor săptămână. Rezidenţii din Thorpe-By-Water nu-i evitau pe refugiaţii din Ashwell, dar nici nu-i făceau să se simtă bineveniţi. Provincia Rulan trăia acum cu frica bandiţilor. Dacă aceştia putuseră lovi Ashwellul, care era la trei zile călare de marginea sălbăticiei, însemna că ar putea lovi oriunde în provincie. Viaţa se schimbase irevocabil. Acum erau patrule tot timpul peste tot, pe terenurile fermelor şi ale pădurilor, iar meşterii trebuiseră să lase la o parte toate sarcinile care nu erau urgente pentru a consolida zidurile satului. Toată lumea din provincia Rulan avea să fie mai săracă în această iarnă.

Edeard păşi în piaţa centrală sub aceleaşi priviri furişe pe care le simţea în fiecare zi în ultimele trei săptămâni. Cu toate standurile sale şi cu terenul pietruit, aceasta era remarcabil de asemănătoare cu cea din Ashwell. Era mai mare, desigur. Thorpe-By-Water era un sat mai mare, construit într-o bifurcare a râului Gwash, care-i oferea astfel protecţie naturală de-a lungul a două laturi. Şanţul unui canal fusese săpat între cele două cursuri rapide de apă, cu un pod mobil solid în mijloc, completând apărarea. Edeard gândi că s-ar putea să fie mai în siguranţă decât în Ashwell. Exista într-adevăr un singur punct de intrare. Cu excepţia cazului în care bandiţii ar fi folosit bărci. Unde ar fi putut găsi bandiţii suficiente bărci ca să…

Televederea lui o percepea uşor pe Salrana grăbindu-se spre el. Se salutară, în faţa uneia dintre numeroasele tarabe cu peşte. Ea era îmbrăcată în roba albă-albastră de novice a Madonei, una uşor lălâie de data asta.

— Aproape ca înainte, spuse Edeard, cercetând-o din cap până-n picioare.

Era conştient de privirile pe care fata le atrăgea din partea celorlalţi bărbaţi tineri din piaţă.

Ea se agită în interiorul robei, trăgând de mânecile lungi evazate.

— Am uitat cât de înţepător este materialul ăsta atunci când e nou, spuse ea. N-am mai avut unul nou decât o dată, înainte, în

Ashwell, pentru ceremonia mea de confirmare, celelalte au fost toate de mâna a doua. Dar aici maica stareţă mi-a făcut cinci. Ea îi examină hainele. Încă nu ai găsit un ţesător?

Edeard îşi netezi cămaşa veche cu peticele ei ciudate şi decolorate. Şi pantalonii îi erau prea scurţi, iar cizmele erau atât de vechi, încât pielea era crăpată pe toată partea de sus.

— Ca să plăteşti un ţesător să-ţi facă o cămaşă, ai nevoie de bani. Ucenicii sunt îmbrăcaţi de breasla lor. Iar ucenicii fără un statut primesc tot ce refuză alţii.

— Încă nu ţi-au confirmat statutul de ucenic?

— Nu. Totul e politică. Toate calfele lui sunt complet stupide, şi asta în cea mai mare parte din cauza instruirii necorespunzătoare. Pierd cel puţin şase din fiecare zece ouă. Asta-i de toată mila. Nici chiar noii ucenici ai lui Akeem nu stricau atât de multe. Sunt cu cinci ani mai în vârstă decât mine, aşa că, dacă m-ar pune la nivelul lor, ar însemna să admită că sunt, de fapt, nişte gunoaie. Nu am apreciat ce aveam cu Akeem.

Tăcu la amintirea dureroasă. Ar fi trebuit să-şi facă timp să recupereze cadavrele, să dea satului lor înmormântarea cuvenită, binecuvântată de Madona.

— Ba ştiai, spuse ea încurajator.

— Da. Mulţumesc.

Se plimbară prin piaţă, Edeard uitându-se cu invidie la hainele etalate. Ca ucenic nu i se permisese să valorifice ouăle sculptate, toate aparţineau breslei. Akeem era decent de flexibil cu privire la asta, crezând într-un sistem tacit de recompense. Dar acum Edeard se trezise fără bani, fără prieteni, fără respect. Era ca şi cum a fi avut din nou zece ani.

— Una dintre patrule a venit noaptea trecută, spuse Salrana în timp ce se plimbau. Maica stareţă a fost la întâlnirea cu bătrânii satului în această dimineaţă. Conducătorul patrulei le spuse că nu au găsit niciun semn lăsat de bandiţi, darămite un grup mare. Se pare că se discută despre reducerea patrulelor.

— Idioţii! mormăi Edeard. Ce se aşteptau să găsească? Le-am spus că bandiţii se pot ascunde.

— Ştiu. Expresia ei deveni ciudată. Cuvântul nostru nu contează prea mult.

— Ce cred ei că a distrus Ashwellul?

Ai puţină înţelegere, Edeard. Întreaga lor lume este întoarsă cu susul în jos în clipa asta. Nu e deloc uşor.

— Iar noi am plecat într-o călătorie de plăcere.

— Nu-i frumos!

— Îmi pare rău.

Inspiră adânc.

— Urăsc asta. După toate prin câte am trecut, să fim trataţi ca şi cum noi suntem problema. Chiar ar fi trebuit să păstrez arma aia.

O lăsase în fundul puţului, nedorindu-şi să aibă nimic de la bandiţi. Arma era răul pur. De atunci tot încerca să schiţeze componentele mici şi agitate pe care le simţise înăuntru. Fierarul din Thorpe-By-Water râsese când îi adusese schiţele, spunându-i că niciun astfel de lucru n-ar putea fi făcut. Acum, oamenii deveneau sceptici cu privire la întreaga poveste despre arma cu tragere repetată.

— Ai făcut ceea ce trebuia, spuse ea. Ce îngrozitoare ar fi viaţa dacă toată lumea ar avea o armă ca aia.

— Îngrozitor că bandiţii o au, şi noi nu! se răsti la ea. Ce-i poate opri să măture toată provincia? Şi mai departe? De ce nu întreaga regiune?

— Asta nu se va întâmpla.

— Nu, nu se va întâmpla, pentru că guvernatorul va ridica o armată. Din fericire, noi suntem mai mulţi decât ei, aşa că putem câştiga, indiferent de cât de periculoase sunt armele lor. Dar asta va însemna vărsare de sânge la o scară pe care noi n-am cunoscut-o niciodată. Simţea nevoia să dea cu pumnii în cel mai apropiat stand. Cum au obţinut arma aia? Crezi că au găsit una dintre navele cu care am intrat?

— Poate că n-au părăsit niciodată nava în care au venit, spuse ea cu o voce mică.

— Poate. Nu ştiu. De ce nu ne ascultă nimeni?

— Pentru că suntem copii.

Se întoarse să se răstească la ea, dar văzu îngrijorarea profundă din gândurile ei, faţa ei obosită tamponată cu unguent verzui. Era atât de drăguţă. Cumva ştia că Akeem ar aproba faptul că riscase totul pentru a o salva.

— Îmi pare rău. Nu ştiu de ce mă iau de tine.

— Pentru că eu sunt singura care te ascultă, îi replică ea.

— Madona, într-un fel e mai rău aici decât în Ashwell. Bătrânii sunt atât de... înapoiaţi. Trebuie să se fi împerecheat între ei, precum câinii.

Salrana zâmbi larg.

— Vorbeşte mai încet, îl certă.

— Bine, îi zâmbi şi el. Nu mai e mult, sper.

Oamenii se adunau de-a lungul părţii laterale a pieţei pentru a privi sosirea caravanei. Edeard numără treizeci şi două de căruţe rulând de-a lungul drumului şi peste pod. Cele mai multe aveau animale terestre ataşate pe lângă ele: cai, măgari, boi, vaci. Unele aveau cuşti în care transportau porci uriaşi. Ge-lupii tropăiau pe alături. Erau mai mulţi călăreţi cu pistoale decât îşi amintea Edeard să fi fost până atunci. Căruţele erau la fel de mari şi impresionante ca în amintirile lui, cu roţile lor cu margini de metal înalte cât el. Cele mai multe dintre ele aveau copertine curbate din pânză închisă la culoare impermeabilă, deşi câteva erau îmbrăcate în lemn gudronat aproape ca nişte cabane mici mobile. Familii întregi erau aşezate pe banca vizitiului, salutând cu mâna şi zâmbind în timp ce intrau în piaţă. În fiecare vară, caravanele făceau turul districtului, făcând comerţ cu animale, seminţe, ouă, unelte, produse alimentare, băuturi şi materiale elegante aduse chiar din Makkathran. Nu treceau întotdeauna prin Ashwell, dar Edeard îşi amintea entuziasmul tuturor atunci când o făceau. Chiar înainte ca toate căruţele să se fi oprit, sătenii strigau deja către familiile călătoare, întrebând ce au adus. Era o mulţime bine-dispusă, care avea prea puţin timp pentru discursul de primire al primarului adresat conducătorului caravanei. Tranzacţiile erau deja în curs de desfăşurare înainte ca formalităţile să se încheie. Mostre de vin şi bere erau înmânate mai ales ucenicilor. Edeard mesteca nişte carne de vită uscată care fusese aromatizată cu un condiment pe care nu-l gustase niciodată până atunci. Salrana ciugulea delicat din tăvile de fructe şi legume murate, deşi fusese mai puţin reţinută atunci când venise vorba despre bomboane de ciocolată exotice.

Când cerul de seară începu să se întunece, Edeard era într-o stare de spirit considerabil mai bună. O mulţime de săteni se duceau acasă să cineze înainte de a reveni pentru festivităţile tradiţionale de noapte. El şi Salrana îşi făcură drum către căruţa şefului caravanei. Ultimii săteni părăseau piaţa, ignorând în acelaşi timp, cu premeditare, perechea din Ashwell.

Barkus, maestrul caravanei, era şi el tot aşa cum îşi amintea Edeard. Un om cu câteva decenii în cel al de-al doilea secol de viaţă, dar încă viguros. Avea cei mai mari perciuni pe care Edeard îi văzuse vreodată. Barba albă se zbârlea în jurul maxilarului, încadrându-i obrajii rumeni. Torsul ca un butoi îi era îmbrăcat într-o cămaşă de mătase roşie şi o vestă extravagantă albastru cu auriu.

— Şi ce pot face pentru voi doi? îi întrebă chicotind pe Edeard şi Salrana care se apropiaseră de căruţă. Familia lui numeroasă le aruncă o privire, dar îşi văzu mai departe de treabă, întinzând o foaie de pânză pe un cadru de lemn de martoz pentru a forma un cort larg. Cred că am rămas fără mostre de bere. Îi făcu cu ochiul lui Edeard.

— Vreau să vin cu voi la Makkathran, amândoi vrem.

Barkus dădu drumul unui râs bubuitor. Doi dintre fiii lui chicotiră şi ei în timp ce înfigeau ţăruşii foii de cort în solul tare.

— Foarte romantic, sunt sigur. Vă admir îndrăzneala, tinere domn şi doamnă a Madonei. Dar, din păcate, nu avem niciun loc pentru pasageri. Acum sunt sigur că, dacă voi doi o să fiţi ah… cum să spun, *binecuvântaţi* de ceva în plus, părinţii voştri nu vor fi chiar atât de temut cum vă aşteptaţi. Credeţi-mă. Duceţi-vă acasă şi spuneţi-le ce s-a întâmplat.

Salrana îşi trase umerii în spate.

— Nu sunt însărcinată. Îmi iau jurămintele de devotament foarte în serios.

Care minciună sfruntată aproape dezumflă indignarea lui Edeard.

— Sunt Edeard, şi ea este Salrana, suntem supravieţuitori din Ashwell. Era foarte conştient de tăcerea cauzată de declaraţia lui. Cei din familia lui Barkus se uitau acum cu toţii la ei. Mai multe fire de televedere care veneau din cealaltă parte a căruţei îi măturau. Cred că l-ai cunoscut pe maestrul meu, Akeem.

Barkus dădu solemn din cap.

— Ar fi mai bine să veniţi înăuntru. Iar voi ceilalţi, înapoi la muncă!

Căruţa era una dintre cele care aveau o cabină de lemn. Interiorul era placat cu un frumos lemn vechi, auriu, sculptat elaborat şi cu o calitate care i-ar fi depăşit pe Geepalt şi pe ucenicii săi. Fiecare secţiune din pereţi şi tavan era alcătuită din uşi, unele de dimensiuni mici, nu mai mari decât pumnul lui Edeard, altele mai înalte decât el. Barkus deschise o pereche din cele orizontale şi le trase în jos, transformându-le în nişte bănci lungi cu perne. Două dintre uşile mici din vârf alunecară deoparte, lăsând să se vadă nişte panouri de sticlă ceţoasă. Barkus scăpără un chibrit şi îl împinse printr-o gaură mică de la capătul sticlei, aprinzând un fitil. Strălucirea familiară şi confortabilă a flăcării de ulei de jamolar umplu cabina.

Edeard zâmbi, foarte impresionat.

— Îmi amintesc de maestru cu mult drag, spuse Barkus, făcându-le semn spre banca din faţa lui. A călătorit încoace cu noi cu mult timp în urmă. Aveam abia vârsta ta, la timpul acela. Stareţa ta, de asemenea, novice Salrana, întotdeauna ne-a arătat bunătate. Amândoi ne vor lipsi şi îi vom plânge. A fost un lucru groaznic.

— Mulţumesc, spuse Edeard. Nu doresc să deranjez, dar niciunul dintre noi nu poate rămâne în Thorpe-By-Water. Nu suntem bineveniţi şi, în orice caz, e prea aproape de Ashwell.

— Am înţeles. Întreaga provincie este zguduită de ceea ce s-a întâmplat, deşi am auzit multe versiuni. Inclusiv, trebuie să spun, câteva care te pun într-o lumină mai puţin favorabilă, tinere. Mi-am ţinut gura şi nu am răspândit astfel de poveşti, pentru că îmi amintesc de tine de la ultima noastră vizită, în urmă cu patru veri. Îmi amintesc, de asemenea, ceea ce Akeem mi-a spus despre tine. Era impresionat de talentul tău, şi bătrânul Akeem nu era uşor de impresionat, în special de cineva atât de tânăr.

— Edeard şi-a riscat viaţa ca să mă salveze, spuse Salrana.

— Şi de asta am auzit.

— Înainte de acea noapte, Akeem a spus că vrea să mă duc la Makkathran ca să studiez la Turnul Albastru al breslei mele. Aş vrea să… Nu. Voi face astfel încât dorinţa lui să devină realitate.

Barkus zâmbi uşor.

— Un obiectiv demn, tinere.

— Vom munci ca să ne plătim călătoria, spuse Edeard cu putere. Nu cer nimic gratis.

— Nici eu, spuse Salrana.

— Nici nu mă aştept la mai puţin, spuse Barkus. Părea tulburat. Cu toate acestea, este un drum lung, nu vom ajunge la Makkathran până în primăvara anului viitor, şi asta dacă totul merge bine. Multe caravane şi-au scurtat deja călătoria obişnuită ca să părăsească această provincie. Poveştile despre soarta satului Ashwell sunt multe, dar ne-au descurajat pe toţi. După câte îmi amintesc, Akeem spuse că ai o a treia mână puternică.

— Asta-i adevărat. Dar talentul meu este sculptura. Sunt mulţi Impliciţi sălbatici în pădurile şi dealurile din această provincie. Până la venirea iernii îţi pot sculpta o haită de ge-lupi de care nicio bandă de bandiţi nu va reuşi vreodată să treacă, indiferent cât de puternică ar fi acoperirea lor. Pot să le sculptez un simţ al mirosului mai puternic decât oricare ai folosit până în prezent. Pot sculpta, de asemenea, un vultur, care va zbura în cercuri pe o distanţă de câţiva kilometri pe fiecare parte a convoiului, căutând şi cel mai mic indiciu de trădare sau de ambuscadă.

— Sunt sigur că poţi. Chiar şi acum Barkus era nesigur.

— Vă pot învăţa, de asemenea, pe voi şi familiile voastre acest lucru, spuse Edeard. Îşi împleti în jur scutul invizibil, ascunzându-se. Barkus tresări uimit şi se aplecă înainte clipind. Edeard simţit televederea maestrului caravanei biciuind înainte şi înapoi prin cabină. Se ridică liniştit şi se aşeză lângă Barkus cel consternat, apoi îşi retrase camuflajul. Cum ar putea oare bandiţii să te atace dacă nu te pot vedea?

— Sfântă Madona! mormăi Barkus. N-am ştiut aşa ceva…

— Akeem mi-a dăruit asta.

Barkus îşi recăpătă rapid calmul.

— Adevărat. Era adevărat ce spunea Akeem despre tine. La fel sunt, cred, şi jumătate din poveşti. Foarte bine, dragii mei

tineri, vă voi accepta pe amândoi ca novici ai familiei. Veţi veni cu noi până la Makkathran. Şi veţi munci ca să vă plătiţi drumul. Să vedem dacă o să mai credeţi că o astfel de nobleţe este utilă atunci când vom ajunge în Munţii Ulfsen. Cu toate acestea, Edeard, acest aranjament este condiţionat de promisiunea ta de a nu mai învăţa pe nimeni trucul cu ascunderea, de acord?

— Da, domnule. Dar nu înţeleg de ce, totuşi.

— Nu l-ai arătat nimănui din Thorpe-By-Water, nu-i aşa?

— Nu, domnule.

— Ai un instinct politic bun, băiatul meu. Să lăsăm lucrurile aşa, bine? Sunt oricum destule probleme care ne infectează biata şi bătrâna noastră lume, fără să ne mai furişăm cu toţii nevăzuţi. Deşi, dacă poţi găsi o cale pentru ca televederea să poată desface o astfel de acoperire, ţi-aş fi recunoscător dacă ai binevoi să mă informezi imediat.

— Da, domnule.

— Bun băiat. Plecăm la ivirea zorilor, de acum în trei zile. Dacă nu sunteţi aici în dimineaţa aceea, noi tot vom pleca. Deşi nu cred că maestrul se va împotrivi.

— Nu cred că o va face, domnule.

***

— Makkathran! spuse Edeard în timp ce se depărtau grăbiţi de căruţă.

Acum, dacă Barkus acceptase să îi ia, toate grijile şi îndoielile lui se topiseră. Credea că dă bir cu fugiţii, că era un laş pentru că punea atâtea provincii între el şi bandiţi, lăsându-le să se ocupe singure de problema asta şi să-şi verse sângele pentru a-şi proteja pământul în timp ce el trăia o viaţă sigură şi confortabilă în oraş. Dar acum plecau, şi asta era.

— Imaginează-ţi.

— Nu pot să cred. Zâmbetul Salranei era larg şi lipsit de griji. Crezi că va fi la fel de minunat ca în poveştile pe care le-am auzit?

— Dacă este doar o zecime atât de fabulos precum se spune, va fi dincolo de orice am visat.

— Şi vom fi în siguranţă, oftă ea.

— Da. Îi cuprinse umerii cu braţul. Frăţeşte! Vom fi în siguranţă. Şi ce viaţă splendidă vom trăi în capitala lumii!

4

Eroarea fu surprinzător de uşor de găsit. Troblum îşi spuse că Emily Aim nu avusese prea mult timp pentru a o insera şi nici motiv să-şi închipuie că el va încerca să verifice, cel puţin nu imediat. Făcuse câteva modificări în plan. Fiecare, în sine, era relativ inofensivă, ceea ce le făcea şi mai greu de detectat, dar efectul cumulat era suficient pentru ca rezultatul să fie în mod sigur eronat. Îi luă mai puţin de o oră de muncă pentru a le elimina. Reluă apoi procesul de producţie.

Imediat după aceea, u-amprenta îi stabili un link unic securizat cu apartamentul lui. Acum ştia că Marius încerca să-l manipuleze şi că ar merge oricât de departe pentru a obţine ceea ce dorea. Şi mai ştia că avea nevoie de o cale de scăpare. Una singură l-ar fi putut pune dincolo până şi de raza de acţiune a reprezentantului: coloniile. După Războiul Starflyer, fiecare dintre vechile dinastii rămăsese cu câte o flotă de nave de salvare redundante, nave spaţiale capabile să ducă toate persoanele importante în cealaltă parte a galaxiei, unde ar fi fost în siguranţă dacă extratereștrii Prime ar fi câştigat. Având în vedere sumele exorbitante investite în construirea lor, liderii dinastiilor nu ar fi renunţat niciodată la ele doar pentru simplul motiv că victoria revenise Confederaţiei. Navele de salvare porniseră, în schimb, să caute noi lumi şi culturi complet independente de Confederaţie. Peste patruzeci de nave fuseseră lansate, deşi nici această cifră nu era sigură. Liderii dinastiilor ezitau să admită cât de mulţi bani turnaseră în propria salvare, în detrimentul tuturor celorlalţi. În secolele următoare, mai multe nave de colonizare fuseseră special amenajate. Nemaifiind destinate exclusiv dinastiilor, transportaseră în afară o gamă şi mai largă de credinţe, familii şi ideologii care căutau să se elibereze într-o măsură pe care nici chiar Lumile Externe nu ar fi putut-o oferi vreodată. Ultima plecare majoră fusese în anul 3000, atunci când Nigel Sheldon însuşi condusese o flotă de zece nave spaţiale, cea mai mare realizată vreodată în scopul de a crea în altă parte o „nouă experienţă umană”. La

momentul respectiv, mulţi susţinuseră că navele aveau o rază de zbor transgalactică.

Cu linkul ultrasecurizat la apartamentul lui odată stabilit, Troblum folosi o conexiune ascunsă similară cu care u-amprenta sa începu să scotocească unisfera după destinaţiile posibile ale navelor de colonizare din interiorul galaxiei. Erau listate peste o sută de plecări şi, drept urmare, mii de articole care le prezentau pe fiecare dintre ele. O mulţime dintre aceste articole speculau cu privire la motivul pentru care nicio colonie nu reluase contactul, nici măcar pentru a lansa un mesaj de făcut în ciudă. Desigur, nu existau înregistrări despre vreo navă a Marinei care să fi dat peste o lume umană oriunde altundeva în galaxie, nu că s-ar fi explorat vreodată mai mult de o fracţiune la sută din stelele H-congruente disponibile. Desigur, în centrul dogmei Visului Viu stătea ideea că majoritatea, dacă nu chiar toate călătoriile, sfârşise în interiorul Golului. Cu toate acestea, o mulţime de studii academice de încredere încercau să estimeze zonele probabile, în ciuda eforturilor considerabile depuse de dinastii pentru a suprima astfel de cercetări. Chiar presupunând că studiile erau corecte, zonele care trebuiau cercetate erau vaste, presupunând sute de ani-lumină. Dar *Mellanie's Redemption* era o navă bună, care ar fi trebuit să poată să facă drumul până la clusterul Drasix, aflat la cincizeci de mii de ani-lumină distanţă, unde se spunea că zburaseră navele Dinastiei Brandt.

Troblum ştia că nu-i va lipsi Confederaţia, nu era nimeni de care să fie ataşat în vreun fel şi majoritatea lumilor din colonii ar avea un nivel decent de civilizaţie. Dacă ar găsi lumea Brandt, ar fi probabil bucuroşi să accepte cunoştinţele sale despre biononice care se dezvoltaseră mult timp după ce navele lor plecaseră. Mai rămânea problema cu artefactele sale din Războiul Starflyer, ce putea face cu ele. Nu putea suporta să se despartă de ele, dar, dacă le ducea la hangar, Marius le-ar fi putut observa. Începu să dea reţelei apartamentului instrucţiuni de expediere, apoi făcu un apel dureros către Chiştoc Florac.

***

Dispozitivelor cibernetice Neumann le luă treizeci şi două de ore pentru a produce un motor supraluminic de transfer

planetar. În timp ce terminalul extrudor îşi termina treaba, Troblum stătea sub cilindrul scânteietor şi se minuna de eleganţa acestuia. Funcţiile de câmp îi raportau un nod dens de energii şi materie hipercondensată, toate în echilibru perfect. Era prezentă atât de multă activitate exotică, încât aproape că putea fi considerat o singularitate în sine.

Dacă cei din colonie n-or să vrea biononicul, lucrul acesta şi-l vor dori cu siguranţă.

Privi perfect mulţumit cum câmpurile de forţă manevrau cilindrul, introducându-l în *Mellanie's Redemption.* Cala modificată se închise, iar Troblum trimise dispozitivul în modul standby. Nimeni nu ar fi putut să spargă criptarea pentru a prelua comanda, nici chiar ANA, bănuia el. Dispozitivul era al lui, şi numai al lui.

După ce dispozitivul fu depozitat în condiţii de siguranţă şi ecranat, Troblum intră înapoi în birou şi reinseră în plan erorile lui Emily Aim. Începu apoi să adauge şi câteva erori proprii, la nivelul unor funcţii mult mai profunde. Acum motorul era cu adevărat unic. Marius sună câteva ore mai târziu.

— Nu ţi-ai terminat încă analiza?

— Aproape. Cred că va trebui să iniţiez o reproiectare completă a canalelor de stres exotice.

— Asta sună rău şi nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu e bine, nu.

— Sunt sigur că fondurile noastre vor acoperi cheltuielile. Dar acum am nevoie de o mică favoare.

— Da?

— Vreau să iei un coleg la staţia noastră.

— Un pasager? întrebă Troblum alarmat.

Cu încă o persoană la bord, nu va fi niciodată capabil să se elibereze. Cu un sentiment crescând de consternare îşi dădu seama că asta era, probabil, întreaga idee. Oare Marius prinsese ceva? Putea să jure că nimic nu putea trece de criptarea lui, dar până la urmă avea de-a face cu o Facţiune ANA.

— E vreo problemă? Nava ta poate găzdui mai mult de o persoană şi este un zbor relativ scurt. La urma urmelor, suntem încă în interiorul Confederaţiei.

Tâlcul afirmaţiei era clar.

— Nicio problemă. Va trebui să pregătesc zborul.
— Asta nu ţi-ar lua mai mult de o oră. *Bon voyage!*
Nicio întrebare politicoasă dacă era gata, de fapt fusese mai mult un ordin. Supărarea i se lupta cu o uşoară curiozitate. *De ce au atât de urgent nevoie de mine?*
— Troblum?
— Ce se…?
Troblum se răsuci cât de repede îi permitea trupul masiv. Un bărbat stătea lângă biroul lui, un om foarte înalt al cărui craniu era acoperit de o claie de păr de culoarea ghimbirului. Purta un costum gri, simplu, care îi scotea în evidenţă membrele excepţional de lungi.
— Cine dracu' eşti?
Biononicul lui Troblum îl învăluise instantaneu într-un câmp de forţă defensiv, iar adaosul de îmbunătăţire cu arme era acum activ şi direcţionat către intrus.
— Sunt Lucken. Cred că mă aşteptai.
— Eşti…
— Pasagerul tău, da. Nava este gata?
— Cum ai intrat?
Faţa lui Lucken rămase complet impasibilă.
— Ai nevoie de ajutor pentru a pregăti zborul?
— Ah, nu.
— Atunci începe, te rog.
Troblum îşi aranjă partea din faţă a costumului-togă vechi într-un gest de reacţie furioasă la tonul arogant.
— Ombilicalele sunt deja ataşate. Vom pleca imediat ce rezervoarele sunt pline. Vrei să mergi în cabina ta?
— Te îmbarci acum?
— Nu. Am de terminat nişte lucruri importante.
— Aştept aici. Vom urca împreună la bord.
— Cum doreşti.
Troblum se lăsă pe spate în scaun şi reactivă proiectoarele *solido.* Doar pentru a arăta cât îi era de indiferent.
Lucken nu se mişcă. Ochii lui nu-l părăsiră nicio clipă pe Troblum. Avea să fie un zbor lung.

***

Staţia era un adevărat zbor în nostalgie. Trecuseră cincizeci ani de când Troblum o văzuse ultima oară şi nu-şi închipuise niciodată că se va întoarce – de fapt, era destul de surprins că mai era încă intactă. Lui *Mellanie's Redemption* îi luase trei zile ca să zboare de la Arevalo la steaua pitică roşie, anonimă. Nu existau planete solide sau de gaze care să orbiteze fărâma slabă de lumină roşiatică, doar un disc mare de asteroizi moi de hidrocarburi. Nu erau mai puţini acum decât atunci când venise prima dată să lucreze aici. Zâmbi amintindu-şi secvenţa de testare. Fusese ultima dată când se îmbătase cu adevărat, fără să-i pese că se făcea de râs.

Mellanie's Redemption ieşi din hiperspaţiu la zece UA distanţă de stea şi la opt mii de kilometri direct deasupra destinaţiei lor. Troblum acceleră la şapte *g,* poziţionându-se direct spre centrul toroidului întunecat, care măsura cinci kilometri în diametru. O escadrilă de crucişătoare de apărare îşi declanşară efectul de camuflaj şi începură să se rotească în jurul navei în curbe strânse şi rapide. Aveau peste o sută de metri lungime, ca nişte picături de argint viu îngheţate în semidistorsiune, producând corpuri de undă deformate din care încolţeau coroane ciudate de pseudopod. Zborul lor era atât de elegant şi de lin, încât semănau cu un banc de creaturi acvatice ce zburdau pe lângă un nou-venit. Cu toate acestea, nu era nimic ludic în sondele de nivel cuantic îndreptate spre *Mellanie's Redemption.* Troblum îşi ţinea respiraţia aşteptând să vadă dacă scutul sofisticat de protecţie din jurul calei devia scanarea. O făcuse, dar pe de altă parte contribuise şi el la conceperea crucişătoarelor, în urmă cu şaptezeci de ani. Găsi interesant faptul că nimic nou nu fusese produs în deceniile ce urmaseră. Tehnologia umană era din ce în ce mai aproape de plafonare. Emily Aim avea, probabil, dreptate în legătură cu perioada ei de lucru în Marină. Dată fiind baza lor de cunoştinţe, nu exista nimic nou în univers, doar variante inovatoare faţă de ceea ce exista deja.

Crucişătoarele îi escortară în staţie. *Mellanie's Redemption* căzu sub buza toroidului şi alunecă de-a lungul tubului intern larg, aproape la fel de mare în lungime ca şi în diametru. Prin reţeaua modestă de senzori ai navei, Troblum putea vedea că secţiuni vaste din întreaga structură fuseseră reactivate.

Fuzelajul de titan negru era acoperit de vârfuri lungi subţiri de parcă un îngheţ teribil se aşternuse pe întreaga staţie. Majoritatea vârfurilor erau de un alb-albastru translucid, deşi printre ele, aparent la întâmplare, câteva dintre cele mai mici străluceau într-o lumină scăzută roşie, ca şi cum capturaseră câţiva fotoni de la soarele din apropiere.

Troblum pilotă *Mellanie's Redemption* la baza unui vârf roşu, care măsura aproape şapte sute de metri lungime. O uşă a hangarului era deschisă în aşteptarea lor. Când aceasta se închise din nou, nu se putu împiedica să se gândească la uşa trântită a unei celule dintr-o închisoare antică.

— Vă mulţumim că aţi zburat cu Liniile Troblum şi vă dorim o zi plăcută! spuse el vesel.

Lucken deschise ecluza şi ieşi. De când se îmbarcaseră, omul nu rostise niciun cuvânt. Fie dormise, fie pur şi simplu stătuse tot timpul în cabina centrală. Dispăru în timp ce Troblum activa o valiză mică şi îşi trăgea pe el pelerina de culoarea smaraldului. *Mellanie's Redemption* părea mică şi nepotrivită în interiorul cavităţii gigantice de un alb strălucitor. Tuburi albe se ridicaseră din podea pentru a se conecta la prizele ei ombilicale. Nu era niciun semn de uşă spre exterior sau de cale de acces în staţie. În timp ce Troblum mergea de-a lungul podelei curbate, gravitaţia se modifică pentru a-l ajuta să se acomodeze astfel încât să se afle întotdeauna în picioare, în poziţie verticală. Efectul de ansamblu era unul de dezorientare la nivel vizual.

O femeie îl aştepta sub botul navei. Avea înălţimea lui, era complet cheală, cu ochi mari, perfect rotunzi, care îi dominau faţa plată. Gâtul îi era lung de peste douăzeci de centimetri, dar invizibil în spatele unui înveliş de inele de aur subţiri, ca şi cum era un fel de apendice metalic segmentat. Toată pielea ei avea strălucirea suprafeţei unui costum-togă reglat la nuanţa gri-oţel. Troblum presupuse că, de fapt, pielea îi fusese modificată biononic atât de strâns în jurul ei era efectul. O mulţime de Înalţi aflaţi aproape de momentul descărcării alegeau să experimenteze modificările fiziologice.

— Salut! spuse ea cu o voce plăcută, de fetiţă. Am auzit multe despre tine.

— Din păcate nu pot întoarce complimentul, spuse el, citind din programul de protocol comportamental ce i se arăta în exovedere.

— Sunt Neskia. Eu conduc staţia. Predecesorul meu a fost cât se poate de favorabil în evaluarea abilităţilor tale. Facţiunea noastră ar dori să-ţi mulţumească pentru că ai revenit.

De parcă am avut de ales.

— Totul e bine, dar de ce sunt eu aici exact? Roiul nu mai funcţionează cum trebuie?

— Nu, deloc.

Făcu un semn graţios, în timp ce gâtul i se curba într-o mişcare fluidă de serpentină pentru a-i menţine faţa în linie cu a lui, şi începu să meargă. Troblum o urmă de-a lungul curbei, cu valiza plutindu-i chiar în spatele capului. Deasupra lor, o uşă circulară iriză deschizându-se. Natura internă a staţiei se schimbase, cu siguranţă, în şaptezeci de ani.

— Oh!

— Pari dezamăgit, spuse ea şi ezită lângă uşă.

Troblum nu era sigur dacă cercul uşii se desprinsese din curbă pentru a sta în poziţie ridicată sau dacă manipularea gravitaţiei locale era chiar mai ciudată decât îi spuneau simţurile lui obişnuite. Nu se obosi să verifice printr-o scanare de câmp. Încercările de dezorientare erau într-adevăr de-a dreptul copilăreşti.

— Nu dezamăgit. Presupun că sunt aici pentru a inspecta şi valida roiul, pentru situaţia în care cel mai rău scenariu cu privire la Pelerinaj se adevereşte. Există câteva progrese recente care ar putea fi utilizate pentru a face o actualizare.

— Roiul s-a deplasat la punctul de desfăşurare. A fost îmbunătăţit în mod constant. Nu anticipăm ca extinderea Golului să ne pună vreo problemă.

— Serios? De aceea aţi păstrat această staţie în funcţiune.

— Printre alte lucruri.

Păşi, prin uşă, într-un coridor care avea vechiul aspect simplu gri-albastru pe care Troblum îl recunoscu. N-au schimbat chiar tot.

— Ţi-am alocat un apartament în sectorul 7-B-5, spuse Neskia. Îl poţi modifica după propriul gust, spune-i doar unităţii centrale a staţiei ce vrei.

— Mulţumesc. Şi motivul pentru care sunt aici?

— Construim douăsprezece motoare ultrapropulsoare pentru flota Pelerinajului. Experienţa ta în tehnica de asamblare pe care o folosim este de neegalat.

Troblum se opri brusc, valiza aproape pocnindu-l în ceafă.

— Ultrapropulsoare?

— Da.

— Vrei să spui că e adevărat? Mereu am presupus că era doar un zvon.

— Nu este. Vei lucra cu o echipă mică, au fost recrutaţi aproximativ cincizeci de experţi. Cibernetica Neumann care a construit roiul se va ocupa şi de fabricarea motoarelor.

— Fascinant! Starea de spirit sumbră cauzată de faptul că era şantajat şi agresat începea, de fapt, să se îmbunătăţească. Va trebui să verific teoria care stă în spatele unităţii.

— Desigur. Ochii ei mari clipiră o dată. Te vom informa imediat ce te-ai instalat.

— Sunt deja instalat.

***

Araminta aşteptă în apartament până când Shelly sosi pentru a deveni proprietar cu acte în regulă. Nu era obligată s-o facă, firma Cressidei se ocupa de înregistrarea vânzării, ceea ce însemna că nimic nu era în neregulă. Dar supravegherea predării în persoană adăuga o mică tuşă de profesionalism. Iar în afaceri, reputaţia era un articol ce nu putea fi cumpărat.

Privi din balcon cum capsula lui Shelly ateriza pe rampa alocată de afară, urmată de o capsulă de marfă mai mare, care folosea rampa publică. Apartamentul părea ciudat de neatractiv, acum când Araminta scosese mobila, cu toate piesele alese cu grijă pentru a sublinia cât de spaţioasă şi modernă era proprietatea.

— Este totul în regulă? întrebă Shelly când Araminta deschise uşa.

— Da. Am vrut doar să mă asigur că eşti mulţumită.

— Oh, da! Abia aştept să intru. Shelly trecea deja de ea, zâmbind fericită spre camerele goale. Era o fată înaltă, drăguţă, care avea propria afacere: un salon în cartier. Araminta o invidia oarecum pentru asta, în principal pentru că Shelly era cu un an mai tânără decât ea şi se bucura, evident, de succes. *Pe de altă parte, ea nu făcuse niciodată greşeala Laril.*

Shelly zărit buchetul mare de flori odihnindu-se pe blatul de bucătărie.

— Oh, mulţumesc, ce drăguţ!

— Cu plăcere. U-amprenta Aramintei îi transferă lui Shelly codurile de activare ale apartamentului. Acum, dacă apare vreo problemă, te rog sună-mă.

În timp ce cobora scara, trebui să se lipească de zid. Un stivuitor regrav ridica o canapea mare cărămiziu cu negru până la apartament. Nu era chiar ceea ce ar fi ales Araminta, dar… Ridică din umeri şi plecă spre casă.

Capsula ei de marfă, veche, zbură peste Colwyn City spre cartierul Bodant, unde se aşeză pe o rampă de parcare publică. Dimineaţa era una plictisitoare, cu norii de un gălbui murdar, întunecând a ploaie, şi cu vântul suflând dinspre mare. Araminta coborî zâmbind până la blocul de şase etaje. Avea un aspect destul de standard, cu nervuri de balcoane albe de care atârnau viţă-de-vie şi liane cu flori colorate. Colţurile erau formate din coloane din sticlă neagră, însufleţite cu puncte de refracţie mov şi albastre ce alunecau în sus şi în jos ca nişte rozătoare căţărătoare. Noaptea efectul era puternic şi evident, dar la lumina rece şi umedă a zilei îi lipsea orice fel de vervă. Pe acoperiş era o cupolă de cristal auriu, care adăpostea o piscină comună şi o sală de gimnastică cu spa.

O fâşie largă de grădini elegant întreţinute se întindeau de-a lungul faţadei, chiar deasupra garajului subteran privat.

Capsula elegantă de culoare violet a Cressidei alunecă dintre nori şi ateriză lângă Araminta.

— Draga mea, ce lovitură! Avocata era înfăşurată într-o haină de blană alb-negru care, cu fiecare mişcare, se lipea confortabil în jurul ei. Se uită în sus, la partea din faţă a clădirii, mijindu-şi ochii la vederea celor trei balcoane în care se îngrămădeau mormane de vechituri.

— Am codurile de acces şi certificatele de proprietar, aşa că hai să mergem sus, da?
Araminta cumpărase întreg etajul al patrulea, cu toate cele cinci apartamente. Tot blocul de apartamente era supus reamenajării, oferind o ocazie la care nu putuse rezista atunci când Ikor, unul dintre dezvoltatorii iniţiali, se retrăsese. Cressida intră în primul apartament şi-şi dădu ochii peste cap.
— Nu pot să cred că ai făcut asta.
— De ce nu? E o ocazie perfectă pentru mine. Araminta zâmbi la consternarea verişoarei sale şi se îndreptă către uşa de la balcon. Aceasta se deschise larg, iar ea ieşi. Se auzea un zumzet slab de ciocănit şi găurit de la ceilalţi dezvoltatori care îşi pregăteau etajele pentru a putea fi ocupate. Are nouăzeci de ani, îi trebuie o renovare. Şi uită-te la privelişte.
Cressida îşi strânse buzele date cu gloss de culoarea safirului şi se uită peste parcul cartierului Bodant la râul Cairns, de dincolo de el. De-a lungul terasamentului, vizavi de ele, era un port de agrement cu clădiri curbate *deco* de un alb radiant, ca şi cum tocmai ar fi fost forjate într-un cuptor de fuziune.
— Ai partea greşită a parcului, dragă. Acolo este locul unde se află acţiunea şi banii investiţi inteligent. În plus, aici eşti doar la câteva străzi de cartierul Helie. Hai să fim serioşi!
— Nu mai fi atât de pesimistă. Am dovedit că pot s-o fac, şi ştii asta.
— Ştiu, de asemenea, cât de mult ai plătit pentru bordeiele astea. Sincer, dragă, o sută de mii pentru fiecare! Ai fost cumva răpită şi ţinută pentru răscumpărare?
— Toate au câte trei dormitoare. Au nevoie de mult mai puţină muncă decât primul apartament. Cele două mai mari au priveliştea asta. Şi am obţinut un profit de patruzeci mii la primul apartament.
— Eu încă nu pot să cred că banca ţi-a dat bani pentru asta.
— Împrumut comercial standard. Le-a plăcut modelul meu de afaceri, spuse cu mândrie Araminta.
— Şi Ozzie se va întoarce să ne salveze pe toţi. Haide, poţi să-mi spui. Te-ai culcat cu întregul personal al biroului local, nu-i aşa?
— E foarte simplu din punct de vedere economic.

— Ha! Asta dovedeşte doar că nu ştii ce vorbeşti. Economia nu este niciodată simplă.

— Îl renovez pe unul dintre ele – pe acesta probabil –, îl folosesc drept mostră şi vând restul în *preconstrucţie,* pe baza a ceea ce oamenii vor vedea aici în termeni de calitate a finisajului. Depozitele clienţilor vor achita ipoteca în timp ce eu le renovez pe celelalte.

— Acesta este cel mai bun? Oh, n-am aer!

— Da, ăsta. Şi Helie este o zonă în devenire. Nu mai fi atât de negativistă. E enervant. Tonul fusese mai înţepător decât intenţionase.

Cressida îşi ceru imediat scuze.

— Îmi pare rău, dragă. Dar viaţa mea este liniştită acum. Sincer, te admir că îţi asumi asemenea riscuri. Dar trebuie să recunoşti că este o loterie.

— Bineînţeles că e un joc de noroc. Nu ajungi nicăieri în viaţă dacă nu rişti.

— Ei bine, dar ce s-a întâmplat cu ţărăncuţa din Langham?

— A murit. Nimeni nu a venit la înmormântare.

O sprânceană de o formă perfectă se ridică uşor a surpriză.

— La ce-am dat drumul în lume?

— Am crezut că vei fi fericită să mă vezi progresând aşa.

— Sunt. Ai de gând să faci toate lucrările de una singură, din nou?

— Cea mai mare parte, da. Am nişte boţi noi şi acum ştiu unde să mă duc pentru toate materialele şi accesoriile de care am nevoie. Asta va fi o creştere de prestigiu, o să vezi, toate apartamentele vor aduce profit.

— Sunt sigură că aşa va fi. Ştiai că cele mai multe dintre hotelurile din oraş sunt complet ocupate?

— Este relevant?

Cressida şterse balustrada balconului cu o mână, apoi se sprijini de ea.

— O mulţime de adepţi ai Visului Viu inundă oraşul. Se zvoneşte în gaia-câmp că Al Doilea Visător este pe Viotia.

— Serios? Nu ştiam asta, dar nici nu am accesat ştirile de săptămâni întregi. Sunt o femeie care munceşte acum.

— Ţine asta pentru tine, dar guvernul este îngrijorat de presiunea care va fi pusă pe locuinţe, printre alte lucruri – cum ar fi ordinea publică.

— Oh, haide!

— Serios. Au sosit peste două milioane de credincioşi în ultimele şapte săptămâni. Ştii câţi au mai plecat înapoi?

— Nu.

— Niciunul. Şi, în cazul în care aplică toţi pentru rezidenţă, demografia politică se va schimba.

— Deci primim din nou imigranţi. Ăsta e modul în care se dezvoltă planetele. Va fi o cerere mare de locuinţe. E clar că sunt o învingătoare.

— Nu vreau decât să-ţi spun că, în vremuri de tulburări civile, valoarea proprietăţilor scade.

— Serios? întrebă Araminta brusc alarmată.

La urma urmei, Cressida era foarte bine informată.

— Ştii că a existat întotdeauna un curent subteran de resentimente faţă de Ellezelin. Dacă numărul celor de la Visul Viu continuă să crească în ritmul actual, atunci ar putea exista probleme. Cine vrea să sfârşească trăind într-o hierocraţie?

— Da, dar mai e şi Pelerinajul. Asta o să-i cheme înapoi în Ellezelin, nu-i aşa? Şi nu e ca şi cum au să-l găsească pe prostul ăla de Al Doilea Visător tocmai aici, din toate locurile. Totul e o diversiune politică a noului Cleric Conservator. Nu-i aşa?

— Cine ştie? Dar aş sugera cu respect, draga mea, să-ţi găseşti un fraier care să te scape de aceste apartamente într-un timp cât mai scurt.

Araminta îşi aminti cât de dornic a fost Ikor să-i vândă ei. Şi fusese o afacere bună sau aşa i se păruse la momentul respectiv. *Eu sunt fraiera aici?*

— Presupun că nu ar strica să caut unul, spuse ea.

***

Domnul Bovey dădu drumul unui mic cor de înjurături în timp ce patru din el încercau să manevreze cada de modă veche din piatră în lungul holului şi prin uşa de la baie. Era un unghi ciudat, şi holul apartamentului din spate nu era chiar atât de larg.

— Pot ajuta? cântă Araminta de la bucătărie, unde ea şi trei boţi făceau ultimele modificări la conexiunile noilor utilităţi gata pregătite pentru unităţile pe care le comandase.

— Mă descurc, mulţumesc, mormăiră drept răspuns vocile cuadrofonice.

Insistenţa lui dureroasă o făcu să chicotească.

— OK. Au trecut încă douăzeci de minute până când unul dintre el să intre în bucătărie. Era acel Bovey pe care îl întâlnise prima oară pe culoarul cu băi al macromagazinului său, cel cu pielea de abanos şi cu un organism pe cale de îmbătrânire. Chiar dacă biologic se afla la o vârstă mijlocie-târzie, nu fugea de munca grea. Fruntea ridată îi era plină de sudoare.

— Am făcut un ceai, spuse ea arătând spre ceainic şi cele câteva ceşti antice din jurul lui. Arăţi de parcă ai avea nevoie de o pauză.

— Am. Ceilalţi *dintre mine* sunt mai tineri. Zâmbi admirativ la ceştile aburinde şi la pachetul de cuburi de ceai. Şi chiar l-ai făcut tu, nu-i aşa?

— Aştept să-mi sosească unitatea culinară, spuse ea cu un oftat de martir.

— O să fie în transportul următor, promit, zise el şi luă o ceaşcă. Privirea îi căzu peste pachetele de produse alimentare ambalate şi cuptorul hidrator. Chiar locuieşti aici?

— Da. Nu că aş economisi o găleată de bani cu chiria. Dar ce rost are? Am cinci apartamente, şi nu sunt chiar aşa de rele – acoperişurile nu curg, iar restul este doar estetică. Pot să rezist câteva luni.

— Ştii, chiar îţi admir atitudinea. Nu sunt multe persoane de vârsta ta care ar lua un proiect ca acesta.

Ea bătu din pleoape.

— Şi care e vârsta mea?

— Sincer? N-am nicio idee, crede-mă. Dar pari a fi la prima viaţă.

— Mărturisesc că da.

— Pot să-ţi ofer o alternativă la alimentele rehidratate în seara asta? Ştiu un restaurant drăguţ.

Ea zâmbi în timp ce mâna i se rotunjea pe cana de ceai.

— Ar fi minunat. Oh, nu-mi place curry!

— E în regulă, nici câţiva dintre mine nu-l agreează.

— Gusturile tale sunt diferite?

— Sigur. Gustul se reduce la biochimie, şi aceasta este uşor diferită în fiecare organism uman. Şi, hai să recunoaştem, am o întreagă varietate din care să aleg.

— Bine, spuse ea şi îşi coborî privirea ruşinată. Trebuie să întreb. Nu am fost niciodată la o întâlnire cu un multiplu. Veniţi toţi să staţi la masă cu mine?

— Nu, cred că ar fi un pic prea aglomerat pentru tine, nu-i aşa? În plus, am macromagazinul de condus, livrări de făcut, instalări, lucruri de genul ăsta. Viaţa mea merge înainte tot timpul.

— Oh, da. Era o idee ciudată. Nu una inacceptabilă, totuşi.

— Dacă ai fi şi tu un multiplu, ar putea fi diferit.

— Cum?

— Am rezerva tot restaurantul cu mese romantice pentru doi şi l-am ocupa numai noi. Tuuri şi euri având cincizeci de conversaţii diferite, simultan şi încercând tot meniul şi toată lista de vinuri dintr-odată. E ca şi cum ai grăbi întâlnirile pe derulând rapid înainte.

Ea râse.

— Ai făcut vreodată aşa ceva?

— Îţi spun în seara asta.

— Corect. Deci pe care dintre voi îl voi avea la masa aceea romantică pentru doi?

— Tu alegi. Câţi eu şi care.

— Unul. Şi e în regulă dacă eşti tu acela.

***

Araminta se gândi mult şi cu mare grijă la ce să poarte şi ce membrane cosmetice să aplice. Se îmbrăcă, aşa cum plănuise, cu două ore mai devreme. Se privi în oglindă şi respinse complet ce vedea. Cincizeci de minute mai târziu, toate valizele din dormitorul ei atârnau deschise. Fiecare ţinută cumpărată de ea în ultimele două luni era întinsă pe podea şi pe mobilier, lăsând doar un pic de spaţiu ca să poată merge. Experimentă patru stiluri diferite de membrană cu solzi. Îşi făcu părul să

strălucească, apoi îl temperă. Îl netezi, apoi îl umflă. Împodobit cu scintilatoare roşii, albastre, verzi, albastru-alb…

În final – cu numai unsprezece minute la dispoziţie – luă o decizie practică: va rămâne la stilul simplu. Domnul Bovey nu era genul să-şi facă griji pentru imaginea de suprafaţă.

Capsula lui ateriză pe rampa din faţă, iar ea luă un lift până în hol. Uşile se deschiseră într-un spaţiu plin de praf, cu vechituri şi cutii nou livrate. Totul era luminat mult prea puternic de instalaţia temporară.

Domnul Bovey era îmbrăcat într-un costum-togă simplu, gri pal, cu o strălucire de suprafaţă minimă. Zâmbi spre uşile care se deschideau spunând:

— O doamnă care soseşte la timp, ei bine asta e… Oh, wow!

În timp ce el o fixa cu privirea, Araminta îşi îngădui un mic semn de aprobare cu capul. În mintea ei dansau imagini ale clienţilor lui rămaşi neglijaţi, instalaţii stagnând, zboruri de livrare aterizând la adrese greşite, în tot oraşul.

— Arăţi… el înghiţi încercând să-şi recâştige stăpânirea de sine…fantastic. Absolut uimitor!

— Ah, mulţumesc!

Îşi păstră mâinile la spate şi, ca o fetiţă ingenuă, îi întinse obrazul pentru un sărut de salut oficial. Fusese alegerea potrivită, deci: o rochie neagră fără mâneci, dintr-o ţesătură mătăsoasă, netedă, cu o despicătură largă în faţă, abia ţinută adunată de două lanţuri subţiri de smarald negru, făcând-o să pară că era gata să se desfacă brusc. Părul lucea într-un castaniu palid, periat în doar câteva onduleuri largi pentru a atârna mai jos de umeri. Niciun fel de solzi în afară de buzele uşor mai închise decât pigmentaţia ei naturală şi paietele de smarald cu strălucire calmă de pe gene. Cea mai importantă era însă jumătatea de zâmbet şiret, garantat pentru a ameţi complet creierul masculin – pe toate dintre ele.

Domnul Bovey îşi reveni.

— Mergem?

— Cu plăcere.

Restaurantul la care făcuse rezervarea era Richard’s. Mic, dar elegant, ocupând două etaje ale unei vechi case de piatră albă, în districtul Udno. Proprietarul era şi bucătarul-şef, iar domnul

Bovey îi spuse că acesta avea o barcă mică pe care o scotea în jos estuarului de câteva ori în fiecare săptămână ca să prindă peşte pentru clienţii speciali.

— Deci te întâlneşti cu alte multiple? întrebă ea, odată comanda făcută.

— Desigur. Nu că ar exista foarte mulţi ca noi pe Viotia deocamdată.

— Dar căsătoria? Se face numai cu multipli?

— Am fost căsătorit o singură dată. O multiplă, doamna Rion. A fost… se încruntă, ca şi cum scotocea în memorie…plăcut.

— Asta sună destul de îngrozitor.

— Sunt nedrept cu ea. Ne-am simţit bine cât timp a durat. Sexul a fost minunat. Zâmbetul lui era lipsit de ruşine. Gândeşte-te, treizeci de ea, treizeci de mine. Toţi dintre noi la treabă în fiecare noapte. Voi, unicii, nu puteţi ajunge atât de aproape de paradisul fizic nici chiar într-o orgie.

— Nu ştii cât de bună sunt într-o orgie.

De îndată ce o spuse, simţi că-i ard urechile. Dar era a doua oară când îl făcea să tresară în această seară, şi nu trecuse o oră de când începuse întâlnirea. *Cressida ar fi mândră de mine.*

— Oricum, continuă el. După şapte ani, am decis că e timpul să ne despărţim. Nu există ostilităţi, am rămas prieteni. Din fericire, nu ne-am unit şi afacerile. Întotdeauna să semnezi un contract prenupţial, indiferent de ceea ce eşti.

— Da. Am învăţat asta din greşeli.

— Ai fost căsătorită?

— Da. A fost o mare eroare, dar ai avut dreptate, sunt tânără. Verişoara mea spune că asta e singura modalitate de a învăţa.

— Verişoara ta are dreptate.

— Deci ai de gând să încerci să mă converteşti şi pe mine în seara asta?

— Să te convertesc?

— Să-mi vinzi ideea de multiplu. Credeam că eşti convins că multiplii sunt inevitabili.

— Sunt convins. Dar eu nu sunt genul evanghelic. Unii dintre noi sunt, recunoscu el.

— Şi ai întâlniri, ăă…

— În afara credinţei? Bineînţeles. Oamenii sunt interesanţi, indiferent de ce tip sunt.

— Înalţii sunt destul de plictisitori. În cazul în care par bigotă, ar trebui să explic, *fostul* meu migrează în prezent spre interior.

— O opinie nu în întregime echilibrată, deci.

Araminta ridică un pahar.

— Ozzie, sper că nu.

— Să te converteşti la cultura lor este o eroare, e o cale tehnocrată. Noi suntem o soluţie umanistă spre nemurire si evoluţie.

— Dar încă vă bazaţi pe tehnologie, totuşi.

— E o dependenţă foarte mică. Nu e nevoie decât de câteva gaia-particule pentru a ne omologa gândurile. E o procedură simplă.

— Ah, ah! *Încerci* să mă converteşti. El râse… Eşti paranoică.

— Toate divorţatele sunt. Deci vreunul din tine este femeie?

— Nu. Unii multipli sunt multisexuali, dar asta nu e pentru mine. Prea ar semăna a masturbare, îmi imaginez.

— M-am gândit la ceva, şi tu trebuie să răspunzi, pentru că nu e corect.

— Ce nu e corect?

— Ei bine, după cum poţi vedea, eu nu sunt cu nimeni altcineva în această seară.

— Ah! Zâmbetul lui deveni evaziv. Deci, dacă în afară de *ceilalţi mine* aflaţi acum la munca grea din macromagazin, este vreun *alt mine* într-un restaurant diferit conversând cu o altă femeie? Corect?

— Da, recunoscu ea.

— De ce ar trebui să fie un restaurant diferit? Făcu un gest extravagant în jur. Fii sinceră, cum ai putea să spui dacă unul dintre ei sunt eu?

Ideea o făcu să-şi ţină respiraţia şi să arunce o privire în jur.

Domnul Bovey râdea.

— Dar nu sunt, o asigură. Tot ce mă interesează în seara asta eşti tu, şi numai tu. Privirea îi coborî la partea din faţă a rochiei ei. Cum aş putea să nu fiu?

— Asta e, spuse ea luând un pahar de vin, foarte măgulitor, mulţumesc!

Ceea ce aduse seara înapoi pe linia, mai mult sau mai puţin, standard.

***

Creaturile puternice zboară liber printre serpentine magnifice, colorate, ce strălucesc puternic în întunericul infinit al spaţiului îndepărtat. Se rotesc în jurul marilor promontorii stacojii ce se întind pe ani-lumină, curbându-se şi coborând în picaj deasupra centurii pestriţe de gaz fin şi rece. În timp ce zboară, idei vagi a ceea ce a fost le ating în treacăt corpurile, furnicându-le mintea, ca şi cum ar călători printre amintirile unei alte entităţi. Noţiunea nu este departe de adevăr, mai ales atât de aproape de nucleul universului lor.

Cea pe care o ocupă ea se roteşte lent de-a lungul axei sale majore, conştientă de rudele care o înconjoară. Stolul e răspândit pe milioane de kilometri. La peste un diametru planetar distanţă, o alta dintre rudele sale se roteşte unduindu-se şi ea, un corp alungit de dimensiunea unui munte desfăcându-şi aripile largi de vid, ţesături firave de molecule la fel de întinse ca norii atmosferici care pâlpâie delicat în lumina slabă a stelelor. Este conştientă de şoaptele gândurilor care undeva, dincolo de golful vast, se ridică din nou dintr-o lume solidă. Sunt minţi individuale care cresc din nou, puternic, intrând în armonie cu ţesătura acestui univers. În timp ce se lăfăie în strălucirea blândă care se revarsă din nebuloasă, se întreabă când vor avea aceste minţi puterea de a afecta cu adevărat realitatea. Un astfel de moment, este de acord aici cu rudele sale, va veni în mod sigur. Apoi, stolul se va desprinde din marea nebuloasă pentru a-i căuta pe nou-veniţi şi pentru a le purta vieţile încheiate înapoi la nucleu, acolo unde toate formele de viaţă culminează, în cele din urmă.

Era o idee plăcută, ce o făcu pe Araminta să ofteze mulţumită, chiar dacă acum creatura aluneca departe, în întunericul în care locuia. Lumina ceţoasă a stelelor cedă locul unui şir de lumânări pâlpâitoare. Adierea diafană a pulberii nebuloasei se întări, luând forma unor degete puternice ce-i alunecau de-a lungul picioarelor. Mai multe mâini îi mângâiau abdomenul, o altă pereche îi strângea sânii. Un ulei dulceag îi

era masat pe piele cu o insistenţă obraznică. Mai multe limbi o lingeau cu o senzualitate intimă.

— E timpul să te trezeşti, murmură o voce.

Pe cealaltă parte a ei, o altă voce o încuraja.

— E timpul să te răsfeţi din nou.

Într-o somnolenţă delicioasă, Araminta se aplecă în felul în care o îndemnau perechile de mâini. Clipi alene, văzându-l pe domnul Bovey, cel cu care luase cina, în picioare lângă patul vast. El îi zâmbi. În timp ce îi întorcea zâmbetul, fu penetrată pe la spate. Icni uimită, speriată şi încântată, văzând cum pe faţa lui trecea o undă de extaz. Un alt set de mâini începură să-i exploreze fesele. Deschise gura ca să primească penisul unui foarte tânăr el. Ceea ce era extrem de urât din partea ei.

Nu ştia câţi el satisfăcea de data asta. Nu ştia dacă era aproape dimineaţă sau încă miezul nopţii. Nu-i păsa. Carnea şi plăcerea ei erau aici, şi acum, întregul ei univers.

După masa de la Richard’s, capsula lui îi adusese la locuinţa sa, o casă mare, situată deasupra malului sudic al oraşului, cu peluze de gazon care coborau până la râu. Nu era încă miezul nopţii. Mai mulţi el erau în salon, doi se ocupau de gătit, trei erau în piscină. Alţii se odihneau sau dormeau la etaj, îi spuse el.

Era ca şi cum prezida o curte. Ea stând pe-o canapea largă, de piele, cu mai mulţi el de-o parte şi de alta şi alţii întinşi pe perne la picioarele sale, conversând între ei. Îi luă un timp pentru a lupta cu instinctul că erau persoane separate. El se distra tachinând-o, schimbând textul la mijlocul frazei, chiar contrazicându-se cu sine însuşi. Dar râsul simultan în care izbucneau corpurile lui era înduioşător. Seducţia era extrem de languroasă.

Apoi cel cu care luase cina se aplecase şi o sărutase. Vinul şi anticiparea îi făceau deja inima să-i bată cu putere, şi pielea să-i ardă.

— Tu alegi, murmurase el catifelat.

— Să aleg?

— Cât de mulţi, şi care anume.

Ea se uitase în jur şi văzuse expresiile identice de încântare şi de dorinţă pe fiecare din el. Pentru un lung moment, fiecare devenise complet indistinctibil, ar fi putut fi clone. Aceea fusese

clipa în care acceptase la un nivel subconştient că era cu adevărat unul singur.

— Tu, desigur, îi spusese ea partenerului de cină. La urma urmei, tu ai făcut toată munca grea aducându-mă aici. Apoi arătase cu degetul. Tu. Cel chipeş. Tu. Tânăr şi plin de muşchi – îl văzuse când ieşise din piscină.

Cei trei aleşi o conduseseră sus. Araminta gândea că fusese suficient de îndrăzneaţă, dar noaptea evoluase rapid într-o aventură sexuală intensă când domnul Bovey începuse s-o înveţe lucruri care puteau fi realizate doar în grup.

— Ai încredere, spusese unul dintre el în timp ce îi deschidea un aerosol în faţă. E un stimulant. Îţi va amplifica plăcerea. E un fel de a echilibra lucrurile între tine şi eurile mele. Araminta inhală. Era puternic.

Toţi se adunaseră în jurul ei, mâini puternice susţinând-o în diferite poziţii. Fusese făcută să ajungă la orgasm cu fiecare, pe rând, stimulantul făcând să-i crească puterea senzaţiei de fiecare dată, pe măsură ce-i satura treptat fluxul sangvin. După al treilea eşuase din nou pe saltea într-o minunat de caldă uitare. Atunci văzuse că mai mulţi el se apropiaseră, aşteptând tăcuţi şi goi în jurul patului. O priveau excitaţi, iar ea nu protestase.

— Da, le spusese.

Trupurile proaspete se apropiaseră la unison.

De câteva ori în acea noapte Araminta leşinase din cauza combinaţiei de epuizare şi de extaz alimentat de aerosol. De fiecare dată, el îi permisese un mic repaus înainte de o face să vibreze din nou. Acestea fuseseră momentele în care îşi visase visul ei ciudat.

Nu se mai trezise până la mijlocul dimineţii. Când a făcut-o, detaliile nopţii fuzionaseră într-un singur fir de comportament animalic neobosit. Era surprinsă de ea însăşi pentru modul în care acceptase tot ce îi ceruse.

Bovey cel cu care luase cina era culcat pe pat lângă ea. El era singurul rămas în dormitor.

— Bună dimineaţa! salută el blând.

— Mda, răspunse Araminta.

Se simţea încă teribil de obosită, iar corpul îi era neplăcut de dureros. Aerosolul îşi pierduse efectul, lăsându-i pielea rece şi uşor lipicioasă.

— Arăţi minunat atunci când dormi, ştii?

— Eu… Nimeni nu mi-a spus asta până acum.

— Cum te simţi?

— Uh, bine, cred.

— În regulă, spuse el pe un ton înţelegător şi îi îndepărtă părul despletit de pe faţă. Îţi mai doreşti o noapte ca asta?

— Da, şopti ea, şi ştiu că roşise.

În ciuda numeroaselor lucruri revoltătoare pe care le făcuse, era absolut cel mai bun sex pe care-l avusese vreodată. Exact genul de atletism cu mai mulţi parteneri cu care se lăuda mereu Cressida, iar ea fusese prea timidă pentru a-l încerca. Dar noaptea trecută fusese practic doar cu un singur bărbat. În felul acesta obţinuse fiorul excitaţiei, dar nu şi starea emoţională de vină sau aproape.

— Am sperat să spui asta. Nu orice unică îmi poate face faţă aşa. Eşti specială, Araminta.

— Eu… Ezită, nefiind sigură cât de mult să-i mărturisească. *Ceea ce este o prostie.* A fost ca şi cum am fost o parte din tine. E o prostie?

— Nu. În timpul unei experienţe atât de acute există întotdeauna o fuziune prin gaia-câmp cu cineva din apropiere, cu toate că în cea mai mare parte ai rămas aproape de mine. A fost alegerea ta?

— Nu am gaia-particule.

El îi aruncă o privire curioasă.

— Interesant. Am fost convins… hm, să lăsăm asta. Casa îţi pregăteşte o baie.

— Mulţumesc. Deci unde mergem de aici?

— E o piesă la Empire Broadway, un fel de comedie, cu actori adevăraţi. Am rezervat bilete pentru seara asta.

Ceea ce nu era chiar ce ar fi vrut ea.

— Drăguţ. Şi după aceea?

— Aş vrea să te întorci aici, în acest pat. Mi-ar plăcea asta.

Araminta dădu din cap cu sfială.

— Bine.

Nu credea că ar mai putea fi vreodată la fel de excitant ca noaptea trecută. Primele dăţi erau întotdeauna speciale, dar, dacă el vor fi la fel de desfrânaţi în seara asta, tot ar fi cel mai tare sex din oraş. Se strecură jos din pat, respirând adânc în timp ce-şi îndrepta trupul.

— Ăă, câte corpuri ai?

Fu rândul lui să pară reticent.

— Peste treizeci.

— Câte… noaptea trecută?

— Şase, spuse el cu un rânjet de satisfacţie tipic masculin.

— Ozzie!

Asta e, acum sunt oficial o boarfă totală. Abia aştept să văd faţa Cressidei când îi voi povesti asta. Şase! O să fie geloasă ca dracu'.

— Ce vrei la micul dejun? o întrebă când tocmai deschidea uşa de la baia alăturată.

— Suc de portocale, cafea Bathsamie tare, cornuri cu gem de căpşune şi hijune.

— Va fi gata, când eşti gata.

***

Capsula regrav acceleră în jos peste deşertul de ciulini. Tufe moarte şi deshidratate, practic de aceeaşi culoare ca noroiul galben crăpat din care crescuseră, fuzionau într-o ceaţă pătată în timp ce Aaron privea în jos prin fuzelajul transparent. Întinderea talmeş-balmeşului îi deruta perspectiva vizuală, ceea ce făcea dificil de spus dacă altitudinea lor era de un metru sau de o mie. Se trezise adesea căutând cu privirea umbra neagră-smoală a capsulei ce şerpuia în viteză peste denivelările joase, pentru a descoperi un indiciu.

Cu câteva minute înainte să ajungă la fermă, observă un gard. Stâlpii din lemn albit se iţeau într-o secţiune de deşert care nu părea cu nimic diferită de restul întinderii respingătoare. Şiruri de sârmă ghimpată ruginită se întindeau între ele. Pe măsură ce se apropiau, mai multe garduri fulgerară în urma lor. Câmpurile pe care le marcau erau mai mici, apropiate unele de altele. În cele din urmă, aglomerarea de clădiri care compuneau ferma în sine deveni vizibilă, cuibărită în centrul unei vaste reţele de sârmă ghimpată.

— Ce creşte el aici? întrebă Corrie-Lyn.
— Korrimues, spuse Aaron.
— Nu văd mişcând nimic.
— Anotimpul greşit, cred.
Ea aruncă deşertului o privire dezaprobatoare.
— Sunt anotimpuri aici?
— Oh, da. Plouă la fiecare zece ani.
— Doamne, cum suportă fermierii atâta emoţie?
Capsula începu să înconjoare ferma. Numără opt hambare periferice mari, toate construite dintr-un compozit vechi de culoarea ghimbirului, în timp ce casa din mijloc era o structură de piatră albă, înconjurată de o grădină mare verde-smarald. O piscină în aer liber sclipea într-un turcoaz-închis. Într-un padoc galopau câţiva cai tereştri.
— OK, asta arată chiar destul de frumos, spuse Corrie-Lyn cu invidie.
Funcţiile de câmp raportau că erau subiectul unei scanări cu spectru larg.
— Nu chiar un paradis, murmură el.
Scanarea sa pasivă înregistra nişte concentrări dense de energie în pământ. Erau dispuse în cerc, chiar în jurul perimetrului. Un fel de inel de apărare.
Capsula se aşeză în zona desemnată, chiar în afara grădinii.
— Ai putea să… începu să-i spună lui Corrie-Lyn, dar îi văzu apoi expresia dezinteresată. Lasă-mă pe mine să vorbesc, bine?
— Sigur că da. Să rămân aici înăuntru? Sau doreşti să-mi pui un căluş? Sau poate ai prefera să mă vâri într-o capsulă suspendată?
— Acum chiar aş fi tentat, spuse el vesel, ignorându-i încruntarea.
Paul Alkoff se sprijinea de poarta cu cinci bare care conducea la padoc, îmbrăcat în întregime în denim albastru decolorat, cu un Stetson cocoţat pe cap. Un bărbat înalt, care îngăduia, în sfârşit, celor şapte secole şi jumătate ale sale de viaţă să se vadă. Părul îi era alb ca zăpada, purtat lung pe spate, dar perfect periat. Mişcările îi erau foarte lente, ca şi cum fiecare membru i-ar fi fost înţepenit. Cu pielea tăbăcită, de culoare maro-închis, ochii de un albastru palid păreau să strălucească

pe faţa îngustă. Un cioc frumos tuns adăuga un plus la aerul său palpabil de distincţie. Chiar şi Aaron realiză că se afla în prezenţa unui om formidabil. Începu imediat să se întrebe cât de multă viaţă fusese înghesuită în aceşti şapte sute cincizeci de ani. Foarte multă, dacă era să judece el.

— Domnule, vă mulţumesc că aţi fost de acord să mă vedeţi.

Corrie-Lyn îl privi surprinsă de tonul respectuos.

Paul îi oferi un mic zâmbet, apoi îşi săltă Stetsonul cu un centimetru şi înclină din cap spre Corrie-Lyn.

— Doamnă… Bine aţi venit!

— Hm, bună ziua! reuşi să bâiguie Corrie-Lyn confuză.

— În mod normal, nu permit celor de felul tău să intre în casa mea, îi spuse Paul direct lui Aaron. Deci vei înţelege dacă nu te poftesc înăuntru şi nu împart pâinea cu tine.

— Biononicele mele sunt pentru luptă, nu sunt un Înalt.

— Uh-huh. Nu cred că mai contează acum, fiule. Lupta asta a fost purtată cu mult timp în urmă.

— Aţi câştigat?

— Planeta este încă umană, deci cred că am făcut ceva bun atunci.

— Sunteţi un membru al Protectoratului?

— Foştii mei parteneri mi-au cerut să te las să aterizezi. Când am întrebat, am auzit că solicitarea a fost făcută de persoane de la vârful mişcării, oameni de care n-am mai auzit de mult timp. Tu ai făcut să se întâmple asta, fiule, aşa că aş aprecia dacă nu te-ai învârti în jurul cozii cu mine acum.

— Bineînţeles că nu.

— Ce vrei?

— Informaţii.

— Aşa m-am gândit şi eu. Se întoarse şi îşi odihni coatele pe partea de sus a porţii. O vezi pe Georgia, acolo? E cea cu coama înspicată.

Aaron şi Corrie-Lyn se apropiară de poartă.

— Da, domnule, spuse Aaron.

— O mititică jucăuşă, nu-i aşa? Îi pot urmări linia sanguină direct până la arabii de pe Pământ de la mijlocul secolului al XIX-lea. E la fel de pură cum au venit ei. Nicio secvenţă artificială în tot genomul. Concepută natural şi născută din burta mamei

sale, la fel ca oricare dintre strămoşii ei. Pentru mine, acesta este un lucru de mare frumuseţe. Sublimă frumuseţe. Nu doresc să-l văd alterat. Nu, chiar nu vreau să-i văd mânjii îmbunătăţiţi. Ea, ca şi cei de felul său, are dreptul să existe în acest univers aşa cum a fost destinată pe planeta care a creat-o.

Aaron privit calul care galopa în cercuri, scuturându-şi coama.

— Pot să înţeleg asta.

— Poţi? Şi pălăria mea.

— Domnule?

Paul îşi scoase Stetsonul şi îl examină înainte de a şi-l pune din nou pe cap. Pălăria asta este un McCoy veritabil, vreau să ştiţi. Una dintre ultimele ieşite din Texas, cu peste două sute cincizeci de ani în urmă, dintr-un atelier care le-a confecţionat timp de aproape un mileniu, înainte ca ANA să închidă în final tot ceea ce considera irelevant şi neimportant. Cei care erau cândva oameni şi care locuiesc pe lumea aia acum nu le mai produc nici măcar ca hobby. Mi-am cumpărat un lot întreg şi le păstrez în stază, astfel încât, ori de câte ori se uzează una, voi avea o alta, una proaspătă. Mi-au mai rămas două. Asta-i o ruşine strigătoare la cer. Dar nici nu mă aştept să mai fiu pe-aici destul de mult timp pentru a o folosi pe ultima. Va sta chiar acolo, pe capacul sicriului meu.

— Îmi pare rău să aud asta, domnule.

— Deci spune-mi, fiule, vezi acum ce sunt eu?

— Nu, nu chiar.

Paul îl fixă pe Aaron cu o privire tulburător de intensă.

— Dacă mă înfierbânt aşa sub guler pentru puritatea unei pălării, gândeşte-te cum sunt atunci când patrimoniul uman este ameninţat cu dispariţia.

— Ah!

— Da. Sunt membru al Protectoratului şi sunt mândru de asta. M-am achitat de partea mea pentru a împiedica perversiunile alea obscene să-şi răspândească supremaţia lor ipocrită de rahat peste stelele astea glorioase. Cultura Înaltă nu este ca o religie sau ideologie de modă veche. Cu ei, cu băieţii care aveau două credinţe diferite, te puteai contrazice şi blestema vorbind toată noaptea despre astfel de idei la o sticlă de whisky, uitând totul şi râzând apoi dimineaţa, ca domnii. Dar nu cultura Înaltă.

O consider un virus fizic care trebuie exterminat. Ne va contamina pe toţi şi ne va lua dreptul de a alege. Dacă te naşti cu celulele infectate cu biononic, nu mai ai de ales. Îţi vei descărca gândurile în ANA. Asta e tot. Nicio opţiune, nicio alternativă. Esenţa ţi-a fost furată înainte să te naşti. Oamenii, adevăraţii oameni, au voinţă liberă. Înalţii nu. Absolut deloc.

— Şi viaţa pe care o trăiesc între naştere şi descărcare? întrebă Corrie-Lyn.

— Irelevant. Sunt la fel ca animalele de companie sau mai probabil ca vitele, adăpostite şi protejate de maşini până în momentul în care sunt gata să se supună Dumnezeului lor de metal într-un sacrificiu final.

— Şi care e problema cu faptul că au fost creaţi de acel Dumnezeu?

— În cele din urmă nu va mai fi o problemă. În ciuda anilor care au trecut, acesta este încă începutul lucrurilor. ANA consideră că este înlocuitorul nostru. În cazul în care i se va da frâu liber, va avea grijă să ne vadă dispărând.

— O mulţime de specii continuă să trăiască şi după trecerea în platforma lor postfizică, spuse Aaron. Pentru cei mai mulţi o singularitate este un eveniment de regenerare, cei care nu trec în starea postfizică se diversifică şi se răspândesc printre alte noi stele.

— Da. Dar fără a mai fi ceea ce erau. Paul privi din nou spre Georgia. Dacă nu e protejată, universul nu va mai vedea o fiinţă ca ea. Asta este greşit. Nu poate fi permis.

— Mişcarea radicală Înaltă a dispărut aproape în totalitate, spuse Aaron. Nu mai există infiltrări. ANA avusese grijă de asta.

Paul zâmbi slab.

— Da, şi nu este ca o ironie? Poate că bunul Dumnezeu face o glumă cu aspirantul său de metal cu privire la morală.

— Vreau să vă întreb câte ceva despre perioada în care activaţi ca membru al Protectoratului.

— Dă-i drumul, fiule. Nu ştiu ce eşti, dar sunt destul de sigur de ceea ce nu eşti, adică poliţia sau o versiune de-a ei.

— Nu, domnule, nu sunt.

— Mă bucur să aud asta.

— Sunt aici pentru Inigo.

— Ah. Ăsta a fost în capul listei mele. Voi doi pe el îl căutaţi?
— Ştiaţi că a fost Înalt?
Reacţia lui Paul îl făcu pe Aaron să tresară. Bătrânul plesni poarta cu palma şi dădu drumul unui zâmbet radios.
— Fiu de *căţea!* Am ştiut, am ştiut, la naiba! La dracu', ăsta a fost unul viclean! Ştii cât de mult l-am urmărit?
— Deci l-aţi suspectat?
— Sigur că l-am suspectat.
— Asta înseamnă că Erik Horovi a fost Înalt?
— Erik? La naiba, nu! Bietul copil. El a fost folosit doar, la fel ca şi surorile, de îngerul acela nenorocit.
— Surorile? Vorbeşti despre mătuşa lui Inigo?
— La urma urmei, nu ştii atât de multe, nu-i aşa, fiule?
— Nu, domnule. Dar trebuie să aflu. Şi asta cât mai repede.
— Ha. Totul este urgent. Întregul univers este grăbit în ultimul timp. Ştiu că e aşa, pentru că sunt mai în vârstă, dar la naiba…
— Erik, solicită Aaron uşor.
— Vom începe cu îngerii. Ştii ce sunt?
— Am auzit de ei.
— Înalţii radicali au vrut să convertească toate lumile la cultura lor. Nu aveau de gând să lase oamenilor nicio alegere în privinţa asta. Cum am spus, dacă te-ai născut cu biononic nu ai alte opţiuni în viaţă, în ceea ce devii. Deci pe vremea aceea îngerii aceştia aterizau pe o planetă şi îşi făceau munca lor murdară începând cu infectarea, care urma să se răspândească la întreaga populaţie. Protectoratul supraveghea porturile spaţiale, căutând pe oricine avea biononic şi îl ţinea sub urmărire pe tot timpul vizitei. Încă o face, cred. Deci îngerii aterizau pe undeva în sălbăticie. Săreau din navă în timp ce aceasta era încă pe o orbită joasă, iar câmpurile lor de forţă îi protejau la trecerea prin atmosferă. Se uită lung la Aaron. Poţi să faci asta?
— Da, cred ca da. E doar o chestiune de formatare. Dar pe vremea aceea era ceva de ultimă oră.
— Oh, asta erau ticăloşii, în mod sigur. Câmpurile de forţă le-au adus numele. Erau în formă de aripi şi îi aduceau în jos în lume, în mijlocul unei splendori de foc. Majoritatea au reuşit să treacă neobservaţi. De data aceea însă am avut noroc. Un

simpatizant aflat la pescuit a văzut urma termică deasupra oceanului şi a raportat-o. Eu şi echipa mea am urmărit monstrul până la Kuhmo. Dar nu am fost destul de rapizi. Până să ajungem noi, îi agăţase pe Erik Horovi şi pe Imelda Viatak, care se întâlneau ca nişte copii normali. Acum chestia cu îngerii este că sunt hermafrodiţi şi sunt frumoşi. Adică într-adevăr frumoşi. Acesta era unul excepţional, chiar şi după standardele lor, şi putea fi un băiat frumuşel sau o grozăvie de fată, în funcţie de sexul tău. Era ceea ce voiai să fie. Aşa că s-a împrietenit cu Erik şi cu Imelda şi s-a culcat cu amândoi. Erik primul. Acum, e important. Îi injectează în spermă biononic. Apoi şi-o pune cu Imelda şi o impregnează cu sperma modificată a lui Erik.

— Contracepţia? întrebă Aaron.

— De niciun folos. Îngerii o pot neutraliza mai repede decât orice medic. Deci, copiii află că vor avea un copil, iar testul ADN dovedeşte că este al lor fără nicio îndoială. Biononicul este al dracului de dificil de detectat într-un embrion, chiar şi astăzi. Pe atunci era aproape imposibil. Deci bang, ai un schimbător în cuib fără să ai habar. Biononicele nu devin active până la pubertate, iar atunci e prea târziu. Plantează destule într-o populaţie, şi câteva generaţii mai târziu, majoritatea copiilor sunt Înalţi. Dar am interceptat acest triunghi amoros la timp.

— Blocul Colegiului de Artă, spuse Corrie-Lyn.

— Da, doamnă. S-ar putea spune că îngerul s-a luptat ceva. Dar l-am luat. Tot ce-ţi trebuie pentru a învinge biononicul este un nivel mai mare de putere de foc. Blocul Colegiului de Artă a fost în drum.

— Dar copilul?

— I-am dus pe Erik şi pe Imelda la cartierul nostru general. Ea era însărcinată, de aproximativ două săptămâni, îmi amintesc acum, şi era infectată.

— Am crezut că nu-ţi puteai da seama.

Paul privi drept înainte, spre orizont.

— Există moduri în care poţi afla. Trebuie să testezi celulele direct.

— Oh, Ozzie, şopti Corrie-Lyn, palidă.

— L-am luat din ea şi am verificat. Niciun fel de embrion nu poate supravieţui unui astfel de test. Din fericire, testul a fost pozitiv, era unul dintre ei.

— Tu nu eşti om, indiferent de ceea ce pretinzi.

Aaron îi aruncă o privire furioasă. Ea începu să spună ceva, apoi îşi ridică mâinile dezgustat şi plecă.

— Îmi pare rău, spuse Aaron. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Procedura standard în cazul în care fata ştie că e gravidă, şi Imelda ştia. Nu le puteam şterge săptămâni întregi din memorie, lucrul ăsta ar fi fost detectabil. Aşa că am luat un alt ovul de la ea, l-am fertilizat cu contribuţia lui Erik şi l-am implantat. Apoi amândurora le-a fost ştearsă din memorie seara petrecută la noi. În dimineaţa următoare s-au trezit cu o mahmureală cruntă, fără să-şi mai amintească ce au făcut. O dimineaţă obişnuită *de după* a adolescenţilor.

— Lucrurile au mers prost, atunci?

— Nu, fiule, totul a mers perfect. Nouă luni mai târziu, au avut o fetiţă frumoasă. Una normală.

— Şi atunci cum a fost conceput Inigo?

— Imelda avea o soră.

— Sabine.

— Da. Erau gemene. Gemene identice.

— Ah. Cred că lucrurile încep să aibă sens.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. E fantezia fiecărui adolescent, în final. Şi a multor bărbaţi.

— S-a culcat cu amândouă.

— Da. Şi el, şi îngerul. Tocmai mi-ai confirmat asta. În sfârşit. O parte din procedura de curăţare folosită de Protectorat este să verifice amintirile îngerului pentru a afla pe cine a contaminat. Să îi scotoceşti prin creier este un lucru teribil, de-a dreptul teribil. Unul dintre cele mai mari abuzuri posibile ale tehnologiei medicale. Este nevoie de zile întregi pentru a rupe protecţia pe care biononicul o oferă neuronilor. Obişnuiam să fac acest lucru pentru echipă, Dumnezeu să mă ierte, dar era necesar. Nu era nicio altă cale de a descoperi ce făcuseră monştrii aceia demonici. Nu este o ştiinţă exactă, nici acum, nici atunci. Mintea nu este o mică arhivă ordonată, cum ar fi un kub de memorie. A trebuit să-mi fuzionez mintea cu a lui şi să îndur gândurile lui

josnice şi alunecoase în interiorul craniului meu. Când i-am revizuit amintirile recente, am experimentat de fapt acuplarea cu Imelda. Închise ochii, în mod clar îndurerat de amintirea frauduloasă. Chipul ei era la câţiva centimetri de mine. Avea un gust atât de… dulce. Dar acum cred că nu era în întregime ea. Mai degrabă amintirile nu erau doar despre ea. Nu am putut face diferenţa între fete. La naiba, la vremea aceea nu ştiam că exista o diferenţă pe care ar fi trebuit s-o caut.

— Deci Inigo s-a născut ca parte a unui plan de infiltrare a înalţilor radicali.

— Da. Am fost şocat când am aflat că Sabine era gravidă, dar asta a fost chiar înainte ca ea să nască. Au fost o mulţime de discuţii în cadrul echipei mele despre ceea ce ar trebui să facem.

— Să scoateţi copilul şi să-l testaţi.

— Asta a fost o opţiune. Una uşoară. Paul se uită la Corrie-Lyn, care stătea aşezată pe un zid scund de beton lângă unul dintre hambare. Dar intervenţia devine din ce în ce mai dificilă pe măsură ce trece timpul, mai ales după ce se naşte copilul. Noi nu suntem… Există o diferenţă între avort şi infanticid – pentru mine, oricum. Şi, odată ce s-a născut, are drept legal de rezidenţă. Chiar dacă l-am lua de la mamă şi l-am expedia în Lumile Centrale, l-ar trimite imediat înapoi. Din punct de vedere juridic, este o mizerie. Este motivul pentru care a fost creat Protectoratul, tocmai pentru a opri întregul scenariu de coşmar înainte de a deveni complicat din punct de vedere politic.

— Şi atunci ce aţi făcut?

— Niciodată n-am crezut cu adevărat că faptul că fetele au avut un copil la diferenţă de două săptămâni era o coincidenţă. Pentru orice eventualitate, l-am ţinut sub observaţie. Dacă Inigo ar fi fost infectat, s-ar fi dat de gol el însuşi; în cele din urmă, toţi o fac.

— Dar el nu a făcut-o.

— Nu. L-am monitorizat timp de peste douăzeci şi cinci de ani. Nu a pus niciodată piciorul greşit. A fost pe toată linia un om normal. Şcoală. Universitate. Prietene. Un sportiv mediocru. S-a accidentat atunci când a jucat fotbal. A trebuit să-şi găsească un loc de muncă. S-a ţinut departe de politica locală. A semnat un

contract cu o societate de finanţare pentru reîntinerire. Când a luat aerosoli, s-a ameţit. A ocupat o poziţie academică plictisitoare în departamentul de cosmologie al universităţii de stat. Nu era nimic care să indice că avea biononic. Până în ziua de azi, când ai sosit, încă ţi-aş fi spus că, cel mai probabil, nu avea. Am ajuns să accept faptul că naşterea lui a fost poate o coincidenţă, până la urmă. Crede-mă, fiule, dacă am fi avut confirmarea atunci când a ajuns la vârsta legală, i-am fi dat discret un ultimatum.

— Pleacă sau mori.

— Da. Nu e niciun alt mod în care să-i poţi trata.

— Dar a plecat, nu-i aşa? Tocmai pe Staţia Centurion.

— Da. Şi în ce dracului de mizerie jalnică s-a transformat asta. Jumătate din extratereștrii galaxiei vor să ne arunce afară din spaţiu. Cine îi poate condamna?

— E doar Imperiul Ocisen.

— Vrei să spui că sunt singurii care au recunoscut deschis. Nu-mi spune că-ţi închipui că ceilalţi au de gând să stea deoparte şi să ne lase să distrugem stelele.

— Cine ştie? Dacă îl găsesc, poate putem pune capăt Pelerinajului.

— Ar fi trebuit să-l omor în pântece când am avut ocazia.

— Orice ar fi, nu e Înalt.

— Chiar dacă s-ar putea să nu fi fost poluat încă de cultura lor, tot i se va întâmpla până la urmă.

— Se pare că nu. A găsit o alternativă la un traseu pe care dumneata l-ai crezut gravat în piatră. Destinul lui este în interiorul Golului, nu în ANA.

Paul ridică din umeri.

— Oricare ar fi, nu e un destin uman.

— Destinul nostru este cum decidem să-l facem. Libera alegere, amintiţi-vă.

— Greşeşti, fiule. Văd că ai încredere în tine şi îţi urez succes. Dar te înşeli.

— Bine, deci avem idei diferite în privinţa asta. Ce s-a întâmplat cu Erik?

— Şi-a pierdut trupul. Paul surprinse expresia lui Aaron. Nu noi, a fost chiar un accident. Lucra din greu pentru a întreţine

ambele fete. Un băiat decent, cred. Fermierul pe care îl ajuta nu se ocupa ca lumea de repararea echipamentelor. Agribotul l-a sfârtecat rău. Asta s-a întâmplat cam la şase luni după ce s-au născut copiii. Asigurarea lui era plătită, dar memoria i-a fost doar montată. E întotdeauna la fel în cazuri de genul ăsta. Organismul nou are doar câteva luni de amintiri recente, care nu sunt niciodată suficiente pentru a instala un nivel decent de personalitate. În starea de re-viaţă era foarte copilăros. Şi asta în mod ironic, pentru că exact ceea ce îi lipsea din memorie era copilăria. Nu avea nicio legătură emoţională reală cu surorile şi cu cei doi copii. Nu imediat. Imelda a lucrat din greu pentru a corecta asta. Şi a făcut-o bine. Au plecat împreună. Sabine şi micul Inigo au fost părăsiţi. Asta a declanşat un mare scandal în familie. Surorile nu şi-au mai vorbit niciodată după aceea.

— Motiv pentru care mătuşa Imelda a fost scoasă din istoria lui oficială.

— Cam asta e. Da.

***

— Nu am întâlnit niciodată un om mai demn de dispreţ, spuse Corrie-Lyn atunci când capsula regrav se ridică de la fermă. Şi îl includ şi pe dragul nostru Cleric Conservator în această categorie.

— Ai cunoscut vreodată un înger Înalt?

— Nu.

— Bine atunci.

— Asta-i tot? strigă ea furioasă. Asta e justificarea ta?

— Nu încerc să justific nimic. Tot ce fac este să subliniez că pentru fiecare acţiune există o reacţiune egală şi opusă. Ceea ce obişnuia el să facă era caracteristic acelei epoci.

— E un psihopat. Dracu' ştie câţi copii a ucis. Ar trebui să fie pus în suspensie pentru tot restul eternităţii.

— Mort, vrei să spui.

— Spune-i cum vrei! se răsti ea şi se trânti pe perne, cu o grimasă de furie pe trăsăturile delicate.

— Ţi-am spus să mă laşi pe mine să vorbesc.

— Taci dracului din gură!

— Ei bine, cel puţin el ne-a ajutat.

— Cum?

— Acum vezi, dacă n-ai fi plecat tropăind într-un acces de furie…

— Du-te dracului! Pun pariu că ai făcut parte din Protectorat înainte de a ţi se şterge memoria. Cu siguranţă ţi se potriveşte.

— Nu.

— Nu poţi fi sigur, totuşi. Şi cum se face că ai astfel de contacte sus-puse în cadrul organizaţiei lor murdare?

— Eu ştiu doar pe cine să întreb în astfel de circumstanţe, asta-i tot. Informarea nu implică deloc conformarea şi nu ştiu de unde provin datele mele.

— Pah!

Se întoarse să privească deşertul care alerga pe sub ei.

Aaron o lăsă un minut să se calmeze. Văzând că nu se linişteşte, zâmbi şi spuse liniştit.

— Inigo a cumpărat o poliţă de reîntinerire.

— Şi? reuşi ea a se răsti cu mai multă irascibilitate decât un copil răsfăţat de cinci ani.

— A fost o parte din încercarea lui de a se adapta unei existenţe normale, continuă Aaron pasiv. Nimeni cu biononice nu are nevoie de un tratament de întinerire, asta e strict pentru Avansaţi şi Naturali. Biononicul menţine celulele umane într-o stare optimă, organismul nu mai îmbătrâneşte biologic, după ce atinge vârsta de douăzeci şi cinci de ani. A făcut-o pentru a păcăli Protectoratul. La urma urmei, ştia care era moştenirea lui, ceea ce înseamnă că ştia ce avea să i se întâmple dacă făcea vreo greşeală.

— Şi cum ne ajută asta?

— Asta înseamnă că avea un depozit de memorie securizat. Probabil, cuprinde perioada de până la numirea lui pe Staţia Centurion.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că eşti surd. *Şi cum ne ajută asta?*

— Undeva pe Anagaska există o versiune electronică a personalităţii tinere a lui Inigo. Alkoff mi-a dat numele companiei de la care a cumpărat poliţa.

— Asta nu o să… Oh, dragă Ozzie! Trebuie că glumeşti.

Aaron îi zâmbi vesel.

— E timpul ca această planetă să aibă parte de un pic de animaţie.

***

Înainte de Războiul Starflyer, atunci când Confederaţia era în esenţă o societate care cuprindea cetăţeni predominant fizici, guvernul a creat un comitet de conducere numit consiliul ExoProtectorat al cărui rol, în esenţă, era de a evalua nivelul de ameninţare prezentat de fiecare nouă specie exotică descoperită. După ce ANA a intrat online şi a preluat proiectarea, fabricarea şi operarea navelor de război ale Marinei Confederaţiei, ameninţarea a devenit un fel de nontermen. Dacă vechea Confederaţie i-a putut învinge pe extratereștrii Prime, ANA, cu tehnologia sa aproape postfizică, era puţin probabil să fie ameninţată de ceva ce era mai puţin de un postfizic răuvoitor. Asta nu însemna că restul de sector fizic al Confederaţiei nu se putea confrunta cu probleme acolo între stele. Deci consiliul ExoProtectorat trăia într-o formă modificată în interiorul ANA, funcţionând independent de ANA: Guvernare.

Întâlnirile sale erau puţine şi rare. De aceea, atunci când amiralul Kazimir a convocat una, toţi delegaţii au venit, bănuind care era motivul. S-au întâlnit într-o realitate perceptuală neutră, într-o zonă sigură în cadrul ANA, care cuprindea o sală de conferinţe de modă veche, cu mobilier destul de extravagant alb şi portocaliu şi o fereastră panoramică ce le arăta câmpiile Mollavian cu zidul lor de vulcani de hidrogen. Perdele de meteoriţi din prundiş de gheaţă cădeau într-o ploaie de dâre aprinse, purpurii, cu furci de fulgere unduindu-se în urma lor.

Kazimir activă realitatea perceptuală şi se materializă în scaunul din capul mesei. Gore ţâşni înăuntru o milisecundă mai târziu, aşezându-se chiar la dreapta lui Kazimir. Fu urmat de Justine. Ilanthe fu următoarea, o femeie cu aspect delicat îmbrăcată într-un costum de gimnastică albastru şi gri. Părul închis la culoare era tuns scurt cu şuviţe mov. Nu reprezentau niciun fel de îmbunătăţiri, erau doar nişte accente. Era un stil pe care Kazimir crezu că îl recunoaşte, dar nu-l putea plasa exact fără a executa o verificare prin structura sa neuronală consolidată. Ilanthe nu merita efortul. Reprezenta Facţiunea

Acceleratorilor în consiliu şi se bucura să provoace tulburări de câte ori putea. Trucul cu ea era să nu apuci momeala.

Crispin Goldreich ajunse în scaunul de lângă Justine. Cu peste o mie de ani în urmă, fusese senator, membru în consiliul ExoProtectorat iniţial. Era o poziţie pe care şi-o păstrase de atunci. Kazimir şi ANA: Guvernarea îi permiseseră să rămână, pentru că, atunci când venea vorba despre consiliere cu privire la abordarea politică a unei crize, puţini erau mai buni când nu se putea convoca o întâlnire de guvernare completă. Din păcate, utilitatea lui era limitată de o atitudine oarecum xenofobă cu privire la extratereștri. Mai mulţi membri ai familiei sale fuseseră pierduţi pe Nattavaara în timpul Războiului Starflyer, fapt care îi modelase opinia încă de atunci. Ca atare, era un puternic susţinător al facţiunilor Izolaţioniste şi Internaliste.

Ultimii sosiţi fură Creewan şi John Thelwell, care reprezentau facţiunile Custozilor şi pe cea Darwinistă.

— Vă mulţumesc pentru participare, spuse Kazimir. Am convocat acest consiliu, deoarece situaţia în ceea ce priveşte Imperiul Ocisen a intrat într-o nouă etapă. Escadrila Marinei desfăşurată în domeniul Hancher a detectat o flotă masivă a Imperiului aflată acum în zbor. Traiectoria sa are ca țintă directă Confederaţia, în special sectorul care conţine planeta Ellezelin.

— Câte nave? întrebă Justine.

— Două mii opt sute şaptesprezece, răspunse Kazimir. Dintre care nouă sute sunt din clasa lor Starslayer, cele mai mari şi mai scumpe nave de război pe care le-au construit vreodată. Economia Imperiului a suferit un declin semnificativ în ultimii patruzeci de ani pentru a facilita producerea lor. Sunt înarmate cu focoase similare cu distrugătoarele cuantice. Ei cred că nu ştim despre ele, dar am detectat testele pe care le-au făcut cu patruzeci şi cinci de ani în urmă.

— Au distrugătoare cuantice? întrebă Crispin.

— O variantă a lor, da, spuse Kazimir. O astfel de evoluţie a fost inevitabilă. Ceea ce face ca specia noastră din era-bombei-atomice să arate ca o grămadă de pacifişti.

— Şi Marina nu s-a deranjat să ne informeze?

— Imperiul consideră că avantajul lor este că nu ştim. A face public faptul că Imperiul dispune de un dispozitiv pe care Lumile Externe l-ar considera o armă apocaliptică ar însemna să renunţăm la avantajul nostru, fără să mai vorbim despre scăderea încrederii publice.

— Trebuie să fie nebuni, murmură Creewan. Împăratul trebuie să anticipeze modul în care vom reacţiona la un atac de asemenea anvergură. Ei ştiu cât de puternici suntem.

— De fapt, nu ştiu, răspunse Kazimir. Nimeni în afară de ANA: Guvernare şi de mine nu cunoaşte capacitatea exactă a flotei de descurajare.

— Te rog, spune-mi că este suficient de puternică pentru a face faţă Imperiului Ocisen.

— Nu vă faceţi griji în privinţa asta. Ei nu reprezintă niciun fel de ameninţare.

— Sunteţi siguri? întrebă Gore. Ambasadorul părea convins că au descoperit nişte aliaţi decenţi.

— Nu există nicio navă străină Imperiului în flota care a fost lansată, spuse Kazimir.

— Vom face un politician din tine, băiatul meu. Deci, nu ştim sigur dacă navele din clasa Starslayer sunt înarmate doar cu distrugătoare cuantice sau au găsit nişte rămăşiţe periculoase de la cineva care a devenit postfizic?

— Ar trebui să interceptăm o Starslayer şi s-o scanăm pentru a fi siguri de conţinutul exact, spuse Kazimir. Eu nu sfătuiesc să facem asta. În ceea ce-i priveşte pe Ociseni, o astfel de provocare ar fi o declaraţie de război. În plus, le-am da o idee despre cât de puternici suntem.

— Ei bine, ce naiba ne sfătuieşti? întrebă Crispin, în cele din urmă tot vor afla.

— Aş vrea să evit asta. Ceea ce aş dori să se aplice Ocisenilor este ceva în limitele liniilor de persuasiune diplomatice intense, astfel încât să-şi recheme flota din drum şi să se ducă acasă.

— Nu se va întâmpla asta, spuse Creewan. Dacă Imperiul a lansat ceea ce este, în esenţă, întreaga lor Marină spre noi, va fi politic imposibil pentru ei să se întoarcă până când Pelerinajul nu este oprit. Să le-o cerem cu frumosul pur şi simplu nu va merge. Va trebui să folosim forţa.

— Ce zici de o altă ameninţare iminentă pentru Imperiu? sugeră Justine. Nişte nave necunoscute care să se apropie dintr-o altă direcţie? Cu siguranţă am putea face asta, nu-i aşa?

— Da, spuse Kazimir. Dar ar amâna pur şi simplu inevitabilul. Putem să folosim ceva ce ar putea părea a fi o ameninţare, dar, dacă flota lor se întoarce pentru a înfrunta un intrus, atunci cacealmaua noastră va fi descoperită. Nu pot arunca în aer sisteme stelare doar pentru a menţine o iluzie. Dincolo de moralitate există o problemă fizică importantă cu radiaţiile. Proiectul nostru Firewall a arătat asta.

— Cât mai e până ajung aici? întrebă Ilanthe.

— Timpul lor de zbor până la Ellezelin este de şaptezeci şi nouă de zile, răspunse Kazimir. O cifră semnificativă, deoarece flota Pelerinajului nu va fi finalizată până atunci. Este rezonabil să presupunem că scopul lor este de a lovi navele Pelerinajului în timp ce acestea sunt încă la sol. Dacă Visul Viu ar ajunge să-şi lanseze aparatele de zbor în spaţiu, acestea ar fi mult mai greu de interceptat, în special pentru Imperiu.

— Atunci nu înţeleg reticenţa ta de a crea o diversiune. Odată ce navele Pelerinajului sunt în spaţiu, flota Imperiul este efectiv neutralizată. Nu trebuie să faci nimic atât de dramatic ca aruncatul în aer al unei stele de cealaltă parte a Imperiului. Lansează o mie de drone cu o semnătură-fantomă, ca să pară că o flotă ostilă se îndreaptă spre Imperiu. Câştigă-ne ceva timp pentru Visul Viu.

— Şi-ar da seama, interveni Gore. E vorba din nou despre alegerea momentului. Ei şi-au lansat flota.

Trebuie să-i întârzie şi uite, oh, iată un pericol necunoscut care vine spre ei din cealaltă parte a spaţiului. Ce coincidenţă. Nici Ocisenii nu sunt atât de proşti.

— Nu te baza pe asta, murmură John Thelwell.

— Ar trebui să fie o ameninţare credibilă pentru a-i devia, spuse Kazimir.

— Atunci, stai ascuns în jurul graniţelor Imperiului şi distruge câteva stele sau cel puţin planete.

— Folosim cuvântul *Imperiu* cu prea multă uşurinţă, spuse Justine.

— Traducerea literală a planetelor lor este *Lumi pe care ne avem cuibul.* Mi-e ruşine că acest comitet este gata să-i demonizeze pe Ociseni pentru a justifica folosirea forţei. Trebuie să ne concentrăm pe soluţii paşnice.

Ilanthe îi adresă lui Gore un mic zâmbet de victorie în timp ce acesta se încrunta la fiica sa.

— Dacă nu ar trimite spre noi o flotă înarmată cu distrugătoare cuantice suficiente pentru a distruge orice planetă a Confederaţiei, s-ar putea să nu mă refer la ei ca la o grămadă de psihopaţi, se răsti Gore. Aşa cum se prezintă situaţia, suntem aici pentru a consilia Marina în ce mod să răspundă. L-ai întâlnit pe ambasador. La ce fel de deschidere paşnică ai senzaţia că va răspunde Imperiul?

— Trebuie să le oferim opţiuni, spuse Justine. Preferabil unele care să le permită să-şi salveze obrazul.

— Adică făcând presiuni asupra Visului Viu să nu lanseze Pelerinajul lor ridicol, spuse Creewan.

— Ceea ce depăşeşte mandatul acestei comisii, interveni imediat Ilanthe. Noi sfătuim Marina cum să răspundă. Nici măcar nu se întoarse să se uite la Creewan. Dacă vrei să forţezi ceva de genul ăsta, te duci la o întrunire politică sau chiar la Guvernare.

— Este o opţiune validă, spuse Justine.

— Nu, aici nu este. Aici decidem cu privire la cât de multe dintre stelele lor le transformăm în nove, pentru a-i convinge să se întoarcă.

— Nimeni nu transformă sorii Imperiul în nove, replică Kazimir. Aşa cum am spus, flota lor nu reprezintă sub nicio formă o ameninţare fizică pentru Confederaţie. Poate fi neutralizată în mod eficient.

— Asta e o afirmaţie destul de hazardată, comentă Ilanthe. Eşti sigur?

— Dacă nu posedă un exces de tehnologie postfizică furată, da.

— Atunci fă-o şi gata, neutralizează-i. Opreşte-i în spaţiul interstelar. Nu e ca şi cum ar avea o flotă de rezervă pe care să o trimită dacă ceva merge prost.

Kazimir aruncă o privire în jurul mesei.

— Este recomandarea comitetului?
— Cu siguranţă nu este, zise Justine.
— Şi planul tău este… întrebă Ilanthe.
— Un avertisment, spuse John Thelwell. După toate probabilităţile, mai multe avertismente, având în vedere cu cine avem de-a face. Urmate de o demonstraţie a capacităţii şi intenţiei noastre.
— Şi ar fi vorba despre mai multe demonstraţii? întrebă Justine acru. Doar pentru a sublinia cât de mari şi de înfricoşători suntem.
— Odată ce vor vedea că nu pot opri Pelerinajul, se vor întoarce.
— Asta ar implica un factor dominant de logică şi raţiune, spuse Crispin. Vorbim despre Ociseni aici. Sunt hotărâţi să ne oprească sub orice formă. Chiar dacă asta ar însemna distrugerea fiecărei nave din flota lor, vor continua să vină.
— Navele de război vor fi dezactivate, nu distruse, zise Kazimir. Nu aş putea aproba o astfel de pierdere de vieţi omeneşti.
— Atunci, eu nu înţeleg de ce ne-ai convocat, se miră Crispin.
— Pentru că Guvernarea şi cu mine nu vrem să dezvăluim adevărata noastră capacitate în afara unui pericol real şi grav, şi acesta nu este.
— Între ciocan şi nicovală, mormăi Gore. Singura modalitate de a trata cu ei, fără pierderi imense de vieţi, este prin utilizarea tehnologiei ANA, care la rândul său ne face înspăimântători pentru toţi extratereștrii fizici din secţiunea asta a galaxiei.
— Aceasta este o dezbatere etică? spuse batjocoritor Ilanthe.
— I-ar putea face chiar şi pe Raieli să se îngrijoreze în privinţa noastră, zise Justine.
— Ai votul meu, interveni Gore. Mici rahaţi trufaşi. Era chiar timpul ca cineva să dea un şut zdravăn în piedestalul lor.
— Oh, încetează, replică Justine.
Gore se apleca înainte.
— Trimiteţi un avertisment navei amiral, zise el. Dacă este ignorat, dezactivaţi-o. În cazul în care vor continua şi după aceea, doborâţi câteva. Utilizaţi cel mai scăzut nivel de tehnologie pe care îl avem şi care ar face treaba, dar făceţi-o.

— Sunt de acord, spuse Crispin.

— Aş dori să subliniez că la comanda flotei va fi un cuib al împăratului, zise Creewan. Implicaţiile politice ale unui cuib de guvernământ învins nu sunt bune. Probabilitatea unei instabilităţi ulterioare este foarte mare.

— Ceea ce nici nu ne vatămă, nici nu ne priveşte, zise John Thelwell. Îi aruncă Custodelui o privire ucigătoare. Am mai învins Imperiul şi înainte, dar nu învaţă niciodată.

— Poziţia noastră ne creează o obligaţie, spuse Justine.

— Numai în conformitate cu morala umană, replică Ilanthe. Aceştia sunt extratereștri.

— Aş dori să rămân sinceră cu mine însămi, mulţumesc, a răspuns afectat Justine.

— Sigur că vrei.

— Eu votez împotriva oricărei utilizări a forţei fizice împotriva flotei Imperiului, indiferent de cât de restrânsă. Trebuie să găsim o alternativă.

— Mulţumesc, mamă, spuse Kazimir. Oricine altcineva împotriva moţiunii?

Creewan ridică mâna.

Kazimir privi în jurul mesei.

— Atunci votul majoritar este ca Marina să dea un avertisment navei-amiral şi, ulterior, să o dezactiveze în cazul în care acesta este ignorat. Voi iniţia asta imediat.

— Şi dacă vor continua să vină după ce nava-amiral este anihilată? întrebă Justine. Ceea ce vor face ştiţi cu toţii.

— Atunci voi întruni din nou această comisie, spuse Kazimir.

Ea dădu drumul unui şuierat exasperat şi, împotriva oricărei etichete, se retrase imediat. Ceilalţi se uitau fix la spaţiul eliberat în timp ce realitatea perceptuală se ajusta la absenţa ei.

— Asta se întâmplă dacă eşti într-un corp real, murmură Ilanthe cu viclenie.

— Vă voi asigura, bineînţeles, o legătură securizată cu nava Marinei care va transmite ultimatumul, spuse Kazimir. Fiecare dintre voi va putea accesa evenimentul.

— Cât timp va dura până când se va face cererea? întrebă John Thelwell.

— Aş vrea să introduc o navă care ştiu că are capacitatea de a dezactiva un Starslayer, fără pierderi de vieţi omeneşti, răspunse Kazimir.

— Avem o astfel de capacitate în escadronul de sprijin Hancher. Timpul de zbor va fi de ordinul a zece zile. Avertizarea le va acorda o zi pământească pentru a se întoarce.

— După aceea vom reveni aici în două săptămâni, prezise Gore.

La mai puţin de o secundă după încheierea oficială a întâlnirii, Ilanthe solicită accesul la realitatea perceptuală personală a lui Gore. Se aştepta la asta, aşa că îi permise intrarea în timp ce se plimba de-a lungul plajei cu nisip alb de la poalele promontoriului. Ea ieşi din apă, purtând o pereche de bikini albastru cu alb.

— Foarte Ursula Andress, spuse el apreciativ.

Coafura ţepoasă din timpul reuniunii dispăruse, iar acum îşi scutura picăturile din cozile lungi de culoarea mierii.

— Mulţumesc. Ilanthe îşi încreţii ochii la soarele amiezii, cu o mână palidă ridicată la frunte. Guvernanţii care ţi-au configurat locul acesta sunt foarte aspri. Sunt şanse să mă aleg cu arsuri solare?

— Nu sunt aspri, sunt doar puternici. Îi împiedică pe inamici să-mi facă pe ascuns surprize neplăcute. Şi nu, nu te vei alege cu arsuri solare, creşte doar factorul de pigmentare a pielii.

— Ah! Ea clipi în timp ce pielea i se întuneca într-un bronz frumos. Este totuşi un mediu foarte pământesc pentru mine. Vrei să mă îmbeţi şi să mă seduci?

— Sexul este destul de comun între duşmani.

— Oh, Gore! se bosumflă ea. Noi nu suntem duşmani. În afară de asta, amândoi am obţinut ceea ce ne-am dorit de la întâlnire.

— Serios?

— Amândoi am votat pentru acelaşi lucru. De ce, draga de Justine e încă supărată?

El începu din nou să meargă de-a lungul ţărmului.

— Un sfat sincer, nu o subestima niciodată pe fiica mea. Eu încă o mai fac din când în când. E o greşeală.

— Punct lovit. Crezi că va întârzia Kazimir din cauza ei?

— La dracu' nu! Este cel mai „Lucru Corect" tip pe care îl vei întâlni vreodată. Guvernul îi dăduse un ordin clar, aşa că îşi va pocni călcâiele, va saluta şi va apăsa pe buton.

— Eşti de-a dreptul anacronic. Chiar ar trebui să-ţi actualizezi referinţele.

— Ce? Să mă transport tocmai până în secolul XXV?

— Ei bine, pas cu pas.

— Atunci te-ai născut, nu-i aşa?

— Au dreptate, chicoti ea. Eşti răul întruchipat.

— Care?

— Practic toată lumea.

— Atunci probabil că au. Şi atunci, ce pot face pentru tine?

— Putem face o înţelegere?

— În legătură cu Pelerinajul? Sigur.

— Interesantă capitulare. De ce nu te cred?

— Va fi un eveniment de vârf. Fiecare facţiune o ştie. La naiba, chiar şi unele dintre animalele de afară se trezesc să vadă ce se întâmplă. Darwiniştii sunt uzi de entuziasm. Iar ai tăi nu sunt cu mult mai breji. Aleargă, împing şi împung în locuri în care nu ar trebui s-o facă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Fundul acela de Marius pontează o mulţime de ani-lumină.

Ea se arătă şocată şi îşi duse mâna la baza gâtului.

— Ca şi Curierul vostru.

— Adevăraţii Conservatori sunt nişte mici creaturi paranoice. Au un motiv întemeiat.

— Pretinzi că nu eşti unul dintre ei?

— Am o afiliere.

— Ciudat, conform datelor noastre, eşti preşedintele consiliului de conducere.

— Ar trebui să vă actualizaţi referinţele.

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Uite ce-i, vrei să facem înţelegerea sau nu?

— Eşti foarte sexy în poziţia asta, ştii?

— Gore!

— În regulă, ce oferi?

— O destindere. Ceva mai puţină manipulare de ambele părţi.

— Să lăsăm animalele să decidă, vrei să spui. Nu cred că pot cumpăra chestia asta dacă vine de la tine. În orice caz, amândoi ne-am petrecut atât de mult timp mutându-ne pionii la locul lor, încât acum vor merge înainte şi fără noi. Înclină capul într-o parte şi zâmbi. Sau îmi scapă ceva?

— Nu.

— Serios? Poate vreun eveniment critic pe care aveţi nevoie să-l rezolvaţi fără probleme?

— Momente de genul ăsta sunt făcute de istorici, după eveniment, pentru a-şi justifica propria existenţă tristă. Nu există niciun lucru care să facă sau să desfacă Pelerinajul.

— Serios? Ai încercat vreodată să-i spui lui Ozzie sau lui Nigel că acţiunile unui individ sunt invalide din punct de vedere istoric?

— Nimeni nu i-a manipulat. Şi asta este o distragere a atenţiei. Noi pur şi simplu dorim ca ambele părţi să se calmeze.

— Deci, Facţiunea Acceleratorilor vrea să lase evenimentele galactice să fie decise de către animale. Hmm. Nu e de mirare că nu-ţi place mediul meu, nu zboară niciun porc pe-aici.

— Este răspunsul tău?

— Nu. Dar sunt oarecum curios. Cu excepţia situaţiei în care intervine fie o facţiune, fie ANA: Guvernarea, navele Pelerinajului vor fi lansate. Deci care dracu' este opinia Acceleratorilor faţă de devorarea galaxiei de către Gol şi faţă de faptul că vor fi exterminate toate formele de viaţă, inclusiv noi înşine?

— Asta nu se va întâmpla. De asta sunt aici, să-ţi spun că am luat măsuri de precauţie împotriva celui mai pesimist scenariu.

Gore se opri şi se întoarse să se holbeze la ea, cu adevărat surprins.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Dacă graniţa Golului va mătura sectorul acesta de spaţiu, Pământul şi ANA vor fi în siguranţă.

— Nu puteţi şti asta.

— Oh, ba da.

— Sper foarte, *foarte* tare că nu vă bazaţi obiectivele pe vreun ciot de tehnologie de armament pe care aţi reuşit să-l cârpiţi cu un replicator vechi. Raielii nu pot învinge graniţa. Nici

chiar ANA: Guvernarea nu-şi poate da seama ce se va întâmpla dacă şi când graniţa Golului va trece peste ea.

— Acest nivel de extindere este extrem de puţin probabil, până la punctul de imposibilitate pură. În primul rând, stelele din Zid au o masă imensă, suficientă pentru a întări voinţa fiecărui pelerin al Visului Viu timp de secole. Este de-a dreptul imposibil ca galaxia să fie înghiţită de Gol. Propaganda Raielilor este trâmbiţată şi repetată obositor de Ociseni. Raielii sunt o rasă veche eşuată, la fel de neschimbătoare ca Golul în sine, aşa că nu au niciun drept să ne dicteze nouă. Chiar dacă întregul nucleu galactic ar fi devorat, tot nu contează. Nu e nimic în viaţă acolo, planetele sunt nişte coji de rocă saturate de radiaţii. Chiar şi tu crezi asta, deşi ne acuzi mereu că dorim devorarea. Ţi-am spus-o vreodată?

— Nu. Ştiu exact ce-şi doresc Acceleratorii. Fuzionarea. Corect? Doriţi să îmbinaţi ANA cu ţesătura de continuum a Golului. Credeţi că e modul în care ne vom realiza statutul postfizic.

— Aţi accesat visele lui Inigo, ştim că Conservatorii le-au analizat la fel de riguros ca oricine altcineva. În interiorul Golului, mintea afectează în mod direct materia universului, ne putem controla propriul destin.

— Nu, nu, nu! strigă Gore. Golul nu este un nenorocit de univers, este un microvers, o mică pată de nimic nesemnificativă. În termeni cosmologici, nici măcar nu este înregistrat. Puteţi să vă jucaţi de-a Dumnezeu acolo, cu siguranţă, o face şi Mergătorul-pe-Apă. Dar eşti Dumnezeu doar acolo, nicăieri în altă parte. E doar o versiune de ANA extraterestră, asta-i tot. Asta nu e transcendenţă, asta înseamnă să fii atât de plin de tine însuţi încât să nu mai fii în stare să vezi ce se întâmplă în jurul tău.

— Este o oportunitate uriaşă de creştere. Golul a stagnat, a rămas neschimbat de milioane, miliarde de ani. Noi îl putem revigora. Oamenii începuseră deja procesul. Animalele acelea obişnuite, jalnice au acum nişte puteri mentale pe care chiar şi noi le putem avea doar în fanteziile noastre. Imaginează-ţi ce se va întâmpla atunci când ANA va avea acces deplin la o astfel de tehnologie şi va începe să o manipuleze în direcţii noi.

— Dulce Ozzie, sunteţi patetici! Aş fi insolent dacă v-aş numi conştienţi, dar nu sunteţi nici măcar atât.

— Ştiam că te vei opune fuziunii, la asta se referă oferta noastră.

— Continuă, spuse Gore suspicios.

— Vom duplica ANA. Cei care doresc să atingă fuziunea cu Golul pot rămâne aici, cei care nu vor se pot transfera şi sunt liberi să plece.

— Asta nu rezolvă niciun nenorocit de nimic, fetiţo. Golului nu-i poate fi permis să fuzioneze cu o minte postfizică, nici chiar cu ANA, care, să recunoaştem, nu este încă acolo.

Expresia lui Ilanthe deveni dură.

— Limbajul tău te trădează. *Nu poate fi permis?* Nu aveţi dreptul să luaţi o astfel de hotărâre. Evoluţia va avea loc, declanşată fie de Pelerinaj, fie de o conexiune mai directă. Din câte ştim acum, Mergătorul-pe-Apă însuşi ar putea iniţia expansiunea.

— S-a întâmplat în urmă cu o mie de ani, zece mii din câte ştim.

— Timpul este irelevant acolo, înăuntru.

— Rahat! Voi nu mai sunteţi Acceleratori, aţi văzut lumina şi v-aţi convertit la Visul Viu.

— Am văzut o oportunitate de a progresa şi am luat-o în serios. Noi nu ne-am ascuns scopul de nimeni, niciodată.

— Acceleratorii nu au apărut din sete după Gol.

— Acum îţi trădezi vârsta, propria natură neschimbată.

— Ar trebui deci să mă dau deoparte din drum, nu-i aşa? Poate chiar să mă şterg pur şi simplu? Să fac totul simplu şi frumos pentru Noua Ordine.

— Eşti responsabil pentru propriul destin, ridică ea din umeri. Alegerea îţi aparţine.

— OK, aşa este. Şi o voi face, crede-mă. Dar, presupunând că ai dreptate şi Golul nu se extinde ca un tsunami de hiperspaţiu când Pelerinajul va ajunge în interior, cum aveţi de gând să fuzionaţi ANA cu el?

— Nu trebuie s-o facem. Înalţii vor călători cu navele Pelerinajului. Vor studia adevărata natură a texturii Golului şi mecanismul care o generează.

— Dacă a putut fi generată o dată, spuse Gore liniştit, poate fi generată din nou.

Ilanthe zâmbi.

— Acum ai înţeles. Putem să construim un al doilea Gol aici, în acest sistem solar, şi să producem fuziunea imediat. ANA va evolua şi va transcende.

— Drăguţ experiment ştiinţific. Ce se întâmplă dacă nu funcţionează? ANA este nucleul culturii înalte, Pământul este centrul fizic al Confederaţiei. Dacă le luaţi asta, două culturi vor avea de suferit.

— Nu m-am gândit niciodată că voi auzi asta – Gore Burnelli, tânguindu-se ca un liberal. Oamenii Naturali, Înalţi şi Avansaţi vor trebui să-şi croiască propriul drumul în univers. Şi asta este tot evoluţie.

— Într-o galaxie căreia aroganţa voastră îi va fi dat un viitor foarte scurt.

— Soluţia noastră este una care va satisface toate facţiunile. Grupările noastre pot continua aproape la fel ca înainte.

— Tu nici măcar nu te-ai născut pe Pământ. Eu da. E casa mea. Şi nu las pe nimeni să-l dea dracului.

— Atunci eşti mai puţin dezvoltat de cât te-am considerat. Ne menţinem oferta. Mă aştept ca restul facţiunilor să ni se alăture atunci când vor vedea inevitabilitatea a ceea ce stă să vină.

— Plănuiţi să aruncaţi din spaţiu flota Imperiului?

Ilanthe îl privi de-a dreptul indignată.

— Bineînţeles că nu. Ei sunt irelevanţi. Kazimir se va ocupa de ei, într-un fel sau altul. Zâmbi rece. Te rugăm să iei în considerare oferta noastră, Gore. Este făcută în spirit de reconciliere. La urma urmei, dacă cineva poate fi numit părintele ANA, acela eşti tu. Este, probabil, timpul să-i îngădui copilului tău să-şi aleagă propria cale în viaţă.

Alergă înapoi în valuri şi se scufundă sub apă.

Gore se uită la valul sub care dispăruse, urmărindu-i cu mintea retragerea din realitatea sa.

— Să mă ia naiba! mormăi el.

O luă pe cărarea prăfuită ce ocolea promontoriul şi îl găsi pe Nelson stând deja lângă piscină la baza turnului. Ca de obicei, avea o băutură pe masă lângă el.

— Ai auzit tot? întrebă Gore în timp ce se aşeza.

— Da, tot. Nu cred mare parte din ce-a spus. În primul rând, vorbeşte cu prea multă nonşalanţă despre eventualitatea ca navele Pelerinajului să poată pătrunde în interior. Ce ai de gând să faci?

— Ştiam că îşi doresc aptitudinile pe care le are ţesătura Golului, e o dezvoltare logică pe calea spre starea de postfizici, dar sunt preocupat de metoda lor de a le obţine. Nu cred un cuvânt despre grămada de savanţi altruişti gata să meargă cu Pelerinajul pentru a studia modul în care este alcătuit lucrul ăla. Va trebui să săpăm un pic mai mult pentru a afla ce pun, de fapt, la cale. Aflaţi ce puteţi despre tipul ăla pe care Marius l-a vizitat pe Arevalo, fizicianul Troblum.

— O s-o facem. Şi dacă ANA chiar devine în cele din urmă capabilă să treacă la statutul postfizic?

— Am ştiut-o întotdeauna, chiar de la început. Asta a fost ideea creării ei, ei bine, asta şi faptul că ne oferea posibilitatea de a apăra Confederaţia.

— Ai de gând să încerci să opreşti lucrurile?

— Bineînţeles că nu. Vreau doar ca procesul natural să nu fie deturnat. Şi asta e ceea ce se va întâmpla dacă nu suntem atenţi.

***

Era deja noapte când capsula regrav a lui Aaron ateriza pe rampa clinicii Sf. Maria, chiar lângă blocul de recepţie. Ieşi şi se uită împrejur. Clinica era construită pe suprafaţa a patru kilometri pătraţi de pădure deasă, cu clădiri individuale împrăştiate în întreg peisajul. Copaci înalţi gistrel formau un zid întunecat în jurul rampei, ramurile lor lungi cu frunze dese blocând complet vederea spre vilele, blocurile medicale, spa-urile şi domurile de agrement care ştia că se aflau acolo. Singura lumină venea de la ferestrele lungi ale blocului de recepţie, la treizeci de metri distanţă, strălucind printre trunchiurile negre. Corrie-Lyn stătea lângă el, netezindu-şi bluza cu o faţă încruntată.

— Doamne, ce-mi place imaginea sumbră de junglă-cu-creaturi-sălbatice pe care şi-au ales-o. Foarte primitoare.

— Poate c-am putea scăpa de depresia ta maniacală în timp ce ne aflăm aici.

— Du-te dracului!

— Ţine minte, *dragă,* feţe vesele.

O apucă de mână şi afişă un zâmbet mare, luminos. Ea se smuci să se elibereze, apoi îşi aminti şi trase aer în piept reticentă.

— OK, dar ar fi bine să se termine repede.

Uşile de la recepţie se deschiseră în timp ce mergeau spre clădirea joasă. Interiorul de pluş arăta de parcă ar fi fost sculptat din marmură roz şi aurie, cu încăperi gen grotă încastrate în peretele holului central. Majoritatea erau utilizate de câteva puncte de vânzare cu amănuntul exclusiviste ca vitrine de prezentare a hainelor de designer şi a produselor lor neobişnuit de scumpe.

Medicul lor personal îi aştepta pentru a-i saluta. Ruth Stol era în mod clar concepută pentru a promova expertiza clinicii, cu un corp ce semăna cu al unei zeiţe adolescente drapat într-o ţesătură semitransparentă argintiu cu roz. Chiar şi Aaron, care era perfect concentrat pe misiune, îşi acordă câteva clipe pentru a admira şi a zâmbi la imaginea vitalităţii care le întindea, în semn de salut, o mână fără cusur. Funcţiile sale de câmp detectau o scanare discretă din partea reţelei de securitate a clădirii pe care o devie destul de uşor, arătând senzorilor o imagine a unui om uşor supraponderal. Volumul suplimentar din jurul torsului său era, de fapt, furnizat de o centură în bandulieră în care transporta mai multe arme.

Ruth Stol era lipsită de orice fel de îmbunătăţiri, deşi avea mai multe clustere macrocelulare decât un Avansat obişnuit. Sistemul ei nervos strălucea de impulsuri care operau într-un ritm pe care oamenii normali îl puteau atinge doar cu o doză serioasă de acceleratori.

— Vă mulţumesc foarte mult că aţi ales clinica noastră, domnule Telfer, spuse ea.

Mâna ei strânse palma lui Aaron, flirtând cochet. Biononicul lui verifică pentru o eventuală infiltrare de feromoni. *Paranoic!* Dar atingerea şi vocea ei îl excitau categoric, grila din exovedere

arătându-i ritmul accelerat al inimii şi temperatura pielii în creştere.

— Nicio infiltrare, îi raportă u-amprenta.

Deci, totul era normal. *Deloc surprinzător.*

— Cu plăcere, răspunse Corrie-Lyn cu o voce atât de rece încât ar fi putut produce cristale de gheaţă.

— Ah, da, mormăi Aaron tardiv. Îşi retrase mâna cu părere de rău, încântat de amuzamentul sfios din ochii verzi ai medicului. Mulţumesc că ne-aţi primit atât de repede!

— Suntem întotdeauna bucuroşi să ajutăm cuplurile să realizeze o relaţie mai sigură, spuse Ruth Stol. Cred că aţi spus că doriţi gemeni?

— Gemeni? repetă Corrie-Lyn cu o voce albă.

— Aşa este. Aaron puse un braţ în jurul umerilor lui Corrie-Lyn, simţindu-i muşchii devenind rigizi. Cei mai buni pe care îi putem avea.

— Desigur, spuse Ruth Stol. Băieţi sau fete?

— Dragă? întrebă Aaron.

— Băieţi, zise Corrie-Lyn.

— Aveţi vreo idee în privinţa statutului lor fiziologic?

— Cel puţin la fel de bun ca al dumitale, îi spuse Aaron, ceea ce declanşă un alt zâmbet. Şi aş dori ca noi doi să fim, de asemenea, avansaţi la acest nivel. Este timpul să ne actualizăm. Îşi bătu abdomenul proeminent cu tristeţe. Poate o mică ajustare a metabolismului care să mă subţieze puţin.

— Aş fi foarte recunoscătoare pentru asta, zise Corrie-Lyn. E de-a dreptul respingător când te uiţi la el acum. Ce să mai vorbim despre sex!

— Oh, draga mea, ai promis că nu vei pomeni de asta, spuse Aaron strângând din dinţi.

Ea îi zâmbi frumos.

— E foarte bine să semnalezi orice problemă de la început, zise Ruth Stol. Veţi fi o familie de invidiat. Putem începe evaluarea chiar de mâine şi vom trece în revistă ceea ce vă putem oferi. Serviciul nostru premium vă va accelera modificările, nu mă aştept să dureze mai mult de câteva săptămâni. Aveaţi intenţia să purtaţi gemenii natural? o întrebă pe Corrie-Lyn. Sau vom folosi un recipient-uter?

— Nu m-am hotărât încă, îi zâmbi Corrie-Lyn. Îl iubesc suficient pentru a lua în considerare sarcina fizică, dar, înainte de a mă angaja, va trebui să-mi arătaţi ce puteţi face pentru a-mi uşura sarcina.

— Ce dulce! Vă voi pregăti un pachet senzorial simulat pentru opţiunea pentru sarcină completă pe care să-l încercaţi dimineaţă, şi amintiţi-vă, putem inversa întotdeauna modificările după aceea.

— Minunat!

— V-am dat vila 163, care are piscină proprie şi nu e departe de blocul trei, unde veţi primi tratamentele.

— Excelent! spuse Aaron. Cred că voi merge şi voi încerca piscina principală şi restaurantul, mai ales acel Singapore Grill despre care am auzit atâtea. Dar tu, dragă?

— A fost o zi lungă. Cred că o să mă duc la vilă şi o să aranjez pe-acolo. Corrie-Lyn privi la vitrinele din jurul holului. După ce fac câteva cumpărături, îmi plac foarte mult unele dintre modelele astea.

— Nu cheltui prea mult.

El o sărută de rămas-bun pe obraz şi se îndreptă spre uşă. U-amprenta îi extrase o hartă a clinicii din reţeaua locală, ceea ce urma să-i dea o aparenţă de normalitate pentru alte câteva minute.

— Poţi intra în seif? întrebă el.

— Nu. Nu există canale de date către seif.

Aaron o luă pe o cărare depărtată de rampa de aterizare, care ducea la clădirea piscinei principale, un dom mare colorat în albastru ce găzduia un mediu luxuriant tropical, cu piscina ca o lagună. Cărarea aprinse o fâşie de ceaţă galbenă strălucitoare sub picioare lui.

— Ce zici de sistemul de securitate? întrebă el u-amprenta.

— Pot accesa doar nivelurile inferioare. Toţi oaspeţii sunt sub un anume fel supravegheaţi în permanenţă. Câţiva sunt marcaţi cu roşu.

— Serios? Suntem şi noi marcaţi cu roşu?

— Nu.

— Vor afla dacă părăsesc cărarea?

— Da. Diverşi senzori pasivi alimentează cu informaţii unitatea centrală.

— Apelează la o diversiune, te rog. Declanşează alerte şi atacă reţeaua de securitate în mai multe locuri, departe de mine. Nimic care să justifice chemarea poliţiei.

— Iniţiez.

Aaron părăsi cărarea şi începu să alerge printre copaci. Costumul îi ţesu un efect de camuflaj de jur împrejur. După un minut, strecurându-se nevăzut prin pădure, ajunse la blocul administrativ. Erau două etaje deasupra solului, dar cercetările sale îi arătaseră zece niveluri săpate în rocă sub pădure. Depozitul securizat se afla în partea de jos. Funcţia de scanare îi indica o gamă complexă de senzori care păzeau zidurile şi fâşia de grădină din jur.

Începu să sprinteze dincolo de ultimii copaci, accelerând puternic cu forţa muşchilor amplificată de efectul său de câmp, până când ajunse la marginea gazonului. Sări apoi, extinzându-şi larg câmpul de forţă, modelându-l în forma a două petale lungi orientate spre spate. Suspendat între aripile invizibile, alunecă direct spre o fereastră anume, la ultimul etaj, ca un proiectil tăcut. Zâmbi în aerul care-i venea grăbit din faţă, încreţindu-i costumul. Adrenalina, pe care biononicul o ţinuse în frâu până acum, începea să crească. Deşi ştia ce va trebui să facă, tot se amuza. Pentru asta exista el.

Aaron eliberă din biononic un puls *pem,* care urma să dezactiveze senzorii şi sursa de alimentare din jurul ferestrei. Când ajunse la cinci metri de perete, declanşă un efect disruptor. Sticla se transformă într-o pulbere de culoare albă spulberată spre interior cu un sunet de cârpă umedă ruptă. Anulă aripile de câmp de forţă şi căzu prin gaura din geam, aterizând pe podea şi rostogolindu-se.

Interiorul era un birou lung din departamentul financiar. Pustiu şi întunecat. Uşa era blocată. Nu folosi un efect disruptor, pur şi simplu o zdrobi cu puterea musculară amplificată. Coridorul se întindea pe toată lungimea clădirii. Luminile de urgenţă portocalii produceau umbre în unghiuri ciudate de-a lungul pereţilor. Efectul encriptorului său de semnale dezactivă reţeaua din jumătate de clădire. Alergă spre casa scării de

urgenţă şi se avântă în jos. Sări peste balustradă şi ateriză cu o bufnitură puternică pe podeaua de beton de mai jos, câmpul de forţă integral absorbind impactul. Scană zona.

Doi agenţi de securitate se aflau în centrul de control, ambii puternic îmbunătăţiţi. Stăteau în picioare nemişcaţi, în timp ce u-amprentele lor, în interfaţă cu reţeaua de securitate a clinicii, se chinuiau să înţeleagă ce se întâmpla în pădure.

Uşa se sparse în bucăţi în timp ce Aaron trecea prin ea. Opt jetoane de energie porniră din banduliera de sub costumul lui, discuri negre de dimensiunea unei palme tăind aerul ca nişte viespi cibernetice. Îi loviră pe agenţii de securitate înainte ca aceştia să poată trage vreun foc. Ambii fură transformaţi în siluete de lumină albă mistuitoare pe măsură ce propriile câmpuri de forţă se supraîncărcau necruţător. Filamente de energie electrică ţâşneau din formele incandescente, scurgându-se în pământ printre mesele şi scaunele din jur. Panglici de fum se ridicau din covorul de la picioarele lor. Corpurile li se zbăteau puternic în timp ce descărcarea de energie creştea până la vuietul insuportabil al unei lovituri de trăsnet. Panourile uşoare din tavan explodară în aşchii de plastic incandescente.

În timp ce nimbul de lumină de pe primul agent începea să se estompeze, Aaron scoase un geli-pistol din bandulieră. Câmpul de forţă al omului flutură spasmodic ca un giulgiu purpuriu şi portocaliu. Umbre întunecate se infiltrau în luminiscenţa descrescândă, scoţând la vedere fâşii de uniformă mocnind. Aaron trase, şi agentul se dezintegră într-o undă sferică de sânge care se împrăştie în toată încăperea. După aceea, Aaron aşteptă câteva secunde până când descărcările de energie îşi terminară treaba cu al doilea agent şi câmpul de forţă al acesteia se prăbuşi. Camera se cufundă în întuneric, iar ea, abia conştientă, căzu ca un morman hohotind pe podea.

Aaron îngenunche lângă femeie scoţând din buzunar cutterul chirurgical. Gadgetul mic negru şi argintiu îşi extinse imediat cele opt braţe de malmetal în timp ce el îl plasa cu grijă pe capul ei. Spre deosebire de Ruth Stol, clinica nu investise nici un pic de frumuseţe în agentul de securitate. Avea o faţă netedă, rotundă, cu ochi negri îmbunătăţiţi. Pielea de pe obraji era de un

roşu crud de la impactul curenţilor de electroni. Lacrimile i se prelingeau peste ei în timp ce se uita la Aaron.

— Te rog, îi spuse ea răguşit.

— Nu-ţi face griji, îi răspunse. N-o să-ţi mai aminteşti noaptea asta când vei fi re-vieţuită.

Cutterul i se aşeză pe creştet ca o creatură vampirică, braţele strângându-se pentru a obţine o mai bună aderenţă pe carnea pârlită. Lamele de energie microchirurgicale alunecară în afară şi începură să taie. Aaron aştepta în tăcerea întunecată a camerei întreruptă doar de sunetul picăturilor cleioase de sânge ce burniţau din tavanul mânjit de funingine.

— Procedură completă, îi raportă u-amprenta.

Aaron retrase uşor cutterul chirurgical. Acesta se săltă, cu un sunet supt urduros, luând cu el partea de sus a craniului. O cantitate mică de sânge se revărsă în jurul marginilor osului secţionat, prelingându-se prin părul încâlcit. Creierul expus lucea gri pal în lumina slabă a spoturilor de urgenţă de pe coridorul exterior.

Aaron îşi poziţionă mâna stângă la câţiva centimetri deasupra cărnii sângerii. Pielea din palmă i se încreţi în şapte cercuri mici. Filamente subţiri ca nişte viermi începură să şerpuiască din fiecare apex. Îşi coborî mâna pe creierul ei şi îşi manevră câmpul de forţă astfel încât să se cupleze cu acesta, având grijă să nu-i alunece deloc mâna. Filamentele se insinuară în structura neuronală, ramificându-se din nou, şi din nou, ca nişte rădăcini de plante în căutarea apei. Vârfurile căutau să depisteze căi neuronale distincte, eludând controlul conştient nu doar asupra trupului, ci şi a gândurilor ei.

Sinapsele fură încălcate şi corupte cu succes, iar software-ul său mental începu să extragă fire coerente din impulsurile haotice.

Numele ei era Viertz Accu. Avea o sută şaptesprezece ani. Patrimoniu genetic Avansat. În prezent, căsătorită cu Asher Lei. Doi copii. Cel mai mic, Harry, avea doi ani. Era supărată că trebuia să facă din nou o tură târzie. Micuţului Harry îi plăcea atât de mult să i se citească înainte de culcare.

Software-ul lui Aaron deplasă punctul focal al extragerii informaţiei, concentrând-o în prezent.

Tot conţinutul emoţional de mai devreme este acum înlocuit de teroare pură. Intrările senzoriale ale organismului sunt minime, scufundate sub valuri de durere provocate de colapsul câmpului de forţă. O amintire creşte mai presus de toate celelalte, luminoasă şi cu voce tare: coborârea cutterului chirurgical. Începe să se repete. Gândurile devin incoerente în timp ce memoria degenerează într-o buclă psihotică. Corpul intră în stare de şoc, iar membrele sunt scuturate de convulsii.

Uită asta. Gândurile lui Aaron instruiesc creierul pe care el îl conduce acum. Trebuie să se concentreze, să-şi exercite propriile gânduri şi să elimine amintirea terorii. Influenţa sa este asistată de poziţionarea perfectă a filamentelor asupra neuronilor, ceea ce face imposibil ca ea să reziste. Este exercitată apoi o altfel de presiune mentală. Gândurile ei conştiente se ofilesc, intrând în stare de insensibilitate, scufundându-se efectiv în comă.

Ridică-te, îi comandă el organismului-marionetă.

Corpul ei se conformează, şi Aaron se saltă în picioare lângă ea. Mâna îi rămâne blocată de mucilagiul câmpului de forţă deasupra capului ei mutilat.

Treci în revistă sistemul de securitate al clinicii. Schemele sar în exovederea amândurora indicând punctele de alertă. U-amprenta lui îşi termină atacurile electronice maliţioase în timp ce el accesează reţeaua clinicii prin intermediul linkurilor securizate private ale lui Viertz. Semnale false sunt generate în interiorul clădirii administrative pentru a înlocui echipamentele pe care le neutralizase în timpul intrării.

Coduri. Din memoria lui Viertz şi din clusterele ei macrocelulare se scurg unul după altul fişierele cu coduri pentru fiecare aspect al clinicii. Aron le desfăşoară, neutralizând întreaga reţea de securitate, reducând-o la o stare de nivel zero. Un alt set de comenzi resetează vigilenţa unităţii centrale, convingând-o că primise avertismente privind unele defecţiuni, dar că agenţii de securitate aveau acum totul sub control.

Câţiva operatori din pădure îi sună pe agenţii de securitate.

E în regulă, spune el, şi Viertz trimite mesajul pe un link securizat. *A fost un val de erori, afurisitele alea de chiţăitoare au intrat din nou în cabluri. Mestecau un nod, ticăloasele alea mici.*

„Afurisit” era un cuvânt pe care Viertz îl folosea foarte des. Chiţăitoarele erau rozătoare mici native, care infestau pădurea şi cauzau întotdeauna probleme clinicii şi maşinăriilor sale, în ciuda a două încercări ilegale făcute de management pentru a le extermina.

În general, explicaţia este acceptată. Viertz mai schimbă câteva comentarii nesemnificative cu colegii şi întrerupse legătura.

Seif.

Merg pe jos de-a lungul coridorului de la parter, unul lângă altul, cu mâna lui Aaron încă ferm deasupra capului ei. Codul lui Viertz deschide uşile pneumatice. Aaron extrage câteva coduri de resetare suplimentare care îi vor da posibilitatea să o însoţească până jos.

Nivelul la care se află seiful prezintă mai multe probleme. Acesta este acoperit cu senzori, toţi legaţi direct la unitatea centrală a clinicii prin circuite izolate, protejate. Nu există coduri de resetare pe care să le poată utiliza pentru a putea trece. Dacă este văzut, i se va cere imediat să se identifice.

Misiunea este acum în punctul critic.

Când liftul ajunge la nivelul unde se află seiful, Aaron foloseşte un puls *pem* pentru a distruge toate circuitele de alimentare şi sistemele nepăzite. Câmpul encriptorului său de semnale dezactivează reţeaua de securitate protejată. Unitatea centrală ştie acum că ceva este în neregulă, dar nu poate detecta ce. Întreg etajul este o zonă electronică moartă.

Aaron glisează uşa liftului, deschizând-o cu mâna liberă. Metalul opune o rezistenţă considerabilă. Activatorii emit un ţipăt, deformându-se sub presiunea exercitată de el. Păşeşte în întuneric. Scanările de câmp şi imaginile în infraroşu îi arată un coridor scurt, pustiu în faţa lui. Merge înainte cu zombi Viertz mărşăluind lângă el până când ajung în capăt, la uşa mare a seifului superconsolidată cu malmetal. Atât peretele, cât şi uşa sunt apărate de un puternic câmp de forţă, alimentat independent din interior. Mâna lui liberă loveşte zidul neprotejat al coridorului până când degetele i se odihnesc pe conducta blindată care adăposteşte o parte din cablurile reţelei de securitate. Presează. Un mic impuls disruptor dezintegrează

betonul. Praful se revarsă, iar el îşi împinge mâna mai adânc în gaură. Trebuie să sape până la cot până când ajunge la conductă. O scurtă ciocnire a câmpurilor de energie, şi conducta se sparge, expunând cablurile optice din interior.

Din vârfurile degetelor îi ies filamente subţiri care pătrund în cablurile optice, cufundându-se în aura de lumină coerentă din interior. Îmbunătăţirile sale sunt în interfaţă direct cu unitatea centrală printr-un link neprotejat. Un torent de software distructiv este declanşat de u-amprentă spre rutinele primare ale unităţii centrale, corodându-le precum acidul pielea. În primele opt milisecunde de asalt, unitatea centrală pierde mai mult de jumătate din capacitatea de prelucrare intelectuală. Rutinele implicite de apărare ale acesteia abandonează conexiunile de la sistemul de securitate al seifului, permiţându-i să se retragă şi să-şi lingă rănile în izolare.

U-amprenta lui Aaron îşi îndreaptă atenţia asupra conexiunilor de la celălalt capăt al cablului optic şi examinează reţeaua de securitate din interiorul seifului. Este nevoie de mai puţin de o secundă pentru a cartografia nodurile şi kuburile sistemului care să îi permită eliminarea controlului unităţii centrale şi a procedurilor de salvgardare. Câmpul de forţă este anulat, iar uşa groasă se deschide cu un fâsâit uşor de malmetal în retragere.

Aaron scoate mâna din gaura zimţuită. El şi Viertz merg înainte în tandem, trecând prin scutul de aer şi de praf, cu un foşnet blând. Panouri de iluminat independente fac clic şi dezvăluie o cameră strălucitoare de formă alungită umplută din podea până în tavan cu rafturi de kuburi translucide de plastic roz.

Registrul este un simplu piedestal subţire de metal situat înăuntru.

Viertz accesează software-ul inactiv din interior, îi este cerut certificatul de autorizare bazat pe ADN.

Când trece pragul, scanarea de câmp îi semnalează lui Aaron două semnături de energie ciudate ce se degajă din pereţi pe fiecare parte a seifului. Acestea reprezintă ultimul mecanism de siguranţă pentru protejarea nepreţuitei jumătăţi de milion de celule de memorie securizate păstrate în seif. Nu sunt listate

nicăieri în inventarul reţelei de securitate. Au fost importate discret dintr-o Lume Centrală în care o astfel de tehnologie nu constituie nimic neobişnuit. Doi gardieni cu serioase îmbunătăţiri de arme de luptă sunt sigilaţi în cadrul zonei de suspendare temporală a unor cuşti din materie exotică. Îmbunătăţirile lor erau deja complet alimentate atunci când şi-începură perioada de serviciu de doi ani. Nu pun întrebări în momentul în care păşesc înapoi în timp real, ci pur şi simplu deschid focul.

Câmpul de forţă al lui Aaron este imediat împins aproape de suprasarcină în timp ce luptă să-i protejeze şi pe el, şi pe Viertz. Dezavantajul său este teribil de evident în clipa în care jetul de energie îi burduşeşte şi pe el, şi pe femeie. Valuri dense de fotoni stacojii se aprind cu o ferocitate orbitoare în pieptul şi braţele sale. Se clatină o jumătate de pas înapoi.

Trimite certificatul de autorizare.

Dar piedestalul utilizează hardware de tip non-militar. Nu poate primi şi recunoaşte nicio informaţie într-un astfel de mediu electromagnetic ostil.

„Rahat!” Centura lui în bandulieră lansează un roi de drone electronice de contraatac şi cinci anulobureţi. Gardienii se răsucesc pentru a face faţă ameninţării şi se ascund în spatele rafturilor. Aaron îşi întinde mâna liberă şi reuşeşte să prindă partea de sus a piedestalului în timp ce ultimul baraj de energie se scurge departe de câmpul său de forţă. Din vârful degetelor i se degajă filamente cu care încearcă să pătrundă în nodurile şi cablurile de sub metal.

Cei doi gardieni ţâşnesc din spatele rafturilor şi deschid din nou focul. Anulobureţii se grupează şi îşi activează orizonturile de absorbţie. Razele de energie ale armelor se curbează bizar prin aerul fierbinte şi se scufundă inofensiv în florile de forma unor stele-negre ce plutesc acum calm în derivă în faţa lui Aaron. Orizonturile lor încep să se extindă în mod semnificativ. Gardienii trec la carabine cinetice. Proiectilele lor cu hypervelocitate nu sunt afectate de anulobureţi şi îi izbesc în plin pe Aaron şi pe Viertz. Câmpul de forţă eliberează o flamă strălucitoare de culoarea cuprului cu tonuri de carmin. Aaron simte presiunea puternică cu care impacturile îi pedepsesc

trupul în timp ce câmpurile de întărire se luptă să-l ţină în poziţie verticală.

În genunchi.

Viertz se scufundă rapid la podeaua lucioasă, formând astfel o ţintă mai mică, mai stabilă. Filamentele lui Aaron pătrund în carcasa metalică a piedestalului şi încep acum să se conecteze la plasa fină de fire optice de dedesubt.

Câteva jetoane de energie vin razant spre Aaron. Le respinge cu un simplu jet de ioni din adaosul de îmbunătăţire din antebraţ. Câmpul său forţă trebuie să se reformateze acum pentru a permite ionilor să treacă. Este un punct slab pe care gardienii îl exploatează fără milă, concentrându-şi focul. Aaron simte proiectilele cinetice izbindu-l în umăr şi în partea de sus a trunchiului. Software-ul de luptă raportează cinci lovituri directe. Scanările de câmp îi dezvăluie natura proiectilelor străine. Numărul unu este un proiectil exploziv obişnuit care este contracarat de un câmp de amortizare şi transformat într-o bucată de metal fierbinte alb. Al doilea eliberează un set de fibre de foc care i se extind în trup, arzând carnea, ajungând la nivel celular şi distrugându-i organitele biononice. Acestea pot fi blocate doar de o anumită frecvenţă a câmpului disruptor care le atacă structura moleculară, dar care are un efect debilitant şi asupra biononicului încă funcţional din zonă. Al treilea lansează o otravă neurologică într-o cantitate suficientă pentru a extermina cinci sute de oameni. Biononicul converge rapid pentru a contracara toxina mortală. Patru este un alt exploziv şi este neutralizat împreună cu primul. Cinci este un grup de micro- vibratoare, generatoare de dimensiunea unor microbi menite să îi paralizeze sistemul nervos şi să-i inhibe capacitatea de operare a biononicului şi a îmbunătăţirilor. O funcţie secundară constă în inducerea de impulsuri dureroase. Pentru acestea are nevoie de câmpul encriptor de semnale ca să le distrugă.

Sângele este scos din carnea ciuruită prin costumul rupt, dar este aplatizat din nou sub câmpul de forţă reformatat. Ţesătura din jurul costumului îi este saturată rapid. Biononicul se adună în jurul marginilor rănilor, acţionând în mod concertat pentru a împleti la loc ţesutul deteriorat, sigilând vene, artere şi capilare.

În interiorul corpului, mănunchiurile de fibre de foc îşi opresc expansiunea, coeziunea lor moleculară fiind sabotată de disruptor. Acesta este însă prea lent, şi proiectilul cauzează daune extinse. Daune care sunt amplificate de microvibratoare.

Aaron îşi dă capul pe spate şi ţipă în agonie în timp ce războiul tehnologiei microscopice se desfăşoară în muşchii şi în vasele lui de sânge. Dar continuă să se sprijine de Viertz şi de piedestal.

Biononicul i-a dezactivat o serie întreagă de nervi, atenuând durerea şi toate senzaţiile din umăr şi braţ. O secţiune deconcertant de mare a stării sale medicale afişată în exovedere pulsează intermitent în roşu. Greaţa îl invadează. Frisoanele îi aleargă de-a lungul membrelor. Trusa medicală de teren din coapsă îi injectează în sânge o doză de supresori.

Un alt val de proiectile cinetice îl lovesc. Este în pericol de a cădea pe spate. Biononicul şi îmbunătăţirile lucrează la capacitate maximă. Dronele de contracarare fac tot posibilul să deruteze senzorii de ţintire inamici, dar limitele înguste ale spaţiului din seif fac un astfel de sistem aproape irelevant.

Filamentele sale sunt în interfaţă cu kubul din piedestal.

Trimite certificatul de autorizare.

Software-ul de înregistrare recunoaşte autoritatea lui Viertz, şi u-amprenta execută o căutare pentru depozitul securizat al lui Inigo. Localizează celula de memorie. Coordonatele fizice sunt încărcate în rutinele de luptă ale lui Aaron. Un volum de opt centimetri cubi ce trebuie păstrat intact. Restul structurii seifului devine acum neimportant.

Dă drumul piedestalului şi lui Viertz. Femeia se prăbuşeşte înainte, mişcarea făcând creierul neprotejat să trepideze. Un val de sânge proaspăt bolboroseşte în jurul cercului de os tăiat. Vârtejul de protecţie al anulobureţilor este dezactivat, iar orizontul lor negru este repliat. Aaron ridică acum capul şi rânjeşte cu un mârâit animalic, prin aerul calm, către gardieni. Aceştia şi-au întrerupt barajul de foc pentru a evalua situaţia.

— Timpul răzbunării, le spune el cu entuziasm.

Primul puls disruptor porneşte, şi jumătate din rafturile preţioase se amestecă într-un vârtej de plastic topit. Cei doi paznici se dau înapoi clătinându-se. Focuri de gelipistol le izbesc

repetat câmpurile de forţă. Jetoane de energie sunt lansate de ambele părţi. Orizonturi negre de anulobureţi se dilată şi se contractă ca nişte nove inversate. Proiectile cinetice muşcă în pereţii de beton şi marmură ai seifului. Mai multe rafturi sunt afectate, spărgându-se ca sticla antică. Plasticul ia foc, şi râuleţele topite se scurg de-a lungul podelei, capetele lor de înaintare scuipând flăcări slabe.

Aaron se poziţionează între gardieni şi celula de memorie a lui Inigo, protejând-o de orice deteriorare posibilă. Reuşeşte să străpungă câmpul de forţă de pe piciorul unui paznic şi trage în gaură cu gelipistolul. Piciorul se transformă instantaneu într-o pastă lichidă de celule distruse. Gardianul ţipă şi se prăbuşeşte. Câmpul lui de forţă se reconfigurează peste bont, permiţând sângelui să se împrăştie pe jos, unde începe să fiarbă încet. Jetoanele de energie se ataşează de el ca nişte rozătoare prădătoare. Omul se zbate neputincios în timp ce câmpul de forţă i se diminuează.

Acum totul este între Aaron şi gardianul rămas. Amândoi avansează, fiecare încrezător în propriile adaosuri de îmbunătăţire cu arme. Nu mai este o bătălie a software-ului sau a inteligenţei umane. Forţa brută este cea care va învinge acum.

În final, cei doi seamănă cu două mingi de foc atomice care se ciocnesc. O undă de şoc de energie incandescentă se degajă în urma impactului, transformând tot ce atinge în vapori. Unul dintre bolizii de foc se stinge brusc.

Aaron stă peste aglomerarea de cărbune care cu câteva secunde înainte fusese adversarul său. În timp ce îl fixează cu privirea, îşi extinde lateral braţul bun. Gura unui laser cu raze X îi iese din antebraţ. Raza feliază capul gardianului fără picioare. Se încovoaie anihilând celulele de memorie ale omului. Aaron scoate un oftat lung, apoi se clatină sub trepidaţia durerii surde din umăr. Când se uită la el, vede că petele de sânge împânzise pieptul. Gaura ruptă şi arsă din ţesătura costumului nu dezvăluie nimic, doar un petic de piele înnegrit mustind de sânge. Monitoarele medicale îi raportează că pachetele de fibre de foc au săpat adânc, prejudiciul este extins. Junghiurile ascuţite de durere din piciorul stâng îi taie răsuflarea. Genunchiul aproape îi cedează. Biononicul acţionează în mod

concertat pentru a urmări şi a elimina microvibratoarele care îi plutesc în voie prin fluxul sanguin. Dacă i se infiltrează în creier, va avea probleme serioase. Trusa medicală pompează din nou calmante în el pentru a contracara şocul. Pierderea de sânge va deveni o problemă foarte curând, cu excepţia cazului în care poate ajunge la o unitate medicală. Cu toate acestea, va rămâne funcţional, deşi va trebui să se supună decontaminării din cauza toxinei neurologice. Biononicele sale nu se mulţumesc cu localizarea otrăvii. Câmpul de scanare se recalibrează singur şi scanează din nou.

Aaron merge la raftul care conţine celula de memorie a lui Inigo. Anulobureţii fâlfâie prin aer şi revin la bandulieră, strecurându-se înapoi în pungile lor. Picioarele îi scrâşnesc pe un covor de fragmente înainte de a lipăi prin sânge şi magmă de plastic. Celula de memorie se află în mâinile lui, şi etapa cea mai dificilă a misiunii este încheiată.

Flăcările cuprind toată uniforma lui Viertz în timp ce el iese din seif. Femeia rămăsese îngenuncheată. Aaron o împuşcă în cap cu un laser cu raze X, un act caritabil în eventualitatea că celulele ei de memorie înregistrează încă impulsuri. Nu-i stă în fire, dar îşi poate permite să fie mărinimos într-un moment de succes.

***

Trei minute mai târziu, Aaron este din nou pe acoperişul blocului administrativ. Trece peste margine, trăgându-şi răsuflarea în reprize scurte. Rana din umărul amorţit începe să ardă rece, radiind valuri de ameţeală, pe care îmbunătăţirile sale medicale abia le pot împiedica să-l copleşească. Explozia teribilă de dureri din picioare, stomac şi coloana vertebrală îl sfârtecă, orbindu-l în timp ce este scuturat de convulsii. Nevăzute în display-ul exovederii, biononicele îi raportează că fac progrese în încercarea de a urmări şi de a elimina microvibratoarele care îi contaminează încă sângele.

Încet, ţeapăn, se îndreptă din nou. Se clătină aproape să cadă cale de două etaje. Imediat ce iese din casa liftului, u-amprenta i se reconectează la unisferă, raportându-i că rămăşiţa de unitate centrală strigă chemând ajutoare prin toate linkurile pe care clinica le mai avea cu unisfera.

— Trupele tactice ale poliţiei răspund, îl informă u-amprenta. Ofiţerii de securitate ai clinicii se înarmează. Perimetrul este izolat.

— Atunci ar fi bine să plecăm, bravă Aaron. Tresări din nou la un fior de durere din claviculă şi o chemă pe Corrie-Lyn. Hai să mergem. Sunt la poziţia desemnată A.

— Oh, răspunse ea. Ai terminat deja?

Pentru o clipă crezu că glumeşte.

— Ce?

— Nu am crezut că poţi fi atât de rapid.

Furia îl transformă rapid într-un sloi de gheaţă.

Programul pe care i-l dăduse fusese extrem de strict. Nici măcar gardienii care nu trebuiau să fie acolo şi lupta care urmase nu-l întârziaseră cu mai mult de patruzeci de secunde.

— Unde eşti?

Exovederea îi arătă o hartă locală cu crucişătoarele de poliţie închizând clinica la o viteză de opt mach.

— Ah… Sunt încă în zona de recepţie. Ştii, au nişte haine foarte frumoase aici şi Ruth Stol a fost, de fapt, destul de utilă în privinţa stilului. Cine ar fi crezut? Am probat deja câteva din lucrurile astea minunate din lână…

— Intră dracului în capsulă! Acum! ţipă el.

Software-ul tactic evaluă situaţia, aceasta corespunzând cu ce-i spunea propriul instinct. Acoperişul era mult prea expus. Un alt fior involuntar îi fugi în sus pe picioare şi îl făcu să se îndoaie, rostogolindu-se peste margine, lăsându-se complet în seama software-ului său de luptă. Programul îi formată câmpul de forţă pentru a amortiza aterizarea. Chiar şi aşa, când izbi pământul, durerea păru să-i explodeze direct în creier. Se rostogoli şi se ridică în picioare. Mult prea încet.

— Uşile nu se deschid, spuse Corrie-Lyn. Nu pot ajunge la capsulă. A pornit alarma. Aşteaptă… Ruth îmi spune să nu mă mişc.

Aaron gemu în timp ce se deplasa împleticindu-se peste banda de gazon din jurul blocului administrativ. Nu pentru că arborii i-ar fi oferit cea mai mică acoperire, nu împotriva felului de forţe care se îndreptau spre el. Căutarea întunericului era un simplu instinct animalic.

— Scapă de căţea, îi spuse lui Corrie-Lyn.

— Ce?

— Loveşte-o. Uite un program de luptă, spuse el, şi u-amprenta îi transferă fişierul corespunzător. Foloseşte o lovitură de dezactivare. Nu ezita.

— Nu pot face asta.

— Loveşte-o. Şi cheamă capsula. Pot sparge eu uşile pentru tine.

— Aaron, nu-i pot cere capsulei să forţeze intrarea? Nu mă simt bine să lovesc pe cineva fără avertisment.

Aaron ajunse la linia copacilor. Picioarele îi cedară, prăbuşindu-se în viţa-de-vie ţepoasă. O durere care nu avea nimic de-a face cu microvibratoarele îi pulsa în umărul rănit.

— Ajutor! horcăi. Oh, la dracu’, Corrie-Lyn, adu capsula aici.

Începu să se târască.

Exoimaginile erau acum sclipiri neclare în vederea încordată.

— Hei, m-a apucat.

— Corrie-Lyn…

— Vaca!

— Nu reuşesc.

Împinse în solul nisipos umed cu braţul bun, încercând să se ridice din nou în picioare. Două capsule de poliţie îi fulgerară în tăcere deasupra capului. O secundă mai târziu, boom-ul lor hipersonic îl trântea din nou la pământ. Crengile copacilor se frângeau sub violenţa sunetului. Aaron scoase un scâncet, rostogolindu-se pe spate.

— Oh, Ozzie, e sânge peste tot. Cred că i-am spart nasul. Dar nu am lovit-o chiar aşa de tare.

— Ia-mă de-aici, şopti el.

Trimise un singur gând-comandă la anulobureţii din bandulieră. Sferele mici îşi luară zborul în noapte, arcuindu-se peste copacii care se unduiau. Raze laser violete tăiau aerul, la fel de strălucitoare ca furcile fulgerului. Aaron zâmbi slab.

— Greşit, spuse el către capsulele de poliţie nevăzute.

Anulobureţii sugeau energia pe care capsulele o pompau în ei. Teoretic, efectul de anulare putea absorbi miliarde de kilowaţi-oră înainte de a ajunge la punctul de saturaţie. Aaron

programase o limită. Când armele de poliţie pompară până la nivelul limitei lor interne, efectul de absorbţie se inversă.

Cinci explozii uriaşe înfloriră peste pădure, trimiţând valuri masive de presiune. Capsulele de poliţie nu puteau fi deteriorate de explozie, câmpurile lor de forţă erau mult prea puternice pentru asta, dar frontul le trimise rostogolindu-se prin cerul nopţii, spiralând şi zbătându-se dincolo de marginea pădurii, în timp ce driverele regrav se luptau să contracareze forţa impactului. Jos, copacii se prăbuşeau în toată nebunia de parcă erau figurine de hârtie, izbindu-se reciproc şi creând un efect de domino ce radia de la centrele celor cinci explozii.

Un val de aşchii şi pietriş îl smulse pe Aaron de la pământ şi îl trimise învârtindu-se la cinci metri într-un salt dur. Surprinzător era că încă mai ţinea în mâini celula de memorie în clipa în care căzu întins pe spate privind în sus la cerul asaltat de o încrengătură complicată de serpentine strălucitoare de ioni.

— Corrie-Lyn, strigă el disperat.

Deasupra lui, cerul sclipitor se stingea încet către un negru infinit. Nu se vedea nicio stea în clipa în care întunericul îl înghiţi de tot.

Al patrulea vis al lui Inigo

După ridicarea taberei, imediat după răsăritul soarelui, caravana mersese timp de trei ore înainte ca ultima creastă să fie lăsată în urmă şi câmpia de coastă să apară în sfârşit. Edeard zâmbi spre ea într-o explozie de adrenalină şi entuziasm. După aproape un an petrecut pe drumuri, se uita în sfârşit la viitorul lui. Călare pe ge-calul de lângă el, Salrana ţipa fericită şi bătea din palme. Câţiva porci din spatele căruţei lui O'lrany grohăiră la zgomotul brusc.

Edeard îi ceru ge-calului să stea în loc. Caravana înainta inexorabil, căruţă după căruţă rulând pe drumul pietros. Chiar în faţa lui, poalele Munţilor Donsori cădeau brusc în minunata Câmpie Iguru de sub ei. Se întindea până departe, pe kilometri întregi. O întindere netedă de teren agricol mănos, majoritatea cultivat. Suprafaţa era împărţită în parcele uriaşe regulate pline cu culturi verzi. O grilă masivă de canale alimentau râuri largi, puţin adânci, delimitate de diguri de protecţie din lut. Pădurile aveau tendinţa să se extindă în jurul pantelor joase ale conurilor vulcanice mici şi ciudate, care spărgeau uniformitatea câmpiei. Din câte putea vedea, nu exista niciun tipar în dispunerea movilelor abrupte. Erau împrăştiate pur şi simplu la întâmplare.

Era o geografie ciudată, complet diferită de terenul accidentat din jur. Ridică din umeri şi miji ochii spre orizontul estic. Parte imaginaţie, parte ceaţa depărtărilor, Marea Lyot abia se zărea, o linie gri.

Oraşul însă nu era nevoie să ţi-l imaginezi. Makkathranul domina orizontul ca o perlă scăldată în soare. La început fu dezamăgit de cât era de mic, apoi începu să realizeze distanţa implicată.

— E ceva, nu-i aşa? spuse Barkus în timp ce îşi dirija bătrânul ge-cal la acelaşi nivel cu al lui Edeard.

— Da, domnule, răspunse ucenicul. Comentariile suplimentare i se păreau de prisos. Cât de departe suntem?

— Ne va lua cel puţin încă o jumătate de zi ca să ajungem la câmpie. Porţiunea asta de drum în jos pe munte este dificilă.

Vom face tabăra la Clipsham, primul oraş de dimensiuni decente de pe Iguru. Apoi vom mai avea nevoie de aproape încă o zi pentru a ajunge la Makkathran. Dădu vesel din cap şi îşi mână ge-calul mai departe.

Aproape două zile distanţă. Edeard se uita fermecat la capitală. Aşa cum spuneau toţi, singurul oraş adevărat de pe Querencia. Caravana vizitase câteva oraşe fabuloase pe traseu, mari aglomerări urbane cu populaţii de oameni înstăriţi. Unele aveau parcuri mai mari decât Ashwellul. La vremea respectivă le credea foarte mari, convins că nimic nu putea fi mai mare. *Madona, ce ţărănoi sunt!*

— Îndoieli aici, dintre toate locurile? îl întrebă Salrana. În capul tău acolo cresc ceva gânduri foarte melancolice.

— Mă simt doar umilit, îi spuse el.

Gândurile ei străluceau cu amuzament, provocându-i un zâmbet ştrengar.

— Te gândeşti la Franlee?

— Nu, de o lună, răspunse el cu demnitate.

Salrana râse răutăcios.

O întâlnise pe Franlee în Plax, o capitală de provincie de pe cealaltă parte a Munţilor Ulfsen. O grămadă de ghinioane pe drum, inclusiv roţi rupte şi animale bolnave, dar şi câteva furtuni de toamnă neobişnuit de timpurii făcuseră caravana să ajungând târziu la Plax. Aşa că, rămăseseră înzăpeziţi timp de peste şase săptămâni. Atunci o întâlni pe Franlee, ucenică la Breasla Oumodelatorilor şi prima lui poveste de dragoste adevărată. Petrecuseră cea mai mare parte a timpului îngrozitor de rece împreună, fie în pat, fie explorând tavernele mai ieftine ale oraşului. Maestrul Breslei Oumodelatorilor îi recunoscuse talentul, oferindu-i statutul de ucenic senior cu promisiunea să-i dea poziţia de calfă într-un an. Fusese *atât* de aproape de a rămâne.

Dar în cele din urmă ultima promisiune pe care i-o făcuse lui Akeem se dovedise mai puternică. Plecarea fusese atât de dureroasă, încât rămăsese ursuz şi retras timp de câteva săptămâni în timp ce caravana se deplasa greoi de-a lungul văilor înzăpezite ale Munţilor Ulfsen. Un chin să trăieşti cu el, mormăise restul caravanei. Fusese nevoie de tot restul iernii şi

de Munţii Ulfseni între el şi Plax ca să-şi revină. Asta şi Roseillin, într-unul dintre satele de munte. Şi Dalice. Şi... în fine, alte câteva fete pe ici, pe colo.

— Uită-te la el, zise el cu sinceritate. Am făcut ce trebuia.

Salrana îşi dădu capul pe spate, închizând ochii pe jumătate din cauza luminii strălucitoare a dimineţii.

— Lasă oraşul, spuse ea.

— Nu am văzut niciodată atât de mult cer.

Când se uită în sus, înţelese ce voia să spună. Se aflau într-un punct de vizibilitate maximă ce le lăsa vederea liberă în infinitul azuriu care acoperea câmpia. Nori mici şi luminoşi se mişcau cu repeziciune departe, deasupra capului, rotocoale atât de fragile încât erau şi ei înşişi aproape de culoarea safirului. Păreau să se răsucească în timp ce trasau arcuri lungi deasupra Câmpiei Iguru înainte de a atinge curenţii montani unde se lăţeau şi se întunecau. *Deasupra oraşului vântul suflă întotdeauna dinspre mare,* îşi aminti că spunea Akeem. *Atunci când bate invers, fii atent.*

— Ce-i cu mirosul ăsta? întrebă el, nedumerit. Aerul era curat, aproape vibrant, dar în acelaşi timp cumva uşor viciat.

Din căruţa care trecea pe lângă el se auziră râsete.

— Hei, băiat de la ţară înapoiat! îl zeflemisi vizitiul Olcus. Ăsta e mirosul mării.

Edeard îşi coborî privirea înapoi la orizont. Nu văzuse marea până atunci. Adevărul era că, de la această distanţă, nu părea mare lucru – o linie murdară gri-albăstruie. Bănuia că va deveni mult mai interesantă şi mai impresionantă pe măsură ce se vor apropia.

— Mulţumesc, bătrâne, strigă, făcând un gest rapid cu mâna.

De acum, era în termeni buni cu fiecare familie din caravană. Despărţirea de ei în Makkathran urma să fie cel puţin la fel de grea ca şi plecarea din Plax.

— Haide, spuse Salrana, mânându-şi ge-calul înainte. După o clipă, Edeard o urmă.

— Am vorbit cu Magrith la micul dejun, zise fata. Mi-a zis că drumul ăsta este acelaşi cu cel pe care a călătorit Rah când şi-a condus camarazii de pe navă în explorarea ce a urmat după

aterizarea lor pe Querencia. Se pare că ar fi văzut oraşul pentru prima dată chiar din locul acesta.

— Mă întreb ce a făcut din Iguru, murmură ucenicul.

— Există momente în care chiar nu te înţeleg, Edeard. Am ajuns la Makkathran, lucru pe care oricum l-am crezut totdeauna doar pe jumătate. Noi doi – nşte săteni din Ashwell – suntem aici, în centrul întregii noastre lumi. Şi tot ce faci este să vorbeşti despre stupidele terenurile agricole din afară.

— Îmi pare rău. E… locul ăsta este ciudat, asta e tot. Uită-te în jur, munţii se sfârşesc brusc, ca şi cum i-a tăiat ceva.

— Sunt sigur că există o breaslă a Geografilor dacă eşti atât de interesat, pufni ea.

— Asta chiar e o idee, spuse el aparent brusc interesat. Crezi că ar fi greu să intru?

— Oh! ţipă ea exasperată.

A treia ei mână îl lovi, încercând să-l dea jos din şa. El o împinse înapoi, îndoind-o şi făcând-o să strângă mai tare frâiele în mâini.

— Edeard! Fii atent.

— Îmi pare rău.

Toţi râdeau de el pentru că nu-şi cunoştea propria putere. Clătină din cap şi se concentră pe grupul de genistari care însoţeau caravana, asigurându-se că ge-caii trăgeau căruţele în linie dreaptă, că ge-lupii se ţineau aproape şi că ge-vulturii zburau în spirale largi. Drumul era excelent, cu pietre mari plate, bine întreţinute – era aproape ca un trotuar de oraş. Dar acesta era drumul principal prin munţi şi ducea direct la capitală. Atât ochii, cât şi televederea distingeau mai multe căruţe şi mici convoaie deplasându-se în sus şi în jos pe serpentinele largi din faţa lor. Vedea, de asemenea, un grup de oameni călare, însoţiţi de ge-lupi, venind spre ei fără să se grăbească. Vor ajunge în capătul caravanei până la prânz, socoti el.

Cu simţurile la acuitate maximă devenea încet-încet conştient de emanaţiile oraşului. Era un zumzet de fundal liniştit, similar cu aura oricărei aşezări umane. Numai că în acest moment era prea departe ca să poată simţi populaţia Makkathranului, indiferent de cât de talentat şi de receptiv era. În plus, acesta

avea un tempo diferit de mintea omului, mai lent şi mult mai plăcut. Era esenţa unei după-amiezi leneşe de vară distilate într-un singur sunet armonic lung. Plăcut şi relaxant. Căscă.

— Edeard! strigă Salrana.

Clipi brusc, îngrijorarea din mintea ei alungându-l în starea de vigilenţă maximă. Ge-calul său şerpuia aproape de marginea drumului. Nu că ar fi fost periculos, nu exista nicio pantă până departe în josul dealului unde începeau serpentinele, aici nu erau decât un teren denivelat şi curbura crestei. Câteva instrucţiuni rapide către mintea ge-calului îi corectară direcţia.

— Hai să încercăm să ajungem întregi, îi spuse ea cu asprime. Madona, dar călăritul tău este încă teribil de prost.

Era prea neliniştit pentru a încerca s-o corecteze cu glumele lor obişnuite. Nu mai putea simţi gândurile lente ale oraşului – prea multă adrenalină îi pompa prin vene. Acum oraşul putea fi văzut, iar el era cu adevărat excitat. În sfârşit, trecutul lor îngrozitor rămăsese cu adevărat în urmă.

***

Era miezul zilei când caravana începu să se oprească treptat în geamătul frânelor din lemn şi metal, mârâitul animalelor si bombănitul uşor al oamenilor. Erau înşiraţi pe mai mult de opt sute de metri, în curba uneia dintre cele mai lungi serpentine, ceea ce făcea dificil pentru oricine altcineva să încerce să folosească drumul. Căpitanul patrulei de miliţie care îi făcuse să oprească părea că regretă un pic, dar nu era mai puţin insistent.

Edeard se afla la doar două căruţe distanţă de capăt când Barkus întrebă:

— Există o problemă, domnule? Aceasta este călătoria noastră anuală, toate autorităţile civile ne cunosc.

— Şi eu te ştiu, Barkus, spuse căpitanul uitându-se la ge-lupii caravanei.

Stătea pe un cal terestru negru ca noaptea, arătând splendid în tunica de ceremonie albastru cu cărămiziu pe care-i străluceau nasturi de alamă lustruiţi. Edeard îşi folosi televederea pentru a examina revolverul din tocul alb de piele al omului. Era uimitor de asemănător cu cel care aparţinuse familiei lui Genril. Restul membrilor patrulei erau înarmaţi în mod similar. Cu siguranţă nu aveau nimic de genul armelor cu

tragere rapidă ale bandiţilor. Edeard nu ştia dacă ăsta era un lucru bun sau nu. Dacă oraşul poseda astfel de arme, probabil nu le-ar fi expus cu o patrulă de genul ăsta.

— Cu toate acestea, nu-mi amintesc să fi avut atât de mulţi ge-lupi înainte, spuse căpitanul.

— Am fost în provincia Rulan în ultimul an. Un sat a fost distrus de bandiţi, fermele au suferit pierderi din cauza raidurilor. Nu poţi fi niciodată prea atent.

— Sălbatici blestemaţi, scuipă căpitanul. Probabil doar două triburi care luptă pentru vreo curvă. Nu ştiu de ce te aventurezi acolo, Barkus, toţi sunt nişte bandiţi şi nişte oameni-de-nimic, dacă mă întrebi pe mine.

Edeard se îndreptă încet în şa, cu privirea fixată în continuare pe căpitan. Îşi întări scutul în jurul lui.

— Nu face nimic, îi aruncă rapid Barkus o şoaptă prin televorbire.

— Edeard, şuieră Salrana încetişor.

Putea simţi furia abia reţinută din gândurile ei. De jur împrejur, minţile prietenilor lui radiau consternare şi simpatie.

— Dar e profitabil, continuă imperturbabil Barkus. Putem cumpăra într-adevăr foarte ieftin, acolo.

Căpitanul râse, fără să detecteze furtuna emoţională care-l înconjura.

— Lucruri pentru care prietenii mei din oraş vor plăti foarte mult, cred.

— Asta este esenţa comerţului, spuse Barkus. La urma urmei, călătoria noastră e plină de riscuri.

— Ei bine, noroc bun pentru tine, Barkus. Dar eu sunt responsabil pentru siguranţa Makkathranului, aşa că trebuie să vă cer să vă ţineţi animalele în lesă în interiorul zidurilor oraşului. Nu vor fi folosite în civilizaţie. Nu avem nevoie de niciun accident nefericit.

— Desigur.

— Ai putea să le obişnuieşti cu ideea de îndată ce ajungi în câmpie.

— Voi avea grijă.

— Foarte bine. Şi niciun fel de tranzacţii cu locuitorii cartierului Sampalok, nu-i aşa?

— Categoric nu.

Căpitanul şi oamenii lui se întoarseră şi se îndreptară călare în josul drumului, urmaţi de haita lor de ge-lupi.

Barkus porni caravana din nou, apoi îşi grăbi ge-calul înapoi la Edeard şi Salrana.

— Îmi pare rău că a trebuit să auziţi asta, spuse el.

— Nu sunt toţi aşa, în oraş, nu-i aşa? întrebă Salrana neliniştită.

— Dulce Madona, nu! Ofiţerii din miliţie sunt, de obicei, fiii mai tineri ai unei familii vechi. Mici idioţi care nu ştiu nimic despre viaţă. Naşterea le oferă o mare aroganţă, dar nu şi bani. Miliţia le dă iluzia că îşi menţin statutul, când ei, de fapt, nu fac decât să-şi caute o soţie bogată. Din fericire nu pot face nimic cu adevărat rău patrulând pe-aici.

Edeard era aproape şocat de idee.

— Dacă au nevoie de bani, de ce nu aderă la o breaslă ca să-şi dezvolte talentele psihice sau să înceapă o nouă afacere?

Spre surprinderea lui, Barkus izbucni în râs.

— Oh, Edeard, cu toată distanţa pe care ai parcurs-o împreună cu noi, tot mai ai atât de mult de mers. Fiul unui nobil să-şi câştige existenţa!

Râse din nou înainte de a-şi mâna ge-calul la căruţa următoare.

***

După Clipsham, Edeard nu voia decât să ia un cal şi să galopeze peste Iguru până la Makkathran. Cu siguranţă nu i-ar fi luat mai mult de câteva ore.

Cu toate acestea, reuşi să-şi ţină nerăbdarea sub control şi să-şi facă datoria pe lângă caravană ajutând la calmarea ge-lupilor care nu erau obişnuiţi să fie ţinuţi în lesă.

Era cald jos, la câmpie, vântul blând constant sufla un aer de mare umed, pe care Edeard îl găsea ciudat de revigorant. Iarna aici era mult mai scurtă decât era el obişnuit în provincia Rulan, îi explicase Barkus, deşi lunile acelea puteau aduce îngheţuri foarte dure şi viscole cu multă zăpadă. Prin contrast, vara în oraş era foarte fierbinte şi dura peste cinci luni. Cele mai multe dintre marile familii aveau vile în Munţii Donsori unde îşi petreceau perioada de vârf a sezonului cald.

Terenurile agricole de pe Iguru reflectau clima cu creşteri luxuriante care acopereau fiecare câmp cultivat. Drumul era mărginit de palmieri înalţi şi subţiri îmbrăcaţi în panglici de muşchi albastru-cobalt cu smocuri de frunze cărămizii si smarald crescând drept în vârf. Culturile erau diferite de cele cu care era obişnuit Edeard. Erau mai puţine câmpuri de cereale aici, dar o mulţime de plantaţii de citrice şi de fructe, cu hectar după hectar de viţă-de-vie şi arbuşti fructiferi. Unele câmpuri de trestie erau arse, trimiţând pene negre de fum zbătându-se în sus spre înălţimile cerului senin. Solul vulcanic contribuia la nuanţa verde sănătoasă a vegetaţiei în aceeaşi măsură ca ploile regulate şi cerul scăldat în soare. Armate de ge-cimpanzei se agitau pe câmpuri, îngrijind plantele sub controlul supraveghetorilor care călăreau pe cai printre ei. Casele fermelor erau clădiri mari zugrăvite în alb, cu acoperişuri roşii din plăci de argilă, la fel de mari ca incintele breslelor din Ashwell.

În timpul orelor petrecute pe drum în dimineaţa aceea, panorama de pe ambele părţi ale drumului drept rămăsese tulburător de similară. Numai conurile vulcanice ofereau puncte de reper prin care puteau măsura progresul făcut. Edeard putea vedea venele râurilor argintii care coborau pe pantele acestora înainte de a dispărea în tivul dens, verde întunecat al copacilor. Dar nu existau coroane în formă de căldare. Toate aveau creste simple, rotunjite.

Pe marginile înguste se zăreau construcţii compacte, dar elaborate care, îi explicaseră prietenii, erau ceva mai mult decât pavilioane în care bogaţii din oraş să-şi petreacă leneş zilele, bucurându-se de priveliştea încântătoare. De obicei îşi instalau în ele amanta favorită.

Traficul începu să crească pe măsură ce se apropiau de Makkathran. Caii tereştri erau acum mult mai frecvenţi decât ge-caii. Călăreţii lor purtau haine scumpe. Căruţele încărcate cu produse de la fermele şi proprietăţile de pe câmpie şerpuiau spre pieţele şi depozitele comerciale. Căleşti de lux, cu ferestre acoperite de perdele, zornăiau în trecere. Edeard era surprins să constate că erau protejate de televederea întâmplătoare printr-o

variantă uşoară a propriei capacităţi de a se ascunde. Lacheii lor radiau o furie ursuză, descurajând pe oricine să tragă cu ochiul.

Ultima porţiune din afara zidurilor oraşului găzduia o varietate uimitoare de copaci. Trunchiuri bătrâne, negre şi gri, străjuiau drumul pe fiecare parte, trimiţându-şi crengile noduroase deasupra capului unde formau arcuri îngemănate, vechi de secole. La început, Edeard crezu că fusese un fel de cutremur de pământ recent. Toţi copacii, indiferent de vârstă şi de mărime, erau aplecaţi la fel, ramurile lor îndoindu-se în aceeaşi direcţie. Apoi, încet, realiză că vântul îi modelase constant, împingându-le crengile dinspre linia ţărmului.

Pe ultimii patru sute de metri, pământul era o luncă netedă, plină de turme de oi. Când părăsiră adăpostul copacilor, Edeard fu răsplătit cu prima privelişte a oraşului de când coborâseră la baza dealurilor. Zidul de cristal era în faţa lor, ridicându-se drept din iarbă până la o înălţime de treizeci de metri. Deşi transparent, avea o nuanţă aurie care denatura siluetele clădirilor din interior, făcând imposibil să-ţi formezi o impresie reală despre ceea ce se afla înăuntru. Alcătuia un cerc perfect în jurul oraşului, având aceeaşi înălţime de jur împrejur, cu excepţia portului de pe latura de est, unde scădea mult lăsând marea să spele cheiurile. Mareele blânde de pe Querencia nu aveau niciun efect vizibil asupra lui. Cristalul încăpăţânat era imun la forţele de eroziune ca şi la toate celelalte forme de agresiune. Nici gloanţele, nici târnăcoapele nu-l puteau ciobi, cleiul nu se lipea de el. Ca barieră defensivă era aproape perfect.

Singurul lui punct vulnerabil cunoscut era telekinezia, care i-ar fi putut înfrânge treptat rezistenţa. Acesta fusese modul prin care deschisese Rah oraşul pentru oamenii săi. Era un telekinetic puternic şi tăiase sistematic cristalul, modelând trei porţi. Legenda spunea că pentru fiecare dintre ele avusese nevoie de doi ani pentru a o tăia. Urmaşii săi fixaseră segmentele uriaşe detaşate cu balamale metalice gigant, transformându-le în nişte porţi strâmte. În cele două milenii care urmaseră fuseseră închise numai de opt ori. În ultimii şapte sute de ani rămăseseră deschise.

Caravana trecu prin poarta de nord. Aceasta avea şapte metri lăţime la bază, arcuindu-se la zece metri deasupra capului lui Edeard. Poarta în sine era împinsă înapoi, lipită de zid pe interior. Îi era greu să creadă că lucrul acela uriaş chiar putea fi mişcat din loc. Balamalele păreau nişte invenţii uimitor de primitive, toate îmbinările bulboase de fier şi traversele fiind împânzite de nituri. Cu toate acestea, nu erau corodate, iar pivoţii erau unşi.

În interior, în stânga drumului, era o fâşie largă de padoc numită Marele Canal care urma curbura zidului până la districtul Upper Tail de lângă port. Cum accesul cailor era interzis în cartierele rezidenţiale, multe familii aveau grajduri aici, clădiri simple, din lemn, care fuseseră adăugate de-a lungul secolelor. Erau, de asemenea, împrejmuiri pentru bovinele şi coteţele călătorilor, chiar şi câteva pieţe ieftine. Pe partea opusă a drumului, semiluna similară a Micului Canal conducea la poarta principală.

De-a lungul marginii interioare a celor două canale se întindea Canalul Arcului de Nord, căptuşit cu acelaşi material albicios din care erau construite majoritatea clădirilor oraşului, asemănător marmurei lucioase, dar mai puternic decât orice metal pe care oamenii îl puteau forja pe Querencia.

Edeard se holba încântat la gondolele care alunecau de-a lungul canalului. Văzuse bărci şi înainte, Thorpe-By-Water avea din abundenţă, la fel ca şi multe alte oraşe. Dar acelea erau doar nişte rude necioplite în comparaţie cu ambarcaţiunile negre şi elegante. Aveau chile de mică adâncime, cu prove înalte ce creşteau din apă sculptate în figuri elegante. Băncile cu perne din partea de mijloc erau ferite de soarele fierbinte cu copertine albe, în timp ce gondolierul stătea pe platforma de la pupa, manevrând cu uşurinţă şi graţie o prăjină lungă. Fiecare gondolă găzduia cel puţin o pereche de ge-pisici. Edeard zâmbi fericit văzând tradiţionalele forme de genistar, care viermuiau sărind înainte şi înapoi din apa sărată. Spre deosebire de creaturile umflate pe care le modelase în Ashwell, acestea erau animale acvatice suple cu labe palmate şi o coadă lungă sinuoasă. Suprafaţa canalului era animată de valuri mici clipocind din cauza felinelor care vânau încontinuu fili-şobolanii

agili şi devorau tulpinile de buruieni trilan pentru a menţine canalul curat.

— Oh, mare Madona! şopti Salrana uimită, cu gura căscată la oraş.

— Am făcut ce trebuia, hotărî Edeard. Da, am reuşit.

Se afla acum în interiorul zidului de cristal, scăldat de aura adevărată a oraşului. Nu simţise niciodată atâta vitalitate, genul de impact emoţional antrenant care putea veni doar de la atât de mulţi oameni care-şi vedeau de viaţa lor agitată în apropiere. Individualitatea era imposibil de distins, dar senzaţia colectivă era de motor generator de animaţie. Se simţea înălţat stând doar pur şi simplu acolo şi absorbind imaginile şi sunetele.

Caravana se opri în sfârşit. Barkus avu o discuţie scurtă, cu un maestru de Călătorii al oraşului, care le atribui trei zone îngrădite pe Marele Canal în care puteau să-şi desfăşoare comerţul. Căruţele huruiau de-a lungul liniei înguste spre destinaţia finală.

Edeard şi Salrana mergeau pe jos pe lângă ge-cai, îndreptându-se spre căruţa lui Barkus. Un moment similar cu cel din Thorpe-By-Water în care veniseră la conducătorul caravanei să ceară ajutor. Familia bătrânului ridica uşor copertine pe fiecare parte a căruţei vechi. Toţi erau străini atunci, curioşi şi suspicioşi. Acum Edeard îi cunoştea pe toţi şi îi considera prieteni – ceea ce făcea lucrurile foarte dificile. Gândurile Salranei erau reţinute şi ursuze când Barkus se întoarse cu faţa spre ei.

Bătrânul conducător al caravanei privi bagajele pe care le cărau în mâini.

— Deci chiar rămâneţi aici?

— Da, domnule.

îi îmbrăţişa pe amândoi. Salrana trebui să-şi şteargă lacrimile. Edeard se luptă să se asigure cu nu i se va întâmpla acelaşi lucru şi lui.

— Aveţi destui bani?

— Da, domnule, suntem bine. Edeard bătu buzunarul din interiorul pantalonilor. De-a lungul drumului vânduse destui ge-păianjeni pentru a plăti pentru câteva săptămâni o cameră

generos mobilată într-o tavernă şi era îmbrăcat respectabil din nou.

— Dacă nu merge, vom fi aici timp de o săptămână. Sunteţi bineveniţi să vă întoarceţi. Amândoi. Veţi avea întotdeauna o casă pe drum cu noi.

— Nu voi uita niciodată bunătatea ta, spuse Edeard.

— Nici eu, adăugă Salrana.

— Mergeţi, atunci. La drum cu voi!

Edeard putea vedea în gândurile agitate ale bătrânului că despărţirea era la fel de dureroasă şi pentru el. Prinse braţul lui Barkus şi îl strânse bine înainte de a se întoarce să plece. Salrana îşi aruncă braţele în jurul gâtului conducătorului caravanei şi îl sărută cu recunoştinţă.

Drumul care îi adusese în oraş se încheia în apropiere de Canalul Arcului de Nord. Merseseră pe lângă apă o vreme până când găsiseră un pod. Acesta era făcut dintr-o variantă mai dură de culoare ocru a materialului omniprezent al oraşului, un arc simplu scund la care fuseseră adăugate balustrade din lemn pe fiecare parte. Edeard trebuise să-şi apuce strâns geanta de umăr. Erau atât de mulţi oameni care foloseau podul, agitându-se în jurul lui. Dar niciun animal, îşi dăduse seama, nici măcar ge-cimpanzei. Podul îi dusese în districtul Ilongo, care era alcătuit din clădiri mici ca nişte cutii, cu două sau trei etaje, cu acoperişuri boltite şi pereţi care de multe ori erau înclinaţi. Ferestrele nu urmau niciun tipar. Erau fante oblice, semiluni, lacrimi, cercuri, ovale, dar niciodată pătrate. Toate aveau geamuri de cristal transparent gros, care crescuse, luase formă şi se realimentase în aceeaşi manieră lentă ca și structurile înseși. Intrările erau simple dreptunghiuri arcuite sau ovale tăiate în pereţii de la parter. Oamenii fuseseră cei care adăugaseră uşile din lemn, fixând balamale în structură cu cuie bătute cu ajutorul telekineziei. De-a lungul anilor, cuiele aveau să fie lent degajate de materialul oraşului pe măsură ce acesta repara găurile punctiforme făcute, trebuind să fie refixate la fiecare aproximativ zece ani. Reînnoirea constantă, lentă a ţesăturii oraşului făcea ca tot locul să arate proaspăt, ca şi cum abia ar fi fost terminat.

Clădirile erau îngrămădite unele într-altele. Uneori, pe lângă câte un colţ înclinat, abia mai erau câţiva zeci de centimetri între ziduri, forţându-l pe Edeard să se întoarcă într-o rână pentru a se putea strecura printre ele, în timp ce alte pasaje erau deschideri largi pietruite pe care mai multe persoane puteau merge în paralel. Fără niciun avertisment, dădeau de mici pieţe pătrate şi curţi, toate dotate cu fântâni cu apă proaspătă ce bolborosea în vârful unui pilon gros.

— Aici nu munceşte nimeni? întrebă Salrana nedumerită, după ce se înghesuiseră bine timp de zece minute pe trotuarele înguste. Toţi trebuie să fie la plimbare.

Edeard ridică din umeri. Cartierul era un labirint derutant. Era, de asemenea, locul în care descoperise că materialul din care era construit oraşul era aproape opac la televedere. Putea doar simţi formele ceţoase de cealaltă parte a câte unui zid şi, cu siguranţă, nu le putea percepe dincolo de o clădire. Nu era obişnuit ca percepţia să-i fie limitată la o distanţă atât de mică, ceea ce îl nelinişte a oarecum. În cele din urmă îşi chemă ge-vulturul şi îl trimise să planeze deasupra acoperişurilor şi să găsească o cale pentru ei.

Voia să ajungă în cartierul Tosella unde se afla Turnul Albastru al Breslei Oumodelatorilor. Era cartierul de la est de Ilongo, separat de acesta prin Canalul Ascuns. În ciuda faptului că se aflau atât de aproape, le luă patruzeci de minute pentru a parcurge Ilongo înainte de a traversa canalul îngust pe un mic pod de lemn.

Clădirile din Tosella erau construite la o scară mult mai mare decât cele pe care le văzuseră până acum. Conace lungi dreptunghiulare, cu ferestre înalte despicate, stivuite una deasupra celeilalte până la înălţimea a şase etaje, cu acoperişuri în formă de domuri din inele concentrice care se intersectau ca nişte valuri îngheţate în mijlocul unui vârtej. Terenurile din imediata apropiere a zidurilor acestora erau împrejmuite cu garduri din stâlpi înalţi subţiri, care separau trotuarul public de mozaicurile cu embleme din bucăţele strălucitoare în culori primare. Parterul clădirilor era sub formă de colonade arcuite ce închideau în centru suprafeţe pătrate în care grădini dichisite creşteau în brazde lungi sub lumina colorată rece care strălucea

prin luminatoarele din acoperişul Înalt de deasupra. Pentru prima dată de când erau în oraş, simţi minţile unor genistari. Parterul unuia dintre conace fusese transformat în grajduri pentru ei. Zări chiar şi nişte ucenici şi calfe grăbindu-se dintr-o parte în alta, cu gândurile neliniştite şi supuse în încercarea de a rămâne în graţiile maestrului lor. Asta îi aduse un zâmbet pe faţă, amintindu-şi unele dintre poveştile mai scandaloase ale lui Akeem despre viaţa de ucenic în Makkathran.

— Ştiu că toată lumea întreabă asta, spuse Salrana în timp ce întârziau lângă una dintre vilele uriaşe, admirând subtilele nuanţe de curcubeu reflectate de faţada albă ca zăpada. Dar mă întreb cine a construit acest loc?

— Credeam că Primele vieţi au făcut-o. Nu aşa spune Madona?

— De fapt, ea nu zice asta în niciuna dintre învăţăturile ei. Nu spune decât că oraşul a fost părăsit de cei care au venit înainte.

— Atunci nu se poate să fi fost oameni.

— Ce te face să spui asta?

— Oh, îl putem folosi destul de bine, ideea de adăpost este universală, presupun. Dar nimic de aici nu este tocmai potrivit pentru noi. În primul rând, până la sosirea lui Rah nu exista nicio poartă.

— Deci constructorii navigau înăuntru şi în afară pe mare care, cu siguranţă, are legături cu toate canalele, replică ea cu un zâmbet.

— Nu. Nu putea răspunde umorului ei. Privirea i se plimba de-a lungul conacului. De la funcţionalitatea de bază până la estetică, rădăcina arhitecturii era bazată pe specie, şi Makkathranul pur şi simplu nu se potrivea sensibilităţii umane. Se simţea stingher aici. Oamenii nu au construit niciodată acest loc, ne-am adaptat la el.

— Eşti domnul-ştie tot, nu-i aşa? Şi ne aflăm aici doar de o oră.

— Îmi pare rău, zâmbi el. Dar este fascinant, trebuie să recunoşti.

— Cartierul Eyrie, se spune, este cel cu adevărat ciudat. Este locul unde Pythia îşi are biserica, şi aceea este singura clădire construită vreodată pentru om. Oraşul a acordat-o Madonei

pentru ca turma ei să fi aproape de turnuri atunci când Lorzii Cerului se vor întoarce, în sfârşit.

— Turnuri?

— Da. Acolo au coborât Lorzii Cerului ultima dată când au fost aici, în ziua în care au luat spiritul lui Rah să se odihnească în Marea lui Odin.

— Oh. Hei, stai, vrei să spui că oamenii sunt cei care au conceput Biserica Madonei?

Ea oftă, prefăcându-se exasperată.

— Vezi? Dacă te-ai fi deranjat vreodată să-ţi întorci faţa spre biserică, ai fi ştiut asta. E chiar acolo, în scripturile Madonei.

El aruncă încă o privire suspicioasă spre conac.

— E ca şi cum în loc de genistari ai modela clădiri. Mă întreb dacă constructorii oraşului i-au adus pe Impliciţi pe Querencia.

— Dacă Breasla Geografilor nu te primeşte, ai putea oricând aplica pentru Breasla Istoricilor.

— Obraznică! şi îi trase una cu pumnul.

Salrana dansă într-o parte râzând şi scoase limba la el. Mai mulţi trecătorii se uitau curioşi la ea, neobişnuiţi să vadă o novice a Madonei comportându-se astfel. Ea adoptă o expresie smerită şi îşi duse mâinile sfioasă la spate, dar ochii şi mintea încă îi sclipeau de amuzament.

— Haide, spuse el. Cu cât ajungem mai repede la Turnul Albastru, cu atât mai repede te vom putea încuia în dormitorul novicelor unde ţi-e locul, departe de pericole şi unde să nu faci probleme.

— Îţi aminteşti de promisiunea noastră? Eu voi fi Pythia, iar tu vei fi primar.

— Da, zâmbi. S-ar putea să ne ia câţiva ani, dar o vom face.

Zâmbetul ei se estompă, gândurile devenindu-i serioase.

— Edeard, n-ai să mă uiţi, nu-i aşa?

— Hei… bineînţeles că nu.

— Vorbesc serios, Edeard. Promite-mi. Promite că vom vorbi în continuare în fiecare zi, chiar dacă va fi doar o televorbire de salut.

Edeard ridică apoi o mână, cu palma îndreptată spre ea.

— Jur pe Madona că nu te voi uita! Aşa ceva pur şi simplu nu e posibil.

— Mulţumesc. Zâmbetul ei neastâmpărat se întoarse. Nu vrei să mă săruţi din nou, înainte de a fi amândoi închişi în dormitoare separate, în fiecare noapte?

El gemu exasperat.

— Poate că ar trebui să plec din nou cu caravana.

Fu rândul Salranei să-i tragă un pumn.

***

Turnul Albastru se afla în centrul districtului Tosella, fiind cel puţin de două ori mai înalt decât cel mai mare conac pe care îl văzuseră până acum. Pentru zidurile sale, materialul oraşului se umbrise către un azur întunecat ce părea să absoarbă lumina soarelui în timp ce faţada avea propriul nimb de umbră. Stând aşa la bază, între contraforturile graţioase care semănau cu rădăcinile unui copac străvechi, Edeard se simţea destul de intimidat de inima breslei sale. În mod sigur, o astfel de structură nu fusese niciodată destinată să adăpostească o profesie care exista pentru a uşura greutăţile vieţii oamenilor. Era mai mult ca o fortăreaţă pentru bandiţi.

— Eşti sigur că vrei să faci asta? întrebă Salrana ezitând. Era la fel de descurajată ca şi el de structura copleşitoare.

— Hm. Da. Sunt sigur.

Şi-ar fi dorit ca ezitarea din gândurile sale să nu fi fost atât de evidentă.

Intrară printr-o uşă largă a cărei asemănare cu gura unui gigant era neplăcut de mare. În interior, pereţii şi podeaua se schimbau în roşul cel mai închis posibil cu o strălucire de suprafaţă care să fie potrivită cu cea a lemnului lustruit. Raze puternice de soare veneau dinspre lanseta de ferestre înalte, tăind bezna holului larg de la intrare.

Edeard nu ştia unde să meargă, nu părea să fie acolo niciun fel de funcţionar care să-i îndrume pe vizitatori spre camera potrivită. Determinarea lui păli rapid, lăsându-l proptit în mijlocul spaţiului deschis.

— Nu prea cred ca locul ăsta să fie cel în care îşi au ucenicii dormitoarele, spuse Salrana din colţul gurii.

Erau mai multe grupuri de oameni în hol, toţi discutând în linişte. Purtau haine frumoase pe sub robe unduite, căptuşite cu blană şi cu emblema oului-într-un-cerc-răsucit a breslei brodată

în fir de aur pe revere. Priviri dezaprobatoare erau aruncate către Salrana şi Edeard şi un număr surprinzător de persoane îşi concentrau televederea pe cei doi tineri.

Propria televedere îl avertiză pe Edeard că trei gardieni înarmaţi cu revolvere mărșăluiau prin holul de la intrare. Purtau jachete uşoare din dromătase peste tunici din bumbac de un alb imaculat. Emblema breslei era vizibilă pe căştile lor.

Sergentul se încruntă la Edeard, un pic mai puţin ostil faţă de Salrana când văzu că purta ţinuta completă de novice.

— Voi doi, mormăi, ce treburi aveţi pe-aici?

Asta da primire călduroasă pentru un coleg, membru al breslei, venit de departe, gândi Edeard posomorât. Apoi realiză cu nu este deloc intimidat de gardian. După bandiţi, sergentul şi mica lui echipă păreau uşor ridicoli.

— Sunt o calfă a breslei, spuse Edeard, surprinzându-se de cât de calmă şi autoritară îi era vocea. Am venit din provincia Rulan pentru a-mi desăvârşi instruirea.

Sergentul arăta de parcă ar fi muşcat dintr-un fruct putred.

— Eşti foarte tânăr pentru a fi calfă. Unde ţi-e insigna?

— A fost un drum lung, spuse Edeard, care brusc nu mai voia să explice ce se întâmplase în satul său cuiva care nu putea înţelege viaţa de dincolo de oraş. Am pierdut-o.

— Şi scrisoarea?

— Scrisoare?

Sergentul vorbi încet, cu gândurile colorate de dispreţ.

— Scrisoarea de recomandare pentru breaslă, din partea maestrului tău?

— Nu am aşa ceva.

— Îţi baţi joc de mine, căcăciosule? Iertare, domnişoară, îi zise el cu părere de rău Salranei. Plecaţi, înainte să vă duc la Curtea de Justiţie pentru încălcarea proprietăţii şi furt.

— Nu am comis niciun furt, protestă Edeard cu voce tare. Maestrul meu a fost Akeem şi a murit înainte de a scrie o scrisoare de recomandare.

— Singurul motiv pentru care ai pătruns aici este de a fura ceva de la noi, mic rahat de ţărănoi ce eşti, se răsti sergentul. Acum m-ai înfuriat, şi asta nu e bine pentru tine.

Se întinse spre Edeard, apoi clipi surprins când mâna îi alunecă pe un scut telekinetic extrem de puternic. Oh… tu ai vrut asta. Încercă să-l înşface cu a treia mână.

Edeard o îndepărtă cu uşurinţă, ridicându-l pe sergent de jos. Omul ţipă şocat când picioarele începură să-i bată aerul.

— Puneţi-l pe căcăciosul ăsta la pământ! le strigă oamenilor lui.

Mâinile lor telekinetice se apropiară de Edeard fără niciun rezultat. Se întoarseră atunci spre pistoale, doar pentru a-şi vedea armele mişcându-se lent printr-un aer imposibil de gros.

— Edeard! scânci Salrana.

Edeard nu putea înţelege cum degeneraseră lucrurile atât de mult şi atât de repede.

— Destul, porunci o voce de bariton.

Televederea lui Edeard îi arătă un bătrân care traversa holul spre ei. Roba lungă îi plutea spre spate în timp ce înainta. Luase în greutate în ultimii ani, pantalonii ocru erau croiţi înalt, astfel încât burta rotundă nu se revărsa în afară. O cămaşă largă desăvârşea deghizarea discretă, dar greutatea lui era totuşi evidentă la degetele durdulii, gâtul rotund şi fălcile grele. Cu toate acestea, îşi purta trupul cu vitalitatea unui om la jumătate din vârsta lui. Chiar şi fără a-i simţi gândurile rigide era, evident, o persoană cu autoritate.

— Pune-l jos! îi ordonă lui Edeard.

— Da, domnule, spuse cu blândeţe tânărul. Ştia că acesta era un maestru de acelaşi rang cu Akeem. Îmi cer scuze. Nu am avut de al…

— Tăcere! Omul se întoarse spre sergent, care îşi îndrepta hainele, evitând orice contact vizual cu cineva. Şi dumneata, sergent, trebuie să-ţi ţii cumpătul sub control. Nu sunt pregătit să las Turnul Albastru în paza unei minţi meschine şi paranoice. Ori înveţi să adopţi o atitudine mai raţională, ori îţi vei petrece zilele păzind proprietăţile breslei de cealaltă parte a Munţilor Donsori. M-am făcut înţeles?

— Domnule…

— Afară cu tine în timp ce cercetez cât de mare este ameninţarea pe care o reprezintă acest băiat!

Sergentul îşi conduse oamenii afară, dar nu înainte de a-i arunca lui Edeard o ultimă privire care promitea o răzbunare cumplită.

— Numele tău, băiete?

— Edeard, domnule.

— Eu sunt Topar, maestru în consiliului breslei şi adjunct al Marelui maestru Finitan. Asta ar trebui să-ţi dea o idee despre cât de adânc te-ai cufundat în rahat de Implicit. Novice a Madonei, pot să întreb care îţi este numele?

— Salrana.

— Înţeleg. Şi îmi dau seama că amândoi aţi ajuns abia de curând în Makkathran. Corect?

— Da, domnule, spuse Edeard. Îmi pare extrem de rău…

Topar flutură o mână iritat.

— Ar trebui să fiu supărat, dar numele lui Akeem nu a mai fost auzit în augustul nostru Turn de foarte mult timp. Sunt intrigat. Am auzit că ai spus că este mort?

— Da, domnule. Mă tem că este.

Pentru moment, buna dispoziţie dispăru de pe faţa lui Topar.

— Păcat. Da, foarte mare păcat.

— L-aţi cunoscut, domnule?

— Nu eu, nu. Dar te voi duce la cineva care l-a cunoscut. El va dori detalii, sunt sigur. Urmaţi-mă.

Îi conduse la o arcadă din partea din spate a holului şi începu să urce scările largi de dincolo de ea. În timp ce urca, Edeard ştia că avusese dreptate gândind că, indiferent cine fuseseră cei care construiseră oraşul, aceia nu erau oameni. Scara era greoaie, mai mult ca o pantă de valuri solidificate. Era curbată suficient pentru a oferi o poziţie nesigură, în timp ce distanţa dintre trepte era nepotrivită pentru picioarele unui om. Edeard începu curând să transpire în timp ce continuau să urce în spirală. Muşchii gambelor sale nu erau obişnuiţi cu un astfel de efort fizic intens.

La un moment dat, atunci când ajunseseră, probabil, la patru sau cinci etaje deasupra holului, Topar se întoarse zâmbind afectat către cei doi tineri. Mormăi ca şi cum era satisfăcut de suferinţa lor.

— Imaginaţi-vă cât de rotund aş fi, dacă nu ar trebui să mă lupt cu asta de cinci ori pe zi, nu-i aşa? Chicoti şi porni mai departe.

Edeard gâfâia puternic; în cele din urmă s-au oprit într-un fel de anticameră mare. Nu avea nicio idee de cât de mult urcaseră, dar cu siguranţă partea de sus a turnului putea să fie doar la vreun metru deasupra lor. Altitudinea ar fi putut explica senzaţia de ameţeală pe care o avea.

— Aşteaptă aici, spuse Topar şi trecu printr-o uşă de lemn legată cu filigrane de fier groase.

Pereţii din anticameră erau tot roşii, dar mai deschişi decât cei de la etajele inferioare. Deasupra capului, tavanul degaja o aură de chihlimbar palid, făcând ca pielea lui Edeard să capete o nuanţă neplăcută de gri. Îşi aruncă geanta de umăr pe podea şi se cufundă într-un scaun mare cu braţe curbate din lemn. Salrana se aşeză pe un altul lângă el, părând complet consternată.

— Avem necazuri sau nu? întrebă ea.

— Nu cred că-mi mai pasă. Porcul ăla de sergent. Ştia că suntem inofensivi.

Ea zâmbi.

— Tu nu eşti.

Era prea obosit să se certe. Televederea îi era complet blocată de zidurile turnului, dar, simţea două minţi în spatele uşii de lemn. Putea discerne foarte puţin din compoziţia lor emoţională, dar, în timp ce se plimba prin cartiere, observase cât de pricepuţi erau oamenii oraşului în a-şi proteja sentimentele.

Topar deschise uşa.

— Poţi veni acum, Edeard. Novice Salrana, dacă ai fi atât de amabilă să ne mai aştepţi puţin. Cineva va veni imediat să aibă grijă de tine.

Chiar înainte de a intra în cameră, Edeard ghici că era dus la Marele maestru Finitan. În timp ce trecea pragul aproape se poticni sub televederea care mătura prin el ca o rafală de aer rece. Părul de pe spate şi braţe i se ridică. Un mic gând îi trecu prin minte spunându-i că, dacă cineva ar putea vedea printr-un camuflaj psihic, omul acesta ar fi.

Marele maestru Finitan stătea într-un scaun înalt, în spatele unui birou de stejar mare, cu faţa la uşă. Biroul său ocupa probabil aproape un sfert din turn la etajul acesta. Era imens, dar aproape gol. Nu existau nici alte piese de mobilier decât biroul şi scaunul. Două dintre ziduri erau acoperite cu rafturi cu cărţi ce conţineau sute de volume legate în piele. În spatele lui, zidul era în cea mai mare parte o fereastră de cristal cu nervuri subţiri, oferind o vedere clară peste Makkathran. Gura lui Edeard se deschise. Abia reuşi să se stăpânească să nu fugă şi să se holbeze ca un copil încântat. Din ce putea vedea din unghiul acela, acoperişurile ondulate se întindeau pe kilometri întregi, în timp ce canalele tăiau printre ele ca nişte artere albastru-gri. Privindu-l de acolo, ştia sigur că oraşul era viu. Aici oamenii nu erau nimic mai mult decât bacterii străine care locuiau într-un organism pe care nu l-ar putea înţelege niciodată pe deplin.

— O vedere formidabilă, nu-i aşa? spuse cu blândeţe Marele maestru Finitan.

În multe privinţe, era opus fizic lui Topar. Subţire şi înalt, cu părul des lăsat până la umeri, abia începând să albească. Cu toate acestea, vârsta îi era trădată de ridurile care îi brăzdau faţa. Gândurile îi erau liniştite şi era mai degrabă curios şi afabil decât distant.

Edeard îşi mută privirea înapoi la Marele maestru.

— Da, domnule. Îmi cer încă o dată scuze pentru ceea ce s-a întâmplat în hol…

Marele maestru îşi ridică un deget la buze, şi Edeard tăcu.

— Să nu mai vorbim despre asta, spuse Finitan. Ai parcurs un drum lung, nu-i aşa?

— Din provincia Rulan, domnule.

Finitan şi Topar schimbară o privire, zâmbind la vreo glumă doar de ei ştiută.

— Un drum lung, spuse Finitan pe un ton înţelept. Un ceai?

Mintea lui trimise rapid o instrucţiune prin televorbire.

Edeard se întoarse pentru a vedea o uşă deschizându-se la baza unuia dintre pereţii cu rafturi. Era prea mică pentru un om, doar un metru douăzeci înălţime. Ge-cimpanzeii se mişcau rapid aducând o pereche de scaune şi o tavă. Scaunele fură

poziţionate în faţa biroului Marelui maestru, în timp ce tava cu serviciul de ceai de argint fu pusă pe tăblie lângă un suport care avea în el un ou genistar.

— Stai jos, băiatul meu, spuse Finitan. Am înţeles că susţii că Akeem, colegul nostru, e mort. Când s-a întâmplat asta?

— Cu aproape un an în urmă, domnule.

— Câteva gânduri foarte întunecate însoţesc amintirea asta în mintea ta. Te rog să-mi spui povestea în întregime. Cred că sunt destul de bătrân ca să pot suporta tot adevărul.

Jenat că mintea lui era atât de transparentă, Edeard inspiră profund şi începu.

Atât Marele maestru, cât şi Topar rămaseră tăcuţi atunci când termină. În cele din urmă, Finitan îşi odihni bărbia pe degetele arătătoare unite.

— Ah, bietul şi dragul meu Akeem, este o tragedie de neiertat ca viaţa lui să se termine aşa. Un sat întreg sacrificat de bandiţi. Mi se pare extraordinar.

— S-a întâmplat, declară Edeard cu un zvâcnet de furie.

— Nu-ţi pun la îndoială povestea, băiatul meu. Întreaga idee mi se pare profund tulburătoare, faptul că există în sălbăticie un fel de societate diferită de a noastră. Şi încă una care este atât de implacabil ostilă.

— Sunt nişte animale, mârâi Edeard.

— Nu. Asta e reacţia ta instinctivă, una sănătoasă de altfel. Dar să organizezi un astfel de raid este o realizare serioasă. Se lăsă pe spate şi bău puţin ceai. Ar putea exista într-adevăr o civilizaţie rivală undeva acolo, dincolo de hărţile noastre? Au tehnici de disimulare şi arme fanteziste. Am crezut mereu că astfel de lucruri au ca singură sursă acest oraş.

— Aveţi arme de foc cu repetiţie? întrebă Edeard.

În toate călătoriile sale, nimeni nu mai auzise de aşa ceva. Un an de respingere constantă îl făcuse să se îndoiască de propriile amintiri din acea noapte teribilă.

Finitan şi Topar schimbară o altă privire.

— Nu. Şi asta este mai îngrijorător decât să ştii cum să-ţi ascunzi prezenţa. Dar e minunat că Akeem cunoştea tehnica practicată doar de maeştrii breslei.

— Şi el a fost maestru, domnule.

— Desigur. Eu mă refer la aceia dintre noi care fac parte din consiliu. Din păcate, Akeem nu a ajuns să realizeze niciodată asta. Este vorba despre politică, desigur. Mi-e teamă să ţi-o spun, tinere Edeard, dar vei învăţa că viaţa aici, în oraş, presupune întotdeauna politică.

— Da, domnule. L-aţi cunoscut pe Akeem, domnule?

Finitan zâmbi.

— Nu ţi-ai dat seama încă, băiatul meu? Vai de mine, am crezut că eşti mai iute. Împărtăşim o legătură, tu şi cu mine, pentru că el a fost maestrul meu atunci când eram doar un tânăr ucenic smerit aici.

— Oh!

— Ceea ce înseamnă că îmi prezinţi o problemă foarte neplăcută.

— Prezint? spuse Edeard neliniştit.

— Nu ai nicio scrisoare oficială de confirmare de la maestrul tău. Mai rău decât atât, satul tău fiind distrus, nu putem confirma niciodată că ai făcut parte din breaslă.

Edeard zâmbi nesigur.

— Dar eu ştiu cum să sculptez un ou. Mătură cu televederea prin oul de pe biroul Marelui maestru. Acesta îi dezvălui umbrele pliate din interiorul embrionului. Aţi sculptat un ge-câine, nu recunosc toate trăsăturile, sunt diferite de forma tradiţională, dar este un câine. Două zile până la ecloziune, aş cred.

Topar dădu din cap în semn de apreciere.

— Impresionant.

— Akeem a fost cel mai bun maestru, spuse Edeard aprig.

Suspinul lui Finitan fu mai adânc decât înainte.

— Ai fost format, evident, în cadrul breslei şi ai în mod clar talent şi putere. Şi asta este problema.

— Nu înţeleg, domnule.

— Spui că Akeem te-a făcut calfă?

— Da, domnule.

— Eu nu te pot accepta în breaslă la acest nivel. Ştiu că acest lucru pare foarte aspru, Edeard, dar sunt formalităţi pe care chiar şi eu trebuie să le respect.

Edeard era conştient că îi ardeau obrajii. Nu era chiar furie, dar singurul lucru la care se putea gândi era micimea maestrului

breslei din Thorpe-By-Water. Cu siguranţă Marele maestru, liderul întregii bresle a Oumodelatorilor, nu putea fi la fel de îngust la minte. Ceea ce spunea era înjositor pentru breaslă.

— Înţeleg.

— Mă îndoiesc, dar simpatizez cu exasperarea pe care trebuie că o simţi. Voi fi încântat să te accept în breaslă aici, în Makkathran, Edeard, dar numai ca ucenic junior. Nu pot face excepţii, mai ales în cazul tău.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Dacă ţi-aş confirma statutul de calfă fără o scrisoare oficială de la maestrul tău, aş deschide calea acuzaţiilor de favoritism din partea celorlalţi membri din consiliul breslei.

— Politică, spuse Topar.

— Am înţeles, şopti Edeard. Se temea că va izbucni în plâns în faţa lor. Să ajungă la Makkathran, să fie în prezenţa Marelui maestru, apoi să i se spună că tot ce a realizat era lipsit de valoare, deoarece nu avea o bucată de hârtie… Scuzaţi-mă, dar asta e o prostie, domnule, spuse el ursuz.

— E mult mai rău decât atât. Dar îţi apreciez politeţea, băiatul meu.

Edeard pufni şi îşi şterse nasul.

— Cât de mult mi-ar lua să ajung din nou la statutul de calfă?

— Aici, la Turnul Albastru şi presupunând că ai talentul corespunzător, şapte ani. Să te avanseze calfă la vârsta ta a fost… un lucru ambiţios, chiar şi pentru Akeem. Dar, în acelaşi timp, foarte tipic din partea lui.

— Şapte ani, repetă Edeard amorţit.

Şapte ani de repetat fiecare lecţie şi darurile de cunoştinţe prin care trecuse vreodată. Şapte ani în care să i se spună să se înfrâneze. Şapte ani de supunere faţă de calfe mai puţin capabile decât el. Şapte ani!

— Ştiu la ce te gândeşti şi nici măcar nu folosesc televederea, spuse Finitan uşor. Lucrul prin care îţi cer să treci este unul teribil.

— Nu sunt sigur că pot, răspunse Edeard. Când am venit aici, am crezut că nu-mi doresc decât să fac parte din breaslă, dar acum… Formalităţile astea, Akeem spuse mereu că le voi găsi foarte dificile. Am crezut că mă tachina.

— Ascultă-mă, Edeard, zise Finitan. Pentru că sunt pe cale să spun ceva care este aproape un sacrilegiu.

— Domnule?

— Ierarhia pe care o avem în bresle, nu doar în a noastră, ci în toate, există pentru cei care caută să promoveze în cadrul sistemului nostru politic. Talentul în domeniul ales joacă şi el un rol, dar întotdeauna totul se rezumă la bani şi politică. Aşa funcţionează lucrurile aici în capitală. Dacă nu eşti născut într-o familie mare şi ai ambiţii, atunci aderi la o breaslă şi lupţi să-ţi croieşti drum către vârf. Acum gândeşte-te foarte bine, deoarece asta este o alegere care-ţi va decide tot restul vieţii. Este Breasla Oumodelatorilor ceea ce îţi doreşti cu adevărat? Asta este ceea ce am vrut eu, şi mi-am atins scopul. Sunt Marele Maestru. Dar uită-te la luptele pe care trebuie să le port la fiecare nivel. Sunt înconjurat de atât de mulţi oameni care caută acelaşi lucru, dorindu-şi acest scaun, în acest birou, încât nu pot face o excepţie pentru cineva atât de talentat ca tine, pentru că în urmă cu o sută de ani am avut un maestru care a continuat educându-te pe tine. Este un lucru sănătos, Edeard? Este viaţa pe care o vrei pentru tine? Să ai astfel de gânduri de zece de ori pe zi, să fii în imposibilitatea de a face un pas greşit, pentru a continua tradiţia, indiferent de cât de învechită şi de lipsită de valoare ar fi pentru că este ceea ce te susţine. Să-ţi fie imposibil să schimbi ceva, chiar dacă înainte, mai presus de orice, ideea de schimbare era singurul lucru care obişnuia să te conducă. Asta este ceea ce sunt eu, Edeard, ceea ce este Topar. Sunt exasperat de mine însumi uneori, de cât de neajutorat am devenit, captiv chiar în sistemul pe care, odată, am vrut să-l modific şi să-l îmbunătăţesc.

— Dar, domnule, dacă dumneavoastră nu puteţi face schimbări, atunci cine poate?

— Nimeni nu poate, Edeard. Nu acum, nu în aceste vremuri. Societatea noastră este matură. Schimbarea înseamnă instabilitate. Acesta este motivul pentru care fiecare instituţie pe care o avem se împotriveşte schimbării. Menţinerea statu-quoului este singurul nostru obiectiv în viaţă.

— Asta e greşit.

— Da, este. Dar ce vrei să faci pentru asta? Vrei să-ţi petreci şapte ani de trudă cocoşându-te pentru a deveni calfă, pentru a face primul pas real către obţinerea statutului de maestru, moment în care talentul tău va fi lipsit de relevanţă şi va interveni politicianismul. Cultivi aliaţi şi îţi faci duşmani în fiecare consiliu din care faci parte, pentru a obţine o putere şi mai mare şi control. Dar este numai putere şi control asupra consiliilor. În cele din urmă totul se rezumă la foarte puţin.

— Vreţi să spuneţi că ar trebui să mă întorc şi să mă alătur caravanei?

— Nu. Oferta mea de a te primi în breaslă este reală şi va rămâne valabilă cât timp sunt Marele Maestru. Cine ştie? Poate că într-o zi vei face o schimbare dacă vei ajunge în acest birou. Ar trebui să-ţi spun acum că nimeni sub o sută de ani nu a stat vreodată aici.

— Nu ştiu, replică Edeard neajutorat.

— Există o alternativă. Ştii deja cum să sculptezi ouă, dar aderarea la breaslă ar fi o recunoaştere că viaţa ta este acum orientată spre un scop politic. Pe de altă parte, poliţiştii din oraş sunt întotdeauna în căutare de recruţi. Este o profesie nobilă. Poziţia mea în Consiliul Superior îmi permite să te susţin pentru a fi primit în rândurile lor. Ar fi încântaţi să accepte pe cineva cu o a treia mână atât de puternică. Şi acest oraş are nevoie disperată de oameni robuşti care să aplice legea. Fără asta ne-am transforma cu toţii în nişte nimeni.

— Polițist?

Nu ştia prea bine ce era un poliţist.

— Chiar şi într-un oraş atât de sofisticat ca Makkathranul sunt comise crime, Edeard. Persoane decente, în special cele din zonele mai sărace, trăiesc cu teamă de bandele care cutreieră pe străzi noaptea. Comercianţii sunt jefuiţi şi cresc preţurile în consecinţă, ceea ce afectează pe toată lumea. I-ai putea ajuta pe oameni în mod direct. Şi imediat. Spre deosebire de alte bresle, ucenicii poliţişti nu sunt ascunşi vederii trudind pentru a face viaţa maestrului lor mai uşoară. Ierarhia poliţiştilor este mult mai puţin complexă decât în orice altă breaslă. Perspectiva de avansare este bună. Eşti deştept şi puternic. Nu te voi amăgi spunând că este o viaţă uşoară, pentru că nu este. Dar tu chiar

ai fost angajat într-o adevărată luptă pe viaţă şi pe moarte, care este mai mult decât a cunoscut orice alt recrut. Sigur te poţi descurca.

— Nu sunt sigur.

— Bineînţeles că nu. Nu mă aşteptam să-mi dai un răspuns imediat. Ai nevoie de timp să te gândeşti la viitorul tău. Ce decizi acum va determina tot restul vieţii tale. De ce nu-ţi conduci prietena la biserica ei, ca să arunci apoi o privire în jur. Încearcă să simţi oraşul înainte de a te hotărî. Dacă doreşti să încerci la poliţişti, trimite un mesaj prin televorbire aici, lui Topar, şi noi vom aranja lucrurile pentru admiterea ta.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Nu ai pentru ce. Şi, Edeard…

— Domnule?

— Mă bucur că Akeem avusese un astfel de elev talentat la sfârşitul vieţii. Probabil că nu i-a fost uşor în Ashwell, dar tu trebuie să-i fi îmbogăţit viaţa în mod considerabil.

— Mulţumesc. Edeard se ridică de pe scaun, ştiind că audienţa lui se terminase. Domnule? De ce a părăsit Akeem Turnul Albastru?

Finitan zâmbi.

— Era ca tine, băiatul meu. Voia să schimbe lucrurile, pentru a-i ajuta pe oameni. Aici, putea face foarte puţin. În afara zidului nostru de cristal, în Ashwell, bănuiesc că avusese un efect profund asupra vieţii sătenilor.

— Da, domnule, aşa a fost.

***

— Ce s-a întâmplat acolo? întrebă Salrana când Edeard reapăru în anticameră. Nu pari prea încântat.

— Nu sunt, recunoscu şi îşi luă geanta pe umăr. Haide, trebuie să ajungi la biserică înainte de căderea nopţii. Îţi spun pe drum ce s-a întâmplat.

— Nu poţi renunţa, zise Salrana când trecură un pod peste Canalul Grove în cartierul Eyrie. Vocea ei era rugătoare. Nu după atât de multe.

— Finitan are dreptate, totuşi. Care e ideea? Eu pot modela deja ouă, la fel de bine ca oricine. Dacă mă alătur breslei, nu voi face decât să urc ierarhia, nimic altceva. Şi ce e acolo, chiar

dacă devin Marele Maestru? Să stau în vârful unui turn să organizez breasla în timp ce restul membrilor Consiliului aşteaptă să fac o greşeală. Aş avea un milion de duşmani şi niciun prieten, şi nimic nu se va schimba. Nu voi fi de ajutor nimănui. Aminteşte-ţi de Ashwell, cum era înainte ca oamenii să accepte că genistarii le-ar putea îmbunătăţi viaţa? Ei bine, Makkathranul este la o mie de ani distanţă de asta. Nu poţi modela genistari mai buni aici şi nici nu poţi creşte cantitatea folosită.

— Atunci, când vei deveni Mare Maestru, va trebui să impui genistarii oamenilor de lângă terenurile sălbatice. Breasla Oumodelatorilor poate face în continuare diferenţa pentru toată lumea de dincolo de Câmpia Iguru. Ai văzut cum e viaţa în provinciile îndepărtate. Fă bine pentru ei, Edeard, fă-le viaţa la fel de uşoară ca pentru toată lumea de aici.

— E prea mult, spuse el. Nu pot s-o fac, Salrana. Şi, mai ales, nu pot fi din nou ucenic timp de şapte ani. Pur şi simplu nu pot. Am primit învăţăturile Breslei, am călătorit şi am avut singur grijă de mine timp de un an. Să fiu din nou ucenic şi nu calfă ar fi un pas uriaş înapoi pentru mine. Îmi pare rău.

Îl putea vedea pe Akeem clătinând din cap în felul acela obosit al său. Sentimentul de vină era groaznic.

Ea îi mângâie obrazul, ceea ce atrase privirile uimite ale trecătorilor.

— Eu nu am de gând să renunţ la tine. Şi, cu siguranţă, nu o să te las să renunţi la visul tău. Nu după toate lucrurile prin care am trecut.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

— Cu plăcere, spuse ea vioaie.

Se uită în sus la turlele răsucite ciudat care ieşeau din pământ ca nişte stalagmite gigantice. Chiar şi cea mai mică era mai mare decât Turnul Albastru. Nu existau ferestre sau balcoane, doar o singură intrare la nivelul solului care conducea la o scară centrală în spirală. Chiar în vârf, turlele se lăţeau în platforme largi care păreau teribil de instabile, de parcă se puteau desprinde în orice secundă.

În comparaţie cu agitaţia nebună din celelalte cartiere, Eyrie părea aproape pustiu. Se lăsa noaptea, şi credincioşii se

îndreptau spre biserica centrală a Madonei Empyreaneene pentru slujba de seară de rugăciune şi mulţumire. Lumina începea să strălucească prin crevasele din turnurile încreţite din jurul lor, scăldând solul dur într-o lumină palidă portocalie. Edeard o privi curios, realizând că era aceeaşi strălucire care îi luminase drumul pe scări în Turnul Albastru. Materialul oraşului o emitea cumva, fără căldură.

— Unde o să mergi în seara asta? întrebă ea.

— Nu ştiu. O să caut o cameră într-o tavernă ieftină, cred.

— Oh, Edeard, o să fii atât de singur acolo. De ce nu te întorci la caravană? Oricine va fi încântat să-ţi împrumute un pat.

— Nu, spuse el cu fermitate. Nu mă întorc.

Ea scrâşni din dinţi exasperată.

— Mândria îţi va aduce sfârşitul.

El îi zâmbi.

— Probabil.

Biserica centrală a Madonei era impresionantă. Un dom mare alb ca norii, cu ultima treime a acoperişului făcută din cristal, la fel ca zidul oraşului. Trei aripi radiau de la mijloc, căptuşite toate cu balcoane.

— Sunt aici, spuse Salrana cu uimire. Lacrimile îi sclipeau în ochi iar mintea îi strălucea de fericire. Madona şi-a trăit ultimii ani din viaţă aici. Poţi să simţi cât de sacrosanct este locul ăsta? Şi totul este real, Edeard. Şi cuvântul Madonei este viu.

— Ştiu, spuse el.

Uşa principală a bisericii era larg deschisă, trimiţând un evantai strălucitor de lumină trandafiriu cu aur în piaţeta de afară. Câteva măicuţe îmbrăcate în robe splendide albe cu argintiu stăteau în prag pentru a le ura personal bun venit membrilor congregaţiei lor. Salrana îşi îndreptă umerii şi se apropie de prima dintre ele. Urmă o lungă conversaţie la care Edeard se strădui cât putu să nu tragă cu urechea. Apoi măicuţa o îmbrăţişă pe Salrana. Alte două măicuţe se grăbiră într-acolo la apelul ei prin televorbire. Toate începură să ciripească agitate în jurul fetei, care părea copleşită.

Salrana se întoarse, întinzând un braţ către Edeard.

— Mă primesc, spuse ea, cu faţa plină de încântare.

— Asta e bine, zise el încet.

— Vino, copilă, o chemă prima măicuţă, punându-şi braţul protector în jurul Salranei. Tinere.

— Da, măicuţă.

— Te felicităm pentru cum ai ajutat acest suflet al nostru pierdut. Fie ca Madona să te binecuvânteze pentru ceea ce ai făcut!

Edeard nu ştia ce să spună, aşa că pur şi simplu îşi vârî capul între umeri stânjenit.

— Rămâi la slujbă?

— Eu, ăă, trebuie să ajung la locuinţa mea, mulţumesc.

Făcu un pas înapoi şi se întoarse, traversând rapid piaţa.

— Nu uita, îl mustră televorbirea Salranei. Vorbeşte cu mine mâine la prima oră. Vreau să ştiu că eşti în regulă.

— Aşa o să fac.

Chiar şi cu lumina rece portocalie ce strălucea din turnurile răsucite, îi era teamă să meargă prin cartierul pustiu. Secţiunile întunecate din partea de sus a turnurilor formau siluete negre pe cerul strălucitor al nopţii. Mintea lui se ţinea ferm concentrată pe aura caldă a minţilor umane de pe cealaltă parte a Canalului Grove. Înainte de a găsi vreun pod luă o hotărâre. Îşi încordă televederea pentru a ajunge la Turnul Albastru. Scânteierile minţilor erau foarte greu de perceput prin zidurile acestuia, dar persevera şi în cele din urmă găsi una pe care o recunoscu.

— Scuzaţi-mă, domnule? îi televorbi lui Topar.

Urmă o mică explozie de surpriză din partea omului, înăbuşită repede însă.

— Unde eşti, Edeard?

— În Eyrie, domnule.

— Şi m-ai televăzut de-acolo prin pereţii Turnului Albastru?

— Da, domnule.

— Sigur că da. Deci ce pot face pentru tine?

— Ştiu că vi se pare probabil cam repede, domnule, dar m-am gândit la ceea ce mi-a spus Marele maestru.

Aş vrea să mă alătur poliţiştilor. Nu e nimic altceva pentru mine aici.

— Da, ţi-am făcut o promisiune. Foarte bine. Du-te la secţia principală de poliţie din cartierul Jeavons. Când vei ajunge acolo,

vei fi aşteptat deja. Scrisoarea ta de recomandare va fi la căpitan mâine-dimineaţă.

— Da, domnule. Vă rog să-i mulţumiţi Marelui maestru în numele meu, domnule. Nu-l voi dezamăgi.

— Da, Edeard, simt cumva că n-o vei face. Un sfat de la un cetăţean de-o viaţă din Makkathran.

— Domnule?

— Nu-ţi lăsa colegii poliţişti să-şi dea seama cât de puternic eşti, nu imediat. Asta ţi-ar putea atrage un fel greşit de interes. Politică, îţi aminteşti?

— Îmi amintesc, domnule.

***

— Ridicaţi-vă, rahaţilor!

Edeard gemu, extrem de obosit, clipind din cauza valului de lumină portocalie care inunda dormitorul. Gândurile i se răsuceau într-un vârtej confuz în timp ce realitatea îi pătrundea în visul care se diminua.

— Haide. Sus! Nu am timp să vă alăptez, ţâţe jalnice ce sunteţi. Dacă nu sunteţi în stare nici măcar să vă treziţi dimineaţa, la ce sunteţi buni atunci? La nimic. Ceea ce nu mă surprinde în niciun fel. Îl vreau pe fiecare dintre voi îmbrăcat şi în sala mică în cinci minute! Oricine nu reuşeşte înainte să închid uşile se poate căra drept acasă la mămica. Acum mişcaţi-vă!

— Ce…? reuşi să bâiguie Edeard.

Cineva trecu pe la capătul patului său şi-l pocni peste picioare cu un baston.

— Au!

— Dacă îţi închipui că asta a fost durere, aşteaptă până te ating la sentimente, pui de ţăran!

Edeard îşi împinse în grabă pătura şi coborî din pat. Erau şase nişe-pat în dormitorul comun, numai două erau goale. Îi cunoscuse pe ceilalţi recruţi cu o seară înainte, o conversaţie rapidă înainte ca Chae, sergentul desemnat să instruiască echipa lor, să năvălească înăuntru şi să latre la ei să tacă şi să doarmă.

— Pentru că o să începeţi foarte devreme mâine-dimineaţă.

În timp ce se lupta cu cămaşa, Edeard se gândea că Chae fusese cel care tocmai îi trezise. Vocea îi era familiară.

— Cred că glumeşte, spuse Boyd, un băiat înalt, cu părul blond şi lins şi urechile mari.

Al patrulea fiu al unui brutar din cartierul Jeavons, nu departe de secţia de poliţie, avea puţin peste douăzeci de ani şi văzuse cum fratele său mai mare se implica din ce în ce mai mult în brutărie, realizând în cele din urmă că nu va moşteni nimic din afacerea de familie. Surorile lui se căsătoriseră, iar ceilalţi fraţi părăsiseră toţi cartierul pentru a-şi găsi un drum în viaţă. El nu avea chemarea lor antreprenorială, aşa că decisese că singura soluţie pentru el erau breslele sau înrolarea în miliţie sau poliţie. Nu avusese bani să-şi cumpere locul în miliţie, iar abilităţile sale psihice erau limitate.

— Oh, nu. Nu glumeşte, spuse Macsen trăgându-şi în grabă pantalonii.

Povestea lui era similară cu a lui Boyd. Era fiul nerecunoscut al amantei patriarhului unei mari familii. De obicei, un astfel de tată ar cumpăra discret pentru un astfel de descendent o poziţie minoră în miliţie sau i-ar netezi calea pentru a intra într-o breaslă profesională, precum cea a avocaţilor sau a grefierilor. Din păcate, acest patriarh a ales să călătorească pe una dintre navele sale comerciale voiajând în sud, de-a lungul coastei, tocmai când izbucnise una dintre rarele furtuni de pe Marea Lyot. Soţia şi fiul cel mare îi aruncaseră pe Macsen şi pe mama lui din cabana de pe Iguru chiar înainte ca serviciul funerar să aibă loc.

Edeard îşi vârî picioarele goale în cizme.

— Ar fi mai bine să facem cum spune el, cel puţin până când ne dăm seama cât de serioşi sunt ofiţerii, zise el.

Se uită la dulapul de lângă pat unde se afla sacul lui de umăr şi pentru o clipă se întrebă dacă era în siguranţă. Nu că ar fi avut cine ştie ce valori în el. *Şi oricum, asta era o secţie de poliţie.*

— Chae chiar e serios, spuse Dinlay.

Cel de-al patrulea coleg de cameră era, de asemenea un fiu mai tânăr, dar tatăl său era poliţist. Ca atare, Dinlay era singurul care avea deja o uniformă, îşi încheia nasturii de argint în partea

din faţă a tunicii albastru-închis. Cercurile mici de metal fuseseră lustruite până căpătaseră luciu, la fel şi ghetele negre înalte până la gleznă. Pantalonii erau călcaţi cu dungă în faţă. Nu era o uniformă nouă, dar trebuia să te uiţi cu atenţie pentru a descoperi vreo urmă de uzură. Dinlay le spusese aseară că aparţinuse tatălui său când fusese poliţist stagiar. Dintre cei patru, el părea să fie singurul entuziasmat de noua lor profesie. Folosise o şoaptă prin televorbire ca să le spună: „Tata zice că sergentul Chae este un mare băutor. A fost trimis la secţia asta pentru că a dat-o în bară peste tot în oraş.”

— Aşa că l-au pus să instruiască recruţi? exclamă Macsen.

Dinlay tresări, uitându-se în jur îngrijorat.

— Nu atât de tare. Nu-i place să i se aducă aminte cum şi-a bătut joc de carieră.

Boyd chicoti.

— Carieră. În poliţie. Eşti de-a dreptul amuzant.

Dinlay îi aruncă o privire furioasă înainte să-şi pună ochelarii cu rame de sârmă pe nas. Avea ceva care îi amintea lui Edeard de Fahin, nu doar vederea scurtă, ci şi modul în care era atât de dedicat alegerii vieţii lui, deşi era evident că nu fusese făcut pentru asta.

Edeard tremura, cu toate că îşi trăsese un pulover de lână gros. Nu se mai gândise la Fahin de mult timp. Era un mod nefericit de a-şi începe prima dimineaţă aici.

Nu că ar fi fost încă dimineaţă, observă el, în timp ce tropăiau în jos pe scara centrală a secţiei către sala mică în care aveau să-şi petreacă următoarele şase luni învăţând noua lor meserie. Nebuloasele strălucitoare de pe cerul de noapte al Querenciei erau încă vizibile prin perdeaua de nori pufoşi ce pluteau dinspre mare. Mai era cel puţin o oră până în zori.

Edeard nu era încă obişnuit cu modul în care clădirile Makkathranului îi blocau televederea. Fu deci surprins atunci când ajunseră în sală să vadă că un alt poliţist stagiar se afla deja acolo, împreună cu sergentul Chae. Era aproximativ de vârsta lui, poate un pic mai în vârstă, cu părul negru tăiat mai scurt decât văzuse vreodată înainte la o fată. Avea o faţă rotundă cu obraji dolofani şi ceva ce arăta ca o permanentă încruntare. Chiar şi după standardele din Makkathran, gândurile

îi erau puternic voalate, fără a da niciun indiciu cu privire la sentimentele ei adevărate. Edeard încercă să nu fie prea evident în modul în care o cerceta, dar când ochii îi trecură de la picioare – lungi, dar cu coapse mai degrabă prea groase – la pieptul ei, brusc îşi dădu seama că era cu ochii pe el. Ridicase întrebătoare o sprânceană, plină de dispreţ. Roşu la faţă, Edeard îşi întoarse privirea.

Chae era în picioare în capătul camerei, sub unul dintre peticele circulare de lumină din tavan. Din fericire, furia părea să-i fi dispărut.

— Foarte bine, băieţi şi fete, aproape la timp. Acum, credeţi sau nu, această dimineaţă nu are ca unic scop să vă facă vieţile mizerabile, căci voi avea numeroase oportunităţi pentru aşa ceva în următoarele câteva luni. Nu. Astăzi aş vrea să facem cunoştinţă. Asta înseamnă că vom începe cu câteva teste simple pentru a stabili nivelul abilităţilor voastre psihice sau lipsa lor. În acest fel vă putem combina într-o echipă care, împreună, va fi mult mai bună decât suma părţilor sale. Şi, credeţi-mă, va trebui să lucraţi împreună. Există nişte bande acolo afară care v-ar rupe fericite carnea în bucăţi şi ar da-o filişobolanilor dacă aţi încerca să le întreruperi activităţile.

Edeard nu era chiar atât de sigur de asta şi spera că gândurile nu-i arătau îndoiala. Se concentră pe încercarea de a atinge aceeaşi pasivitate pe care o afişa toată lumea.

— Stagiar Kanseen, vrei să începi, te rog, spuse Chae.

Făcu un gest spre banca din faţa lui. Cinci bile de metal se odihneau pe lemnul vechi, cea mai mică fiind de mărimea unui pumn de om, în timp ce celelalte erau progresiv mai mari. O a şasea bilă, cu diametrul de patruzeci şi cinci de centimetri, era aşezată pe podea.

— Care? întrebă Kanseen.

— Arată-mi doar ce poţi să faci, domnişoară, spuse Chae. O notă puternică de dispreţ răzbătea în vocea lui. În felul acesta pot evalua ce sarcini îţi voi atribui. Dacă-ţi voi da vreuna.

Faţa lui Kanseen se întări într-o încruntare şi mai ameninţătoare. Se uită la bila a patra. O ridică încet în aer.

Macsen fluieră aprobator şi bătu din palme. Ceilalţi poliţişti stagiari zâmbeau apreciativ. Edeard aşteptă un moment, apoi se

alătură laudelor. Presupunea că cineva o sfătuise, ca şi pe el, să nu-şi dezvăluie pe deplin puterea.

— Atât? întrebă Chae.

— Domnule… mormăi Kanseen.

— Bine, mulţumesc. Boyd, să vedem din ce aluat eşti făcut.

Boyd păşi în faţă rânjind. Bila a patra tremură şi se ridică la câţiva centimetri mai sus de banca de lemn. Fruntea lui Boyd lucea de transpiraţie.

Macsen reuşi să ridice bila a cincea. Dinlay afişă un zâmbet încrezător şi ridică bilele a cincea şi a doua, ceea ce îi atrase numeroase aplauze. Chiar şi Kanseen li se alătură.

— În regulă. Edeard, arată-ne că satul este mult mai bun decât oraşul.

Edeard dădu din cap încet şi ieşi în faţă. Ceilalţi îl priveau cu nerăbdare. Era extrem de tentat să arunce bila a şasea direct în sergent, dar sfatul la precauţie al lui Topar îi era încă proaspăt în minte.

A treia mână i se închise peste bila a cincea trimiţând-o cu suişuri prin aer până la jumătatea drumului spre tavan. Ceilalţi ovaţionară. Ridică şi a doua bilă, apoi făcu spectacol prefăcându-se că se încordează pentru a o ridica pe a treia, făcând-o să salte câţiva centimetri deasupra lemnului.

Prima bilă ţâşni dinspre masă în direcţia lui Edeard. Scutul său se împietri, deviind-o destul de uşor. În acelaşi timp, dădu drumul celor trei bile pe care le ţinea în sus.

Toţi poliţiştii stagiari se holbau tăcuţi la el şi la Chae.

— Foarte bine, Edeard, spuse tărăgănat sergentul. Aproape că m-ai convins. Puţin prea mult timp între lovitură şi cădere, totuşi. Lucrează la asta.

Edeard îi aruncă sergentului o privire ursuză.

Chae se aplecă înainte şi îi şopti:

— Am prieteni în paza de la Breasla Oumodelatorilor, băiete.

Edeard se înroşi.

— Poliţiştii ar trebui să fie cinstiţi mai presus de toate, continuă Chae. Mai ales cu propriii colegi de echipă. În cele din urmă vieţile voastre pot depinde de asta. Acum vrei să încerci din nou?

Edeard ridică a şasea bilă în aer. Îl auzi pe Boyd şuierând de surpriză.

— Mulţumesc, Edeard, spuse Chae. Şi acum, televederea. Am pus nişte markeri în jur prin cartier. Să vedem cine ce poate găsi.

Edeard lăsă uşor în jos mingea a şasea. Se întrebă ce-ar fi spus Chae dacă ar fi ştiut cât de mult mai putea ridica.

Testele psihice au continuat încă o oră, cuantificându-le diversele talente până când Chae a declarat că se săturase de ei. Edeard a fost interesat de rezultate. Kanseen avea o televedere aproape la fel de bună ca a lui, în timp ce Dinlay putea televorbi probabil până la jumătatea Câmpiei Iguru – o capacitate de care era extrem de mândru. Scutul lui Macsen părea disproporţionat de puternic faţă de a treia lui mână. Nimic din ce a aruncat Chae în el nu a trecut. Boyd a fost mediocru pe tot parcursul. Edeard se întreba dacă el era peste medie sau colegii săi de echipă erau clar sub medie. Capacitatea psihică a sergentului Chae era, cu siguranţă, suficient de puternică.

Chae le spuse să ia micul dejun, apoi să treacă la probarea uniformelor.

— Dacă vreunul dintre voi are bani, l-aş sfătui să-i cheltuiască pe tunică. Celor fără bani li se va scădea costul din plata pe următoarele şase luni şi vă asigur că nu vor rămâne cu prea mult la sfârşitul săptămânii.

S-au dus apoi împreună în sala principală a secţiei, o cameră lungă, cu un plafon arcuit şi o fereastră mare de cristal în capăt. O parte din bănci erau deja ocupate.

Un sergent le spuse că banca din capătul îndepărtat al sălii era a lor pe durata perioadei de probă. Restul poliţiştilor i-au ignorat.

Câteva ge-maimuţe s-au grăbit să vină din bucătărie să le aducă farfurii. Erau în stare să primească comenzi, şi-a dat seama Edeard când a instruit-o pe una dintre ele să-i aducă ceai şi omletă. Cel puţin postul le asigura hrana. Se întreba dacă ar trebui să încerce să televorbească acum cu Salrana. Soarele abia începea să se înalţe afară.

— Nu am văzut niciodată pe cineva să ridice atât de mult, spuse Boyd. Eşti talentat, Edeard.

Edeard ridică din umeri.
— Revendic primul dreptul să stau în spatele lui când rahatul va începe să zboare, spuse Macsen. Şi gloanţele.
— Toţi păreţi în stare să vă descurcaţi dacă suntem încolţiţi, comentă Edeard.
— Nu prea avem de ales, nu-i aşa? zise Macsen. Nu destul de îndemânatici pentru o breaslă şi nu suficient de bogaţi pentru a cumpăra un loc în miliţie. Deci aici suntem, agăţându-ne toţi de fundul vieţii, şi suntem abia la început. Ne aşteaptă de-acum o mare şi îndelungată cădere în canalizare, dragii mei colegi de eşec.
— Ignoră-l, spuse Dinlay. E cinic din cauza felului în care l-a tratat familia tatălui său.
— Nu la fel de cinici cât vor fi ei atunci când o să termin cu ei, spuse Macsen neaşteptat de înfierbântat.
— Planuri de răzbunare? întrebă Kanseen.
— Nu trebuie să-mi fac astfel de planuri. Rahaţii ăştia aroganţi încalcă legea de zeci de ori pe săptămână. Într-o zi voi avea atâta influenţă cât să fie toţi ticăloşii închişi şi ruinaţi.
— Ei da, asta e ceea ce îmi place să văd, ambiţie.
— Cum de nu te-ai alăturat unei bresle, Edeard? întrebă Macsen. Ai mai mult talent psihic decât noi toţi la un loc.
— Nu vreau să fiu la cheremul unor ordine pentru următorii şapte ani, le spuse simplu.
— Madona să binecuvânteze asta! replică Dinlay. Trebuie doar să strângem dinţii timp de şase luni, şi ne-am scos.
— Curioasă definiţie a reuşitei! exclamă Kanseen dispreţuitoare, în timp ce o ge-maimuţă îi aducea o tavă cu un bol de terci de ovăz şi un pahar cu lapte.
Să ni se dea voie să ieşim singuri pe străzi pentru a fi fugăriţi de bande şi bătuţi măr încercând să oprim scandalurile de tavernă.
— Atunci de ce eşti aici? întrebă Macsen.
Ea luă o înghiţitură lungă de lapte.
— Mă vezi capabilă să fiu o soţioară bună a unui necioplit de comerciant?
— Nu toţi comercianţii sunt necioplíţi, spuse Boyd defensiv.
Macsen îl ignoră.

— Bravo ţie! îi spuse el lui Kanseen.
Capul ei se întoarse încet să-l fixeze cu privirea.
— Nu mă interesează, mulţumesc.
Edeard zâmbi în timp ce Dinlay şi Boyd râseră.
— Nici pe mine, insistă Macsen, dar pierduse momentul şi sună foarte neconvingător.
— Deci, Chae are dreptate despre cumpărarea uniformei? întrebă Edeard.
Era conştient că probabil are în buzunar mai multe monede decât ceilalţi.
— Depinde, răspunse Dinlay. Dacă eşti sigur că vei fi poliţist, atunci nu contează cum plăteşti. Dar, dacă nu eşti sigur, atunci cel mai bine este să-i laşi să-ţi ia din salariu. În felul acesta, dacă pleci după câteva săptămâni, dai înapoi uniforma şi nu pierzi nimic din banii proprii.
— Oh, priveşte lucrurile în faţă, spuse Macsen. Dacă suntem aici, nu e din cauză că suntem nesiguri, suntem pur şi simplu disperaţi.
— Vorbeşte pentru tine, spuse Dinlay. Asta este meseria mea de familie.
— Atunci îmi cer scuze. Eu nu am luxul alternativelor.
— Te-ai fi putut alătura bandelor, spuse relaxată Kanseen.
— Ar fi fost probabil mai profitabil. Macsen făcu un gest rapid cu mâna.
— Cât de răi sunt? întrebă Edeard. Bandele, vreau să spun. Nu am auzit de ele înainte să ajung la oraş.
— Chiar eşti de la ţară, Madona, nu? întrebă Macsen. Când ai ajuns aici?
— Ieri.
— Ieri! spuse cu glas atât de tare, încât mai mulţi poliţişti priviră curioşi spre masa lor.
— Ieri, zise ferm Edeard.
— Bine, bine, acum e prea târziu. Bandele sunt mai mari în unele cartiere decât în altele. Majoritatea sun concentrate în Sampalok. Dacă eşti bogat, nu prea sunt o problemă. Dacă eşti sărac, atunci e mai dificil pentru tine. Sunt specializaţi în domeniul protecţiei. Gândeşte-te la ei ca la o alternativă a sistemului de impozitare al Marelui Consiliu.

— Dar cu violenţă, spuse Dinlay. Sunt nişte gunoaie criminale şi ar trebui să fie distruşi.

— După ce vor fi găsiţi mai întâi vinovaţi în faţa instanţei, declară Macsen zâmbind.

— Sunt o problemă reală şi devine din ce în ce mai rău, spuse Boyd. Fratele meu trebuie să le plătească pentru a-i lăsa brutăria în pace, şi e la doar zece minute de secţia asta, adică mai departe de-atât faţă de Sampalok nu se poate. Înainte erai în siguranţă acolo. Tatăl meu nu avusese niciodată astfel de probleme.

— De ce nu îi raportează poliţiştilor? întrebă Edeard.

Macsen pufni cu desconsiderare.

— Uită-te în jurul tău, Edeard. Ne-ai cere nouă să te protejăm împotriva unei bande organizate care crede că e amuzant să-ţi arunce copiii sau mama în canal cu o piatră legată de gât? Ai de gând să stai afară lângă magazinul unui brutar douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, timp de zece ani, doar pentru a-l salva? Crezi că Chae te-ar lăsa? Şi, dacă ar face-o, ce-ai zice de oricine altcineva din cartier? Nu. Sunt un fapt de viaţă în Makkathran acum. Cel mai bun lucru pe care îl pot face poliţiştii este să menţină un armistiţiu şi se ne împiedice să cădem cu toţii într-o anarhie completă.

— Atât de tineri şi atât de cinici, spuse Kanseen. Ignoră-i, Edeard, nu e chiar atât de rău cum se spune.

— Sper că nu, zise el cu voce scăzută.

Poate că suferea încă de şocul vieţii la oraş, dar avea sentimentul inconfortabil că Marele maestru Finitan nu fusese pe deplin sincer cu el cu privire la viaţa în Makkathran.

5

Inspectorul de gradul doi Halran stătea în uşa deschisă a seifului şi îşi plimba privirea peste haosul din interior. Fiecare suprafaţă – pereţii, podeaua, tavanul, cadavrele totul fusese acoperit cu un covor gros de fibre diafane albastru-gri, ca şi cum un milion de păianjeni îşi petrecuseră noaptea ţesându-şi pânzele. Firele subţiri erau, de fapt, filamente semiorganice cărora le luase mai mult de trei ore pentru a neutraliza toxina neurologică ce se scurgea din proiectilele cinetice folosite şi, de asemenea, să înlăture multe alte tipuri de energie letală degajată din muniţia rămasă de la schimbul de focuri. Halran era uşor surprins de faptul că Clinica Sf. Maria folosea agenţi neurotoxici, dar, pe de altă parte, oamenii importanţi chiar voiau asigurări că depozitele lor de memorie se aflau cu adevărat *în siguranţă.* Îi spusese managerului clinicii că le va inspecta certificatele de utilizare a armamentului toxic, la prânz. Un interval de timp suficient de lung pentru ca apelurile la nivel înalt să fie făcute, şi licenţa corectă să fie achiziţionată. Acest mod de interpretare flexibilă a procedurii îi adusese lui Halran ultimele sale două promovări. Îşi dăduse seama că, la naiba, băieţii cei mari conduc lumea, oricum, şi nu ai mare lucru de câştigat dacă îi enervezi. Acesta era motivul pentru care înaltul comisar al Poliţiei îi dăduse această misiune. Şi, de îndată ce o primise, asistentul primarului îl chemase pentru a-i explica anumite considerente şi aspecte politice. Cel mai important dintre ele era că distrugerea completă a jumătate de milion de celule de memorie aparţinând celor mai bogaţi şi mai influenţi oameni care trăiau în statul lor nu avusese loc. Faptul că existase o eroare temporară în recuperarea datelor din kuburi, ca urmare a accidentului cu generatorul de electricitate al clinicii, era regretabil, dar nu un motiv de alarmă, nici de interes excesiv din partea mass-mediei. Reporterii ar putea acoperi subiectul cu privire la daunele din pădure, dar nu avea să le fie permis accesul în blocul administrativ şi la nivelurile sale subterane.

U-amprenta finalizase analiza păienjenişului şi raporta că decontaminarea era completă.

— În regulă, le spuse el celor opt membri puternici ai echipei medico-legale care aşteptau în spatele lui, pe coridor, vreau o examinare completă a scenei până la nivel molecular. Nicio limită de buget. Lucrul acesta este mult, mult deasupra sistemului nostru de priorităţi. Col, Angelo, voi doi aş vrea să-mi reconstituiţi etapele evenimentului. Darval, vezi dacă poţi să-mi obţii numele celulei de memorie după care a venit nemernicul de Telfer.

Darval se uită peste umărul lui Halran. Proiectorul pentru iluminat de urgenţă plasat în uşă genera în interiorul seifului o strălucire holografică albastră-argintie, eliminând umbrele şi făcând păienjenişul să tremure uşor, asemenea unui lac vălurit sub clar de lună ale cărui unduiri acopereau rămăşiţele coagulate a jumătate de milion de kuburi.

— Cum, în numele lui Ozzie să fac asta, şefule?

Halran îi aruncă un rânjet.

— Trebuie să lipsească unul. Deci tot ce trebuie să faci este să reasamblezi fragmentele celor care sunt încă aici şi să-mi spui care a fost luat.

— Du-te dracului!

— Bine spus. Planul B: treci în revistă numele din registru şi atribuie-le un grad de probabilitate ca cineva să dorească să le fure amintirile. Începe cu categoriile politice, penale şi financiare.

Darval aprobă din cap reticent.

— Câmpurile de forţă active permanent, vă rog! ordonă Halran. S-au folosit nişte muniţii foarte urâte aici, nu vreau să-mi asum niciun risc.

Echipa medico-legală se mută cu prudenţă în seif. Împreună cu ei, se precipitară înăuntru şi examinatorii – nişte boţi ca nişte gândaci de plumb gonind pe picioare negre de electromuşchi, vibrându-şi antenele senzoriale, împingându-le înainte şi înapoi prin păienjenişul diafan pentru a atinge suprafeţele de sub el. Peste două mii fură eliberaţi astfel, şiroind pe podea şi pe ziduri pentru a construi o hartă moleculară completă a seifului.

Halran aşteptă ca micii boţi să se răsucească în jurul cadavrului lui Viertz Accu înainte de a-l inspecta mai în detaliu. Corpul ca un cocon era încă îngenuncheat, cu coloana vertebrală curbată înainte, ca şi cum se ruga. Îi găsiseră partea de sus a craniului la etaj în timp ce aşteptau ca păienjenişul să-şi deruleze procedura de decontaminare. Halran ştia ce înseamnă asta – cazul se transforma într-unul urât din toate punctele de vedere.

Exovederea i se suprapuse pe rezultatele examinatorilor, arătându-i liniile înguste ale arsurilor de pe creierul ei expus. O mulţime de energie fusese aplicată acolo într-un mod pe care îl recunoştea. Activă un modul de scanare în profunzime, urmărind adâncimea de penetrare a fasciculului. Celulele ei de memorie fuseseră distruse.

— Sper că şi-a făcut un backup recent, mormăi el.

— Ce părere ai de astea, şefule? întrebă Angelo.

Stătea în faţa unei cuşti din materie exotică.

— O idee bună, presupun. N-am mai văzut aşa ceva până acum. Telfer, evident, nu ştia că sunt aici.

— Mare bine i-au făcut clinicii. Gardienii aceia nu prea l-au încetinit, nu-i aşa?

— Nu. Îmbunătăţirile lui erau ieşite din comun.

Halran apelă din nou fişierul de caz principal.

Telfer îi apăru în exoimagine, o fotografie făcută în zona principală de recepţie care arăta o posibilă etnie orientală, dar cu ochii ciudat de gri. Vârsta blocată în jurul a treizeci de ani, fapt neobişnuit, şi o umbră deasă de barbă nerasă. Înfăţişare de-a dreptul banală. Despre care Halran ştia că era deliberată. Nu că trăsăturile faciale ar fi însemnat ceva în ziua şi în epoca de azi. Chiar şi identificarea ADN-ului era neconcludentă acum – şi aveau destul din acesta din urmele de sânge rămase pe acoperiş. Fotografia îl arăta zâmbind în timp ce o saluta pe tânăra şi frumoasa clinician. Complicea lui însă era o altă poveste. Cu siguranţă nu putea fi calificată drept banală. O adevărată frumuseţe, cu pistrui pe faţă şi un păr des, roşu-închis. Şi cu un nas drăguţ, gândi el cu admiraţie. Oamenii şi-ar aminti o asemenea faţă.

Tot ce era legat de sosirea lor fusese perfect normal, până când reţeaua de securitate a clinicii începuse să semnaleze erori, iar Telfer scăpase de sub supravegherea pasivă a unităţii centrale. Raidul, de asemenea, fusese extrem de profesionist. Cu excepţia ieşirii. Femeia părea aproape surprinsă, ca şi cum improviza totul. Ceea ce nu prea avea sens.

— Şefu’, chemă Darval.

— Da.

— Registrul a fost spart.

Halran porni spre locul în care Darval stătea aplecat peste pilonul-registru. Mai mulţi examinatori se târau peste mantaua păienjenişului, sondând pe deasupra cu antenele lor.

— Există vreo urmă fizică… începu el.

Nu mai apucă să-şi termine fraza. O femeie intră în seif. Halran îi aruncă o privire surprinsă, pe cale să întrebe cine naiba era – un alt membru al staff-ului primarului, bănuia –, pentru că nimeni altcineva nu ar fi putut trece de cordonul de poliţişti, fără permisiunea lui. Apoi chipul ei i se înregistră, şi Halran nu mai avu nevoie să întrebe, ştia totul despre această legendă vie, la fel ca toată lumea din domeniul aplicării legii.

— O dulce Ozzie! murmură el, şi un caz deja urât se transformă pentru el într-un coşmar.

Era mai scundă decât majoritatea cetăţenilor Confederaţiei din ziua de azi, dar încrederea pe care o emana era mult deasupra mediei. Harlan cunoscuse suficient de mulţi Înalţi la timpul lui pentru a recunoaşte cu uşurinţă aroganta lor încredere în sine, dar ea era mult deasupra lor, afişând un calm ce putea fi calificat drept glaciar. Avea o faţă încântătoare, o combinaţie de caracteristici filipineze şi europene din perioada pre-Confederaţie de pe Pământ, încadrate de un păr ca pana corbului, des, periat drept şi lipsit de orice cosmetice moderne, o frumuseţe pe care o putea descrie doar ca de modă veche. Ceea ce era destul de corect având în vedere că nu-şi schimbase deloc înfăţişarea în ultimii o mie patru sute de ani.

Întreaga echipă medico-legală căzuse într-o tăcere uimită, holbându-se la ea.

Halran păşi înainte, străduindu-se să-şi ascundă nervozitatea. Femeia purta un costum-togă conservator, de culoare crem ce

îmbrăca o siluetă ideală, la fel ca oricare din cele create de specialiştii Clinicii Sf. Maria. Când încercă să o scaneze, folosind cele mai subtile sonde pe care le puteau produce îmbunătăţirile sale, acestea fură deviate perfect. Era ca şi cum nu era nimic acolo. Singura dovadă empirică pe care o avea că ea există era propria vedere.

— Doamnă, sunt inspectorul Halran, responsabil de acest caz. Eu, ăă… noi, suntem flataţi că vă aflaţi aici.

— Mulţumesc, spuse Paula Myo.

— Pot să vă întreb de ce vă interesează acest caz?

— Nu pe mine, eu sunt doar reprezentantul ANA: Guvernării.

— În acest univers, îi şopti Darval lui Angelo.

Paula îi dărui un zâmbet dulce.

— Glumele vechi sunt întotdeauna cele mai bune. Şi nu îmbătrânesc prea mult.

Expresia lui Darval deveni una de om bolnav.

— Bine, spuse Halran. Deci care este interesul ANA: Guvernării?

— Domnul Telfer.

— Este Înalt?

— Dumneata ce crezi?

— Armele sale biononice sunt cele mai sofisticate pe care le-am văzut pe Anagaska. Gardienii seifului au fost angajaţi strict pe baza îmbunătăţirilor lor, iar el i-a dat gata pe amândoi în mai puţin de un minut. Deci, dacă nu e Înalt, are acces la ceea ce Lumile Centrale pot oferi mai bun.

— Foarte bine, îl complimentă Paula. Deci?

— Probabil lucrează pentru una dintre facţiunile dumneavoastră.

— Excelent raţionament, inspectore. Este exact motivul pentru care sunt aici, ca să văd dacă această concluzie este corectă. Acum aş vrea să am eu prima acces la toate rezultatele medico-legale, te rog.

— Voi avea grijă să primiţi copiile, desigur.

— Guvernul vostru planetar a garantat ANA: Guvernării cooperare deplină cu privire la acest caz. Sunt sigură că îţi dai seama de politica implicată. Te rog, nu ezita să ceri confirmarea comisarului tău, ba chiar şi a primarului oraşului, dar eu nu

vorbesc despre copii. Am nevoie de acces direct şi nerestricţionat la datele brute, mulţumesc.

Halran ştia când pierdea o bătălie.

— Da, doamnă. Acces direct. Voi aranja asta imediat.

— Mulţumesc. Acum cine analizează registrul?

— Eu, spuse Darval ezitant.

— După cine crezi că a venit Telfer?

Darval se uită la Halran, care aprobă din cap.

— Uşor, de fapt. Unul dintre depozitele securizate îi aparţinea lui Inigo.

— Ah, zâmbi Paula. Închise apoi ochii şi inspira prelung. Când a fost ultima actualizare?

— 3320.

— Anul în care a plecat în misiune pe Staţia Centurion, spuse ea. Şi nu a mai revenit pe Anagaska până în 3415, corect?

— Da, spuse Halran. Templul central al Visului Viu de pe Anagaska a fost construit în Kuhmo, iar el a fost aici ca să-l inaugureze.

— Interesant, medită Paula.

— Credeţi că cineva o să-l cloneze complet?

— De ce altceva i-ar fura mintea? spuse Paula. Îţi mulţumesc pentru cooperare, inspectore. Şi aş vrea totuşi rezultatele acelea când vor ieşi. Se întoarse apoi să iasă din seif.

— Asta e tot? întrebă Halran.

Paula se opri, răsucindu-şi capul pentru a-l fixa pe anchetator cu o privire calmă.

— Doar dacă nu ai altceva de adăugat.

— Dar Telfer?

— Noroc la vânătoare.

— Ne veţi ajuta?

— Nu voi pune niciun obstacol în calea ta, nici politic, nici de altă natură.

Părăsi seiful, lăsându-l pe Halran holbându-se la echipa sa, plin de confuzie şi indignare.

***

Paula ieşi din blocul administrativ şi se uită în jur la pădure. Exploziile aeriene produseseră pagube superficiale, cele mai multe dintre clădirile clinicii erau încă intacte şi, în timp ce

copacii mai mari fuseseră doborâţi, rămăseseră destui din cei mai tineri pentru a asigura supravieţuirea pădurii după ce trunchiurile moarte aveau să fie îndepărtate. Un cordon de poliţie se lungea pe câteva sute de metri, ofiţerii în uniformă întărind patrolboţii. Personalul clinicii lucra cu contractorii şi boţii forestieri pentru a înlătura urmele dezastrului. Bucle mici de fum se desprindeau de pe solul înnegrit de focurile care arseseră câteva ore în timpul nopţii, înainte de a fi stinse.

Nu se opri în timp ce scana zona, dar u-amprenta îi marcase deja cu roşu pe doi dintre membrii echipei de contractori. Amândoi erau protejaţi, folosind tehnici sofisticate de deflecţie disponibile doar la un grad Înalt de biononic. Ale ei erau, desigur, mai avansate. Păstrau distanţa de cordon, dar ochii ei reuşiseră să facă un *zoom in* şi să surprindă o imagine facială. U-amprenta îi produse o referinţă încrucişată pentru amândoi în mai puţin de o secundă. Cândva, cu aproximativ o mie de ani în urmă, Paula s-ar fi confruntat cu ei atunci şi acolo, pe loc. Acum îi plăcea să creadă că se mai potolise oarecum, deşi, într-adevăr, era mai avantajos să-i lase să creadă că nu i-a văzut.

Paula se născuse pe Haven, planeta lui Huxley, o lume unică finanţată de Fundaţia pentru Structura Umană, care modifica genetic fiecare cetăţean astfel încât să se potrivească într-o structură socială simplă, încadrată într-o civilizaţie cu tehnologie nu foarte avansată. Spre groaza şi disperarea restului Confederaţiei, ceea ce ei condamnaseră drept sclavie genetică funcţionase, de fapt, producând o populaţie care era în cea mai mare parte fericită cu soarta sa prestabilită. Puţinii nemulţumiţi erau aduşi la ordine de ofiţerii de poliţie care primiseră profile psihoneurale specifice. Printre alte trăsături, o variantă de tulburare obsesiv-compulsivă îi făcea să nu renunţe niciodată la o urmărire. Fundaţia o crease pe Paula pentru a fi unul dintre ei, dar ea fusese furată dintr-un salon de naşteri de un grup de liberali radicali care aveau ca scop eliberarea bieţilor sclavi. Crescuse, în general, în Confederaţie, devenind întâi anchetator în cadrul Direcţiei de Infracţiuni Deosebit de Grave, lucrând apoi, în ultimii 700 ani, ca agent pentru ANA: Guvernare.

Havenul lui Huxley exista încă, societatea sa mergând în linişte înainte pe cursul său ordonat, fără să se schimbe sau să

evolueze. Marea Confederaţie avea foarte puţine contacte cu ea în aceste zile. Paula însăşi nu se mai întorsese acolo de peste trei sute de ani, şi atunci fusese, în esenţă, turism nostalgic. Nu era nevoie s-o ţină sub supraveghere. ANA: Guvernarea era ultraprotectoare faţă de culturile non-Înalte. O politică ce, în mod ironic, îi dădea Paulei foarte puţine posibilităţi de a se întoarce. Sarcina pe care o primise, aceea de a împiedica Facţiunile ANA să-şi urmeze interferenţele ilegale în rândul Lumilor Externe, o ţinea incredibil de ocupată.

U-amprenta îi deschise o legătură ultrasecurizată cu Justine Burnelli.

— Sunt la clinica de pe Anagaska, spuse ea.

— Şi?

— Am avut dreptate, raidul a fost organizat de o facţiune.

— Vreun indiciu referitor la care din ele?

— Ei bine, Marius şi Curierul dau şi ei târcoale, ceea ce implică faptul că sunt la fel de interesaţi ca şi noi.

— Ergo, nu l-au făcut ei.

— Nu fi atât de sigură. N-am cunoscut Acceleratori şi Conservatori care să fie atât de ostentativi până acum. Probabil unul dintre ei a făcut-o, iar celălalt încearcă să-l demaşte sau să-l contracareze, îi stii cum sunt.

— A cui celulă de memorie o căutau?

— Aici cazul devine interesant: Inigo.

— Oh! Serios? spuse Justine. Sunt surprinsă că Inigo s-a lăsat deschis la nivelul acesta de expunere.

— E vorba despre Inigo din pre-Visul Viu. Acesta este un depozit vechi.

— Şi la ce serveşte asta cuiva?

— Nu sunt sigură. Conservatorii vor beneficia dacă se întoarce şi opreşte proiectul de Pelerinaj al Clericului Conservator. Deşi nimeni nu ştie dacă o va face. Ar putea la fel de bine să aplaude şi să se alăture şi el Pelerinajului.

— În cazul în care una dintre facţiuni îl clonează complet, ar fi în posesia unui mesia-marionetă. Foarte util pentru a le susţine planurile.

— Numai că nu va fi o clonă completă, spuse Paula. Asta este o versiune timpurie.

— Am o teorie care s-ar potrivi.

— Spune.

— O versiune de clonă completă timpurie ar fi probabil în măsură să primească vise de la Gol la fel ca originalul, ceea ce le-ar da celor care o controlează un avantaj considerabil asupra oponenţilor lor.

— Vrei să spui că ar trebui să poată ajunge la presupusul Ultim Vis?

— Cel mai probabil la noile Vise ale Lordului Cerului. Ethan încă nu a găsit cel de-al Doilea Visător, în ciuda eforturilor depuse. Ştii că Visul Viu modifică fiecare cuib de confluenţă din gaia-câmp pe care îl finanţează? Şi asta reprezintă aproximativ optzeci la sută din Marea Confederaţie. Sunt de-a dreptul disperaţi. Noile vise sunt în creştere. Nu mai sunt doar fragmente. Secvenţe întregi se scurg în gaia-câmp.

— Nu cred că Visul Viu se află în spatele raidului.

— Ei ar beneficia enorm, spuse Justine.

— Da, dar u-amprenta mea a identificat-o pe femeia care îl însoţeşte pe domnul Telfer. Este ex-consilierul Visului Viu, Corrie-Lyn. Acum*, persona non grata* la Visul Viu şi urmărită pentru mai multe acuzaţii de pierderi de trupuri pe Ellezelin. Mandatele Confederaţiei sunt destul de extinse. Au, de asemenea, pe listă un complice pe nume Aaron, care împărtăşeşte caracteristicile faciale ale domnului Telfer.

— Acum chiar că este interesant. Ai vreo idee despre Aaron alias Telfer?

— Nu. Dar cei doi s-au transferat pe o navă stelară, imediat după raidul de la clinică. O singură navă stelară a părăsit Anagaska, *Artful Dodger.*

— Care-i povestea?

— Iaht privat standard, înregistrat pe Sholapur.

— Aha, acum ajungem undeva. Sholapur. Cu alte cuvinte, nu ştim cui îi aparţine.

— Într-adevăr. Nu există însă niciun background real disponibil, *Artful Dodger* a fost pe Ellezelin până după tulburările de la templul Riasi.

— Corrie-Lyn a fost iubita lui Inigo. Oare ar putea tânji după el? O clonă completă ar fi o modalitate de a-l obţine înapoi.

— Nu. E un pion. Telfer se foloseşte de ea pentru a ajunge la Inigo.

— Cum poate o celulă de memorie depăşită să-i ajute să ajungă la el? Foarte mulţi au încercat să-l găsească. A plecat, probabil, de tot din Marea Confederaţie. Ori vrea să intre în Gol de unul singur, ori i s-a alăturat lui Ozzie.

— Nu i s-a alăturat lui Ozzie. Am verificat asta acum cincisprezece ani.

— Te-am invidiat întotdeauna pentru viaţa pe care o duci, spuse Justine. Pericolul plin de farmec şi călătoriile tale au ceva ameţitor pentru o fetiţă protejată şi bogată ca mine. Cum era Ozzie?

— Ca şi mine, în esenţă, neschimbat.

— Pentru cine crezi că lucrează tipul ăsta, Aaron?

— Aşa cum ai spus, există o mulţime de facţiuni şi de organizaţii care ar putea beneficia de găsirea lui Inigo. Raidul ne arată clar cât de urgent devine ceea ce urmăresc. Nimeni nu a fost suficient de neglijent ca să ne dezvăluie ce atuuri au până acum.

— Deci care e următorul pas?

— Raidul acesta este doar unul dintr-o înlănţuire de evenimente politice mult mai mare. Cred că e important să-l găsesc pe al Doilea Visător înaintea Visului Viu. Această persoană va juca, evident, un rol imens în stabilirea rezultatului Pelerinajului.

— Hm, încă mai gândeşti în stil mare, nu-i aşa?

— Mereu am crezut că rezolvarea unui caz este un proces holistic. Este unul dintre puţinele lucruri cărora le-am rămas fidelă în ultimii o mie de ani.

— Şi cu Aaron şi Corrie-Lyn ce-ai de gând?

— Acesta este cazul pe care îl voi urmări oficial. Inspectorului Halran nu-i va lua mult timp s-o identifice pe Corrie-Lyn, iar lucrurile vor deveni oarecum cunoscute după asta. Dacă aş începe să întreb de al Doilea Visător, aş trezi prea mult interes printre facţiuni.

— Vrei să încep să-l caut pe al Doilea Visător?

— Nu. Eşti extrem de vizibilă pentru facţiuni. Aproape la fel de mult ca mine. Cred că cel mai bine ar fi dacă ai putea ţine un ochi pe Curier şi pe Marius.

— O s-o fac. Şi atunci cine îl va urmări pe al Doilea Visător?

Paula zâmbi larg, ştiind câţi agenţi de teren ai facţiunilor se vor concentra pe asta şi se vor întreba.

— Ultima persoană pe care ar suspecta-o cineva, desigur.

***

Starea conductelor de alimentare cu utilităţi din al treilea apartament era mult mai proastă decât se aşteptase Araminta. Trebuise să petreacă trei ore neprogramate, în acea dimineaţă, urmărindu-le prin pereţi şi podea, supraveghind apoi boţii care scoteau afară ţevile corodate. Toate operaţiunea se soldase cu o mizerie cumplită, ceea ce însemnase mai multă curăţenie de făcut, ceea ce însemnase mai mult timp de petrecut cu pregătirea cadrelor din pereţi pentru noile racorduri, ceea ce întârziase finalizarea cu tot atâta timp.

U-amprenta îi spusese când era ora unsprezece, abia dându-i răgazul necesar pentru un duş cu spori în apartamentul al patrulea, în care locuia. Două dintre cele cinci duze ale duşului vechi nu funcţionau şi unul dintre cele trei jeturi rămase mirosea ciudat. Avusese doar timp să aplice un odorizant şi să îmbrace o pereche de pantaloni eleganţi şi un sacou înainte de sosirea clienţilor. Spray-ul parfumat care-i umezea pielea îi trezise o amintire neaşteptată, din ziua în care aflase că Laril a părăsit Viotia, despre modul liberal în care folosea atunci spray-ul igienizant pentru călătorie. Amintirea o făcu să se simtă vinovată pentru că nu mai trecuse de secole pe la Niks.

Scrâşni din dinţi împotriva sentimentului stupid şi ieşi în vestibul unde liftul îi aducea din hol pe noii ei clienţi. Danal şi Mareble erau îmbrăcaţi ciudat. Ea era într-o fustă lungă, gălbuie, din bumbac ţesut rar şi o vestă din piele întoarsă cu nasturi de alamă, purtată peste o bluză albă simplă. Cizmele maro solide erau abia vizibile de sub tivul rotitor. Părul des şi negru era periat spre spate şi legat cu benzi elastice simple, de pânză. El purta pantaloni din piele şi cizme asemănătoare cu ale ei. Un sacou galben era aproape ascuns sub pardesiul maro din ţesătură impermeabilă.

În ciuda aspectului lor istoric, Araminta nu putu să nu zâmbească atunci când uşile pneumatice se deschiseră. Păreau necontrolat de entuziaşti. Zâmbetele tinereşti şi aerul dornic cu care priveau în jur, felul în care se ţineau de mâini tot timpul.

— Bine aţi venit! spuse ea.

Uşa din lemn auriu a apartamentului de prezentare se deschise.

Decorase apartamentul cu o schemă simplă de culori în două tonuri în fiecare cameră şi păstrase mobilierul la nivel minimalist. Podeaua din living avea un parchet scump din lemn de abanos. Mesele poziţionate artistic, scaunele şi canapeaua erau toate reproduceri în stil Herfal, cu curbe ascuţite şi picioare metalice – un capriciu la modă cu trei secole în urmă. Balconul era deschis şi afară era o zi caldă şi senină, oferind o imagine a parcului de mare efect.

Mareble îşi ţinu respiraţia în timp ce intrau.

— E fabulos, exclamă ea. Exact ce căutăm.

Danal chicoti.

— Iertaţi-o pe soţia mea. Evident, ea nu crede că nu trebuie să ne arătăm cărţile înainte de începerea negocierilor.

— Am făcut acelaşi lucru cu furnizorul iniţial, mărturisi Araminta. E uşor să te ataşezi repede de asemenea apartamente. Mă gândesc să păstrez unul pentru mine.

Mareble stătea în faţa uşii de la balcon.

— Cel la care ne gândim va avea aceeaşi vedere?

— Apartamentul trei este pe colţ, Araminta făcu semn de-a lungul balconului. Veţi avea o latură spre parc, iar la vest o privelişte a oraşului. Podul suspendat se poate vedea de acolo.

— Ce drăguţ!

— Putem vedea? întrebă Danal.

— Nu încă. Codurile de sănătate şi de siguranţă ale oraşului nu mă lasă să primesc oameni într-un şantier de construcţii acreditat. *Şi e un dezastru complet, care v-ar putea pune pe fugă.*

— Şantier de construcţie? Există probleme structurale?

— Categoric nu. Structura este în stare bună. Un fişier cu o scanare de adâncime independentă este înregistrat la primărie, dacă doriţi să-l verificaţi. Eu doar renovez şi remobilez. Din

păcate, oraşul consideră asta construcţie, pentru că înlocuiesc cablurile electrice şi conductele pentru utilităţi. E doar mai multă birocraţie pentru mine, asta e tot.

Danal oftă înţelegător.

— Aşa se întâmplase şi pe Ellezelin. Stimată doamnă, Mergătorul-pe-Apă nu a trebuit niciodată să depună cereri la Palatul Orchard, dacă a vrut să facă ceva. Încearcă să spui asta guvernului nostru.

— Ei, hai, dragul meu. Mareble îi strânse mâna mai tare. Are ceva cu birocraţii, explică ea.

— Toţi avem, îi asigură Araminta.

— Mulţumesc, spuse Danal.

— Deci vă mutaţi aici de pe Ellezelin? întrebă Araminta.

— Oh, da, răspunseră în cor, fericiţi.

— Sunt tehnician pentru cuiburi de confluenţă, spuse Danal. E foarte mult de lucru acum pentru modernizarea întregului gaia-câmp. Este deosebit de important pentru Viotia.

— De ce? întrebă Araminta.

— Al Doilea Visător este aici, spuse Mareble. Suntem siguri de asta. Ultimele câteva vise au fost mult mai vii decât primele fragmente. Nu credeţi?

— Eu nu am gaia-particule, răspunse Araminta, păstrând un ton lejer, de parcă era vorba despre o defecţiune minoră la un aparat pe care avea de gând să îl remedieze rapid, rugându-se să nu influenţeze negocierea afacerii. Avea nevoie de depozitul lor pentru apartamentul trei. Nu era atât de uşor să vândă cum crezuse, şi furnizorii îi solicitau efectuarea de plăţi.

Mareble şi Danal aveau amândoi aceeaşi expresie plină de compasiune, ca şi cum le-ar fi părut rău pentru ea. O armonie care îi aminti instantaneu de domnul Bovey.

— Gaia-câmpul nu este ceva fără de care n-aş putea trăi, spuse Mareble liniştită. Îl simt mereu pe Danal indiferent unde suntem, chiar şi atunci când ne aflăm la planete distanţă. Felul acesta de conexiune emoţională permanentă este satisfăcător şi liniştitor.

— Şi, desigur, cunoaştem visele lui Inigo. În mod nemijlocit, spuse Danal.

Zâmbi apoi cu fericirea calmă pe care doar cei care credeau cu adevărat o puteau experimenta vreodată.

Araminta încercă să se arate bucuroasă.

— Nu ştiam că se poate spune de unde vine un vis, zise ea, în speranţa că le va distrage atenţia de la tragicul ei defect. Nu există nimic de care un credincios, al oricărei secte sau ideologii, să se bucure mai mult decât ocazia de a scoate în evidenţă beneficiile credinţei sale pentru cei din afara ei.

— Asta e problema cu gaia-câmpul, explică Mareble cu sinceritate. Nu este deloc clar şi precis ca în unisferă. Gândurile omului nu sunt digitale, sunt emoţie. Am avut *sentimentul* acesta odată cu ultimele vise ale Lordului Cerului. Le-am simţit atât de aproape. Acum, când sunt rememorate de cuiburi, şi-au pierdut această putere. Asta nu înseamnă că nu sunt încă la fel de minunate. Toţi sperăm să experimentăm zborul Lordului Cerului către Makkathran pentru a culege sufletul Mergătorului-Pe-Apă. După tot ce-a făcut pentru oamenii de pe Querencia şi pentru noi, merită să se odihnească în Marea lui Odin.

Ceva din evocarea lui Mareble o făcu pe Araminta să se oprească o clipă, de parcă se lega de o amintire mai veche. Ceea ce era o prostie.

— Înţeleg, spuse ea.

Cunoştinţele ei despre povestea Mergătorului-Pe-Apă erau în cel mai bun caz sumare. Cu siguranţă nu ştia niciun detaliu.

— De asta vreţi să locuiţi aici?

Mareble dădu din cap cu însufleţire.

— Sunt convinsă că al Doilea Visător este aici. Într-o zi, în curând, se va autorevela, şi Pelerinajul va putea începe.

— Vreţi să participaţi şi voi?

Îşi zâmbiră unul altuia, cu mâinile împreunate din nou.

— Aşa sperăm.

— Ei bine, cu riscul de a părea lipsită de modestie, nu veţi găsi nicăieri un loc mai bun ca să aşteptaţi decât aici.

— Cred că putem lua în considerare depunerea unei oferte, spuse Danal.

— Un număr inconfortabil de mare de adepţi ca şi noi sunt în căutarea unei proprietăţi pe Viotia. Este plăcut să locuieşti la hotel, dar vom fi bucuroşi să ne mutăm într-un cămin adevărat.

— Apreciez pe deplin acest lucru.

— Suntem pregătiţi să vă oferim preţul cerut, dar am avea nevoie de o garanţie că apartamentul va fi finalizat la timp.

— Vă pot certifica asta în scris.

— Iar modelul virtual pe care l-am accesat era frumos, dar…

— Vreau să fac unele schimbări, spuse Mareble repede. Tehnologia trebuie să fie mai puţin evidentă, iar decorul ar trebui să fie mai naturalist.

— Naturalist?

— Produse mai puţin manufacturate, mai mult lemn. Cum este pe Querencia. Noi nu suntem împotriva tehnologiei, o folosim tot timpul, dar nu ar trebui să fie scoasă în evidenţă. De exemplu, puteţi instala o maşină de gătit *corespunzătoare* în bucătărie? Una cu cuptor şi plită?

— O să verific reglementările municipale în legătură cu asta şi vă spun.

***

— Deci poţi să-mi oferi o maşină de gătit corespunzătoare? îl întrebă pe domnul Bovey în acea seară la cină.

Era acasă la el, aşezată la o masă mică pe balcon, cu vederea spre pajiştea cu gazon. Râul Cairns curgea de-a lungul marginii îndepărtate, unde iarba făcea loc stufului şi unui pâlc de copaci cu coroane răsucite ale căror frunze palmate, crom-albastru, atârnau în apă. Luminile strălucitoare ale clădirilor de pe malul opus se oglindeau pe suprafaţa netedă, neagră. Era o atmosferă relaxantă minunată, cu o mâncare delicioasă pregătită de câţiva el şi cu alţi trei el la masă cu ea. Un sfârşit plăcut pentru zi exasperantă.

— De fapt, da, zise cel chipeş şi blond.

— O spui cu multă încredere.

— Pentru că am furnizat deja trei în ultimele zece zile, îi răspunse cel mai scund, cu pielea măslinie. Fanaticilor Visului Viu le place tipul de confort primitiv. Preferă, de asemenea, băi de apă în loc de duşuri cu spori.

— Dragă Ozzie, verişoara mea avusese dreptate, ne ocupă. Ar trebui să ridic preţul pentru ultimele două apartamente.

— Nu vreau să stric seara, dar, de fapt, găsesc destul de deranjantă perspectiva. În principal pentru că se întâmplă rapid. Sunt o mulţime dintre ei aici, acum. Milioane de oameni.

— Credeam că cererea mare de case îţi va aduce la fel de multe beneficii ca şi mie, probabil, sau chiar mai multe.

— Financiar da, spuse blondul, mişcând dintr-un kebab din torkal condimentat şi carne de porc, marinat în miere roşie. Dar multiplii nu se încadrează în etosul Visului Viu. Mai luă o îmbucătură de carne şi începu să mestece. Noi nu am existat în Makkathran, explică orientalul.

— Cu siguranţă că nu sunt împotriva stilul tău de viaţă, nu-i aşa?

Avu un gând neplăcut despre felul în care Mareble şi Danal erau devotaţi ideologiei lor, până la excluderea totală a orice altceva. Asta nu-i făcea ostili, doar netoleranţi.

— Oh, nu în mod activ, nu. Să bat în lemn. Preţiosul lor Mergător-Pe-Apă voia ca toată lumea să trăiască împreună şi să se înţeleagă, fără conflicte. Dar spune-mi, cum au reacţionat cumpărătorii când au aflat că nu împărtăşeşti slava care există numai în gaia-câmp?

— Cu surprindere, recunoscu ea. Apoi cred că au vrut să mă convertească.

— Pun pariu că au vrut.

— Nu va dura mult timp, îl asigură ea. Imediat ce începe Pelerinajul, toţi se vor înghesui să i se alăture. Cuplul meu mi-a spus asta. Sunt aici doar pentru că ei cred că este locul unde se ascunde al Doilea Visător.

— Ceea ce este la fel de tulburător.

— De ce? întrebă ea, în timp ce îşi mai turna puţin din excelentul vin rose.

— Dacă eşti următorul ales, de ce să te ascunzi? Şi mai mult decât atât, de ce să dai drumul viselor care le arată tuturor că exişti şi că stai ascuns?

— Eu nu înţeleg nimic despre Visul Viu. Totul mi se pare o prostie.

— Cuvântul pe care îl cauţi este periculos, spuse cel scund. Prea multe promisiuni nerealizabile. Prea mulţi oameni care cred. O combinaţie rea.

— Eşti un cinic bătrân.

Toţi cei trei el de la masă ridicară paharele cu vin.

— Vinovat şi mândru de asta.

— Tu ai gaia-particule. Visele astea noi, sunt reale?

— Este vreun vis real? Trei guri zâmbiră la unison. Visele există. Orice altceva se reduce la perspectiva personală. Dacă vrei să crezi în ele, atunci al Doilea Visător este undeva acolo primind vise de la un Lord al Cerului de undeva din interiorul Golului. Dacă nu…

— Nu ştiu ce să cred. Sunt chiar tentată să obţin gaia-particule doar pentru a afla.

— Ascultă-mă pe mine, spuse blondul. Nu merită. Gaia-câmpul este doar un alt moft care a fost deturnat de un grup de fanatici.

— De ce l-a inventat Ozzie?

— A spus că oamenii ar putea să se înţeleagă mai bine reciproc. Dacă am avea mai multă empatie, am fi mult mai paşnici. Frumoasă teorie. Nu am văzut să aibă prea mult efect asupra naturii umane în ultimul timp.

— Cu toate acestea, nu ai exista fără el. Şi crezi că tu reprezinţi viitorul.

— Domnul Bovey orientalul zâmbi modest.

— Adevărat. Şi mă îndoiesc că Ozzie ne-a avut şi pe noi în vedere.

Ea îşi apropie paharul cu vin de faţă şi îşi coborî privirea cu sfială.

— Eu nu te-am avut niciodată în vedere.

— Există o mulţime de lucruri pe care nu le cunoaştem până nu le întâlnim. Domnul Bovey orientalul se lipi de ea şi îi luă paharul din mână. Îi plăcea căldura lui lângă corpul ei. Pe cealaltă parte, cel blond îi mângâie obrazul şi îi întoarse capul pentru un sărut.

Ea închise supusă ochii. Mâini care îi mângâiau coloana vertebrală. Mâini care îi mângâiau picioarele. Sărutul dură, şi dură.

— Vino cu mine, îi spuse el.

Sărutul se încheiase şi îi văzu pe toţi cei trei el zâmbind, în felul *acela,* blând şi cunoscător, neobosindu-se să-şi ascundă dorinţa.

Cei trei el o escortară într-un dormitor cald de la etajul al doilea, luminat de flacăra portocalie plăcută a lumânărilor. Ea rămase în picioare la capul patului în timp ce toţi el se dezbrăcau în faţa ei, exact aşa cum îi plăcea, făcând-o să se simtă în centrul atenţiei, în centrul dorinţei. Fu apoi rândul ei să-şi scoată hainele încet, să-şi arate trupul, să le soarbă admiraţia triumfătoare, exultând aprobare. Când rămase goală, ei începură să-i exploreze trupul cu o formidabilă intimitate. Da, se cutremură în cele din urmă de încântare, iar ei o ridicară pe pat.

***

Grăbindu-se cu capul înainte prin spaţiu, creatura simţea moleculele vagaboande sărutându-i aripile imense de vid, în timp ce şi le întindea larg. Scânteile provocate de impactul slab îi picurau de pe margini, lăsând o dâră slabă fluorescentă de-a lungul golful pustiu. În faţă, o stea strălucea puternic pe fundalul magnific al unei nebuloase unduitoare, turcoaz, creând o presiune caldă de fotoni care îi potolea lent foamea fizică. Creatura se învârtea încet în torentul bogat de lumină, în timp ce asculta cum gândurile devin mai puternice pe planeta solidă care se afla încă la distanţă de ani-lumină.

Un gând era extrem de clar.

— Vezi, trebuie să te odihneşti acum. Dacă ai fi multiplă, un alt trup ar putea pur şi simplu continua. Extazul ar dura ore în şir. Mai multe trupuri ar putea-o face în acelaşi timp. Imaginează-ţi plăcerea pe care tocmai ai experimentat-o dublată, împătrită de zece ori mai mare. Nu ţi-ai dori-o? N-ar fi viaţa ta mult mai bună, grozavă, extraordinară…

Gândul se estompă în imensitate în timp ce vântul solar se răcea şi slăbea.

Erau doar doi el adormiţi pe pat când Araminta se trezi. Verifică ora în exovedere şi gemu disperată. Şapte şi cinci deja. Erau atât de multe de făcut astăzi în apartamentul al treilea. Boţii petrecuseră, probabil, noaptea scoţând gresia veche din apartamentul al cincilea, dar u-amprenta îi arăta că îşi opriseră activitatea la ora trei dimineaţa pentru că întâlniseră o problemă

căreia software-ul lor semiconştient nu-i putuse face faţă. Avea doi cumpărători potenţiali pentru apartamentul al patrulea, care trebuiau să sosească înainte de prânz.

— Mare Ozzie, se plânse ea în timp ce sărea din pat. Nu e timp pentru duş.

Îşi luă hainele pe care le purtase cu o seară înainte la cină – care, de fapt, nu erau haine de zi cu zi. *Trebuie să-mi aduc o geantă cu nişte haine decente pentru dimineaţă. Oare ar avea ceva de obiectat?*

Se strecură din dormitor fără să-i trezească pe domnii Bovey. O luă la goană în jos pe scări, greblând cu degetele prin şuviţele de păr teribil de încâlcite. Mirosul de cafea şi pâine prăjită răzbătea din bucătăria mare. Ceea ce era extrem de tentant, dată fiind senzaţia de răceală din corpul ei. *Trebuie s-o las mai moale cu aerosolii ăia.* Cu siguranţă un minut petrecut cu o ceaşcă de ceai nu ar periclita toată ziua?

Îşi apleca uşor capul pe sub arcadă să zâmbească în livingul-bucătărie. Cinci el stăteau în jurul barului de mic dejun, iar alţi trei erau tolăniţi pe canapeaua mare şi veche.

— Bună…

Zâmbetul îi dispăru de pe faţă. O femeie îmbrăcată într-un halat mare pufos, de prosop, era cocoţată pe al şaselea scaun de la tejghea. Un el îşi ţinea braţul în jurul ei, masând-o drăgăstos la baza gâtului. Femeia îşi ridică privirea de la o cană mare de cafea aburindă şi afişă o expresie vinovată.

— Oh, bună! Sunt Josill. Cred că jumătate din el care nu au fost cu tine azi-noapte m-au epuizat. E bun la pat, nu-i aşa? M-am descurcat cu patru.

Zâmbi cu mândrie la domnii Bovey care o înconjurau.

Araminta reuşi să-şi îngheţe expresia înainte de a face ceva mărunt cum ar fi să se uite urât sau să înceapă să strige ce grămadă de rahat era el.

— Mda, spuse ea răguşit. Trebuie să plec. Am întâlnire cu nişte oameni cu care trebuie să fiu corectă. Se îndreptă spre uşa din faţă, mergând cât de repede putea, fără să alerge. Reuşi chiar să ajungă afară. Capsula ei de marfă, veche, era aşezată pe pietriş. Cincisprezece metri distanţă.

— Stai puţin.

Ea se întoarse. Era trupul cu care luase prima dată cina. Îl folosea întotdeauna pe acela ca să discute cu ea atunci când era vorba despre ceva serios. Pedala, evident, pe ideea de vârstă egal înţelepciune, combinată poate şi cu un pic de încredere.

— Vedea-te-aş mort! cedă ea. Pe toţi.

— Ştiai că mă văd şi cu alte femei.

— Eu… Spumega de indignare. Nu! De fapt, n-am ştiut! Am crezut că noi…

O mică parte încăpăţânată din ea se străduia cu disperare să nu plângă în faţa lui. Care era rostul cu cineva care o cunoştea atât de bine nu știa si totuşi nu voia să-i dea satisfacţia de a vedea cât de mult îi păsa.

— Ascultă-mă. Stătea în faţa ei, luându-şi un moment să se adune. Eşti o persoană minunată, fantastică. Nu am întâlnit de ani buni pe cineva de care să fiu atras. Şi cred că ştii asta.

— Ei bine, ăsta este un…

— Mod ciudat de a o arăta? Nu. Nu. Asta e o replică de persoană unică, nu a mea.

— Ce ridicol, strigă ea.

— Poate că ai încercat să ignori asta, nu ştiu. Adaptarea la viaţa cu un multiplu ia timp. Nu este uşor şi eşti supărată.

— Nu sunt supărată, anunţă ea trufaş.

— Mă simt extraordinar cu tine, de fiecare dată, indiferent unde mergem şi ce facem, şi asta e problema. Gândeşte-te, te rog. Eşti o fată minunată, sănătoasă, cu un apetit sexual foarte mare. Visul oricărui bărbat. Şi sunt mereu uimit şi încântat de cât de mulţi de mine iei în pat. Dar nici chiar tu nu poţi satisface fizic treizeci şi opt de trupuri de sex masculin în fiecare noapte. Ieşim împreună de atâta timp şi există încă unii eu pe care nu i-ai întâlnit, nemaivorbind de făcut sex cu ei încă. Mă înfierbânţi şi mă exciţi de fiecare dată când faci asta, dar cei mai mulţi din mine rămân frustraţi.

— Eu… O! Serios?

Lucrurile erau cumva evidente atunci când le explica aşa. Dar avea dreptate, într-adevăr nu era ceva la care să vrea să se gândească.

— Atât pot suporta. Josill şi altele mă ajută să mă eliberez de presiunea pe care o creezi tu.

Altele. Din nou ceva ce nu dorise să ia în considerare. Toată chestia asta multiplă se dovedise a fi o complicaţie gigantică. Trase aer în piept şi se uită la pietrişul de la picioarele ei.

— Îmi pare rău. Ai dreptate, nu am luat în considerare aspectul ăsta. A fost atât de bine pentru mine încât am presupus că era acelaşi lucru şi pentru tine. Gândire de unic, nu-i aşa?

— Da. Îşi puse o mână pe umărul ei. O reconforta, tot chestia cu înţelepciunea şi simpatia. Dar sper, chiar sper că putem rezolva asta.

Ea aruncă o privire vinovată spre uşă.

— Nu sunt sigură că mă pot obişnui cu ideea că faci sex şi cu ea. Ai fost… nu. Nu vreau să ştiu.

El ridică o sprânceană. Aşteptă cu răbdare.

Araminta oftă.

— Noaptea trecută ai făcut sex cu amândouă în acelaşi timp?

— Da.

Un gând maliţios i se strecură în minte.

— Şi a putut face faţă doar la patru?

— Mă tem că da.

— Sărmana fată. Zvâcnirea de umor se ofili. Nu ştiu ce să spun. Nu sunt sigură că pot face faţă. Ar trebui să fie atât de multe femei. Asta nu-şi are locul într-o relaţie pe termen lung.

— Ascultă, am spus că eşti specială chiar de la început şi, cu cât te ajung să te cunosc mai bine, cu atât ştiu că nu vreau să te pierd.

— Deci ce faci? Castrezi jumătate din tine? Chiar nu pot… nu treizeci şi opt.

El zâmbi.

— Asta e Araminta mea, caută soluţia pe loc. Dar există o altă opţiune, aşa-i?

— Care?

Nu îi răspunse imediat. În schimb îi atinse bărbia cu mâna, înclinându-i capul pe spate până când nu mai putu evita să se uite în ochii lui. În cele din urmă aprobă uşor din cap, învinsă.

— Să-mi iau nişte trupuri suplimentare, spuse ea cu o voce liniştită.

— Nu intenţionez să te presez. Nu pot să-ţi fac asta. Ar fi greşit. Decizia trebuie să fie numai a ta. Vreau doar să te gândeşti la asta. Ai văzut toate beneficiile practice la prima mână. Şi noaptea trecută ţi-am amintit din nou despre avantajele sexuale.

Ea îl fixă cu o privire fermă.

— Spune-mi, dacă aş face asta, ai înceta să te vezi cu alte femei? Ai fi doar tu şi cu mine?

— Da, categoric, doar tu. Tu în viaţa mea, tu în patul meu. Jur! Vreau asta, Araminta, mi-o doresc atât de mult. Aş vrea să fi avut şi tu gaia-particule ca să-ţi pot arăta cât de serios sunt. În loc de asta va trebui să stabilim o zi pentru înregistrarea la primărie.

— Ozzie! O cerere în căsătorie şi o propunere de schimbare de stil de viaţă în acelaşi timp. Şi nu e încă şapte şi jumătate.

— Îmi pare rău că a trebuit s-o primeşti aşa.

— Nu e vina ta. Ai dreptate, ar fi trebuit să mă fi gândit la asta. Aşa că voi fi femeie în toată firea şi mă voi gândi cum trebuie începând de-acum. Nu te aştepta să-ţi răspund imediat. Asta este al dracului de mult mai mult decât sunt obişnuită să rezolv într-o singură zi.

O cuprinse cu braţele strâns, ca şi cum el era cel care căuta consolare.

— E important. Ştiu. Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie.

***

Călărise calul gigantic ore în şir, picioarele tinere abia putând cuprinde şaua. În depărtare se vedeau munţi adevăraţi. Vârfurile lor acoperite de zăpadă străpungeau cerul splendid de safir. Îi lăsase în urmă, călărind departe de pădurile care acopereau poalele pantelor. Sub copitele calului era acum o stepă sălbatică, o vegetaţie luxuriantă tropicală întretăiată de izvoare şi râuri mici. Copaci de pe o duzină de planete creşteau de-a lungul pantelor uşoare, evoluţiile lor contrastante oferind o ciocnire minunată de culori şi forme. Aerul cald îl lovea din faţă, îngreunat de polenul străin.

Prietenii săi călăreau alături de el, toţi şase strigând şi încurajându-se unul pe celălalt în timp ce şerpuiau printre movile şi creste. Niciunul dintre ei încă adult, dar, în sfârşit,

suficient de mari acum pentru a fi lăsaţi pe cont propriu. Zile ca aceasta dădeau sens vieţii sale, pline de libertate şi bucurie.

Apoi se înălţase strigătul.

— Vulturii imperiali, vulturii imperiali sunt aici.

Scrută cerul strălucitor, văzând punctele negre deasupra orizontului mototolit. Atunci ţipă şi el de bun venit, cu inima bătându-i de emoţie. Calul fugea mai repede în timp ce nobilii lorzi ai cerului acestei lumi creşteau mai mult, şi mai mult.

Lumini de culoare roşie fulgerau cerul. Liniile alungite negre, curbate ale vulturilor imperiali se răsuceau, alcătuind o formă dreptunghiulară gri. Calul dispăru, lăsându-l culcat pe spate. Luminile roşii deveniră violet-albastre şi începură să se retragă în timp ce partea de sus a camerei medicale se deschidea. O faţă alunecă în câmpul lui vizual, uitându-se în jos. El clipi, concentrându-şi privirea. Foarte frumuşică şi puternic pistruiată, cu o masă de păr roşu-închis legat la spate.

— Eşti bine? întrebă Corrie-Lyn.

— Ah, îi spuse Aaron.

— Uite, bea asta.

Un pai de plastic îi fu vârât în gură. Supse puţin lichid binefăcător care îi alunecă uşor pe gâtul inflamat.

— Ce? murmură.

— Ce?

— Ce s-a întâmplat?

— Eşti de câteva zile în camera medicală a navei.

Tresări de durere când încercă să-si mişte braţele. Toată partea stângă îi era ţeapănă, de parcă pielea îi intrase la apă.

— Un moment, îi spuse el.

U-amprenta îi proiectă dosarele medicale în exovedere. Sări peste detalii, concentrându-se pe reparaţiile majore. Daunele erau mai extinse decât se aştepta. Rănile de intrare a proiectilelor combinate cu mutilările provocate d*e firele de foc* şi contaminarea cu toxine însemnaseră pentru camera medicală să taie şi să extragă o mulţime de ţesut distrus şi os de la piept. Fusese introdusă carne străină, celule cu funcţie neutră al căror ADN preactiv putea fi modificat astfel încât să le transforme în orice organe, oase sau funcţie musculară aveau de înlocuit. Observă un fişier suplimentar şi îl deschise. De fapt carnea

străină stocată în cameră nu era chiar atât de străină, ADN-ul era al lui. Avea, de asemenea, un stoc complementar complet de organite biononice.

Reparaţiile îi fuseseră ţesute în corp de cameră şi de biononicele sale. Erau încă în proces de integrare şi de aceea se simţea atât de îngrozitor. Timpul estimat pentru ca biononicele să termine de făcut legăturile şi celulele să se obişnuiască apoi cu noua lor funcţie era de încă şaptezeci şi două de ore.

— Ar fi putut fi mai bine, ar fi putut fi mai rău, decise el.

— Am fost îngrijorată, spuse ea. Rana ta era imensă. Sângele…

Se îngălbeni la faţă. Chiar şi pistruii păliră.

Aaron îşi mişcă încet braţele înapoi de-a lungul căptuşelii camerei şi se propti în sus. Moment în care realiză că nu avea niciun fel de haine pe el.

— Mulţumesc.

Ea îi aruncă o privire albă.

— Ar trebui să-ţi mulţumesc, nu-i aşa? Ce s-a întâmplat? Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că o loveai pe Ruth Stol.

— Micuţa prinţesă căţea.

— Deci? Ce a urmat?

Aaron îşi balansă picioarele peste marginea capsulei. Urechile sale interne păreau să aibă nevoie de mult mai mult timp pentru a înregistra mişcarea. Pereţii de compartimentare se învârtiră în jurul lui pentru a se răsuci apoi din nou. Cabina navei era în modul-salon, cu canapele lungi coborâte din pereţi. Merse împiedicat până la cea mai apropiată, în timp ce camera medicală se retrăgea în podea. Se aşeză şi îşi încercă pieptul cu degetul arătător. Jumătate din trunchiul lui era de un roz-somon urât, acoperit cu o membrană de protecţie strălucitoare.

— Am făcut ce mi-ai cerut, spuse Corrie-Lyn. Capsula a forţat intrarea în sala de recepţie. Imediat ce am păşit înăuntru, a fost o explozie puternică în pădure. A zguduit ceva capsula, dar am fost prinsă de câmpul de siguranţă intern. Am pornit iute către blocul administrativ. Erai… într-un hal fără de hal, dar am reuşit să te trag în interior. Apoi ne-am întâlnit cu *Artful Dodger* în afara clinicii, aşa cum ai stabilit. Noroc că nava a înconjurat capsula cu un câmp de forţă în timp ce o transfera în interior.

Poliţia era grămadă pe mine. Trăgeau cu toate armele pe care le aveau. Tot locul era plin de cratere când am decolat. I-am spus unităţii de comandă să ne scoată din sistem, dar a urmat planul de zbor preîncărcat de tine. Stăm acum într-un fel de gaură în hiperspaţiu la un an-lumină de Anagaska. Nu mă pot conecta cu unisfera. Unitatea de comandă nu mă ascultă.

— Am încărcat câteva opţiuni, spuse el.

U-amprenta lui trimise o instrucţiune către unitatea de comandă, şi uşa unui dulap se deschise larg.

— Ai putea să-mi dai halatul acela, te rog?

Ea se încruntă dezaprobator, dar scoase halatul afară.

— Am fost foarte îngrijorată, am crezut că o să fiu blocată aici pentru totdeauna, dacă mori. A fost oribil. Camera medicală m-ar întineri la fiecare cincizeci de ani şi mi-aş petrece viaţa în salon conectată la biblioteca de drame senzoriale şi hrănită cu picătura de unitatea culinară. Nu aşa îmi doresc să-mi petrec eternitatea, mulţumesc.

Aaron zâmbi la teatrul ei de regină ultragiată, în timp ce-şi punea halatul.

— În condiţiile în care camera medicală te poate reîntineri pe tine, cu siguranţă m-ar putea revieţui şi pe mine.

— Ah!

— În orice caz, dacă mor, unitatea de comandă îţi va permite să preiei complet controlul.

— Mda.

— Dar! Şi o apucă de mână. Ea şi-o trase, brusc neliniştită. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi fost gata să mă iei când ţi-am spus.

— Nu mai văzusem nişte haine decente de săptămâni bune, protestă ea. Am pierdut noţiunea timpului, asta e tot. N-am vrut să întârzii. În plus, credeam că ai fost rănit înainte de momentul în care trebuia să ne întâlnim.

El închise ochii exasperat.

— Corrie-Lyn, dacă te afli într-o misiune de luptă, nu-ţi iei nicio nenorocită de pauză ca să mergi la cumpărături. Pricepi?

— N-ai spus de nicio luptă. Un raid rapid, discret, în seiful lor, aşa ai spus.

— Pentru viitor, o misiune sub acoperire, în care toate părţile sunt înarmate, este o situaţie de luptă.

Ea se strâmbă, maimuţărindu-l. *Nimic din ce au ei nu e mai tare decât biononicele mele.*

— Nu am spus niciodată aşa ceva.

— Ba da, ai spus.

— Eu...

Trase aer în piept, străduindu-se să rămână calm. *Yoga. Ea ne punea întotdeauna să facem yoga. Era ca dracu' de stupid.*

Corrie-Lyn se încruntă la el.

— Eşti bine? Ai nevoie să te întorci în camera medicală?

— Sunt bine. Uite, îţi mulţumesc că m-ai luat de acolo. Ştiu că genul ăsta de lucruri nu fac parte din viaţa ta.

— Cu plăcere, îi răspunse ea ursuză.

— Te rog, spune-mi că încă avem celula de memorie.

Corrie-Lyn îi zâmbi obraznic şi ridică un kub mic de plastic.

— Mai avem celula de memorie.

— Mulţumesc lui Ozzie pentru asta.

U-amprenta ceru unităţii de comandă să-i arate jurnalul navei. Voia să verifice cât de mult efort se făcuse în încercarea de a fi urmăriţi. Pentru că părăsiseră în grabă Anagaska, câteva nave executaseră câteva scanări hysradar sofisticate pe distanţă de câţiva ani-lumină, dar nimeni nu putuse identifica o navă cu ultrapropulsie aflată în suspensie transdimensională. Jurnalul consemna, de asemenea, că Corrie-Lyn reuşise să eludeze „încuietoarea" pe care o introdusese în unitatea culinară pentru a împiedica prepararea de băuturi alcoolice. Acum, într-adevăr, nu era momentul să facă un caz din asta.

— OK, spuse el. Nu cred că ne-a localizat cineva. Deşi au existat unele veniri şi plecări foarte interesante imediat după raidul nostru. Mai multe nave cu semnături cuantice neobişnuite au ieşit din hiperspaţiu deasupra Anagaskăi. Unitatea de comandă crede că ar putea fi ultrapropulsoare deghizate.

— Cine o fi?

— Nu ştiu. Şi nu intenţionez să stau pe-aici şi să întreb. Să continuăm.

— În sfârşit.

El întinse mâna, menţinând cu grijă o expresie neutră.

Corrie-Lyn se uită sentimentală la kub şi aşteptă un timp înainte de a i-l depune în palmă.
— Nu sunt sigură că-mi place ideea ca tu să citeşti mintea lui Inigo.
— Nici n-o s-o fac. Asimilarea de memorie nu este ca accesarea unei drame senzoriale de pe unisferă şi nici ca acceptarea experienţelor prin gaia-câmp. Durează mult să absorbi o memorie veritabilă. Poţi să o scoţi din timpul real şi s-o comprimi, dar acest kub conţine totuşi aproape patruzeci de ani din viaţa lui. Ar dura câteva luni s-o returnezi într-un creier uman. Este unul dintre factorii care guvernează crearea de clone revieţuite. Dacă vrem să-l găsim înainte de Pelerinaj, nu avem timp de pierdut.
— Deci, ce ai de gând să faci?
— Să o duc cuiva care o poate absorbi mult mai repede decât mine şi să îl rog frumos s-o facă.
— Tocmai ai spus că, de exemplu, creierul uman nu poate absorbi depozite de memorie atât de repede.
— Aşa am spus. Motiv pentru care ne vom stabili cursul către *High Angel.*
Corrie-Lyn se uită la el şocată.
— Nava Raiel?
— Da.
— De ce te-ar ajuta Raielii?
El zâmbi la kub.
— Să spunem doar că acum avem o bază de negociere excelentă.

***

Corrie-Lyn nu avu răbdarea necesară pentru o cercetare mai amplă. Aaron trebui să-i completeze deceniile şi secolele pe care le ignorase atunci când începuse să acceseze fişierele pe care u-amprenta ei le căutase despre Raieli. Oamenii au descoperit *High Angel* în 2163, explică el, atunci când o gaură de vierme a fost deschisă în sistemul stelei sale în căutarea de planete H-congruente. Divizia de explorare a CST a confirmat rapid că nu existau acolo lumi în care oamenii ar putea trăi, dar astronomii au detectat un semnal de microunde venind dinspre orbita giganticei de gaz Icalanise.

— Şi ce-are asta de-a face cu îngerii? întrebă ea. Erau toţi religioşi?

— Nu astronomii, nu.

Când îşi concentrară senzorii pe sursa de microunde, văzură o lună micuţă de şaizeci şi trei de kilometri lungime cu ceva ce semăna cu nişte aripi de lumină ceţoasă, sidefie. Aripi de înger.

— Mie mi se pare că erau religioşi, dacă ăsta e primul lucru l-a care s-au gândit.

Aaron gemu. După ce aduseră urgent mai mulţi senzori online, adevărata natură a obiectului fu imediat descoperită. Era un nucleu de rocă din care se înălţau douăsprezece tulpini ce susţineau nişte domuri vaste, dintre care cinci aveau cupole transparente. În interior se puteau vedea oraşe şi parcuri.

Era o navă stelară, o creatură vie sau o maşină care evoluase la stadiul conştient. De origine necunoscută, şi nu comunica. În domuri trăiau mai multe specii. Numai Raielii acceptaseră să vorbească cu oamenii, dar nici ei nu spuseseră foarte multe.

Câteva dintre cele mai mari companii de astroinginerie au negociat un contract de închiriere pentru trei dintre cupole, şi *High Angel* a devenit un fel de dormitor comun pentru un arhipelag de staţii de fabricare în microgravitaţie care produceau unele dintre cele mai avansate tehnologii ale Confederaţiei. Forţa de muncă şi familiile lor au crescut curând suficient de mult pentru a-şi declara autonomia (cu aprobarea *High Angel),* calificându-se astfel pentru un loc în Senat.

Când a izbucnit Războiului Starflyer, *High Angel* a devenit baza principală a Marinei Confederaţiei, în timp ce companiile de astroinginerie şi-au dedicat staţiile industriale producţiei de nave de război. Mai multe domuri au fost ridicate sau extrudate, sau şi-au manifestat existenţa pentru a adăposti personalul Marinei. Dar nimeni nu a înţeles tehnologia *High Angel.*

— Şi acum ştim mai multe despre asta? întrebă ea.

— Nu chiar. ANA ar putea şti. Lumile Centrale pot replica unele funcţii cu ajutorul biononicelor, dar Lumile Externe nu au reuşit să producă aşa ceva.

Oamenii, îi explică el, au trebuit să aştepte două sute de ani după război pentru ca povestea masivei nave extraterestre să devină un pic mai clară. Călătoria eroică întreprinsă de Wilson

Kime cu *Endeavour* în jurul galaxiei a dezvăluit Confederaţiei existenţa Golului, a staţiei Centurion şi a sistemelor de apărare ale Raielilor care menţineau Zidul de stele. Alte nave de explorare ale Marinei au descoperit mai multe nave din clasa *High Angel.* Singura specie comună pentru fiecare dintre ele erau Raielii.

Confruntaţi cu aceste dovezi, Raielii au explicat în cele din urmă că au creat navele din clasa *High Angel* cu peste un milion de ani în urmă, când specia lor ajunsese la apogeu. Fusese o epocă de aur, când civilizaţia Raielilor se răspândea pe mii de planete. S-au amestecat atunci cu sute de alţi conştienţi, au îndrumat şi au observat cum zeci de specii au trecut la starea postfizică. Pe Silfeni i-au cunoscut chiar înainte ca acel Motherholme al lor să-şi viseze drumul spre existenţă.

Apoi Golul a trecut printr-una dintre fazele sale periodice de expansiune. Raielii nu au putut face nimic pentru a opri marginile acestuia să înghită roiuri întregi de stele. Gravitaţia se modifica în jurul nucleului galactic pe măsură ce stelele erau absorbite dincolo de orizontul evenimentului. Efectul asupra civilizaţiilor de dincolo de Zidul de stele a fost catastrofal. Stelele şi-au schimbat poziţia sub influenţa fluctuaţiilor câmpului gravitaţional al nucleului. Planetele lor şi-au schimbat orbitele. Mii de biosfere unice s-au pierdut înainte ca evoluţia să aibă o şansă reală să înflorească. Societăţi întregi au trebuit evacuate înainte ca furtunile de radiaţii ultraputernice ce măsurau mii de ani-lumină să ajungă şuvoi la baza braţelor spiralei galaxiei.

După ce s-a terminat totul, după operaţiunile de salvare şi de ajutor care au durat câteva milenii, Raielii au declarat că Golul nu mai putea fi tolerat. Primele-vieţi, care îl creaseră în timp ce galaxia se afla încă în fază incipientă, în mod clar nu cunoşteau consecinţele teribile pe care le-ar putea avea asupra celor care vor trăi după epoca lor. Raielii au creat o armada de nave care puteau funcţiona în orice stare cuantică ce ar fi putut exista, în mod teoretic, în interiorul Golului. Şi l-au invadat. O sută de mii de nave au înconjurat teribila graniţă şi au zburat în interior, gata de orice.

Niciuna nu se întoarse.

Golul a rămas intact.

Ce a mai rămas din cândva colosala civilizaţie a Raielilor a lansat o acţiune de ariergardă. Un sistem de apărare menit să consolideze Zidul de stele a fost construit în speranţa că ar putea respinge următoarea macroexpansiune. Mai multe nave au fost create pentru a funcţiona drept arce pentru speciile emergente, transportându-le departe de galaxia condamnată, dincolo de marea prăpastie din exterior, unde s-ar fi putut restabili pe lumi noi, în roiuri de stele paşnice. Acesta a fost ultimul act de binefacere din partea unei rase care eşuase în faţa supremei provocări. Dacă nu au putut salva galaxia, Raielii au jurat că vor rezista până la amarul sfârşit, păstorind entităţile mai puţin capabile decât ei de a-şi asigura securitatea.

— Asta nu este o versiune a istoriei în care să pot crede, spuse încet Corrie-Lyn în timp ce imaginile fişierelor se micşorau spre centrul cabinei şi dispăreau. E foarte greu pentru mine să accept Golul ca pe ceva ostil atunci când ştiu ce frumuseţe există în interiorul lui.

Luă o înghiţitură de ciocolată fierbinte şi brandy, ghemuindu-se mai strâns pe canapea.

— Versiune? întrebă Aaron din cealaltă parte a cabinei.

— Ei bine, nu putem verifica nimic din toate astea, nu-i aşa?

— Dacă nu mă înşală memoria, ai aproape şase sute de ani de observaţii făcute de oameni pe Staţia Centurion pentru a confirma modul foarte nenatural în care bariera devorează sisteme stelare. Şi cine a fost cel care le-a efectuat pe unele dintre ele? Oh, da, aşa e, însuşi Inigo.

— Da, dar afirmaţiile privind cruciada unei întregi armade? Haide. O sută de mii de nave cu arme care pot sfărâma stele întregi. Unde sunt? în niciunul dintre visele lui Inigo nu apare nici cea mai mică relicvă.

— Moarte. Vaporizate în componente atomice şi consumate ca orice altă particulă de materie care trece prin barieră. Făcu o pauză, uşor tulburat. Cu excepţia navei umane care a trecut de ea şi a aterizat pe Querencia.

— O tactică destul căcăcioasă pentru o specie care se autoproclamă genială. Nu s-au gândit să trimită întâi o navă, două în cercetare?

— Poate că au făcut-o. Poţi întreba atunci când vom ajunge la *High Angel.*

Ea îl privi cu milă.

— Dacă ne lasă măcar să aterizăm.

— Oh, ai puţină încredere.

***

Artful Dodger a căzut înapoi în spaţiu-timp la zece mii de kilometri de *High Angel.* Icalanise pulsa în spatele navei extraterestre, o semilună cu coarne războinice de topaz şi panglici de platină. Patru cercuri mici, negre erau înşirate de-a lungul Ecuatorului, vârfurile conurilor de umbră proiectate de o aglomerare de treizeci şi opt de luni.

Razele de verificare ale câtorva senzori au măturat rapid întreaga navă. *High Angel* găzduia încă o mare parte a Marinei Confederaţiei. Amiralul bazei lua măsurile de securitate în serios. O identitate nouă, completată de o certificare oficială, era deja încărcată în unitatea de comandă gata de examinare. U-amprenta lui Aaron solicită pentru *Alini* permisiunea de andocare pe domul New Glasgow. Primiră imediat autorizarea de a se apropia.

Arhipelagul de staţii industriale aluneca alene de-a lungul orbitei de o mie de kilometri, formând o buclă densă de pete argintii în jurul lui *High Angel.* Navete de serviciu săgetau între ele şi domurile locuite de oameni, colectând tehnologie avansată şi materiale pentru a le expedia mai departe în Lumile Externe, unde astfel de sisteme erau încă apreciate.

— Ce zici de asta, murmură Aaron apreciativ, accesând imaginile trimise de senzorii navei. Un înger cu aureolă.

— Duci analogiile religioase prea departe, îl mustră Corrie-Lyn.

Şaptesprezece domuri creşteau acum din suprafaţa stâncoasă a părţii centrale. Toate cele şase ocupate de oameni erau domuri de cristal ce lăsau să se vadă oraşele şi parcurile dinăuntru. Alte patru erau, de asemenea, transparente, până la un anumit punct. Spectrele unor sori străini străluceau din ele, urmând cicluri diurne proprii. Siluetele unor oraşe ciudate puteau fi văzute în peisajul din interior. În timpul nopţii vor străluci în mii de puncte de lumină colorate şi îmbietoare. Unul

dintre ele aparţinea Raielilor. Celelalte domuri rămase erau închise observării din exterior şi nici *High Angel,* nici Raielii nu discutau despre rezidenţii lor.

Urmând instrucţiunile lui Aaron, unitatea de comandă se orientă către un maser de comunicare de la domul Raielilor.

— Cer permisiunea de a andoca la domul Raiel, te rog, spuse Aaron. Se află acolo un rezident căruia aş dori să-i vorbesc.

— Aceasta este o cerere neobişnuită din partea unei persoane private, răspunse *High Angel* cu vocea unui bărbat uman. Pot vorbi eu în numele Raielilor.

— Nu e suficient. Eşti destul de conştient de natura acestei nave?

— O recunosc. Foarte puţine dintre navele ultrapropulsoare ANA au venit vreodată în apropierea mea, tehnologia este extrem de sofisticată. Tu trebuie să fii unul dintre reprezentanţii lor.

— Ceva de genul ăsta, şi trebuie să vorbesc cu un anume Raiel.

— Foarte bine. Vă trimit un nou culoar de zbor, vă rog să-l urmaţi.

— Mulţumesc. Raielul pe care aş vrea să-l întâlnesc este Qatux.

— Desigur.

Artful Dodger îşi schimbă uşor cursul, curbându-se în jurul stâncii masive întunecate a miezului navei *High Angel,* spre tulpina domului Raiel. Ovale mari întunecate erau poziţionate la bază, chiar înainte de punctul în care coloana de culoarea alamei fuziona cu scoarţa stâncoasă. Unul dintre ovale se dematerializase, dezvăluind o cameră albă, fără nimic distinctiv în interior. *Artful Dodger* se strecură înăuntru, iar peretele exterior se rematerializă în spatele său.

— Vă rog să vă pregătiţi de teleportare, spuse *High Angel.*

Corrie-Lyn părea îngrozită.

— Încă o dată, zise Aaron, deşi nu cred că vei lua în seamă ce spun, lasă-mă pe mine să vorbesc.

Gura ei se deschise ca să răspundă.

Cabina dispăru, fiind imediat înlocuită de un spaţiu circular larg, cu o podea care strălucea palid în verde-smarald. Dacă

exista vreun plafon, acesta era invizibil undeva în întuneric, departe în sus. Un adult Raiel stătea chiar în faţa lor. Corrie-Lyn tresări uimită şi aproape se poticni. Aaron o prinse rapid de braţ. Nu-şi amintea să fi fost pe Pământ şi să fi utilizat T-sfera planetară, dar anticipase translaţia bruscă.

— Dragă Ozzie, mormăi Corrie-Lyn.

— Sper că nu eşti prea şocată, spuse Raielul într-o şoaptă moale.

Aaron se înclină ceremonios. Raielul era la fel de mare ca toţi adulţii din specia sa – mai mari decât un elefant terestru –, cu o piele de culoare gri-maro, acoperită cu fire de păr groase. Nu că Aaron ar fi fost un expert, dar acesta i se părea un specimen excepţional de sănătos. Fruntea capului bulbos era înconjurată de un colan de membre-tentacule, cu o pereche mai groasă în partea de jos, de patru metri lungime, terminate cu nişte padele segmentate, adaptate pentru munca grea. Restul membrelor erau progresiv mai mici până la un mănunchi de manipulatori subţiri asemănători unor şerpi deosebit de sinuoşi. De fiecare parte a capului avea un grup de cinci ochi mici, semisferici, care se roteau la unison. Mai jos, pe partea de dedesubt a capului, pielea atârna încreţită în câteva falduri formând zona gurii. Când vorbi, Aaron putu zări nişte fisuri adânci umede şi chiar un rând de colţi ascuţiţi maro.

— Nu, e în regulă, bâlbâi Corrie-Lyn.

Îşi aminti de maniere şi îşi înclină capul cu stângăcie.

— Nu am întâlnit oameni în carne şi oase de ceva timp, spuse Qatux într-o şoaptă cu sunet trist. Am fost curios. Nu am realizat că numele meu vă este cunoscut încă.

— Mă tem că ştiu doar numele tău, nimic mai mult, spuse Aaron. Dar îţi mulţumesc că ai acceptat să ne vezi.

— Influenţa mea în istoria voastră a fost nesemnificativă. Am luat parte la o expediţie umană în timpul Războiului Starflyer. Am avut prieteni. Prieteni oameni, ceea ce este neobişnuit pentru un Raiel, şi atunci, şi acum. Spune-mi, o cunoşti pe Paula Myo?

Aaron fu surprins de faptul că inima îi tresări la auzul numelui. *Trebuie să fie tratamentul medical.*

— Am auzit de ea.

— Mi-a plăcut Paula Myo, spuse Qatux.
— Este unul dintre reprezentanţii ANA: Guvernării acum.
— Şi tu nu eşti?
— Nu la nivelul ei.
Aaron se ruga ca Corrie-Lyn să nu înceapă să vorbească.
— De ce eşti aici? întrebă Qatux.
— Vreau să te rog ceva. Îi arătă kubul. Aceasta este celula de memorie a unui om. Aş dori să-i primeşti amintirile. Există unele întrebări despre personalitatea lui la care am nevoie de răspunsuri.
Qatux nu rămase tăcut. Ochii i se rotiră încet de la Aaron la Corrie-Lyn şi-napoi.
— Poţi să faci asta? întrebă Aaron. Era conştient de faptul că ceva nu este în regulă, dar nu ştia ce. Mintea continua să-i spună că Qatux era Raielul cel care va accepta să-l ajute astfel. Până acum, în misiunea asta, toată cunoaşterea intuitivă încărcată în subconştientul lui fusese corectă.
— Obişnuiam să fac asta, şopti Qatux. La un moment dat am fost captivat de stările emoţionale umane. M-am căsătorit cu o fiinţă umană.
— Căsătorit? îi scăpă lui Corrie-Lyn.
— O doamnă foarte drăguţă pe nume Tiger Pansy. Nu am cunoscut niciodată pe cineva atât de reactiv din punct de vedere emoţional. Am petrecut mulţi ani fericiţi împreună pe planeta pe care voi o numiţi Far Away. Am împărtăşit fiecare gând şi fiecare sentiment al ei.
— Ce s-a întâmplat? întrebă Aaron, ştiind că n-o să fie de bine.
— A murit.
— Îmi pare rău.
— A murit în modul cel mai oribil. O femeie pe nume Pisica i-a prelungit agonia zile în şir. În mod deliberat. Am împărtăşit timpul acela cu soţia mea. Am experimentat moartea omului.
— Rahat, mormăi Aaron.
— Nu am mai cunoscut gânduri sau emoţii umane de-atunci. În cele din urmă, soţia mea m-a vindecat de această slăbiciune ciudată. A fost ultimul ei dar, făcut însă fără voia ei. Sunt din nou Raiel. Deţin acum un rang înalt printre semenii mei.

— N-ar fi trebuit să-ţi cerem asta, spuse Corrie-Lyn cu umilinţă. Nu am ştiut. Îmi pare extrem de rău.

Lui Aaron îi venea să-i trimită imediat un impuls paralizant.

— E Inigo, spuse el, ridicând kubul din nou. Cel care visează vieţile oamenilor din interiorul Golului.

Qatux încremeni. De această dată ochii îi rămaseră fixaţi doar pe Aaron.

— Aaron! şuieră Corrie-Lyn printre dinţii încleştaţi.

Îi putea simţi furia explodând în ea prin gaia-câmp, dar o ignoră complet.

— Îl caut, îi spuse uriaşului extraterestru tăcut, uitându-se drept în ochii lui multipli. Trebuie să fie găsit înainte ca adepţii Visului Viu să declanşeze o altă fază de devorare cu Pelerinajul lor. Vrei să mă ajuţi?

— Inigo? întrebă Qatux, şoapta înmuindu-i-se, devenind aproape inadmisibilă.

— Da. Kubul a avut personalitatea lui exact până a plecat în misiune pe Staţia Centurion. Anii aceia de formare. Toată lumea îi ştie viaţa de după ce a fondat Visul Viu, chiar şi Raielii. Sau poate mai ales Raielii. Dacă veţi combina aceste cunoştinţe cu anii săi de formare, m-am gândit că aţi putea să-i înţelegeţi motivaţiile, că v-aţi putea da seama unde s-a dus. Trebuie să ştiu.

— Raielii vor de mult timp să cunoască interiorul Golului. Este singurul lucru pentru care existăm acum. Suntem duşmanul lui în aceeaşi măsură în care el este al nostru. De peste un milion de ani ne mulţumim cu rolul pe care ni l-a dat soarta. Şi apoi vine un om şi pur şi simplu visează ce este acolo. Nu unul dintre noi. Puterea rasei noastre s-a prăbuşit în acel loc rău şi nu a mai rămas nicio urmă. Nimic.

— Nu e rău, spuse Corrie-Lyn ursuză.

— Mi-ar plăcea să cred asta. Dar nu pot. Am cunoscut Golul înainte ca specia voastră să realizeze conştienţa. Este distrugătorul vieţii, al speranţei. Nimic nu-i scapă.

— Milioane de oameni trăiesc în interiorul Golului. Trăiesc vieţi pline de speranţă şi de iubire şi râs, îşi trăiesc viaţa mai bine decât oricare dintre noi aici.

— Pentru a face acest lucru, pentru a obţine viaţa lor grozavă pentru care îi invidiaţi atât de mult, vă omoară. Omoară această galaxie. Şi acum vreţi să vă alăturaţi lor, pentru a împinge dezastrul la un nivel de neimaginat.

— Vei opri Pelerinajul? întrebă Aaron.

— Nu eu. Nu această navă-arcă. Nu este scopul acestor Raieli, noi suntem doar custozi. Dar există alţi Raieli care servesc un scop diferit. Ei sunt apărătorii galaxiei noastre. Nu ştiu ce vor face cu Pelerinajul vostru.

Aaron se uită la Corrie-Lyn. Gura ei se strâmbase într-o grimasă încăpăţânată.

— Poţi să ne ajuţi cu amintirile lui Inigo? Dacă pot să-l găsesc, să vorbesc cu el, există o şansă ca el să oprească Pelerinajul.

Qatux se apropie de el. Opt picioare îndesate pe fiecare parte a burţii o basculau înainte, mişcând-o într-o unduire uşoară. Aaron rămase pe loc, deşi era conştient de pasul mic făcut înapoi de Corrie-Lyn. Emoţiile ei infiltrate în gaia-câmp variau de la mândrie la îngrijorare.

— Voi face tot ce pot, spuse Qatux şi întinse un tentacul de mărime mijlocie.

Aaron respiră uşurat şi-i dădu celula de memorie. Tentaculul se încolăci în jurul ei şi se retrase, răsucindu-se înapoi. Chiar în spatele gulerului de tentacule, agăţat de echivalentul gâtului unui Raiel, numeroase mici protuberanţe de carne atârnau, fiecare terminată într-un bulb mic, greu, de origine tehnologică. Kubul se scufundă sub suprafaţa întunecată a unui bulb ca o pietricică în apă.

Un fior lung scutură trupul lui Qatux, iar gigantul extraterestru lăsă să-i scape un oftat ce părea aproape dureros.

— O să vă spun când termin, zise Qatux.

Aaron şi Corrie-Lyn fură teleportaţi fără niciun fel de ceremonie înapoi pe *Artful Dodger.*

***

Gemenii Marte erau de un roşu neobişnuit de accentuat. Uraganele din straturile superioare ale atmosferei spiralau şi se luptau de-a lungul fronturilor de mii de kilometri, estompau umbrele întunecate, care, din când în când, lăsau a se ghici caracteristicile suprafeţei. Ambianţa lor dură se potrivea cu

starea de spirit a Clericului Conservator Ethan în timp ce străbătea Sala Liliala. Deasupra lui, furtunile dezlănţuite peste plafonul vizionar aruncau fulgere mov şi se loveau una de alta precum valurile asaltând o plajă. Se învârteau împreună, învăluind cele două mici planete. Lupta tăcută, vie făcea intrarea lui Ethan impresionantă în timp ce trecea, plutind parcă, prin uşa arcuită a biroului primarului.

Rincenso şi Falven, doi dintre cei mai aprigi susţinători ai săi în consiliu, îl aşteptau în prima anticameră. Expresiile lor prudente păreau şi mai sinistre în lumina chihlimbarie. Tot ce-şi permiteau să emane din ei înşişi în gaia-câmp era o strălucire de aşteptare politicoasă. Nici chiar starea de spirit uşor de simţit a lui Ethan nu-i putea determina să şovăie.

Acesta le făcu semn să-l urmeze în sanctuarul oval. O lumină solară puternică trecea prin ferestrele înalte în stil rayonnant, luminând biroul mare din lemn, identic cu cel în spatele căruia stătuse Mergătorul-pe-Apă când era primar al Makkathranului. Cinci scaune simple erau aranjate în faţa lui. Consilierul Phelim stătea lângă unul dintre ele, aşteptând ca Ethan să se aşeze în spatele biroului său. Purta haina simplă, de zi cu zi, albastru cu verde, a consilierilor. Aceasta era menită să indice o persoană deschisă şi abordabilă, care şi-ar aloca timp pentru a rezolva problemele cuiva. Pe Phelim însă efectul era descurajant, subliniindu-i înălţimea şi trăsăturile faciale severe.

— Deci Lordul Cerului pare să fie în drum spre Querencia, spuse Ethan în timp ce se aşeza.

Falven îşi drese glasul.

— Se îndreaptă spre o planetă. Trebuie să presupunem că este Querencia. Perspectiva unei alte planete locuite de om în interiorul Golului ar crea multe complicaţii pentru noi.

— Nu este aşa, spuse Rincenso. Nu-mi pasă cât de multe alte planete H-congruente sunt acolo, nici cine trăieşte pe ele. Suntem preocupaţi doar de Querencia şi de Mergătorul-pe-Apă. Exemplul lui este cel pe care dorim să-l urmăm.

— Prea multe necunoscute asupra cărora să ne pronunţăm, zise Falven.

— Nu chiar atât de multe, cu siguranţă, replică Ethan. Nu ne putem îndoi că al Doilea Visător visează un Lord al Cerului.

Creatura asta îşi dă seama de sufletele şi minţile entităţilor vii conştiente. Ea şi stolul său zboară spre o planetă solidă pentru a strânge aceste suflete şi pentru a le transporta la Marea lui Odin. Zborul corespunde fiecărei învăţături a Madonei.

— Mă întreb cum este viaţa în Makkathran acum, medită Rincenso. A trecut atât de mult timp.

— Veţi afla în curând, declară Ethan. Corpurile navelor Pelerinajului nostru sunt în lucru. Vom fi gata de lansare în curând. Phelim?

— Ar trebui să avem corpurile şi sistemele interne terminate până în septembrie, spuse Phelim. Preţul este uriaş, dar Zona Pieţei Libere are o capacitate de producţie considerabilă. Construcţia componentelor este aproape în totalitate cibernetizată. Şabloanele odată încărcate, producţia este un proces simplu. Şi, desigur, indiferent cu cât de multe critici ne confruntăm, companiile din Lumile Externe sunt întotdeauna dornice să primească banii noştri.

— Septembrie, zise Rincenso. Dragă Ozzie, atât de aproape.

Ethan nu se uită la Phelim. Nimeni altcineva nu ştia de motoarele ultrapropulsoare pe care Marius promisese să le livreze.

— Aspectul fizic merge bine, replică el. Trebuie doar să vedem ce facem cu al Doilea Visător. Nu ştim încă de ce nu se identifică, dar este semnificativ faptul că visele sale au devenit atât de substanţiale acum, când sunt construite navele.

— De ce nu iese în faţă? spuse Falven. Gaia-câmpul dezvălui izbucnirea de furie din mintea lui. Blestemat să fie, oare n-o să-l găsim niciodată?

— Este pe Viotia, răspunse Phelim.

— Eşti sigur?

— Da. Cuiburile de confluenţă din gaia-câmpul de pe Viotia au fost primele care au primit ultimul său vis. De acolo l-au diseminat prin gaia-câmp în întreaga Mare Confederaţie.

— Ştii unde este pe Viotia?

— Nu încă. Dar acum avem confirmarea planetei, şi eforturile noastre se vor concentra pe stabilirea exactă a zonei geografice. Desigur, oamenii se deplasează. Şi, dacă el caută în mod efectiv anonimatul, se va reloca pur şi simplu după fiecare vis.

— Ceea ce trebuie împiedicat, spuse Ethan simplu.
— Cum? întrebă Rincenso.
— Acesta este motivul pentru care v-am rugat pe voi doi să veniţi aici astăzi, dragii mei prieteni şi aliaţi în cadrul consiliului. Al Doilea Visător este crucial pentru Pelerinaj. El este cel care trebuie să solicite Lordului Cerului îndrumare pentru a trece de barieră şi a merge mai departe spre Querencia. În absenţa lui Inigo, el este cel care ne va lumina drumul.
— Ce vrei să facem? îl chestionă Falven.
— Există mai multe căi posibile pentru noi, spuse Ethan încet. Eu cred că cel împreună cu care vom călători în cele din urmă va aduce Viotia în Zona Pieţei Libere.
Cei doi consilieri se priviră nedumeriţi.
— Dar *face parte* din Zona Pieţei Libere, zise Falven.
— Prin tratat, da, spuse Ethan. Nu este una dintre principalele noastre planete. Încă. Trebuie să fim pregătiţi pentru a finaliza procesul de admitere, culminând cu deschiderea de pe Ellezelin a unei găuri de vierme între cele două lumi ale noastre. După aceea, guvernul de pe Viotia ar trebui să adopte o atitudine favorabilă faţă de Visul Viu. Iar în final, aş dori să le urez bun venit în hierocraţia noastră.
Falven se lăsă pe spate, părând surprins.
Rincenso zâmbi în semn de apreciere.
— Numeroşi adepţi ai noştri sunt deja acolo. Suficient pentru a schimba demografia?
— Posibil, spuse Phelim.
— În acest caz, aş fi fericit să prezint propunerea în cadrul consiliului.
— Şi eu, zise Falven încet.
— Există un grad de ostilitate şi resentiment în prezent faţă de adepţii noştri pe Viotia, explică Ethan. În cazul în care o gaură de vierme ar fi deschisă, legând economia lor de a noastră, resentimentele se vor manifesta prin violenţe de stradă. Va trebui să garantăm securitatea tuturor credincioşilor Visului Viu.
— Putem să facem asta? întrebă cu precauţie Falven.
— Există forţe naţionale de securitate destul de răspândite pe planetele de bază ale Zonei Pieţei Libere care să susţină

aplicarea legii pe Viotia, adăugă Phelim. Am făcut recrutări de personal suplimentar imediat după alegerea lui Ethan.

— Suficient pentru asta?

— Da.

— Oh. Înţeleg.

— Regret orice neplăcere pe care acest lucru îl poate provoca cetăţenilor de pe Viotia, spuse Ethan. Dar nu ne putem permite să-l pierdem pe al Doilea Visător.

— Dacă am şti de ce refuză să se dezvăluie… zise Rincenso, plin de resentiment.

— Pentru că nu ştie încă, declară Ethan, cu o tristeţe obosită.

— Cum *să nu ştie*?

— Lui Inigo i-a luat mai multe săptămâni ca să realizeze ce se întâmplă. La început, credea că visele sale erau un fel de revărsare de la o succesiune de întâmplări dramatice, care se scurgea în Staţia Centurion prin gaia-câmp. Eu cred că acum este vorba despre aceeaşi confuzie. La început, nu am avut decât mici fragmente, întrezăriri ale Lordului Cerului pe care le-am editat împreună. Acum contactul a fost stabilit, lungimea şi puterea viselor sunt în creştere. Aşa cum s-a întâmplat şi cu Inigo. Curând vor ajunge la un crescendo, şi al Doilea Visător va realiza că este cel care a fost ales să o facă.

Falven se uită stânjenit la cei aflaţi în încăperea ovală a sanctuarului.

— Şi atunci de ce avem nevoie să încorporăm Viotia?

— Ce se întâmplă dacă al Doilea Visător nu este un adept al Visului Viu? întrebă Ethan uşor.

— Dar…

— Există un scenariu mult mai pesimist, spuse Phelim.

— Dacă unul dintre adversarii noştri ajunge la el primul şi îl foloseşte pentru a sabota Pelerinajul.

— Vor încerca, spuse Rincenso.

— Bineînţeles că vor încerca, încercă Ethan. Dar avem un avantaj imens în controlul pe care îl deţinem asupra gaia-câmpului. Nici chiar facţiunile josnice din ANA nu se pot atinge de asta. Trebuie să ajungem primii la el.

— Şi dacă refuză să ne ajute? întrebă Falven.

— Îi schimbăm gândirea, replică Phelim. Într-un sens foarte literal.

— Presupun că este necesar, spuse Rincenso neliniştit.

— Sper că nu, zise Ethan. Dar trebuie să fim pregătiţi pentru orice eventualitate.

— Da. Înţeleg.

— Ceea ce aş dori să fac mai întâi este un simplu apel atât către al Doilea Visător, cât şi către Lordul Cerului, spuse Ethan.

Gândurile lui Falven se unduiră cu o surprindere pe care nu făcu niciun efort s-o ascundă.

— O declaraţie în unisferă?

— Nu. O intervenţie directă în visul următor.

— Cum?

— Al Doilea Visător îşi emite visul în cuiburile de confluenţă în timp real, spuse Phelim. Chiar la sfârşitul ultimului vis, pe măsură ce se estompează, există o anomalie, una foarte mică. Este extrem de greu de observat şi credem că a scăpat atenţiei majorităţii adepţilor noştri. Dar Maeştrii Viselor au examinat aceste ultime momente. Există o emoţie umană care pătrunde în fluxul conştiinţei Lordului Cerului. Un slab sentiment de plăcere, dar unul cu considerabile conotaţii sexuale. După toate probabilităţile, suntem martorii unei satisfacţii postcoitale.

— Al Doilea Visător primeşte visul Lordului Cerului atunci când face sex? întrebă neîncrezător Rincenso.

— Creierul uman este cel mai receptiv atunci când este relaxat, spuse Ethan. Perioada de imediat după sex cu siguranţă generează o asemenea stare.

— Credeţi că asta i s-a întâmplat şi lui Inigo?

Falven era aproape indignat.

Ethan îşi strânse buzele amuzat.

— Nu ştiu. Dar Inigo nu şi-a emis niciodată visele în timp real, aşadar presupun că nu vom afla niciodată. Dar această anomalie este cel mai puternic indiciu pe care-l avem că este vorba despre visare în timp real. Caz în care ar trebui să fim în măsură să intervenim, pentru a discuta atât cu al Doilea Visător, cât şi cu Lordul Cerului. Dacă reuşim s-o facem cu acesta din urmă, am putea fi în măsură să stabilim o legătură directă, fără ajutorul celui de-al Doilea Visător. Caz în care problemele

noastre ar fi rezolvate. Viotia va deveni irelevantă, la fel ca şi evazivul nostru al Doilea Visător. Şi vom fi cu un pas mai aproape de Gol.

— Asta ar fi… minunat, spuse Falven.

— Maeştrii Viselor monitorizează acum cuiburile de confluenţă de pe Viotia, aşteptând ca al Doilea Visător să înceapă să viseze. Atunci când se va întâmpla, vom face încercarea.

— Şi dacă nu reuşeşte?

— Atunci veţi face propunerea voastră chiar în consiliu.

***

Patru sute de ani de viaţă era o perioadă lungă de timp după standardele oricui. Cu toate acestea, erau cetăţeni ai Confederaţiei care rămăseseră în trupurile lor pentru mult mai mult timp. Paula chiar îi întâlnise pe câţiva dintre ei. Nu îi plăcuse compania lor. Erau în mare parte membri ai dinastiilor care nu fuseseră în stare să uite vremurile când imperiile lor de familie obişnuiau a conduce Confederaţia. După ce bionomicele şi ANA, şi cultura Înaltă schimbaseră Lumile Centrale pentru totdeauna, înşfăcaseră ce putuseră din vechile lor averi şi se reinstalaseră pe Lumile Externe, unde se puseseră pe recrearea vârstei lor de aur personale.

Avuseseră bani şi influenţă să îndrăznească să construiască noi societăţi experimentale, altceva, ceva interesant. Dar, cu toată viaţa lor extraordinar de lungă, nu au experimentat niciodată alt mod de a trăi. Şi cu cât reuşeau să-şi menţină mai mult în jur propriul lor mic imperiu, cu atât deveneau mai rezistenţi la schimbare. Nimic nou nu a fost încercat, dar au minat, în schimb, istoria de dragul stabilităţii, în special pe una dintre planete, ingineria socială a ajuns la stagiul său cel mai de jos. Pe Iaioud, un colectiv de conducere Halgarth, a fondat şi a menţinut o societate care era chiar mai puţin susceptibilă de a se modifica decât Havenul lui Huxley, şi asta prin simpla interzicere a concepţiei. La sfârşitul unei vieţi de cincizeci de ani, fiecare cetățean era întinerit si i se ştergea memoria. Doar statul ştia cine erau şi la ce se pricepeau mai bine. Când ieşeau proaspeţi din tratamentul clinic, erau numiţi din nou în aceeaşi profesie şi îşi petreceau următorii cincizeci de ani lucrând aşa

cum făcuseră în ultimii cincizeci, o sută, trei sute de ani. Era feudalismului suprem.

Cu trei sute de ani în urmă, Paula condusese acolo o echipă de agenţi sub acoperire, înfiltrându-se în clinicile care aplicau tratamentele de întinerire şi corupându-le lent. De-a lungul următorilor câţiva ani ştergerile de memorie au devenit incomplete, permiţându-le oamenilor să-şi amintească ce se întâmplase înainte. Mii de femei au descoperit că organismele lor revitalizate aveau din nou un uter funcţional. Câteva reţele secrete au fost create. Întâi pentru a-i ajuta pe criminalii proscrişi pentru că dăduseră naştere la copii, apoi asumându-şi un rol mai important, opunând rezistenţă politică regimului Halgarth.

La patruzeci de ani după ce Paula şi echipa sa şi-au terminat misiunea de a semăna discordie pe Iaioud, o revoluţie a răsturnat, cu forţă minimă, colectivul Halgarth. A fost nevoie de o altă sută şi cincizeci de ani pentru ca lumea să-şi recapete echilibrul şi să refacă drumul în sus pe indexul socioeconomic până la ceva apropiat de nivelul mediu pentru o Lume Externă.

La vremea respectivă, Paula îşi făcea griji că nu era încă pregătită pentru acest tip de misiune. Schimbarea se petrecea lent şi în ea. Să realizeze la nivel intelectual că trebuia să se adapteze mental pentru a ţine pasul cu culturile în continuă schimbare ale Marii Confederaţii era un lucru. Dar, spre deosebire de oricine altcineva, ea a trebuit să ia decizia conştientă de a se modifica fizic pentru ca această evoluţie să se manifeste. ADN-ul ei atent proiectat îi programase neuronii pentru trăsături de personalitate specifice. Pentru a supravieţui oricărui tip de progresie frenică, a trebuit să distrugă întâi ceea ce era. O acţiune care a ajuns periculos de aproape de o sinucidere a propriei individualităţi. Şi în ea, la fel ca în fiecare fiinţă umană, vanitatea nu era ceva legat de ADN. Considera că personalitatea ei existentă era mai mult decât adecvată – pe scurt, îi plăcea să fie ea însăşi.

Dar, sub forma unor adaosuri lente, făcute de fiecare dată când avea nevoie să se supună întineririi, şi-a modificat treptat profilul psihoneural. La finalul procesului de trei secole, era încă obsesivă în legătură cu o mulţime de lucruri, dar acum era mai

degrabă o alegere decât o compulsie fizică programată. Odată, cu mult timp în urmă, atunci când a încercat să depăşească mental nevoia de a prinde un criminal, pentru a atinge un obiectiv mai mare, efortul i-a făcut corpul să intre într-un tip sever de şoc. Prin eliminarea constrângerilor fiziologice introduse de Fundaţie, mintea ei putea acum prospera în moduri în care designerii, de care se despărţise cu mult timp în urmă, nu le avuseseră niciodată în vedere. Fusese născută cu intenţia de a urmări infractori, de tipul celor care ar fi putut afecta societatea din Havenul lui Huxley. Acum însă avea libertatea de a privi lucrurile în ansamblu. Cu toate acestea, niciuna dintre eliberările pe care le alesese pentru ea însăşi nu atinsese vreodată baza identităţii sale. Şi-a păstrat întotdeauna înţelegerea intuitivă a ceea ce era bine şi ce era rău. Sufletul ei era nealterat.

Iaioud i-a testat noul eu versatil la extrem. A acceptat faptul că modul în care colectivul Halgarth a scris constituţia a fost intrinsec greşit, oprimând o întreagă populaţie. De fapt, ar fi recunoscut, probabil, asta şi înainte. Dar întreaga natură a societăţii rigide de pe Iaioud era incomod de apropiată de cea de pe Havenul lui Huxley. După un timp, a decis că diferenţa era aproape nesemnificativă. Pe Iaioud, oamenii erau ţinuţi la ordine de un regim autoritar brutal care făcea abuz de tehnologia medicală de nivel Înalt a Confederaţiei. În timp ce pe Havenul lui Huxley, stricteţea şi conformarea veneau din interior. Este posibil să fi existat o infracţiune, la început, chiar la fondare, când Fundaţia pentru Structura Umană începu să dea naştere la o întreagă populaţie cu ADN-ul modificat conform marii lor scheme. Probabil că vechile grupuri de liberali aveau dreptate – un gând care i-ar fi mulţumit în cele din urmă pe radicalii care o furaseră când era copil. Dar, oricât de mare fusese păcatul comis la geneza sa, constrângerile introduse populaţiei de pe Havenul lui Huxley erau interne. În prezent, oamenii săi nu mai puteau fi schimbaţi fără a distruge ceea ce erau. Crima ar fi fost de departe mai mare.

Oricum, s-a convins pe ea însăşi. Acum considera totul ca o confruntare între filosofii. Interesantă şi complet ruptă de viaţa reală. Marea Confederaţie avea destule probleme adevărate

care s-o ţină complet ocupată. Deşi, chiar şi ea a trebuit să recunoască, problema Pelerinajului în ansamblu genera nişte complicaţii unice.

Mai întâi nu putea decide dacă Visul Viu avea dreptul să plece în Pelerinaj şi să fie condamnat la posibilele consecinţe. Dilema venea de la lipsa totală de dovezi empirice că Golul ar devora restul galaxiei. Trebuia să recunoască faptul că o mulţime de facţiuni şi comentatori pro-Pelerinaj aveau dreptul să fie sceptici. Presupunerea că Visul Viu curta anihilarea era făcută pe baza informaţiilor care veneau exclusiv de la Raieli. Intervalul de timp imens scurs de la ultima fază catastrofală de macroexpansiune ar fi denaturat orice informaţie, indiferent cât de bine ar fi fost păstrată. Faptul îi aducea în discuţie pe extratereștrii cu propriile planuri, iar ea nu le putea accepta pur şi simplu afirmaţiile ca atare.

ANA: Guvernarea era, de asemenea, dornică să obţină mai multe informaţii despre situaţie, ceea ce i-a configurat Paulei o supapă utilă pentru energiile ei şi, din fericire, prea puţin timp pentru a se frământa în legătură cu politica implicată. Sarcina ei era, ca întotdeauna, aceea de a opri facţiunile să-i împingă pe cetăţenii fizici ai Confederaţiei la acţiuni pe care altfel nu le-ar fi întreprins.

Plecase de la Clinica Sf. Maria şi se întorsese la nava ei, *Alexis Denken,* o navă elegantă, cu ultrapropulsor, pe care ANA: Guvernarea i-o furnizase înarmată într-o măsură care l-ar fi alarmat pe orice căpitan al Marinei. A părăsit planeta, apoi a rămas în suspensie transdimensională la douăzeci UA distanţă de stea. Era o poziţie care îi permitea să monitorizeze traficul superluminic din cadrul sistemului Anagaska cu o precizie uimitoare. Din păcate, singurul lucru pe care senzorii navei nu-l puteau face era să localizeze o urmă rece. Nu mai exista nicio urmă a navei lui Aaron. Având în vedere perioada scursă între raidul asupra clinicii şi sosirea ei, bănuia că avea o navă cu ultrapropulsor. Marius avea, cu siguranţă, una. U-amprenta ei îl monitorizase pe când se întorcea la portul stelar al oraşului unde se îmbarcase pe un iaht privat. Senzorii lui *Alexis Denken* i-au urmărit alunecarea în hiperspaţiu. Pentru cunoscători, semnătura sa era un indiciu de ultrapropulsor.

O oră mai târziu, Curierul a decolat în nava lui, al cărei propulsor avea o semnătură la fel de suspectă. A zburat în direcţia opusă celei a lui Marius. Zece minute mai târziu, o altă navă a ieşit din suspensia transdimensională în care stătuse în aşteptare în haloul de cometă al sistemului şi începu să zboare de-a lungul aceluiaşi curs ca şi Curierul.

— Noroc, i-a urat Paula lui Justine.

— Mulţumesc.

Paula a deschis un link ultrasecurizat către ANA: Guvernare.

— Se pare tehnologia ultrapropulsorului este complet compromisă, a raportat ea.

— Era de aşteptat, a răspuns ANA: Guvernarea. Nu e nevoie de întreaga mea capacitate pentru a ajunge la teoria din spatele ei. Majoritatea facţiunilor ar avea resursele intelectuale necesare. Odată ce ecuaţiile sunt disponibile, orice replicator Înalt deasupra nivelului cinci ar putea produce hardware-ul adecvat.

— Eu încă mai cred că ar trebui să exerciţi un pic mai multă autoritate. La urma urmei, facţiunile sunt toate parte din tine.

— Facţiunile sunt modul în care rămân integrală. Sunt plurală.

— Felul în care o spui face să pară că ai fi versiunea electronică a unei tulburări bipolare.

— Mai degrabă multimiliarde polare. Dar asta este ceea ce sunt. Toate persoanele fizice care mi se alătură fac acest lucru prin imprimarea rutinelor personalităţilor lor asupra mea. Eu sunt conştiinţa colectivă a tuturor locuitorilor ANA, ceea ce reprezintă chiar baza autorităţii mele. Odată ce esenţa este lăsată moştenire, ei sunt liberi să devină ceea ce vor. Nu le preiau şi amintirile, asta ar fi o anexare de individualitate.

— Trebuie să treci prin urechea acului ca să poţi trăi pe tărâmul zeilor.

— Unul dintre cele mai bune citate din Inigo, spuse ANA: Guvernarea cu o undă de amuzament. Păcat de restul predicii.

— Nu îmi uşurezi munca.

— Toate resursele mele la un loc şi fiecare dintre ele sunt disponibile pentru tine.

— Dar eu sunt una singură şi mă simt de parcă m-aş lupta cu Hydra aici.

— Această lipsă de încredere în sine nu-ţi seamănă. Care este problema?

— Pelerinajul, desigur. Ar trebui să fie permis?

— Oamenii din Visul Viu cred că este bine şi că acesta este destinul lor. Sunt miliarde. Cum se poate ca o credinţă a atât de multor oameni să fie greşită?

— Ar fi dacă ar putea pune în pericol alte mii de miliarde.

— Adevărat. Asta nu e o întrebare cu un singur răspuns. Nu în termenii absoluţi pe care îi ceri tu.

— Ce se întâmplă dacă declanşează intrarea Golului în faza de devorare finală sau cel puţin într-una foarte rea?

— Ah, asta este adevărata întrebare. Este, de asemenea, una pentru care mă îndoiesc că avem cunoştinţele anterioare necesare. Nici eu, nici oricare dintre postfizicii cu care am interacţionat nu suntem conştienţi de ceea ce se întâmplă în interiorul Golului.

— Inigo ţi-a arătat.

— Inigo ne-a arătat soarta oamenilor din Gol. Care, întâmplător, nu este prea diferită de descărcarea ta în mine, deşi Golul are avantajul accentelor cvasimistice pentru a avea câştig de cauză în faţa tehnofobilor umani. Şi, în plus, rămâi în stare fizică. Ceea ce nu ne-a arătat este natura Golului în sine.

— Şi, atunci eşti pregătită să-ţi asumi riscul?

— În acest moment, sunt pregătită să-i las pe jucători să se grozăvească.

— Da. Asta e cam la fel de vag pe cât sună.

— Dacă ar fi să interzic Pelerinajul şi să aplic decizia, asta ar declanşa o ruptură în interiorul meu. Facţiunile pro-Pelerinaj, precum cei din grupul Avansat, ar încerca probabil să creeze propria lor versiune de mine. Şi aminteşte-ţi, te rog, că eu nu sunt un mediu virtual. Sunt pe deplin instalată în intersecţiile câmpurilor cuantice din jurul Pământului.

— Ţi-e frică de un rival?

— Rasa umană nu a fost niciodată atât de unită cum este astăzi. Am avut nevoie de întreaga noastră istorie pentru a ajunge la această congruenţă. Oamenii, toţi oamenii, duc o viaţă bună umplută cu cât de multă diversitate îşi doresc. Toţi migrează spre interior până când se descarcă în mine. Odată

ajunşi aici, sunt liberi să transceandă în orice mod pe care imaginaţia şi aptitudinile îl pot combina. Într-o zi, eu, ca întreg, voi deveni postfizic. Oamenii care nu doresc să meargă pe calea asta o vor lua de la început. Aceasta este viziunea evoluţiei care ne aşteaptă. Un punct focal „rival” ar distorsiona totul şi ar putea chiar dăuna sau dilua momentul de singularitate.

— Nu poate exista decât un zeu, nu-i aşa?

— Pot fi mai mulţi. Eu doresc pur şi simplu să evit naşterea unuia ostil. Nimeni nu vrea să vadă un război în ceruri. Crede-mă, ar putea face ca faza devoratoare a Golului să pară banală.

— Am crezut că virtutea noastră este diversitatea.

— Aceasta este una dintre ele, şi în forma în care înfloreşte acum în mine.

— Dar…

— Este, de asemenea, un pericol care poate duce la distrugerea noastră. Forţele opuse trebuie să fie echilibrate. Aceasta este funcţia mea.

— Şi aceasta este o situaţie în care ai putea eşua, dacă nu eşti atentă.

— Fără îndoială.

— Trebuie să găsim alte opţiuni.

— Aşa cum au făcut oamenii de când civilizaţia a început pe Pământ. Asta, cred eu, este o virtute şi mai mare.

— Bine, atunci. Paula şi-a luat un moment pentru a-şi mobiliza gândurile. Nu sunt sigură cine este în spatele raidului asupra clinicii. Este neclar de ce şi Acceleratorii, şi Conservatorii au trebuit să-şi trimită reprezentanţii acolo după ce raidul avusese loc. Crezi că este implicată o a treia facţiune?

— Foarte probabil. Nu ştiu care. Multe alianţe se formează şi se rup. Cu toate acestea, ai putea fi în curând în măsură să-i stabileşti identitatea. Amiralul Kazimir primeşte în prezent un raport de la amiralul bazei de pe *High Angel.* Îţi va cere, probabil, să-l contactezi.

— Ah.

— Dacă ai nevoie de ceva…

— Te voi anunţa.

Linkul s-a întrerupt. Paula s-a lăsat pe spate pe scaunul adânc curbat pe care cabina navei îl modelase pentru ea. Având în

vedere propria incertitudine cu privire la misiune, se simţea uşor tulburată de lipsa de siguranţă a ANA: Guvernării. Presupunea că trebuia să-i fie recunoscătoare pentru că fusese atât de sinceră cu ea.

Kazimir a apelat-o un minut mai târziu.

— Cum a mers ancheta pe Anagaska? întrebă el, curios.

— Rezultat pozitiv. A fost, cu siguranţă, cineva cu biononice avansate şi, eventual, o navă cu ultrapropulsor. Ţinta era vechea celulă de memorie a lui Inigo.

— Interesant. Tocmai am primit un raport că*, Alini,* o navă stelară privată, a andocat pe *High Angel.*

— De ce este relevant?

— A andocat la cupola Raielilor. Senzorii Marinei au detectat o semnătură care ar putea indica un ultrapropulsor.

Paula a devenit brusc foarte interesată.

— Serios? Există foarte puţini oameni cărora Raielii le-ar permite accesul în domul lor. Cui aparţine *Alini?*

— Nu se ştie. Este înregistrată la o companie de pe Sholapur.

— Am pornit.

***

Curierul ateriză în portul stelar principal de pe Daroca, parcându-şi nava cu ultrapropulsor, *Jomo,* pe o rampă conectată la clădirea terminalului trei, care se ocupa de iahturile private. Începu apoi să meargă pe câmpul din zona din apropierea hangarelor. Chiar dacă ştia totul despre virusul de deviere infiltrat în secţiunea de navigare de la sol a unităţii centrale a portului stelar, asta nu-l ajuta. Toate hangarele erau identice, înşirate rigid. Era uşor derutant. Nu că s-ar fi rătăcit, nu cu toate îmbunătăţirile şi simţul lui instinctiv al direcţiei. Pentru orice eventualitate însă… U-amprenta smulsese nişte imagini în timp real de la senzorul unui satelit şi îl îndruma în mod direct.

În cele din urmă, ajunse la baza unui perete negru lucios în care o uşă laterală mică era protejată de un excelent scut de securitate. Nici măcar scanarea cu funcţia de câmp la maximum nu putu determina ce se afla în interior. Zâmbi. Asta da, mai semăna a provocare.

Biononicele lui începură să-şi modifice funcţia de câmp, aruncând diferite tipare de energie asupra scutului de

securitate, introducând mici instabilităţi care începură rapid să se amplifice. U-amprenta se strecurase prin golurile fluctuante şi lansă o rafală de troieni inteligenţi în reţeaua hangarului.

Uşa îşi deschise irisul.

Nouăzeci şi şapte de secunde. *Nu-i rău.*

În interior, funcţia sa de câmp scană în jur, căutând posibile arme de pază, în timp ce u-amprenta scotocea prin sistemele electronice ale hangarului. Troblum instalase o reţea de apărare aproape standard, cu scuturi de protecţie concentrice în jurul secţiunii principale a hangarului. Fizicianul era în mod clar mai interesat de păstrarea secretului decât de protecţia fizică. Scanarea nu evidenţie nicio prezenţă umană în hangar. Primul birou era în mod clar doar o zonă de recepţie, de acoperire faţă de oricine trecea de sistemul de diversiune. Dincolo de el se afla un al doilea birou cu una dintre cele mai mari unităţi centrale pe care Curierul le văzuse vreodată. Nu era conectată la reţeaua hangarului, nici la unisferă. U-amprenta deschise un link către sistemele periferice ale acesteia şi începu să studieze fişierele disponibile.

Curierul merse mai departe în hangarul principal. Fluieră încet văzând gama largă de module cibernetice Neumann are ocupa jumătate din spaţiul din interior. Maşina fusese oprită, dar era suficient de familiarizat cu tehnologia pentru a-şi da seama că nivelul de sofisticare o plasa, probabil, dincolo de un replicator de nivelul şase. Asta nu era ceva care să aparţină în mod normal de un cetăţean Înalt. Nu era de mirare că Troblum avusese nevoie de o unitate centrală atât de mare, nimic altceva nu ar fi putut opera un astfel de dispozitiv.

— Poţi accesa memoria principală? întrebă el u-amprenta.

— Îmi este imposibil.

— Aş avea nevoie de asistenţă de grad înalt. Curierul înjură şi deschise un link ultrasecurizat către Facţiunea Conservatoare. Exista un mic risc de a fi interceptat de o altă facţiune sau mai probabil chiar de ANA: Guvernarea, dar în lumina a ceea ce descoperise considera că este necesar.

— Am nevoie de ajutor pentru a obţine acces la unitatea centrală a lui Troblum. Ar trebui să ne spună ce a construit cu această maşină.

— Asta este foarte bine, răspunse Facţiunea Conservatoare.

Prin u-amprentă, care făcea legătura cu ea, Curierul aproape putea simţi prezenţa Facţiunii mişcându-se în hangar, începând să se înfiltreze în unitatea centrală, între timp, el începu să verifice fişierele disponibile din reţea, încercând să găsească listele de livrare. Componentele individuale ale maşinii trebuiau să vină de undeva, iar alocaţiile necesare pentru a le obţine erau mult deasupra resurselor unui individ. Nu exista nicio instanţă pe care Conservatorii să o poată folosi pentru a-i confrunta pe Acceleratori, chiar dacă, mergând pe urmele datelor, reuşea să ajungă până la reprezentanţii acestora. Dar, dacă dădea peste cel mai apropiat, cel care îi furniza lui Troblum alocaţii suplimentare, avea şansa de a găsi şi alte transferuri ilicite de fonduri de la aceeaşi sursă. Un întreg nivel de operaţiuni ale Acceleratorilor ar fi putut fi dezvăluit.

— Există un singur design stocat în unitatea centrală, anunţă Facţiunea Conservatoare. S-ar părea că este un motor supraluminic capabil să transporte o planetă.

Curierul se răsuci să se holbeze la aparatul întunecat ce se profila deasupra lui, privirea fiindu-i atrasă de mecanismul de extrudare circulară din centru.

— O planetă întreagă?

— Da.

— Ar funcţiona?

— Designul este o remaniere ingenioasă a teoriei materiei exotice. Ar putea funcţiona dacă este aplicată în mod corect.

— Şi chestia asta a construit-o? spuse el, încă holbându-se la maşină.

— Au existat două încercări de producere a motorului. Una a fost anulată. Cea de-a doua pare să fi avut succes.

— De ce vor să deplaseze o planetă cu viteză supraluminică? Şi care planetă?

— Nu ştim. Te rugăm să distrugi maşina şi unitatea centrală.

Curierul îşi puse mâinile în şolduri, uitându-se îngrozit la maşină.

— Până la ce nivel de tehnologie pot folosi aici?

— Nelimitat. Nimeni nu trebuie să ştie că a existat vreodată, mai ales cei din cultura Înaltă.

— Bine. E decizia voastră.

Facţiunea Conservatoare închise linkul, lăsându-i Curierului un neobişnuit sentiment de singurătate. Acum, când ştia scopul maşinii, simţea hangarul tăcut ca pe o scenă a crimei de pe vremuri.

Nu era un loc plăcut, se simţea tensionat.

Apelă unitatea de comandă a lui *Jomo,* cerându-i să zboare spre el. Uşile principale ale hangarului erau deschise când nava sosi şi pătrunse prin ecranul de securitate, aşezându-se pe suporturile din interior. Vârful său aproape că atingea peretele de echipamente cibernetice Neumann.

Înainte de a se plasa sub sasul deschis al lui *Jomo* pentru a fi aspirat în sus printr-un efect de inversare a gravitaţiei, Curierul se asigură că ecranul de securitate al hangarului se afla la nivel maxim. Odată ajuns înăuntru, folosi o autorizare tricertificată pentru a activa m-reductorul Hawking depozitat într-unul dintre compartimentele din faţă. Micul dispozitiv se afla în interiorul unei sănii dotate cu regrav de mare putere care se strecură afară plutind şi plasându-se în faţa ciberneticii Neumann. Curierul ţinti şi trimise un efect disruptor îngust asupra maşinii, chiar deasupra m-reductorului Hawking. O secţiune de jumătate de metru a echipamentului se vaporiză, producând o fântână orizontală de gaz fierbinte, ionizat. Jetul de gaz se curbă uşor în aer spre m-reductorul Hawking, care îl absorbi până la ultima moleculă. Curierul trasă efectul disruptor de-a lungul părţii din faţă a maşinii, urmat îndeaproape de m-reductorul Hawking.

Îi luă patruzeci de minute pentru a evapora întreaga maşină. Când totul se termină, gaura cuantică neagră din centrul m-reductorului Hawking absorbise trei sute douăzeci şi şapte de tone de materie, aducând sania regrav aproape de limita de ridicare de greutate. Aceasta se duse înapoi în compartimentul de depozitare al navei. Curierul ceru permisiunea de zbor din partea portului stelar, iar *Jomo* se înălţă spre cerul cald de vară al lui Arevalo.

Justine îl urmărea plecând de la adăpostul navei ei, parcată pe o rampă situată cu opt hangare mai jos, pe acelaşi rând.

***

Amurgul scălda Hawksbill Bayul într-o nuanţă de un auriu intens, destul de transparentă însă, astfel încât constelaţiile ciudate puteau sclipi voios pe cerul senin. Singurele sunete din jurul piscinei pavilionului veneau de la valurile care se spărgeau de stâncile promontoriului de mai jos.

— Un motor supraluminic care transferă planete, spuse Nelson. De-a dreptul admirabil. Nu gândesc deloc la scară mică.

— Ei nu gândesc, punct, mormăi Gore. ANA este încorporată în câmpurile cuantice locale. Nu poţi s-o smulgi pur şi simplu şi s-o arunci peste întreaga galaxie pentru un rendez-vous cu Golul.

— Ei, evident, îşi închipuie asta. Alocaţiile lui Troblum au venit prin intermediul unuia dintre comitetele lor de reprezentare. A construit motorul pentru Acceleratori.

— Nu-mi vine să cred, spuse Gore clătinând din cap. A făcut chiar şi o prezentare în faţa Marinei despre Anomine în care a folosit ceva de genul ăsta pentru a tracta generatoarele de la bariera Dyson. I-a cerut lui Kazimir să finanţeze o nenorocită de căutare a generatoarelor, pentru numele lui Hristos. De ce i-ar permite Ilanthe să facă publică ideea? L-ar spulbera înainte chiar de a solicita o întâlnire cu Marina. Nu, nu avem încă suficiente informaţii.

— Are sens dacă este o diversiune, spuse Nelson fără tragere de inimă.

— Nu ar construi ceva atât de critic pentru planurile lor pentru o lume superioară. Nici noi nu am face-o.

— Şi i-a luat ani buni ca să-l construiască, având un buget destul de jalnic. Nivel greşit de priorităţi. Trebuie într-adevăr să-l găsim pe Troblum şi să-l întrebăm frumos ce a făcut cu adevărat pentru Acceleratori.

— A părăsit Arevalo cu ceva timp în urmă. A completat un plan de zbor către Lutain. Nu a ajuns însă acolo sau în oricare altă Lume, Centrală sau Externă, a Confederaţiei.

— Trebuie să-l găsim, repetă Gore ferm.

— Asta nu se va întâmpla. Fie îl au Acceleratorii, fie se ascunde sau este pur şi simplu mort.

— Atunci vom afla în care dintre aceste trei situaţii se află.

***

Justine stătea în mijlocul hangarului gol şi ciudat şi o apela pe Paula.

— E ceva în neregulă aici.

— În ce fel? întrebă Paula.

— Curierul a curăţat complet locul, cel puţin asta cred. Justine se uită încet în jurul spaţiului mare şi gol, deschizându-şi vederea optică pentru Paula. Vezi asta? A fost ceva aici. Scanarea de câmp îmi arată că aceste cabluri de alimentare au fost tăiate cu un efect disruptor, acelaşi lucru fiind valabil şi pentru grinzile de sprijin. Orice-ar fi fost a fost de dimensiuni considerabile şi a folosit o mare cantitate de energie. Dar *Jomo* nu este mai mare decât nava mea. Ceea ce lasă o singură opţiune despre cum a făcut-o.

— Am crezut că secretul m-reductorului Hawking era chiar mai sigur decât tehnologia ultrapropulsorului. Se pare că m-am înşelat, ceea ce este deranjant.

— Kazimir va trebui informat, spuse Justine. Dacă există nave care zboară prin Confederaţie echipate cu asemenea tip de armă, Marina ar trebui să ştie despre asta. Facţiunile nu folosesc persoane tocmai principiale, ca reprezentanţi.

— Îţi voi lăsa ţie sarcina asta.

— Grozav! Mulţumesc. E încă destul de uman ca să dea vina pe mesager.

— Kazimir e un profesionist. N-o să ai probleme. Ştii încotro se îndreaptă Curierul?

— Când a părăsit raza de acţiune a senzorului meu, direcţia lui indica Pământul. Îmi imaginez că va dori să arunce întâi masa stocată în m-reductorul Hawking, şi va face asta adânc în spaţiul interstelar. Dejectarea va produce o explozie gamma colosală.

— Lasă-l în pace pentru moment. Trebuie să ne concentrăm din nou pe Visul Viu.

— De ce?

— Sursele noastre din mişcare ne raportează o evoluţie alarmantă, spuse Paula. Visul Viu pregăteşte toate forţele civile de securitate de pe toate lumile de bază ale Zonei Pieţei Libere. Concediul le-a fost anulat şi se antrenează pentru aplicarea legii marţiale.

— Legea marţială? Unde se aplică asta în Zona Pieţei Libere?

— Nu se aplică. Încă. Dar, dacă ar anexa Viotia, ar avea nevoie, probabil, de un efectiv numeros de poliţişti pentru a menţine populaţia sub control.

— Iisuse! Asta plănuiesc?

— Ethan îşi doreşte cu disperare să obţină controlul asupra celui de-al Doilea Visător. El este singura persoană care ar putea încă opri declanşarea Pelerinajului.

— Şi toată lumea crede că e pe Viotia, spuse Justine, îngrozită. Cerule, o invazie interstelară! În ziua de azi şi în această epocă, este de neconceput, este un al doilea Război Starflyer.

— Dacă te gândeşti, am greşit neacordându-i o prioritate mai mare. Trebuie într-adevăr să oferim protecţia ANA: Guvernării celui de-al Doilea Visător. În acest fel nimeni nu va fi capabil să-l preseze să ajute sau să împiedice Pelerinajul.

— Dar mai întâi trebuie să-l găsim. Când l-am putea pune pe agentul tău să lucreze la asta?

— Foarte curând. Sunt în drum spre el, cu un singur ocol.

Justine privi cu suspiciune biroul intern al hangarului. Era un spaţiu la care conduceau trei conducte de comunicaţii cu capetele tăiate curat.

— Orice au construit aici a fost în mod clar ceva important, şi Curierul şi-a asumat un mare risc acoperindu-l. Nu cred că mai avem mult timp la dispoziţie.

— Navele Pelerinajului nu vor fi gata de zbor până în septembrie.

— Şi flota Imperiului Ocisen va fi aici la sfârşitul lui august, adică în mai puţin de trei luni. Aş vrea să sugerez un fir pe care nimeni altcineva nu pare să-l urmeze.

— Care anume?

— Inigo a început să viseze când se afla pe Staţia Centurion. I s-a mai întâmplat cuiva?

— Dacă s-ar fi întâmplat, am fi ştiut şi noi.

— Asta vreau să spun, chiar am fi ştiut? Să presupunem că acel contact a fost unul slab, care nu a fost niciodată stabilit pe deplin. Sau primitorul nu a vrut să aibă niciun rol în religia lui

Inigo. O persoană reticentă, la fel cum s-a dovedit a fi cel de-al Doilea Visător.

— Cred că înţeleg unde vrei să ajungi cu asta, sau mai degrabă unde intenţionezi să te duci.

— Vreau să verific cuibul de confluenţă de pe Staţia Centurion, să văd dacă are în memorie vreunul dintre visele despre Gol sau fragmente ale acestora. Poate că al Doilea Visător a luat legătura cu Lordul Cerului când se afla încă acolo, la fel ca Inigo.

— Ai dreptate, nimeni altcineva nu s-a gândit la acest aspect.

— Dacă plec acum, nava mea mă poate duce acolo în cinci sute de ore.

— Vrei să zbori acolo? De ce să nu foloseşti un link la releul Marinei?

— Riscul de a fi interceptat este prea mare.

— Dacă găseşti ceva, o să-ţi ia alte cinci sute de ore să te întorci. Probabil totul se va fi terminat până atunci…

— Dacă găsesc ceva important, voi folosi linkul de releu pentru a-ţi trimite informaţia în cea mai bună criptare pe care o avem.

— Bine. Mult noroc!

***

Troblum se trezi prăbuşit în scaunul în care stătuse aşezat toată ziua revizuind diferite scheme. Afişările în exovedere se opriseră în momentul în care adormise. Profilurile colorate ale modulatorilor de densitate a masei exotice pluteau în jurul lui ca nişte fantome mecanice, fiecare dintre ele asaltat de grupuri de display-uri analitice albastre şi verzi. În principiu, toate componentele ar fi trebuit să-şi îndeplinească funcţia desemnată, fără probleme. Proiectanţii măriseră pur şi simplu ultrapropulsoarele existente. Numai că nimeni nu le mai construise vreodată la această dimensiune, ceea ce îi lăsa lui Troblum un munte de probleme legate de tipul de control de putere precis de care aveau nevoie. Şi nici nu ajunseseră încă la stadiul de producţie.

Se întinse cât de mult îi permiteau membrele sale masive şi încercă să iasă din scaun. După două tentative care îl făcură să arate ca un glagwi răsturnat, străduindu-se să se îndrepte, ceru

u-amprentei să ordone staţiei să reducă puţin câmpul gravitaţional local. Împinse înapoi cu picioarele, dând trupului un impuls care îl extrase din pernele mulate pe el. Gravitaţia se întoarse încet, dându-i timp să-şi îndrepte picioarele înainte ca tălpile să atingă podeaua. Când senzaţia de cădere încetă, dădu drumul unui râgâit umed. Stomacul i se zbătea încă, picioarele îi erau slabe şi rigide. Avea, de asemenea, o durere de cap. Datele medicale afişate în exovedere îi arătau că nivelul zahărului era depăşit. Erau o grămadă de prostii şi despre toxine şi nivelurile de oxigen din sânge, pe care le anulă în momentul în care apărură recomandările legate de nutriţie şi de exerciţii fizice. *Anacronism stupid în era biononicelor.*

Porni spre salonul pe care cei din echipa ultrapropulsorului îl foloseau drept centru social şi de afaceri. Acesta avea, de asemenea, cea mai bună unitate culinară de pe staţie. Când ajunse acolo, câteva dintre mesele înşirate de-a lungul peretelui arcuit erau ocupate de grupuri de persoane care discutau diverse aspecte ale proiectului. Neskia era împreună cu doi tehnicieni pe care îi recunoscu îndată ca făcând parte din echipa care se ocupa de sistemele de fluiditate a hiperspaţiului. Toţi trei îl priviră cum se aşeza pe scaunul liber de lângă ei clătinându-se, în timp ce genunchii îi pocneau. Cei doi tehnicieni aveau o expresie de uşoară dezaprobare. Gâtul lung şi metalizat al Neskiei se curbă sinuos astfel încât faţa ei plată să fie perfect aliniată cu a lui.

— Mulţumesc, le spuse ea tehnicienilor. Vom merge cu asta.

Ei dădură din cap mulţumind şi plecară.

— Ai nevoie de ceva? îl întrebă pe Troblum cu o voce lată.

— Trebuie să modific proiectul pentru modulatorul de densitate de masă, spuse el.

Un servibot alunecă spre el cu o tavă cu mâncare pe care u-amprenta sa o comandase unităţii culinare. Troblum începu să descarce farfuriile.

Faţa Neskiei se înclină în jos. Ochii ei mari, circulari, priveau mâncarea fără pic de emoţie.

— Înţeleg. Ai o propunere pentru noul proiect?

— Nu, a murmurat el mestecând o gură de spaghete. Vreau să-mi dai OK-ul pentru schimbare înainte de a pierde o săptămână cu asta.

— Ce e în neregulă cu modulatorul existent?

— E o grămadă de rahat. Nu funcţionează. Idioţii tăi nu au luat în considerare cerinţele de control al nivelului de putere.

— Ai o analiză a problemei?

Troblum putea doar să dea din cap în timp ce-şi mesteca spaghetele fierbinţi cu mozzarella şi ierburi. U-amprenta lui trimise fişierul.

— Mulţumesc. Echipa de evaluare va examina acest lucru. Vei primi răspunsul într-o oră. Aceasta este procedura.

— Sigur. Bine.

Oftă. Era grozav că lămurise problema tehnică, dar spaghetele cu perişoare din carne şi sos attrato ar fi putut avea mai mult piper negru. Se întinse după halbă, doar pentru a găsi mâna Neskiei pe partea de sus a acesteia, împiedicându-l să-şi ridice berea. Pielea îi licărea alb-argintiu. Nu putea percepe nicio temperatură venind de la degetele ei, nici cald, nici rece.

— Ce?

Ochii ei clipiră încet, culoarea irisurilor schimbându-se de la negru la un indigo profund.

— În viitor. În public. Cât timp te afli aici, pe staţia mea. Asigură-te că programul de interacţiune socială îţi funcţionează şi urmează-i sfaturile.

— Oh. Bine.

Îşi înclină capul spre halbă.

— Mulţumesc, Troblum. Îşi ridică mâna. Mai este şi altceva? Proiectul pare a-ţi absorbi cea mai mare parte a timpului.

— Da, e interesant. S-ar putea suprapune cu unul dintre proiectele mele. Ultrapropulsorul este o fascinantă reprelucrare a teoriei cuantice dimensionale. Cine a venit cu el?

— Cred că a fost ANA: Guvernarea. Mai are vreo importanţă?

— Nu.

Împinse deoparte farfuria de spaghete şi atacă grătarul de miel.

Neskia continua să-l privească. Era pe cale să vorbească din nou, când două persoane veniră şi se opriră lângă masa lor.

Troblum termină de mestecat înainte de a se uita în sus – ştia că erau genul de lucruri pe care le recomanda programul social. Marius se uita la el cu obişnuitul său dispreţ. Dar persoana care îl însoţea îl făcu pe Troblum să împietrească. Membrele nu i se mai puteau mişca. Din fericire, nici gura, ceea ce-l împiedică să deschidă maxilarul şi să grohăie din cauza şocului. Nu mai putea nici respira, iar ceva ca un îngheţ îi aluneca în jos, prin plămâni.

— Aş face prezentările, spuse Marius cu răceală, dar, dintre toţi oamenii de pe această staţie tu eşti cel care nu are nevoie de aşa ceva, Troblum, nu-i aşa?

— Adevărat? spuse Pisica şi rânji. De ce?

Fascinaţia întunecată a lui Troblum îi ţinea muşchii închişi ermetic. Nu era uşor de recunoscut, nu mai avea părul ţepos emblematic cu care apărea în toate fişierele care-i prezentau povestea. Era tot întunecat şi scurt, dar astăzi îl purta într-un stil neted, periat spre spate, cu o pereche subţire de ochelari de soare de culoarea aramei cocoţaţi pe frunte. Era îmbrăcată într-un costum modern, elegant, în locul pantalonilor de piele şi al vestei strâmte pe care le alegea de obicei. Dar tenul acela întunecat şi zâmbetul larg, amuzat virând spre... Nu era nicio greşeală. Era mult mai mică decât îşi imaginase, era derutant, abia îi venea până la înălţimea umărului, dar el şi-o închipuise întotdeauna ca pe o Amazoană.

— Troblum are o înclinaţie pentru istorie, spuse Marius. Ştie tot felul de fapte ciudate.

— Care este mâncarea mea preferată? întrebă Pisica.

— Lemon risotto cu sparanghel, bâigui Troblum. Era specialitatea casei la restaurantul în care serveai când aveai cincisprezece ani.

Zâmbetul Pisicii se ascuţi.

— Cine dracu' e ăsta?

Se întoarse spre Marius pentru o explicaţie.

— Un savant idiot cu un fetiş pentru Războiul Starflyer. Ne este util.

— Orice te excită.

— Eşti în suspensie, spuse categoric Troblum. Nu putea opri cuvintele să iasă, chiar dacă îi era frică de ea. E o pedeapsă pe cinci mii de ani.

— Ah. De fapt, e chiar destul de dulce, îi spuse Pisica lui Marius, făcându-i apoi lui Troblum un semn indecent cu ochiul. O voi ispăşi într-o zi. Promit!

— Dacă vrei să ne laşi puţin, te rog, îi ceru Marius Neskiei. Trebuie să alegem o navă corespunzătoare pentru oaspetele nostru.

— Desigur.

Neskia se ridică.

— Oh, da, adăugă Marius, ca şi cum n-ar fi fost important. Cum se comportă Troblum?

Neskia privi de la Marius la Troblum.

— Până în prezent, bine. A fost destul de util.

— Ţine-o aşa, spuse Marius. Nu zâmbea.

Troblum plecă încet capul, incapabil să se uite la vreunul dintre ei. Prea mulţi oameni. Prea aproape. Prea intruziv. *Iar unul dintre ei este Pisica!* Nu era pregătit de o asemenea întâlnire astăzi. Şi în nicio altă zi. Dar ieşise cumva din suspendare şi se plimba liberă. *E pe staţia asta!*

Datele medicale afişate îi fulgerau simboluri albastre în partea de jos a exovederii, spunându-i că biononicele intrau în funcţiune şi reanimându-i muşchii pieptului, calmându-i şi aducându-i la un ritm constant. Nu-şi dăduse seama cum începuse să-şi ţină respiraţia de parcă i se comprimase gâtul. Un mic cocteil de medicamente era expulzat din glandele macrocelulare, micşorându-i pulsul.

Troblum riscă o privire în sus, cu faţa încremenită într-o expresie înspăimântător de vinovată. Toţi trei plecaseră, părăsiseră salonul. Iar el atrăgea un număr excesiv de priviri curioase din partea colegilor săi care erau aşezaţi încă la mese. Ar fi vrut să le spună, să le strige: *Nu la mine ar trebui să vă holbaţi.*

În loc de asta, simţi un tremur adânc în piept. Se ridică repede. Ceea ce îi făcu capul să se învârtească. Biononicele îi întăriră muşchii picioarelor, permiţându-i să se grăbească afară din salon. Pe coridor, u-amprenta devie un trollybot pentru el, ca să se aşeze. Apoi îl duse tot drumul până în camera lui, unde se prăbuşi pe pat. Încărcă un certificat de nivelul nouă în încuietoare, chiar dacă ştia cât de inutil era.

Pisica!

Rămase întins pe pat în timp ce cabina se încălzea. Senzaţia de şoc se diminuă încet. Eliberarea de simptomele fizice nu reuşi să-i atenueze groaza. Dintre toţi megalomanii şi psihopaţii din istorie, Acceleratorii aleseseră s-o aducă înapoi pe ea. Troblum zăcu acolo în întunericul cald ore în şir, întrebându-se cu ce lucru atât de cumplit se confruntau încât să nu aibă de ales şi să o folosească. Fusese întotdeauna adeptul mişcării Acceleratorilor pentru că era atât de logică. Protejau o linie evolutivă care începuse cu o singură celulă de amibă şi se va încheia cu elevarea la starea postfizică. O necesitate care nu putea fi contestată. Celelalte Facţiuni greşeau, era evident. În ceea ce îl privea, filosofia Acceleratorilor apela la natura lui de fizician. Pentru că nenorocitul acela vicios şi fără inimă, Marius, avea dreptate. În termeni de personalitate, el, unul, nu era decât un fizician.

Uită asta. Nu e relevant.

Întrucât ceea ce trebuie să se folosească de Pisică pentru a reuşi nu poate fi corect. Pur şi simplu nu poate.

Al cincilea vis al lui Inigo

— … astfel, deoarece oraşul este considerat a fi o singură entitate de sine stătătoare, niciun om nu-şi poate deţi*ne reş*edinţa în sens juridic tradiţional. Cu toate acestea, în al cincisprezecelea an după sosirea lui Rah, consiliul Superior nou-format a adoptat prima Lege a Registrului. În esenţă, aceasta înseamnă că oricare om poate solicita o reşedinţă între zidurile oraşului pentru propria folosinţă. Pentru a se înregistra trebuie pur şi simplu să găsească o vilă sau o casă, sau o cameră care este neocupată, să stea în ea timp de două zile şi două nopţi, înregistrându-şi apoi cererea la Comisia pentru Ocupare. Această cerere, odată înregistrată notarial, îi va permite lui şi descendenţilor săi să trăiască acolo până în momentul în care alege să cedeze locul. Deoarece nu există clădiri noi şi nici nu vor putea exista vreodată, casele cele mai dorite şi cele mai mari au fost revendicate în termen de zece ani de la deschiderea primei porţi de către Rah. Acestea sunt acum palatele celor mai vechi familii ale noastre, Maeştrii Cartierelor, şi, ca atare, pot avea până la cinci generaţii care locuiesc în ele, primul fiu al fiecăreia dintre ele aşteptând să moştenească proprietatea şi scaunul în Consiliul Superior. Posibilităţile de cazare rămase disponibile în oraş în prezent sunt reduse şi prost configurate pentru ocuparea de către oameni. Deşi chiar şi acestea se diminuează rapid. Astfel, în timp ce unele cartiere, cum ar fi Eyrie, sunt, practic, nelocuite…

Edeard spera că nu gemuse cu voce tare din cauza plictiselii teribile. Era acum capabil, la fel de bine ca oricare cetăţean din Makkathran, să-şi protejeze emoţiile de televederea întâmplătoare, dar dacă maestrul Solarin din Breasla Avocaţilor mai folosea cuvântul *astfel* încă o dată… Era un mister modul în care bătrânul putea vorbi atât de mult timp, fără pauză. La secţia de poliţie se zvonea că maestrul Solarin avea peste două sute cincizeci de ani. Edeard nu credea că era adevărat. Sigur nu arăta atât de tânăr. Părul alb i se retrăsese atât de mult în partea de sus a craniului, încât acum era aproape complet chel,

ceva ce Edeard nu mai văzuse niciodată înainte, deşi firele rămase erau suficient de lungi pentru a-i trece de umeri în jos. Membrele îi erau oribil de subţiri şi fragile, iar degetele îi erau atât de umflate, încât abia le putea îndoi. Cu toate acestea, coardele vocale nu-i erau afectate de nicio maladie.

Edeard stătea pe o bancă, în sala mică a secţiei Jeavons, împreună cu colegii săi poliţişti stagiari, ascultând prelegerea săptămânală referitoare la legile de bază ale Makkathranului. După încă două luni se vor confrunta cu o serie de examene pe această temă, pe care vor trebui să le treacă pentru a absolvi. Ca toţi ceilalţi, îl considera pe Solarin un dureros test de răbdare. O scanare rapidă în jur i-l arătă pe Boyd aproape adormit. Ochii lui Macsen erau nefocalizaţi, ca şi când televorbea cu fetele de la atelierul de croitorie din capătul străzii. Kanseen părea să fie politicos de atentă, dar Edeard o cunoştea destul de bine acum pentru a vedea că era la fel de plictisită ca şi el. Dinlay totuşi urmărea captivat expunerea, luând chiar notiţe. Cumva, Edeard nu putea râde de asta. Bietul Dinlay avea atât de multe de dovedit tatălui şi unchilor săi încât urma să treacă, fără îndoială, examenele cu note mari. Asta reprezenta pentru ceilalţi pericolul foarte real ca după absolvire Dinlay să fie numit liderul lor de echipă. Ar fi un lucru pe care el l-ar lua *foarte* în serios.

— ...astfel precedentul a fost stabilit pentru instanţa auxiliară inferioară să examineze orice cerere de evacuare atunci când se suspectează că o infracţiune civilă are loc în cadrul proprietăţii în sine. În practică, o audiere completă este inutilă şi puteţi solicita un ordin de evacuare provizoriu de la magistratul însărcinat cu taxele, care acţionează în calitate de înalt consilier *de facto* la instanţa inferioară. Şi asta mi-e teamă că aduce această sesiune la încheierea sa cu succes. Ne vom ocupa de criteriile de aplicare săptămâna viitoare. Între timp, aş dori ca toţi să citiţi, până mă întorc, *Dreptul Comun al lui Sampsols,* volumul trei, de la capitolul treisprezece până la douăzeci şi şapte. Acesta acoperă principalii parametri de utilizare a armelor între zidurile oraşului. Aş putea chiar să însufleţesc timpul petrecut împreună cu un mic test. Cât de interesant va fi,

nu-i aşa? Până atunci, vă mulţumesc pentru interesul dumneavoastră şi vă spun la revedere!

Solarin le zâmbi vag şi îşi îndepărtă ochelarii cu ramă de aur înainte de a închide cartea mare pe care o umpluse de adnotări. Ge-maimuţa sa o puse cu grijă într-o geantă de umăr din piele, împreună cu celelalte cărţi pe care avocatul le folosise pentru prelegere.

Dinlay ridică mâna.

— Domnule?

— Ah, dragul meu băiat, din păcate, sunt cam grăbit azi. Dacă ai putea să scrii, eventual, întrebarea şi să i-o dai ucenicului meu principal la breaslă ţi-aş fi recunoscător.

— Da, domnule.

Mâna lui Dinlay coborî, şi umerii i se lăsară a dezamăgire.

Edeard rămase aşezat în timp ce avocatul ieşea încet din sală, asistat de două ge-maimuţe, întrebându-se cum ar arăta Solarin *grăbindu-se* undeva.

— Olovan's Eagle, în seara asta?

— Poftim?

Edeard se scutură de visul absurd avut cu ochii deschişi.

Macsen se aplecase peste biroul său, cu o expresie arogantă.

— Clemensa vine şi ea. Evala spune că întrebă de tine. O mulţime!

— Clemensa?

— Una cu părul închis la culoare, legat întotdeauna într-o coadă lungă. Piept mare. Picioare groase, de asemenea, din păcate, dar, hei, nimeni nu e perfect.

Edeard oftă. Era încă una dintre fetele de la croitorie. Macsen îşi petrecea mare parte a timpului schimbând dulcegării cu ele sau încercând să le combine cu prietenii săi. Odată, încercase chiar să o combine pe Kanseen cu un ucenic tâmplar, dar probabil că nu ar mai face asta din nou.

— Nu. Nu. Nu pot. Sunt atât de mult în urmă cu textele de drept. Şi ai auzit – ce spuse Solarin.

— Adu-mi aminte.

— Va fi un test, zise Edeard obosit.

— Oh, da. Numai examenul de la sfârşit contează. Nu-ţi face griji. Ascultă, am un prieten în breasla Avocaţilor. Pentru doi şilingi de aur ne-ar dărui tot *Sampsols.*

— Asta e înşelătorie, spuse Dinlay aprig.

Macsen afişă expresia rănită corespunzătoare.

— În ce sens?

— În toate sensurile!

— Dinlay, te tachinează doar, zise Kanseen şi se ridică să plece.

— Vorbesc serios, declară Macsen, cu faţa la fel de nevinovată ca un nou-născut.

— Ignoră-l, spuse ea şi îl bătu blând pe umăr pe Dinlay. Hai să găsim ceva de mâncare înainte de a ieşi.

Dinlay reuşi să se mai încrunte o dată înainte de a se grăbi după Kanseen. Începu s-o întrebe apoi ceva despre legile rezidenţei.

— Trebuie să fie iubire adevărată, ciripi vesel Macsen după plecarea celor doi.

— Eşti rău, decise Edeard. Răul pur.

— Numai datorită anilor de practică şi dăruire.

— Ştii că el o să fie liderul echipei noastre.

— Da. Va primi numirea a doua zi după ce Breasla Oumodelatorilor va anunţa că a sculptat un ge-porc care poate zbura.

— Vorbesc serios. Notele lui vor fi mult mai mari decât ale noastre şi, în plus, tatăl său şi o grămadă de rude sunt deja poliţişti. Cu grade superioare.

— Chae nu este prost. Ştie că nu va merge.

Edeard voia să creadă că Macsen avea dreptate.

— Hai, Edeard, chiar nu eşti interesat de Clemensa? întrebă Boyd.

— Ho, asta-i perfect, spuse Macsen, frecându-şi mâinile. De ce, vrei să-ţi încerci norocul?

— De fapt, da, spuse Boyd, cu mai mult curaj decât credea Edeard că are.

— Bravo ţie! E o fată frumoasă. Excitată ca un drakken în călduri, se întâmplă să ştiu.

Boyd se încruntă.

— De unde ştii?

— Mi-a spus Evala, răspunse Macsen fără probleme. Ultimul ei prieten a fost lăsat baltă pentru că nu avea suficientă stamină.

Boyd îi aruncă lui Macsen o privire brusc interesată.

— Voi veni cu tine în seara asta, dar trebuie să o rogi pe Evala să pună o vorbă bună pentru mine.

— Lasă pe mine, bunul meu prieten. Eşti ca şi tăvălit până nu mai poţi deja.

Edeard îşi dădu ochii peste cap şi îi promise Madonei că va fi bun pentru totdeauna, dacă-l va opri pe Macsen să fie aşa de… ei bine, Macsen.

— Haide, hai să mâncăm ceva înainte ca poliţiştii să înfulece totul din nou.

— Oh, da, spuse Boyd. Colegii noştri primitori şi săritori. Urăsc felul în care ne tratează.

— Încă două luni, asta-i tot, replică Macsen.

— Chiar crezi că ne vor arăta vreun pic de respect după ce ne calificăm? Eu nu cred.

— Nu, n-o s-o facă, fu de acord Macsen. Dar cel puţin o să putem arunca rahat cu lopata pe noii stagiari. Ştiu că asta o să mă facă să mă simt mai bine.

— Noi nu vom face acest lucru, spuse Edeard. Vom vorbi cu ei, o să-i ajutăm când vor avea probleme şi o să-i facem să se simtă apreciaţi.

— De ce?

— Pentru că aşa mi-ar fi plăcut să se întâmple cu noi. În acest fel mai mulţi oameni ar putea fi încurajaţi să ni se alăture. Nu tu ai făcut numărătoarea, nu doar la această staţie, ci în tot oraşul? Nu sunt suficienţi poliţişti în oraş. Oamenii începură să se organizeze în asociaţii de stradă ca să înfrunte bandele. Asta o să submineze aplicarea legii.

— Madona, eşti chiar serios, nu-i aşa? spuse Macsen.

— Da, zise Edeard cu convingere şi lăsă să se simtă tonul său mental, ca să ştie că nu glumea. Eu ştiu ce se întâmplă atunci când guvernul civil nu înseamnă nimic. Am văzut violenţa pe care barbarii o folosesc atunci când o societate rămâne la cheremul oricărui ticălos care ştie cât de slabă este. Şi asta nu

se va întâmpla aici. Makkathranul nu poate fi lăsat să fie sfâşiat din interior.

— Nu ştiu de ce eşti îngrijorat că Dinlay va fi liderul echipei, spuse Macsen la fel de serios. Tu eşti acela, domnule!

***

Edeard era încă uşor stânjenit să poarte uniforma de poliţist în public. Numai epoleţii albi îi distingeau pe poliţiştii stagiari de cei cu drepturi depline. Restul era de fapt *real,* aşa cum se exprimase Macsen. O tunică elegantă, albastru-închis, cu nasturi de argint în faţă. Pantaloni asortaţi cu o curea de piele lată, regulamentară, care conţinea un baston, două flacoane de gaz cu piper, o pereche de cătuşe de fier cu un sistem de blocare din şase manete – diabolic de complicat, aproape imposibil de deschis prin telekinezie – şi o mică trusă de prim ajutor. Sub tunică purta o cămaşă albă, de care sergentul Chae se asigura că era într-adevăr impecabil de albă în fiecare dimineaţă. Cizmele erau la alegerea fiecăruia, însă trebuia să fie negre şi cel puţin până la gleznă (dar nu peste genunchi) şi, de asemenea, perfect lustruite. Casca bombată era făcută dintr-o reţea de dromătase impregnată cu răşină, căptuşită cu umplutură pe interior pentru a proteja capul purtătorului de loviturile fizice. Ca şi ceilalţi, Edeard îşi cumpărase o vestă de dromătase, care se presupunea că e suficient de dură pentru a rezista unui glonţ. Macsen mersese şi mai departe, cumpărându-şi şi o pereche de pantaloni scurţi din dromătase.

Teoretic, asta nu presupunea prea mulţi bani. Dar în practică fiecare poliţist avea nevoie de două tunici şi de cel puţin trei cămăşi. Mai era şi aprovizionarea constantă cu fulgi de săpun pentru ca ge-cimpanzeii dormitorului să spele totul. Edeard câştigase o cantitate considerabilă de kudos atunci când ceilalţi realizaseră cât de bun era la instruirea ge-cimpanzeilor pentru spălarea rufelor. După prima săptămână, Chae încetase să mai descopere nereguli de vreme ce în fiecare dimineaţă apăreau în uniforme imaculate.

Rutina zilnică varia extrem de puţin. Dimineaţa aveau diverse sesiuni de antrenament fizic şi pentru munca în echipă prin telepatie, urmate de prelegeri. După-amiaza erau luaţi în patrulare sub ochiul alarmant de vigilent al lui Chae. Uneori,

căpitanul lor de divizie, Ronark, îi însoţea şi el. Serile erau, teoretic, toate ale lor. Era recomandată folosirea lor pentru studiu, cel puţin în timpul săptămânii.

Edeard detesta mereu situaţiile când Ronark ieşea cu ei să le *verifice progresele.* Omul avea peste optzeci de ani şi nu urma să avanseze niciodată mai mult de poziţia sa actuală. Soţia îl părăsise cu decenii în urmă, copiii îl renegaseră. Nu-i mai rămăsese decât poliţia, în care credea cu o fervoare religioasă. Totul era făcut în conformitate cu regulamentul. Variaţiile nu erau permise, iar astfel de încălcări erau supuse unor amenzi severe, restricţii şi retrogradări. Secţia Jeavons avea una dintre cele mai scăzute rate de recrutare din oraş.

Nimeni nu le acordase nicio atenţie când Chae îi scosese din secţie, exact la ora unu. Ronark stătea în picioare la fereastra lui curbată ca un ochi de peşte de deasupra porţii mari, duble, observând schimbarea de tură, cronometrând intrarea şi ieşirea patrulelor cu ceasul său vechi de buzunar. Pe trotuarul îngust, o echipă se grăbea înapoi la secţie, cu caporalul roşu la faţă şi gâfâind, încercând să reducă din întârziere. Trei ge-câini goneau pe lângă ei, fericiţi să alerge.

Poliţiştilor stagiari nu le era permis ajutorul genistarilor. Din fericire, Chae păstra o tăcere discretă despre ge-vulturul lui Edeard, care acum locuia împreună cu alţi doi în crescătoria de păsări de pe acoperişul secţiei.

Jeavons era un cartier destul de plăcut. Avea chiar şi un mic parc în centru, pe care o echipă de ge-maimuţe de oraş îl menţineau într-o stare horticolă bună. Avea un iaz mare de apă dulce în mijloc, cu peşti exotici cărămizii ce măsurau mai bine de doi metri lungime. Lui Edeard i se păruseră întotdeauna siniştri, îi displăceau colţii lor şi modul în care se uitau la toţi cei care stăteau pe margine să-i privească. Dar parcul avea un teren de fotbal şi, ocazional, se alătura jocurilor din weekend când băieţii din zonă organizau o mică ligă. Se bucura de faptul că Jeavonsul nu găzduia multe familii importante. Clădirile sale erau de dimensiuni relativ modeste, deşi conacele înşirate de-a lungul Canalului de Marmură erau suficient de maiestuoase. Tâmplarii, fierarii, bijutierii şi medicii îşi aveau toţi sediile breslelor acolo. Găzduiau, de asemenea, asociaţia astronomică,

aceasta luptându-se pentru statutul de breaslă de şapte secole, fiind întotdeauna blocată de Pythia, care pretindea că cerurile erau un tărâm supranatural şi că astronomii frizau erezia. Boyd, ca de obicei, era ca un sac plin de bârfe în timp ce mergeau pe străzile întortocheate. Le cunoştea dispunerea probabil mai bine decât Chae.

Astăzi Chae îi conducea peste Canalul Sosirii, într-un cartier mai mic, Silvarum. Clădirile de aici erau curbate ciudat, ca şi cum fuseseră cândva nişte clustere de bule comprimate nu se ştie cum. Băşici provocate de insecte şi sparte le numea Boyd. Niciuna dintre ele nu era suficient de mare pentru a fi un palat, dar toate aparţineau unor familii bogate de mici comercianţi şi maeştri de rang înalt ai breslelor profesionale. Toate magazinele vindeau bunuri mult dincolo de valoarea monedelor din ce în ce mai puţine din buzunarul lui Edeard.

Pe când traversau podul de lemn ornat, Edeard se trezi mergând alături de Kanseen.

— Deci nu te duci în seara asta? întrebă ea.

— Nu. Nu mai am bani şi chiar trebuie să studiez.

— Eşti serios, văd; vrei cu adevărat să-ţi faci din asta o carieră.

— Întreabă-mă din nou peste un an. Până atunci nu am de gând să fiu prost şi să stric totul. Trebuie să absolv stagiul.

— Toţi avem de gând asta, spuse ea.

— Hmm. Edeard îl ochi pe Macsen, care zăbovea la capătul podului, stând binedispus de vorbă cu un gondolier care trecerea pe dedesubt. Băncile ambarcaţiunii fuseseră înlăturate şi înlocuite cu o platformă simplă ca un grătar pe care transporta o grămadă de lăzi de lemn. Pentru cineva care se presupune că fusese aruncat în stradă fără niciun ban, Macsen părea să aibă o mulţime de mărunţiş.

— N-ai auzit? spuse ea, cu un zâmbet superior.

— Ce?

— Mama lui a fost luată de un maestru bine-cunoscut din Breasla Muzicienilor. Locuieşte acum într-un căsuţă mică şi frumoasă în cartierul Cobara. Se pare că este cu o sută zece ani mai în vârstă decât ea.

— Nu!

Edeard ştia că nu ar trebui să fie interesat de bârfă, dar o astfel de discuţie era o a doua valută în Makkathran. Toată lumea avea câte un zvon sau o bârfă despre familiile maeştrilor cartierelor, pe care abia aşteptau să le împărtăşească. Iar scandalul era cel mai bine vândut.

— Oh, da! Făcea cândva parte dintr-unul din grupurile care mergeau în turneu în jurul Iguru şi în satele din Munţii Donsori. Se apleacă mai aproape să-i murmure. Se pare că a trebuit să anuleze unele turnee cu ceva timp în urmă, pentru că avea cam prea mulţi *urmaşi* în satele acelea. Acum e doar tutorele ucenicilor din clădirea breslei şi cântă pentru familii.

O amintire ieşi la suprafaţă în gândurile lui Edeard. O discuţie prin televorbire pe care nu ar fi trebuit să o audă, într-o noapte, într-o tavernă, cu câteva luni în urmă, iar ea spusese „bine-cunoscut”.

— Vorbeşti despre Dybal?

Zâmbetul lui Kanseen era acum victorios.

— N-aş putea să spun.

— Dar… nu a fost prins în pat cu două novice ale Madonei?

— Asta face parte din mitul lui. Dacă nu era atât de popular cu melodiile sale satiră, l-ar fi dat afară din breaslă cu decenii în urmă. Se pare că sunt foarte *optimişti.* Cei mai tineri membri ai familiilor nobile îl idolatrizează, în timp ce cei mai în vârstă ar dori să-l vadă sfârşind pe fundul unui canal.

— Da, dar… mama lui Macsen?

— Da.

Kanseen părea grozav de mulţumită de ea însăşi, în principal datorită reacţiei lui neîncrezătoare. Asta era calea cu ea, trebuia să se simtă mereu, măcar un pic, superioară. Pe el nu-l păcălea, era doar o modalitate de a face faţă perioadei de stagiatură, de a ridica în jurul ei o barieră rezonabilă. Probabil că nu era uşor să fii fată între poliţişti şi în mod sigur nu existau multe în rândurile lor.

Chae porni direct spre piaţa în care era situat sediul Breslei Chimiştilor. Trotuarele dintre clădiri erau de un brun-roşcat, cu un rând de conuri groase ridicându-se pe centru până la înălţimea taliei. Erau umplute cu pământ şi plantate cu arbori mari de saffcherry ale căror ramuri creau un acoperiş verde

între zidurile arcuite de pe fiecare parte. Florile roz şi albastre tocmai începeau să cadă, formând un covor delicat de petale. Edeard continua să-i scruteze pe pietoni, căutând semne de activitate infracţională, aşa cum le tot spunea Chae. Era greu. Amintirea lui Akeem rămăsese limpede şi clară şi cât se poate de adevărată cu privire la un aspect al vieţii oraşului: fetele. Erau frumoase. Mai ales cele din familiile nobile, care păreau să folosească unele cartiere, cum ar fi Silvarum, ca să vâneze în haită. Aveau foarte multă grijă cum apăreau în public. Rochii cu decolteuri adânci sau fuste cu despicături surprinzătoare printre volane dintr-o ţesătură dantelată, translucidă. Părul aranjat să pară nonşalant. Machiaj abil aplicat pentru a sublinia zâmbetul, pometţii, ochii mari nevinovaţi. Bijuterii strălucitoare.

Treceau pe lângă un cârd de fete aflate pe la mijlocul adolescenţei, care purtau mai multă bogăţie în inelele de la o singură mână decât ar fi câştigat el

într-o lună. Începură să chicotească flirtând, atunci când îl surprinseră fixându-le. Îl tachinară:

— Te putem ajuta, ofiţer?

— Este chiar bastonul tău?

— E un baston lung, nu-i aşa, Gilliaen?

— Vrei să-i supui pe oameni răi cu el?

— Emylee este foarte rea, domnule poliţist, folosiţi-l cu ea.

— Hanna! E indecentă, domnule poliţist. Aresteaz-o imediat.

— Ce crezi, are o temniţă în care s-o arunce?

Mâini telekinetice îl pipăiau şi îl împungeau indecent prin părţile intime. Edeard tresări şocat înainte de a se ecrana în grabă şi se înroşi. Fetele ţipară, amuzate de reacţia sa, şi îl abandonară.

— Târfe mici, murmură Kanseen.

— Hm, absolut, spuse Edeard.

Aruncă o privire înapoi, doar pentru a se asigura că nu provoacă probleme. Două dintre ele se uitau încă spre el. Alte râsete gâlgâiră şi mai sălbatic pe stradă. Edeard se cutremură şi întoarse capul, cu o expresie dură.

— Nu ai fost tentat, nu-i aşa? întrebă Kanseen.

— Sigur că nu.

— Edeard, eşti într-adevăr un tip grozav şi mă bucur să fiu în echipă cu tine. Dar există încă ceva de la ţară în tine. Ceea ce e bine, se grăbi ea să adauge. Dar oricare fată de familie te-ar mânca la micul dejun şi ar scuipa sâmburii înainte de prânz. Nu sunt drăguţe, Edeard, nu chiar. Nu au niciun fel de substanţă.

Atunci cum de arată atât de bine? gândi el melancolic.

— În plus, continuă Kanseen, toate vor drept soţi fii de maeştri ai cartierelor sau oameni ai breslelor sau, în cazul în care sunt disperate, ofiţeri de miliţie. Poliţiştii nu sunt foarte bine cotaţi, nici ca statut, nici ca bani.

După Plaza o porniră de-a lungul pieţelor de marfă. Erau trei la număr, situate la două străzi distanţă de Marele Canal Principal care mărginea partea de nord a cartierului Silvarum. Zone deschise, nu la fel de mari ca Plaza, pline cu tarabe. Prima era specializată în produse alimentare proaspete. Înşiruirea de copertine din foi de cort forma un plafon ondulat, cosând parcă toate tarabele, oferind în acelaşi timp o umbră ciudat de caldă dedesubt. Aerul nemişcat era îmbâcsit de mirosuri. Edeard se uită la grămezile de fructe şi legume cu o uşoară invidie în timp ce tarabagiii îşi strigau preţurile şi asigurările referitoare la gust şi calitate. Trecuse mult timp de când avusese o mâncare cu adevărat decentă în faţă, precum cea pe care obişnuia să o mănânce în complexul breslei în Ashwell. Totul la sala de mese de la secţie venea învelit în aluat şi niciunul dintre ge-cimpanzeii de la bucătărie nu fusese vreodată instruit în arta de a face o salată.

— Astea sunt gânduri melancolice, spuse Kanseen încetişor.

— Îmi pare rău, replică el, străduindu-se să fie mai atent.

Chae spunea că pieţele erau întotdeauna pline de tâlhari şi hoţi de buzunare care se furişau peste tot. Avea, probabil, dreptate. Aici, ca întotdeauna, proprietarii tarabelor îi salutau călduros, cu zâmbete şi cadouri neobişnuite: mere, pere, o sticlă sau două, promisiuni de afaceri bune dacă se întorceau în afara serviciului. Le plăcea ca poliţiştii să fie vizibili. Descurajau pungăşiile.

Edeard era consternat de felul în care erau primiţi în unele dintre cartierele şi străzile pe care îi conducea Chae prin oraş. Expresii ursuze şi tăceri intimidante, sentimente de duşmănie

neecranate. Oameni care le întorceau spatele. Mâini telekinetice care îi împingeau când se aflau aproape de marginile canalului. Chae, desigur, mergea înainte neimpresionat, dar Edeard era speriat. Nu înţelegea de ce comunităţi întregi ar respinge legea şi ordinea.

Ajunseră în a doua piaţă, cea specializată în ţesături şi haine. Acolo erau un număr descurajant de femei tinere care se plimbau în lung şi-n lat, examinând ţesăturile colorate, ciripind fericite între ele. Se înconjură cu un mic scut, făcând tot posibilul să evite orice contact vizual. Deşi erau câteva fete cu adevărat frumoase care implorau pentru încă o privire. Macsen nu avea astfel de inhibiţii. Stătea de vorbă încântat cu orice fată care privea în direcţia lui.

— N-ai spus niciodată din ce cartier ai venit, zise Edeard.

— Nu am spus, nu-i aşa? fu de acord Kanseen.

— Îmi pare rău.

— Şi asta trebuie să încetezi să mai zici, răspunse ea şi zâmbi.

— Da. Ştiu. Numai că voi toţi sunteţi obişnuiţi cu asta. Făcu un gest în jur. Eu nu sunt. Există mai mulţi oameni aici, în această piaţă, decât au trăit vreodată în Ashwell. Pentru un moment se simţi lovit de un puternic sentiment de vină. Se gândea acasă din ce în ce mai puţin în ultimul timp. Unele feţe îi dispăreau din memorie. Nu Akeem, pe el nu l-ar fi uitat niciodată. Dar Gonat? Avea părul roşu sau maro-închis? Se încruntă, străduindu-se să-şi amintească, dar nicio imagine clară nu-i venea în minte.

— Bellis, spuse Kanseen. Familia mea locuieşte în Bellis.

— Aşa, deci, replică el.

Bellis era în partea de est a oraşului, lângă port, şi direct peste Marele Canal Principal din Sampalok. Nu patrulaseră pe acolo încă.

— Nu te-ai dus niciodată să-i vezi.

— Nu. Mama nu a fost de acord să mă fac poliţist.

— Oh. Îmi pare… Păcat.

— Cred că ar fi preferat să-i jur credinţă Madonei.

— Nimic rău în asta.

— Chiar eşti de la ţară, nu-i aşa?

— Este aşa de rău? răspunse el ţeapăn.

— Nu. Cred că este locul în care valorile pe care acest oraş obişnuia să le aibă sunt menţinute în viaţă, acolo dincolo de Munţii Donsori. Pur şi simplu mă şochează să aud pe cineva cu convingeri, asta e tot. Eşti neobişnuit în Makkathran, Edeard. În special în poliţie. Asta e motivul pentru care îi faci pe oameni să se simtă stânjeniţi.

— Eu? întrebă el cu adevărat surprins.

— Da.

— Dar... Trebuie să credem în valori. De ce altceva te-ai înrolat?

— La fel ca jumătate dintre noi. În câţiva ani voi deveni gardă de corp pentru familia unui maestru de cartier. Angajează întotdeauna persoane cu antrenament şi experienţă de poliţist. În special una ca mine, o femeie-poliţist. Sunt foarte puţine pe piaţă. Şi doamnele nobile au nevoie de protecţie la fel de mult ca şi soţii şi fiii lor. Nu trebuie decât să spun preţul.

— Oh! Ideea îl surprindea, nu ar fi considerat niciodată poliţia ca pe o cale spre orice altceva, darămite spre ceva mai bun. Pe cine fac să se simtă stânjenit?

— Ei bine, pe Dinlay în primul rând. Crede şi el în adevăr şi frumuseţe, la fel ca tine, şi e mult mai zgomotos în legătură cu asta. Dar tu eşti mai puternic şi mai inteligent. Chae o să te desemneze liderul echipei.

— N-ai de unde să ştii asta.

Ea zâmbi. Iar asta îl făcu să realizeze cât de atractivă era de fapt, ceva ce uniforma ascundea, în mod normal, vederii. Dar zâmbetul acela era la fel de frumos ca al oricăreia dintre fetele de familie prostuţe care se învârteau prin piaţă.

— Pui banii jos? îl provocă ea.

— Bineînţeles că nu, spuse el prefăcându-se indignat. Ar fi ilegal.

Râseră amândoi.

— Voi doi aveţi nevoie de o cameră? le strigă Macsen peste umăr. Ştiu eu una ieftină.

Kanseen îi făcu energic semn cu mâna.

El se prefăcu indignat.

— Au! E adevărat, poţi scoate fata din Sampalok, dar nu poţi scoate Sampalokul din fată.

— Jigodie, mârâi ea.

— Suntem în patrulare, se răsti Chae. Ce înseamnă asta?

— Profesionalism în orice moment, murmură echipa cu conştiinciozitate.

— Atunci, aveţi amabilitatea să vă amintiţi asta şi să-l şi aplicaţi.

Macsen, Kanseen şi Edeard îşi zâmbeau în timp ce se mutau în cea de-a treia piaţă, cea pentru meşteşugari. Tarabele prezentau obiecte mici de mobilier, ornamente, bijuterii ieftine şi poţiuni alchimice. Exista chiar şi o secţiune în care se vindeau creaturi rare, ca animale de companie. Copertinele de aici erau toate la fel, din pânză în dungi portocaliu cu alb, aranjate în conuri hexagonale cu stâlpi centrali îmbrăcaţi în eaglevină. Era cald dedesubt, dar puterea soarelui era ţinută la distanţă.

Edeard îşi întinse televederea peste Marele Canal Principal care străbătea oraşul din cartierul Portului la canalele Cercului unde era situat Palatul Orchard. Cartierul Ysidro era pe partea opusă faţă de Silvarum, prins între partea din spate a Golden Park şi Moat Low. Acolo era amplasat căminul novicelor Madonei.

— E momentul potrivit? întrebă mintea lui.

— Bună ziua, răspunse Salrana cu o explozie de voie bună. Da, sunt bine. Suntem în grădină, plantăm ierburi de vară. E foarte frumos aici.

Un dar cu o imagine blândă ajunse la Edeard împreună cu fericirea ei. Îi arăta o grădină înconjurată de ziduri, cu conuri de tisă care marcau aleile de pietriş. Viţă-de-vie şi trandafiri căţărători pictau pereţii în culori luminoase. În mijloc era o peluză largă, ceea ce era neobişnuit în Makkathran. Era tunsă atât de îngrijit, încât Edeard se întrebă ce fel de genistari foloseau pentru a o mesteca. O statuie albă ca zăpada a Madonei se ridica la unul dintre capete, Înaltă aproape cât zidurile. Se uita zâmbitoare în jos la novicele în robele lor alb-albastre care se agitau cu coşurile de răchită pline de plante.

— Frumos. De ce nu folosiţi ge-cimpanzei ca să plantaţi ierburile?

— Oh, Edeard, trebuie să începi să citeşti mai mult din învăţăturile Madonei. Scopul vieţii este să realizezi o armonie cu

mediul în care trăieşti. Dacă foloseşti genistari pentru tot ce faci, vei ridica o barieră între tine şi lume.

— Bine. Lui i se părea că era o prostie, dar îşi ecrană sentimentele, de teamă să nu le simtă Salrana. Fata începuse să dezvolte o empatie destul de puternică în ultimul timp.

— Unde eşti? întrebă ea.

— Patrulez prin pieţele din Silvarum.

O lăsă să vadă agitaţia din jurul lui, arătându-i mărfurile bogate etalate.

— Ai arestat pe cineva rău?

— Nu. Toţi fug de frica noastră.

— Oh, Edeard, eşti trist.

— Îmi pare rău, tresări el. Nu, nu sunt. Sunt doar plictisit, asta-i tot. Ştii că, de fapt, abia aştept să-mi iau examenele. Asta o să se termine după ce le iau. După aceea o să fiu un bun poliţist.

— Abia aştept să văd ceremonia de absolvire.

— Nu cred că e atât de grozavă. Primarul ne dă o pereche de epoleţi închişi la culoare, asta-i tot.

— Da, dar e la Palatul Orchard şi toţi poliţiştii stagiari din oraş vor fi acolo, şi familiile lor vor asista. E un eveniment important, Edeard, nu-l minimaliza.

— N-am avut intenţia. Crezi că vei reuşi să ajungi?

— Sigur că voi veni. Maica Gallian aprobă evenimente oficiale ca acesta. I-am spus deja despre ceremonia de absolvire.

— Hei, examenele nu sunt uşoare, să ştii.

— O să le iei, Edeard. O voi ruga pe Madona să-ţi dea întrebări simple.

— Mulţumesc! Poţi obţine acest weekend?

— Nu sunt sigură. E destul de greu cu slujba principală pentru…

Nişte ţipete mânioase venind din faţă îl făcură pe Edeard să privească în jur. Televederea lui putea simţi mai multe minţi inflamate de furie. În jurul lor erau alte minţi aprinse de o determinare acidă, începură să se mişte mai repede, şi mai repede.

Strigătele reverberau sub copertine.

— Opreşte-i!

— Hoţii. Hoţii!
— Kavine este rănit.
— Hoţi în piaţă!
Strigăte identice prin televorbire inundau eterul. Imagini de chipuri se ciocneau în mintea lui Edeard. Prea multe şi prea neclare ca să aibă vreun sens.
Televederea i se învârti în jurul locului agitaţiei, focalizând pe centru. Nişte bărbaţi alergau, azvârlindu-şi braţele larg spre oamenii care mişunau în jur. Ţineau strâns în mâini nişte lame lungi de metal, măturând larg, ţinând toată lumea la distanţă. Accente de frică bolboroseau în zarva televorbirii.
— Asta e pentru noi! strigă sergentul Chae. Haide. Poliţia! Faceţi loc! Vine poliţia! Televorbirea îi era direcţionată astfel încât să-i avertizeze pe oamenii care se plimbau printre tarabe. În acelaşi timp ţipa cu glas tare. Începu să alerge. Edeard îl urmă imediat, la fel şi Macsen şi Kanseen.
— Mişcă-te! Dă-te la o parte!
După un moment de şoc, Boyd decolă după ei. Dinlay îngheţă, mintea lui radiind spaimă.
Edeard gonea acum, ţinându-se aproape de Chae. Oamenii săreau din calea lor, lipindu-se de tarabe pentru a le deschide calea. Femeile ţipau. Copiii strigau, excitaţi şi temători. Hoţii din faţa lor făceau încă gălăgie.
— Amintiţi-vă, acţionaţi împreună, le spuse Chae prin televorbire remarcabil de calm. Cel puţin doi în orice moment, nu vă separaţi. Păstraţi scuturile sus.
Edeard îşi trimise ge-vulturul să zgârie cerul, îndreptându-se spre marginea pieţei, pe unde hoţii ar fi trebuit cu siguranţă să iasă. Fiecare stradă de dincolo de acoperişul ondulat de copertine era acoperită de arbori frumoşi de saffcherry, ale căror flori de culoare roz şi albastru blocau orice vedere asupra pavajului şi a oamenilor de jos. Televederea lui era concentrată pe infractorii care accelerau de la locul jafului. Erau patru, trei dintre ei înarmaţi cu lame de cuţit, în timp ce al patrulea ducea un fel de cutie. Din ceea ce putea simţi Edeard, era plină de metal. Şi o mulţime din tarabele din jur etalau bijuterii.

Chae îşi trase bastonul în timp ce se repezeau într-un grup de oameni adunat în jurul a două tarabe răsturnate. Un om întins pe jos gemea şi se zvârcolea, sângerând.

— Madona! exclamă Chae. În regulă, liniştiţi-vă, lăsaţi-i aer. Scotoci după trusa lui medicală şi îngenunche lângă negustorul căzut. Un doctor? întrebă televorbirea lui Chae, acoperind gălăgia generală. Există vreun doctor în piaţa meşteşugarilor din Silvarum? Un om este rănit.

Televederea lui Edeard era încă pe urma tâlharilor.

— Haideţi, strigă la Macsen şi Kanseen.

— Unde? întrebă Macsen. I-am pierdut.

— Au ajuns doar la marginea pieţei. Strada Albaric. Încă îi simt. Se strecură prin aglomeraţie.

— Edeard, nu! ţipă Chae după el.

Edeard aproape că se opri la comandă, dar pur şi simplu nu-i putu ignora pe hoţii care fugeau. *Încă îi putem prinde.* Aceasta ar putea fi prima lor arestare adevărată. Până în prezent în cele patru luni de stagiu nu făcuseră decât să-i îndepărteze pe beţivi de pe străzi şi să-i despartă pe bătăuşi. Nicio sarcină adevărată de poliţist. Se repezi de-a lungul unui pasaj îngust, printre rândurile de tarabe. Macsen şi Kanseen alergau după el.

— Vino înapoi, urlă Chae.

Ignorarea sergentului trimise un fulger de bucurie vinovată de-a lungul nervilor lui Edeard.

Negustorii îi ovaţionau pe cei trei poliţişti stagiari care goneau prin piaţă. Edeard şi Macsen foloseau televorbirea pentru a le ordona oamenilor să se dea la o parte. În general, funcţiona, reuşind să se apropie de hoţii care fugeau înaintea lor.

Ge-vulturul lui Edeard se năpusti în jos peste copacii de saffcherry din strada Albaric, cu aripile la câţiva centimetri deasupra ţesăturii de flori. Cei patru hoţi tropăiau pe pavajul de dedesubt, îndreptându-se direct spre Marele Canal Principal. Cuţitele erau mascate ca să nu atragă atenţia. Chiar şi aşa, mintea oamenilor din jurul lor pulsa de curiozitate şi nelinişte.

— Unde se duc? întrebă Kanseen.

— Trebuie să fie canalul, răspunse Macsen. Televorbirea îi era inundată de euforie.

Edeard văzu în cele din urmă în faţă capătul pieţei, plafonul din pânză cu dungi lăsând loc unei străluciri vagi de lumină solară filtrată de flori.

— Îl puteţi localiza pe oricare alt poliţist? întrebă el.

— Madona, nu pot decât să mă uit pe unde calc, se plânse Macsen.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Kanseen, toată numai teamă şi îndoială.

— Să-i opresc, spuse Edeard. *Nu era evident? Ce era în neregulă cu ea?*

— Sunt mai mulţi. Şi au cuţite.

— O să-i dobor, mârâi.

Incertitudinea ei pluti departe de el, de parcă era doar un alt reper de pe stradă lăsat în urmă.

Se apropiau rapid acum. Strada Albaric era aproape pustie, comparativ cu piaţa aglomerată, permiţând poliţiştilor să gonească înainte, împingându-i ocazional pe pietonii recalcitranţi. Ge-vulturul fulgeră printre ultimii copaci de saffcherry. Îi arătă lui Edeard o stradă care se termina brusc la marginea Marelui Canal Principal. Canalul mare, navigabil, se întindea în ambele direcţii, tăind oraşul în două. Departe, la vest, era Bazinul Birmingham care intersecta Canalul de Centură, în timp ce spre est Marele Bazin forma un nod cu Canalul Zborului şi Canalul Pieţei. Erau doar două poduri între Silvarum şi Padova, cartierul aflat de cealaltă parte. Unul lângă fiecare bazin. Ca toate podurile de peste Marele Canal Principal, erau înguste şi abrupte. Cei mai mulţi oameni preferau să folosească o gondolă pentru a traversa cei o sută cincizeci de metri de apă. Câţiva inşi se îngrămădeau la o platformă de ancorare la capătul străzii.

— I-am ajuns, exclamă Edeard. Acum nu mai au unde să fugă.

Starea de spirit victorioasă i se topi brusc când cei patru tâlhari o luară rapid în jos pe treptele de lemn ale platformei şi se urcară într-o gondolă care îi aştepta. Părea şleampătă şi prost întreţinută, faţă de ambarcaţiunile care alunecau în mod normal de-a lungul căilor navigabile ale oraşului, cu vopseaua spălăcită zgâriată şi o copertină zdrenţuită. Doi gondolieri stăteau în picioare în spate, fiecare ţinând câte o prăjină.

— Oh, Honious!

— Ce-i? întrebă Kanseen. Era roşie şi respira cu greu, dar încă mai ţinea pasul.

— Barca, gâfâi din nou spre ea. Haide, îi mai putem prinde.

Chiar în faţa lui, o femeie în vârstă cu înfăţişare de doamnă nobilă, într-o rochie alb-negru, umflată, şi anturajul ei de tinere servitoare ieşeau dintr-unul din restaurantele de Înaltă clasă din strada Albaric. Cererea lui prin televorbire de a i se face loc păru să nu fie înregistrată de niciuna dintre ele. O ocoli pe bătrâna doamnă, înjurând. O mână telekinetică îl plesni ca pe o insectă enervantă. El o străfulgeră cu o privire exasperată.

Ge-vulturul spirala în sus, supraveghind gondola care se depărta de platformă, intrând în mulţimea de ambarcaţiuni ce pluteau de-a lungul canalului mare. Gondolierii erau nişte amărâţi, dar îşi cunoşteau meseria. Cu două prăjini disponibile şi lucrând în tandem, în curând se mişcau mult mai repede decât orice altceva pe apă. Cei patru hoţi se prăbuşiseră pe bănci şi începuseră să râdă.

Edeard, Macsen şi Kanseen se năpustiră până la marginea canalului, fiind periculos de aproape de a se răsturna în apă, în timp ce se opreau în partea de sus a platformei de lemn.

— Ticăloşilor! strigă Macsen la ei.

Unul dintre cei doi gondolieri îşi săltă canotiera cu panglici verzi şi albastre dându-i un salut batjocoritor. Erau deja la douăzeci de metri în aval. Edeard ştia cu certitudine că vor parcurge tot drumul până la Sampalok, iar negustorul rănit va fi ruinat.

— Ajută-ne, îi ceru el unui gondolier care acostase mai jos. Du-ne după ei.

Era o gondolă de lux cu vopseaua neagră strălucind în soarele după-amiezii. Copertina era brodată cu o creastă de pasăre roşie. Cumva Edeard ştiu că îi aparţinea bătrânei din spate.

— Nicio şansă, amice, îi strigă gondolierul. Aceasta este gondola privată a doamnei Florell.

O clipă, Edeard se gândi să-l împingă în canal, să confişte ambarcaţiunea şi să pornească în urmărire. Numai că nu a avea nicio idee despre cum se foloseşte prăjina unei gondole.

— Cineva trebuie să ne ajute, strigă cu glas şi televorbire.

Atrase câteva priviri curioase din partea gondolierilor de pe canal. Dar nimeni nu-l întrebă ce vrea.

Un cor batjocoritor ajunse la el peste apă. La treizeci de metri distanţă, tâlharii se aplecau peste copastie, fluturându-şi mâinile. Edeard se uită la duşmanii săi cu o furie care-i îngheţă sângele. Le zâmbi înapoi cu sălbăticie. Unele indicii despre furia lui trebuie să fi fulgerat în afară. Macsen şi Kanseen făcură un pas înapoi. Batjocura încetă.

Edeard se întinse cu a treia mână şi smulse cutia de la omul care o ţinea. Mâinile acestuia bătură aerul în zadar, cutia era ridicată la trei metri deasupra gondolei. Hoţii îşi întinseră mâini telekinetice, încercând să o recupereze.

— Asta-i tot ce puteţi? îi batjocori Edeard.

Nu reuşiră nici măcar să-i clatine strânsoarea.

Persoanele de pe gondolele din apropiere priveau în tăcere la cutia care plutea în derivă, încet prin aer. Zâmbetul lui Edeard deveni crud când aceasta ateriză uşor la picioarele lui. Îşi încrucişă braţele satisfăcut.

— Să nu mai puneţi piciorul în cartierul nostru! spuse prin televorbire către gondola care se depărta. Niciodată!

— Eşti mort, căcăciosule! veni răspunsul.

Edeard îşi apăsă a treia mână în jos pe arcul gondolei, făcând-o să se balanseze alarmant de tare. Dar era prea departe acum ca să o mai poată răsturna, iar cei şase ridicară în grabă un scut suficient de puternic ca să-l devieze.

Macsen începu să râdă. Mâna îi veni grea pe umărul lui Edeard.

— Oh, Madona, eşti cel mai tare, Edeard, absolut cel mai tare! Le-ai văzut feţele?

— Da, recunoscu Edeard cu un zâmbet malign.

— Nu vor uita ziua de azi, spuse Kanseen. Dumnezeule, Edeard, trebuie să-i fi speriat de moarte.

— Să sperăm că-i aşa.

Le zâmbi prietenilor lui, foarte mulţumit că evenimentul pe care tocmai îl împărtăşiseră îi legase şi mai mult. O umbrelă de soare dantelată îi lovi braţul într-o parte.

— Au!

Aparţinea bătrânei pe care o împinseseră mai devreme.

— În viitor, tinere, vei afişa corect curtoazia cuvenită celor mai în vârstă şi superiori ţie, se răsti ea la el. Ai fi putut să mă răstorni după cum goneai cu un dispreţ total faţă de oricine altcineva. Şi asta la vârsta mea. Nu m-aş mai fi putut ridica.

— Da, doamnă. Îmi pare rău.

— Doamna Florell! spuse ea, vocea tremurată ridicându-i-se cu o octavă din pricina indignării. Nu te preface că nu ştii cine sunt.

Edeard îl putea auzi pe Macsen chicotind înfundat în spatele lui, ca şi când şi-ar fi ţinut o mână peste gură.

— Da, doamnă Florell.

Ochii ei se îngustară cu suspiciune. Edeard gândi că părea cel puţin la fel de bătrână ca maestrul Solarin.

— O să te raportez nepotului meu, spuse ea. A fost o vreme în acest oraş când poliţia avea oameni decenţi în rândurile sale. Este clar că vremea aceea a trecut. Acum dă-te la o parte din calea mea.

El nu se afla, de fapt, *în calea ei,* dar făcu un pas înapoi, oricum. Bătrâna trecu de el, măturându-l cu un vârtej din fusta mare ca un cort, ca să coboare treptele platformei la care era amarată gondola. Anturajul o urmă cu minţile imaculat ecranate. Două servitoare tinere îi aruncară zâmbete amuzate. Toate se aşezară apoi în gondolă.

— Vezi, spuse Macsen, punându-şi braţul în jurul umerilor lui Edeard. Asta e adevărata noastră recompensă de la populaţia recunoscătoare.

— Cine e *asta?* scânci Edeard.

Ceea ce-l făcu pe Macsen să râdă din nou.

— Tu chiar nu ştii, nu-i aşa? spuse Kanseen neîncrezătoare.

— Nu.

— Printre alte legături de familie, doamna Florell este mătuşa primarului.

— Oh! Presupun că nu e bine, atunci?

— Nu. Fiecare primar din ultimul secol a fost o rudă sau alta de-a ei. Ea este, practic, cea care decide pe cine va alege Marele Consiliu.

Edeard clătină din cap şi se uită la gondola de jos. Doamna Florell dispăruse sub copertină. Gondolierul îi făcu cu ochiul şi porni.

— Să ne întoarcem, spuse Edeard.

Un Macsen vesel se aplecă să ridice cutia. Îi aruncă lui Edeard încă o privire când simţi greutatea.

— Simt o grămadă întreagă de colane aici. Trebuie să fie de aur.

— Sper că e în regulă, spuse Edeard.

— Chae? întrebă Kanseen. Părea uşor nervoasă.

— Nu. Negustorul.

— Oh, da. Aşa e.

Sus, deasupra Marelui Canal Principal, ge-vulturul se înălţa alene pe un curent termal, urmărind gondola hoţilor, care se grăbea spre Sampalok.

***

Când Edeard şi colegii lui ajunseră înapoi la locul jafului, mulţimea aproape se împrăştiase. Câţiva negustori cu şorţurile lor distinctive verde-închis se agitau în jurul tarabelor pe care le ridicaseră din nou, rearanjându-şi mărfurile. Boyd şi Dinlay ajutau la fixarea copertinei care se rupsese chiar deasupra, atunci când tarabele fuseseră răsturnate.

Negustorul rănit era încă la pământ. O femeie se ocupa de el. Era îngenuncheată lângă pacientul ei, cu o geantă de medic deschisă la picioare. Doi tineri ucenici o ajutau. Negustorul cu pieptul bandajat era între ei, iar femeia-medic stătea perfect nemişcată, cu ochii închişi, cu mâinile presate uşor pe bandaje în timp ce opera prin telekinezie carnea ruptă de dedesubt, manipulând vasele de sânge şi ţesuturile. Faţa distinsă îi era încreţită de concentrarea intensă. Din când în când murmura câte o instrucţiune pentru ucenicii ei, care îşi aplicau telekinezia urmându-i indicaţiile.

Edeard privea cu atenţie, încercând să simtă şi cu televederea. Bătrâna doctoriţă Seneo nu folosea a treia mână pentru a opera, deşi Fahin îi spusese întotdeauna că tehnica era prezentată în manualele breslei.

— Voi trei sunteţi OK? întrebă Boyd prin televorbire.

— Desigur, replică Macsen.

Boyd aruncă o privire către Sergentul Chae care vorbea cu un grup de negustori.

— Aveţi grijă, mormăi el.

Chae mărşălui spre ei, cu o mască de furie pe faţă. Edeard avea impresia că cizmele sergentului vor lăsa urme imprimate în pavajul gri-maroniu al pieţei pe care îl striveau cu o putere teribilă. Fără să înţeleagă prea bine cum, Edeard se trezi în faţa lui Macsen şi a lui Kanseen.

— Credeam că ţi-am dat un ordin direct, spuse Chae pe un ton ameninţător.

Toată bucuria lui Edeard că a recuperat cutia se evaporă.

Nu-şi închipuise că Chae va fi atât de furios. Era pentru prima dată când sergentul nu făcea nicio încercare de a-şi ascunde sentimentele.

— Dar, sergent…

— Ţi-am spus sau nu să te opreşti?

— Păi… Da. Dar…

— Deci m-ai auzit?

Edeard îşi plecă încet capul.

— Da, sergent.

— Deci m-ai desconsiderat. Nu numai asta, dar ai pus siguranţa ta şi a colegilor tăi în pericol. Oamenii aceia erau membrii unei bande şi erau înarmaţi. Şi dacă aveau pistoale?

— Am recuperat-o, anunţă Macsen sfidător.

— Ce?

— Am luat-o înapoi de la ticăloşi, spuse cu voce tare Macsen.

Se întoarse uşor, astfel încât să fie cu faţa la grupul de negustori şi ridică încântat cutia.

Explozia de uimire a mulţimii din piaţă îl surprinse pe Edeard. Sergentul Chae era, de asemenea, redus la tăcere, deşi continua să se holbeze la poliţişti. Macsen se îndreptă spre cei aflaţi lângă rănit.

— Poftim, spuse el şi le întinse cutia.

Unul dintre cei mai tineri, cu un şorţ verde, păşi în faţă.

— Eu sunt Monrol, Kavine este unchiul meu. Asta e ce au furat de la el. Răsuci discul încuietorii cu câteva mişcări precise, iar capacul ţâşni în sus, deschizându-se. Totul e aici, spuse el

zâmbind şi arătă cutia deschisă spre piaţă. Totul. Au adus-o înapoi. Poliţiştii au adus-o înapoi.

Cineva începu să aplaude. În curând privitorii i se alăturară. Fluiere de aprobare tăiau aerul, apoi cei trei poliţişti fură brusc înconjuraţi de bărbaţi şi femei în şorţuri verzi. Le strângeau mâinile, îi băteau pe spate. Monrol, radiind de bucurie, îl îmbrăţişă pe Macsen, apoi pe Kanseen. Edeard fu de asemenea tras în îmbrăţişarea lui.

— Mulţumesc, mulţumesc!

— Sergent Chae, explodă o voce profundă.

Negustorii tăcură în timp ce Setersis ieşea în faţă.

Edeard îl mai văzuse de câteva ori înainte, de obicei atunci când i se plângea lui Chae despre raritatea patrulelor de poliţişti din piaţă. Setersis era şeful asociaţiei negustorilor proprietari de tarabe din Silvarum şi, datorită acestui fapt, avea un loc în Consiliul Comercianţilor oraşului. Ca atare, avea o influenţă politică aproape la fel de mare ca a unui maestru din Consiliul Breslelor.

— Am auzit bine? întrebă Setersis. Poliţiştii au venit, în sfârşit, în ajutorul nostru?

Pentru prima dată, Chae părea nesigur.

— Am putut fi de folos. Se opri uitându-se la Edeard şi afişă o expresie aproape de simpatie. Eram pe punctul de a le cere membrilor mai nesăbuiţi ai patrulei mele să raporteze ce s-a întâmplat în timpul urmăririi.

— Membri nesăbuiţi, nu-i aşa? Setersis zâmbi către cei trei poliţişti stagiari. Da, sunteţi tineri, nu?

Bravo vouă! Dacă am fi avut mai mulţi poliţişti cu boaşe, nu am fi fost în starea jalnică în care suntem. Iertare, fata mea.

— Sigur, spuse Kanseen graţios.

— Haideţi, atunci, spuneţi-mi ce s-a întâmplat. Aţi reuşit să scăpaţi din întâmplare gunoiul în canal?

— Nu, domnule, spuse Edeard. Mă tem că au reuşit să scape cu o gondolă. S-au îndreptat spre port.

Ceva îl făcu să se oprească şi să nu menţioneze că ge-vulturul lui îi arătase cum hoţii trecuseră deja de Bazinul Pădurii şi se apropiau de Sampalok.

— Niciunul dintre gondolieri nu ne-a ajutat, îi scăpă lui Macsen.

— I-am rugat.

— Ha! Filişobolani cu înfăţişare umană, mormăi Setersis. Totuşi, aţi făcut o treabă bună. Nu-mi amintesc când s-a întâmplat ultima dată ca un poliţist să recupereze bunurile furate. Îi trimise lui Chae o privire plină de înţelesuri. Buzele sergentului se strânseră. Aveţi mulţumirile mele. Sunt sigur că toţi colegii mei proprietari de tarabe vă vor arăta aprecierea lor data viitoare când veţi patrula în piaţă.

Edeard ştia că rânjea ca un prost. Nu avea importanţă, la fel făceau şi Macsen şi Kanseen. Îl surprinse apoi cu vederea pe Dinlay care arăta de parcă tocmai îi murise cea mai apropiată rudă.

Imediat ce medicul anunţă că Kavine va fi bine, Chae declară că patrularea s-a încheiat şi că se întorc la staţia Jeavons. Îi conduse afară din piaţă fără un cuvânt. Edeard nu-şi putea da seama dacă erau serios în încurcătură sau nu, mintea sergentului era perfect protejată.

Macsen îi trimise lui Boyd o întrebare directă prin televorbire, pe care o împărtăşi cu Edeard şi Kanseen:

— Ce-a spus Chae?

— Nu prea multe, răspunse Boyd, tot pe furiş. A strigat după voi să vă opriţi. Atunci când niciunul dintre voi nu se întoarse, s-a concentrat doar pe primul ajutor pentru negustorul rănit. A trebuit să-i ţin carnea strâns ca să încetinesc sângerarea. Madona! Am crezut că o să leşin acolo, era atât de mult sânge. Monrol spuse că l-au lovit de câteva ori cu cuţitul ca să-l facă să dea drumul cutiei. Îmi doresc să fi plecat cu tine în loc de asta, dar am ezitat în prima secundă, îmi pare rău.

— Nu trebuie, spuse Edeard. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama cât de prost am fost. Chae avusese dreptate.

— Ce! exclamă Macsen cu voce tare.

Se uită la Chae, dar sergentul nu părea să-i bage în seamă.

— Erau patru şi aveau cuţite, şase dacă-i numeri şi pe gondolieri. Am fi putut fi ucişi şi ar fi fost vina mea.

— Am recuperat cutia.

— Noroc. Asta-i tot. Pur noroc. Madona ne-a zâmbit astăzi. N-o va face şi mâine. Trebuie să acţionăm ca nişte adevăraţi poliţişti. Să rămânem împreună, să lucrăm ca o echipă.

Macsen clătină din cap exasperat. Edeard ridică din umeri vinovat spre Kanseen.

— Am venit cu tine, îi spuse ea. M-am lăsat purtată de val. Nu încerca să spui că a fost numai vina ta.

El aprobă din cap. În faţă, Chae mărşăluia încă, fără să se uite în jur, cu spatele rigid. Alături de el, Dinlay mergea evitând orice comunicare cu prietenii săi. Când se întoarseră în piaţă de la Marele Canal Principal, toţi trei erau triumfători. Acum întreaga lor stare de spirit era grav inversată. În clipa aceea lui Edeard îi venea să se întoarcă şi să părăsească oraşul. Avea să fie groaznic la secţie, era sigur.

— Ăsta nu e genul de atitudine pe care ar trebui s-o aibă un erou la întoarcere, îi spuse Salrana, televorbirea ei transmiţându-i foarte multă îngrijorare.

Edeard îşi dădu capul pe spate pentru a trimite un zâmbet timid către cer.

— Îmi pare rău. Deşi am reuşit, de fapt. Am alungat nişte tâlhari dintr-o bandă.

— Ştiu! Am televăzut tot timpul. Ai fost grozav, Edeard. Îmi doresc să fi ales să mă fac şi eu poliţist.

— Sergentul nostru nu crede asta. Şi, ce e mai rău, are dreptate. Nu ne-am comportat corect.

— I-ai spus asta şi negustorului?

— Nu asta e ideea.

— Ba este, Edeard. Te-ai descurcat bine azi. Nu contează cum ai făcut-o. Ai ajutat pe cineva. Madona a văzut, şi ea va fi mulţumită.

— Uneori trebuie să faci ce e greşit… a şoptit. O bună parte din buna dispoziţie îi reveni în timp ce încerca să-şi imagineze ce ar avea Akeem de spus despre toate regulile şi procedurile lui Chae. Ar fi fost scurt şi foarte succint, ştia el.

— Ce? întrebă Salrana.

— Nimic. Dar îţi mulţumesc. O să mă întorc la secţie acum şi o să fac tot ce este nevoie pentru a îndrepta lucrurile cu sergentul meu.

— Sunt întotdeauna atât de mândră de tine, Edeard. Vorbeşte cu mine în seara asta, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Vorbim. Îţi promit!

Când ajunseră înapoi la secţie, mânia lui Chae părea să fi dispărut. Edeard se aştepta să se strige la el de îndată ce trecea de porţile mari. În loc de asta Chae stătea acolo cu o expresie cu adevărat obosită. De data aceasta ecranarea îi alunecase suficient pentru ca Edeard să simtă cât de obosite îi erau gândurile.

— Sala mică, spuse el echipei.

Ceilalţi tropăiră conştiincios în clădire. Edeard aşteptă până când trecură de uşă.

— A fost vina mea, îi spuse lui Chae. Le-am cerut celorlalţi să mă urmeze. Nu v-am ascultat şi am ignorat procedura.

Chae îl studie, mintea devenindu-i din nou de nepătruns.

— Ştiu. Acum vrei să ghiceşti ce se va întâmpla dacă Setersis aude că v-am tras tuturor o papară?

— Ne-ar lua, probabil, partea?

— Exact. Acum fă bine şi creşti mai repede. Învaţă cum se ţin lucrurile în echilibru în acest oraş. Haide, trebuie să vorbesc cu voi toţi.

Ceilalţi poliţişti se ridicară în picioare când Chae intră în sala mică. Dinlay salută regulamentar.

— Apropiaţi-vă, spuse Chae. Cu a treia mână închise uşile sălii. Staţi jos.

Echipa schimbă priviri uşor nedumerite. Cu excepţia lui Dinlay, care se ţinea încă deoparte.

— Deci cum credeţi că ne-am descurcat? întrebă Chae.

— Procedură greşită, se aventură Kanseen.

— Da, procedură greşită. Dar am salvat viaţa unui negustor. Un gunoi de bandă avusese o surpriză neplăcută. Şi am recuperat marfa furată. Acestea sunt toate puncte în plus. Poliţia va fi populară în pieţele din Silvarum câteva săptămâni. Asta e bine, nu e nimic în neregulă cu asta. Pot merge chiar atât de departe încât să spun că aplicarea legii a fost întărită. Edeard?

— Domnule?

— Crezi că vulturul tău i-a urmărit până în bârlog?

— Da, domnule. I-am văzut intrând în Sampalok. E o clădire nu departe de Marele Canal Principal. Nu au ieşit încă.

— Deci noi ştim probabil unde locuiesc. Ce facem cu asta? Adunăm o echipă mare şi intrăm să îi arestăm?

— Probabil că nu.

— De ce? Au încălcat legea. Nu ar trebui aduşi în faţa unei instanţe?

— Prea mult efort pentru o infracţiune minoră, spuse Macsen.

— Asta-i drept. Deci cheamă-ţi înapoi vulturul, te rog.

— Domnule.

Trimise o comandă prin cerul de deasupra Makkathranului şi simţi cum vulturul se întoarce, direcţionându-şi aripa vertical înapoi la sol. Venea ca o săgeată înapoi peste Marele Canal.

Chae îi zâmbea ciudat.

— Poţi televorbi atât de departe?

— Domnule?

— În regulă. Acum nu sunt supărat pe tine, pe niciunul dintre voi. Deci relaxaţi-vă şi, de dragul Madonei, încercaţi să ascultaţi ce am să vă spun. Ceea ce aţi făcut azi a fost lucrul pentru care v-aţi înrolat, prevenirea activităţii infracţionale şi protejarea populaţiei din acest oraş. Asta e bine, arată că aveţi un sentiment al datoriei şi loialitate unul faţă de altul. Tehnic, e de datoria mea să vă conduc în următoarele două luni, apoi veţi fi pe cont propriu, iar eu o să o iau de la capăt cu următorul lot de tineri fără speranţă. Responsabilitatea mea faţă de voi se termină atunci. Dar ceea ce trebuie să încerc să vă insuflu înainte de a vă lăsa să vă descurcaţi singuri este un simţ al proporţiei şi poate chiar ceva conştientizare politică. Să ne gândim la asta. Membrii bandei vor fi un pic agitaţi de puterea lui Edeard şi furioşi că s-au întors cu mâna goală după ce au riscat atât de mult. Data viitoare când vor ieşi, vor încerca să se asigure că lovitura lor va fi încununată de succes. Aşa că vor merge ceva mai departe pentru a se asigura. Boyd, ce-ai face în locul lor? Cum ai proceda?

— Aş lua un pistol?

— Foarte probabil. Deci orice patrulă de poliţie îi abordează, urmează să fie împuşcată.

— Staţi puţin, spuse Edeard. Nu putem lăsa asta să ne oprească. Dacă ne va fi atât de frică să impunem legea bandelor încât să nu facem nimic, atunci ei au câştigat.

— Corect. Deci?

— Data viitoare îi alungăm, şi gata, spuse Macsen.

— Bună opţiune. Deşi răspunsul tău nu a fost, de fapt, în totalitate corect. Nu m-am comportat prea bine acolo, mai ales întrucât am fost îngrijorat pentru voi deoarece aţi fugit aşa. E o lege veche a naturii care spune că pentru fiecare acţiune există o reacţiune egală şi opusă. Dacă membrii acestor bande intră într-o piaţă în plină zi şi înjunghie un negustor, atunci trebuie să se aştepte la o reacţie din partea poliţiei. Ei au fost cei care au depăşit măsura cu această ocazie. Dar asta tot nu înseamnă că trei dintre voi pot să alerge în urmărirea a patru dintre ei. Cu sau fără cuţite şi pistoale, eraţi depăşiţi numeric. Asta are cuvântul „tragedie” scris de sus până jos. Aşa că a fost greşit. A fost, de asemenea, greşit să lăsaţi un civil rănit şi nesupravegheat. Nu v-aţi oprit să evaluaţi care este lucrul cel mai important de făcut. V-aţi lăsat, de asemenea, instinctul brut să anuleze ordinele mele, şi asta este greşeala cea mai mare, chiar dacă sunteţi convinşi că aveţi dreptate. Eu ar fi trebuit să vă instruiesc pentru a răspunde situaţiilor într-o manieră profesionistă, dar în mod clar nu am insistat suficient de mult pe asta. Acum sunt gata să trec cu vederea scăpările de astăzi, punându-le pe seama emoţiei primei încercări şi a confuziei generale. Aveţi nevoie de experienţă mai mult decât de teorie, aşa că nimeni nu va fi pedepsit şi nu vor exista acuzaţii. Dar înţelegeţi un lucru: asta nu trebuie să se mai repete. Data viitoare când ne vom confrunta cu un act infracţional în curs de desfăşurare să urmaţi strict procedura. M-am făcut înţeles?

— Da, sergent, răspunseră ei în cor.

— Atunci ne-am înţeles. Luaţi-vă liber în seara asta, duceţi-vă la Olovan’s Eagle pentru o băutură sau zece şi să fiţi din nou în această sală pentru o altă doză de teorie la prima oră, mâine-dimineaţă. Mai fac un lucru împotriva politicii mele şi am să vă spun ceva. Dacă nu o daţi complet în bară până la examenele de absolvire, toată lumea va absolvi perioada de stagiu.

***

— Am fost inutil, se plânse Dinlay. Am încremenit şi-atât. Am fost atât de inutil.

Mai dădu pe gât nişte bere.

Edeard se uită la Macsen, care se mulţumi să ridice din umeri. Erau la Olovan's Eagle de o oră, şi Dinlay spusese foarte puţine alte lucruri. În primul rând era un mic miracol că îl făcuseră să li se alăture. Nu rostise mai mult de zece cuvinte de când Chae le dăduse drumul din sala mică.

— Ai îngheţat câteva secunde, asta e tot, interveni Kanseen. Asta înseamnă că erai aproape de Chae când ne-a ordonat tuturor să ne oprim şi să-l ajutăm pe proprietarul standului. Nu puteai face nimic altceva.

— Ar fi trebuit să-l ignor, aşa cum aţi făcut voi. Nu am făcut-o. Am eşuat.

— Oh, dulce Madona! mormăi Kanseen şi se aşeză din nou în scaunul ei.

Purta o rochie alb-albastră cu flori portocalii. Nu era cea mai elegantă îmbrăcăminte pe care o văzuse Edeard în Makkathran, nici cea mai nouă, dar arăta bine în ea. Părul scurt o făcea diferită de toate celelalte fete, care îl purtau lung, aşa cum era la modă. Dar lui îi plăcea mai degrabă aşa, i se potrivea, îi scotea în evidenţă nasul un pic plat şi ochii subţiri, verde-închis. Acum, când o cunoştea de câteva luni, nu i se mai părea la fel de intimidantă ca la început. Nu că s-ar fi gândit la ea altfel decât ca la o colegă şi prietenă.

— Nimeni nu a eşuat, spuse Edeard. În după-amiaza asta a fost haos, asta-i tot. Şi l-ai ajutat pe Chae cu negustorul.

— Am încremenit, replică Dinlay amărât. V-am dezamăgit pe toţi. Mi-am dezamăgit familia. Ei se aşteaptă să fiu căpitanul secţiei în zece ani, ştiţi asta. Tatăl meu aşa a făcut.

— Hai să mai luăm un rând, spuse Macsen.

— Oh, da, asta va rezolva totul, replică Kanseen acru.

Macsen îi făcu cu ochiul, apoi fulgeră comanda prin televorbire către una dintre chelneriţe. Trebuie să fi spus şi altceva. Edeard o surprinse aruncându-i un zâmbet prefăcut de indignare.

Oare cum face asta? Nu e ceea ce spune, e toată atitudinea lui. Şi eu de ce nu pot s-o fac? Edeard se lăsă pe spate pentru a-

i face prietenului său o examinare critică. Macsen stătea în mijlocul unei canapele mici, cu Evala de o parte şi Nicolar de cealaltă. Ambele fete erau sprijinite de el. Râdeau la glumele lui şi suspinau, şi chicoteau în timp ce le povestea ce se întâmplase în piaţă, o poveste extravagantă cu emoţii şi vitejie pe care Edeard nu prea o recunoştea. Considera că Macsen era destul de chipeş, cu părul şaten-deschis şi maxilarul plat. Ochii lui căprui erau în mod constant plini de un amuzament aproape obraznic, care reprezenta o atracţie suplimentară. Ajuta şi faptul că era întotdeauna bine îmbrăcat, ori de câte ori ieşeau. În seara asta îşi trăsese nişte pantaloni cafenii croiţi din cea mai moale piele de căprioară cu o curea împletită din fire negre din piele. Cămaşa de satin de culoarea cerului senin se zărea de sub un frac de culoarea smaraldului.

Vezi, nu aş avea curajul să port o combinaţie de genul asta, dar el o etalează perfect. Întruchiparea juniorului unei familii importante.

De fapt, ceilalţi arătau cam şters în comparaţie cu el. Edeard era de obicei destul de mulţumit cu sacoul lui negru, pantalonii ajustaţi şi cizmele până la genunchi. Acum însă fusese retrogradat drept prietenul sărac de care fetelor lui Macsen le părea rău şi încercau să-l împerecheze cu propria prietenă caz de caritate. Pe care notă… Edeard încercă să nu se holbeze la Boyd, care stătea pe partea opusă a mesei, cu o expresie vrăjită pe faţă. Clemensa se afla lângă el, trăncănind despre ziua ei. Era, practic, de aceeaşi înălţime cu Boyd şi trebuie să fi avut, de asemenea, aproape aceeaşi greutate. Edeard nu-şi putea împiedica ochii să-i alunece mereu la decolteul foarte adânc al rochiei de fiecare dată când se apleca, ceea ce se întâmpla ciudat de des.

Chelneriţa apăru cu tava cu bere comandată de Macsen. Dinlay se întinse imediat după halba lui. Edeard se scotoci după punga cu bani din buzunar.

— Oh, nu, e rândul meu, spuse Macsen. Puse cu a treia mână câteva monede pe tava goală. Mulţumesc, spuse el sincer.

Chelneriţa îi zâmbi. Evala şi Nicolar se lipiră mai strâns de el.

Edeard oftă. *Şi mai este şi-atât de politicos de fiecare data. Asta e ceea ce trebuie?*

— Boyd, strigă cu voce tare Macsen. Închide gura, omule, salivezi.

Boyd îşi adună repede maxilarul şi se uită la Macsen. O roşeaţă strălucitoare i se urcă pe faţă.

— Nu-l băga în seamă, spuse Clemensa.

Îşi duse apoi o mână la obrazul lui Boyd, îi întoarse capul şi-l sărută.

— Unei fete îi place atunci când un bărbat îi acordă atenţie.

Edeard crezu că Boyd o să leşine de fericire.

— Trebuie să plec, murmură Dinlay. Mă întorc într-un minut.

Se ridică şi se legănă nesigur, îndreptându-se apoi spre arcada din partea din spate a sălii, unde erau toaletele.

Faptul că existau toalete la un etaj superior fu una dintre numeroasele revelaţii despre clădirile oraşului, cu care Edeard avu nevoie de timp să se obişnuiască. Dar şi taverna care se întindea pe mai multe etaje era, de asemenea, o noutate. Ca şi lumina palidă-portocalie ce radia din tavan şi care era aproape la fel de strălucitoare ca lumina zilei. În prima noapte când a vizitat Olovan's Eagle, se întrebă de ce nu existau paie pe podea. Viaţa în oraş era atât de *civilizată.* Aici la căldură, lângă o fereastră de unde putea vedea luminile din exterior ce se întindeau tocmai până spre Marea Lyot, cu berea bună în faţă, stând confortabil cu prietenii săi, îi venea greu să potrivească toate astea cu crima şi bandele care umbreau străzile de afară.

— Ce faci? şuieră Kanseen la Macsen. A băut deja prea mult.

— Cel mai bun lucru pentru el. Nu ţine la băutură, încă două halbe şi va adormi. Următorul lucru pe care îl va şti o să fie mâine şi vom fi atât de ocupaţi că nu va avea timp să se bosumfle. Asta e tot ce ne trebuie ca să-l ajutăm să treacă de seara asta.

Kanseen părea gata să protesteze, dar nu ştia cum. Se uită la Edeard.

— Are sens, recunoscu el.

Macsen mai trimise o comandă la chelneriţă.

— Ficatul meu trebuie să se sacrifice ca să-l putem duce pe Dinlay la absolvire, se plânse Kanseen.

— În poliţie ne susţinem unul pe altul, spuse Edeard şi îşi ridică halba. În memoria ficaţilor noştri. Cine are nevoie de ei?

Băură pentru asta.

— Nu vă faceţi griji, spuse Macsen. Am aranjat totul. Berea noastră este îndoită cu apă. Dinlay are două măsuri de vodcă în fiecare halbă.

Chiar şi Kanseen a trebuit să râdă. Îşi ciocni halba cu a lui Macsen.

— Eşti atât de...

— Splendid de rău? sugeră Edeard, uitându-se la halba lui cu o privire stupefiată. *Asta-i diluată? Nu mi-am dat seama, are acelaşi gust.*

— Bine zis, răspunse ea.

— Vă mulţumesc. Macsen îşi puse mâinile pe umerii fetelor şi le trase spre el, sărutând-o întâi pe Evala, apoi pe Nicolar.

— Nu numai pentru seara asta trebuie să ne facem griji, spuse Boyd.

— Boyd al nostru trebuie să-şi facă griji pentru seara asta? o întrebă Macsen pe Clemensa.

Ea îi aruncă lui Boyd o privire înfometată.

— Cu siguranţă nu. După ce aţi făcut azi, sunteţi toţi eroi în cartea mea. Asta cere o mulţime de recompense.

— O să vrea să dovedească de ce este în stare, spuse Boyd.

— Nimic din ce-a zis sergentul nu o să-l reţină. Data viitoare când vom da peste o luptă sau un jaf, Dinlay va fi primul dornic să-l înveţe minte pe tipul cel rău.

— Şi eu m-am gândit la asta, replică Edeard.

— Va trebui să fim pregătiţi, spuse Kanseen. Nu-l putem reţine, asta ar face mai rău. Dar putem fi acolo cu el.

— Toţi împreună, adăugă Macsen, apoi îşi ridică halba. Cu orice preţ.

— Cu orice preţ, toastară ei în cor.

Edeard încă nu putea simţi gustul apei.

***

Cele patru ge-maimuţe ale secţiei de poliţie Jeavons mergeau încet de-a lungul străzii, arătând ca nişte ciocli în timp ce îl cărau pe Dinlay beat criţă către patul său din dormitorul comun.

Kanseen se tot uita înapoi pentru a le verifica.

— Crezi că va fi bine?

— Nu chiar, spuse Edeard. Dacă Macsen nu a minţit referitor la vodcă, o să aibă o mahmureală de la Honious mâine-dimineaţă.

Se întoarse pentru a inspecta şi el ge-maimuţele. Folosirea lor nu era soluţia ideală, dar era mai bine decât să-l care el şi Kanseen pe Dinlay tot drumul.

Boyd şi Macsen rămăseseră la tavernă cu fetele. Erau camere private la etaj pe care, fără îndoială, le vor folosi în acea noapte. Edeard încearcă să-şi controleze invidia.

— Macsen! exclamă ea.

— Nu e aşa de rău. De fapt, aş prefera să-l am pe el alături decât pe Dinlay.

— Ce alegere!

— Iar tu eşti de preferat înaintea tuturor.

Toată berea aceea şi acum aerul tămăduitor al nopţii îl făceau să-şi simtă capul uşor. De asta trebuie să o fi zis.

Kanseen nu spuse nimic o vreme, în timp ce mergeau de-a lungul străzii lungi, aproape pustii.

— Nu caut pe nimeni acum, zise ea solemn. M-am despărţit de un bărbat. Am fost logodiţi. S-a… s-a încheiat prost. Voia o fată drăguţă tradiţională, una care să-şi cunoască locul.

— Îmi pare rău. Dar trebuie să spun că e pierderea lui.

— Mulţumesc, Edeard.

Mai merseră o vreme, umbrele mişcându-se şi ele când treceau pe lângă peticele de lumină de culoare portocaliu-deschis de pe faţadele clădirilor.

— Nu-mi dau seama ce-i cu tine, spuse ea încet. Nu vorbesc doar despre cât de puternică este a treia ta mână. Ieşi în evidenţă. Eşti ceea ce îmi imaginez că ar trebui să fie fiii familiilor nobile sau cum au fost înainte de a ajunge atât de bogaţi şi de graşi.

— Nu-i nimic nobil la mine.

— Nobleţea nu vine dintr-o linie genealogică, Edeard, vine din interior. Cum se numea satul tău?

— Ashwell, în provincia Rulan.

— Mi-e teamă că nu-mi spune nimic. Nu cunosc geografia de dincolo de Câmpia Iguru.

— Ashwell era mult mai departe, chiar la marginea ţinuturilor sălbatice. Am să-ţi arăt pe o hartă, dacă pot găsi una. Ne-a trebuit un an ca să ajungem aici.

— Dăruieşte-mi.

— Ce? Oh!

Edeard se concentră, încercând să găsească o amintire care să dea o imagine corectă despre locul său natal. Primăvara, decisese el, atunci când copacii se trezeau la viaţă, iar cerul era luminos, şi vânturile calde, ieşea împreună cu alţi copii în afara zidurilor de apărare şi urcau pe drumul lung spre vârful stâncilor de unde se uitau în jos la clădirile frumoase adăpostite dedesubt.

Auzi un oftat moale şi îşi dădu seama cât de mult se adâncise în amintire, împletind-o cu melancolie.

— Oh, Edeard, e atât de frumos! Ce s-a întâmplat? De ce-ai plecat?

— Am fost atacat de bandiţi, răspunse el rigid.

În tot timpul petrecut în dormitorul de la secţia de poliţie nu le spusese niciodată noilor săi prieteni adevărul despre Ashwell. Nu ştiau decât că îşi pierduse familia din cauza bandiţilor.

— Îmi pare rău, zise ea. Pentru prima dată renunţă la vălul din jurul gândurilor, permiţându-i să-i simtă simpatia. A fost foarte rău?

— Salrana şi cu mine am supravieţuit. Şi alţi cinci.

— Oh, Madona! Edeard. Îl apucă de braţ.

— Nu-ţi face griji. M-am împăcat cu asta. Cu excepţia faptului că mi-am pierdut maestrul, pe Akeem. Mi-e încă dor de el.

Curenţii emoţionali care îi izvorau în gânduri erau pe cât de neaşteptaţi, pe atât de puternici şi de alarmanţi. El chiar crezuse că lăsase toate aceste sentimente şi doliul în urma lui. Tot ce făcea acum era să-şi recreeze imaginea vechiului său cămin, iar sentimentele se reîntorceau în grabă la fel de puternice ca în ziua în care se întâmplase.

— Ar trebui să vorbeşti cu una dintre maicile Madonei. Dau sfaturi excelente.

— Da. Poate. Îşi făcu picioarele să meargă din nou. Haide, Chae nu cred că va fi prea îngăduitor cu noi mâine.

***

Ge-maimuţele l-au întins pe Dinlay pe saltea şi au tras o pătură subţire peste el. Acesta nu s-a trezit, a gemut doar şi s-a foit un pic. Lui Edeard nu-i mai ardea să-i scoată cizmele prietenului său, dintr-odată se simţea el însuşi incredibil de obosit. Abia a reuşit să-şi scoată propriile cizme şi pantalonii. Ge-cimpanzeii dormitorului se agitau în jur să adune hainele care trebuiau spălate.

Bineînţeles, acum când era, în sfârşit, culcat în pat, mintea îi era prea agitată pentru a-i aduce somnul râvnit de corpul său. Îşi trimise un gând la rozeta de iluminat principală modelată în tavan şi o estompă într-o strălucire de nebuloasă. Asta era aproximativ singura reacţie pe care clădirile oraşului o avuseseră vreodată la gândirea umană. Ge-cimpanzeii se liniştiră. Sunete slabe de la parter şopteau prin camera mare, goală: venirile şi plecările obişnuite ale ofiţerilor din schimbul de noapte. Edeard nu se obişnuise niciodată cu adevărat cu modul în care se curbau zidurile oraşului. În Ashwell, pereţii erau construiţi în linii drepte, cele nouă părţi ale vechii curţi a breslei fiind considerate o arhitectură destul de avangardistă. Aici, în dormitor, nişele ovale ale paturilor erau aproape camere în sine cu intrări arcuite având de două ori înălţimea lui Edeard. Îi plăcea să-şi imagineze că încăperea era, de fapt, un fel de dormitor aristocratic şi că probabil rasa care crease Makkathranul avea mai mult de două genuri. Prin urmare, aşa se explicau cele şase paturi. Ceea ce făcea din secţie o clădire importantă. Nu se putea gândi încă ce întrebuinţare ar fi putut avea labirintul – fagure de mici camere de mai jos, de la subsol, folosite acum pe post de celule pentru deţinuţi şi ca magazii.

În timp ce se gândea la asta, îşi lăsă televederea să alunece în jos, prin panorama gri translucidă a structurii secţiei. Imaginea era de aşa natură încât i se părea că-l înconjura, înghiţindu-l. Gravitaţia îi trăgea mintea, iar el se scufunda ca o fantomă prin podeaua subsolului. Erau fisuri în pământul de dedesubt, fisuri netede, care se curbau şi se îndoiau, ajungând mai adânc şi mai adânc. Unele nu erau mai largi decât degetele lui, în timp ce altele erau suficient de largi pentru a putea merge prin ele. Se ramificau şi se intersectau, formând un filigran complicat. Gândurile sale himerice le asemăna cu venele dintr-

un corp uman. Simţea pulsând apă prin mai multe dintre ele, în timp ce vânturi puternice explodau de-a lungul altora. Câteva dintre fisurile mai mici conţineau fire de lumină violet, care păreau să ardă fără a consuma vreodată zidurile fisurii, încercă să le atingă cu a treia mână, dar aceasta aluneca prin ele de parcă încerca să prindă un miraj.

Televederea i se extinse, subţiindu-se. Fisurile se răspândeau dincolo de secţie, săpând pe sub strada de afară, împletindu-se cu alte filigrane extinse, goale, care susţineau clădirile din jur. Edeard îşi ţinea respiraţia de mirare în timp ce televederea lui creştea, şi creştea. Cu cât era mai relaxat, cu atât putea percepe mai mult. Fâşii de culoare îi străluceau în minte, de parcă această lume-umbră creştea în textură. Nu mai putea simţi nici măcar dormitorul. Secţia era o mică bijuterie strălucitoare înglobată într-o spirală mare de scântei multicolore asemănătoare.

Makkathran.

Edeard experimentă miracolul gândurilor sale. Se cufundă într-o melodie în care o singură bătaie dura ani de-a rândul, coardele fiind atât de mari încât ar fi putut cutremura şi rupe pământul dacă ar fi câştigat vreodată substanţă. Oraşul dormea somnul lung al tuturor giganţilor, neafectat de tempoul frenetic demn de milă al paraziţilor umani care se târau prin extremităţile sale fizice.

Era mulţumit.

Edeard se cufundă în seninătatea sa antică şi încet-încet căzu într-un somn fără vise.

6

— Cât timp? întrebă Corrie-Lyn.

Aaron mârâi din nou, ignorând-o. Se afla în interiorul unei cuşti – sală de gimnastică – pe care cabina navei o modelase pentru el. Îşi testa flexibilitatea şi puterea părţii superioare a trunchiului proaspăt restaurat trăgând de greutăţi, împingând greutăţi, îndoindu-se, răsucindu-se, scoţând untul din el în timp ce rezistenţa îi era evaluată prin măsurarea consumului de oxigen din noile ţesuturi, a debitului de sânge, a vitezei fluxului nervos…

— Ştiai că acest Qatux poate s-o facă, se miorlăi ea. Deci trebuie să ştii şi cât timp va dura.

Aaron scrâşni din dinţi când gravitaţia crescu mutându-se de pe verticală, forţându-l să tragă mânerul în acelaşi timp în care îl prindea. Biononicele îi raportau că tendoanele lui erau pe punctul de a se rupe.

Răbdarea lui trecea, de asemenea, printr-un *test de rezistenţă* intens. Se întorseseră în *Artful Dodger* de cincisprezece ore, timp în care Corrie-Lyn se dedicase băuturii şi jelitului. Considera acum predarea amintirilor lui Inigo o trădare îngrozitoare şi o idee proastă. O idee foarte proastă. Stupidă, de fapt. Şi o ţinea aşa întruna.

— Va avea un fel de mini-Inigo plimbându-i-se prin creier?

Aaron aruncă o privire la consumul de oxigen din muşchii umărului. Nivelurile erau doar la câteva puncte distanţă de cele ale muşchilor originali. Nu era rău pentru câteva zile de recuperare. Medicamentele şi biononicele făcuseră tot ce puteau, restul depindea de antrenamentul susţinut de modă veche. Un program decent de exerciţii fizice ar fi trebuit să egaleze nivelurile cam pe săptămâna viitoare. Închise sala de sport.

— Cam aşa ceva, zise el.

Corrie-Lyn clipi la răspunsul neaşteptat. Se rostogoli pe canapea şi se întinse după paharul cu *margarita tasimion.*

— Deci tu îi pui lui mini-Inigo o întrebare…

— Şi Qatux ne va răspunde. Da.

— Ce grămadă de rahat!

— Vom vedea.

Îşi scoase tricoul şi îşi examină torsul. Membrana începea să se exfolieze. Dedesubt, pielea nouă era încă sensibilă, dar cel puţin culoarea se închidea apropiindu-se de aceeaşi nuanţă cu restul.

— Mă duc să fac un duş, spuse el.

— Te modelezi bine, chicoti ea. Ai nevoie de o mână de ajutor acolo?

Aaron îşi dădu ochii peste cap.

— Nu, mulţumesc.

Avea acum o teorie despre motivul pentru care Inigo fugise de Visul Viu, şi acesta nu avea nimic de-a face cu Ultimul Vis sau cu presiunea de a fi idolatrizat de miliarde de oameni. *Poate că s-a schimbat aşa doar după ce a plecat el?*

Sala de gimnastică se scufundă în perete şi, după un moment de pauză, o cabină de duş se prelungi din aceeaşi secţiune. Lăsă să-i alunece şortul şi păşi înăuntru în timp ce Corrie-Lyn scotea un urlet de lup. Începea probabil să se recupereze, penisul îi era în stare de agitaţie. Dar, dacă Qatux venea cu o idee despre unde se ascundea reticentul Mesia, Corrie-Lyn ar fi fost mai necesară decât oricând. Coborî deci temperatura sporilor cât mai mult posibil şi îşi mută gândurile la alte lucruri. Din păcate, nu ajungea cu memoria mai departe de numirea lui Ethan, nu avea prea multe lucruri la care să se gândească. Cu excepţia viselor sale ciudate. Plimbarea călare… era tânăr. Deci trebuie să fi fost copilăria lui. Părea destul de plăcut.

***

După ce se spălă, continuară cercetările despre ciudatul Raiel care fusese de acord să-i ajute. Agăţându-se de ceea ce le spusese el însuşi, îşi trimiseră u-amprentele în unisferă pentru a căuta fişiere despre istoria planetei Far Away din timpul Războiului Starflyer. Prima surpriză fu aceea de a găsi numai un milion şi ceva de fişiere disponibile despre perioada aceea. Le luă opt ore să le filtreze pentru a ajunge la informaţii relevante şi utile. Nici aşa nu găsiră nicio dovadă directă că Qatux ar fi fost acolo.

Erau numeroase documente despre grupul de Gardieni ai lui Bradley Johansson urmărind Starflyer până în bârlog şi despre cum li se alăturase o ciudată echipă de securitate trimisă de Nigel Sheldon pentru a-i ajuta. Amiralul Kime era unul dintre ei, desigur. Era un text ultracunoscut de istorie. Îndrăzneţul său zbor hiperplanat peste Muntele Herculaneum, precum şi salvarea ulterioară de către Nigel însuşi. Anna-Iuda. Oscar martirul. Paula Myo şi echipa de interdicţie a Marinei. Ghearele Pisicii.

— N-am ştiut că Nigel a fost cel care a trimis-o iniţial pe Pisică pe Far Away, exclamă Corrie-Lyn. Ce-o fi fost în capul lui?

După o masă şi câţiva aerosoli de îndepărtare a alcoolului, era trează din nou. Unele aspecte ale cercetării lor păreau să o intereseze cu adevărat.

— Fii corectă cu el, nu putea prevedea viitorul.

Existau unele anexe care pretindeau că urmărirea fusese sprijinită de un extraterestru. Dar contextul era ciudat.

Motilul Bose era cunoscut ca făcând parte din clica secretă a lui Nigel, la vremea respectivă. Nu exista nicio referire la un Raiel. Un fişier declara că grupul Barsoomian îl ajutase pe Johansson, deoarece acesta le adusese Sfântul lor Graal genetic pe Far Away. Din nou, nimic despre ceea ce era, de fapt, acest Graal.

— Să încercăm un alt unghi, spuse Aaron.

Îi ceru u-amprentei să găsească toate fişierele legate de o locuitoare a Confederaţiei pe nume Tiger Pansy din perioada Războiului Starflyer.

Portalul cabinei proiectă o imagine mai degrabă surprinzătoare.

— Nu se poate, zise Corrie-Lyn.

Aaron se uită la femeie la fel de consternat. Era un dezastru complet. Un păr oribil. O reprofilare proastă a feţei ce distrugea simetria ochilor, a nasului, a buzelor, şi cosmetice îngrozitoare ce le făcea să pară şi mai urâte. Mărire ridicolă de sâni. Haine strâmte, scurte, pe care nicio fată de peste douăzeci de ani nu le-ar fi purtat, iar aceasta se apropia de perioada când o reîntinerire era din nou necesară.

— A semnat la compania de producţie Wayside pe Oaktier, citi Corrie-Lyn în exovedere.

— A apărut într-un număr mare de, aha, *producţii* de-ale lor. I-a părăsit în ultimul an al Războiului Starflyer. Nicio informaţie ulterioară. Nimic, nicio listă de rezidenţă pe nicio cibersferă planetară, nicio înregistrare a vreunui tratament de întinerire, niciun certificat de pierdere a trupului. S-a evaporat pur şi simplu.

Aaron se scutură şi anulă proiecţia.

— Destul de uşor la vremea aceea. A fost o migraţie în masă de pe lumile Lost23 pe care le-au invadat extratereștrii Prime. După aceea lucrurile au devenit şi mai haotice.

— Coincidenţă?

— Raielii nu sunt consideraţi mincinoşi. Poate Qatux chiar s-a căsătorit cu ea. Femeia arată cu siguranţă a fi genul emoţional.

— Nu chiar cum aş descrie-o eu, murmură Corrie-Lyn. Şi cum a ajuns pe Far Away? Planeta a fost practic izolată timp de câteva decenii până când liniile spaţiale începură să zboare într-acolo.

— Trebuie să fi fost cu echipa Johansson. Nu cred că e relevant.

— Nu, dar e interesant. De ce ar merge un Raiel acolo?

— Vrei să întreb?

Ea clătină din cap.

— Nuuu, prea intimidant.

— Întreb eu pentru tine.

— Nu. Hai, las-o baltă.

— Ai dreptate, totuşi. Este interesant. Este evident că mi-au fost date informaţii corecte. Qatux îi ajută pe oameni.

— A spus că obişnuia s-o facă. Până când Tiger Pansy a fost ucisă.

— De Pisică, nici mai mult, nici mai puţin. Asta ar fi de-ajuns să şocheze pe oricine şi să-l vindece de dependenţă, oricât de plăcută şi înrădăcinată ar fi ea.

— Da, bine, mulţumesc lui Ozzie că până la urmă Paula Myo a prins-o.

— Da. Şi în aproximativ patru mii de ani vom putea împărtăşi bucuria să o vedem ieşind din suspendare.

— Oh! Eu nu voi mai fi pe-aici s-o văd, orice ar fi.

— Qatux a cunoscut-o pe Paula Myo, spuse Aaron. Mă întreb dacă asta e relevant.

— Cum ar putea fi?

Aaron aşteptă un moment pentru a vedea dacă subconştientul îi dădea vreun indiciu. Nu a făcut-o.

— N-am idee.

Unitatea de comandă a lui *Artful Dodger* îi anunţă că *High Angel* îi chema.

— Vă rog să vă pregătiţi de teleportare, le spuse nava extraterestră.

— Oh, la dracu'! răbufni Corrie-Lyn ridicându-se cu greu în picioare. Chiar nu-mi place partea…

Cabina dispăru. Se aflau din nou în camera mare, circulară, faţă în faţă cu Qatux.

— … asta.

Strâmbă din nas cu dezgust.

Aaron se înclină în faţa Raielului.

— Îţi mulţumim că ne primeşti.

— Cu plăcere, şopti uriaşul extraterestru.

— Ai reuşit?

— Am trăit viaţa timpurie a lui Inigo. Nu a fost chiar atât de deosebită.

Aaron se uita drept la Qatux, ignorând-o pe Corrie-Lyn. Gaia-particulele îi arătau iritarea stârnită în mintea ei de această ultimă remarcă.

— Şi totuşi, trebuie să-ţi fi oferit o înţelegere a tiparelor lui comportamentale.

— Este condus de sentimentul de vină.

— Vină?

— Şi-a petrecut toată viaţa ascunzând ceea ce era el, de fapt, faţă de toată lumea, de familia sa, de cei pe care îi iubea şi de duşmanii săi.

— Vorbeşti despre Protectorat?

— Da. Era conştient de supravegherea lor constantă. Spre final, avea o bucurie perversă în a menţine iluzia că era un Avansat obişnuit. Dar minciuna asta îl apăsa. Acesta a fost unul

dintre principalele motive pentru care s-a oferit voluntar pentru postul de pe Staţia Centurion.

— Bine, scenariul mi se pare verosimil. Dar, având în vedere circumstanţele din viaţa lui de mai târziu, unde crezi că ar fi putut pleca?

— Hanko.

Răspuns pentru care Aaron nu era pregătit. Nici măcar nu-l intuise.

— Lumea Second47?

— Da.

— Ştiu că de acolo provine populaţia de pe Anagaska, dar au fost forţaţi să plece, pentru că a devenit de nelocuit după atacul speciei Prime. Nu mai e nimic acolo, absolut nimic.

— Inigo a fost întotdeauna fascinat de ceea ce el considera adevăratul său cămin strămoşesc, spuse Qatux. Amintiţi-vă că nu face parte din cultura Avansată de pe Anagaska. Hanko i-a dat un punct de reper psihologic, amplificat de o obsesie a strămoşilor înrădăcinată în psihicul său ca urmare a faptului că şi-a pierdut tatăl atât de curând după naştere. O astfel de traumă afectează la fel de mult oricare copil, fie el Înalt sau Avansat, mai ales atunci când evenimentul este privit cu atâta amărăciune de mama lui.

— O rană pe care, intenţionat sau nu, ea a păstrat-o deschisă.

— Corect. Hanko a reprezentat soluţia perfectă pentru cineva atât de dezrădăcinat ca Inigo. Un loc real, dar în acelaşi timp de neatins. Iluzia de care nu s-a putut rupe. A făcut de multe ori donaţii organizaţiilor de caritate care au suplimentat echipele de restaurare oficiale ale guvernului. Un fapt grăitor. Nu a fost niciodată un om bogat pe Anagaska.

— Şi crezi că a plecat acolo?

— Dacă a abandonat Visul Viu din cauza propriei incertitudini cu privire la direcţia în care acesta o lua, este extrem de posibil. Este Înalt, deci radiaţiile şi clima ar avea un efect fizic redus asupra lui.

— Există o mulţime de necunoscute în această ipoteză.

— Dacă aţi avea certitudini, nu aţi fi aici.

— Îmi cer scuze. Mă aşteptam să spui că a fugit din Confederaţie sau că există vreo cabala secretă dedicată să-l ajute. Dar Hanko ar explica de ce nimeni nu l-a găsit.

— Vrei să mergi acolo?

Aaron privi spre Corrie-Lyn, care părea foarte nedumerită.

— Da, spuse el.

***

— Ambiţia şi bunele intenţii sunt întotdeauna un excelent punct de pornire, spuse Likan. Apoi, înainte să-ţi dai seama cum, te izbeşti de realitate. Fie te adaptezi, devenind realist şi răspunzând ca atare, fie te zbaţi până te scufunzi sub greutatea propriilor capitulări. Acum ştiu că voi, cei prezenţi în această sală, nu sunteţi genul care renunţă. La dracu'! Astfel de tipi nu şi-ar putea permite bilete la preţurile astea. Zâmbi la murmurul conştiincios amuzat din jur. În viaţă fie eşti tu presat, fie eşti cel care exercită presiune. La fel şi în afaceri…

Trei rânduri mai în spate de la micul podium, Araminta se uita în jur la colegii ei antreprenori. Arătau ca o adunare a unei armate de clone. Toţi oameni de afaceri dornici, tineri, inteligenţi, îmbrăcaţi elegant şi foarte stilat. Se agăţau de fiecare cuvânt pe care cel mai bogat om de pe planetă îl avea de spus despre cum să ajungi la o astfel de bogăţie. Fiecare dintre ei disperat după un indiciu cât de mic cu privire la direcţia în care va merge piaţa, o remarcă despre tendinţele financiare, despre ce nouă lege ar trebui urmărită, un proiect de stat cu care a fi meritat să încerce să se asocieze.

Dacă îşi închipuiau că Sheldonite le va da aşa ceva, urmau să aibă o mare dezamăgire. Informaţie elementară: Likan era un om nemilos. Se afla aici, în Colwyn City, pentru a ţine încă una dintre conferinţele lui despre „Cum-am-reuşit" în scop publicitar şi pentru prestigiu, nu pentru a ajuta la crearea de noi rivali. Păstrarea unui profil foarte vizibil îl ajuta în afaceri şi, în plus, îi plăcea să fie adulat. Întreaga seară exemplifica sloganul său favorit: „Toată lumea câştigă".

Bovey ar fi urât toate astea, ştia sigur şi zâmbea discret. Stând aşa în mijlocul credincioşilor, astfel de gânduri erau aproape un sacrilegiu. Dar Bovey avea o mică fixaţie în legătură cu cei cu adevărat bogaţi şi puternici.

Toţi politicienii erau incompetenţi şi lipsiţi de valoare. Toţi miliardarii erau nişte infractori corupţi. Asta era una dintre ciudăţeniile pentru care îi era drag. Ar putea fi destul de amuzant să-l asculţi pe cel mai tânăr dintre copiile sale biologice, cel de paisprezece ani, furios pe secretarul de stat pentru afaceri sociale. Domnul Bovey nutrea ura adevărată a fiecărei persoane care reuşise prin ea însăşi pentru birocraţie şi pentru impozitele pe care aceasta i le solicita pentru a putea funcţionarea sau, şi mai rău, pentru a se extinde. În mintea ei, persoanele de paisprezece ani nu aveau genul ăsta de probleme pentru adulţi. La vârsta aceea totul era angoasă şi aspiraţii imposibile. Îşi amintea bine.

Araminta oftă cu drag. Mai tare decât intenţionase. Îl văzut pe Likan aruncându-şi privirea în direcţia ei, deşi discursul nu i se opri nicio clipă. Buzele îi erau presate într-un gest de autocontrol.

Discursul era exact la ce se aştepta. O mulţime de fraze motivaţionale, câteva anecdote, plasarea unei grămezi de produse de servicii financiare, precum şi un exces de zâmbete cu toţi dinţii în timpul pauzelor de aplauze şi râsete. Araminta chiar bătu din palme împreună cu ceilalţi. Toate erau chestii standard, dar existau şi unele sfaturi utile în toată vorbăria. Era interesată de primii lui ani, de modul în care să faci saltul de la o mică afacere ca a ei până la un nivel corporativ. Potrivit lui Likan, avansarea presupunea în întregime risc şi cât de pregătit erai să ţi-l asumi. Vorbea foarte mult despre încredere în sine, determinare şi muncă grea. Araminta se întreba dacă îl întâlnise vreodată pe Laril. *Aceea* ar fi o conversaţie interesantă.

Likan terminase şi primea ovaţiile în picioare. Araminta se ridică împreună cu ceilalţi şi aplaudă fără convingere. Şi-ar fi dorit ca el să fie mai precis, să dea poate câteva exemple de studii de caz. Preşedintele Asociaţiei pentru Micile Afaceri din Colwyn îi mulţumi distinsului oaspete şi anunţă că în sala de banchet erau pregătite băuturi răcoritoare şi aperitive.

Când Araminta ieşi din sala de conferinţe, colegii ei, proprietari de mici afaceri, formau deja grupuri mici şi strânse pentru a discuta în timp ce dădeau pe gât băuturi gratuite şi tartine. Din fragmentele de conversaţii pe care le auzea în drum

spre bar, majoritatea conduceau companii virtuale. Se vorbea despre curbe de expansiune şi penetrare pe pieţele interpromoţionale, opţiuni pentru acţiuni şi momente potrivite pentru fuzionare. Bărbaţii se uitau la ea în timp ce trecea. Erau zâmbete primitoare, chiar şi câte un fluierat către u-amprentă, oferind complimente şi invitaţii. U-amprenta ei nu răspunse – fluierăturile erau atât de adolescentine. *Dacă vrei să mă scoţi la cină, ai curajul să mi-o ceri în faţă.* Alesese o rochie turcoaz care i se potrivea cu culoarea părului. Strict vorbind, decolteul era cam jos şi tivul cam sus pentru o întâlnire de afaceri, dar avea acum încrederea de a respinge convenţiile, cel puţin la un nivel mai mic. Independenţa şi contactul îndelungat cu Cressida îi aduseseră asta.

— Apă de pere, îi spuse barmanului.

— Interesantă alegere.

Se întoarse pentru a-l găsi în picioare, în spatele ei, pe Likan. Pentru cineva atât de bogat, înfăţişarea lui era consternantă. Pielea de pe faţă era uşor pufoasă, cu obrajii roşii de parcă era permanent cu sufletul la gură. Vârsta biologică era mai mare decât de obicei, stabilită în jurul a treizeci de ani, în loc de aproximativ douăzeci şi cinci, aşa cum prefera oricine altcineva. Hainele pe care le purta erau întotdeauna scumpe, dar niciodată asortate, de parcă se îmbrăca după reclame. Jacheta cu strălucire de piele de rechin era şic, dar nu împreună cu cămaşa aceea violet şi cu eşarfa verde-închis. Iar pantofii maro erau buni de purtat la grădinărit.

— Trebuie să lucrez până mai târziu în seara asta, spuse ea. Nu-mi pot permite să greşesc ceva din cauza alcoolului.

— Un bun autocontrol. Îmi place asta.

— Mulţumesc, zise ea pe un ton egal.

— Am impresia că nu ai fost impresionată în seara asta. Cei din apropiere se uitau discret în direcţia lor.

Vocea lui Likan era la fel de bubuitoare cum fusese pe podium. Asta cel puţin dădea impresia unei personalităţi puternice.

Araminta sorbi din apa de pere, întrebându-se cum să joace acum.

— Am sperat să primesc mai multe detalii, îi spuse ea.

— Ce fel de detalii? Haide, ai plătit pentru bilet, ai dreptul.

— Bine. Companie mică, merge bine. Trebuie să mai urce un nivel. Reinvesteşti profiturile şi procedezi la o extindere treptată, cu fiecare proiect puţin mai mare decât ultimul, sau iei un împrumut bancar şi sari peste zece niveluri?

— Cât de mică e compania?

— O „femeie-orchestră”, susţinută de câţiva boţi.

— Produsul companiei?

— Dezvoltare imobiliară.

— Bună alegere de lansare. Profitabilitate ridicată în raport cu scara afacerii. Există un plafon însă mai ales cu o singură persoană. După primele trei proprietăţi, ar trebui să existe profit suficient pentru a angaja personal suplimentar. Cu asta te muţi de la o proprietate şi începi dezvoltări multiple. Perioada nu a fost niciodată mai bună, domeniul imobiliar este elementul cald aici, astăzi, datorită Visului Viu.

— Totul este relativ. Când creşte cererea, un dezvoltator trebuie să cumpere la nivel mare.

— Atunci acest dezvoltator ar trebui să cumpere o stradă întreagă care se află în declin. E un multiplicator de profit, preţurile unitare individuale cresc pentru că a luat întreaga stradă scump şi a făcut-o atractivă.

— Este un pas mare.

— Nivelul de risc pe care eşti pregătit să ţi-l asumi este proporţional cu potenţialul tău de creştere. Dacă nu-l iei, declari că până aici poţi merge, şi nu mai departe. Ceea ce îţi va defini întreaga viaţă. Nu cred că vrei asta.

— Întrebare. M-ai sfătui să realizez extinderea personalului prin a deveni multiplă?

— Nu.

— De ce nu?

— Să devii multiplu pare o soluţie pentru un act solo. În cele din urmă este o alegere de stil de viaţă mai degrabă decât una de afaceri. Întreabă-te ce poţi realiza mai bine devenind multiplu decât printr-un bun management agresiv. De vreme ce ai venit să mă asculţi în seara asta, ştiu că gândeşti deja în perspectivă, gândeşti în stil mare. Dezvoltarea imobiliară este o piatră de temelie pentru un imperiu corporatist. Unul bun, eu

încă mai am un portofoliu imobiliar vast, dar pentru a atinge poziţia dominantă pe piaţa reală trebuie să-ţi diversifici şi să-ţi împleteşti interesele. Asta e ceea ce a făcut Sheldon. A folosit monopolul său de transport interstelar ca sursă pentru a finanţa întreprinderi comerciale, industriale şi financiare de pe o sută de lumi. La momentul Războiului Starflyer, era efectiv împăratul Confederaţiei.

— Vrei să fii împăratul nostru?

— Da.

Araminta era surprinsă de sinceritatea lui. Credea că joacă, oarecum, la cacealma.

— De ce?

— Pentru că este o poziţie din care poţi să faci ce vrei. Suprema libertate. Nu este lucrul pentru care ne străduim cu toţii?

— Odată cu puterea vine şi responsabilitatea.

— Asta e ceea ce-ţi spun politicienii atunci când vor să-ţi obţină votul. Există o diferenţă între puterea politică şi puterea financiară, mai ales aici, în Lumile Externe. Aş vrea să-ţi demonstrez asta.

— Cum anume?

— Vino şi stai cu mine, acasă la mine, pentru un weekend. Vezi cu ochii tăi ce am realizat. Decizi dacă asta e ceea ce vrei pentru tine.

— Şi nevestele tale? Era bine cunoscut cât de ferm îşi aplica ideologia idolului şi în viaţa personală, inclusiv (sau poate mai ales) printr-un harem.

— Ce-i cu ele?

— Nu le va deranja vizita mea?

— Nu. Ni se vor alătura în pat.

Asta o să mă înveţe minte. Nu poţi fi mai direct decât atât în faţa mea. Era mulţumită de modul în care îşi controla reacţia, nicio expresie speriată, niciun limbaj al corpului care să o trădeze – înălţare de umeri sau îndreptare a spatelui – îi spuneau, într-adevăr, că i-ar putea ţine oricând piept de una singură.

— De acord, consimţi ea, ca şi când era un fel de cerere de reexaminare a situaţiilor financiare.

— Ştiam că am dreptate în privinţa ta, spuse el.
— În ce fel?
— Te cunoşti pe tine însăţi, ştii ce vrei. Asta e întotdeauna periculos.
— Pentru cine?
— Pentru toţi ceilalţi. Asta e ceea ce te face atât de dorită.
— Toată lumea câştigă atunci, zise ea ironic.

***

Alexis Denken alunecă oarecum confortabil în sasul mare de la baza tulpinii domului Raiel. În spatele său, stelele dispăreau în timp ce peretele se materializa din nou. Paula se ridică, îşi netezi emoţionată sacoul de la costum şi îşi îndreptă coloana vertebrală. *High Angel* o teleportă în camera privată a lui Qatux. Locuinţele Raielilor erau în mod tradiţional împărţite în trei secţiuni: una publică, una de reşedinţă şi una privată. Trebuia să fii într-adevăr un prieten foarte bun ca să fii invitat dincolo de cea publică. Încăperea circulară avea podeaua albastru pal, iar pentru a păstra tradiţia plafonul era invizibil, undeva deasupra capului. În jurul ei zidurile argintii şi gri erau încreţite ca şi cum ar fi curs apă din ele, dar nu se auzea niciun sunet, nici nu exista umezeală în aer. Dincolo de suprafaţa unduită, imagini cu peisaje planetare şi galaxii ciudate se perindau abia perceptibil.

Cu toate acestea, o imagine rămânea fermă şi clară, o faţă umană, pe care Paula o ştia prea bine.

Înclină din cap spre extraterestrul mare care ocupa centrul camerei.

— Paula, mă bucur că eşti aici!
— A trecut mult timp, Qatux. Ce mai faci?
— Sunt bine. Dacă aş fi fost om, aş fi spus că sunt în formă.
— Mă bucur!
— Am avansat pe *High Angel* la eşalonul al cincilea.
— Cât eşaloane sunt?
— Cinci.

Paula râse, căci uitase de umorul lui Qatux.

— Deci tu eşti căpitanul acum.
— Am onoarea asta.
— Felicitări!
— Şi tu, Paula, ai continuat să prosperi?

— Am continuat să fiu foarte ocupată. Pentru mine asta e cam acelaşi lucru.

— Era de aşteptat. Sunt puţini cei din specia ta care rămân în propriul corp atât de mult ca tine.

— Este, de asemenea, şi motivul pentru care sunt aici. Am nevoie de informaţii.

— La fel ca în vremurile bune. Interesant.

Paula înclină capul într-o parte, contemplându-l pe uriaşul extraterestru. Fraza aceasta era uşor în neregulă. Clusterele-ochi ale lui Qatux rămaseră fixate pe ea. Cu mult timp în urmă, n-ar fi fost atât de îndrăzneţ încât să o tachineze. Dar, pe de altă parte, cu mult timp în urmă, era un fel de epavă, până când apăruse misiunea Far Away. Desigur, şi ea era foarte diferită atunci.

— Nava spaţială *Alini* tocmai a vizitat domul Raiel. Poţi să-mi spui dacă aceste persoane se aflau la bord?

U-amprenta ei regăsi fişierele-imagini pentru Aaron şi Corrie-Lyn.

— Se aflau, şopti Qatux.

— Ce-au vrut?

— Cred că misiunea lor era confidenţială.

Ea îi aruncă vechiului său prieten o privire perspicace, neplăcându-i concluziile pe care le trăgea.

— Tu eşti cel care i-a primit, nu-i aşa?

— Da.

— Membrele-tentacule inferioare tremurau uşor, echivalentul Raiel al înroşirii la faţă.

— Qatux, ai examinat amintirile lui Inigo?

— Am făcut-o.

— De ce? întrebă ea, sincer îngrijorată.

— Credeam că ai renunţat la asta cu secole în urmă. Tiger…

Nu putu termina fraza. Privirea îi era atrasă de faţa suspendată în spatele peretelui. Zâmbetul larg, prostuţ şi fără griji al lui Tiger Pansy se îndrepta obsedant spre ea, capturat, evident, într-un moment când femeia era în extaz.

— Ştiu, şopti Raiel. Nu este o întoarcere la dependenţa mea, te asigur. Dar puţini Raieli ar putea refuza oportunitatea de a experimenta mintea lui Inigo. El visează Golul, Paula. Golul!

Această enigmă diabolică ne chinuie într-un grad pe care oamenii nu-l vor înţelege niciodată.

— Bine. Paula îşi trecu mâna prin păr, străduindu-se să ignore efectele secundare personale inconfortabile provocate de caz. Celula de memorie a lui Inigo a fost furată de la o clinică de pe Anagaska. De ce l-ai ajutat pe Aaron?

— Nu ştiam că amintirile au fost furate. A sosit într-o navă cu ultrapropulsor. Asta sugera că este un reprezentant al ANA: Guvernării. E adevărat, el nu a confirmat acest lucru. Îmi pare rău. Cred că *m-a avut.* Ce prostie, pe mine dintre toţi Raielii. Înşelăciunea a fost destul de simplă.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme. Se întâmplă şi celor mai buni dintre noi. Deci ce a vrut să ştie?

— Mi-a cerut să ghicesc unde ar putea fi Inigo.

— Deştept bărbat. Dar e ciudat. Nu sunt mulţi oameni care să ştie de mica ta problemă. Unul dintre ei trebuie să se fi alăturat unei facţiuni. Şi ce i-ai spus?

— Am estimat că Inigo ar putea fi pe Hanko.

— Hanko? Dar e doar o ruină radioactivă. Se opri, aprofundând ideea. Dar, lăsând Pământul deoparte, este lumea sa etnică natală. O alegere ciudată.

— Eşti conştientă că s-a născut Înalt?

— Nu, n-am ştiut! Faptul nu a fost niciodată menţionat în niciun fişier. Eşti sigur?

Tentaculele cele mai mari ale lui Qatux fluturau agitate.

— Am patruzeci de ani din începutul vieţii lui, Paula. Prin mine îi vorbeşti lui Inigo cel tânăr.

— Dacă ANA: Guvernarea şi cu mine nu am ştiut, e clar că foarte puţini oameni o ştiu. Asta îi schimbă întregul profil. Nu e de mirare că nimeni nu l-a putut găsi. Ca Înalt are resurse personale mult mai mari.

— Te duci după Aaron şi Corrie-Lyn?

— Nu sunt sigură. Nu mi-am imaginat că Aaron ar putea fi atât de aproape de găsirea lui Inigo. Dar, chiar dacă este pe Hanko, lui Aaron îi va lua ceva timp ca să-i dea de urmă. Trebuie să mă consult cu ANA: Guvernarea pentru asta. Îţi mulţumesc pentru ajutor, Qatux.

— Cu plăcere, Paula. Întotdeauna.

Ea era pe punctul de a cere să fie teleportată înapoi la navă când ezită o clipă.
— Ce cred Raielii despre Pelerinaj?
— Că este incredibil de prostesc. Deschiderea barierei Dyson Alfa a fost un lucru, dar asta duce încăpăţânarea voastră la un nivel cu totul nou. De ce ANA: Guvernarea permite aşa ceva?
Paula oftă.
— Habar n-am. Oamenii vor întotdeauna să-şi testeze limitele, e un lucru instinctiv.
— Este un lucru stupid.
— Noi nu suntem la fel de bătrâni ca voi. Noi nu avem o înţelepciune a speciei, ca să nu mai vorbim despre responsabilitate.
— Oamenii Înalţi le au.
— Principiul responsabilităţii universale este rădăcina culturii lor, dar ca indivizi mai au un drum lung de parcurs. Cât despre ANA, ea este un fel de echivalent intelectual al supei primordiale. Cine ştie cine va veni ţopăind triumfător în final? Încep să mă îndoiesc de capacitatea ANA: Guvernării de a menţine ordinea.
— Vorbeşti serios?
— Nu ştiu, recunoscu ea. Toate aceste evenimente m-au tulburat grav. Există prea mulţi oameni care se joacă cu necunoscute catastrofale. O parte din mine, cea veche, care se închină ordinii, vrea să interzică proiectul Pelerinajului. Este evident o nebunie monstruoasă. Dar partea liberală din mine este de acord că aceste persoane au dreptul de a-şi căuta fericirea, în special atunci când nimic nu le mai atrage în cadrul Confederaţiei. Este grăitor pentru moştenirea noastră culturală faptul că nu putem oferi un cămin pentru toată lumea.
— Dar Paula, „dreptul” lor de a căuta soluţia perfectă în Gol va pune în pericol restul galaxiei. Acest drept nu poate fi permis.
— Şi totuşi, nu avem dovezi concludente că Golul va răspunde în modul în care pretindeţi voi.
Qatux rămase tăcut, de parcă era speriat.
— Te îndoieşti de noi, Paula?
— Oamenii trebuie să cunoască lucrurile prin ei înşişi. Este în natura noastră, Qatux.

— Înţeleg. Îmi pare rău pentru voi.

— Suntem prea melancolici. Îţi promit că mă voi strădui să rezolv încurcătura asta.

— Ca de obicei, onorabilă. Sper să reuşeşti. Nu aş dori să vedem cele două specii ale noastre în conflict.

— Nu vom ajunge acolo.

***

High Angel o teleportă pe Paula înapoi la cabina lui *Alexis Denken.* Ca toate navele moderne, cabina îi putea satisface orice necesitate fizică, asemenea unei camere de hotel cu o vedere deosebit de proastă. Comandă un scaun simplu şi îşi luă chitara din spaţiul de depozitare. Muzica era ceva la care ajunsese târziu în viaţă, pe măsură ce compulsiile ei genetice erau treptat şterse, iar orizontul ei cultural găsea loc să se extindă. Arta era o întreagă zonă pe care nu o va putea aprecia niciodată cum trebuie, era mereu în căutarea prea multor explicaţii raţionale referitoare la absolut orice. Literatura era mult mai satisfăcătoare, poveştile aveau un sens, o soluţie. Nu că ar fi existat multe cărţi puse în unisferă în ultimul timp, scriitorii contemporani având tendinţa de a produce schiţe şi scenarii pentru drame senzoriale. Dar clasicii erau destul de agreabili. Singurele genuri de care tindea să se ferească erau cel poliţist şi thrillerele. Poezia o ignora ca pe o irelevanţă absurdă. Muzica însă avea ceva pentru fiecare stare de spirit, pentru fiecare loc. Obţinea o mare plăcere de la ea, ascultând totul, de la aranjamente orchestrale la cântăreţi-compozitori, de la jazz la tonalităţi din gaia-natură, de la corale la dansul sferelor astrale. Se întâmpla adesea ca *Alexis Denken* să săgeteze printre sisteme stelare reverberând la sunetele muzicii lui Rahmaninov sau Pink Floyd, sau Deeley KTC.

Paula se lăsă pe spate şi începu a ciupi câteva coarde la întâmplare, apoi ajunse treptat la melodia lui Johnny Cash „Hoinarul”. Nu încercă să cânte. Există unele limite în viaţă pe care trebuie să le accepţi. În schimb, când unitatea centrală îi proiectă „Bărbaţi în negru” în cabină, începu să fredoneze melodia în timp ce privea.

Cântecul o ajuta să gândească.

Ştia că ar trebui să se îndrepte direct spre Orakum sau chiar Hanko, dar se simţea mult mai tulburată de ultimul comentariu al lui Qatux decât ar fi trebuit să fie. Se părea că toată această situaţie cu Pelerinajul era făcută pentru a-i perturba judecata şi obiectivitatea.

Asta sau încep să mă simt singură şi nesigură la bătrâneţe.

Paula termină de zdrăngănit. „Bărbaţi în negru” o făcea să pară nefericită, aşa că îşi flutură mâna dispreţuitor. Unitatea de comandă anulă proiecţia.

U-amprenta îi deschise un link către Kazimir, cineva care chiar avea empatie pentru poziţia ei.

— Ce pot să fac pentru tine? întrebă el.

— Sunt pe *High Angel.* Aaron i-a dat lui Qatux celula de memorie a lui Inigo. Cineva ştia despre predilecţia prietenului nostru.

— Qatux a examinat-o?

— Oh, da. Qatux îi spuse lui Aaron că Inigo se ascunde, probabil, pe Hanko.

— Interesant. Probabil că *Artful Dodger* alias *Alini* se îndreaptă într-acolo.

— Da.

— O altă navă cu ultrapropulsor a ajuns în sistem chiar înainte ca *Artful Dodger* să plece. Comandantul Marinei de pe *High Angel* mi-a spus că a stat în aşteptare pe centura de comete şi apoi a plecat rapid în urmărire.

— Fiecare facţiune are nave cu ultrapropulsor? întrebă ea indignată. Justine l-a prins pe Curier folosind un m-reductor Hawking pe Arevalo.

— Mi-a spus. Consider semnificativ faptul că facţiunile utilizează în mod deschis o astfel de tehnologie. Tot evenimentul acesta legat de Pelerinaj ar putea declanşa o scindare culturală ireversibilă în cadrul rasei umane.

— Partea cui o vei lua?

— Marina a fost creată de ANA pentru a-i proteja pe oameni de extratereștrii mai puternici şi ostili. Asta este ceea ce va continua să facă până când voi fi înlăturat din poziţia mea. Dacă ANA alege să părăsească universul fizic, voi rămâne şi voi face în aşa fel încât să mă asigur că, indiferent ce secţiune din noi

rămâne, va primi în continuare această protecţie. Ce crezi, asta înseamnă că iau partea cuiva?

— Nu. Dar e, cu siguranţă, un plan.

— Te duci după Aaron?

— Nu imediat. Poţi oferi ceva protecţie pentru Hanko şi Inigo, dacă el e acolo?

— Voi urmări evoluţia lucrurilor şi te voi sfătui, dar ştii că Marina nu poate interveni direct în afacerile interne ale cetăţenilor Confederaţiei. În ciuda amplorii problemei, aşa stau lucrurile.

Paula fu derutată de răspuns. Se aştepta de la Kazimir să-i fie mult mai de folos.

— Cu o mie de ani în urmă, şi eu urmam cu stricteţe regulile. Nimic bun nu vine din asta. Trebuie să fii un pic mai flexibil, Kazimir.

— Pentru asta existaţi tu şi alţi reprezentanţi, aşa că nu trebuie să fiu. Voi vă ocupaţi de zonele gri, în timp ce eu mă ocup de alb şi negru.

— Nu există aşa ceva.

— Cu toate acestea, eu operez cu un set de reguli pe care nu le voi încălca.

— Am înţeles. Dar măcar fă tot ce poţi, te rog!

— Desigur.

***

Artful Dodger ieşise din hiperspaţiu la o mie de kilometri deasupra Ecuatorului lui Hanko. Senzorii examinaseră mediul înconjurător, afişând câteva simboluri de avertizare galbene, chiar şi vreo două din cele roşii. Steaua locală avea un număr anormal de mare de pete solare care-i traversau suprafaţa, producând un vânt solar periculos de dens. Mai jos de corpul violet-metalizat al navei, o pătură de nori ce învelea întreaga planetă reflecta înapoi în spaţiu lumina albă stridentă a stelei, strălucirea uniformă a acesteia fiind întreruptă doar de vastele serpentine aurorale care biciuiau stratosfera. Deasupra atmosferei, arcade monstruoase de fluorescenţă violetă îşi luau zborul mult dincolo de orbita geostaţionară, benzi groase de radiaţii Van Allen care înecau planeta cu un uragan de particule de înaltă energie. Coca lui *Artful Dodger* împrăştia o ploaie de

scântei electrice în timp ce nava aluneca într-o orbită cu înclinare înaltă.

— Bun venit în iad! murmură Aaron monitorizând imaginile din afară.

Nava începu să sondeze printre nori cu un jet hysradar de înaltă rezoluţie, radar standard, magnoscan, cu receptori pentru semnături cuantice şi senzori electromagnetici care-i dezvăluiau terenul îngheţat de dedesubt. Câteva semnale emise de balizele de comunicaţii apăreau pe harta care se contura treptat. Era singurul indiciu de activitate pe această lume apusă. Emiteau pe canalele oficiale ale echipei de restaurare, cerând tuturor navelor care soseau să intre în contact.

Corrie-Lyn viziona imaginile din portal cu o faţă tristă în timp ce nava continua să înconjoare planeta, realizând un studiu detaliat al suprafeţei. La o mie două sute de ani după atacul speciei Prime, gheţarii încă se desprindeau din regiunile polare.

— Nu pot să cred că Inigo a fost vreodată atras de acest loc, spuse ea.

— L-ai auzit pe Qatux, lui îi plăcea *ideea* unei planete ancestrale.

— Chiar dacă a venit pe Hanko, a aruncat o privire şi a plecat. Nu e nimic aici.

— Există echipe de restaurare acolo jos, chiar şi astăzi, spuse Aaron fluturând mâna spre luminile mici şi stacojii presărate pe întreaga hartă.

Balizele acţionau ca simple relee de-a lungul continentelor, singura reţea de comunicaţii de pe planetă.

— Asta trebuie să fie cea mai mare cauză pierdută din galaxie, zise ea.

— Probabil că ai dreptate. Şaptesprezece dintre lumile Second47 au închis în mod oficial proiectele de restaurare, iar restul sunt în curs de lichidare. Bugetele sunt reduse în fiecare an. Nimeni nu mai face tam-tam cu privire la asta, nu ca în primele două secole de după război.

După zece orbite, unitatea centrală cartografiase toată porţiunea de teren expusă ce se putea vedea de sub norii eterni. Senzorii localizaseră douăzeci şi trei de centre de activitate electromagnetică densă. Cea mai mare era un dom de

câmp de forţă în centrul lui Kajaani, vechea capitală. Toate celelalte erau doar grupuri de maşinării şi clădiri împrăştiate peste tundra moartă a trei continente. Niciun senzor termic nu putea străpunge norul, aşa că nu avea cum să-şi dea seama dacă vreunul dintre avanposturi era ocupat. Nu părea să existe vreo capsulă în zbor. Activitatea electrică din aer era puternică, interferând cu câmpurile câtorva senzori.

— Nu se poate spune dacă e acolo jos, spuse Aaron. Nu de aici. Nu pot vedea nici măcar ce nave sunt parcate sub câmpul de forţă.

— La ce te aşteptai?

— La nimic mai mult decât asta. Cercetez doar teritoriul. Înainte de a merge acolo, vreau să mă asigur că nu vom avea surprize.

Corrie-Lyn îşi frecă braţele, de parcă aerul rece de pe planetă s-ar fi infiltrat în cabină.

— Deci care e povestea noastră de acoperire de data asta?

— Nu avem nevoie de niciuna. Nu cred că echipele au prea multe arme.

— Şi vrei să le împuşti una câte una, până când ni-l predau?

Aaron îi aruncă o privire iritată.

— Le vom spune că eşti în căutarea unui fost iubit. El şi-a schimbat numele şi profilul ca să te uite, dar tu l-ai urmărit până aici. O poveste romantică.

— Iar pe mine mă va face să arăt ca o ratată desăvârşită.

— Oh, vai, o zeflemisi el şi îi ceru unităţii de comandă să contacteze releul de comunicaţii din Kajaani.

Fu nevoie de câteva minute pentru a obţine răspuns de la baza ecranată. În cele din urmă, un foarte surprins director de proiect de restaurare numit Ansan Purillar intră online pentru a le da autorizarea de aterizare.

Artful Dodger se cufundă abil prin stratul superior de trei kilometri de nori. Un vânt de două sute de kilometri pe oră lovea corpul navei cu pâlcuri aproape solide de ceaţă gri în timp ce fulgerul zgâria cu furie câmpul de forţă. În cele din urmă trecură de baza stratului de nori, intrând într-un alt strat de aer superlimpede, iar temperatura exterioară scăzu brusc. O panoramă sumbră se deschidea sub ei. Un pământ blocat de

gheţuri negre aşternut cu dune lungi de zăpadă. Lipsit de vegetaţie, fiecare element geografic avea aceeaşi nuanţă total monocromă. Fâşii lungi de nori murdari se fugăreau de-a lungul contururilor moarte.

— Trebuie să fi fost terifiant, spuse Corrie-Lyn cu tristeţe.

— Specia Prime a lovit steaua cu două bombe incendiare, zise Aaron. Singurul mod prin care Marina le putea neutraliza era să lanseze distrugătoare cuantice pe coroană. Radiaţiile produse de ambele au fost suficiente pentru a sacrifica fiecare celulă vie pentru un milion de ani. Atmosfera lui Hanko a absorbit energia până când a ajuns la un punct de saturaţie care a declanşat o superfurtună care, la rândul său, a vomitat un nor suficient de mare pentru a acoperi planeta şi a face să debuteze o epocă de gheaţă. Şi steaua încă nu s-a stabilizat. Chiar dacă ar fi făcut-o, tot nu ar fi avut importanţă, pentru că radiaţiile au distrus complet biosfera. Potrivit fişierelor, ar mai exista ceva viaţă marină în cele mai profunde părţi ale oceanelor, dar asta e tot. Terenul este la fel de steril ca o cameră chirurgicală. Uită-te la nivelurile astea de radiaţii – şi suntem încă la o înălţime de cinci kilometri.

— Încă nu am realizat la ce scară a fost purtat acest război.

— Aveau de gând să ne distrugă specia. Cuvintele erau aproape dureros de rostit. Au fost timpuri de groază.

Aaron se cutremură. *Cum de ştiu cum a fost Războiul?* Un instinct mai adânc îl asigură că nu era chiar atât de bătrân.

Artful Dodger îşi continuă coborârea printre norii mai mici dezlănţuiţi, aprinşi de strălucirea solară, scuturând fulgere ca nişte bice de energie electrică. La această altitudine, viteza vântului scăzuse la o sută cincizeci de kilometri pe oră, dar densitatea aerului făcea unităţile ingrav ale navei să se lupte să-i menţină stabilitatea în ciuda presiunii.

Corrie-Lyn încercă să nu se arate alarmată când nava începu să se scuture. Cristale de gheaţă îi loveau cu viteză, spărgându-se de câmpul de forţă, în timp ce un nor dezlănţuit se rotea cu viteză, ca o panglică, în jurul lor. Zgomotul făcut de gheaţa care se dezintegra putea fi auzit din interiorul cabinei.

— OK, deci acesta este motivul pentru care nu vezi capsule zburând pe-aici, mormăi Aaron.

Exovederea îi arăta cupola câmpului de forţă de mai jos modificându-şi indicele de permeabilitate pentru a le permite să treacă de el. Viteza vântului era acum mai mică de o sută de kilometri pe oră.

În afara domului, existau foarte puţine dovezi că existase un oraş acolo. La timpul său, Kajaani găzduise trei milioane de oameni. Câmpul său de forţă alungase furtunile în zilele de după atacul extratereștrilor Prime, protejând staţia găurii de vierme, astfel încât populaţia planetei putuse fi evacuată pe Anagaska. Procesul durase peste o lună. Vehiculele guvernamentale transportaseră refugiaţi din districtele limitrofe de pe fiecare continent în timp ce furtunile se înrăutăţeau, iar vegetaţia se usca şi murea. La şapte săptămâni şi trei zile după ce Primul Vorbitor al planetei deschisese calea, CST a închis gaura de vierme Hanko. Dacă rămăsese cineva pe planetă, era în afara oricărei posibilităţi de contact. Fuseseră făcute toate eforturile, fiind cercetat fiecare habitat cunoscut, fiecare fermă izolată.

După ce oamenii plecaseră, câmpurile de forţă care protejau oraşele căzuseră unul câte unul, permiţând vânturilor să lovească puternic clădirile, şi apelor să inunde pământul din jurul lor. Nici măcar materialele moderne superputernice nu puteau rezista pentru totdeauna acestor presiuni repetate. Structurile începuseră să se deformeze şi să se prăbuşească. În cele din urmă, cu clima spiralând în jos, către epoca de gheaţă, ploile se răciseră, transformându-se în zăpadă, apoi în gheaţă. Grohotişuri moi se îngrămădeau în jurul ruinelor îngheţate, distrugând dovezile că aceasta fusese odată o lume locuită.

Artful Dodger trecu prin câmpul de forţă, intrând în bula calmă de aer cald în care se afla baza principală a echipei de restaurare. Aceasta era situată într-unul dintre vechile parcuri din Kajaani. La adăpostul protecţiei asigurate de câmpul de forţă, terenul fusese decontaminat şi replantat. Iarba creştea din nou, la fel ca şi un şir scurt de copaci.

Clustere de sfere polyphoto aeropurtate trimiteau o imitaţie de lumină a soarelui pe verdeaţa luxuriantă. Conducte de irigaţii aduceau apă curată. Existau chiar şi păsări locale şi insecte care bâzâiau peste tot, ignorând cerul întunecat cu vânturile lui îngheţate de afară.

Aterizară pe un petic mic de beton de la marginea parcului, pe care se mai afla o singură navă stelară, un combi-cargou comercial vechi de treizeci de ani, cu un generator de gaură de vierme continuu, care putea transporta şi marfă, şi pasageri. Diferenţa dintre cele două nave era evidentă. Corpul neted crom-violet al lui *Artful Dodger* părea aproape organic faţă de calul de povară al echipei de restaurare cu fuzelajul său de titan cârpit cu carbon şi cu vopseaua decolorată. Aaron şi Corrie-Lyn plutiră uşor în jos prin sas, atingând solul între cele cinci picioare de aterizare bulboase. Zece persoane apărură să-i salute, o adevărată mulţime, după standardele bazei, toţi curioşi să-i vadă pe vizitatorii neprogramaţi. Ansan Purillar conducea delegaţia, un om uşor rotund, cu părul blond tuns scurt, îmbrăcat cu o tunică simplă, albastru-închis cu un logo al proiectului de restaurare pe braţ.

— Vă salutăm pe amândoi! spuse el. Aş vrea să ştiu însă de ce aţi venit aici. Suntem încântaţi să vă vedem, desigur, să nu mă înţelegeţi greşit. Dar nu avem niciodată vizitatori. Niciodată.

Atitudinea lui era plăcută, dar fermă.

Biononicele lui Aaron efectuară rapid o scanare de câmp de nivel scăzut. Directorul Purillar era un Avansat obişnuit, aşa cum erau şi colegii săi de muncă, niciunul nu era Înalt.

— E destul de ciudat, răspunse el cu un zâmbet strâmb. Aa, Corrie…

— Caut pe cineva, spuse ea cu o voce joasă, impregnată de tristeţe.

Aaron era destul de impresionat. Îşi susţinea cuvintele cu o undă slabă de durere în micul gaia-câmp al bazei. Brusc, echipa fu toată numai atenţie şi simpatie.

— Un bărbat. Yigo. Ne iubeam. Apoi a mers prost. Vina mea. Am fost atât de proastă. Nu ar fi trebuit să… Nu vreau să spun…

Aaron îi înconjură umerii cu braţul, înţelegător, în timp ce ea suspina convingător, ţinând cu capul plecat.

— Haide, haide, o asigură. Nu vor detalii.

Corrie-Lyn dădu din cap şi continuă cu vitejie.

— A plecat. Mi-a luat mult timp să-mi dau seama ce greşeală am făcut. Dar l-am rănit foarte rău. Îl caut de trei ani. Şi-a

schimbat numele şi profilul, dar sora lui a lăsat să-i scape că ar fi venit aici.

— Cine e? întrebă directorul Purillar.

— Nu ştiu. Tot ce ştiu este ceea ce a spus sora lui, că s-ar fi alăturat proiectului de restaurare. A trebuit să vin. Dacă există *măcar o şansă…*

— Hm, da, sigur. Purillar se uită în jur la colegii săi ocupaţi să se verifice reciproc pentru a vedea dacă vreunul dintre ei era pe cale să se dovedească a fi *Acela.* Îşi flutură un braţ spre ei. Cineva de aici vi se pare cunoscut?

Corrie-Lyn clătină din cap melancolic.

— Nu. Probabil nu-l voi recunoaşte. Se întoarse spre comitetul de primire. Yigo, te rog, dacă eşti tu, te rog spune-mi. Vreau doar să-ţi vorbesc, asta-i tot. Te rog!

Nimeni nu-i întâlni privirea.

— Nu trebuie să o faci în faţa prietenilor tăi, spuse ea. Vino la mine mai târziu. Chiar *mi-e dor* de tine.

Ultimele cuvinte fură însoţite de o explozie de disperare sinceră în gaia-câmp.

— Bine, atunci, spuse echipei Purillar, care părea foarte stânjenit acum. Mă voi ocupa de asta. Ne putem întâlni din nou la cină.

Oamenii se risipiră, îndreptându-se spre întinderea principală de iarbă, străduindu-se să nu zâmbească. De îndată ce ajunseră la câţiva paşi distanţă, cuplurile începură conversaţii adânci, intense, cu capetele apropiate.

Aaron îi urmări plecând, păstrând o faţă impasibilă. Baza va vorbi despre asta douăzeci de ani de-acum înainte.

Ansan Purillar rămăsese în picioare în faţa celor doi musafiri nepoftiţi, scărpinându-şi perplex cu o mână tuleiele de pe cap. Gaia-particulele sale lăsau să se scurgă o cantitate egală de nelinişte.

— Sunteţi bineveniţi să utilizaţi facilităţile de cazare. Există o mulţime de camere libere, de pe vremea când proiectul se desfăşura pe o scară mai largă. Dar, sincer vorbind, nava voastră ar fi mult mai confortabilă. Se uită la *Artful Dodger* cu invidie. Spaţiul nostru de locuit nu a mai fost actualizat de un secol.

— Este foarte drăguţ din partea dumitale şi, desigur, vom folosi nava, spuse Aaron. Nu avem nicio intenţie de a ne impune.

— Dimpotrivă, spuse Purillar sfios. Prezenţa voastră va fi excelentă pentru moral. Singurul divertisment pe care îl avem aici sunt dramele senzoriale, dar şi acestea au tendinţa să pălească după un timp. Pe când o căutare ca asta… Unul dintre noi ăştia, suflete bătrâne şi plictisitoare, cu un trecut romantic. Wow!

— De cât timp sunteţi aici? întrebă Aaron.

— Eu însumi? Puşi cap la cap, am făcut douăzeci şi cinci de ani, în ultima sută şi treizeci.

Aaron fluieră.

— Ăsta da devotament. Te superi dacă-mi spui de ce?

Purillar le făcu un semn şi porni peste iarbă.

— Am aproape trei sute de ani, aşa că, de fapt, este o mică parte din viaţa mea. Nu mă deranjează să donez ceva timp, pentru că îmi pot prelungi viaţa, dacă vreau să-l recuperez.

— Asta sună aproape ca filosofia Înaltă.

— Presupun că da. Voi migra spre interior, probabil, odată ce proiectul de restaurare se va termina. Cultura Înaltă mă atrage.

— Dar de ce această primă donaţie?

— Destul de simplu, am cunoscut o persoană restaurată. A murit imediat după atacul Prime, prinsă în afara unui câmp de forţă atunci când a lovit furtuna. Şapte sute de ani mai târziu, una dintre echipele noastre i-a găsit cadavrul şi i-a extras celula de memorie. A fost re-vieţuită într-o clonă şi a trăit fericită pe Anagaska. Mulţumirea ei a fost cea care m-a impresionat. A avut o viaţă atât de activă şi împlinită, o familie mare, implicare în comunitatea locală. M-a izbit cât de mult mai săracă ar fi fost lumea, lumea mea, fără ea. Aşa că am semnat pentru un tur. Apoi, când eşti aici, ajungi să-i vezi nemijlocit pe oamenii pe care îi găseşti, îi urmăreşti de la excavare la extragerea ADN-ului şi evaluare, de la reabilitarea celulei de memorie până la reviaţă. Înţelegeţi? Mă întâlnesc cu persoanele vii după ce le-am dezgropat cadavrul. Oameni nevinovaţi care au fost afectaţi, oameni care nu meritau să moară, victime ale unui război hidos.

Poate că o fac pentru mine însumi, dar aveţi idee cât de *bine* mă face să mă simt acest lucru?

— Nici nu-mi pot imagina. Văd însă că vă voi trimite o contribuţie financiară când mă voi întoarce pe Anagaska.

Traversară câmpul mare de iarbă până la clădirile joase de pe partea cealaltă. Locuinţele pentru membrii echipei erau mici vile individuale dispuse în cinci cercuri îngrijite, fiecare cu un mănunchi central de clădiri comunitare. Pe măsură ce se apropiau, Aaron văzu o piscină în aer liber şi mai multe zone pentru barbeque, chiar şi un teren de sport. Doar două dintre cercuri erau în folosinţă acum. Era imposibil de văzut din ce erau construite vilele. Toate erau acoperite de liane groase cu frunze lungi maro, de ale căror vârfuri atârnau flori de aur. Era un contrast vegetal plăcut faţă de pustietatea îngheţată, dezolantă din afara câmpului de forţă. Unul deliberat, bănuia el. Viţa-de-vie era destul de deasă, dar tunsă astfel încât să nu acopere ferestrele.

În spatele vilelor erau două blocuri moderne funcţionale. Unul conţinea laboratoarele proiectului, explică Purillar, în timp ce celălalt le adăpostea atelierele de întreţinere şi echipamentul.

— Suntem aproape în totalitate cibernetizaţi, le spuse. Dar chiar şi noi avem nevoie de câţiva tehnicieni care să repare boţii din când în când.

— Ar putea lucra ca tehnician? o întrebă Aaron pe Corrie-Lyn.

— Cine ştie? răspunse ea cu nonşalanţă. Ştiu doar că e aici. Probabil. Merită încercat, la urma urmei.

Aaron nu se uită la ea. *Afurisita ei de gură!* Reuşise să intre în programul unităţii culinare a navei şi să reintroducă limitele originale, astfel încât băuturile comandate aveau numai jumătate din conţinutul de alcool cerut de ea. Asta nu produsese însă schimbări miraculoase în atitudinea ei.

— Putem să ne întâlnim cu toţi? întrebă Aaron.

— Sigur. Bănuiesc că da. Acesta este un avanpost civil la urma urmei. Eu nu sunt chiar un comisar de poliţie, ştii. Nu pot obliga pe nimeni să fie prezent, dacă nu vrea.

Ridică din umeri cerându-i scuze din priviri lui Corrie-Lyn.

— Oricine refuză este destul de probabil să fie el, nu crezi? spuse Aaron.

— Aşa este, replică directorul. Îţi dai seama că toată lumea de pe planetă va şti acum că sunteţi aici, şi mai ales de ce. Asta este o operaţiune de mică anvergură.

— Câţi oameni sunt, mai exact?

— Patru sute douăzeci şi şapte, din care o sută optzeci sunt aici în bază. Cu cinci sute de ani în urmă, au fost şase mii de persoane implicate.

— Câţi oameni aţi restaurat?

— Două milioane o sută de mii în total, spuse cu mândrie Purillar.

Aaron fluieră admirativ.

N-am ştiut asta.

— Majoritatea în perioada de început, desigur. Dar tehnicile noastre s-au îmbunătăţit semnificativ de atunci. Din fericire, pentru că, chiar şi cu frigul care favorizează conservarea, entropia este inamicul nostru real. Veniţi, o să vă arăt, zise el şi intră în blocul de laboratoare.

Camera de evaluare fu prima secţiune pe care o vizitară. Era mare, curată, cu zece mese lungi medicale, înconjurate de braţe din plastic înclinate, cu instrumente şi senzori. Una dintre mese avea pe ea un cadavru descoperit recent. Aaron strâmbă din nas la vederea lui. Era greu să spui că lucrul acela fusese un om. O grămadă neagră înfăşurată într-o pânză intrată la apă şi unsă cu funingine. Membrele erau dificil de identificat, semănând cu nişte creste lungi. Firele de păr de la un capăt arătau cel puţin unde fusese capul. După un minut, îşi dădu seama că era ghemuit în poziţie fetală.

Doi membri ai echipei de recuperare erau în picioare lângă masă îmbrăcaţi în salopete albe ermetice. Priveau în jos prin vizorul căştilor-bule de protecţie, în timp ce dirijau alunecarea senzorilor în formă de baghetă de-a lungul cutelor de pe suprafaţa corpului. Mişcările lor dislocau fărâme de zăpadă care erau apoi atent aspirate de pe masă.

— Menţinem o temperatură egală cu cea din exterior, spuse Purillar. Orice schimbare bruscă de mediu ar putea fi catastrofală. Asta înseamnă că trebuie să păstrăm sterilă şi camera de evaluare.

— De ce? întrebă Corrie-Lyn.

— Radiaţiile au ucis viaţa microbiană pe Hanko. Este un alt factor care favorizează conservarea. Dacă vreun virus ar ajunge acolo, s-ar bucura de un adevărat festin, iar nouă ne-ar rămâne doar un fel de noroi.

— Trebuie să fie foarte delicaţi, spuse Aaron.

— Da. Acesta este unul aproape intact. În mod normal, avem de-a face cu segmente rupte.

— Nu folosiţi un câmp de stabilizare?

— Nu, dacă putem evita. Câmpul are, de fapt, un efect negativ asupra celulei de memorie. Nu uitaţi, pe-atunci Confederaţia folosea încă matrice de cristal. În unele cazuri, am făcut praf primele zece la sută din informaţii.

— Înseamnă că trebuie să fie greu să prelevaţi celula de memorie.

— Nici nu încercăm s-o facem. După ce extragem mostre suficiente de ADN pentru o secvenţă completă a genomului, infiltrăm filamente în cristal. Chiar şi aşa poate fi periculos. Să alimentezi cu energie o celulă de memorie după atât de mult timp poate fi fatal. Trebuie să fie citită la rece, ceea ce se face cu câte un singur strat molecular o dată. Fiecare durează aproximativ nouă luni.

— Aş fi crezut că celulele de memorie de cristal durează mai mult decât atât.

— Le-au construit destul de robuste, chiar şi atunci. Dar gândeşte-te la tot ce au avut de îndurat timp de o mie două sute de ani. Asta nu ajută deloc.

— El cine este? întrebă Corrie-Lyn.

— Ea, de fapt. Credem că este Aeva Sondlin. Vom şti sigur când genomul ei va fi citit, dar zona era bună.

— Zona?

— A fost recuperată la patru kilometri de maşina ei. A fost greu de găsit. Fusese luată de o viitură. Ştim din înregistrări că a trăit în casa de deasupra nivelului de inundaţii al văii. Credem că încerca să ajungă în cel mai apropiat oraş, în momentul în care furtuna a încetat. Exista un punct de evacuare oficial stabilit acolo, iar ea a informat autorităţile că soseşte. Nu a mai ajuns. Trebuie să fi fost prinsă de vânt sau de apă. Poate că va fi în măsură să ne spună.

— Ştiai că lipseşte?

— Da. Înregistrările de atunci nu sunt perfecte, sigur, având în vedere circumstanţele. Dar avem un recensământ şi, desigur, toţi cei care au sosit pe Anagaska aveau documente complete. E treaba noastră să încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu cei dispăruţi. Trebuie să ne ocupăm de fiecare individ în parte. În cazul Aevei, am căutat locuri posibile timp de şaptezeci de ani.

— Chiar aşa, întrebă Aaron.

— Da.

— Îmi pare rău, dar şaptezeci de ani?

— Începem cu traseul pe care trebuie să-l fi urmat, alegem punctele evidente de pericol şi le împânzim cu boţi senzori. Aceştia se răspândesc în cerc, încercând să găsească urme. Ca toate echipamentele noastre, boţii s-au îmbunătăţit considerabil în cursul secolelor în care am fost aici. Majoritatea sunt tunelari, sapă prin zăpadă şi prin straturi de sol de suprafaţă. Atât de mult sol vegetal a fost deplasat în timpul furtunilor, încât întreaga topologie a continentelor s-a schimbat, iar acum totul este blocat de permafrost. Nouăzeci şi nouă la sută din oamenii pe care îi recuperăm acum sunt îngropaţi. Asta înseamnă că boţii funcţionează în condiţii extrem de nocive chiar şi pentru această lume. În total, proiectul de restaurare a desfăşurat patru sute cincizeci de milioane de boţi de când începu. Există încă unsprezece milioane activi şi în căutare. Nu se mişcă rapid, dar sunt minuţioşi.

— Cât de mulţi sunt cei pe care îi mai căutaţi?

— Peste trei sute de mii. Nu am prea multe speranţe. Cei mai mulţi dintre ei vor fi fost luaţi de apele mării. Arătă spre grămada informă de pe masă. Maşina dragei de Aeva se afla la patruzeci şi şapte de kilometri de drumul folosit de ea, şi asta a fost uşor de găsit. Dar ea se afla adânc în sedimente. Perseverenţa este răsplătită. Încă mai găsim vreo douăzeci în fiecare an, chiar şi acum.

Au trecut apoi în secţiunea de ordonare a secvenţelor ADN. Pentru Aaron era doar un birou obişnuit cu cinci unităţi de comandă mari. Chiar şi în condiţii normale, ADN-ul uman se descompune rapid. După o mie două sute de ani, pe Hanko rămăseseră doar fragmente extrem de mici. Dar existau o

mulţime de celule în fiecare organism, fiecare cu propriile fragmente. Punerea fragmentelor laolaltă fusese posibilă folosind tehnicile adecvate precum şi o mare cantitate de putere de calcul. Odată ce secvenţele principale erau stabilite, proiectul putea folosi înregistrările de familie pentru a umple golurile. În majoritatea cazurilor, erau disponibile înregistrări complete de ADN de la clinici. De îndată ce organismul era corect identificat, o clonă era cultivată pentru re-viaţă.

— Dar nu aici, spuse Purillar. Clinicile de pe Anagaska se ocupă de partea aceea. La urma urmei, cine ar vrea să se trezească aici? Oamenii au destule probleme de adaptare la prezent – adică viitorul lor – aşa cum este. Cei mai mulţi au nevoie de consiliere de specialitate.

— Este viaţa atât de diferită acum?

— În esenţă, nu, şi mulţi au murit cu speranţa că vor fi salvaţi sub formă de re-viaţă. Cantitatea de timp implicat este cea care îi şochează. Nimeni din familia lor imediată şi dintre prieteni nu mai există. Sunt foarte singuri atunci când se trezesc.

După refacerea ADN-ului venea punctul de reabilitare a memoriei, care încerca să reasambleze informaţiile citite din celula de memorie. Un proces mult mai complex decât ordonarea secvenţelor ADN-ului.

Arhiva istorică – pentru persoanele recuperate care nu putuseră fi identificate. Toate înregistrările civile de pe Hanko şi memoriile familiilor cu rude pierdute, jurnalele şi amintirile echipelor de evacuare. Liste de persoane care ar fi putut fi în vizită pe Hanko atunci când începuse atacul. Lista intersolară a persoanelor dispărute în acea perioadă.

Laboratoarele specializate în analiza de structuri moleculare identificau fragmentele, minuscule pe care boţii le descoperiseră în timp ce scormoneau prin pământul îngheţat al lui Hanko. Încercând să asocieze aşchii de vopsea cu modele individuale de maşini. Legând resturi de pânză de anumite haine, pe acelea de producător, de magazinul de vânzare cu amănuntul, de listele de clienţi, de extrasele de cont. Bijuterii. Chiar şi animalele de companie. O listă lungă de artefacte neidentificate, fiecare dintre ele putând duce eventual la un alt cadavru pierdut.

Camera cazurilor avea fişiere pentru toţi cei despre care se ştia că sunt încă dispăruţi.

Centrul de operaţiuni monitoriza sensoboţii şi echipele din avanposturi care excavau în condiţii teribile.

După două ore, îi întâlniseră pe toţi cei din clădire. Niciunul nu reacţionase la Corrie-Lyn şi nimeni nu încercase să o evite. Aaron îi scanase discret pe toţi. Nimeni nu era îmbunătăţit cu biononice.

— Mai există câteva persoane pe-aici, spuse Purillar. Îi veţi întâlni, probabil, pe toţi diseară la cantină. De obicei mâncăm împreună.

— Şi dacă nu este acolo? întrebă Aaron.

— Atunci îmi pare rău, dar nu prea mai am ce să fac, spuse directorul.

Se uită stânjenit la Corrie-Lyn.

— Putem vizita avanposturile? întrebă ea.

— Dacă este aici, a aflat deja despre tine. Ar fi putut folosi reţeaua de relee pentru a ne apela. Cred că nu vrea să se întoarcă cu tine.

— S-ar putea ca, văzând-mă în carne şi oase, să fie singurul lucru la care să nu poată rezista, spuse Corrie-Lyn. Te rog!

Revărsarea ei de durere în gaia-câmp fu tulburătoare.

Directorul părea profund nefericit.

— Dacă vreţi să vă aventuraţi afară, nu pot face nimic pentru a vă opri. Tehnic vorbind, aceasta este încă o lume liberă din cadrul Confederaţiei. Puteţi merge unde vreţi. V-aş sfătui totuşi să nu o faceţi.

— De ce? întrebă Aaron.

— Ai o navă bună, dar chiar şi ea ar fi supusă unor presiuni mult prea mari pentru a o manevra aproape de sol. Noi nu putem folosi capsule aici, vânturile sunt prea puternice, iar conţinutul de energie al atmosferei este mult prea mare. Cele două încercări de a folosi nava noastră pentru o salvare de urgenţă aproape s-au soldat cu un dezastru. Le-am anulat pe amândouă şi am sfârşit prin a fi nevoiţi să-i re-vieţuim pe membrii echipei.

— Nava mea are un câmp de forţă excelent.

— Sunt sigur că are. Dar extinderea câmpului de forţă nu ajută, nu faci decât să oferi vântului o suprafaţă mai mare pe care să o împingă. Aici asta te face, de fapt, mai vulnerabil la furtună. Singura stabilitate pe care o aveţi în aer este ceea pe care o pot furniza motoarele.

Lui Aaron nu-i plăcea. *Artful Dodger* era cea mai bună protecţie posibilă. *În condiţii normale.* Nu putea uita modul în care unităţile regrav se apropiaseră de limită în timp ce-i aduceau în jos spre câmpul de forţă al domului bazei, şi aceea fusese o ţintă mare.

— Cum călătoresc echipele voastre? întrebă el.

— Cu crawlere de sol. Cântăresc trei tone fiecare şi se deplasează pe şenile. Nu sunt rapide, dar te poţi bizui pe ele.

— Putem împrumuta unul? Trebuie să existe unele pe care nu le folosiţi. Ai spus că personalul a fost mult mai numeros aici, la un moment dat. Unul vechi ar fi de-ajuns.

— Uite ce-i. Serios. Chiar nu e aici.

— Semnăm orice document legal doreşti, spuse Corrie-Lyn. Te rog! Dă-mi această ultimă şansă.

— Am peste douăzeci de echipe afară. Jumătate dintre ele nici nu sunt pe acest continent. Folosim calotele polare drept punţi pentru a ajunge la altele tectonice. V-ar lua un an pentru a ajunge la toate.

— Cel puţin putem începe. Dacă Yigo aude că mergem la toată lumea, va şti că va trebui să mă vadă în cele din urmă. Asta s-ar putea să-l determine să ne contacteze.

Purillar îşi frecă degetele agitate pe frunte.

— Asta va trebui să fie mama tuturor cererilor legale de eliberare de echipament. Nu-mi pot permite nicio reacţie potrivnică faţă de proiect.

— Am înţeles. Şi îţi mulţumesc.

***

După cină, Aaron şi Corrie-Lyn s-au dus la al doilea bloc pentru a inspecta crawlerul pe şenile pe care Purillar era oh-atât-de-reticent să le permită să îl folosească. Deasupra lor, luminile aeriene se diminuau până la intensitatea unui amurg blând. Efectul era stricat de fulgerele constante din afara câmpului de forţă.

— Deci nu se afla la cantină? întrebă Corrie-Lyn.

— Nu. Am scanat pe toată lumea din bază. Niciunul dintre ei nu are biononice. Deşi câţiva au unele îmbunătăţiri interesante. S-ar putea ca aici totul să fie pe cât de blând susţine bunul nostru director.

— Tu îi judeci întotdeauna pe toţi, nu-i aşa?

— Din contră. Nu-mi pasă ce fac unii cu alţii în intimitatea caselor lor. Trebuie doar să evaluez posibilele ameninţări.

Uşa de malmetal a garajului unsprezece rulă într-o parte pentru a le arăta crawlerul. Era o simplă formă de pană din metal, pe patru şenile joase. Caroseria era vopsită în portocaliu strălucitor, iar despicăturile ferestrelor erau ca nişte tăieturi goale, negre, în părţile laterale. Proiectoarele de câmp de forţă erau bulbi neregulaţi situaţi pe marginile superioare împreună cu boţii de întreţinere ca nişte crabi care se agăţau de suprafaţă precum puii de marsupiale. Când Aaron interogă reţeaua vehiculului, află că avea o mare capacitate de autoreparare. O treime din compartimentele cargo erau umplute cu piese de schimb.

— Ar trebui să fim în regulă în chestia asta, îi zise el. Reţeaua îl va conduce. Nu trebuie decât să-i spunem unde vrem să mergem.

— Adică unde, mai exact? Ştii, Purillar avea dreptate. Dacă Inigo este aici, atunci ştie că îl caut. Ne-ar fi contactat. Pe mine, cel puţin.

— Oare?

— Oh, nu, spuse ea, strâmbându-se. Nu începe.

— E clar că nu-i este la fel de dor cum îţi este ţie de el. A plecat, îţi aminteşti.

— Du-te naibii! ţipă ea.

— Trebuie să accepţi asta. Am nevoie să fii funcţională.

— Funcţională, îl zeflemisi ea. Ei bine, nu sunt. Şi, dacă-l găsim, primul lucru pe care am să-l spun va fi să nu te ajute, psihopat neadaptat ce eşti!

— Nu m-am aşteptat la altceva de la tine.

Ea se încruntă, dar nu plecă. Aaron zâmbi în spatele ei.

— Dacă e aici, Pelerinajul va fi plecat de mult înainte să-l găsim, spuse ea îmbufnată.

— Nu chiar. Aminteşte-ţi că avem un avantaj care ne permite să reducem aria de căutare. Ştim că e Înalt.

— Cum ne ajută asta? Încă avea dispreţ în voce, dar se lupta cu curiozitatea acum.

— Efectul de scanare de câmp ar fi foarte util acolo, afară. Ar putea ajuta la depistarea organismelor îngropate în pământ. Eu îl pot folosi pentru a detecta anomalii de la mai multe sute de metri distanţă. E un pic mai dificil printr-o masă solidă, dar funcţia de pătrundere este capabilă să ajungă la o distanţă rezonabilă.

— Dacă e aici, are o rată de succes mai bună decât ceilalţi, spuse ea.

— Există şi alţi factori, cum ar fi obţinerea unei localizări suficient de precise a persoanei pierdute. Şi asta depinde de cât de bine a fost cercetat cazul individual. Dar, da. E o presupunere rezonabilă să spunem că echipa cu cea mai bună rată de succes este a lui Inigo.

— Există vreuna?

— Da. U-amprenta nu a trebuit nici măcar să forţeze vreun fişier. Toate sunt disponibile şi pot fi examinate. Echipa cu cea mai mare rată actuală de recuperare lucrează în provincia Olhava care se află pe acest continent, la nouă sute de kilometri sud-vest. Dacă pornim la prima oră, mâine-dimineaţă, vom ajunge acolo în patruzeci şi opt ore.

***

Oscar Monroe se îndrăgostise de casă din primul moment în care o văzuse. Era un cerc simplu, cu un perete de sticlă înalt care separa podeaua şi plafonul, aşezat la cinci metri de la sol pe un pilon central care conţinea o scară în spirală. Atât baza, cât şi acoperişul erau făcute dintr-o piatră artificială asemănătoare cu granitul alb, care strălucea ca zăpada pe un vârf de munte în lumina uşor albăstruie a soarelui de pe Orakum. Întinderea de pământ de afară semăna cu un mare parc istoric căzut în desuetudine, cu iarbă lânoasă acoperind cărările, şiruri de arbori ornamentali şi câteva lacuri cu o cascadă mică între ele. Erau chiar şi nişte structuri greceşti din cărămidă odihnindu-se în unghere adânci, inundate de muşchi şi liane cu flori pentru a spori imaginea de vechime. Imaginea asta

era una la care mai multe zeci de boţi grădinari lucrau din greu ca să o întreţină.

Trăia acolo de nouăsprezece ani. Era o casă minunată la care să te întorci de fiecare dată la încheierea unei ture de pilotaj lipsite de stres şi de tipul de politică de rahat care mergea în tandem cu orice loc de muncă într-o corporaţie. Oscar zbura pe nave comerciale pentru liniile spaţiale naţionale prospere ale Orakumului care făceau legătura cu peste douăzeci de planete externe. Pilotajul era singura ocupaţie la care se gândise după ce fusese re-vieţuit.

Să se trezească într-o clinică fusese o surpriză dată dracului. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că îşi făcea praf hypergliderul ciocnindu-se cu unul identic pilotat de Anna Kime. Salvând Confederaţia – bun. Ucigând soţia celui mai bun prieten al lui – nu prea grozav. Fără Anna care să intervină, Wilson Kime trebuie să fi reuşit să zboare nestânjenit într-o misiune care era esenţială în Războiul Starflyer. Oscar îşi amintea momentul de dinainte de ciocnire, un moment de linişte completă. Nu se aştepta ca cineva să-i recupereze celula de memorie. Nu după mărturisirea faptului că în tinereţe fusese implicat într-un act de terorism cu motivaţii politice, în care ucisese patru sute opt oameni, o treime dintre ei fără celule de memorie, cea mai mare parte copii prea mici pentru inserţii. Faptul că nu intenţionase asta, că asasinatele acelea fuseseră o greşeală, pentru că efectiv rataseră adevărata ţintă nu ar fi trebuit să acţioneze în favoarea sa. Dar se pare că serviciul făcut Confederaţiei şi sacrificiul suprem însemnaseră ceva pentru judecător. Voia să creadă că Wilson plătise, poate, un avocat decent. Fuseseră prieteni buni.

— Cred că asta înseamnă că am câştigat, au fost primele sale cuvinte.

Chiar suna ca propria voce.

Deasupra lui, faţa unui medic tânăr îi zâmbea.

— Bine-ai revenit, domnule Yaohui! zise el.

— Spune-mi Oscar. Am fost asta mai mult decât că am fost vreodată Yaohui.

Noua lui identitate. Atunci când intrase sub acoperire pentru peste patruzeci de ani.

— Cum doriţi.

Oscar a reuşit să se sprijine pe coate. O mişcare care l-a surprins. Văzuse de mai multe ori clone re-vieţuite. Lucruri jalnice cu carne subţire întinsă peste oase şi organe care fuseseră forţate să crească la stadiul de adolescenţă, incapabile să se mişte luni la rând, timp în care îşi construiau cu greu masa musculară. Acest organism însă părea aproape complet. Ceea ce însemna că tehnica se îmbunătăţise. Fuseseră o mulţime de pierderi de corpuri în război – zeci de milioane pe puţin. El fusese, probabil, trecut în partea de jos a listei. Cât timp?

— Vă rog să înţelegeţi, ăă… Oscar, aţi fost trimis în judecată pentru, ah, crima de dinainte. Asta a stabilit câteva precedente juridice, având în vedere, ăă, starea dumneavoastră la momentul respectiv.

— Ce proces? Despre ce *stare* vorbeşti? Eram mort.

— Aţi suferit o pierdere a corpului. Celula dumneavoastră de memorie a supravieţuit intactă prăbuşirii; din punct de vedere legal aceasta este recunoscută de Confederaţie ca fiind şinele dumneavoastră adevărat. A fost recuperată de o anume Paula Myo.

— Ah… Oscar a avut brusc o presimţire foarte rea despre asta. Paula m-a recuperat?

— Da. Pe dumneata şi pe Anna Kime. Ea v-a adus pe amândoi înapoi pe Pământ.

— Dar Anna a fost un agent Starflyer.

— Da. În conformitate cu termenii amnistiei Doi, condiţionarea Starflyer i-a fost scoasă din amintiri şi a fost re-vieţuită ca un om normal. Se pare că ea a continuat să aibă o viaţă lungă şi o căsătorie de succes cu Wilson Kime. A fost, cu siguranţă împreună cu el pe *Discovery* atunci când a zburat în jurul galaxiei.

Până la urmă umerii lui Oscar nu erau chiar atât de puternici, aşa că s-a trântit din nou pe saltea.

— Cât timp? a repetat. În mârâitul lui se simţea urgenţa.

— Aţi fost găsit vinovat la proces. Dosarul dumneavoastră de serviciu de la Marină a fost, desigur, un factor pentru reducerea pedepsei, dar acesta nu a putut compensa numărul de persoane care au fost ucise la Staţia Abadan. Judecătorul v-a dat o

sentinţă de suspendare. Dar, cum clinicile Confederaţiei erau în imposibilitatea de a face faţă cantităţii mari de, ăă, noncriminali care necesitau re-viaţă la acel moment, v-a permis să rămâneţi mai degrabă în stare de memorie stocată decât să fiţi re-vieţuit înainte de a vă începe executarea sentinţei.

— Cât timp? a şoptit Oscar.

— Aţi fost condamnat la o mie o sută de ani.

— Du-te dracului!

Era complet singur. Asta era, probabil, o pedeapsă mai rea decât suspendarea. La urma urmei, nu fusese conştient de trecerea timpului în cursul mileniilor, nu putuse să reflecteze şi să se pocăiască pentru fărădelegile lui. Dar în acest prezent viaţa era diferită. Toată lumea pe care o ştia fie murise, fie *migrase spre interior* – sintagma ridicolă, o modalitate corectă din punct de vedere politic pentru a spune că ai eutanasiat cu o plasă de siguranţă. Poate că acesta era, de fapt, rostul suspendării. Era, cu siguranţă, dureros.

Deci fără prieteni, fără familie, cu cunoştinţe şi abilităţi de care nici chiar muzeele nu ar fi fost interesate, Oscar Monroe a trebuit să o ia de la capăt.

Marina, fapt de înţeles, nu l-a vrut. Le-a explicat că nu se aştepta să facă parte din flota de descurajare şi s-a oferit să se recalifice ca pilot pentru echipajele lor de explorare. L-au refuzat din nou.

Înainte de Războiul Starflyer lucrase într-o divizie de explorare a CST. Să deschidă noi planete, oferind oamenilor un nou început, a fost ca un fel de penitenţă autoimpusă. Numai că îi plăcuse cu adevărat. Deci chiar se antrenase ca pilot de nave spaţiale. Din fericire, unitatea modernă de gaură de vierme continua să folosească principii şi teorii dezvoltate în timpul primei sale vieţi, iar el s-a grăbit să se pună rapid la curent cu aplicaţiile tehnologice curente.

Orakum SolarStar era a treia companie pentru care lucra de când fusese re-vieţuit. Nu era cu mult diferită de orice altă linie spaţială din Lumile Externe. De fapt, era mai mică decât majoritatea. Orakum se afla la marginea Marii Confederaţii, stabilită de doar două sute de ani. Dar zona făcea din ea un candidat principal pentru a deveni baza de lansare pentru noi

zboruri de explorare, care să deschidă încă şi mai multe lumi. Acestea erau însă evenimente rare acum. Marina cartografiase direct fiecare sistem de stele din afara Lumilor Externe. Extinderea către noi lumi se afla, de asemenea, la un minim istoric. Graniţa dintre Lumile Centrale şi cele Externe nu se schimbase prea mult timp de secole. Vechea presupunere conform căreia cultura Înaltă se va extinde întotdeauna spre exterior, oamenii obişnuiţi formând un val de expansiune premergător, se dovedise a fi falsă. Datorită migraţiei spre interior, numărul de oameni Înalţi rămăsese aproximativ constant, în timp ce Lumile Externe furnizau cam toate tipurile de societate în termeni de etnie, ideologie, tehnologie şi religie. Dacă un cetăţean se simţea privat de drepturi pe propria planetă, nu avea decât să ia un bilet pentru un zbor comercial şi să se mute. Existau foarte puţine motive pentru a întemeia o lume nouă în aceste zile.

În nouăsprezece ani de când se afla pe Orakum, SolarStar lansase doar trei zboruri planetare de căutare. Două dintre acestea fuseseră mai aproape decât călătoreau zborurile comerciale de cursă lungă ale companiei. Abia dacă se putea spune că spărseseră noi frontiere. Dar el avea vechime acum. Dacă apărea oportunitatea unei alte aventuri în exterior, probabil că avea să fie ales. Ca toţi piloţii, era un optimist incurabil.

Nu era niciun indiciu cu privire la acea misiune iluzorie în birourile companiei în momentul depunerii raportului său de zbor. Tocmai se întorsese dintr-un zbor de cursă lungă pe Troyan, la şaptezeci de ani-lumină distanţă. O excursie de cincisprezece ore, cu nimic altceva de făcut decât să vorbească cu unitatea de comandă şi să scotocească unisfera după ceva interesant. Într-o zi, în curând, era sigur, oamenii vor renunţa, în sfârşit, la ideea că trebuie să aibă un om la conducerea navei. Nu făcea decât să stea în partea din faţă a aparatului de zbor pentru relaţii cu publicul. De fapt, existau, probabil, oameni în cabina pasagerilor, care erau mai bine calificaţi decât el, dacă era nevoie de reparaţii. Nu că ar fi fost vreodată.

Dar cel puţin ajunsese să viziteze planete noi. Aceleaşi. Mereu şi mereu aceleaşi.

Capsula lui regrav se desprinse dintre norii rari pentru a se arcui lin în jurul casei, aterizând pe gazonul de lângă păduricea de arbori de rancata înalţi de aproape douăzeci de metri, cu frunze-bici roşu-brun, care se unduiau în briza uşoară. Coborî şi luă o gură adâncă de aer cald, plin de aromele câmpiei. Dincolo de orizont, partea rurală neîmblânzită a Orakumului era acoperită de un covor de flori sălbatice ţepoase care înfloreau aproape tot timpul anului. Un alt motiv pentru a alege Orakumul fusese climatul său benign.

Jesaral ieşea de sub casă. Tânărul splendid nu avea un zâmbet de bun venit pe faţă, dar, cu siguranţă, părea uşurat să-l vadă pe Oscar. Purta doar o pereche de pantaloni albi lungi până la genunchi, arătând un corp bronzat care întotdeauna făcea ca sângele lui Oscar să circule un pic mai repede. Jesaral era cel mai tânăr dintre cei trei parteneri ai săi de viaţă, în vârstă de doar douăzeci de ani. Ceea ce, bănuia Oscar, îl califica, probabil, ca fiind cel mai rău punkist din galaxie. O mie şi ceva de ani diferenţa de vârstă – era încântător de obraznic.

Tânărul deschise larg braţele pentru a-l îmbrăţişa pe Oscar şi a-l săruta. Entuziasm pulverizat în neştire în gaia-câmp.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Oscar.

— Ei, spuse Jesaral, îndreptând un deget acuzator spre casă.

Oscar refuză să ofteze. El şi ceilalţi partenerii ai săi, Dushiku şi Anja, formau un trio stabil de peste un deceniu. Aveau peste o sută de ani şi se înţelegeau unii cu ceilalţi. La vârsta lor, cunoşteau perfect micile acomodări necesare pentru a face o relaţie să meargă. Le lua tuturor mai mult decât era de aşteptat pentru a-l primi şi a se obişnui cu nou-venitul, care nu avea nimic din experienţa şi rafinamentul lor. Fapt care îl făcea atât de interesant şi în pat, şi în afara lui.

— Ce-au făcut?

— E o surpriză pentru tine. Şi ştiu cât urăşti surprizele.

— Nu întotdeauna, îl asigură Oscar. Depinde dacă e de bine sau de rău. Despre ce-i vorba?

— Oh, nu! Vreau să-ţi spun că te aşteaptă o surpriză. Nu vreau să te superi că este acolo, asta-i tot.

Oscar folosi un cluster macrocelular pentru a se conecta la reţeaua casei. Orice ar fi fost ceea ce îl aştepta în interior era

abil blocat. Asta era Anja, care dezvolta rutine neuronale comerciale. Era una dintre cele mai bune de pe planetă.

— Ai cea mai ciudată logică pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Oscar.

Jesaral zâmbi larg.

— Haide! Abia aştept.

Îl trase de braţ pe Oscar, revărsarea lui de entuziasm strălucind ca un răsărit de soare.

Se grăbiră spre baza pilonului şi urcară scara în largă spirală. Aceasta i-a adus într-un mic vestibul, cu arbuşti coloraţi de pe mai multe lumi, ale căror flori se înălţau spre cerul liber de deasupra. Zece uşi se deschideau din el. Jesaral îl conduse spre capăt, în salonul lor principal. În contrast cu exteriorul, salonul era îmbrăcat în lemn caran, un soi local maro-auriu. Fibrele plăcilor fuseseră amestecate cu măiestrie astfel încât părea că se aflau în interiorul unei scorburi gigantice. Mobila era de culoare stacojie cu aur, accentuând foarte bine senzaţia de somptuos.

Dushiku aștepta în mijlocul camerei mari, ţinând în mână un pahar cu whisky de malţ, cu trei cuburi de gheaţă. Avea un zâmbet maliţios pe faţa-i largă.

— Bine-ai venit acasă!

— Mulţumesc! Oscar luă băutura obosit.

— Văd că puterea de a se abţine a lui Jesaral este la fel de mare ca totdeauna.

— Nu i-am spus, protestă Jesaral.

— Deci? întrebă Oscar.

Dushiku ridică o sprânceană şi se întoarse pe jumătate, indicând balconul de dincolo de peretele de sticlă de la capătul salonului. Anja era acolo, sprijinindu-se de balustradă în timp ce vorbea despre ceva legat de grădina de mai jos. Vocea ei amuzată se auzea prin uşa deschisă. Oscar ştia bine tonul, juca rolul gazdei perfecte, îşi marca teritoriul. Anja era uimitor de frumoasă, o frumuseţe care necesita o treime din salariul ei pentru a o menţine. Doua vizite pe an la o clinică erau considerate un minim esenţial, pentru că frumuseţea era fluidă, iar moda era trădător de efemeră chiar şi pe Orakum. Se întorsese de trei săptămâni de la ultimul tratament, fălindu-se

cu înălţimea redusă şi cu pielea întunecată, cu textură de satin. Faţa îi era numai curbe blânde învăluite de o coamă de păr castaniu, gros, unduindu-se mai jos de umeri. Ochii uriaşi, galbeni, se uitau inocent din umbră, proiectând o nevinovăţie de fetiţă completată de o perpetuă efervescenţă ingenuă în gaia-câmp. Hainele îi erau înşelător de simple, un top stacojiu şi o fustă ca un turbion albastru-închis scoţând în evidenţă feminitatea costisitoare a siluetei ei compacte.

Cu toate acestea, Anja nu o impresiona pe persoana cu care vorbea. Oscar o privi pe cealaltă femeie care se sprijinea de balustradă. Era cu cel puţin o jumătate de cap mai scundă decât Anja şi purta o rochie albă modernă, cu o strălucire uşoară la suprafaţă, şi o jachetă roşu-ruginiu cu mâneci scurte. Elegantă, fără supraîncărcarea cu feminitate a Anjei. Nu răspundea cu felul de atenţie pe care Anja era obişnuită să-l obţină de la oricine venea în contact cu ea. Îşi putea da seama. După zece ani, limbajul corporal al Anjei, tonul vocii ei erau ca o carte deschisă. Şi, cu cât nu reuşea să impresioneze, cu atât mai ţâfnoasă devenea. Îşi permise să lase un pic din amuzament să se scurgă în gaia-câmp.

Anja trebuie să-l fi simţit. Buzele ei pline se întăriră a mustrare pentru Oscar care se îndrepta spre balcon.

— Oscar, dragă, stăteam de vorbă cu o veche prietenă de-a ta.

Cealaltă persoană de pe balcon se întoarse, zâmbindu-i maliţios.

Oscar scăpă paharul din mâinile care, împreună cu toate celelalte părţi ale corpului, erau în stare de şoc care mergea până la pierderea oricărei senzaţii. Cristalul se sparse, făcând cuburile de gheaţă să salte peste lemnul lustruit.

— Bună ziua, Oscar! spuse Paula Myo.

— Oh, rahat!

— Nu ne-am văzut de mult.

Oscar nu putea nici măcar să mormăie.

Alarma începea să se insinueze în gaia-câmp pe măsură ce partenerii săi de viaţă asimilau tabloul.

— Voi doi… spuse Jesaral, degetul lui acuzator ridicându-se spre Paula. Am crezut…

— E în regulă, reuşi Oscar să bâiguie.

— Ce-i asta? o întrebă Jesaral acuzator pe Paula. Ai spus că aţi fost prieteni.

— Am fost. Cu mult timp în urmă.

— Vechea scuză. Din nou! Totul s-a întâmplat înainte să mă nasc eu.

— Da, totul, spuse Oscar. U-amprenta îi chemă un servibot pentru a curăţa resturile paharului spart. Abia atunci izbuti să zâmbească. Ce mai faci, Paula?

— La fel ca de obicei.

— Da.

Nu se schimbase. Nu fizic. Nimic nu era diferit, cu excepţia poate a părului drept, întunecat, care era cu câţiva centimetri mai lung. Spre deosebire de el, căruia îi fusese dat un corp nou, mare, Avansat, bazat pe ADN-ul lui, îmbogăţit apoi cu toate clusterele macrocelulare şi oase mai puternice, organe mai eficiente şi longevitate mai mare. După optzeci şi şase de ani, nu avea nici pe departe nevoie de întinerire, deşi faţa lui începea acum să arate semnele ultimilor ani trăiţi, ceea ce Anja nu obosea niciodată să-i spună. Dar ea… Ghicea că trebuia să fi fost Înaltă acum.

Cumva, nu o putea vedea vizitând clinici de dragul vanităţii.

— Vă cunoaşteţi, deci? întrebă Dushiku nesigur.

— Da. Oscar îşi drese glasul. Puteţi să ne lăsaţi un moment, vă rog?

Partenerii săi de viaţă schimbau priviri tulburate, inundând gaia-câmpul cu îngrijorare şi o considerabilă iritare.

— Vom fi afară, spuse Anja mângâindu-i braţul în timp ce trecea pe lângă el. Doar să strigi.

Servibotul intră legănându-se în salon şi începu să aspire whisky-ul. Oscar se îndreptă spre o canapea şi se aşeză cu greu. Amorţeala începea să dispară, înlocuită de o furie crescândă. Se uită la Paula.

— O mie o sută de ani. Mulţumesc frumos.

— Ţi-am recuperat celula de memorie.

— Ai supus-o unui proces!

— Eşti la fel de viu acum ca în ziua în care ai zburat în hyperglider. Asta e mai mult decât se poate spune despre victimele tale de la Abadan.

— Şi Iisus a plâns ca dracu’! Ai de gând să încetezi să mă persecuţi?

— Eu nu te pot face să te simţi vinovat. Tu îţi faci asta.

— Daa, daa. Se afundă mai adânc în perne. Ce naiba faci aici?

— Trăieşti bine. Întoarse capul, studiind salonul. Anja era destul de mândră de casă. Înţeleg de ce.

— Fondul meu de pensie de la CST R & R a fost transferat într-un depozit în ziua în care procesul s-a terminat, un gest de curtoazie din partea lui Wilson. Vrei să ştii care e dobânda pe o mie o sută de ani? Stai în ea. A dracului inflaţie! Ar fi trebuit să pot cumpăra o planetă.

— Şi partenerii tăi de viaţă. Sunt oameni buni. Jesaral este destul de tânăr, nu-i aşa?

— Da, mârâi Oscar. Şi are şi un penis foarte mare. Paula zâmbi.

— Ai luat vreodată legătura cu Wilson, după ce ai fost re-vieţuit?

— Mi-a lăsat un mesaj. La fel şi Anna. Amândoi s-au descărcat în ANA cu mult timp în urmă. Fapt pe care, sincer, nu-l apreciez. Ascultă, astea sunt prostii, ce dracu’ vrei?

— Am nevoie să faci o treabă pentru mine. Oscar n-ar fi crezut să fie posibil. Se afla în aceeaşi cameră cu Paula Myo, râzând la ea.

— Oh, ţi-ai pierdut minţile de-a lungul secolelor. Vrei să fac o treabă pentru tine? Trebuie să fie o glumă idioată.

Zâmbetul Paulei viră spre imoral.

— Exact.

Umorul lui Oscar dispăru brusc, lăsându-l cu o senzaţie de greaţă care-i încingea stomacul.

— Oh, rahat, chiar nu glumeşti!

— Bineînţeles că nu. E un aranjament perfect. Cine ar suspecta vreodată un astfel de lucru?

— Nu. Nicio şansă. Du-te şi şantajează pe altcineva. Aş merge mai degrabă înapoi în suspensie.

— Haide, Oscar, nu eşti Jesaral, nu te mai comporta ca el. Nu sunt aici ca să te ameninţ, sunt aici pentru a te ruga, pentru că te cunosc şi ştiu ce vrei.

— Nu mă cunoşti, cucoană!

Paula se aplecă spre el, cu ochii strălucind.

— Oh, ba da, Oscar. Am petrecut ultimele zile din viaţa ta împreună. Aproape am murit, iar tu chiar ai făcut-o. Nu-mi spune că nu ne înţelegem unul pe celălalt. Te-ai martirizat pentru ca rasa umană să poată supravieţui. Eşti un om de onoare, Oscar. Măcinat de vinovăţie, dar onorabil.

Oscar făcea tot ce putea să nu se lase intimidat de ea.

— Aia a fost o situaţie nebună. Nu se va mai întâmpla niciodată.

— Oh, adevărat? Pentru cine crezi că lucrez în ultimul timp?

— Aş încerca să ghicesc şi aş spune ANA. Nu te schimbi niciodată.

— Ai dreptate despre ANA, dar greşeşti despre schimbare. Sunt diferită acum.

— Da, aşa se pare. Acelaşi loc de muncă de o mie trei sute de ani. Abia te recunosc. Paula, nu te poţi schimba, asta eşti tu.

— Far Away m-a schimbat. Aproape m-a ucis, dar am înţeles că trebuie să mă adaptez. Aşa că mi-am resecvenţionat ADN-ul pentru a-mi înlătura trăsătura compulsivă din comportament.

— Se vede.

— Autodeterminarea poate depăşi uneori natura artificială.

— Sunt sigur că vechii filosofi ai teoriei natură versus educaţie vor fi încântaţi să te audă. De ce nu-i chemi să le comunici şi lor? Ah, da, aşa e. Sunt toţi *morţi* de două mii de ani.

— Încerci să eviţi să-mi răspunzi. Încerci să-ţi justifici frica faţă de tine însuţi.

— Greşit, cucoană. Extrem şi total greşit. Răspunsul este nu. Nu te voi ajuta. Vrei să-ţi spun mai clar? Nu.

— Cât de rău crezi că e, dacă am venit aici ca să te rog?

— Nu-mi pasă. Nu te ajut.

— E vorba despre Pelerinaj… Oscar, sunt îngrijorată de asta. Cu adevărat îngrijorată.

Se uită la ea, nefiind sigur dacă mai putea încasa alte şocuri.

— Ascultă, am urmărit povestea suficient de atent, cine n-a făcut-o? Marina va bloca în mod sigur înaintarea Imperiului Ocisen. ANA va opri navele Pelerinajului. Nu sunt proşti. Golul va devora jumătate din galaxie, dacă oile idioate ale lui Inigo vor ajunge vreodată înăuntru.

— Şi crezi că asta e tot? Oscar, tu şi cu mine am fost acolo cu Nigel înainte de a ne duce pe Far Away. Ştii cât de complexă a fost atunci situaţia, cât de mulţi factori au fost implicaţi. Ei bine, acest lucru este mai rău, mult mai rău. Golul este doar un eveniment periferic, un pretext convenabil. Povestea asta este despre facţiunile care au început, în sfârşit, să se lupte. Este o luptă pentru destinul omenirii. *Sufletul* nostru va fi decis de rezultat.

— Nu pot să te ajut, spuse el, umilit de modul care sunase aproape a bocet. Sunt doar un pilot, pentru numele lui Hristos!

— Oh, Oscar! Vocea ei era plină de simpatie, îngenunche în faţa lui şi îi apucă mâinile. Degetele ei erau calde. Destul cu smerenia. Caracterul tău este cel de care am nevoie cu disperare să mă ajute. Ştiu că odată ce vei accepta nu trebuie să-mi fac griji cu privire la problemă. N-ai să mă laşi baltă, şi asta e ceea ce contează.

— Asta este o excursie nostalgică pentru tine. Sunt doar un pilot.

— Erai doar un căpitan al Marinei, dar ne-ai salvat de Starflyer. O să-ţi spun ce aş vrea să-ţi cer să faci. Şi-apoi am să-ţi spun de ce o vei face. Dacă vrei să mă urăşti pentru că te forţez să înfrunţi realitatea, pentru mine e în regulă, n-ai decât.

Îşi eliberă mâinile din strânsoarea ei.

— Spune-ţi textul şi pleacă.

— Cei din facţiuni mă ştiu, mă supraveghează aşa cum le supraveghez şi eu agenţii. Aşa că nu pot să-i las să afle că încerc cu disperare să-l localizez pe al Doilea Visător.

Oscar râse. Dar râsul i se transformă aproape în scâncet.

— Să-l găsesc pe al Doilea Visător? Eu?

— Da. Şi ştii de ce va merge?

— Pentru că nimeni nu se va aştepta.

Făcu replica să sune ca un şcolar recitând un lucru inutil.

— Corect. Şi ştii de ce vei face asta pentru mine – şi te rog, nu trage în mesager.

Oscar se pregăti. Era sigur că nu mai era nimic altceva în viaţa lui cu care ea l-ar putea şantaja? *Mi-am şters vreo amintire? Doamne, o mai fi fost vreun alt Abadan?* De ce?

— Pentru că te-ai plictisit de moarte de această viaţă monotonă şi tristă prin care mergi ca în somn.

Oscar deschise gura să strige la ea. Să-i spună că e dusă cu pluta. Că greşea în mod dramatic. Că viaţa lui era bogată. Că avea oameni care îl iubeau. Că fiecare zi era o bucurie. Că nu dorise niciodată să se întoarcă la zilele nebune ale Războiului Starflyer. Că îndurase deja toată teroarea şi excitaţia sălbatică pe care le putea conţine o viaţă de om. Că astfel de lucruri ar fi mai bine să fie lăsate noii generaţii. Dar din nu se ştie ce motiv capul îi căzuse în mâini, iar el suspina puternic. Nu se putea uita la ea. Şi, cu siguranţă, nu s-ar fi putut uita la partenerii lui de viaţă.

— Nu pot să le spun asta, şopti el îndurerat. Cum aş putea? Vor crede că e vina lor.

Paula se ridică. Puse cu delicateţe mâna pe umărul lui.

— Vrei să o fac eu?

— Nu, clătină el din cap. Îşi trecu dosul palmei peste ochi pentru a şterge urmele umede enervante. Nu. Nu sunt chiar atât de laş.

— Orice poveste de acoperire vrei, o ai. Pot aranja… orice, practic.

— Ah!

— O navă stelară te aşteaptă în portul spaţial local. Îi zâmbi maliţios. Una cu ultrapropulsor.

Oscar zâmbi, simţind bucuria crescând adânc în interiorul lui.

Ultrapropulsor? Ei bine, cel puţin nu m-ai tratat ca pe o curvă ieftină.

***

Nu era modul în care Araminta se aştepta să revină pe continentul Suvorov, nu stând într-o capsulă de transport care îmbătrânea, în timp ce zbura peste Great Cloud Ocean, mai jos şi mai lent decât orice altă capsulă de pe planetă. Nu tocmai o lovitură cu stil. Îşi promisese întotdeauna că va reveni pe

continentul natal numai atunci când va putea ieşi dintr-o capsulă făţoasă de lux, zâmbind condescendent în jur la Langham şi la afacerea familiei.

Nu eşti chiar în situaţia asta încă.

Din păcate, proprietatea lui Likan era pe Suvorov. Fapt de înţeles, din moment ce capitala Viotiei, Ludor, era situată acolo. Likan nu era un tip de provincie, el trebuia să fie aproape de acţiune. Deci plecase înapoi peste ocean. Cu o cală plină cu hainele ei cele mai bune şi un sentiment crescând de anxietate.

Era cu adevărat interesată de abilităţile lui Sheldonite. Căci a ajunge la nivelul lui la mai puţin de o sută cincizeci de ani însemna o realizare fenomenală.

Erau o mulţime de lucruri pe care le-ar fi putut învăţa de la el, cu condiţia să-l facă să vorbească.

Mai era şi toată chestia cu cultul lui Sheldonite. Mii de oameni de pe sute de Lumi Exterioare care încercau să copieze vechiul lor idol hipercapitalist. O emulaţie periculos de aproape de cult orb, gândea ea. Dar era dispusă să-şi suspende aprecierile până când experimenta totul direct. Poate că asta era calea pe care ar fi trebuit să meargă. Nici chiar Bovey nu putea nega că sheldonismul era punctul culminant al culturii de afaceri. Adică sheldonismul de succes. Erau destui adepţi eşuaţi împrăştiaţi de-a lungul Lumilor Externe.

Şi, în sfârşit, haremul. Fantezie tipic masculină. Un om bogat transformându-şi visele în realitate. Cu toate acestea, mult mai frecvent decât în zilele lui Sheldon, relaţiile de tip grup-de-parteneri-de-viaţă creşteau în popularitate în rândul Lumilor Externe. Iar ea nu prea se afla în poziţia de a le putea critica. Lucrul de care se bucurase cu Bovey era în esenţă acelaşi tip de aranjament. Deci iat-o acum practic liberă şi singură, şi interesată încă să experimenteze sexual pentru a vedea ce i s-ar potrivi. Nu credea că asta va fi ce căuta, dar se surprinsese înainte cu Bovey.

O *ultimă aventură sălbatică, atunci. Indiferent de ce voi descoperi în acest weekend, toată lumea va avea de câştigat.*

În timp ce gândul acesta delincvent îi încălzea mintea, capsula ei se apropie, în sfârşit, de pământ şi începu să zboare peste proprietatea lui Likan. Stăpânea o suprafaţă de o sută de

mii de kilometri pătraţi, inclusiv o fâşie lungă de coastă – dezvoltată cu complexuri turistice. Suprafeţe masive de teren agricol cu câmpuri de kilometri pătraţi pe care creşteau toate culturile de lux imaginabile, de genul pe care nimeni nu îl producea într-o unitate culinară, îngrijite de peste un milion de agriboţi, toate prelucrate în fabrici cibernetice imaculate din punct de vedere igienic şi vândute sub mărci proprii.

Era apoi Albany, complexul lui industrial. Acesta era un pătrat cu latura de doisprezece kilometri amplasat pe o câmpie netedă. Clădiri înalte pătrăţoase aşternute într-o reţea perfectă, fiecare dintre ele o fabrică sau o uzină de prelucrare. Un port spaţial ce se întindea într-o parte, rânduri lungi de platforme de ancorare înşirându-se de-a lungul pajiştii verzi de lângă râul din apropiere. Barje oceanice coagulau apa, în timp ce nave spaţiale cargo, grase, formau şiruri aproape solide ce se întindeau spre cer. Nimeni nu locuia, de fapt, în Albany. Tehnicienii care îl menţineau în funcţiune erau toţi găzduiţi în oraşe-cămin la treizeci de kilometri distanţă. Ea tocmai zbura peste unul dintre ele, surprinsă de cât de frumos arăta, cu case mari şi o mulţime de spaţiu verde, clădiri civile decorate care ofereau toate facilităţile.

El deţine totul. Şi mai mult: el a creat totul. Ei bine, asta este adevărata viziune.

Reţeaua capsulei ei fu apelată de controlul de trafic local. Îşi declină certificatul de identitate şi primi un vector de coborâre.

Reşedinţa lui Likan era, de fapt, alcătuită din trei clădiri separate. Două dintre ele erau pe malul unui lac lung de şaisprezece kilometri. Una era un castel uriaş de piatră, care trebuie să fi avut cinci sute camere. Araminta văzuse sate mai mici. Cea de-a doua, pe partea aproape opusă primeia, era un ovoid ultramodern de o opalescenţă sclipitoare, culcat cu partea lungă pe pământ, părând că se scufundă în apă. Cea de-a treia era mică, în comparaţie cu celelalte, doar o cabană de lemn în vârful stâncilor unei insule accidentate.

Capsula aterizǎ lângă ovoid. Araminta se simţea recunoscătoare. Voia să vadă cum era în interior, dacă existau idei de design pe care le-ar putea folosi.

Două dintre femeile din harem o aşteptau pentru a o saluta atunci când ieşi din capsulă. Clemance – o adolescentă subţire, îmbrăcată într-o cămaşă albă simplă şi pantaloni scurţi albaştri din bumbac – avea o faţă proaspătă, pistruiată pe nas şi pe frunte, un zâmbet cald şi părul blond, aranjat lejer. Nu era chiar la ce se aştepta Araminta. Cealaltă, Marakata, era înaltă, de o frumuseţe clasică, avea o piele de abanos care strălucea în lumina soarelui. Rochia ei cărămizie costa, probabil, mai mult decât toată îmbrăcămintea Aramintei. *Şi asta e ce poartă ea în mijlocul după-amiezii?* Solzi cosmetici subtili îi subliniau ochii de jad şi gura largă. Ea nu zâmbea, întreaga ei atitudine era una de amuzament rece.

Clemance se repezi înainte, zâmbetul lărgindu-i-se. Îşi aruncă braţele în jurul Aramintei.

— Likan ne-a povestit totul despre tine. E grozav să te cunoaştem în sfârşit!

O Araminta uşor uimită îi răspunse fetei cu o îmbrăţişare ezitantă.

— Şi ce-a spus?

— Să avem grijă, răspunse Marakata.

Ridică o sprânceană elegantă, observând reacţia Aramintei.

— Ne-a spus că eşti cu adevărat ambiţioasă şi inteligentă, şi atractivă, şi propriul tău şef… Clemance părea că se sufocă. Adică fabuloasă.

Araminta reuşi în cele din urmă să se îndepărteze de fată.

— Nu mi-am dat seama că aş fi făcut o astfel de impresie.

— Likan face evaluări foarte rapid, zise Marakata.

— Dar tu? întrebă Araminta, cât de calm putu. Asta scoase, de fapt, un mic zâmbet de la femeia impunătoare.

— Îmi iau timp şi obţin un rezultat corect.

— Bine de ştiut.

Clemance chicoti.

— Haide, o să-ţi arătăm camera în care vei locui. O luă de mână şi o trase pe Araminta ca o fetiţă de cinci ani ducându-şi mama spre bradul de Crăciun.

— Personalul se va ocupa de bagajele tale, spuse Marakata graţios.

Araminta se încruntă, apoi văzu că nu glumea. Două femei tinere în costume-togă identice gri, elegante, se îndreptau spre capsula ei, urmate de o sanie regrav.

— Aveţi personal uman?

— Bineînţeles.

— Atunci şi Nigel Sheldon trebuie să fi avut.

— Hmm, eşti destul de iute, nu-i aşa?

Clemance râse şi începu să o tragă mai tare.

— Haide! Eu am ales-o pe-asta pentru tine.

Se aflau chiar lângă suprafaţa sclipitoare. Araminta nu-şi dăduse seama cât de mare era ovoidul. Stând la baza acestuia, bănuia că ar trebui să aibă vreo zece etaje deasupra ei, deşi curbura o făcea greu de spus. Nu existau caracteristici perceptibile, cu siguranţă, nicio uşă. Întreaga bază era înconjurată de o cărare largă de marmură, ca şi cum se sprijinea pe un soclu. Câteva linii subţiri de aur se materializaseră sub picioare, şi Clemance le urma, alunecând prin torentul de lumini multicolore. Araminta o urmă. Era similar cu mersul printr-un câmp de presiune sau cu un duş de spori, o furnicătură uşoară pe piele, flash-uri luminoase în ochi şi se trezi într-o bulă-cameră cu mobilier transparent, tivit cu linii de smarald strălucitoare, ca nişte raze laser curbate. Dulapurile şi sertarele erau toate goale, scaunele şi canapelele conţineau o strălucire mai difuză în interiorul pernelor, arătând ca nişte proiecţii de portal defecte. Podeaua şi pereţii cupolei erau o versiune mai slabă a sclipirii din exterior. Doar cearşafurile crem cu auriu de pe pat erau ceea ce considera ea drept tangibil.

— Platforma smartnet a casei oferă un program de operaţiuni, îi spuse u-amprenta.

— Acceptă-l.

Exovederea îi arătă fişierul care se deschidea într-un spaţiu de stocare.

Clemance era deja aşezată pe marginea patului, săltând în sus şi-n jos.

— Îţi place?

— Intrarea principală a casei se deschide într-un dormitor pentru oaspeţi?

— Numai atunci când ai nevoie s-o facă, răspunse fata cu vioiciune. Spune-i programului tău de control că vrei să vezi afară.

Araminta o făcu, iar pereţii pe de o latură îşi pierdură luciul, arătându-i grădina de afară şi capsula ei cu sania regrav alături, încărcându-i bagajele.

— Acum, dacă ai nevoie de baie… spuse Clemance.

Întreaga cameră începu să alunece în sus, urmând curbura peretelui exterior. Undeva sub podea trebuie să fi fost ascuns un excelent compensator de gravitaţie, deoarece Araminta nu simţi nicio mişcare. Alunecară apoi orizontal în centrul ovoidului. Alte bule-camere curgeau pe lângă ele.

Araminta îşi imagina că aceasta era perspectiva pe care corpusculii o aveau în timp ce alergau printr-o venă. Zâmbi încântată. Genial, totul este variabil.

Dormitorul ei atinse o baie, iar peretele rulă într-o parte pentru a-i facilita accesul. Designul de dincolo de uşă era mai convenţional, cu un imens bazin de baie, cabine de duş, camere de uscare. Era mai mare decât sufrageriile din apartamentele pe care le renova ea.

— Dacă vrei să vezi pe cineva sau să mergi în sufragerie pentru cină, sau doar să schimbi vederea, spune-i casei, o instrui Marakata.

— Aşa voi face, răspunse binedispusă Araminta.

O uşă se deschise vizavi de baie, iar Marakata trecu prin ea. Araminta surprinse o parte dintr-o cameră complet albă, cu un birou lung şi aparate de gimnastică.

— Ne vedem mai târziu, spuse Marakata, iar uşa se închise alunecând în spatele ei.

— A fost o ameninţare? murmură Araminta.

— Oh, ignor-o, spuse Clemance. E întotdeauna timidă cu necunoscuţii. E mult mai distractivă în pat, sincer.

— Sunt sigură.

Araminta se întoarse, inspectând mai în amănunt camera. Sertarele începură să se umple cu hainele ei. Totul se întâmpla de parcă privea apa făcând bule într-un pahar.

— Du-mă la Likan, îi spuse u-amprentei.

Camera închise uşa de la baie. Pereţii curbaţi începură să treacă alunecând întâi pe orizontal, apoi arcuindu-se la verticală.

— Şi opacizează pereţii.

Gravitaţia putea fi stabilă, dar vederea o făcea să se simtă ciudat de dezorientată.

Camera lui Likan era imensă. Araminta suspecta că nu prea se mişca. Ar fi dislocat orice altceva din casă. Era circulară, cu o podea de stejar lustruit care părea a fi un singur segment uriaş. Cultivat într-un recipient special, citise despre un astfel de proces într-un fişier din cursurile ei de design. Pereţii erau roz pal şi albastru, cu o textură de coajă de ou translucidă. O treime din lungimea lor aluneca în transparenţă, oferind priveliştea spre lac.

Likan se îndrepta spre ea, îmbrăcat într-un tricou mov simplu şi un şort lung verde. Mici simboluri colorate se stingeau în jurul lui, dispărând. *Pereţii trebuie să fie portaluri,* gândi ea, ceea ce le dădea o capacitate mare de proiecţie. Acesta era, probabil, biroul lui. El îi zâmbi cu căldură, se opri în faţa ei şi o sărută. Un fel de sărut care îi spunea ce aştepta de la ea mai târziu.

— Grozavă casă! spuse ea.

— Ştiam că o să-ţi placă. Conceptul este unul vechi, dar am luat doar procesul de fabricaţie până la un nivel accesibil. Nu-i uşor fără replicatori înalţi.

— Aş vrea să am franciza în Colwyn City.

El îi răspunse cu un zâmbet cald, admirativ.

— Vezi, majoritatea dezvoltatorilor m-ar fi acuzat că-i scot din afaceri. Dar tu… tu vezi cum te poţi adapta şi mergi mai departe. Asta e ceea ce te face să ieşi în evidenţă.

— Mulţumesc.

Clemance dădu buzna pe o altă uşă.

— Ne vedem mai târziu.

Likan o concedie cu o fluturare de mână în timp ce o conducea pe Araminta la peretele transparent.

— Ceva de băut? Mâncare? întrebă el.

— Nu pentru câteva ore.

— Bine. Premierul şi doi miniştri ai cabinetului vin la cină.

— Încerci să mă impresionezi?

— Veneau oricum. Dar sper că asta îţi va da o idee despre viaţa pe care o duc. Ca să ajungi atât de sus, trebuie să faci şi politică.

— Primăria Colwyn poate fi o bestie când e vorba despre eliberarea permiselor.

— Invită-l pe ofiţerul cu dezvoltarea la cină. Împrumută-i consilierului tău local o capsulă sofisticată. Toţi vor să obţină tot ce se poate. Altfel nu s-ar hrăni din ieslea publică.

— Cu excepţia cazului în care sunt acolo pentru a o curăţa de corupţie.

— Da. Ăştia sunt o problemă. Din fericire, au tendinţa să nu dureze mult timp.

— Eşti cinic.

— Pragmatic, dacă nu te superi. Sunt, de asemenea, mult mai experimentat decât tine în fiecare domeniu. Aşa că ai încredere în mine când spun că politicienii au toţi slăbiciunile lor.

— Care este a ta? îl tachină ea.

— Unu, sunt uşor de luat în pat. Dar tu ştii deja asta. Doi, riscul. Riscul este slăbiciunea mea. Senzaţia pe care o ai atunci când un risc te răsplăteşte este ca nimic altceva. Eu îmi asum întotdeauna riscuri. Îmi place prea mult câştigul ca să n-o fac.

— Ce riscuri îţi asumi în clipa asta?

— Eşti deşteaptă, ai făcut cercetări. Fişierele de finanţare, cel puţin. Spune-mi.

— Am accesat backgroundul în timpul drumului. Părerea mea este că te-ai extins periculos de mult.

— Şi creditele acelea au crescut semnificativ în ultimii doi ani. Deci ce crezi că e?

— Ai de gând să razi companiile imobiliare cu case ca aceasta? Inunzi piaţa.

El zâmbi.

— Scară mică. Eu gândesc la nivel macro. În plus, ar dura un deceniu pentru ca aşa ceva să devină întâi o modă şi apoi să fie general acceptat. Gândeşte-te care este problema cea mai presantă pe care o are Viotia astăzi?

— Visul Viu?

— Într-un fel. Ellezelin se prefigurează tot timpul peste noi. Pe bună dreptate. Zona de Liber Schimb este o piaţă masivă, care

nu va dispărea, şi este mereu în creştere. Oricine operează deja în ea are un imens avantaj de capacitate financiară şi de producţie faţă de o micuţă companie de pe Viotia. Îngrijorător este faptul că, atunci când se va deschide în cele din urmă o gaură de vierme aici, toate companiile vor pierde în faţa importurilor ieftine. Comerţul va fi unidirecţional.

Mintea ei se întoarse la Albany, la anvergura locului.

— Ai de gând să-i subminezi.

— Albany este automatizat atât cât se poate fără replicatori. Mi-am petrecut un deceniu investind în cele mai avansate sisteme cibernetizate pe care le putem avea pentru a scădea costurile de producţie. Pentru a face acest lucru, pentru a împinge costul fiecărei unităţi cât mai jos posibil din punct de vedere fizic, trebuie să ai un volum masiv de producţie. Asta e ceea ce mă omoară acum. Fabricile abia ticăie. Dar în momentul în care gaura de vierme se va deschide în sfârşit…

— Nu va fi nici pe departe masacrul financiar la care se aşteaptă ei.

— Ei importă. Eu export. Numai că volumul acestor exporturi va fi de zece ori mai mare decât estimează ei.

— Ai nevoie de o reţea de distribuţie.

Zâmbetul lui era triumfător în timp ce se întorcea cu faţa spre lac.

— Cu siguranţă.

— Super! spuse ea sincer. Ambiţia lui Likan era atât de mare, încât a ei nici n-ar fi putut fi înregistrată pe aceeaşi scară. De ce-mi spui mie asta? Nu poate fi o încercare de a mă impresiona ca să mă atragi în pat. Ai obţinut deja asta.

— Deşi am o opinie egocentrică în ceea ce priveşte capacitatea mea, de fapt nu pot gestiona fiecare aspect de unul singur, nici dacă-mi lărgesc mentalitatea. Prea multe detalii. Pentru o fază de expansiune la acest nivel, am nevoie de oameni în care să pot avea încredere în poziţii de conducere, mai ales pe alte planete.

— Asta e foarte măgulitor.

— Da şi nu. Ai fi capabilă de management, cred, ai tipul potrivit de motivaţie şi de mentalitate. Nu ai experienţa în poziţii de vârf, dar asta va veni.

Ea se încruntă.
— De ce eu?
— Cât de multă cercetare ai făcut cu adevărat? Despre Sheldon însuşi?
— N-am făcut deloc, recunoscu ea. Doar ce am prins la şcoală.
— Exact asta erau vechile dinastii, întreprinderi familiale. Cel mai sigur mod la care s-au gândit vreodată oamenii pentru a păstra loialitatea şi controlul. Nigel îşi folosea propriul trup şi sânge.
— Ah!
Era ca şi cum camera se afla în mişcare: în jos.
— Toate poziţiile de conducere erau deţinute de copiii săi, spuse Likan. Tot asta fac şi eu.
O amintire îi veni brusc în minte.
— Debbina? întrebă ea înainte de a se opri.
Likan tresări.
— Ţi-am făcut ceva vreodată? Nu, ei bine, nu fetiţa mea iubită. Dar o mulţime dintre ceilalţi copii ai mei conduc secţiuni ale companiei.
— Şi cum mă potrivesc eu în asta?
— Cum crezi?
— Explică-mi.
— Ai deveni una dintre nevestele mele. Îmi faci copii. Ei îşi ocupă locul lor în companie.
— Chiar ştii cum să atragi o fată.
El o fulgeră cu un zâmbet ironic.
— Haide, suntem adulţi. Fiecare căsătorie în ziua de azi e pe jumătate o afacere. Ne vom simţi grozav în pat. Îmi pot permite orice stil de viaţă îţi doreşti. Copiii tăi cresc făcând parte din compania cea mai dinamică din această parte a Confederaţiei. Nu le va lipsi niciodată nimic şi vor avea în faţă provocări, practic, nelimitate. Te cunosc suficient de bine ca să ştiu că ideea te atrage. Cine îşi doreşte nişte răsfăţaţi, nu? Şi acelaşi lucru este valabil şi pentru tine. Stai cu mine zece, cincisprezece ani, după care poţi continua cu un post în companie sau te poţi elibera cu o grămadă de bani şi cunoştinţe din interior suficiente pentru a te descurca mai bine decât oricine altcineva.

— Mama lui Ozzie! Vorbeşti serios?
— Bineînţeles.
— E foarte flatant, dar nu este cam brusc?
— Crezi că Sheldon a ezitat atunci când a văzut ceva ce şi-a dorit? În niciun caz. S-a dus şi şi-a luat. Iar asta nu vine chiar atât de brusc, nu-i aşa? Am avut o conexiune acolo, la simpozion, n-o să negi acum, sper?
— Nu, recunoscu ea.
— Există atracţie fizică. Rămân aptitudinile tale. Dar am făcut nişte cercetări.
— Al cincilea băiat responsabil cu cafelele a făcut nişte cercetări.
— Într-adevăr, recunoscu el ironic. Eşti copilul-greu-de-strunit veritabil. Respinge ruta confortabilă a afacerii de familie. Caută să scape. A eşuat în căsătorie. Acum, pe cale de a-şi reveni. Eşti flămândă. Şi capabilă. Cu experienţa pe care ţi-o poate oferi organizaţia mea, vei înflori. Se apropie, o îmbrăţişă şi o sărută din nou, mai blând de data asta. Nu vreau un răspuns imediat. De aceea eşti aici. Experimentează tot ce poţi şi ce vrei, apoi ia-ţi un răgaz şi decide.
Super, a doua oară când primesc propunerea asta într-o lună.
— Bine, spuse ea cu o voce tremurată. Aşa am să fac.
— Vorbeşti serios? N-o spui doar aşa?
— Nu. Vorbesc serios.

***

Araminta nu purta hainele proprii pentru cină. Ăsta fusese primul lucru pe care îl aflase despre ce însemna să facă parte din harem. O stilistă pe nume Helenna o aştepta în dormitorul ei atunci când acesta o preluă din biroul spaţios al lui Likan. O femeie jovială, aproape de termenul de întinerire, a cărei vârstă însemna că luase o grămadă în greutate în ultimii ani. Era cu adevărat prietenoasă şi dornică să împărtăşească bârfe casnice, dintre care majoritatea fără niciun sens pentru Araminta, altfel aveau o mulţime de sens. Era împreună cu Likan de cincizeci de ani.
— Deci eu ştiu totul, dragă, şi am văzut chiar mai mult. Eu nu judec pe nimeni şi nimic din ce-o să faci aici nu mă va surprinde.

Dacă vrei ceva *special* pentru seara asta, nu trebuie decât să-mi ceri.

Araminta nu era sigură ce anume însemna *special.* Era tentant să întrebe ce anume ceruseră celelalte fete. Helenna ştia că lui Likan îi plăcea ca femeile sale să fie elegante.

— Aşa că trebuie să te dichisim, ca să le ţii piept celorlalte.

Ceea ce dură ore. Dormitorul ei se balansă peste tot în casa ovoid pentru a se conecta la diverse alte camere specializate. Sauna în primul rând, ca să-şi cureţe porii. Masaj făcut de un bărbat numit Nifran, la fel de brutal pe cât era de abil, după care se scurse cumva de pe masă cu membrele slăbite şi flasce. Apoi camera de probă. *O casă care are o cabină de probă?* Unde i se luară măsurile pentru rochia de seară.

Spirală apoi până la salon, unde Helenna se dovedi în cele din urmă a fi o vrăjitoare. Îi fură aplicate straturi de membrane cosmetice şi totuşi atunci când Araminta se uită în oglindă nu exista niciun semn că ar fi acolo. În schimb imaginea ei de la nouăsprezece ani o privea ţintă. Un nouăsprezece pe care nu-l cunoscuse, dar şi-l dorise întotdeauna, cu pomeţi ascuţiţi, niciun pic de carne în exces, gene lungi, piele moale perfect curată, ochi strălucitori. O altă oră fu dedicată *reparării* părului ei, cum definise dezaprobator Helenna prima procedură, care îi fusese apoi extins, îngroşat, înmuiat, ondulat şi coafat.

Clemance avea scaunul lângă al ei, aşa cum trebuia. O altă membră a haremului, Alsena, se aşeză în partea cealaltă. Stăteau de vorbă destul de confortabil, ceea ce dădea o idee despre genul de relaţie pe care o aveau femeile. Alsena îi făcea o trecere în revistă a genealogiei lui Likan cu accent pe copiii capricioşi, o saga pentru care avea nevoie să deschidă un fişier nou într-un spaţiu de stocare pentru a putea ţine evidenţa.

Cu toată atitudinea prietenoasă, fetele nu prea aveau tangenţe cu lumea reală. O observaţie destul de maliţioasă, dar care Araminta simţea că era adevărată. Dacă Likan voia femei ca ea, ce făcea cu celelalte? Cu siguranţă nu aspirau să conducă vreo parte a imperiului său corporatist.

— Îi place varietatea, îi spuse Helenna când salonul se reîntâlnise cu camera de probă.

Mica rochie neagră clasică nu se demodase niciodată. Şi, privind-o pe cea pe care ucenica vrăjitoare din camera de probă o invocase pentru ea, Araminta putea înţelege de ce. Se simţea o desfrânată doar alunecând în ea – aşa că singur Ozzie ştia ce efect ar avea asupra oricărui bărbat care i-ar tăia calea. Era ruşinos de mulată, dar permitea sânilor o libertate completă de mişcare. Roşi când o îmbrăcă prima dată. Cumva, tivul scurt şi microfibra cu luciu de mătase împrăştiată pe picioarele ei îi făceau gambele şi coapsele la fel de subţiri ca la aceiaşi ideali nouăsprezece ani, cu care vraja Helennei o binecuvântase în seara aceea.

Cocteilurile de dinainte de cină se serveau pentru cei ai casei şi pentru oaspeţii lui Likan în sala de muzică, care preluase vederea spre lac. Araminta intră cu capul sus, ştiind cât de bine arăta. Surpriza lui Likan şi zâmbetele din harem, mica săritură a Clemancei în timp ce bătea din palme agitată fură toate laude care pur şi simplu i se cuveneau. Totul contribuise la creşterea încrederii ei aproape de nivelul aroganţei. Aşa că, atunci când Likan o prezentă premierului şi soţului ei, se purtă civilizat şi îi trată de parcă ar fi fost egalii ei. În timp ce făcea conversaţie şi încerca antreuri cu gust ciudat, se tot întreba cum s-ar comporta Bovey dacă ar fi aici. Se bucura de cultura sa şi putea fi la fel de snob cu privire la mâncare şi vin ca oricine. Dar compania în care se afla ea cu cel mai puternic şi bogat om din lume şi alţi câţiva doar celebri – pur şi simplu nu putea alunga ideea că ar strâmba din nas la ei.

Cu toate acestea, iată-mă aici, egală cu ei.

Seara avu şi o parte proastă. Soţul premierului, care era aşezat lângă ea la masă, fu îngrozitor de plictisitor. Din fericire, Eridal, unul dintre fiii mai mari ai lui Likan, era aşezat în cealaltă parte. La fel de deştept şi fermecător ca tatăl său, conducea o casă de finanţare în Ludor, dar îi lipsea acea determinare încăpăţânată care îl anima pe tatăl său. Ea încercă să nu-şi petreacă toată seara conversând doar cu el.

Când totul se termină, după ce sufrageria coborî la nivelul solului, astfel încât oaspeţii să poată merge la capsulele lor, rămaseră doar Likan şi opt dintre femeile din harem. Uşa se

contractă şi pereţii îşi reluară strălucirea. Toată lumea izbucni într-un râs spontan la care Araminta se alătură din toată inima.

Likan îi dădu un sărut de felicitare.

— La naiba, uitasem cât de îngrozitor este idiotul acela, îi spuse el. Îmi venea să-l plesnesc şi nici măcar nu vorbea cu mine. Îţi mulţumesc că l-ai tolerat.

Uşile se deschideau spre diferite dormitoare din jurul sufrageriei. Haremul dispăru prin ele. Dintre toate femeile de la cină, ele fuseseră, fără îndoială, cele mai frumoase, chiar uimitor de frumoase. În ciuda eforturilor Helennei, Araminta nu se putuse împiedica să se simtă ca o rudă săracă în prezenţa lor.

— Du-te şi pregăteşte-te, îi spuse Likan. Te aşteptăm.

După care se întoarse şi ieşi printr-o uşă ce dădea într-o cameră mică întunecată. Araminta privi după el o clipă, apoi îşi chemă dormitorul. Toată atitudinea aceea de mascul alfa care dă ordine nu mergea cu ea. În primul rând, nu avea charisma cu care s-o facă, nu cu felul în care se îmbrăca şi cu aspectul lui fizic depăşit. Pe de altă parte, faptul că realizase atât de mult era al naibii de atrăgător. Zâmbi argumentului lăuntric. *La naiba, cel puţin Clemance va fi distractivă.*

— Îmbracă-mă cu ce ştii că-i va plăcea, îi ceru Helennei care o aştepta.

Un proces care se dovedi a fi mult mai elaborat decât anticipase ea. Pentru început, apăru din nou Nifran, care o mustră cu privire la lipsa de exerciţii adecvate şi la cum nu o putea relaxa suficient. Cu picioarele ei făcu, de fapt, sex.

Helenna aplică un ulei fabulos şi parfumat care, împreună cu loviturile lui Nifran, îi făcu carnea să strălucească.

— Nu e vreun sadic sau ceva, nu? întrebă Araminta.

Pregătirile astea erau toate foarte detaliate. Ideea ei obişnuită de a fi gata pentru o noapte fierbinte era de a purta ceva pe care un bărbat l-ar putea scoate rapid.

— Nu-ţi face griji, scumpo, se bucură de sex în modul în care se bucură de femeile lui, cu bun-gust.

Gândindu-se la asta, Araminta îi îngădui Helennei s-o îmbrace. Neglijeul de satin alb era în cea mai mare parte din fâşii, aranjate însă pervers pentru a-i acoperi din corp mai mult decât

rochia neagră. Se privi în oglindă. *Deci ideea lui de bun-gust este o prinţesă curvă? Cât de masculin.*

Dormitorul ei o expedie în budoarul lui Likan – n-avea alt cuvânt pentru asta. Un pat vast în mijloc, mobilă de formă obraznică, lumină scăzută roz-aurie. Harem prezent şi, da, îmbrăcat elegant, în mătase şi satin, cu rochii deschise unduindu-se în jurul trupului, lenevind pe canapele, sorbind şampanie şi urmărindu-le pe două dintre ele făcând dragoste pe pat.

Araminta intră, încercând să nu pară prea neliniştită. Likan o salută, îmbrăcat într-o robă neagră.

— Şampanie? îi oferi el.

— Mulţumesc. Luă un pahar de cristal de la Marakata, care îi făcu o evaluare detaliată.

Era ceva alarmant de erotic în modul în care femeia distantă părea capabilă să se uite direct prin neglijeul ei.

— Voi două ar trebui să vă sărutaţi, spuse Likan.

Araminta se lipi strâns de femeia sculpturală, bucurându-se de atingerea senzuală. Marakata, cu siguranţă, ştia să sărute.

Când terminară, Araminta luă o înghiţitură de şampanie în timp ce Likan o prindea de mână ducând-o încet spre canapeaua unde aştepta Alsena. Araminta îngenunche şi începu să o sărute.

În timp ce continua să le sărute pe toate celelalte femei aşa cum o instruia el, Araminta decise că experienţa nu era atât de bun-gust cât mai mult o formulă. Likan îşi crease un ritual amoros. În cele din urmă, îl sărută şi pe el. După care fu luată în pat. Vru ca ea să îngenuncheze într-un anume fel, ceva gen sex jucăuş. Cineva din harem îi aranja părul decorativ peste umăr.

Clemance îi scotea lui Likan roba. Araminta se uită la erecţia lui imensă.

— Am un cadou pentru tine.

— Da, spuse ea cu emfază. Văd.

— Un program.

— Poftim?

— Un melanj pe care l-am compus eu însumi pe parcursul mai multor ani. Îţi va permite un acces mai adânc în propria minte,

deschizând niveluri ce frizează subconştientul într-un mod prin care vechii yoghini îl realizau prin meditaţie.

— Aha, spuse ea cu îndoială.

Vorbărie de stricat cheful. El îi zâmbi cu drag şi o mângâie pe obraz.

— Îl folosesc eu însumi ca să mă concentrez. Mă ajută să-mi curăţ mintea de gânduri reziduale. Poţi reveni la elementul animal care formează identitatea noastră de bază. Faţa lui veni aproape de a ei. Nu există niciun fel de inhibiţii într-o astfel de stare. Orice faci este pur, fără urmă de ruşine.

— Nu există inhibiţii?

— Claritatea este un instrument util pentru mediul de afaceri. Dar şi pentru dragoste. Te poţi concentra asupra senzaţiilor din corpul tău până la a exclude orice altceva. Ajută la amplificarea chiar şi a celui mai mic semnal nervos.

— Vrei să spui că pot face climaxul mai puternic?

Suna ca o versiune electronică a aerosolilor pentru sex folosiţi de ea şi de Bovey.

— Da. Există, de asemenea, rutine de biofeedback adaptate, care-ţi pot influenţa şinele fizic. Odată ce ai stabilit care este sursa plăcerii corpului tău, o poţi repeta. Vocea lui devenise mai moale, tentantă… De câte ori ai avea puterea fizică s-o faci.

U-amprenta o anunţă că el îi oferea programul. Dintr-odată, simţea că îi este foarte cald în neglijeu.

— Scanează-l de infiltraţii şi de troieni, îi spuse ea u-amprentei în timp ce susţinea privirea lui Likan.

— E curat.

— Încarcă-l şi rulează-l. Prin exovedere privi cum programul se extinde într-unul dintre spaţiile ei de stocare. Avea multe asemănări cu un program de învăţare căruia îi permise să se răspândească precum o ciupercă în materia ei cenuşie. Cunoaşterea instinctivă bolborosi în mintea ei.

— Nu-ţi fie frică, spuse Likan încet. O să-l folosesc împreună cu tine. Asta va face prima noastră experienţă spectaculoasă.

Ea dădu din cap, neavând încredere să vorbească. Acum, gândi ea, să-şi golească mintea era un proces simplu. Putea folosi ciclurile ascendente de somn fără să le accepte totuşi. Respiraţia i se stabiliză, iar ea deveni conştientă de ritmurile

organismului, de fluxul de energie nervoasă. Bătăile inimii. Gândurile periferice se îndepărtau, permiţându-i să se concentreze pe budoar, pe pat. Deveni conştientă de atingerea uşoară a ţesăturii pe pielea ei. Mărgele mici de transpiraţie atârnau de ea. Sunetul bulelor sfârâind în paharele de cristal. Respiraţia lui Likan. Îi văzu braţul mişcându-se, un semn cu degetul.

Marakata răspunse chemării, alunecând sinuos pe saltea. Degetele ei mângâiau pielea Aramintei. Senzaţiile pe care nervii ei le experimentau îi curgeau în valuri în creier. Tresări uimită la impact şi îşi concentră atenţia pe cele mai plăcute senzaţii. Tăvălindu-se în ele.

Sub conducerea lui Likan, Marakata smulse chingile de satin de pe umerii Aramintei. Aerul îi inundă sânii expuşi, urmat de degete calde. Araminta tresări puternic la atingere, zâmbind în timp ce îşi centra mintea pe senzaţie. Sângele îi era zgomotos şi fierbinte în timp ce-i alerga spre sfârcuri, întărindu-le.

— Acolo, îi spuse ea proprietarei degetelor.

Mângâierea fu reluată, extazul repetat. Apoi, mai multe mâini începură să alunece peste ea. Guri calde dornice de sărutat. Suspină cu încântare, abandonându-se simfoniei de senzaţii aprinse de harem. Neglijeul îi fusese scos complet. Îşi arcui instinctiv spatele. Penisul lui Likan alunecă în ea. Experienţa era aproape de nesuportat, era tot ce se putea. Şi totuşi mintea ei rămase concentrată pe torentul de bucurie fizică. Araminta îşi promisese că, indiferent ce ar fi, nu va leşina aşa cum făcuse cu Bovey. De data aceasta nu existau substanţe chimice care să-i îmbâcsească mintea, de data aceasta era liberă să-şi experimenteze incredibila încheiere. Râdea şi plângea în acelaşi timp. Likan începu să se mişte într-un ritm mai rapid. Apoi haremul îşi reluă recitalul de virtuozitate.

***

Lordul Cerului luneca peste atmosfera exterioară a planetei solide cu aripile de vid de mult retrase. Fluxurile groase turbulente ale ionosferei măturau întreaga secţiune de suprafaţă a acesteia, dând naştere unor vibraţii lungi ce-i străbăteau gabaritul uriaş. În interiorul ei, energia se agita în tipare specifice, gândurile se amestecau cu puterea elementară

a corpului său, manipulând ţesătura universului exterior. Viteza îi scădea, pe măsură ce-şi impunea dorinţele asupra realităţii. Începu să coboare uşor în atmosferă. Departe, în jos, minţile entităţilor conştiente cântau de bun venit.

— Acum! le ordonă Clericul Conservator Ethan minţilor obediente ale Maeştrilor Viselor care aşteptau.

Gândurile lor izbucniră în gaia-câmp într-un singur flux, împingând în ţesătura visului, căutând o intrare. Filamente de voinţă brută împingeau şi înţepau imaginea încăpăţânat de rezistentă ce emana din al Doilea Visător. Când Lordul Cerului începu să-şi concentreze atenţia asupra oraşului de coastă antic de dedesubt simţiră cum percepţia acestuia se întoarce spre exterior, spre ei. Îi simţise! Ştia că ei sunt acolo!

— Lord al Cerului, îl chemă Ethan cu respect profund. Avem nevoie de ajutorul tău.

Coborârea Lordului Cerului se opri. Cei care-l visau pe Lordul Cerului simţeau masa planetei presând percepţia magnificei creaturi. În acest fel *cunoscuseră* vânturile care suflau peste Câmpia Iguru. Experimentaseră valurile Mării Lyot care rulau alene spre coastă. Şi acolo, chiar sub ei, atât de amăgitor de aproape, forma fizică a clădirilor Makkathranului atingându-le uşor conştiinţa. Fiecare exact aşa cum era în visele lui Inigo.

Adoraţia şi recunoştinţa creşteau în gaia-câmp, susţinând gândurile lui Ethan.

— Încercăm să ajungem la tine. Arată-ne drumul spre tine, Lord al Cerului. Primeşte-ne.

Visul se cutremură într-o glorioasă culme de agonie. Gândurile autoritare ale Lordului Cerului fură smulse de o putere teribilă.

— NU! ordonă cel de-al Doilea Visător în mijlocul fericirii distruse. Eu sunt eu.

O suprafaţă neagră infinită se umflă de o furie malignă, sigilând prăpastia dintre gaia-câmp şi Lordul Cerului.

O durere orbitoare arse adânc mintea lui Ethan în timp ce îl izbea întunericul. Ţipă. Fiecare muşchi i se contorsionă, aruncându-l din scaun. Căzu apoi într-un leşin milostiv.

***

Araminta se trezi cu un gâfâit, ţâşnind în poziţie verticală pe pat. Inima îi alerga, iar respiraţia îi era şuierătoare. Instinctiv, aplică iar cunoştinţele noului program, stabilizându-şi mintea şi liniştindu-şi trupul. Funcţionă de minune.

Ce dracu’ e cu visul ăsta?

La început fusese destul de plăcut. Plutea uşor deasupra unei planete ciudate, cu soarele cald mângâind-o pe spate, cu continente misterioase desfăşurându-se sub ea. Apoi ceva se întâmplase, o senzaţie de sufocare care îi declanşase un val de adrenalină, apoi fusese nevoie să se zbată, încercând să se trezească. Să se elibereze de constrângerea opresivă. Era ca şi cum cineva încercase să-i fure sufletul. Strigase sfidătoare la forţa întunecată şi în cele din urmă reuşise să se trezească.

Lovind şi zbătându-se în timp ce striga. Era sigură? Şi totuşi se părea că tot ce făcuse, de fapt, fusese să se foiască puţin şi să se ridice.

Se uită derutată în jur. Budoarul lui Likan era încă învăluit în aceeaşi lumină caldă. Nimeni altcineva nu era treaz. Clemance era ghemuită lângă ea, cu un braţ încolăcit peste picioarele ei. Fata se agită, clipind confuză când Araminta se mişcă. Araminta îi mângâie părul încâlcit de pe obraz, liniştind-o ca pe un copil tulburat. O Clemance somnoroasă îi zâmbi cu adoraţie, apoi închise ochii din nou.

Araminta respiră adânc şi se lăsă din nou pe spate. În ciuda saltelei maleabile, trupul ei era foarte încordat – ceea ce-l va enerva, fără îndoială pe Nifran. În timp ce zăcea acolo rigidă, le putea auzi pe două dintre femeile din harem scâncind încet în somn. Deci nu fusese singura care avusese un vis urât. Se întrebă dacă ar trebui să traverseze camera şi să le trezească. Dar ele se cufundară într-un somn profund. Cu toate acestea, ea încă nu se putea relaxa şi adormi. Ceva îi zgândărea subconştientul şi o neliniştea, o amintire evazivă cu care încerca să se conecteze. Nu era visul, era ceva de dinainte de asta.

Încă o dată programul îi veni în ajutor. Îşi limpezi mintea şi se concentră pe amintirile legate de orgie. Fizic, fusese extrem de satisfăcătoare – nu putea nega asta. Şi haremul fusese încântat să o înveţe o serie întreagă de acte senzuale cu care se desfătau ele şi Likan. Dar era din nou chestia aia cu ritualul.

Adevărata pasiune lipsea şi odată cu ea căldura care venea din abandonarea de sine aşa cum făcea cu Bovey. Fusese un pic prea mecanic, toate erau ocupate să facă ce le cerea Likan.

Araminta se ridică din nou, pielea răcindu-i-se din cauza şocului. Amintirea lui Likan şi a Marakatei era perfect clară în mintea ei, tot datorită propriului program minunat. *Ce ironie.* Gândi din nou prin el, apoi revizui alte amintiri suspecte înainte de a-şi cuprinde în cele din urmă capul în mâini, gemând disperată.

— Oh, la naiba!

Helenna îşi respectase promisiunea şi n-o judecase. Nu făcuse niciun comentariu în timp ce casa golea sertare şi dulapuri, hainele alunecând prin interstiţiile dintre camere pentru a umple valizele ei din loja majordomului. Araminta aproape vru să întrebe pe câte altele le văzuse plecând brusc, după o noapte cu Likan. Dar asta ar fi fost nedrept faţă de amândouă.

Dormitorul îşi tăie drum prin casa ovoidală şi deschise o uşă spre aleea care înconjura clădirea. Lumina zorilor strălucea gri mohorât pe lacul nemişcat. Doi membri eleganţi ai personalului casei îi încărcau bagajele înapoi în capsulă.

— E păcat, scumpo, zise Helenna. Te vedeam ca pe una care s-ar adapta cu uşurinţă aici.

— Şi eu, spuse Araminta. O îmbrăţişă rapid. Mulţumesc pentru tot.

— Hei, a fost frumos să te cunosc.

Araminta se întoarse şi ieşi din dormitor. Uşa alunecă în spatele ei.

— Aşteaptă! strigă Clemance. Nu se poate să pleci!

Ieşea grăbită pe altă uşă, la zece metri distanţă, încercând să îmbrace un halat translucid.

Likan venea în spatele ei, mult mai calm, într-un halat gros violet-închis.

— Nici măcar un la revedere? o întrebă el, cu o încruntare urâtă pe faţa de mops.

— Reţeaua casei este activă. Ştiai că plec. Dacă voiai să-mi spui ceva înainte de asta, puteai s-o faci, îi zise Araminta. Şi iată-te.

— Da, sunt aici. Aş dori să ştiu de ce fugi. Cred că am dreptul, după oferta pe care ţi-am făcut-o. Ştiu că te-ai bucurat de noaptea trecută. Despre ce este vorba?

Araminta se uită la fata care se agita înnebunită între ei, nesigură la care din ei să meargă.

— Eşti sigur?

Likan făcu un pas înainte şi îşi puse braţul în jurul umerilor lui Clemance, ajutând-o să-şi tragă halatul.

— Eu nu ascund nimic de nevestele mele.

— Nici că sunt condiţionate psihoneural?

Faţa lui rămase impasibilă.

— A fost util să încep aşa.

— *Util?* strigă ea. Le-ai crescut să-ţi fie sclave. Este ilegal să le condiţionezi aşa, întotdeauna a fost. E un lucru josnic şi inuman. Nu au de ales, nu au voinţă liberă. E obscen! De ce, pentru numele lui Ozzie? Nu ai nevoie să-i forţezi pe oameni să-ţi intre în pat. Aş fi venit şi eu, probabil. Şi ştiu că sunt mii de alte persoane care ar fi fericite să aibă şansa asta. De ce-ai făcut-o?

Likan se uită în jos, la Clemance, cu o expresie aproape paternă.

— Ele au fost primele, spuse el simplu.

— Primele?

— Din haremul meu. A trebuit să încep de undeva. Acesta a fost „principiul şiretului”.

— Nu înţeleg.

— Ca să demarezi, atunci când nu ai nimic, poţi începe prin a te trage de propriile şireturi. Trebuia să fiu el, să fiu Nigel Sheldon. El avusese un harem, aşa că am avut şi eu unul. Tu nu înţelegi ce-a fost acel om. El a *condus* sute de lumi, miliarde de oameni. Nu am glumit când l-am numit împărat. A fost cel mai mare om care a trăit vreodată. Trebuia să învăţ să gândesc în felul în care a făcut-o el. Aproape scuipa cuvintele.

— Aşa că ţi-ai făcut sclavi ca să reuşeşti asta?

— Ele nu sunt sclave. Toţi suntem predispuşi la diferite trăsături de personalitate. Modul în care acestea se combină este ceea ce ne formează ca indivizi. Am amplificat doar câteva dintre atributele comportamentale ale fetelor.

— Da, umilinţa! Le-am văzut aseară, Likan. Te-au ascultat ca nişte boţi.

— Relaţia este mult mai complexă.

— Dar se reduce doar la asta. De ce nu te-ai condiţionat pe tine însuţi să gândeşti ca Sheldon? Dacă trebuia să distrugi pe cineva, de ce nu pe tine?

— Am încorporat caracteristicile sale neuronale cunoscute în ADN-ul meu. Dar o structură neuronală este doar un recipient de personalitate. Ai nevoie şi de mediu, cât mai complet posibil.

— Oh, pentru numele lui Ozzie! Ai cultivat sclavi în mod deliberat, cu rea intenţie. Şi tu crezi că e un mod acceptabil de a realiza ceea ce eşti. Îmi faci greaţă. Nu vreau să am nimic de-a face cu tine şi cu familia ta perversă. Nici măcar nu ai de gând să le dai drumul! De ce nu le elimini condiţionarea atunci când merg la tratamentul de întinerire?

— Le-am creat conform convingerilor mele, în mod eronat, după părerea ta. Acum crezi că ar trebui să fie modificate, conform convingerilor tale. Nu ţi se pare uşor ironic? Există o vorbă veche după care două lucruri rele nu fac unul bun. Îmi asum responsabilitatea pentru nevestele mele, mai ales cele profilate – exact aşa cum ar fi făcut Sheldon.

Araminta îl privi încruntată, apoi îşi îndreptă atenţia spre Clemance, îndulcindu-şi expresia.

— Vino cu mine. Hai să plecăm de-aici. E reversibil. Pot să-ţi arăt cum e să fii liber, să fii cu adevărat om. Ştiu că nu mă crezi, dar te rog, încearcă, încearcă, Clemance!

— Eşti o proastă, spuse fata. Se lipi şi mai tare de Likan. Eu nu sunt condiţionată. Îmi place asta. Îmi place să fiu în harem. Îmi plac banii. Îmi place viaţa, îmi place că fiii mei vor conduce planete întregi. Fără Likan, ai tăi ce-o să fie vreodată?

— Ei înşişi, răspunse Araminta stins.

Clemance se uită la ea cu milă sinceră.

— Nu e suficient pentru mine.

Araminta ridică o mână nesigură.

— Ea este…?

— Nu au fost niciodată mai mult de trei, spuse Likan. Clemance nu este una dintre ele. Vrei să încerci să mai ghiceşti o dată?

Araminta clătină din cap. Nu avea puterea să vorbească. *Marakata. Marakata este una dintre ele, sunt convinsă. Poate dacă aş...*

— La revedere! şopti Likan.

Araminta urcă în capsula de marfă şi îi spuse să o ducă acasă.

***

Oscar nu credea că se va întoarce în locul unde murise. Desigur, nu se aşteptase să o revadă pe Paula Myo.

Şi, pentru a face lucrurile şi mai rele, localnicii întreprinzători de pe Far Away transformaseră ultimul său zbor disperat în hyperglider într-o atracţie turistică. Mai rău încă, era un punct de atracţie în declin.

Cu toate acestea, Oscar obţinuse cel puţin dreptul să-şi boteze nava nouă-nouţă, pe care ANA o livrase pe Orakum pentru el, şi, fără să stea prea mult pe gânduri, o numise *Elvin's Payback.* În unitatea lui de comandă se afla un briefing mare prin care trecu rapid pentru a-i trimite apoi câteva întrebări Paulei, care era deja din nou în nava ei, îndreptându-se spre o destinaţie necunoscută.

După ce termină de citit fişierul, un lucru deveni foarte clar pentru el. Paula îi supraestimase grav abilităţile. Erau o mulţime de grupări foarte puternice, foarte hotărâte, care îl căutau pe al Doilea Visător. Acum asta poate că n-o afecta pe Paula, dar...

— Sunt doar un pilot, îi repetă el când îl chemă pe un canal securizat TD şi îl întrebă de ce zboară către Far Away.

Nu-i spusese că putea urmări *Elvin's Payback,* dar cumva nu era surprins.

— Voi avea nevoie de ajutor. Şi, aşa cum tu ai încredere în mine, aşa am şi eu încredere în altcineva. Simţi o satisfacţie răutăcioasă nespunându-i despre cine era vorba. Deşi suspecta că ar putea şti – nu era cine ştie ce ştiinţă a hiperspaţiului.

Ateriză la portul stelar din Armstrong City, care era un câmp imens la nord-est de oraşul în sine, cu patru terminale mari de dirijare a zborurilor de pasageri şi o reţea de depozite în care cargourile veneau şi plecau. Alese o rampă de parcare în apropiere de gard, departe de orice activitate reală. În timp ce nava cobora, el mătură cu senzorii vizuali oraşul antic care se întindea până la malul Mării Nordului. Deasupra coastei exista

inevitabila aglomerare de turnuri înalte şi piramide, în timp ce proprietăţi întinse de case mari inundau terenul din spate. Totul era mult mai haotic decât aspectul majorităţii oraşelor din Confederaţie, lucru care, de fapt, îi plăcea. Încercă să zărească Highway One, drumul istoric pe care prietenii lui îl împinseseră pe Starflyer spre destinul său. Acum nu mai era decât o bandă urbană lungă, lată, care urma vechiul traseu pe distanţă de kilometri peste Great Iril Steppes, de parcă clădirile oraşului încercau să scape de ancora lor istorică din centru. Ca în orice lume din cadrul Confederaţiei, traficul la sol de pe Far Away era acum în scădere dramatică. Cerul de deasupra oraşului colcăia de capsule regrav.

Oscar pluti în jos prin camera de depresurizare, ieşi sub *Elvin’s Payback* şi se regăsi pe pământul lui Far Away. Din cine ştie ce motiv ridicol, tremura. Aşteptă câteva clipe, trăgând aer în piept, apoi se depărtă de navă. Picioarele îi apăsau uşor iarba scurtă, trimiţându-i corpul într-o mişcare de alunecare sub forma unui arc scurt, datorită gravitaţiei reduse. Uitase cât de plăcut era lucrul acesta pe lumea pe care aterizase. Paşii aceia săltăreţi îi dădeau o senzaţie de libertate de parcă avea din nou hormonii adolescenţei.

După ce se depărtă de navă, se opri şi se răsuci de jur împrejur. Într-o parte, orizontul oraşului, nişte munţi îndepărtaţi. Nu recunoştea nimic. În afară de cerul glorios de safir. Din fericire, rămăsese la fel, în timp ce biosfera planetei se regenerase încet cu noi plante şi creaturi pe care oamenii le aduseseră în această lume.

Împins de trecerea navelor spaţiale care utilizau terminalele, aerul marin cald bătea tot timpul în rafale, răvăşindu-i părul. Totul era foarte diferit de portul stelar principal de pe Orakum, de unde venea el şi abia dacă avea cincizeci de zboruri pe zi. Pe de altă parte, Far Away era capitala autoproclamată a Lumilor Externe, planeta care refuzase integrarea politică şi economică în Marea Confederaţie. Chiar şi astăzi era, tehnic, doar un membru afiliat. Independenţa sa înverşunată inspirase o întreagă generaţie de lumi nou-create după Războiul Starflyer. Voinţa politică şi sfârşitul monopolului de transport al CSP, cu navele spaţiale pe care le aducea acesta, conduseseră la prima

divizare culturală în cadrul societăţii Confederaţiei ca întreg. Aşa cum Dinastia Sheldon făcuse disponibile biononicele, începând cu cultura Înaltă, tot aşa Barsoomienii introduseseră îmbunătăţiri genetice care duseseră corpul uman mult dincolo de limitele sale naturale, dezvoltându-se în mişcarea Avansată. După aceea, Far Away, cu tradiţia sa acerb anarhistă, se declarase contraponderea ideologică a Pământului şi a ANA. Senatorii Confederaţiei puteau trata ideea cu anticul lor dispreţ, dar cetăţenii de pe Far Away credeau în propriul destin.

Oscar zâmbi la oraşul aglomerat în timp ce se lăsa pătruns de valul emoţional al gaia-câmpului local. Chiar şi acesta avea o stridenţă ce reflecta încăpăţânarea locuitorilor. U-amprenta lui deschise un canal către cibersfera planetară şi apelă un cod-adresă de unică folosinţă care îi fusese dat cu optzeci şi şase ani în urmă, în ziua în care ieşise din clinica de re-vieţuire. Spre surprinderea lui, i se răspunse imediat.

— Da?

— Trebuie să te văd, spuse Oscar. Am o problemă şi am nevoie de ajutor ca să o rezolv.

— Cine dracu’ eşti şi cum ai furat acest cod?

— Sunt Oscar Monroe, iar codul mi-a fost dat. Cu ceva timp în urmă.

Urmă o pauză lungă, deşi canalul rămase deschis.

— Dacă eşti un impostor, ai o singură şansă să te cari, şi şansa este acum.

— Ştiu cine sunt, spuse Oscar.

— Vom afla dacă eşti.

— Bine.

— Foarte bine. Să fii la Sanctuarul Kime în vârful Muntelui Herculaneum, într-o oră. Unul dintre noi te va întâmpina.

Canalul era mort. Oscar zâmbi. N-ar trebui să tragă în el aşa, chiar n-ar trebui. U-amprenta contactă o companie locală şi închirie o capsulă ingrav de înaltă performanţă. Având în vedere pe cine urma să întâlnească, nu voia să rişte scurgeri de tehnologie sosind într-o navă cu ultrapropulsor.

Capsula îl săltă peste Muntele Herculaneum într-un lob semibalistic, care îi luă douăzeci şi opt de minute. Ultima dată când văzuse vulcanul colosal fusese în ziua în care murise

izbindu-se de pantele sale mai joase. Astăzi, sosirea lui era mult mai confortabilă. Capsula ţâşni afară din atmosfera superioară urmând curbura planetei spre sud-vest. Privea prin senzori cum Marea Triadă se ridica la orizont. Erau în continuare cei mai mari munţi care puteau fi găsiţi pe o lume H-congruentă. Pe o planetă cu o gravitaţie standard, s-ar fi prăbuşit sub propria greutate, dar aici continuau să se înalţe în timp ce magma îi împingea mai mult, şi mai mult în sus.

Muntele Herculaneum, cel mai mare, se înălţa la treizeci şi doi de kilometri, platoul din vârf ridicându-se deasupra troposferei lui Far Away. Spre nord, Muntele Zeus depăşea şaptesprezece kilometri, în timp ce la sud de Herculaneum, Muntele Titan ajungea la douăzeci şi trei de kilometri înălţime. Era singurul din Triadă rămas activ.

Capsula lui Oscar luă o curbă strânsă deasupra oceanului de pajişti de pe Câmpia Aldrin, după care începu să se scufunde înapoi în jos. Priveliştea era magnifică cu conul mare al lui Herculaneum întinzându-se sub el. Platoul de regolit maro murdar era spart de două căldări gemene.

În jurul lui, stânca goală cobora departe în jos până la inelul de gheţari aflat înainte de pantele mai mici care se cufundau, în sfârşit, în păduri de pin şi pajişti joase. Din fericire pentru el, Titan era semiactiv astăzi. Se uită în jos aproape vertical în craterul roşu aprins, privind valurile lente care se răspândeau pe suprafaţa lacului de lavă imens. Bolovani albi strălucitori erau scuipaţi în sus din infern pentru a trasa arcuri leneşe prin vid, împrăştiind scântei portocalii. Unii dintre ei erau aruncaţi suficient de departe pentru a depăşi peretele craterului şi a-şi începe căderea lungă în uitare.

Vederea îi fu inevitabil atrasă de canionul lung dintre pâlnia lui Zeus şi Titan, care ducea la baza lui Herculaneum. Canionul supravegheat, în care furtunile venite dinspre Oceanul Hondu erau canalizate într-o explozie dezlănţuită de aer, prin care nebunii căutători de senzaţii tari din Confederaţia timpurie obişnuiau să zboare cu hypergliderele lor, permiţându-le să navigheze pe vânturi atât de puternice, încât îi împingeau afară din atmosferă şi peste Herculaneum. El nu apucase să încerce

ultima parte, pentru că se izbise cu hyperglidērul lui de Anna, astfel încât Wilson să poată avea o şansă de a ajunge la vârf.

Chiar dacă se pregătise sufleteşte pentru un şoc emoţional la vederea locului morţii sale, nu simţise decât o uşoară curiozitate. *Asta trebuie să însemne că sunt perfect adaptat la această viaţă nouă. Corect?*

În timp ce se uita de-a lungul despicăturii stâncoase din pământ, exovederea îi expunea datele meteorologice şi un fişier care îi spunea că vânturile nu mai erau la fel de puternice ca în urmă cu o mie de ani. Terraformarea calmase cu succes atmosfera lui Far Away. Hyperglidingul era doar o legendă acum.

Capsula îl duse în jos, la un dom mare, situată chiar pe marginea de est a platoului Muntelui Herculaneum, unde stâncile din Scaunul Afroditei îşi începeau coborârea lungă de opt kilometri. Un câmp de presiune se întindea deasupra intrării în camera de aterizare a domului, o peşteră mare de metal, cu spaţiu suficient pentru douăzeci de capsulele de pasageri. Numai două se odihneau în interior, cu încă cinci capsule obişnuite parcate în apropiere.

Oscar trecu prin perdelele de presiune ale sasului în arena principală a domului şi achită taxa de intrare de douăzeci de dolari FA cu moneda de credit pe care i-o dăduse Paula. Erau trei clădiri joase înăuntru, toate aliniate în spatele Scaunului Afroditei. Merse la prima, pe care reţeaua domului plasase eticheta „Locul prăbuşirii”. Un grup de turişti tocmai ieşeau, îndreptându-se spre cafeneaua de alături, sporovăind entuziasmaţi. Nu-l remarcaseră, fapt pe care îl găsi amuzant. Faţa lui nu era diferită acum.

Era întuneric în interior. Un perete era deschis pe acea parte a domului situată deasupra stâncii. O pasarelă îngustă era suspendată la trei metri deasupra solului, cu un câmp de presiune sub ea, menţinând o zonă de vid deasupra regolitului. Mai era, de asemenea, un generator de câmp stabilizator în funcţiune pentru a păstra rămăşiţele hypergliderului. Fuzelajul cândva elegant era zdrobit de partea laterală a unui afloriment stâncos, cu aripile de plyplastic îndoite şi rupte. Oscar îşi aminti cât de elegante fuseseră aripile acelea complet extinse şi oftă.

Merse încet de-a lungul pasarelei până când ajunse chiar deasupra rămăşiţelor. Inima aproape i se opri când îşi imagină prietenul îngrozit şi agitat în timp ce nava lui derapa de-a lungul platoului prăfuit, alunecând şi răsucindu-se, complet scăpată de sub control. Soarta unei întregi specii depindea de rezultat. Şi stâncile care se grăbeau spre el. Oscar se încruntă când se uită în jos. Hypergliderul era, de fapt, cu susul în jos, ceea ce însemna că se rostogolise la un moment dat. Privi de-a lungul marginii Scaunului Afroditei. Cineva stătea acolo într-un costum de presiune antic.

Era o proiecţie *solido,* realiză Oscar când ajunse la capătul pasarelei. Capul lui Wilson Kime era vizibil într-o cască-balon nu foarte autentică. Din găurile costumului de presiune reparate cu un fel de răşină epoxidică se scurgea sânge pe regolit. *Solido*-ul Wilson se uita peste masivul Munţilor Dessault de la est, unde vârfurile acoperite de zăpadă se micşorau în ceaţa luminoasă a orizontului arcuit. Era exact ceea ce adevăratul Wilson văzuse, ceea ce atât de mulţi oameni muriseră ca să-i dea. Cei pe care istoria îi cunoştea, şi încă mulţi alţii necunoscuţi. Cu o mie două sute de ani în urmă, această panoramă minunată furnizase datele pentru a stârni o furtună uriaşă în jurul navei Starflyer, omorând fiara şi eliberând Confederaţia. Astăzi, putea să stea aici, în acelaşi loc, în cafeneaua Salvatorului şi să cumpere gogoşile care-i purtau numele.

— Fără tine nu am fi aici.

Oscar tresări. În spatele lui, pe pasarelă, stătea un bărbat îmbrăcat într-un costum-togă foarte închis la culoare.

Ce mare agent secret mai sunt. Oricine se poate strecura lângă mine.

— Poftim? spuse Oscar.

Omul zâmbi. Era foarte chipeş, cu maxilare pătrate, gropiţă în bărbie şi un nas retras. Ochii căprui îi erau înconjuraţi de riduri pricinuite de râs. Când deschise gura largă, nişte dinţi uimitor de albi zâmbiră sclipind.

— Am fost aproape doborât de valul de dezamăgire melancolică pe care l-ai eliberat în gaia-câmp, spuse el. E de înţeles. Flutură o mână spre camera întunecată. Această parodie este tot ce există, pentru a celebra ceea ce aţi realizat tu şi

Wilson. Dar crede-mă, noi ştim şi apreciem ce aţi făcut. Şi îi învăţăm şi pe copiii noştri.

— Noi?

Omul îşi înclină capul în mod oficial.

— Cavalerii Gardieni. Bine ai revenit pe Far Away, Oscar Monroe! Cum te putem ajuta?

***

Numele lui era Tomansio, îi spuse el în timp ce se înapoiau la capsula lui Oscar.

— Mai exact, Tomansio McFoster Stewart. Tatăl meu a fost cel care ţi-a dat codul nostru cu optzeci şi şase ani în urmă.

— Abia l-am văzut. Guvernul avea un cordon un pic cam strâns în jurul camerei mele. Îmi protejam intimitatea. Cu toate acestea, el a intrat pur şi simplu. Şi tot aşa a ieşit.

— Am crezut că ai uitat de noi, spuse Tomansio. Sau mai rău.

— Nu mai sunt ce eram, replică Oscar. Cel puţin, asta am crezut.

— Şi totuşi iată-te. Este un moment interesant să vii şi să ne cauţi din nou, atât pentru Marea Confederaţie, cât şi pentru galaxie în general. Nu este genul de moment în care un om alege să se complacă în nostalgie.

— Nu. Acest lucru nu are nimic de-a face cu nostalgia.

Se aşezară în capsulă.

— Te superi dacă navighez eu? întrebă Tomansio. Ţi-ar fi greu să ajungi la pământurile noastre fără ajutor.

— Nu, deloc, spuse Oscar. În timp ce alunecau afară din camera de debarcare a domului, i se trezi curiozitatea. Unde sunt pământurile voastre?

— Unde au fost întotdeauna. Din colţul de nord-est al Munţilor Dessault spre Marea Oak.

Capsula începu să se accelereze, săgetând spre nord peste munţi, pe măsură ce lua altitudine. Pentru prima dată, Oscar văzu Marele Deşert în jurul căruia vârfurile înalte se adunau protector.

— Şi nu v-aş putea găsi? Cred că vârful acela este Muntele St Omer, nu-i aşa? *Marie Celeste* s-a prăbuşit în apropiere.

— A cunoaşte şi a ajunge sunt două lucruri total diferite.

— Nu ştiam că aţi devenit toţi budişti şi aţi început să vă exprimaţi în cimilituri.

Tomansio înclină capul într-o parte. Zâmbetul lui frumos era liniştit.

— Ah, înţeleg. Nu sunt în mod deliberat enigmatic. Deşi, probabil, mă fac vinovat de prea multă dramatizare. Dar tu eşti foarte important pentru noi, Oscar. Sper să te impresionez.

Pentru o clipă, Oscar se simţi de parcă trăise efectiv fiecare an dintre cei o mie o sută de ani de suspendare.

A trebuit să sape în istorie ca să mă înţeleagă. La dracu'! Fusese mult prea protejat cu partenerii săi de viaţă. Nu era de mirare că simţise întotdeauna că locuinţa punea o barieră între mica lui familie confortabilă şi lumea exterioară.

— Ne protejam pământurile cu o T-sferă, spuse Tomansio.

— Serios? Credeam că doar Pământul are una.

— Nu ne facem reclamă. Este, de fapt, o apărare destul de elegantă la multe niveluri, deşi avem nevoie de o cantitate colosală de energie pentru a o menţine. Dacă ai merge pe jos sau ai conduce vehicule, sau ai zbura spre noi, când te-ai apropia de frontiera noastră, ai fi pur şi simplu teleportat pe partea cealaltă. Nu poţi bate la o uşă pe care nu o ai niciodată în faţă. Trebuie să fii invitat înăuntru.

— Impresionant.

Terenurile spre care coborau erau luxuriante. Verdeaţa bogată era tăiată de râuri şerpuitoare, pădurile şi pajiştile se luptau să domine văile şi dealurile.

Mai departe, la est, se zărea Marea Oak. Reintrară în atmosferă. Şuviţele de nori se repezeau pe lângă coca transparentă a capsulei, îngroşându-se rapid. Apoi ieşiră dintre ei, iar un acoperiş de pădure se desfăşură sub ei, frunze de toate culorile, arbori de dimensiuni uriaşe. Far Away se mândrise întotdeauna cu diversitatea sa genetică unică. Începând cu un peisaj aproape steril, echipele de terraformare aduseseră cu ele seminţe de pe o sută de planete pentru a crea un peisaj floral contrastant nemaiîntâlnit.

— Iată-ne ajunşi, spuse Tomansio când altitudinea lor se apropie de cinci kilometri.

Priveliştea se schimbă brusc. Oscar sări în scaun. Pluteau acum la o sută de metri deasupra solului, la capătul unei văi lungi. Iarba albastră-verde se ondula pe kilometri întregi pe fiecare parte, cuprinzând pădurile care se revărsau prin golurile din pereţii văii. Erau case peste tot în jurul lor, construite din lemn şi piatră, amestecându-se bine cu mediul, ca un sat medieval de pe Pământ. Numai că acesta era la o scară mult mai mare.

— Tu trăieşti aici? întrebă Oscar.

— Da.

— Te invidiez.

— Aparenţele pot fi înşelătoare.

Capsula ateriză lângă una dintre casele de piatră, o clădire lungă, cu grinzi din lemn înnegrite de vreme ieşind de sub acoperişul de ardezie. Un balcon se întindea de-a lungul unei părţi a casei. Ferestrele mari erau deschise, lăsând să se vadă un interior foarte modern. Iarba ajungea până sus la pereţi, subliniind impresia de armonie naturală.

Oscar ieşi obosit. Gaia-câmpul rezona de o bucurie subtilă caldă, învelindu-l într-un vis cu ochii deschişi ca al unui copil strâns în braţele mamei, confortul şi siguranţa de a fi *acasă.*

Era un bun venit ce emana de la oamenii care se grăbeau de peste tot să-l salute. Ieşeau din casele din apropiere sau pur şi simplu se teleportau, apărând brusc acolo pentru a îngroşa mulţimea. Apoi apărură caii, un întreg pluton de cavalerie galopând de-a lungul unei creste din apropiere, cu călăreţi îmbrăcaţi în uniformă închisă la culoare, purtând în spatele umerilor fanioane heraldice cărămiziu cu auriu. Caii erau îmbrăcaţi într-o plasă de metal cu ciucuri de aur ale căror margini atingeau vârful ierbii. Se uită la fiarele uriaşe, de temut, la coarnele lor îmbrăcate în metal şi colţii ascuţiţi care-i trezeau amintirile.

— Am mai văzut unul şi înainte, exclamă, emoţionat. La unitatea noastră de munte.

Un Charlemagne. Cineva ne-a ghidat atunci.

— Da, spuse Tomansio. Încă ne antrenăm să luptăm pe ei. Dar nu i-am mai condus, de fapt, în luptă de la Răzbunarea Planetei. Totul este ceremonial acum, o parte din setul nostru de

aptitudini. Călăreţii sunt aici pentru a onora sosirea ta. La fel ca şi vulturii regali. Făcu un gest în sus.

Oscar reuşi să nu se clatine, dar tot i se tăiase răsuflarea. Un grup de creaturi aviare gigantice i se învârteau deasupra capului. Semănau cu pterozaurii din epoca dinozaurilor de pe Pământ şi fuseseră creaţi de Barsoomieni, ca parte a încercărilor lor de expansiune genetică. Fiecare avea un călăreţ, toţi îmbrăcaţi în robe lungi unduitoare, care fluturau în spatele lor. Îi făcură semn cu mâna când îi trecură pe deasupra capului, cotind şi răsucindu-se cu o fineţe uimitoare. Oscar zâmbi larg, fără jenă, la poznele lor acrobatice. Sigur, piloţii aceia trebuie să fi fost legaţi de păsări.

Tomansio îşi drese glasul discret.

— Poate câteva cuvinte, şopti el în urechea lui Oscar.

Oscar era atât de încântat de vulturii regali încât nu observase cât de mulţi oameni erau acum adunaţi în faţa lui. Se uită la ei, uşor speriat de aspectul lor. Era ca şi cum un fel de echipă de atleţi venise să-l vadă. Toţi erau înalţi, bărbaţi frumoşi, femei frumoase şi absolut toţi extrem de în formă. Chiar şi copiii zâmbitori şi entuziaşti erau exemplare sănătoase. Nu se putu împiedica să se gândească la viziunea lui H. G. Wells asupra viitorului din *Maşina timpului.* Aici, în grădina lor edenică, protejată, Cavalerii Gardieni erau ca nişte Eloi, dar cu muşchi şi cu atitudine. Cerul să-i ajute pe Morlocii care s-ar fi rătăcit în această vale.

Oscar trase aer în piept, străduindu-se să nu se gândească la informările pentru mass-media pe care trebuise să le facă în timp ce era în Marină.

— Nu am mai fost pe Far Away de foarte mult timp. De prea mult timp, de fapt. Aţi creat o lume palpitantă, o lume respectată în întreaga Confederaţie. Pentru asta vă mulţumesc, ca şi pentru acest salut!

Aplauzele fură destul de sincere. Oscar dădu din cap, zâmbindu-le feţelor serioase. A fost extrem de uşurat când Tomansio l-a condus în casă.

Sala de primire era îmbrăcată în ceva ce semăna cu o ţesătură albă translucidă care emitea o strălucire uşoară. Falduri ciudate se adânceau în pereţi, sugerând nişte compartimente

paralele. Laturi ale T-sferei, ghici Oscar. Mobilierul era destul de solid, ca şi micul altar care se sprijinea pe o masă largă de lemn veche, în capătul îndepărtat al camerei. Oscar încetini pasul, oprindu-se să privească portretul holografic îmbrăcat într-un giulgiu negru şi cu o singură lumânare aprinsă sub el. Faţa dichisită a Pisicii îi întorcea cel mai frumos zâmbet enigmatic al ei. *Pentru fiecare Yin, un Yang*, murmură Oscar sumbru. Ar fi trebuit să ştie. Valea era cu adevărat prea idilică.

Tomansio veni alături de el.

— Ai cunoscut-o, nu-i aşa? Ai vorbit cu ea, de fapt, când veneai spre Far Away.

— Am petrecut o zi împreună pe *Carbon Goose* în timp ce zburam peste Half Way. N-aş spune că am cunoscut-o bine.

— Cât te invidiez pentru ziua acea. Te-a speriat?

— Eram sătul de ea. Cu toţii erau. Poate că ar trebui şi tu să fii.

— Nu aş fi speriat. Aş fi onorat.

— Este rea.

— Bineînţeles că este. Dar este şi nobilă. Ea ne-a arătat calea, ea dădu din nou Gardienilor Sinelui un scop. Ea a fost cea care ne-a adus împreună cu Barsoomienii. După ce Starflyer a fost distrus, după ce tu ai ajutat la distrugerea sa, Oscar, nu mai rămăsese nimic pentru strămoşii noştri. Bradley Johansson ne construise iniţial pe ruinele sclaviei. El ne-a forjat în triburi războinice pentru a purta cea mai mare bătălie pe care oamenii au cunoscut-o vreodată. Lupta pentru a salva întreaga noastră specie. Şi când s-a terminat, el era mort, iar noi eram pierduţi, sortiţi dispariţiei ca o trupă de soldaţi bătrâni, fără o cauză. O ruşine anacronică în timp ce Far Away era *civilizată* de Confederaţie.

— Soldaţii trebuie întotdeauna să depună armele până la urmă.

— Nu înţelegi. Etosul nostru l-a salvat ea. Ne-a arătat că puterea este o virtute, o binecuvântare. Aceasta este evoluţia noastră şi nu ar trebui să fie negată în felul în care o fac liberalii din Confederaţie, tratând-o ca şi cum ar fi o parte ruşinoasă din noi care ar trebui să fie întotdeauna respinsă. Dacă nu am fi fost puternici, dacă Bradley nu ar fi rămas neclintit, Confederaţia ar

fi murit în aceeaşi zi cu tine, Oscar. Dacă Barsoomienii nu şi-ar fi păstrat luciditatea, oamenii din ziua de azi ar fi fost nişte creaturi atrofiate, cu o viaţă de scurtă durată. Zâmbi către portret. Unul avusese putere, celălalt scop. Ea le-a văzut pe amândouă şi le-a combinat într-un singur principiu îndrăzneţ, ea ne-a dat o viziune căreia îi putem rămâne pentru totdeauna fideli. Nu este nicio ruşine în putere, Oscar.

— Ştiu, spuse Oscar fără tragere de inimă. De aceea sunt aici.

— Am sperat asta. Ai spus că ai nevoie de ajutor.

— Da, am. Făcu o pauză. Ce se întâmplă dacă cererea mea e împotriva ideologiei tale?

Tomansio râse.

— Noi nu avem aşa ceva, Oscar. Asta este ideea cu Cavalerii Gardieni. Urmăm un singur crez: puterea. Asta este ceea ce vrem să transmitem omenirii, pe măsură ce creşte şi se diversifică. Acesta este cel mai elementar principiu evolutiv. Acele părţi ale omenirii care îl îmbrăţişează vor supravieţui, asta-i tot. Noi suntem natura pură, mai mult de atât nu se poate. Faptul că suntem percepuţi doar ca nişte mercenari nu este problema noastră. Când suntem angajaţi pentru a îndeplini o misiune, o facem bine.

— Am nevoie de subtilitate pentru asta. Cel puţin la început.

— O putem face subtil, Oscar. Operaţiunile sub acoperire sunt una dintre specialităţile noastre. Folosim toate mijloacele posibile, în afară de a fi strigător de răi sau proşti. De exemplu, nu vom fura pentru tine. Cavalerii Gardieni îşi iau jurământul de onoare foarte în serios.

Oscar aproape începu să întrebe despre Pisică şi despre ce obişnuia să facă. Dar renunţă.

— Trebuie să găsesc pe cineva şi apoi să îi ofer protecţie.

— Asta sună foarte demn. Cine e?

— Al Doilea Visător.

Pentru prima dată de când se cunoscuseră, Oscar îl văzu pe Tomansio pierzându-şi rezerva.

— Nu mă-nnebuni! Cavalerul Gardian izbucni în râs. O mie două sute de ani fără tine, şi acum cu asta vii? Oscar, aproape c-a meritat să te aşteptăm. Al Doilea Visător însuşi! Deveni brusc serios.

— Nu te voi întreba de ce. Dar îţi mulţumesc din adâncul inimii mele simple că ai venit la noi.

— „De ce” este, de fapt, foarte simplu. Există prea mulţi oameni care vor să-l influenţeze. Dacă el nu doreşte să iasă din umbră, ar trebui să fie liber să-şi facă propria alegere.

— Să meargă la Gol sau nu, să declanşeze, eventual, sfârşitul galaxiei în căutarea sorţii rasei noastre sau nu. Ce Graal ne dai de păzit, Oscar. Ce fel de provocare.

— Să iau asta ca pe o acceptare?

— Echipa mea va fi gata să plece în mai puţin de o oră.

— O vei conduce?

— Tu ce crezi?

***

— Eram *atât* de sigură! exclamă Araminta. Părea o fetiţă uşor smintită. Făcea tot ce-i spunea, absolut tot ce-i spunea.

— Recunoaşte, draga mea, că în momentul acela nu erai *în poziţia* de a fi un observator imparţial, glumi Cressida.

— Dar aşa o făcea. Nu înţelegi. Era dornică. Obedientă. Ca şi celelalte. Cred. La naiba! Crezi că voia să mă prostească? Poate că era condiţionată şi îi spusese să dea întotdeauna acelaşi răspuns. Araminta făcu un efort să se calmeze. Alcoolul era foarte indicat. Înclină sticla de vin peste pahar. Nu mai era nicio picătură înăuntru. La dracu’!

Cressida făcu un semn chelnerului îmbrăcat într-un costum elegant.

— A fost o ofertă grozavă, totuşi.

— Da. Ce naiba e în capul bărbaţilor? De ce sunt de rahat? Adică, ce fel de mentalitate duce la asta? Femeile acelea sunt sclave.

— Ştiu.

Chelnerul aduse o altă sticlă şi o desigilă.

— Domnul de acolo întrebă dacă poate plăti el pentru asta.

Araminta şi Cressida îşi întoarseră privirea spre fereastra gigantică din podea până în tavan, care le dădea o vedere uimitoare asupra strălucirii oraşului noaptea. Barul se afla la etajul al treizeci şi cincilea al turnului Hotelului Salamartin şi atrăgea o mulţime de tipuri de turişti care nu se sinchiseau de preţurile absurde pe care le plăteau la bar. Astăzi, toate

camerele erau ocupate de adepţii Visului Viu, motiv pentru care holul era asediat de protestatari. Araminta trebuise să-şi croiască drum prin mulţimea furioasă pentru a pleda în faţa portarului să o lase înăuntru. Era speriată. Pe stradă se simţea crescând o puternică ameninţare cu violenţa. Cressida avea, desigur, codul de autorizare pentru a ateriza cu capsula pe rampa oficială de pe acoperiş.

Omul care zâmbea la ele de la o masă din faţa ferestrei era îmbrăcat în haine dintr-o ţesătură naturală, croite numai pentru rezidenţii Makkathranului.

— Nu, spuseră Araminta şi Cressida în cor.

Chelnerul zâmbi înţelegător şi începu să toarne.

Araminta privea morocănoasă cum îi era umplut paharul.

— Crezi că ar trebui să mergem la poliţie?

— Nu, spuse Cressida cu emfază. Pe drumul ăsta n-ai s-o iei niciodată. Te-a aşezat lângă premier, la cină, pentru numele lui Ozzie! Ştii cât de puternic este. Şi-apoi, nicio forţă de poliţie de pe planetă n-o să-l cerceteze. Şi, chiar dacă ar face-o, nu ar fi în măsură să dovedească nimic. Fetele acelea – dacă ai dreptate, iar eu nu spun că nu ai – nu ar fi găsite niciodată, darămite să le mai şi analizeze creierul să vadă dacă au fost condiţionate în mod ilegal. Las-o baltă.

— Dar guvernul Confederaţiei? Nu au un fel de agenţie anticrimă?

— Direcţia Intersolară pentru Infracţiuni Deosebit de Grave. Deci faci o excursie la biroul lor local, care este, probabil, pe Ellezelin, şi te duci şi le spui că unele dintre soţiile lui ar putea fi condiţionate psihoneural din cauza modului în care acestea s-au comportat în timp ce făceaţi toate sex împreună, o orgie în timpul căreia întâmplător în clustere tale macrocelulare era difuzat un program narcotic sexual.

— Nu era un narcotic, spuse Araminta automat.

— Un punct în favoarea ta, atunci. Ar trebui să fie de-ajuns.

— Bine! Dar dacă le-aş vorbi despre planurile lui comerciale? Modul în care a construit platforma Albany?

— Să spui cui?

Araminta se bosumflă. Ca prietenă, Cressida nu-i era de mare ajutor.

— Nu sunt sigură. Asociaţia Industrială a Ellezelinului, sau cum se numeşte.

— Chiar crezi că nu ştiu? Albany nu este ceva ce se poate ascunde. Dar ce are asta de-a face cu condiţionarea psihoneurală?

— Nu ştiu.

— Mie-mi sună mai mult a răzbunare decât a dreptate.

— E un rahat. O merită!

— E bun la pat?

Araminta spera că nu se înroşise la faţă, în timp ce se concentra să mai toarne nişte vin.

— A fost adecvat.

— Ascultă, draga mea, mă tem că este unul dintre acele momente neplăcute când trebuie doar să uiţi şi să mergi mai departe. Ai învăţat o lecţie valoroasă: cât de dur trebuie să fii pentru a rezista în universul nostru vechi şi trist.

Capul Aramintei se prăbuşi în mâini, părul căzându-i peste pahar.

— Oh, Mare Ozzie, m-am dus şi am făcut sex cu el! Cât de umilitor poate fi!

Ar fi dorit să poată scăpa de amintirea asta, măcar de partea despre cât de mult îi plăcuse. De fapt, existau diverse rutine disponibile în comerţ şi medicamente capabile să producă mici modificări în memorie. *Oh, nu-ţi mai plânge de milă, fată.*

— Haide, haide. Cressida se întinse şi o bătu uşor pe mână. Până acum trebuie să fi avut vreo jumătate de duzină de alte fete în pat şi nici nu-şi va mai aminti numele tău. Pentru el nu a însemnat niciodată la fel de mult ca pentru tine.

— Şi îmi spui asta ca să mă înveseleşti?

— Asta a fost înţelegerea cu el, nu-i aşa? Rândul tău ar veni în fiecare a doua vineri din lunile cu un R în ele?

— Da, ştiu. La dracu’, sunt femeie în toată firea, am ştiut ce fac.

— Când priveşti în urmă, da, imaginea este întotdeauna clară.

Araminta îşi ridică uşor capul şi zâmbi larg.

— Îţi mulţumesc că nu mă judeci.

— Eşti o operă neterminată încă. Şi cred că te îmbunătăţeşti sub îndrumarea mea. Asta a fost o greşeală mult mai mică decât cea cu Laril.

— Tu când vrei să înveseleşti pe cineva chiar te pui pe treabă, nu-i aşa?

Cressida îşi întinse paharul peste masă şi îl ciocni de al Aramintei.

— Începi să înţelegi viaţa. Asta e bine. Şi-acum ce ai de gând să faci cu domnul Bovey?

Araminta se strâmbă.

— Cu propunerea domnului Bovey, de fapt.

— Ce! Nu se poate?

— Ba se poate. Se căsătoreşte cu mine imediat ce devin multiplă.

— Şi tu crezi că *eu* sunt insistentă! Stai puţin, ţi-a cerut asta înainte de mica ta vizită la Likan?

— Hmm… Da.

— Fugi de-aici. Şi atunci, ce-a fost chestia cu Likan?

— O încercare de posibile opţiuni în timp ce mă gândeam ce să fac.

— Super!

— Te-ai gândit vreodată să devii multiplă? Likan spunea că e o alegere doar de stil de viaţă, şi nu una de afaceri. Eu nu sunt atât de sigură. Zece perechi de mâini în plus ar fi foarte utile în munca mea.

— Nu m-am gândit la asta, nu. E totuşi doar o singură minte, ceea ce este tot ce-i trebuie unui avocat. Dar, dacă eşti serioasă în privinţa dezvoltării de proprietăţi imobiliare, pot vedea avantajele practice.

— E autolimitare, totuşi, nu? E un fel de a spune că voi fi mereu cineva blocat în a face un fel sau altul muncă manuală.

— Mândria ta pare a fi un lucru foarte fluid.

— Vreau doar să… Nu ştia deloc cum să termine propoziţia. Nu ştiu. Am fost doar zguduită de ceea ce s-a întâmplat în weekend. Şi am mai avut şi visul acela groaznic. Eram ca o creatură foarte mare care zbura peste o planetă când cineva a încercat să o sufoce. Am visat asta de câteva ori în ultimul timp. Crezi că stresul e de vină?

Cressida o privi nedumerită.

— Dragă, toată lumea avusese visul ăsta. A fost visul celui de-al Doilea Visător al Lordului Cerului peste Querencia. Şi nu încerca nimeni să te sufoce pe tine, era Ethan care încerca să vorbească direct cu Lordul Cerului. Se spune că e încă în comă la spital împreună cu slujitorii lui care încearcă să-i repare creierul ars.

— Nu puteam visa asta.

— De ce nu?

— Eu nu am gaia-particule. Mi s-a părut întotdeauna o chestie un pic prostească, precum o versiune mai slabă a unisferei.

Cressida rămase nemişcată. Îşi împinse apoi paharul deoparte şi luă mâna Aramintei.

— Vorbeşti serios?

— Serios despre ce?

— Nu ţi-a spus mama ta?

— Ce să-mi spună?

Araminta simţi că intră în panică. Ar fi vrut să mai bea puţin, dar strânsoarea Cressidei era surprinzător de puternică.

— Despre stră-stră-stră-bunica noastră.

— Ce-i cu ea?

— A fost Mellanie Rescorai.

După toată pregătirea aceea, Araminta se simţea teribil de dezamăgită. Se aştepta la moştenitoarea unei dinastii, cel puţin – poate vreo spiţă regală de pe vechiul Pământ. Nu cineva de care nu mai auzise până atunci.

— Oh. Şi cine-i asta?

— O prietenă a speciei Silfen. A fost numită prietena lor. Ştii ce înseamnă asta?

— Nu, nu chiar.

Cunoştinţele Aramintei despre Silfeni erau destul de vagi. O rasă umanoidă pe care toată lumea îi numea elfi. Cântau un fel de păsărească şi aveau o reţea bizară de găuri de vierme care se întindea pe jumătate din galaxie şi care le permitea, ad litteram, să meargă între lumi. O abilitate pe care un număr deprimant de oameni o considerau incredibil de romantică şi încercau să-i urmeze pe întortocheatele lor căi interstelare. Puţini se întorceau, dar cei care o făceau spuneau poveşti

fanteziste despre aventurile lor pe noi lumi şi despre creaturile exotice întâlnite acolo.

— Bine, spuse Cressida. Uite care-i povestea. Silfenii l-au numit şi pe Ozzie prietenul lor. I-au dat un pandantiv magic care i-a permis să înţeleagă căile lor şi chiar să se alăture minţii lor comune pe care ei o numesc, Motherholme.

— Ozzie? Adică Ozzie al nostru? Cel pe care îl…

— Da. Acum, Ozzie fiind Ozzie, a deschis pandantivul ca să-şi dea seama cum funcţiona magia. Care, de fapt, nu era magie, ci o reţea cuantică. Aşa că oamenii începură să producă gaia-particule. Gaia-câmpul nostru este de fapt o copie slabă a minţii comune a Silfenilor.

— Aşa. Şi care-i locul străbunicii noastre în povestea asta?

— Mellanie a fost, de asemenea, o prietenă a Silfenilor. Ceea ce înseamnă, de fapt, un pic mai mult decât să primeşti un pandantiv. Motherholmul lor acceptă şi mintea ta şi îşi împărtăşeşte înţelepciunea cu tine. Pandantivul iniţiază doar contactul. După un timp, capacitatea devine naturală, adică relativ vorbind. Şi, la fel ca toată magia, se crede că această capacitate ar fi moştenită. Cressida dădu drumul mâinilor Aramintei şi zâmbi uşor.

— Ai spus că nu era magie.

— Bineînţeles că nu. Dar gândeşte-te. Mellanie şi soţul ei, Orion, s-au întors. În timp ce erau acolo, străbătând pe jos toată galaxia, au avut o fetiţă, Sophie. Unul dintre foarte puţinii oameni născuţi pe căile Silfen şi, cu siguranţă, primul născut din doi prieteni ai Silfenilor. Ea a fost în armonie cu Motherholmul chiar de la început şi a trecut magia copiilor ei. Datorită ei, cea mai mare parte din familia noastră poate simţi gaia-câmpul, deşi e mai slab acum în generaţia noastră. Dar într-o noapte bună, poţi simţi uneori chiar Motherholmul în sine. Eu însămi m-am aventurat pe una dintre căile Silfen când eram mai tânără, e una chiar aproape de Colwyn City, în pădurea Francola. Aveam treisprezece ani, voiam aventură. Stupid, dar…

— Există o cale Silfen pe Viotia?

— Da. Ei nu prea o folosesc. Nu le plac planetele cu civilizaţii ca a noastră pe ele.

— Şi unde duce? întrebă Araminta cu sufletul la gură.

— Căile lor nu conduc într-un singur loc, ci se unesc şi se răsucesc. Timpul este, de asemenea, diferit de-a lungul lor. De aceea oamenii care nu sunt prieteni cu Silfenii se pierd întotdeauna acolo. Am fost norocoasă, am reuşit să mă întorc după câteva zile. Mama a fost furioasă pe mine.

— Şi atunci… visele mele. Nu sunt de fapt ale mele?

— Cel cu Lordul Cerului din noaptea trecută nu a fost, nu.

— Părea atât de real.

— Nu-i aşa? Se uită cu înţeles în jurul barului împânzit de adepţii Visului Viu. Acum vezi de ce sunt aşa de devotaţi. Dacă ţi se oferă acest tip de ispită de fiecare dată când te duci la culcare, cine ar vrea să se mai trezească? Asta înseamnă Golul pentru ei. Visele lor, pentru totdeauna.

— Nu înţeleg. Şi ce dacă sunt reale? Oraşul acesta despre care se vorbeşte atât, Makkathran, este medieval, nu-i aşa? Şi Mergătorul-pe-Apă acesta al lor se luptă tot timpul. Asta e groaznic. Chiar dacă au puteri telepatice, nu sunt atât de speciali. Tehnologia noastră este la fel de bună. Cine vrea să trăiască aşa?

— Trebuie să revizuieşti visele lui Inigo înainte să judeci aşa. Mergătorul-pe-Apă transformă o întreagă societate umană.

— Deci e un politician talentat?

— Oh, nu, draga mea, e mult mai mult decât atât. El a dezvăluit adevărata natură a Golului pentru noi. El ne-a arătat ce se poate face. Acest tip de putere mă îngrozeşte. Dar este exact ceea ce atât de mulţi găsesc atât de atractiv. Cressida îşi flutură mâna elegantă spre susţinătorii Visului Viu. Ozzie să ne ajute, dacă tonţii ăştia mici şi îngrozitori vor câştiga vreodată aceeaşi aptitudine pe care a descoperit-o Mergătorul-pe-Apă. Devorarea galaxiei ar fi cea din urmă dintre grijile noastre.

Al şaselea vis al lui Inigo

Aproape optzeci de poliţişti stagiari stăteau grupaţi pe o parte din locurile de pe podeaua ultraneagră a Sălii Malfit, în timp ce pe plafonul vast, arcuit deasupra lor rulau imagini cu nori răzleţi ce traversau frumosul cer auriu şi roz al zorilor. Edeard avea unul dintre locurile de pe rândul al doilea. Stătea cu capul lăsat pe spate pentru a putea privi uimit plafonul gigantic. Era sigur că aceasta trebuia să fie marea minune a lumii. Colegii săi erau toţi amuzaţi de reacţia lui. De fapt nu pentru că ei ar mai fi fost înainte în Palatul Orchard – cu excepţia lui Dinlay. Dar cel puţin ştiau despre imaginile mişcătoare. Şi nu se gândiseră să-l avertizeze.

Edeard îşi ţinu respiraţia uimit, în timp ce Nikran se ridica pe imitaţia de cer. Planeta roşie-maronie de aici era mult mai mare decât apărea pe cerul Querenciei. Putea vedea caracteristicile mici gravate pe deserturile eterne ale acelei lumi. Nu ştia de ce, dar îl făceau să creadă că e mai degrabă un loc real decât un element al panoramei celeste.

— Oare locuieşte cineva acolo? îi şopti el lui Kanseen, care stătea pe scaunul de lângă el.

Ea îl privi încruntată, apoi ridică privirea spre imaginea lui Nikran şi chicoti.

— Ce? şuieră Macsen.

— Edeard vrea să ştie dacă locuieşte cineva pe Nikran, anunţă solemn Kanseen.

Toţi începură să chicotească. Echipele din jur se alăturară şi ele. Edeard simţi că se încălzeşte la faţă.

— De ce nu? protestă el. Nava lui Rah a căzut pe lumea asta, de ce nu şi o altă navă pe Nikran?

— Absolut, spuse Macsen. Perfect valabilă întrebarea. Există un întreg Makkathran acolo sus.

Edeard îi ignoră şi privi demn drept înainte. Se decise să nu le spună niciodată prietenilor săi despre visele sale şi despre ceea ce îi arătau.

Grupul de poliţişti stagiari se potoli. Edeard începu să se concentreze asupra a ceea ce vedea. Se aflau în faţa unei scări mari şi curbate care domina o parte a sălii. Owain, primarul Makkathranului, apăruse în partea de sus, urmat de Maeştrii Breslelor şi Maeştrii Cartierelor care alcătuiau Consiliul Superior. Purtau toţi ţinuta completă de ceremonie, producând o vâlvătaie splendidă de culoare în timp ce defilau în jos spre podeaua sălii.

— Oh, Madona! gemu Dinlay.

Edeard surprinse o senzaţie de greaţă provenind de la prietenul său.

— Zece secunde maximum, îi spuse el lui Dinlay folosind o voce mică, direcţionată prin televorbire. Şi gata, se termină tot. Rezistă doar zece secunde. Poţi s-o faci.

Dinlay dădu din cap, deşi nu părea deloc convins.

Edeard rezistă tentaţiei de a se uita în jur la blocul mult mai mare de locuri din spatele lui, unde se aflau familiile şi prietenii poliţiştilor stagiari adunaţi pentru a asista la primirea epoleţilor lor de bronz. Probabil o exagerare, dar jumătate dintre ei erau din familia lui Dinlay şi toţi erau în uniformă.

— Pun pariu că un val de crime sunt comise acum în fiecare cartier, murmură Macsen în timp ce aceştia îşi ocupau locurile. Nu a mai rămas niciun poliţist care să patruleze.

Owain ajunse pe podiumul care fusese ridicat în partea de jos a scărilor. Zâmbi în jur la publicul atent.

— Este întotdeauna o onoare şi un privilegiu pentru mine de a oficia această ceremonie, spuse el. În poziţia mea, aud atât de mulţi oameni care se plâng nu numai de starea în care se află oraşul, dar şi de haosul care se presupune că domneşte în ţinuturile din afara zidurilor noastre de cristal. Aş vrea ca ei să se afle acum, aici, pentru a vedea atât de mulţi tineri nerăbdători să-şi servească oraşul. Sunt încurajat de simţul datoriei de care daţi dovadă luându-vă acest angajament de a vă servi concetăţenii. Voi îmi daţi încredere în viitor.

Asta da politician adevărat, gândi Edeard nemilos. Primarul, dintre toţi oamenii, trebuia să ştie că numărul poliţiştilor era insuficient. Că cei optzeci de aici, de astăzi, erau prea puţini, că cel puţin un număr egal de poliţişti plecaseră în ultimele câteva luni pentru a deveni gărzi de corp personale sau pentru un loc

de muncă mai bine plătit şi respectat ca şerif într-un oraş de provincie. *De ce nu face ceva în legătură cu asta?*

Primarul îşi termină discursul însufleţitor. Poliţiştii stagiari se ridicară ca unul, apoi cei din primul rând mărşăluiră până la podium pentru a fi salutaţi de edil. Comandantul poliţiei, conetabilul-şef, citea numele stagiarului, în timp ce un asistent îi dădea primarului o pereche de epoleţi care urmau să fie prezentaţi cu o strângere de mână şi un zâmbet.

Rândul lui Edeard începu să se mişte mai departe. Crezuse că o să fie cel puţin plictisitor, că era o prostie, o chestie iritantă de care se putea lipsi. Mai ales că singura persoană din audienţă care să-l aplaude era Salrana, care fusese scutită azi de îndatoririle ei. Dar acum se afla aici, acum mergea spre primarul oraşului, începea, de fapt, să simtă evenimentul ca pe unul special. În spatele lui, publicul radia de mândrie. Credeau în poliţişti. Îşi făceau cunoscută aprobarea în faţa Consiliului Superior. Niciunul dintre consilieri nu era obligat să fie aici, era o ceremonie care se repeta de trei ori pe an, în fiecare an. Fuseseră la zeci şi vor mai veni la alte zeci. Dacă ar fi vrut să se sustragă, ar fi putut s-o facă. Dar nu, era destul de important pentru ei să-şi facă apariţia de fiecare dată.

Şi iată-l şi pe el însuşi aici, păşind în faţă pentru a promite public cetăţenilor din Makkathran că va face tot posibilul pentru a-i proteja şi pentru a pune în aplicare legea statului de drept. Fusese motivul pentru care Rah şi cei care îl urmaseră în funcţie creaseră această ceremonie şi altele asemenea, pentru a recunoaşte şi a onora angajamentul luat de poliţişti faţă de oraşul lor şi de viaţa lor. Nu era nici prostie, nici pierdere de timp, era un mod de a arăta respect.

Edeard stătea în faţa primarului, care îi zâmbi politicos şi îi strânse mâna în timp ce conetabilul-şef îi citea numele. O pereche de epoleţi de bronz îi fură presaţi în mână.

— Mulţumesc, domnule, spuse Edeard. Avea un nod în gât. Nu vă voi dezamăgi. *Cele întâmplate la Ashwell nu se vor repeta aici.*

Dacă primarul fu surprins, nu o arătă. Edeard prinse privirea lui Finitan, care stătea în picioare pe scara mare.

Maestrul Breslei Oumodelatorilor arăta splendid, se putea spune, într-o robă auriu cu violet, cu simboluri elaborate de culoare mov, brodate în partea din faţă. Gluga tivită cu argint era aranjată pe umărul stâng. Îi prinse privirea lui Edeard şi îi făcu cu ochiul.

— Bravo, băiete! şopti televorbirea lui.

Edeard coborî de pe podium. Urmă o explozie de aplauze. Iar el aproape izbucni în râs, era ca şi cum publicul se bucura că nu le mai stătea în drum. Era, de fapt, considerabila familie a lui Dinlay care aplauda cu putere în timp ce ruda lor primea epoleţii. Dinlay reuşi să nu se împiedice sau să vomite, sau să leşine de frică. Îl urmă pe Edeard înapoi la locurile lor cu o faţă strălucitoare, rânjindu-le rudelor lui.

Urmă apoi o recepţie oficială, cu primarul şi Consiliul Superior amestecându-se printre noii poliţişti şi familiile lor, în timp ce ge-maimuţele făceau înconjurul Sălii Malfit cu tăvi de băuturi. Petrecerea era programată să dureze o oră. Edeard, chiar dacă se încălzise la ceremonia de absolvire, plănuia să părăsească petrecerea în mai puţin de zece minute.

— Nu, nu, decretă Salrana. Uită-te cine e aici.

Edeard se uită încruntat în jur la oamenii care sporovăiau între ei, familiile gătite elegant, membrii Consiliului Superior în toată splendoarea lor.

— Cine?

Ea îi aruncă o privire nimicitoare.

— Pythia în primul rând. Şi ea m-a observat. I-am simţit televederea pe mine în timpul ceremoniei.

Edeard se mai uită o dată în jur.

— Normal, eşti singura novice de-aici. Îşi închipuie probabil că te-ai sustras îndatoririlor ca să pui mâna pe ceva băutură gratis.

Salrana se apropie de el. Ţesătura robei alb-albastre se mişcă într-un mod pe care Edeard nu putea să nu-l observe. În cazul în care continua să facă asta şi dacă el continua să aibă gândurile acelea despre cum o vedea crescând, Madona chiar îl va trece în nefiinţă într-o bună zi.

— Edeard, poţi fi încă dezamăgitor de copil uneori. Suntem amândoi cetăţeni ai Makkathranului acum, mai ales tu, astăzi. Încearcă să te porţi aşa cum trebuie.

Edeard rămase cu gura căscată.

— Acum mergem să-i mulţumeşti Marelui Maestru Finitan pentru că te-a recomandat, pentru că aşa este corect să-ţi exprimi recunoştinţa, pe care *chiar* o simţi, şi să vedem dacă putem fi prezentaţi şi altor membri ai Consiliului Superior. Dacă vei deveni conetabil-şef, trebuie să începi să acorzi atenţie dinamicii politice a oraşului.

— Da, admise Edeard. Conetabil-şef?

— Asta e calea ta spre Consiliul Superior acum, dacă ţi-ai ales poliţia drept breaslă.

— Am absolvit de opt minute.

— Cei care ezită pierd. Cartea Madonei, capitolul al cincilea.

Buzele lui se strâmbară.

— Ştiam.

— Ştiai? Salrana ridică o sprânceană. S-ar putea să te testez mai târziu.

— Am avut destule examene în ultimele câteva săptămâni, mulţumesc.

— Bietul Edeard. Haide. Îl trase de mână din nou.

Marele Maestru Finitan vorbea cu doi membri ai Consiliului Superior când Edeard şi Salrana se apropiară de el. Le zâmbi şi se întoarse spre ei.

— Felicitări, băiatul meu! O zi importantă pentru tine.

— Da, domnule. Vă mulţumesc din nou pentru că m-aţi recomandat!

— Ei bine, se pare că mi-ai acordat credit la conetabilul-şef. Ai absolvit al treilea în clasa ta. E un rezultat uimitor pentru cineva care nu e familiarizat cu oraşul nostru.

— Vă mulţumesc, domnule!

— Permiteţi-mi să vi-i prezint pe maestrul Graley de la Breasla Geografilor şi pe maestrul Imilan de la Breasla Chimiştilor. Acesta este poliţistul Edeard din provincia Rulan, un prieten de-al fostului meu maestru.

— Onoraţi Maeştri!

Edeard se înclină ceremonios. Apoi o văzu pe Salrana cum îşi ridică fusta şi ţine materialul cu eleganţă într-o parte, făcând o mică plecăciune care implica îndoirea genunchiului şi menţinerea spatelui drept.

— Şi novicea Salrana, spuse Finitan natural. Tot din Rulan.

— O plăcere, zise Imilan.

Lui Edeard nu-i păsa de felul în care ochii maestrului zăboveau pe Salrana.

— Eşti foarte departe de casă, novice Salrana, spuse el.

— Nu, domnule, răspunse ea pe un ton politicos. Makkathran este casa mea acum.

— Bine spus, interveni Finitan. Aş vrea ca toţi cetăţenii noştri să-şi aprecieze oraşul la fel ca tine.

— Haide, Finitan, îl mustră Graley. Nu e ziua potrivită.

— Scuze. Bătrânul îşi înclină capul către tineri.

— Deci, Edeard, ai avut deja vreo ciocnire cu elementele noastre criminale?

— Da, domnule, câteva.

— Este foarte modest, domnule, spuse Salrana. Şi-a condus echipa după nişte hoţi din piaţa Silvarum. Şi tot el a recuperat şi obiectele furate.

Edeard se foia stângaci sub privirile celor trei Maeştri.

— Şi ticăloşii aceia lucrează acum la mina Trampello pentru a-şi plăti crima? întrebă Imilan.

— Nu, domnule, admise Edeard. Au scăpat. Atunci. Dar nu se va mai întâmpla.

— Îmi imaginez că nu, spuse Finitan cu o notă de amuzament. Vino, Edeard, dă-mi voie să te prezint primarului. E timpul să cunoască din nou un om onorabil.

— Domnule?

— O glumă veche. Ne încontrăm de multe ori în consiliu. Le făcu semn să-l urmeze. Nu legat de ceva important pentru viaţa oamenilor, desigur.

Primarul Makkathranului vorbea cu Pythia chiar lângă micul podium unde înmânase epoleţii. Dacă era plictisit sau deranjat să fie prezentat unui proaspăt poliţist, nu lăsă să se vadă. Edeard nu întâlnise niciodată o minte atât de perfect protejată. Nu că ar fi fost foarte atent. Era extaziat de Pythia. Se aşteptase la o femeie bătrână, plină de căldura bunicii. În loc de asta, era derutat să vadă că Pythia păstra frumuseţea unei femei care nu împlinise încă o jumătate de secol. O frumuseţe subliniată doar

de roba albă tivită cu aur, cu gluga moale pe care o purta trasă în faţă, umbrindu-i-o uşor.

Salrana făcu din nou reverenţa aceea ciudată în faţa Pythiei.

— Madona să te binecuvânteze, copila mea! spuse Pythia.

Părea plictisită, în felul acela în care aristocraţii din Makkathran erau întotdeauna atunci când aveau de-a face cu cei pe care îi considerau a le fi inferiori. Ceea ce Edeard nu se aştepta de la o Pythia. Apoi aceasta îşi îndreptă atenţia spre el. Ochii uimitori, de un albastru-deschis, îl priveau cu atenţie, înconjuraţi de o masă de păr gros de bronz, răsucit cu frunze de aur şi argint. Ochii se îngustară cercetându-l, fapt pe care Edeard îl găsi sfâşietor. I se părea că o dezamăgise, ceea ce era groaznic. Apoi ea îi zâmbi alungându-i grijile.

— Ah, dar dumneata *eşti* interesant, tinere poliţist, spuse ea.

— Madona? bâlbâi el.

Putea simţi cumva televederea Pythiei asupra lui, ca şi cum îi cotrobăia prin minte. Contactul avea ceva deconcertant de intim. Şi era foarte frumoasă. Doar la un metru distanţă. Jumătatea de zâmbet era deschis şi primitor.

Salrana scoase un geamăt.

— Nu sunt chiar atât de slăvită, spuse Pythia uşor. Există o singură Madona cu adevărat. Forma obişnuită de adresare pentru mine este Bună Maică.

— Îmi cer scuze, Bună Maică.

— Nu-i nimic. Ai făcut un drum lung pentru a ajunge aici şi încă mai ai mult de mers.

— Mai am?

Dar Pythia se întorsese cu faţa spre Finitan.

— Ce tânăr prieten fascinant ai, Mare Maestre.

— Mă bucur că gândeşti aşa, Pythia.

— Atât de tânăr şi totuşi atât de puternic.

Modul în care o spunea trimise un fior de plăcere necuvenit pe spatele lui Edeard. Nu îndrăznea să privească în direcţia ei, aşa că îşi fixă privirea pe primar, care stătea încruntat.

— Prevezi lucruri mari pentru el? întrebă Finitan jovial.

Pythia se întoarse să-l fixeze direct cu privirea pe Edeard, un act pe care acesta nu-l putea ignora, nu într-un grup ca acesta,

fără să pară de-a dreptul nepoliticos. Încercă să-i întoarcă privirea, dar găsi asta incredibil de dificil.

— Potenţialul tău este foarte mare, îi spuse. Vocea ei aproape îl tachina. Urmezi învăţăturile Madonei, poliţist Edeard?

— Mă străduiesc, Bună Maică.

— Sunt sigură de asta. Fie ca Ea să-ţi binecuvânteze eforturile în noile tale îndatoriri.

Edeard aproape că n-o auzi. O mişcare în spatele lui Finitan îi prinsese privirea. Îngrozit, o văzu pe doamna Florell îndreptându-se spre ei, învelită toată în şifon negru, cu voaluri largi atârnându-i de pălăria înaltă. Disperarea lui trebuie să se fi scurs în afară.

Toţi ca unul, Finitan, primarul şi Pythia, se întoarseră să urmărească apropierea Marii Doamne.

— Mătuşă! exclamă primarul fericit. Ce frumos din partea dumitale că ai venit!

— El este acela, declară doamna Florell cu vocea ei disonantă. Tânărul huligan care aproape m-a trântit la pământ.

— Te rog, mătuşă!

— Ia-i epoleţii înapoi, se răsti ea imperios. Nu este potrivit să servească acest oraş. Pe timpuri obişnuiam să avem oameni de caracter în poliţie, fii de nobili.

Primarul îi cerea scuze din priviri lui Edeard.

— Ce s-a întâmplat, tinere poliţist?

— Urmăream nişte hoţi, domnule. Doamna Florell ieşea dintr-o clădire. Am ocolit-o…

— Ha! încerca să treacă peste mine, mai degrabă.

— Haide, haide, mătuşă. Băiatul îşi făcea, evident, doar meseria, un tip de conştiinţă ca acesta este exact lucrul de care avem nevoie. Să presupunem că hoţii ţi-ar smulge geanta, nu ai vrea ca el să-i urmărească?

— Nimeni nu mi-ar fura *mie* geanta, se răsti ea.

— Îmi pare rău pentru neplăcerile pricinuite, spuse Edeard disperat.

Bătrâna aceea oribilă pur şi simplu *nu asculta.* Primarul se întoarse ca să stea între doamna Florell şi Edeard, făcându-i semn discret să plece. Edeard se înclină într-o jumătate de salut şi se retrase rapid, însoţit de Salrana şi Finitan.

— Mătuşă, ştii că nu e bine pentru dumneata să te consumi pentru astfel de nimicuri. Ia uite câteva dintre vinurile astea tari de pe proprietăţile Mindalla sunt într-adevăr minunate, ar trebui să încerci… Era o notă de disperare obosită în glasul primarului.

Finitan zâmbea larg în timp ce se grăbeau să se depărteze.

— Mulţumesc, Edeard. Recepţiile astea sunt de obicei destul de plictisitoare.

— Hm… Da, domnule.

— Ei, haide acum, este ziua ta de absolvire. Nu lăsa ca liliacul acela bătrân şi scrântit să ţi-o strice. E jenant de bine conectată, cum ai fi şi tu dacă te-ai agăţa de viaţă pentru atât de mult timp. N-aş fi surprins să aflu că a băut sânge de fecioară, până la urmă. Scuze, novice Salrana.

— Am auzit de doamna Florell, domnule, spuse Salrana.

— Toată lumea din oraş a auzit, zise Finitan. De aceea îşi închipuie ea că este atât de importantă şi că nu e doar bătrână şi enervantă. Puse mâna pe umărul lui Edeard. Şi crede-mă, spun asta ca stră-strănepot al ei. De două ori îndepărtat, din fericire.

— Mulţumesc, domnule, spuse Edeard.

— Acum, gata, mergeţi şi vă distraţi. Şi, Edeard, atunci când va veni momentul să aplici pentru promovarea la gradul de ofiţer, vino să mă vezi din nou. Voi fi fericit să-ţi semnez scrisoarea.

— Domnule? întrebă neîncrezător Edeard.

— M-ai auzit. Acum, afară cu voi doi. E un oraş grozav acolo. Distraţi-vă!

Edeard nu avu nevoie să i se spună din nou. Împreună cu Salrana o luă spre marea arcadă a sălii care conducea spre anticamere.

— Hei, Edeard! îl strigă Macsen, grăbindu-se să-i ajungă din urmă. Unde pleci?

— Doar afară de-aici, spuse Edeard. Nu voia să-şi arunce privirea peste umăr, în caz că doamna Florell se uita în direcţia lui.

Macsen îi ajunse şi se opri brusc.

— Mama şi Dybal mă iau la restaurantul Rakas să sărbătorim. Invitaţia este valabilă şi pentru colegii mei de echipă. Macsen se

opri şi îi zâmbi Salranei. N-am ştiut că Edeard are aşa o companie plăcută.

Se uită la Edeard aşteptând, făcând pe rănitul.

— Ţi-o prezint pe novicea Salrana, din satul meu natal, spuse Edeard îmbufnat.

— Un sat pe care, cu siguranţă, va trebui să-l vizitez. Macsen se aplecă adânc.

— De ce, domnule poliţist? întrebă ea.

— Ca să văd dacă toate fetele de-acolo sunt la fel de frumoase ca tine.

— Ea râse, iar Edeard gemu, avertizându-l pe Macsen din priviri.

— Invitaţia la petrecerea de la Rakas este, desigur, valabilă şi pentru prietenii colegilor mei, novice Salrana.

— Prietenii acceptă cu mulţumiri, răspunse ea afectat. Dar numai dacă nu-mi mai spui novice.

— Voi fi încântat, Salrana. Şi te voi ruga, de asemenea, să ne povesteşti despre copilăria lui Edeard. S-ar părea că are nişte secrete faţă de noi. Cei care îi încredinţăm vieţile noastre, nici mai mult, nici mai puţin.

— Şocant, fu ea de acord. Voi răspunde unei astfel de cereri dacă este făcută corect.

— Salrana! exclamă Edeard îngrozit.

— Excelent, spuse Macsen. Voi angaja încă o gondolă pentru grupul nostru. Dar, Edeard, unde este Kanseen?

Edeard se încruntă la aşa-zisul său prieten.

— Edeard? îi făcu semn Salrana, cu o lovitură în coaste.

— Acolo, spuse Edeard fără a fi nevoie să se concentreze. Prin televedere, era automat conştient de toţi colegii de echipă – o aptitudine pe care Chae încerca întotdeauna să o scoată în evidenţă. Arătă cu degetul acolo unde Kanseen vorbea cu o femeie însărcinată şi cu un bărbat într-o tunică elegantă cu însemnele Breslei Constructorilor de Nave. Sora ei a venit la ceremonie. Îşi povestesc cele întâmplate.

— Niciun semn de la mama ei, deci, biata de ea, spuse cu tristeţe Macsen. Ah, bine, mă duc s-o întreb.

— Cei din familia lui Boyd sunt toţi aici, zise Edeard.

— Şi toţi ne scufundăm sub greutatea rudelor lui Dinlay, concluzionă Macsen. Deci am rămas doar noi, cei câţiva mai de preţ. Ne vedem la platforma de ancorare de la Canalul de Centură în zece minute.

— De ce-ai spus asta? întrebă Edeard în timp ce Macsen se îndrepta spre Kanseen.

Salrana îşi lăsă capul într-o parte şi îi aruncă o privire arogantă.

— A fost un gest de prietenie sinceră. De ce nu aş accepta?

— Flirta cu tine.

Ea îi zâmbi larg.

— Nu-i aşa?

— Eşti novice!

— Noi nu suntem virgine de profesie, Edeard. Parcă îmi amintesc că noi doi ne-am sărutat. Şi, mai mult, nu a existat cumva şi o discuţie despre vârsta mea şi despre când ai fi gata să te culci cu mine?

Edeard se înroşi puternic. Televederea sa încerca să simtă vreo scânteie de interes din partea celor aflaţi în apropiere, dar fie erau foarte bine ecranaţi, fie nu auziseră. Un lucru era sigur: ea nu va da înapoi. *Niciodată n-o făcea.* Vocea ei ar fi crescut şi mai tare dacă insista.

— Nu vreau să-mi reamintesc prea mult ziua aceea, dacă nu te superi. Cu toate acestea, dacă te-am ofensat, îmi cer scuze. Eu cred că trebuie să am grijă de tine, mai ales după toate prin câte am trecut. De aceea am reacţionat exagerat în privinţa lui Macsen. Crede-mă, Salrana, avusese mai multe fete decât am eu şosete.

Zâmbetul ei era iertător.

— Ţi-am văzut garderoba. Ai doar două perechi de şosete.

— Ba nu!

— Şi au găuri în ele. Aşa că ar trebui să te concentrezi şi să ai grijă mai întâi de tine, Edeard. Ştiu şi înţeleg totul despre Macsen şi băieţii ca el. De aceea e inofensiv.

— E un cuceritor.

— Nu este o crimă, să ştii. Poate că, dacă ţi-ai arăta un pic mai mult farmecul, te-ai putea lăuda şi tu cu mai multe cuceriri.

— Farmec, nu-i aşa? Îşi îndoi braţul şi îl orientă spre ea. Pot să vă conduc la platformă, novice Salrana?

— Oh, vă mulţumesc domnule poliţist Edeard. Da, sigur, puteţi.

Îşi împleti braţul cu al lui şi îi permise să o conducă afară din sală.

***

Restaurantul Rakas se afla în cartierul Abad, ceea ce însemnase o plimbare cu gondola în jos, pe Marele Canal Principal. Era pentru prima dată când Edeard se afla într-una dintre bărcile negre elegante, în mod obişnuit nu ar fi avut bani să călătorească în ele. Banii, în mod clar, nu erau o problemă pentru Dybal.

Muzicianul rătăcitor era exact cum se aştepta Edeard. Păr negru sălbatic ajungându-i până la jumătatea spatelui, abia reţinut de benzile de piele roşie care îi dădeau un ciudat aspect aţos. O faţă lungă cu riduri săpate de vreme şi obraji supţi deasupra unui maxilar îngust. Dar cu ochi căprui-aurii care păreau să vadă întotdeauna partea amuzantă a vieţii, în timp ce se furişau peste ochelarii cu lentile înguste albastre. Întreaga lui aură mentală era agreabilă, asemănătoare cu a unui adolescent fără griji mai degrabă decât cu a unui om de mai bine de o sută de ani. Fu de-ajuns doar să spună salut şi să dea mâna cu el pentru a alunga consternarea care mai persista în Edeard după întâlnirea cu doamna Florell. În timp ce micul lor grup se aduna la platforma de ancorare, Dybal îi făcu pe toţi să se simtă bineveniţi, chiar dacă nu se mai întâlniseră cu el înainte. Ştia instinctiv nota potrivită cu care să-l abordeze pe fiecare dintre ei.

— Hai să mergem atunci, zise el cu voce tare după ce toată lumea ajunsese acolo, conducându-i pe trepte în jos.

Hainele lui erau largi, chiar dacă era incredibil de subţire pentru vârsta lui. Edeard îşi imagina că trebuiau să fie aşa de mari pentru a-i conţine efervescenţa. Cu siguranţă reuşea să creeze, fără prea mult efort, o imagine de mai-larg-decât-viaţa. Voce stridentă, gesturi largi cu braţele, haină de catifea tivită cu blană, cămaşă fină cu model paisley şi pantaloni din piele, culorile hainelor imitându-le pe cele ale Breslei Muzicienilor sau,

mai probabil, bătându-şi în mod deliberat joc de ele. Edeard era doar uşor dezamăgit că muzicianul nu avea cu el chitara, ar fi vrut să-i audă cântecele de rebeliune cu care îi agitase pe tinerii din Makkathran.

Dybal luase prima gondolă, împreună cu Macsen şi Bijulee, mama lui Macsen. Edeard îl privi cum vorbea cu gondolierul, ţinând mâna omului între palmele lui, strângându-le concentrat. Amândoi bărbaţii râdeau, genul de amuzament provocat de obicei de o glumă obscenă. Dybal îşi ocupă locul lângă Bijulee, în timp ce gondolierul care încă mai zâmbea porni.

— *Aceea* este mama lui Macsen? întrebă Kanseen în timp ce se aşezau pe banca din mijloc din gondola lor.

— Da, spuse Edeard.

— Şi când te gândeşti că doar cu câteva minute mai devreme se gândea că Pythia era o femeie în vârstă atractivă.

— Macsen mi-a prezentat-o chiar înainte să ajungi. Fapt care făcuse ca lumea să i se pară de departe un loc mai bun.

— Nu se poate, declară Kanseen, în timp ce gondola lor aluneca pe Marele Canal Central Asta ar însemna că l-a avut când avea, cât… zece ani? Arată de vârsta mea, pentru numele Madonei!

Edeard se aşeză înapoi pe bancă, zâmbind. Era atât de mulţumit încât *aproape* că îşi puse braţul în jurul Salranei, care stătea lângă el.

— Oare aud o mică notă de invidie, domnişoară poliţist?

— Ai auzit o voce mică de neîncredere, murmură Kanseen.

— Poate că e sora lui, şi n-am auzit eu bine.

— Cum îşi menţine oare pielea atât de proaspătă? Trebuie să fie vreo alifie disponibilă doar pentru cei bogaţi.

— Poate că e importată direct de pe Nikran.

Kanseen se strâmbă.

— Voi doi, râse Salrana, parcă aţi fi un vechi cuplu de căsătoriţi.

Edeard şi Kanseen evitară cu grijă să se privească. Gondola ajunsese deja la Bazinul Birmingham, intersecţia cea mare din partea de sus a Marelui Canal Central. Pentru Edeard, întregul cerc de apă părea să fie plin de gondole, evitându-se una pe alta, în timp ce alunecau înăuntru şi în afara diferitelor canale

care se vărsau în bazin. Se strădui să nu tresară. Niciunul dintre gondolieri nu încetinea, păreau să ştie instinctiv pe unde să meargă. Ambarcaţiunile alunecau pe lângă ei, destul de aproape ca să le poată atinge dacă ar fi fost destul de curajos să-şi întindă un braţ. Apoi ajunseră la capătul Marelui Canal Central, iar gondolierul lor dădu un impuls puternic bărcii.

Primul lucru la care Edeard se uită fu platforma de ancorare din dreapta sa, pe unde scăpaseră hoţii. O surprinse şi pe Kanseen uitându-se într-acolo. Aceasta ridică uşor din umeri. Apoi uită cu totul de asta şi se bucură cu adevărat de privelişte. La capătul de sus al oraşului, de-a lungul cartierelor Silvarum, Haxpen şi Padova, canalul era mărginit de unele dintre grandioasele clădiri din Makkathran. Palate chiar şi cu zece etaje, cu ferestre imense, faţade în vârtejuri de culoare, cu modele ciudate. Turnuleţe, pavilioane şi spirale zimţau orizontul. Ge-vulturi mai mari decât orice sculptase Edeard vreodată zburau în cercuri leneşe în jurul vârfurilor, ţinând sub observaţie tot ce se apropia de magnificele reşedinţe de familie. Kanseen arătă cu mâna spre unele dintre ele: palatul în care locuia familia primarului, ziguratul în care se presupunea că ar fi trăit Rah şi Madona, acum casa familiei Culverit, care pretindea descendenţa directă. Şopti despre una cu faţada într-o nuanţă de roşu, unde locuise tatăl lui Macsen. Atunci când Edeard se uită la gondola din faţă, atât Macsen, cât şi Bijulee priveau în altă parte.

Toate clădirile impunătoare aveau arcade joase la nivelul apei, care duceau în labirintul de pivniţe de dedesubt, păzite de porţi groase de fier pe care familiile le menţineau într-o ordine perfectă. Zidurile palatului familiei Purdard făceau un unghi, atârnând deasupra apei. Când Edeard se uită în sus, văzut o verandă din sticlă mergând de-a lungul etajului superior, de unde câţiva tineri priveau gondolele. O familie de comercianţi fabulos de bogată, spuse Kanseen, cu o flotă de treizeci de nave.

Traversară Marele Bazin, unde se intersectau Canalul Zborului şi Canalul Pieţei. De ambele părţi ale bazinului se afla câte un pod. Primul era parte integrantă a oraşului, un simplu arc alb, înalt, la care dulgherii ataşaseră câte o balustradă lată de-a

lungul ambelor părţi. Celebrul său apex era o întindere de zece metri de cristal ce lăsa vedere liberă direct sub pantofii pietonilor, spre apa şi gondolele aflate la treizeci de metri mai jos. Nu toată lumea îl putea traversa, vederea era prea mult pentru unii. Unul din douăzeci susţinea Breasla Doctorilor. La insistenţele lui Chae, Edeard şi restul echipei îl folosiseră de mai multe ori în patrulare. Edeard trebuise să se întărească pentru a putea parcurge acei câţiva metri invizibili; vertijul nu fu suficient de puternic ca să-l oprească, dar era neplăcut. Toată echipa făcea un efort la traversare – surprinzător, Dinlay era cel mai puţin afectat. Podul de pe cealaltă parte a bazinului era construit din fier şi lemn, o chestie mătăhăloasă şi scârţâitoare în comparaţie cu vărul său, dar cu mult mai mult trafic. Dincolo de bazin, turnurile Eyrie străpungeau cerul curat, azuriu, ca şi cum ar fi fost gata să tragă în ţeapă orice Lord al Cerului ar trece pe-acolo. Faţada cu aspect de stâncă a cartierului Fiacre era împânzită de viţă-de-vie, cu ghirlande lungi de flori revărsându-se dintre frunzele de culoare verde-smarald şi maroniu. Numai ferestrele erau libere de frunziş, apărând ca nişte găuri negre, adânci, în covorul viu luxuriant.

Gondolele traseră la o platformă imediat dincolo de Bazinul Pădurii şi toată lumea coborî pe mal. Dybal îi plăti pe gondolieri şi porniră cu toţii către turnul rotund care găzduia la etajul al treilea restaurantul Rakas. Hansalt, proprietarul şi bucătarul-şef, rezervase pentru Dybal o masă lângă o fereastră lungă cu vedere la una dintre pieţele colorate ale cartierului.

— O zi de bun augur pentru noi, anunţă Dybal în timp ce o chelneriţă aducea o tavă de vin alb rece. În primul rând, un toast pentru echipa ta, Macsen. Fie ca voi să curăţaţi oraşul de criminali!

Băură pentru asta. Edeard aruncă paharului o privire suspicioasă, căci nu mai văzuse vin cu bule de aer în el până atunci, dar când sorbi era surprinzător de uşor şi cu gust de fructe. Era mai degrabă plăcut.

— În al doilea rând, spuse Dybal, pentru Edeard, deoarece a fost desemnat lider de echipă.

Edeard roşi.

— Discurs! ceru Macsen.

— Nicio şansă, mormăi Edeard.

Râseră şi băură pentru asta.

— În al treilea rând – vocea i se înmuie şi se uită în jos, la Bijulee – sunt foarte mândru să vă anunţ că iubita mea a acceptat să se căsătorească cu mine.

Uralele care izbucniră îi făcură pe toţi ceilalţi clienţi să se uite la ei. Toată lumea văzu că era Dybal şi zâmbi cu aer cunoscător. Macsen își îmbrățișă mama. Edeard şi Salrana erau uimiţi, dar ciocniră paharele oricum şi mai băură ceva vin cu bule. Alte două sticle sosiră de la rece şi fuseră golite repede.

Mai târziu, gândindu-se retrospectiv, Edeard considerase întotdeauna acea masă ca prima dată când fusese cu adevărat fericit de când plecase din Ashwell. Mâncarea nu semăna cu nimic din ce mâncase înainte. Sosi pe farfurii mari şi albe, aranjată cu măiestrie încât aproape că nu-i venea să mănânce, dar când încercă, combinaţia de gusturi fu minunată. Iar Dybal avea bârfe de-a dreptul scandaloase despre elita oraşului. Totul începu din cauza Salranei care răspundea la întrebarea lui Macsen despre ce făceau novicele cât era ziua de lungă.

— Nu vreau să fiu lipsit de respect faţă de Madona, spuse el, dar, cu siguranţă, trebuie să fie plictisitor să nu faci altceva decât să citeşti scripturile Ei şi să cânţi în biserica Ei.

— Hei, obiectă Dybal. Mai puţină bătaie de joc despre cântat, dacă nu te superi!

— Am fost repartizată la Casa Millical, spuse Salrana. Ador să am grijă de copii. Sunt atât de dulci.

— Ce e casa Millical? întrebă Edeard. O şcoală?

— Nu ştii? întrebă Bijulee. Nu era sigură dacă Edeard nu glumea cumva.

— Ţi-am spus, mamă, îi răspunse Macsen. A venit cu adevărat dintr-un sat de la marginea sălbăticiei.

— Millical este un orfelinat, spuse Salrana solemn. Nu pot să înţeleg de ce o mamă ar renunţa la copilul ei, mai ales la unul ca aceia pe care îi avem la creşă. Dar o fac. Aşa că Madona are grijă de ei. E un loc fantastic, Edeard, copiii nu duc lipsă de nimic. Makkathranului într-adevăr îi pasă.

Dybal tuşi într-un anume fel.

— De fapt, acela este un orfelinat mai special.

— Ce vrei să spui? întrebă Salrana.

— Eşti sigură că vrei să auzi asta?

Salrana răsuci piciorul paharului de vin între degete privindu-l pe Dybal în ochi.

— Noi chiar primim pe oricine.

— Da, cred că da. Dar ajută dacă locuieşti în cartierul Lillylight. Gândeşte-te cine sunt vecinii tăi.

Vezi tu, Edeard, Casa Millical este locul unde familiile nobile livrează acele mici şi nedorite lucruri jenante care se întâmplă atunci când fiii mai tineri ies să se distreze cu fetele din clasele de jos la acele teatre infame care împodobesc oraşul nostru.

— Ca acelea în care cânţi tu? întrebă blând Bijulee.

— Da, dragostea mea, ca acelea în care cânt eu. Îi privi pe cei trei tineri poliţişti. Aţi fost vreodată într-unul?

— Nu am fost încă, spuse Kanseen.

Macsen rămase tăcut.

— Doar o chestiune de timp. Oricum, motivul pentru care Millical este atât de bine finanţat este tradiţia care cere fiecărei familii în cauză să facă o donaţie – anonimă, desigur – de fiecare dată când un prunc este lăsat pe treptele orfelinatului pentru a fi luat de novice.

— Toţi banii pentru copii sunt distribuiţi în mod egal între toate orfelinatele Madonei, spuse Salrana.

— Sunt sigur că o bună parte din bani ajung şi la celelalte orfelinate. Şi Madona face un lucru nepreţuit pentru îngrijirea celor mai puţin norocoşi, ştiu asta. Dar, dacă vreodată vei lucra pentru oricare dintre celelalte orfelinate, vei observa diferenţa.

— Cum de eşti atât de sigur? îl tachină Bijulee.

Dybal se întoarse spre ea cu un zâmbet trist.

— Pentru că am a crescut într-unul dintre ele.

— Serios? întrebă Macsen.

— Da. Şi acesta-i motivul pentru care sunt atât de impresionat de voi patru. Aţi pornit de la nimic, mai ales Edeard şi Salrana, şi vă faceţi o viaţă singuri. Vă admir pentru asta. Vă admir cu adevărat. Nu depindeţi de nimeni, nemaivorbind de vreo familie decadentă. Ştiu că sunt primul care se plânge de ierarhia oraşului, de felul în care democraţia a fost expropriată de bogaţi, dar există unele instituţii care încă merită respect.

Oamenii au nevoie de poliţie pentru securitate pe străzi şi canale şi de Madona pentru speranţă.

— Credeam că asta este ceea ce aduce muzica dumitale, declară Salrana cu o licărire obraznică în ochi.

— Depinde cărei clase îi aparţii. Dacă eşti bogat, eu sunt un rebel delicios de rău, fierbinte şi mustind de sarcasm şi ironie. Ei trebuie să-mi plătească pentru a cânta – iar eu mă bucur s-o fac pentru ei. Dar pentru restul oraşului, pentru oamenii care trudesc toată viaţa ca să facă lucrurile să meargă sunt un punct focal pentru resentimente. Eu sunt cel care articulează sentimentele lor. Pentru ei cânt gratis. Nu le vreau banii, vreau să îi cheltuie pentru ei înşişi, astfel încât să nu fie nevoiţi să renunţe la copiii lor.

— Concurezi cu Madona? spuse Salrana.

— Ofer o alternativă uşoară, asta-i tot. Una plăcută, sper.

— Trebuie să încerc să ajung la unul dintre spectacolele dumitale.

— Voi fi fericit să te însoţesc, spuse Macsen.

— Am să-ţi amintesc asta, replică ea înainte ca Edeard să poată interveni.

El nu spuse nimic, nu acolo şi nu atunci, ar fi stricat buna-dispoziţie.

— Îi cunoşti pe toţi cei din Marele Consiliu? îl întrebă Edeard pe Dybal.

— Oh, da, ei îşi închipuie că prin asocierea cu mine câştigă în credibilitate. Ceea ce fac ei de fapt, invitându-mă la casele lor, este să contribuie generos la versurile despre ironie şi ipocrizie. De ce mă întrebi, Edeard? Vrei să afli ceva despre amantele lor? Despre straniul lor interes comun în taxarea producţiei de bumbac din provincia Fondral? Despre scandalul referitor la fondurile poliţiei? Banii irosiţi pe funcţii oficiale? Boala corupţiei ce infectează personalul Palatului Orchard care ar trebui să fie imparţial? Cum primarul nostru drag, Owain, cumpără deja voturi pentru următoarele alegeri – singurul moment în care are nevoie de sprijin public?

— De fapt, nu, mă interesa doamna Florell.

— Edeard a întâlnit-o, spuse Macsen cu un chicotit.

— Noi toţi am întâlnit-o, în timp ce eram la datorie, contracară Edeard.

— L-a lovit cu umbrela, adăugă sec Kanseen.

Dybal şi Bijulee râseră.

— Vrăjitoarea bătrână a încercat să îl dea afară pe Edeard din poliţie, spuse Salrana, aprinsă la faţă. La ceremonia de astăzi, îi spuse primarului să-i ia epoleţii înapoi.

— Cât de tipic, zise Dybal. Te rog să nu-ţi faci griji, Edeard, nu are nicio putere reală. Nu mai are. E o figură emblematică pentru familiile nobile, asta-i tot.

Le place să facă din ea bunica mult-iubită a întregului oraş. Baliverne, desigur. A fost o căţea intrigantă atunci când era tânără. Fapt care, desigur, este istorie pentru noi toţi acum. Dar avusese trei soţi înainte de a împlini cincizeci de ani, toţi fiind primi fii de maeştri de cartier, o raritate chiar şi astăzi. Ea a dat fiecăruia câte doi fii, iar unii spun că a fost vrăjitorie. Şi, printr-o coincidenţă stranie, toţi cei trei fii mai tineri au continuat căsătorindu-se cu fiicele unor familii nobile a căror descendenţă masculină s-a poticnit în favoarea fetelor. La generaţia următoare îşi răspândise progeniturile în unsprezece familii de maeştri de cartiere. Cu ajutorul acestui tip de bloc de putere în Consiliul Superior, a controlat votul timp de zeci de ani. Ultima noastră aşa-numită Vârstă de Aur, cea care a fost martoră la dezvoltarea poliţiei în detrimentul tuturor celorlalte arme ale guvernării. Vezi tu, ea crede că există o diferenţă fizică reală între nobilime şi cei fără bogăţia lor obscenă. Cu alte cuvinte, progeniturile ei se nasc ca să conducă şi ca să aducă ordinea pentru masele necivilizate, ca tine şi ca mine. Inutil să-ţi mai spun, ea crede că nu ar trebui să avem nimic de-a face cu guvernul oraşului. Chestiile astea este mai bine să le laşi celor pe care destinul i-a binecuvântat cu un sânge bun.

— Nu e de mirare că nu te place, Edeard, rânji Macsen. Nici măcar nu te-ai născut în oraş. A putut simţi, probabil, mirosul satului.

— Nu toată lumea din Consiliul Superior crede asta, nu-i aşa? întrebă Edeard, gândindu-se la Finitan. Un nepot, spusese acesta.

— Să sperăm că nu, încă mai există câţiva nobili decenţi pe-aici. Şi, desigur, numărul de locuri de maeştri de cartiere din Consiliul Superior sunt controlate de maeştrii breslelor. Şi Consiliul Inferior în sine este încă ales în mod direct, nu că asta s-ar şti în unele cartiere. Asta face obiectul multor dezbateri autentice în Marele Consiliu. Rah a ştiut ce face când a conceput constituţia noastră.

— Dar cântecele dumitale sunt încă la modă.

— Da, sunt. Nemulţumirea faţă de cei care conduc este întotdeauna atractivă pentru majoritatea, este o obsesie pe care oamenii au adus-o cu ei pe navele care au căzut pe Querencia. Ca specie găsim asta la fel de uşor ca şi respiraţia. Iar oamenii în vârstă, ca mine, care se lăsă copleşiţi de amintiri despre cum lucrurile erau întotdeauna bune în tinereţea lor pierdută nu sunt de niciun ajutor.

— Vrei să spui că eşti un demagog, spuse Bijulee cu drag, în timp ce-şi trecea mâna prin părul lui ciufulit.

— Şi sunt mândru de asta. Dybal ridică paharul din nou. Pentru a le face stăpânilor noştri viaţa mizerabilă!

Toţi băură în cinstea acestei urări.

***

— Deci care e povestea cu tine şi Salrana? întrebă Kanseen.

Era târziu în noapte. Masa de prânz festiv durase toată după-amiaza. Edeard nu voia să se termine. Era perfect relaxat, datorită minunatului vin cu bule. Mânca mâncăruri fine în compania prietenilor, făcând o conversaţie fericită, inteligentă. Nu, azi era o zi care, dacă Madona era bună, ar trebui să dureze, şi să dureze.

Dar, aşa cum se întâmplă cu toate lucrurile, terminaseră ultima sticlă cu vin, mâncaseră ultima bucăţică de brânză şi îşi luaseră la revedere. Dybal tresări teatral atunci când sosi nota de plată. Soarele apusese afară, lăsând lumina proprie rece portocalie a oraşului să scalde străzile, împreună cu aura slabă a nebuloaselor de deasupra capului. Edeard anunţase că o conduce pe Salrana înapoi la Casa Millical în cartierul Lillylight. Cum acesta se afla chiar între Abad şi Jeavons, Kanseen se oferise să meargă împreună cu ei.

Casa orfelinatului era una frumoasă, aproape de Canalul Victoria, cu gradină proprie şi loc de joacă. Cu toate acestea, Edeard nu putu să nu observe că era cea mai micuţă clădire de pe stradă. Salrana îl sărută uşor pe obraz înainte s-o şteargă către uşile impunătoare care umpleau arcada de la intrare.

Edeard şi Kanseen îşi continuară drumul împreună, trecând podul peste Canalul Castoff care ducea în cartierul Drapa, unde palatele se înşirau de-a lungul Marelui Canal Principal. Era linişte pe străzile înguste şi în pieţele largi. Gărzi de corp impunătoare stăteau în afara porţilor de fier ale palatelor. Edeard încercă să nu se holbeze în timp ce treceau pe lângă siluetele alerte în uniforme negre. Era sigur că era mai bine să rămâi poliţist decât să ai, noapte de noapte, o sarcină atât de monotonă şi de plictisitoare. Dezaprobarea trebuie să-i fi scăpat de sub ecranare.

— Nu asta voi face, spuse Kanseen liniştită în timp ce paşii lor stârneau ecou într-o stradă îngustă, suficient de înaltă pentru a bloca tot cerul nopţii, cu excepţia unui fir subţire violet din coada şerpuitoare a lui Buluku. Niciunul dintre ei nu a fost poliţist. Muncitori pe moşie şi băieţi de la ţară care au venit la oraş în căutarea unei vieţi mai bune. Rezistă câţiva ani şi apoi se întorc acasă. Asta sau migrează în Sampalok.

— Deci aşa aş fi putut ajunge şi eu, spuse Edeard.

— Cumva, mă îndoiesc de asta.

Au luat-o apoi peste al treilea pod peste Canalul de Marmură, înapoi pe teritoriul familiar al cartierului Jeavons. Gondolele alunecau în linişte pe sub el, un felinar alb mic strălucind în partea din faţă a fiecăreia. Pasagerii lor se cuibăreau sub baldachin, bucurându-se de romantismul plimbării. De-acum Edeard putea recunoaşte vântul care se ridica dinspre mare, umezeala pe care o purta. Norii se fugăreau deasupra, începând să învăluie nebuloasele. *Va ploua în seara asta. Într-o oră,* a decis el adulmecând aerul.

Casa închiriată de poliţişti se afla la două străzi distanţă de Secţia Jeavons, o construcţie mare şi urâtă la exterior, dar care se înfăşură în jurul unei curţi ovale centrale care oferea şi un bazin cu apă călduţă, suficient de mare ca să se poată înota în el şi spre care dădeau patru niveluri de terase. Acolo se aflau

apartamentele rezervate pentru poliţişti. Cei cu familii preluaseră un capăt, burlacii, pe celălalt. Nu că ar fi fost o împărţire fixă. Edeard şi restul echipei se mutaseră cu câteva zile în urmă. În fiecare dimineaţă, era trezit de copiii care strigau în faţa uşii lui, alergându-se de-a lungul terasei, jucând vreun joc interesant de-a urmărirea.

Acum copiii erau de mult în pat, iar el şi Kanseen urcau un şir de scări incomode, rotunjite, până la al treilea nivel, unde aveau amândoi câte un apartament.

— Nu-i nimic de povestit, îi spuse el. Ştii că eu şi Salrana am călătorit împreună până aici. Îi sunt ca un fel de frate mai mare.

— E îndrăgostită de tine.

— Ce?

— Am urmărit-o în după-amiaza asta. Este evident pentru oricine care are o jumătate de creier. Chiar şi Macsen şi-a dat seama de asta. N-ai observat că a încetat să încerce să flirteze cu ea încă de când a fost adus peştele? Nu mai avea niciun rost. Era interesată doar de tine.

— E destul de deşteaptă ca să realizeze cât de superficial este. Asta-i tot. Dacă nu-i cad la picioare în primele cinci minute, merge mai departe. Îl ştii cum e.

— N-am crezut că o să te văd negând ceva.

— Nu e negare. Ai pus o întrebare şi ţi-am răspuns.

S-au oprit în capul scărilor, uitându-se peste curtea largă. Bordura piscinei era o linie subţire intensă de un portocaliu pal şi făcea ca apa să arate foarte primitoare. Edeard ştia o mulţime de poliţişti care ieşeau pentru o baie pe timp de noapte. Stomacul lui era prea încărcat după o după-amiază întreagă de mâncat şi băut, constată cu regret.

— De fapt, nu mi-ai răspuns, zise Kanseen. Tot ce-ai admis a fost că o cunoşti, ceea ce nu pune deloc lumină pe relaţia voastră.

— Madona să mă ajute, chiar ţi-ai însuşit tot ce era în prelegerile maestrului Solarin, nu-i aşa?

— Notele mele au fost aproape la fel de mari ca ale tale, da. Deci în călătoria aceea lungă prin munţi şi peste mlaştini pline cu monştri, te-ai culcat cu ea?

— Nu!

— De ce nu? E foarte drăguţă. Şi subţire. Am văzut pe ce îţi cad ochii când patrulăm.

— În primul rând este mult prea tânără. Iar frumuseţea e dobândită. Medicii din Makkathran au unguente mai bune decât cele pe care le aveam pe caravană.

— Edeard! Kanseen râse uşor şocată. Cred că e lucrul cel mai rău pe care te-am auzit spunându-l despre cineva, fără să mai vorbim de mica ta surioară.

— Madona, cât de crudă eşti! Nu-ţi răspund la o întrebare aşa cum ţi-ar plăcea şi spui că sunt în faza de negare. Îţi dau un răspuns onest şi mă etichetezi drept rău.

Ea îşi muşcă contrariată buza inferioară.

— Îmi pare rău. Dar poţi să înţelegi de ce.

— Nu chiar.

— Edeard se uită la profilul ei în strălucirea de cupru reflectată de suprafaţa piscinei. În lumina aceea, cu pielea colorată ispititor de întuneric, cu bărbia ei puternică şi nasul mic, părea aproape aristocratică. Se întoarse spre el, lăsându-şi capul uşor într-o parte, în felul acela întrebător care îi plăcea lui.

Se aplecă şi o sărută. Ea se lipi de el, cu mâinile alunecându-i pe spatele lui. Edeard renunţă la garda mentală pentru a-i arăta cât de încântat era de atingerea ei, de apropiere… într-un târziu, sărutul se încheie, iar ea îşi frecă nasul de obrazul lui, lăsându-l să simtă cât de mult a însemnat pentru ea.

— Vino cu mine în pat, murmură.

Îi linse lobul urechii. Ea tremură la atingere. Linii fierbinţi de plăcere îi licăreau în minte. Minunat de conştient de sânii ei lipiţi de pieptul lui, o îmbrăţişă şi mai strâns. *O să fie cel mai bun lucru întâmplat vreodată.*

— Nu, spuse ea. Umerii îi căzură, iar mâinile i se aşezară pe ale lui, împingându-l pentru a încheia îmbrăţişarea. Îmi pare rău, Edeard. Am sentimente puternice pentru tine, chiar am, ştii asta. Şi asta e problema.

— Ce vrei să zici?

— Ar putea să meargă între noi. Chiar cred că s-ar putea. Iubiţi, apoi căsătorie, copii. Totul. Nu mă tem de asta. Problema e momentul. E nepotrivit.

— Momentul?

— Nu cred că eşti gata încă pentru un angajament pe termen lung. Şi eu, cu siguranţă, nu am nevoie de o altă aventură, nu cu cineva de care îmi pasă.

— Nu ar trebui să fie o aventură. Sunt gata să mă aşez cu cineva atât de important pentru mine, aşa cum eşti tu.

— Oh, Madona, eşti aşa de dulce! oftă ea. Nu, Edeard. Nu pot concura împotriva idealului Salrana. Eşti mai aproape de ea decât ştii tu sau decât ai admite. Cum ai putea să nu fii după tot ce aveţi voi doi în comun? Nu sunt geloasă, ei bine, nu chiar. Dar ea întotdeauna va fi acolo între noi, până când ai să-ţi limpezeşti sentimentele.

— E doar un copil din acelaşi sat, asta-i tot.

— Arată-mi deschis sentimentele tale, arată-mi mintea liberă şi spune-mi că nu o vrei în pat, că nu vrei să ştii cum e să simţi trupul ei lângă al tău.

— Eu… Nu, asta este o prostie. Tu mă acuzi de… Nu ştiu, că am vise. Lumea asta este plină de oportunităţi. Pe unele le prindem, pe altele le lăsăm să treacă. Nu mie mi-e frică de ceea ce ar putea fi. Tu trebuie să-ţi examinezi sentimentele.

Stăteau la distanţă acum, fără să ridice vocile, dar fermi.

— Îmi cunosc sentimentele, spuse ea. Şi vreau ca ale tale să se potrivească exact cu ale mele. Asta înseamnă că pot să aştept. Meriţi să fii aşteptat, Edeard, oricât de mult este nevoie. Atât de mult însemni pentru mine.

— Ei bine, ăsta trebuie să fie cel mai nebunesc mod de a o arăta. Cel mai nebunesc de-a dreptul, spuse el, încercând să nu lase durerea să-i afecteze vocea. – Mintea i se întări pentru a nu lăsa să scape nicio emoţie, lucru dificil, având în vedere tumultul pe care i-l declanşase ea.

— Spune-l, zise Kanseen simplu. Întinse mâna să-i mângâie obrazul, dar el păşi înapoi. Fii sincer cu tine însuţi, Edeard. Aşa te vreau.

— Noapte bună! spuse el ţeapăn.

Kanseen dădu din cap, apoi se întoarse. Edeard era sigur că văzuse o lacrimă pe obrazul ei.

Dar nu încercă să folosească televederea pentru a verifica. Intră în apartamentul lui şi se aruncă pe patul înalt. În mintea lui, furia se lupta cu frustrarea. Şi le imagină pe Salrana şi pe

Kanseen luptându-se, o imagine care prinse rapid viaţă dincolo de controlul său. Lovi cu pumnul în pernă. Se răsuci de pe o parte pe alta. Îşi trimise televederea valvârtej prin tot oraşul, observând vasta aglomerare de minţi care se luptau cu propriii demoni. Îi făcea bine să vadă că nu e singurul care suferă.

Îi luă mult timp până să adoarmă.

***

— Se zvoneşte că Pythia îşi foloseşte capacitatea de mascare pentru a-şi modifica trăsăturile. La urma urmei, are peste o sută cincizeci de ani, ar putea concura cu doamna Florell în categoria hoaştelor ofilite. Trebuie să fie ceva necurat la mijloc dacă arată aşa cum arată.

Boyd accentuă ultima frază, dând din cap cu aer de cunoscător.

— Se poate face aşa ceva? întrebă Edeard neîncrezător.

— Nu ştiu. Boyd îşi coborî vocea. Se spune că Marii Maeştri se pot ascunde complet vederii. Dar n-am văzut asta cu ochii mei.

Edeard era pe punctul de a-i semnala un uşor defect de logică în această recunoaştere, dar se opri.

— Corect.

Patrulau în Jeavons. Mergeau pe lângă Canalul Frăţiei, care delimita latura de sud a cartierului. Dincolo de apă era Tycho, nu tocmai un cartier, ci o fâşie largă de luncă între canal şi peretele de cristal. Grajduri scunde din lemn folosite de poliţie se înşirau pe iarbă, singurele clădiri permise pe terenul comun. Îi putea vedea pe rândaşi alergând caii şi ge-caii de-a lungul pistei de nisip, exerciţiile de dimineaţă pe care ei şi predecesorii lor le făceau de secole. Câţiva cai erau însoţiţi şi de ge-lupi care alergau alături de ei.

Erau în a şasea patrulare de la absolvire. Şase zile în care el şi Kanseen abia schimbaseră un cuvânt. Se purtau civilizat, dar asta era tot. El nu voia asta, voia ca ei doi să revină măcar la ce fusese înainte de seara care încurcase totul. Cum ar fi putut ajunge din nou la vechea lor asociere confortabilă habar n-avea. O problemă în legătură cu care în mod sigur nu se va consulta cu ceilalţi. Avea impresia că aceştia deja ghiciseră că se întâmplase ceva. După cum îi cunoştea, înflorise deja speculaţia.

Dintr-un motiv sau altul, se abţinuse, de asemenea, să-i spună ceva Salranei. Cu părere de rău, trebuia să recunoască faptul că aici Kanseen marcase un punct. Chiar va trebui să se confrunte cu toată problema asta cu „prietenii devin iubiţi” care fierbea între el şi Salrana. Nu era corect faţă de ea. Creştea, transformându-se într-o adolescentă frumoasă, mult mai vivace decât oricare dintre fetele pe care le întâlnise în oraş. Tot ce trebuia să facă era să treacă peste ideea de protector. Şi asta era o prostie. Era destul de mare să aibă grijă de ea însăşi şi să-şi facă propriile alegeri. Singura persoană care îl numise tutorele ei era el însuşi. Ceva ce făcuse din obligaţie şi din prietenie. Să se poarte diferit, mai ales acum, însemna să profite de avantajul situaţiei.

Uneori, trebuie să faci ceea ce e greşit ca să faci ce e bine.

Şi fizic ştia că ar fi fantastici împreună.

Corpul acela şi picioarele acelea… Una peste alta, prea mult timp petrecut în ultima vreme gândindu-se cum s-ar simţi cu picioarele ei înfăşurate în jurul lui, muşchii lungi atletici, flexându-se fără oprire. S-ar termina cu ei amândoi ţipând de plăcere. *Nici nu ne-am da jos din pat în primul an.*

Apoi, după aceea, după pasiune, tot s-ar bucura în continuare unul de compania celuilalt. Salrana era singura persoană căreia îi putuse vreodată vorbi cu adevărat. Se înţelegeau unul pe altul. Doi copii simpli, de la ţară, împotriva oraşului. Viitorul primar. Viitoarea Pythia.

Edeard zâmbi cu căldură.

— … desigur, aş putea la fel de bine să vorbesc de unul singur, zise Macsen iritat.

— Îmi pare rău, ce spuneai? întrebă Edeard, redevenind serios.

Macsen se uită la Kanseen, care stătea lângă Dinlay. Amândoi priveau în jos la o gondolă plină de lăzi, strigându-i ceva gondolierului.

— Băiete, da’ ştiu că te-a pus la punct, nu-i aşa?

— Cine? Oh, nu. Nu e nimic în neregulă. Kanseen si cu mine suntem bine.

— N-aș vrea să te văd când nu ești bine.

— Serios, sunt bine. Ce vrei?

— Negustorii din strada Boltan tot spun că nişte străini se plimbă pe-acolo, verificând clădirile cu o televedere puternică. Sunt, evident, o gaşcă venită în recunoaştere. Deci, dacă ne-am duce până acolo în uniformele astea, i-am speria şi ar veni înapoi în doar o săptămână sau o lună – oricând ne-am hotărî să mergem în altă parte. Dar, dacă ar fi să zăbovim prin zonă în haine obişnuite, nu ar şti că suntem acolo şi i-am putea prinde în flagrant.

— Nu ştiu. Ştii cum e Ronark când e vorba despre uniformă în timpul serviciului.

— La începutul celei de-a treia lor zi de patrulare, căpitanul apăruse pe neaşteptate, efectuând o inspecţie rapidă. Edeard fusese aproape retrogradat pentru „lipsă ruşinoasă de standarde”. De-atunci, avea grijă ca tovarăşii lui de echipă să fie îmbrăcaţi corespunzător înainte de a părăsi postul.

— Exact, spuse Macsen. Dacă eşti poliţist în Jeavons, trebuie să porţi uniforma, toată lumea ştie asta. Deci nu se vor aştepta să patrulăm fără uniformă.

— Hmm, poate. Lasă-mă să vorbesc cu Chae în primul rând, să vedem ce crede el.

— El va spune nu, le spuse Boyd. Ştiţi procedura, în cazul în care se suspectează o infracţiune, atunci utilizaţi ge-vulturi pentru a monitoriza zona în timp ce echipa aşteaptă în afara razei televederii.

— Nu ştim cât timp va trebui să aşteptăm, spuse Macsen. Şi Edeard are un singur ge-vultur.

— Poţi să sculptezi mai mulţi, nu-i aşa? întrebă Boyd. Ne-ai zis că ai fost ucenic la Oumodelatori.

— Nu poate sculpta fără permisiunea breslei, nu în Makkathran, replică Macsen. Aşa e legea.

Am sfârşi prin a-l vedea arestat. Ştii cât sunt de hotărâţi să-şi menţină monopolul. În orice caz, acest lucru se va întâmpla în curând. Nu avem timp să sculptăm ge-vulturi. De aceea trebuie să mergem în patrulare deghizaţi.

— Hainele obişnuite nu sunt o deghizare, protestă Boyd.

— Nu contează ce haine purtăm, atât timp cât nu e uniforma, spuse Macsen, începând să se enerveze, îmbracă-te cum vrei. Poate într-o rochie, cu siguranţă te porţi ca o babă.

— Bine, deşteptule. Dacă gaşca asta e atât de inteligentă precum spui, oricum ne vor recunoaşte feţele.

— Destul, spuse Edeard ridicând mâinile. Voi vorbi cu Chae imediat ce ne întoarcem. Până atunci, voi păstra ge-vulturul aproape de strada Boltan. Nu pot face nimic mai mult, în timpul unei patrulări, aşa că lăsaţi-o baltă acum, vă rog.

— Doar o sugestie, mormăi Macsen în timp ce se depărta.

— Înadins îl provoci? îl întrebă Edeard pe Boyd.

Lunganul afişă un rânjet şiret.

— Nu trebuie să răspund la asta, nu sunt sub jurământ. Edeard râse. Cu şase luni în urmă, Boyd n-ar fi îndrăznit niciodată să fie răutăcios cu altcineva, mai ales cu un prieten.

Echipa porni din nou de-a lungul canalului, urmând curba blândă ce ducea spre nord. Planul lui Edeard era să rămână pe drumul lateral până când ajungeau la intersecţia cu Canalul de Centură şi să se întoarcă apoi în Jeavons. Îşi trimise ge-vulturul în picaj deasupra acoperişurilor şi turnurilor din cartier, orientându-l spre strada Boltan. Era o dimineaţă cenuşie umedă, cu ultimii nori de ploaie ai nopţii coagulaţi încă pe cer în timp ce alunecau încet spre vest. Toate suprafeţele erau alunecoase de la ploaie. Cu toate acestea, cetăţenii îndărătnici ai Makkathranului erau la fel de activi ca de obicei, îmbulzindu-se pe străzile şi aleile înguste.

Ge-vulturul lui Edeard fulgeră în tăcere deasupra lor, ignorat de majoritatea. Apoi prinse o mişcare care nu era în regulă. La jumătatea străzii Sonral, cineva într-o haină cu glugă întoarse spatele vulturului şi îşi aranjă gluga, trăgând-o complet peste cap.

Ar fi putut să nu fie nimic, ge-vulturul era încă la peste cincizeci de metri distanţă. Şi era umed, iar aerul era rece. Perfect normal ca cineva să-şi tragă gluga în astfel de circumstanţe. O mulţime de oameni pe aceeaşi stradă în zigzag îşi puseseră pălăriile în această dimineaţă. Omul nici nu era singurul care purta o haină cu glugă.

Şi totuşi nu e în regulă, o ştiu.

— Staţi, spuse el echipei.

Mătură strada cu televederea, căutând persoana suspectă. Mintea omului era protejată, deşi o tentă de incertitudine se

scurgea în afară. Din nou, perfect legitim, putea fi îngrijorat referitor la orice, de la o ceartă urâtă cu soţia până la datorii.

Edeard observă direcţia în care se îndrepta şi ordonă ge-vulturului să facă o curbă lungă. Acesta se aşeză pe streaşina unei case cu trei etaje, la capătul străzii Sonral, în afara vederii ţintei sale. În timp ce aştepta, Edeard realiză că omul în haina cu glugă nu era singur, mergea împreună cu alţi doi. Atunci ge-vulturul îl zări apărând pe stradă din jurul unei curbe mai puţin adânci. Gluga îi alunecase acum uşor spre spate.

— Oh, da, Madona, mulţumesc! spuse Edeard.

— Ce se întâmplă? întrebă Dinlay.

— S-a întors, mârâi Edeard. Hoţul din piaţa Silvarum, cel care ţinea cutia.

— Unde? întrebă Kanseen.

— Strada Sonral. Treimea de sus.

Echipa era iritată.

— Nu putem televedea atât de departe, se plânse Boyd.

— Bine, uite atunci.

Edeard le dărui vederea ge-vulturului.

— Eşti sigur? întrebă Macsen.

— Are dreptate, spuse Kanseen. El este, nenorocitul! Abia îl pot televedea.

— Mai sunt doi cu el, le zise Edeard. Şi este nervos din cauza ge-vulturului. Deci nu se află aici pentru ceva legitim. Haideţi să ne despărţim şi să-i înconjurăm. Păstraţi o stradă între voi şi ei tot timpul. Îi voi urmări cu televederea, nu vreau să risc să vadă ge-vulturul din nou, ca să-i sperie.

— Toţi îşi zâmbeau, nervoşi şi emoţionaţi.

— Haideţi! strigă Macsen.

După cinci minute de alergare susţinută, Edeard şi-ar fi dorit să acorde mai multă atenţie păstrării condiţiei fizice. Ca şi înainte, cetăţenii Makkathranului erau reticenţi în a face loc oricui se grăbea, cu atât mai puţin unui tânăr poliţist roşu la faţă, transpirat şi gâfâind. El îi evita şi se strecura, şi se rotea de-a lungul străzilor şi pe alei, ignorându-i pe cei care protestau şi încruntându-se la cei care ameninţau cu glas tare că-l vor reclama. Uniforma făcea lucrurile şi mai rele cu ţesătura ei fierbinte, grea, care îi limita mişcările.

În cele din urmă, ajunse pe poziţie pe o stradă la vest de cei trei. Televederea îi arăta că şi colegii de echipă îşi ocupau poziţiile în jur.

— I-am ajuns, anunţă Dinlay prin televorbire în timp ce încetinea şi începea să meargă la pas.

— Şi eu, raportă Boyd.

— Ce crezi că au venit să fure? întrebă Macsen.

— Ceva suficient de mic pentru a putea fi transportat cu uşurinţă şi suficient de valoros pentru a merita riscul, răspunse Dinlay.

— Încă unul care a acordat atenţie prelegerilor. Dar, din păcate, asta acoperă aproximativ nouăzeci la sută din magazinele de pe-aici.

— Ar putea fi ceva dintr-unul dintre depozite, sugeră Boyd.

— Sau dintr-o casă, adăugă Kanseen.

— Hai să-i supraveghem doar, le spuse Edeard. Când o să intre într-o clădire, ne apropiem. Amintiţi-vă să vă aşteptaţi ca infracţiunea să fie comisă înainte de a-i aresta.

— Hei, nu m-am gândit niciodată la asta, spuse Macsen.

Edeard îşi lăsă televederea să măture prin clădirile din jurul celor trei, încercând să ghicească ce ar putea să-i intereseze. Sarcină fără speranţă.

Suspecţii ieşiră din strada Sonral, luând-o pe o alee atât de îngustă, încât abia încăpea o singură persoană. Edeard ezită, se îndreptau spre strada lui, dar era o fundătură, blocată de zidul unei case înalte de şase metri. Tatonă cu televederea în jur şi descoperi o serie de depozite subterane sub unul dintre magazinele de bijuterii de pe strada Sonral. Un pasaj ducea până la o uşă metalică groasă de pe alee.

— Cel puţin sunt consecvenţi, remarcă el. E un atelier de bijuterii deasupra.

— Deasupra a ce? întrebă Boyd.

— E un fel de pasaj care duce la alee, îi spuse Kanseen. Duce undeva în jos. Edeard, chiar poţi să simţi ce e acolo?

— Un pic, recunoscu reticent. Doar un fel de cameră deschisă. Cred. Pentru o clipă îşi dori ca şi ceilalţi să fi avut aptitudinile lui – viaţa ar fi fost mult mai uşoară.

— Acum ce facem? întrebă Macsen. Nu putem alerga după ei, nu pe alee.

— Aşteptaţi la capăt, spuse Dinlay. Cu greu ar putea scăpa.

— Televederea lui Edeard îi arăta o întreagă reţea de culoare care se intersectau şi camere care se înşirau sub magazine. Toate culoarele aveau uşile blocate, dar odată hoţii intraţi acolo, exista o şansă ca aceştia să-i poată evita echipa în micul labirint subteran.

— Voi mergeţi în strada Sonral, ordonă el. Mă duc în spate să văd dacă pot găsi o altă cale de intrare.

— Doar nu te duci singur acolo? întrebă Kanseen. Edeard, ei sunt trei şi ştim că au cuţite.

— Mă duc doar să mă asigur că nu au o altă cale de scăpare, asta-i tot. Haideţi, daţi-i drumul.

Era oarecum conştient de colegii săi care se grăbeau spre strada largă de dincolo de alee. Unul dintre hoţi se aplecase lângă uşa mică, umblând la prima dintre cele cinci încuietori. Din ceea ce putea simţi de la încuietorile acelea, Edeard ştia că nu ar dori să încerce să le deschidă. Se concentră puternic, împingând televederea prin ţesătura oraşului pentru a cartografia labirintul îngropat de camere şi culoare, într-adevăr, existau doar trei ieşiri în plus faţă de cea prin care cei trei încercau acum să pătrundă.

Sub nivelul acela totuşi Edeard simţea păienjenişul de fisuri care ţeseau structurile oraşului. Câteva îşi răsuceau drumul până dincolo de depozite, ramificându-se în crăpăturile mici care dantelau pereţii clădirilor de mai sus. Le urmări înapoi şi găsi un traseu complicat care conducea la strada unde se afla el. Îşi extinse a treia mână, tatonând materialul peretelui din spatele unei firide ce se îngusta între două magazine. Nimic, era la fel de solid ca granitul.

Te rog, şopti cu televorbirea în mintea adormită a oraşului. *Lasă-mă să intru.*

Ceva intangibil se agită sub el. Un stol de ruupescăruşi îşi luă zborul de pe acoperişurile de deasupra.

Aici. Presă cu mintea în partea din spate a firidei. Ceva se împinse înapoi. Forme pline de culoare se ridicau în gândurile lui, rotindu-se mult mai rapid decât păsările din aer. În starea

aceea de ameţeală, le asemui cu numere şi simboluri matematice, dar mult mai mari şi mai complexe decât oricare aritmetică învăţată vreodată de la Akeem. Cu ecuaţiile acestea universul ar fi putut fi, cu siguranţă, explicat. Dansau ca nişte spiriduşi, rearanjându-se într-o nouă ordine înainte de a mai face o piruetă. Uimit, Edeard se strădui să rămână în picioare, deşi îi tremurau uşor. Inima îi bătea mult mai tare decât înainte când alerga pe străzi. Simţi că structura peretelui se schimbă. Când privi în faţă, acesta arăta exact la fel ca înainte, o suprafaţă purpuriu-închis cu pete cenuşii ce se întindeau până la punctul în care acoperişurile curbate intersectau cele trei etaje de deasupra lui. Dar *cedă* când îl atinse cu a treia mână.

Erau oameni în jurul lui, plimbându-se pe stradă. Edeard aşteptă până prinse un moment relativ liber şi intră în mica firidă. Nimeni nu putea să-l vadă acum. Atinse cu mâna peretele din spate, iar aceasta alunecă prin el. Pielea îl furnica în jurul degetelor, de parcă le-ar fi cufundat într-un nisip fin. Intră în perete. Creierul lui interpretă senzaţia ca pe un val de apă uscată care-l spăla de sus până jos. Şi se trezi înăuntru. Deschise ochii într-un întuneric complet. Televederea tatonă în jur şi-i arătă că era suspendat într-un tub vertical. Chiar şi aşa fără o imagine vizuală reală, Edeard privi instinctiv în jos. Televederea îi confirmă că picioarele nu i se sprijineau pe nimic.

— Oh, Madona!

Începu să coboare. Era ca şi cum o foarte puternică mână a treia îl cobora uşor spre fundul fisurii care şerpuia orizontal sub clădiri. Cu toate acestea, era convins că nu era un suport telekinetic. Nu mai simţise nimic de genul ăsta. Un alt fel de forţă îl manipula acum. În mod ciudat, stomacul îi dădea senzaţia că se prăbuşeşte rapid, chiar dacă, de fapt, se mişca relativ lent.

Picioarele îi atinseră solul. Asta se întâmplă când forţa care-l susţinuse se retrase, lăsându-l liber să cadă într-o poziţie ghemuită. Atinse peretele fisurii şi simţi că este acoperit cu un strat subţire de apă. Un pârâu i se scurgea peste vârfurile cizmelor – îl putea auzi cum susură încet.

— E un canal de scurgere, spuse el cu voce tare, uimit că ceva atât de fantastic putea exista doar pentru a servi unui scop atât de banal.

În ciuda televederii perfect clare, pipăi cu mâinile în jur. Fisura de evacuare era prea mică pentru a putea merge în poziţie verticală. Zidurile laterale aveau între ele aproximativ un metru şi jumătate distanţă. Luă o gură de aer, nu prea încântat de sentimentul neplăcut de claustrofobie din spatele capului, şi începu să se deplaseze înainte, aplecat.

Hoţii trecuseră prin uşa blocată din partea de sus a culoarului. O ispravă impresionantă într-un răstimp atât de scurt. Doi dintre ei coborau scara curbată ce ducea către uşa care bloca partea de jos, în timp ce al treilea stătea de pază afară. Edeard se mişcă mai repede, navigând de-a lungul mai multor bifurcaţii ale fisurii de scurgere. Îi observă pe hoţi manipulând încuietorile de pe a doua uşă şi trecând de ea. Apoi ajunse direct sub depozitul pe care îl jefuiau. Imaginea era distinctă, suporturile de lemn erau aşezate paralel. Cutii mici îngrămădite pe rafturi. O cutie mare de fier într-un colţ, cu o încuietoare foarte complicată. O ignoră pe aceea.

Edeard privi în sus în timp ce televederea pătrundea prin substanţa oraşului de deasupra, o masă de material solid ca o rocă de cinci metri grosime. Se concentră. Închise ochii – stupid, dar, ei bine… Se concentră din nou. Ecuaţiile se ridicară din nou de nicăieri, făcând piruete lejere în jurul gândurilor lui. Începu să se ridice, alunecând prin substanţa cândva solidă precum o bucată de plută, săltându-se la suprafaţa mării. Stomacul îi era şi acum atât de convins că se prăbuşeşte, încât îi provocă un val de greaţă. Ajunsese aproape de podea, când îşi dădu seama că hoţii l-ar simţi în secunda în care ar atinge-o. Îşi aruncă repede în jur scutul de camuflaj. Apăru după aceea în depozitul în care strălucea o lumină slabă portocalie. Podeaua se solidifică sub cizmele lui.

— Ce-a fost asta? întrebă o voce.

Edeard stătea în spatele raftului din capătul depozitului, departe de raza vederii lor. Îşi ţinu răsuflarea.

— Nimic. Încetează dracului cu panica, bine? Există doar două uşi, iar cealaltă este blocată. Acum ajută-mă să găsesc rahatul pentru care am venit, înainte să ne simtă cineva pe-aici.

Edeard ocoli încet capătul raftului. Îi putea vedea pe amândoi cum se deplasau de-a lungul unui raft, luând cutii de pe poliţe şi deschizându-le cu un fel de instrument. O scurtă privire în interior, iar cutia era aruncată deoparte. Cele mai multe dintre ele păreau să conţină nişte sticle mici. Zeci de sticluţe zăngăneau, rostogolindu-se pe podea.

— Am găsit, anunţă cel în jacheta cu glugă. Forţă încuietoarea şi deschise o cutie plină de pachete mici. Desfăcu unul dezvăluind o bobină de fir metalic.

Din cauza luminii portocalii slabe din depozit, Edeard nu era sigur, dar putea fi aur.

— Verific eu restul, spuse celălalt.

Cel cu gluga începu să-şi umple buzunarul interior cu pachete. Edeard îşi înlătură camuflajul.

— Ce dracu'… Cei doi hoţi se întoarseră spre el, să-l înfrunte.

— Bună, din nou! spuse Edeard. Mă ţineţi minte?

— Edeard! Televorbirea plină de panică a lui Kanseen îi răsuna în craniu. Dulce Madona, unde ai fost? Ne-a cuprins disperarea. Cum ai ajuns acolo?

— E rahatul ăla mic din piaţă, scuipă hoţul în jacheta cu glugă. La naiba, am ştiut eu că ge-vulturul pândea.

Îşi duse mâna în interiorul hainei şi scoase o lamă lungă. În acelaşi timp, încerca să-şi împingă a treia mână în pieptul lui Edeard, să-i stoarcă inima.

Edeard râse şi îi devie atacul. Apoi propria mână a treia se întinse si zdrobi lama din mâna hoţului. Metalul se plie, apoi se transformă într-un piron subţire îndoit. Edeard îl răsuci în formă de U.

— Eşti arestat pentru furt şi tentativă de atac asupra unui poliţist!

— La dracu'! strigă celălalt, şi o luă la fugă spre uşă.

— Unul iese afară, le spuse Edeard colegilor de echipă prin televorbire.

— Eşti bine? întrebă Dinlay.

— Mai bine ca niciodată. Nu-şi luase ochii de pe hoţul cu glugă. Omul se uita la cuţitul deformat cu un rânjet admirativ.

— Tip dur, nu-i aşa? Eşti şi destul de deştept? E destul metal preţios aici pentru a face pe toată lumea fericită.

— Vrei să adaug la acuzaţii şi tentativa de mituire?

— Idiot!

— Hoţul îi întoarse spatele lui Edeard şi o luă nonşalant spre uşa care dădea în pasaj.

— Stai pe loc, îi ordonă Edeard.

A treia mână a hoţului ridică una dintre sticlele mici în aer, în spatele lui. Edeard se încruntă, nesigur. Un alt flacon se ridică, accelerând şi ciocnindu-se de primul. Sticla se prefăcu în cioburi.

O minge de foc ţâşni afară, orbitor de albă în depozitul sumbru. Edeard se răsuci instinctiv într-o parte, întărindu-şi scutul împroşcat cu globule aprinse.

— Edeard! televorbi echipa la unison.

— Sunt bine.

Clipea furios, încercând să scape de petele de lumină lungi şi violete. Un miros acru se simţea din ce în ce mai puternic, dar televederea îi arăta doar câteva flăcări licărind pe rafturile mai apropiate de mingea de foc. Le strivi cu a treia mână, înăbuşind flăcările înainte ca acestea să reprezinte vreun pericol real. Observă apoi găurile negre din cutiile împrăştiate pe podea, ca şi cum flăcările trecuseră foarte repede prin ele. Marginile zdrenţuite ardeau încă mocnit. Când se uită mai aproape, văzu că erau acoperite cu un fel de gudron, care continua a bolborosi. Clătină din cap uimit.

— I-am prins, anunţă Macsen victorios. Madona, ăsta, ultimul, e un ticălos arogant. Eşti sigur că eşti bine, Edeard?

— Da, sunt bine. Porni spre ieşirea din depozit. Un instinct profund îl făcu să ocolească grijuliu petele de lichid fierbinte strălucind pe podea. Rotocoale subţiri de vapori brăzdau aerul până aproape de tavan, producând o duhoare care-i făcea ochii să lăcrimeze. Când trecu de uşa metalică voluminoasă, călcă pe unul dintre pachetele care conţineau fire metalice. Hoţul le aruncase pe toate. Edeard ridică unul, încruntându-se.

De ce-a făcut asta?

Intrigat, se grăbi să iasă din depozit. Echipa îl aştepta pe alee cu cei trei prizonieri. Acum avea timp să se gândească la ceea ce făcuse şi la ce realizase echipa sa, iar euforia creştea în el cu puterea soarelui la răsărit.

***

Instanţa era convocată la Palatul Parlamentului din Makkathran, care domina cartierul Majate. Era, practic, o singură clădire, dar structurile sale se amalgamaseră într-un sat de săli uriaşe, camere de şedinţe, auditorii şi birouri, pline de culoare în loc de străzi. Chiar în centru se afla elaborata Cameră a Democraţiei unde Marele Consiliu se reunea pentru a dezbate problemele politice şi legile. În jurul acesteia erau înfăşurate protector straturi de birouri ale Breslei Funcţionarilor care lucrau pentru administrarea reglementărilor oraşului şi colectarea taxelor. O aripă întreagă conţinea birouri bine amenajate pentru fiecare reprezentant al cartierelor, unde aceştia puteau fi abordaţi de alegători cu privire la fiecare nedreptate închipuită sau reală. Undeva în interior (în subteran, se zvonea), se aflau seifurile Trezoreriei, care conţineau munţi de aur şi argint, şi unde erau bătute monedele. Conetabilul-şef avea, de asemenea, sediul într-unul dintre cele cinci turnuri conice, împreună cu un personal modest. Timp de secole, turnul exterior, cel mai apropiat de Poarta Oraşului, adăpostise cazarma poliţiei, dar aceasta plecase de mult. Soldaţii aflaţi în serviciu erau distribuiţi la mai multe cazărmi în oraş, în timp ce generalii şi ofiţerii superiori îşi stabiliseră reşedinţa în Palatul Orchard de alături. Barăcile astfel eliberate fuseseră preluate cu nerăbdare de breasla în continuă dezvoltare a Avocaţilor.

Deşi democratic deschise pentru oricine, domurile de legătură, care se înşirau de-a lungul Canalului Circular Central, erau cele cu care cetăţeanul mediu din Makkathran era cel mai probabil să fie familiarizat. Acestea găzduiau Curţile de Justiţie, precum şi celulele principale de detenţie ale poliţiei. Edeard şi restul echipei fuseseră conduşi acolo de maestrul Solarin care le arătase şi le explicase îndelung şi plictisitor istoricul fiecărui coridor şi al fiecărei săli. O parte a instruirii lor presupusese să participe la procese astfel încât să se poată obişnui cu procedurile şi să asculte pledoariile avocaţilor. Edeard aşteptase

cu nerăbdare acea parte, dar la toate procesele la care asistase avocaţii se limitaseră la întrebări simple, adresate celor din boxa martorilor. Deşi existase totuşi o dezbatere obscură despre interpretarea unui precedent stabilit în urmă cu patru sute de ani pentru soluţionarea unui litigiu între doi pescari şi furnizorul lor cu privire la cine avea prioritate asupra capturii pe baza duratei contractului. Edeard abia reuşi atunci să înţeleagă cuvintele pe care le utilizau, cât despre logica implicată, nici vorbă. Singurul proces penal pe care îl văzuseră era cel în care poliţiştii arestaseră un grup de minori în timpul unei altercaţii într-un teatru, târziu într-o noapte. Tinerii fuseseră toţi ruşinaţi, necontestând nicio clipă raportul sergentului senior al echipei. Pledaseră vinovaţi la toate acuzaţiile şi au acceptaseră amenda fără discuţie.

După cum mergeau pregătirile şi experienţa de acum, Edeard începea să realizeze cât de inutil fusese totul.

Doi judecători de la Curtea de Mijloc şi unul de la Consiliul Primarului fuseseră aleşi să prezideze cazul împotriva celor trei hoţi arestaţi. Stăteau împreună în spatele unui podium de lemn înălţat, care mergea de-a lungul părţii din spate a sălii de judecată ovale, îmbrăcaţi în robe largi stacojiu cu negru, cu glugi tivite cu blană atârnate pe umărul drept. Cel din Consiliul Primarului purta, de asemenea, un lanţ de aur, ce indica statutul său de rang înalt.

În boxa acuzaţilor, pe stânga, stăteau aliniaţi hoţii. Doi poliţişti ai Curţii, în ţinută oficială, asigurau paza. Hoţii îşi dăduseră în cele din urmă numele. Arminel, îşi spunea liderul, cel cu haina cu glugă. Nu mai mult de patruzeci de ani, cu o faţă palidă şi suptă şi un păr des, nisipiu, pe care îl purta lung pentru a-i acoperi urechile mari. Nu se arătase nicio clipă îngrijorat. Dacă era să arate ceva, expresia lui indica plictiseală. Complicii săi erau Harri şi Omasis. Harri era încă adolescent şi era cel pe care îl puseseră să stea de pază în alee. El fusese acuzat doar de complicitate la furt. Arminel si Omasis fuseseră acuzaţi de furt și de pătrundere prin efracţie agravată. În timp ce Arminel trebuia să facă faţă şi acuzaţiei de agresare a unui poliţist. Proprietarul magazinului de bijuterii identificase rapid conţinutul celor două sticle pe care Arminel le spărsese drept un lichid

foarte volatil de curăţare pe bază de alcool şi acid. Edeard se cutremurase la gândul a ceea ce s-ar fi întâmplat dacă scutul său nu ar fi fost suficient de puternic pentru a respinge mingea de foc. Ar fi vrut ca Arminel să fie acuzat şi de atacul asupra lui Kavine în piaţa Silvarum, dar maestrul Vosbol, avocatul pe care căpitanul Ronark îl reţinuse pentru a urmări cazul, se împotrivise. Se întâmplase cu prea mult timp în urmă pentru ca martorii să fie consideraţi de încredere.

— Dar l-am recunoscut imediat, strigă Edeard.

— Ai văzut pe cineva cu un comportament suspect, spuse maestrul Vosbol. Ai crezut că a participat la infracţiunea anterioară.

— Kavine o să-l identifice.

— Kavine a fost înjunghiat destul de rău. Apărarea va susţine că asta-l face să nu fie demn de încredere. Hai să mergem cu aceste acuzaţii, bine?

Edeard oftă şi clătină din cap.

Asta ar fi trebuit într-adevăr să servească drept avertisment cu privire la metodologia chestiunilor juridice ale Makkathranului. În schimb, prima vagă idee că situaţia cazului lor nu era atât de clară cum îşi imaginaseră a venit atunci când inculpaţii au pledat toţi nevinovaţi.

— Nu pot fi serioşi, şuieră Edeard când maestrul Cherix, avocatul apărării, veni în faţa judecătorilor anunţând cum pledează.

Echipa era aşezată de-a lungul peretelui din spate, toţi în ţinută oficială, aşteptând să fie chemaţi de procuror. Căpitanul Ronark era aşezat într-o parte a lor, iar sergentul Chae, în cealaltă parte.

Aproape toate celelalte locuri din sală erau goale. Edeard nu ştia dacă era mulţumit de asta sau nu. Ar fi vrut ca locuitorii oraşului să vadă că echipa sa ajutase la aducerea unei mici părţi din necazurile lor în faţa justiţiei. Să le arate că legea îi apără.

Maestrul Cherix ridică o sprânceană, surprins de exclamaţia lui, şi se întoarse să se uite la echipă. Maestrul Vosbol le aruncă o privire furioasă.

— Păstrează tăcerea, ordonă televorbirea lui.

Aceasta a fost, explică maestrul Cherix, o teribilă neînţelegere. Clienţii săi erau cetăţeni cinstiţi care îşi vedeau de treburile lor atunci când au auzit explozia din alee. Aceasta aruncase în aer o uşă mică şi, îngrijoraţi pentru viaţa umană, s-au aventurat în depozitul plin cu fum şi flăcări – asumându-şi un mare risc – pentru a se asigura că nu existau răniţi în interior. Moment în care poliţiştii au dat peste ei şi au interpretat greşit faptele.

Unul câte unul, cei trei acuzaţi au luat poziţie şi au declarat sub jurământ că acţionaseră din motive altruiste. Şi, când făceau asta, minţile lor neecranate radiau sinceritate, împreună cu un minim de nevinovăţie rănită pentru că fapta lor bună a fost atât de greşit interpretată. Maestrul Cherix clătină din cap cu simpatie, întristat că poliţia acţionase astfel.

— Un semn al timpurilor, le spuse judecătorilor. Aceşti poliţişti sunt tineri bine intenţionaţi, instruiţi în grabă de un oraş disperat să compenseze cantitatea de personal de dragul politicii. Dar adevărul este că au dat dovadă de lipsă de cunoaştere şi experienţă, în ziua aceea tristă. Trebuiau să facă arestări pentru a-şi dovedi calităţile căpitanului secţiei lor care este cunoscut pentru asprimea sa. În aceste condiţii, e de înţeles de ce au ales să interpreteze evenimentele în felul în care au făcut-o.

Edeard întâlni privirea lui Arminel. *A încercat să mă omoare, şi avocatul său face să pară că totul a fost o neînţelegere? Că noi am greşit.* Era atât de scandalos că aproape izbucni în râs. Atunci Arminel făcu o grimasă, doar pentru o clipă. Rânjetul acela condescendent se imprimă în memoria lui Edeard. Ştiu atunci că acesta nu era sfârşitul. Nici pe departe.

După două ore de audiere a inculpaţilor, în cele din urmă Edeard fu chemat la bară. *Era şi timpul. O să pun curând lucrurile la punct.*

— Poliţist Edeard, zâmbi călduros Cherix. Nu avea nimic comun cu maestrul Solarin. Era un om tânăr îmbrăcat ca fiul unei familii de comercianţi. Nu eşti din oraş, nu-i aşa?

— Ce importanţă are asta?

Maestrul Cherix afişă o expresie îndurerată şi făcu apel la judecători.

— Domnii mei?

— Răspunde direct la întrebări, îl instrui consilierul primarului.

— Domnule, se înroşi Edeard. Nu. M-am născut în provincia Rulan.

— Şi te afli aici, de când? O jumătate de an?

— Un pic mai mult, de fapt, da.

— Aşa că ar fi corect să spunem că nu eşti în totalitate familiarizat cu oraşul.

— Pot să mă descurc.

— Mă gândeam mai mult la modul în care se comportă cetăţenii noştri. Dar de ce nu-mi spui ce crezi că s-a întâmplat?

Edeard se lansă în explicaţia pe care o exersase. Cum a încercat Arminel să evite ge-vulturul. Cum l-a urmărit apoi echipa de-a lungul străzii Sonral.

Dispunerea lor într-o formaţiune ce să înconjoare zona, urmărindu-l de la distanţă cu televederea. Cum l-au simţit pe Arminel umblând la încuietori.

— Moment în care m-am apropiat şi am văzut cum acuzatul fura sârma de aur din depozit.

— Mă interesează acest aspect, spuse maestrul Cherix. I-ai spus echipei dumitale să aştepte în strada Sonral la intrarea în alee. Cu toate acestea, te-ai dus în jos, în magazie. Dar am crezut că ai spus că Harri fusese lăsat „de pază” în alee. Cum ai trecut de el?

— Am fost norocos, am găsit o altă intrare prin magazinul aflat lângă bijuterie.

Maestrul Cherix dădu din cap cu admiraţie.

— Atunci cu greu poate fi numit un depozit securizat, dacă ai putut intra.

— A fost dificil, admise Edeard, rugându-se Madonei să-l ajute să-şi ţină în frâu vinovăţia.

Dar nu era chiar o minciună, doar o rearanjare uşoară a traseului său adevărat spre depozit. Am reuşit să ajung acolo la timp.

— La timp pentru ce?

— Pentru a vedea cum Arminel fura sârma de aur. Asta a făcut, înainte de a arunca în mine cu acid în flăcări.

— Aşa, deci. Aş dori să clarific un alt punct, domnule poliţist. Când ai apărut după acest presupus eveniment pentru a te alătura echipei dumitale, Arminel avea la el această presupusă „sârmă de aur”?

— Ei bine, nu, a aruncat-o atunci când l-am înfruntat.

— Înţeleg. Şi colegii dumitale pot confirma asta, nu-i aşa?

— Ei ştiu… da.

— Da, ce, domnule poliţist?

— l-am prins asupra faptului. L-am văzut!

— Din declaraţia dumitale reiese că erai la adâncime în subteran, în depozitul slab iluminat, la momentul presupusului furt. Care dintre colegii dumitale poate televedea prin cincisprezece metri din materialul solid al acestui oraş?

— Kanseen. Ştia că eram acolo.

— Mulţumesc, domnule poliţist. Apărarea o cheamă la bară pe poliţista Kanseen.

Kanseen trecu pe lângă Edeard în drum spre boxa martorilor. Feţele amândurora erau lipsite de expresie, dar el îşi putea da seama cât de îngrijorată era. Când se aşeză lângă Dinlay, toţi ceilalţi îi zâmbiră cu simpatie.

— Bună treabă, şopti Chae.

Edeard nu era convins.

— Ai o televedere aproape la fel de bună ca liderul echipei dumitale? întrebă maestrul Cherix.

— Am obţinut cam aceleaşi rezultate la teste.

— Deci ai putut simţi ce se întâmpla în depozit din poziţia dumitale din strada Sonral?

— Da.

Edeard se clătină. Părea atât de nesigură.

— Cât de multă sârmă de aur era acolo?

— Aa… nu sunt sigură.

— O jumătate de kilogram? O tonă?

— Câteva cutii.

— Poliţist Kanseen, zâmbi maestrul Cherix victorios. Asta a fost o presupunere?

— Nu era o cantitate suficientă de aur pentru a fi evidentă la o trecere rapidă cu televederea.

— Voi lăsa asta pentru moment. Poliţistul Edeard pretinde că l-ai perceput acolo.

— Am făcut-o, răspunse ea cu siguranţă. Am simţit că apare în spate. Ne făcuserăm griji atunci când i-am pierdut urma.

— I-ai simţit mintea. Există o mare diferenţă între o sursă care radiază gânduri şi un material inert, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

Maestrul Cherix bătu cu palma jacheta pe care o purta pe sub roba sa neagră.

— Într-un buzunar am o lungime de sârmă de aur. Într-un alt buzunar am o lungime egală din sârmă de oţel. Care este, care, domnişoară poliţist?

Edeard îşi concentră televederea pe avocat. Sigur, exista un fel de linie densă de materie în buzunarele lui, dar nu se putea spune nicicum de ce natură era.

Kanseen privi drept înainte.

— Nu ştiu.

— Nu ştii. Cu toate acestea, există doar cinci metri de aer liber între noi. Deci poţi spune cu certitudine că într-adevăr l-ai perceput pe clientul meu luând sârma de aur când era dincolo de cincisprezece metri de masă solidă?

— Nu.

— Mulţumesc, domnişoară poliţist, nu mai am întrebări.

Se ajunse la o ceartă între cei doi avocaţi. Edeard se trezi scrâşnind din dinţi când problema se rezumă la cuvântul lui împotriva celui al lui Arminel.

— A acţionat în mod suspect, bifă maestrul Vosbol pe degete. A intrat într-un depozit trecând de două uşi blocate. A fost văzut de un poliţist cu un caracter impecabil furând sârmă de aur. L-a atacat pe poliţist. Domnii mei, dovezile sunt copleşitoare. Au venit la depozit cu intenţia expresă de a fura. Un furt care a fost zădărnicit cu vitejie de aceşti buni poliţişti care şi-au asumat riscurile.

— Dovezi circumstanţiale doar, se pronunţă maestrul Cherix. Situaţia, de fapt, a fost deformată de procuror pentru a sprijini o speculaţie cu privire la succesiunea evenimentelor. Un băiat de la ţară, singur într-un depozit subteran al oraşului plin de fum şi flăcări. Derutat de mediul ciudat şi regretabil de nesigur.

Afirmaţiile sale nu sunt sprijinite de propriii colegi de echipă şi prieteni. Clienţii mei nu neagă că au fost în depozit, au reacţionat la un incendiu cum ar face oricare cetăţean responsabil. Procurorul nu a oferit nicio dovadă că au atins vreodată sârma de aur. Aş dori să atrag atenţia domnilor judecători asupra precedentului Makkathran versus Leaney, zvonurile nu sunt admisibile.

— Obiectez, lătră maestrul Vosbol. Aceasta este mărturia unui funcţionar al oraşului, nu este un zvon.

— Mărturie nefondată, ripostă maestrul Cherix. Trebuie să fie acceptată ca având greutate egală cu „relatarea evenimentelor” făcută de clienţii mei.

Judecătorii au deliberat timp de opt minute.

— Dovezi insuficiente, anunţă Consilierul Primarului. Cauză clasată.

Lovi cu ciocănelul în pupitru.

Lui Edeard îi căzu capul în mâini. Nu putea crede sub nicio formă ce auzise.

— Madona, nu! suspină el.

Inculpaţii aplaudau, lovindu-se reciproc, jubilând. Edeard era dezgustat să vadă cum maeştrii Vosbol şi Cherix îşi strângeau mâinile.

— Se întâmplă, spuse căpitanul Ronark grav. Aţi făcut o treabă perfectă, nimeni nu ar fi putut acţiona mai bine. Sunt mândru de voi! Dar aşa merg lucrurile în Makkathran în zilele noastre.

— Mulţumim, domnule, murmurară ursuzi Dinlay şi Macsen.

7

Unisfera nu fusese niciodată un sistem omogen, nici nu fusese concepută conform unor principii logice, ceea ce constituia o adevărată ironie, având în vedere mediul pur digital cu care trata. În schimb, crescuse şi se extinsese în salturi neregulate pentru a se adapta cerinţelor comerciale şi civile ale unei civilizaţii interstelare care continua să prolifereze. Prin definiţie, unisfera nu era nimic altceva decât protocoale de interfeţe între cibersferele planetare şi era incredibil de diversă. Cam toată tehnologia hardware pe care rasa umană o dezvoltase era încă în funcţiune pe lumile Marii Confederaţii, de la macromatricele de modă veche care rulau RI software, cuburile semiorganice, blocurile de fire cuantice, reţelele smart-neurale şi cristalele fotonice, toate până la ANA, care fusese, practic, doar o altă joncţiune de rutare. Legăturile interstelare erau la fel de variate. Lumile Centrale ale Confederaţiei foloseau încă găurile lor de vierme iniţiale de zero-lăţime, în timp ce Lumile Externe utilizau o combinaţie de zero-lăţime şi modulare a hiperspaţiului. Canalele transdimensionale deveneau din ce în ce mai frecvente, în special în rândul ultimelor generaţii de Lumi Exterioare. Navele erau, de asemenea, capabile de a se conecta cu condiţia să se afle pe raza unei reţele de observare a spaţiului a unui sistem stelar. Prăpastia masivă dintre tehnologii şi capacităţi din cadrul unisferei dusese, de-a lungul secolelor, la o umflare a software-ului de management pentru a face loc şi a integra fiecare nou progres şi fiecare nouă aplicaţie. Cu o capacitate de stocare, practic, infinită, actualizările, adaptoarele, retrocriptorii şi interpretoarele se acumulaseră ca nişte straturi de ceapă binare în jurul fiecărui nod. Aveau capacitatea de a comunica deplin cu fiecare bucată de hardware intrată online de la sfârşitul secolului XXI. Dar, odată cu o astfel de procedură complexă pentru a trata cu fiecare interfaţă, problema securităţii crescuse proporţional. Era relativ uşor pentru un specialist *e-head* să includă discret rutine de sifonare şi echo-clone în cantitatea enormă de fişiere de augmentare.

Problema era cea de care se loveşte fiecare utilizator care îşi foloseşte propriile coduri. Cu toate acestea, pentru a decripta un mesaj securizat, receptorul trebuie să fie în posesia unei chei corespunzătoare. Cheile ultrasigure nu erau niciodată trimise prin unisferă, ci erau schimbate fizic, în prealabil, o metodă comună pentru tranzacţiile financiare. O metodă mai puţin sigură era ca u-amprenta unui utilizator să trimită o cheie folosind o singură rută şi apoi să apeleze contactul pe o altă rută. Având în vedere însă numărul fenomenal de rute (aleator desemnate) disponibile în unisferă, majoritatea oamenilor (care chiar optaseră pentru metodă) o considerau ca fiind suficientă. La urma urmei, ar fi necesitat o cantitate colosală de putere de calcul pentru a monitoriza fiecare rută stabilită către un anume cod-adresă pentru o anume cheie şi a intercepta apoi mesajul.

Desigur, această ipoteză fusese emisă în primele secole, înainte de ANA. Pentru oricare individ descărcat în ANA, accesul la acea cantitate de putere de procesare era ceva banal. Facţiunea Avansaţilor făcea scanări de rutină ale tuturor mesajelor către ANA: Guvernare pentru a verifica dacă vreuna dintre activităţile sale fusese observată şi raportată.

Atunci când rutina de monitorizare a Facţiunii a detectat o conexiune TD a unei nave stelare stabilită cu reţeaua de observare a spaţiului din sistemul Wohlen prin care se descărca un fragment de cheie pentru divizia de securitate a ANA: Guvernării, a fost imediat emisă o alertă. În următoarele 2, 3 secunde, cele şapte fragmente de cheie rămase au sosit pe rute diferite dinspre alte şapte planete, iar monitorul a recunoscut că cineva încerca să stabilească o legătură extrem de securizată. Nimic ieşit din comun în asta, la urma urmei era vorba despre divizia de securitate. Cu toate acestea, toate cele opt planete se aflau pe raza a douăzeci şi cinci de ani-lumină de staţia de fabricare secretă a Facţiunii Avansaţilor. Asta a împins alerta până la gradul unu.

Trei secunde mai târziu, mentalitatea elevată a Ilanthei ţinea sub observaţie apelul în sine, plasat prin a noua planetă, Loznica, aflată la şaptesprezece ani-lumină de staţie.

— Da, Troblum? răspunse ANA: Guvernarea.

— Am nevoie să văd pe cineva. Cineva special.

— Voi fi fericită să facilitez orice cerere legată de securitatea Confederaţiei. Ai putea, te rog, să fii mai precis?

— Lucrez pentru Facţiunea Avansaţilor. De fapt *am lucrat.* Am informaţii. Informaţii foarte importante cu privire la activităţile lor.

— Voi fi fericită să primesc datele.

— Nu. Nu am încredere în tine. Nu mai am. Unele părţi din tine sunt rele. Nu ştiu cât de departe a mers contaminarea.

— Te asigur că ANA: Guvernarea şi-a păstrat integritatea, atât în esenţa sa structurală, cât şi în cea morală.

— Că doar n-o să spui altceva. Nici nu sunt sigur că vorbesc cu ANA: Guvernarea.

— Scepticismul este sănătos cu condiţia să nu degenereze în paranoia. Deci, având în vedere că nu ai încredere în mine, ce pot face pentru tine?

— Până la urmă, am dreptul să fiu paranoic, după tot ce am văzut.

— Ce-ai văzut?

— Nu ţie. Îi voi spune Paulei Myo. Ea e singura persoană în care am încredere. Direcţionează apelul către ea.

— Voi întreba dacă este dispusă să te asculte.

Cincisprezece secunde mai târziu, Paula Myo intra online.

— Ce vrei? întrebă ea.

— Trebuie să afli ceva. O să înţelegi ce.

— Spune-mi, atunci.

— Trebuie să fiu sigur că eşti tu. Unde eşti?

— În spaţiu.

— Poţi să ajungi la Sholapur?

— De ce aş vrea s-o fac?

— Am să-ţi spun tot ce ştiu despre planurile lor de fuziune, tot hardware-ul pe care l-au construit, toţi oamenii implicaţi. Tot ce ştiu, dacă o să mă asculţi măcar. Trebuie să asculţi, eşti singura persoană care s-ar putea ocupa de asta.

— De ce anume?

— Vino pe Sholapur.

— Foarte bine. Pot fi acolo în cinci zile.

— Nu-ţi camufla nava. Te voi contacta. Conexiunea s-a încheiat.

***

ANA şi capacităţile sale erau legate de unisferă, dar în cadrul ei existau niveluri ierarhice. Niveluri discrete de capacităţi introduse clandestin de câţiva dintre oamenii care fondaseră ANA. Capacităţi pe care numai ei le puteau utiliza. Nu puteau să corupă ANA: Guvernarea sau să utilizeze navele de război ale Marinei în scopuri proprii. Intervenţii de asemenea amploare ar fi fost uşor de detectat. Dar exista câte *o uşă din spate* în mai multe secţiuni de comunicare ANA, care le permitea să-i supravegheze la rândul lor pe cei care supravegheau, fără genul de efort pe care trebuiau să-l facă cei din Facţiunea Acceleratorilor pentru a obţine aceleaşi informaţii. Şi, cum ei fuseseră primii acolo, observaseră, de asemenea, cum Facţiunea Acceleratorilor şi alte facţiuni îşi răspândiseră monitoarele în nodurile unisferei pe măsură ce acţiunile şi sfera lor de putere crescuseră. Ştiau ce mesaje interceptaseră Acceleratorii.

— Ilanthe o s-o ia razna când o să afle de trădarea asta, spuse Gore.

— Măcar ştim că Troblum este încă în viaţă, răspunse Nelson.

— Da, pentru următoarele cinci secunde.

— Cel puţin până ajunge pe Sholapur. Şi să nu o subestimezi niciodată pe Paula.

— Nu o fac. Dacă cineva îl poate recupera întreg, ea este aceea.

— Am putea să stăm doar şi să ne relaxăm dacă Paula aduce informaţii cu privire la ce pun la cale Acceleratorii. Hardware, spuse Troblum. Ăsta trebuie să fie motorul supraluminic pentru deplasarea planetelor.

— Poate, replică Gore. Dar oferea asta ca momeală pentru a se asigura că Paula va asculta altceva, ceva mare şi destul de înfricoşător ca să-l îngrijoreze cu adevărat. Ce dracu’ ar putea fi asta?

***

Marius sprintă în lungul coridorului. Nu era ceva ce universul putea vedea prea des. Cu funcţiile de câmp înalte care îi întăreau corpul, viteza lui era fenomenală. Uşile de malmetal trebuiau să alunece foarte rapid într-o parte pentru a nu fi

dezintegrate. Costumul-togă închis la culoare îi flutura în curentul de aer, anihilând straniul efect de alunecare pe care îi plăcea întotdeauna să-l creeze. Lui Marius nu-i păsa de aspectul lui acum. Era furios.

Apelul scurt al Ilanthei fusese foarte tulburător. Nu eşuase niciodată până acum. Implicaţiile erau teribile, aşa cum reuşise să-i explice în remarcabil de puţine cuvinte. Nu-şi dorea decât să aibă timp să-l facă pe Troblum să *sufere* pentru crima lui.

O tăie prin joncţiunea triplă, care-l aduse în sectorul 7-B-5. O idioată de femeie tehnician mergea pe mijlocul coridorului, revenind, după o tură lungă, la apartamentul ei. Marius năvăli peste ea, tăindu-i braţul şi aruncându-l în aer. Femeia, răsucită şi trântită de perete, ţipă prăbuşindu-se la podea.

Uşa de la apartamentul lui Troblum era chiar în faţă, fiind blocată de două minute cu legitimaţia pe nouă niveluri a lui Marius, ca să nu poată să iasă căcăciosul. Senzorii privaţi interni îl arătau pe Troblum stând la masă, sorbind dezgustător o „gustare” târzie de noapte.

Marius începu să încetinească în timp ce u-amprenta lui descuia uşa. Când ajunse, aceasta se deschise larg, iar el păşi înăuntru. Capul lui Troblum se ridică. Firimituri de burger cu pâine îi atârnau în colţul gurii. În ciuda obrajilor umflaţi, afişă totuşi o expresie surprinsă. Un impuls disruptor îl izbi în plin, producând o flamă verde fosforescentă în aerul din apartament. Marius continuă imediat cu o lovitură de gelipistol. Îi va şterge celula de memorie în câteva secunde şi va trimite înapoi pe Arevalo doar depozitul securizat al lui Troblum.

În loc să se dezintegreze şi să se prelingă într-o baltă de mâzgă, Troblum pocni ca un balon de săpun. O coloană de praf de metal ţâşni din peretele din spatele mesei în care lovise gelipistolul. Marius îngheţă şocat. Funcţiile câmpului de scanare măturau de jur împrejur. Nu fusese Troblum. Niciun fel de materie biologică nu se afla în încăpere. Ochii i se opriră pe modulul electronic pe jumătate topit de pe scaun, distrus de jetul disruptor.

Un proiector *solido.*

Marius se uita la el împietrit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Neskia păşind în apartament.

Gâtul lung i se curbă astfel încât capul ei putea vedea de după Marius.

— Se pare că Troblum nu este tocmai prostul gras drept care l-am luat.

— O să-l găsim. Nu va dura mult. Staţia asta nu este atât de mare.

Marius porni valvârtej, irisurile largi ale ochilor verzi îngustându-i-se în două fante subţiri intimidante.

— Unde e nava lui? întrebă.

— Parcată în sas, răspunse ea calm. Nimeni nu intră sau iese fără autorizarea mea.

— Ar fi bine să fie aşa, scuipă Marius.

— Fiecare centimetru din această staţie este acoperit de un fel sau altul de senzori. Îl vom găsi.

U-amprenta lui Marius ordonă unităţii centrale să-i arate sasul. *Mellanie's Redemption* era aşezată pasiv în centrul camerei albe mari. Vizual era acolo. Radarul camerei producea un retur dinspre cocă. Programele ombilicale de gestionare raportau o scurgere constantă de energie de întreţinere prin cablurile conectate la baza acesteia. Interogă unitatea de comandă a navei, dar nu primi niciun răspuns. Marius şi Neskia se uitară unul la celălalt.

— Rahat!

Patru minute mai târziu intrau în sas. Marius se încruntă la nava lungă în formă de con cu cozile ei curbate, stupide. Funcţia de scanare mătură totul în jur. Era o iluzie, produsă de un modul mic de pe podeaua sasului. Trimise un impuls disruptor în proiectorul *solido.* Imaginea navei tremură, micşorându-se până la silueta unei fete frumoase, tinere, goale, cu un păr blond care-i ajungea până la jumătatea spatelui.

— Oh, Howard! gemu ea senzual, mângâindu-şi trupul, fă asta din nou.

Marius scăpă un ţipăt incoerent şi împuşcă proiectorul din nou. Acesta explodă în fragmente aprinse, iar fata dispăru.

— Cum, pe numele lui Ozzie, a făcut asta? întrebă Neskia. Avea o notă de admiraţie în glas. Trebuie să fi zburat şi dincolo de crucişătoarele de apărare. Nici măcar nu l-au văzut.

Marius îşi luă un moment să se adune.

— Troblum a ajutat la proiectarea şi construirea crucişătoarelor de apărare. Fie s-a infiltrat atunci în unitatea lor de comandă, fie cunoaşte o metodă de a ocoli sistemele lor de senzori.

— A compromis şi unitatea de comandă a staţiei. Nu ar fi trebuit să o lase niciodată pe *Mellanie's Redemption* să iasă.

— Într-adevăr, spuse Marius. Găseşte segmentul virusat şi curăţă-l. Această operaţiune nu trebuie să mai fie compromisă.

— Nu eu am fost cea care a compromis staţia, spuse ea, cu răceală. Tu l-ai adus aici.

— Ai avut douăzeci de ani pentru a descoperi viruşii plantaţi de el. Eşecul tău este de neiertat.

— Nu încerca să joci jocul de-a vina cu mine. Asta este harababura ta şi voi face acest lucru foarte limpede pentru Ilanthe.

Marius se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre intrarea în sas. Costumul-togă închis la culoare se aranjă în jurul lui, emanând din nou o strălucire neagră, care-i ascundea picioarele. Alunecă uşor cu alura unei serpentine pe coridor spre sasul care conţinea nava lui.

U-amprenta îi deschise un link securizat spre nava Pisicii.

— E atât de frumos să fii din nou popular, spuse ea.

— Avem o problemă. Vreau să-l găseşti pe Troblum. Elimină rahatul ăla din acest univers. De fapt, vreau să-l ştergi din toată istoria.

— Asta pare ceva personal, dragă Marius. Întotdeauna un lucru rău întunecă judecata.

— Se îndreaptă spre Sholapur. În cinci zile se va întâlni acolo cu un reprezentant al ANA ca să-i explice ce-am făcut. Nava lui are un fel de capacitate avansată de camuflaj despre care nu ştiam.

— Ţi-a scăpat, nu-i aşa?

— Sunt foarte convins că poţi să îndrepţi greşeala noastră.

— Ce vrei să fac cu Aaron? Se află încă jos, pe suprafaţa planetei.

— Există vreo urmă de Inigo?

— Dragă, senzorii abia pot distinge continentele. N-am nicio idee despre ce se întâmplă pe-acolo.

— Fă cum crezi de cuviinţă.
— Am crezut că acest lucru era critic pentru planurile tale.
— Dacă Troblum ne dă în vileag la ANA, nu va mai exista niciun plan şi probabil nu va mai exista nicio Facţiune a Avansaţilor.
— Cei puternici supravieţuiesc întotdeauna. Asta e evoluţia.
— Paula Myo este reprezentantul ANA trimis să-l culeagă pe Troblum.
— Oh, Marius, chiar că eşti mult prea bun cu mine. Serios.

***

Ar fi trebui să fie tentant. Singur, într-o navă micuţă, cu trei bărbaţi uimitor de în formă, care ar fi fost probabil *onoraţi* să se culce cu el. Oscar fusese încântat când Tomansio îi prezentă echipa. Liatris McPeierl era locotenentul lui, unul mult mai tăcut decât Tomansio, cu o gură mare, care putea aprinde un zâmbet extrem de atractiv. El se va ocupa de aspectele tehnice ale misiunii, spuse Tomansio, inclusiv de armamentul lor. Privind la grămada de cutii mari de pe sania regrav care îl urma pe Liatris, Oscar avusese primul său moment de îndoială. Nu voia să recurgă la violenţă, deşi era suficient de realist să ştie că asta nu era decizia lui. Cheriton McOnna fusese cooptat pentru a-i ajuta datorită experienţei sale cu gaia-câmpul. Nu era nimic legat de operaţiunile de cuiburi de confluenţă pe care să nu-l ştie, susţinuse Tomansio. Oscar fusese uşor surprins de trăsăturile lui Cheriton. Era aproape Înalt. Îşi transformase urechile în simple cratere circulare, nasul era larg şi plat, în timp ce ochii erau globuri violete strălucitoare, ca lentilele multifaţetate ale insectelor. Craniul chel avea două creste joase care plecau de la sprâncene peste cap pentru a se uni pe ceafă.
— Îmbunătăţire multimacrocelulară, explică el. Şi o mulţime dată dracu’ de gaia-particule personalizate.
Pentru a o dovedi, toarse viziunea unui concert. Pentru o clipă, Oscar fu transportat într-un amfiteatru natural, pierdut într-o mare de oameni, sub un cer sălbatic înstelat. Departe, pe scenă, un pianist interpreta o melodie sentimentală care-l făcu pe Oscar să se legene transportat.
— Super! clipi Oscar, făcând o jumătate de pas înapoi când viziunea se închise.

Aproape că fusese pe cale să fredoneze, piesa îi era cumva familiară, dar nu suficient.

— L-am compus în onoarea ta, spuse Cheriton. Îmi amintesc că Wilson Kime a spus că-ţi plac filmele vechi.

Acum Oscar îşi aminti.

— Aşa este. *Somewhere over the rainbow,* da? Avu grijă să-şi reducă nivelul de recepţie a gaia-particulelor. Cheriton produsese o emisie foarte puternică, făcându-l să se întrebe dacă gaia-câmpul n-ar putea fi utilizat, de fapt, în mod greşit.

— Da.

Ultimul membru al echipei era Beckia McKratz, a cărei emisie în gaia-câmp arăta limpede că vrea să se culce cu el. Egală cu Anja în termeni de frumuseţe, minus tot balastul nevrotic. Oscar nu era interesat. Nici măcar în prima dimineaţă, când ieşise din minuscula lui cabină de dormit pentru a-i găsi pe toţi patru în holul principal dezbrăcaţi până la brâu şi efectuând nişte exerciţii intense. Se mişcau într-o sincronizare perfectă, braţele şi picioarele ridicându-se cu eleganţă pentru a rămâne în poziţii ciudate. Membrele flexate. Ochii închişi, respiraţie profundă. Din emanaţiile în gaia-câmp, mintea lor părea să fie în hibernare.

Extratereștri teleportaţi în corpuri umane, examinând cu atenţie ce ar putea face.

Era cu totul diferit de rutina de trezire a lui Oscar ce implica în mod normal multă cafea şi accesarea celor mai murdare bârfe pe care le putea găsi în unisferă. Şi asta era toată problema cu non-atracţia. Tot acest devotament faţă de perfecţiune şi putere nu părea să le lase prea mult timp pentru a fi, de fapt, umani. Era de-a dreptul respingător.

Aşa că se strecură pe lângă marginea holului către unitatea culinară, înhăţă o ceaşcă mare de cafea şi o farfurie de cornuri cu unt şi se aşeză liniştit într-un colţ, ronţăind în timp ce urmărea ciudatul şi lentul lor balet.

Adoptară poziţia de relaxare, mai respirară o dată, la unison, apoi deschiseră ochii şi zâmbiră.

— Bună dimineaţa, Oscar! spuse Tomansio.

Oscar mai sorbi ceva cafea. Rutina lui de dimineaţă nu presupunea, de asemenea, nicio conversaţie până la a treia

ceaşcă de cafea. Unitatea culinară era brusc ocupată să scoată farfurii cu porţii mari de şuncă cu ouă şi pâine prăjită.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Liatris.

Oscar îşi dădu seama că se holba la om cum mănâncă.

— Îmi pare rău. Am presupus că sunteţi vegetarieni.

Schimbară cu toţii o privire amuzată.

— De ce?

— Când zburam cu *Carbon Goose* peste Half Way, îmi amintesc că Pisica a făcut un tărăboi întreg legat de mâncarea de la bord. A refuzat să mănânce orice era produs şi procesat pe o planetă Bigi5.

Expresia amuzată a tovarăşilor săi dispăru. Pentru Oscar era ca şi cum s-ar fi transformat într-un fel de guru, plin de înţelepciune.

— Ai vorbit cu ea, atunci? întrebă Beckia.

— Nu prea mult. Părea aproape plictisită de noi. Iar eu încă nu înţeleg de ce o idolatrizaţi în felul acesta.

— Suntem realişti în privinţa ei, spuse Cheriton. Dar a realizat atât de mult.

— A omorât o mulţime de oameni.

— Aşa cum ai făcut şi tu, Oscar, îl mustră uşor

Tomansio.

— Nu în mod deliberat. Nu de plăcere.

— Tot Războiul Starflyer s-a întâmplat pentru că omenirea era slabă. Puterea noastră a fost măcinată de secole de liberalism. Nu mai este cazul acum. Lumile Externe au încredere în ele însele, au încredere să se lupte pentru ele împotriva Lumilor Centrale. Şi asta datorită exemplului oferit de Far Away. Iar Cavalerii Gardienii sunt forţa politică din spatele Far Away. Politicienii nu mai ignoră puterea. Aceasta este celebrată pe sute de lumi, într-o multitudine de forme.

Asta e problema cu istoria, gândi Oscar. După ce distanţa în timp creşte, orice eveniment poate fi văzut în mod favorabil. Adevărata oroare dispare cu timpul, şi ignoranţa o înlocuieşte.

— Am trăit acele vremuri. Confederaţia a fost suficient de puternică încât să învingă. Fără tăria pe care am arătat-o atunci, voi nu aţi fi în viaţă astăzi să vă plângeţi de noi şi să vă întrebaţi ce ar fi putut fi.

— Nu vrem să te jignim, Oscar.

Oscar îşi goli ceaşca de cafea şi ceru unităţii culinare să-i mai facă una.

— Deci sensibilităţile nu sunt o slăbiciune?

Liatris râse.

— Nu. Respectul şi politeţea sunt repere esenţiale ale civilizaţiei. La fel ca şi independenţa personală şi bunătatea. Forţa vine sub multe înfăţişări. Inclusiv prin a-ţi pune propria viaţă la bătaie pentru a da şansa rasei umane să supravieţuiască. Dacă noi, Cavalerii Gardienii, avem vreun regret, acela este că numele tău nu este la fel de faimos şi venerat ca al celorlalţi din epoca ta.

— Sfinte Sisoe! murmură Oscar şi îşi luă cafeaua. Ştia că era roşu la faţă. *Epoca mea!* În regulă, spuse el, cufundându-se înapoi în scaunul pe care holul îl modelase pentru el. Văd că ne vom distra dezbătând istorie şi politică pe tot restul misiunii. Între timp, avem totuşi un obiectiv foarte clar. Planul meu este destul de simplu şi aş dori opinia voastră ca să-l transformăm în ceva funcţional. Voi sunteţi experţi în acest domeniu şi în această *eră.* Deci, important sau nu, există mai multe facţiuni ANA extrem de dornice să-l găsească pe acest biet al Doilea Visător, fără să mai vorbim de Visul Viu, care are o agendă foarte clară pentru el. Toţi au resurse colosale pe care nu putem spera să le egalăm, aşa că ce propun eu este să luăm calea turmei şi să-i lăsăm pe ei să facă munca grea. Ar trebui să ne poziţionăm astfel încât să punem mâna pe el imediat ce l-au localizat.

— Îmi place, spuse Tomansio. Cu cât mai simplu, cu atât mai bine.

— Ceea ce ne lasă doar câteva detalii de pus la punct, zise Oscar.

— Toată lumea pare să creadă că al Doilea Visător se află pe Viotia. Vom fi acolo în şapte ore.

— Timp de zbor impresionant, spuse sec Cheriton. Nu am călătorit niciodată într-o navă cu ultrapropulsor.

Oscar ignoră săgeata. Tomansio nu-l întrebase în numele cui acţiona, dar nava era un indiciu concludent.

— Tomansio, cum procedăm acolo cu infiltrarea în operaţiunea Visului Viu?

— Inserţie directă. Piratăm fişierele de personal ale unităţii de comandă şi îi atribuim lui Cheriton operaţiunea de căutare. Este destul de isteţ încât să treacă drept un maestru al Viselor, nu-i aşa?

— Nicio problemă, spuse Cheriton oftând. Reprofilare pentru mine, atunci.

Îşi trecu o mână de-a lungul uneia dintre crestele de pe craniu.

— O să te fac să arăţi aproape uman, îl asigură Beckia.

Cheriton îi trimise un sărut.

— Visul Viu a modificat cuiburile de confluenţă din Confederaţie ca să încerce să-l localizeze, spuse el. Asta trebuie să-i fi costat o avere, ceea ce arată cât sunt de disperaţi. Nu este o metodă foarte precisă, dar odată ce căutarea se restrânge la un singur cuib, vor şti cartierul, cel puţin.

— Şi cum ajută asta? întrebă Beckia. Un cuib de gaia-câmp poate acoperi o zonă mare. Dacă e într-un oraş, poate include milioane de oameni.

— Dacă ar fi după mine, aş înconjura zona cu specialişti în cuiburi şi Maeştri ai Viselor şi aş încerca să triangulez originea visului.

— Atunci ne putem plasa în zona generală, la fel ca şi ei, spuse Oscar. Totul se va reduce la viteză.

— Facţiunile vor derula operaţiuni de capturare similare, zise Tomansio. Vom acţiona împotriva agenţilor acestora şi a celor ai Visului Viu.

Oscar remarcă îndată cât de entuziasmaţi erau Cavalerii Gardieni de o asemenea perspectivă.

— Agenţii facţiunilor vor avea îmbunătăţiri cu biononice de arme, nu-i aşa?

— Sper că da, spuse Tomansio.

— Poţi face faţă la aşa ceva? întrebă Oscar nervos.

— Există doar un singur mod de a afla.

***

Era o vale blândă, acoperită cu un covor lung de iarbă închisă la culoare, care se ondula în valuri uriaşe de la briza ce bătea

dinspre munţi. Mai era şi o casă cuibărită sub o pantă mică, un loc vechi, minunat, ale cărui ziduri erau construite în întregime din resturi de piatră extrase din dealurile din apropiere. Un acoperiş de paie suspendat îi dădea o unitate încântătoare cu natura. Interiorul era o tehnologie în totală contradicţie cu aspectul exterior, cu replicatori capabili să-i satisfacă orice cerinţă fizică. Interstiţiile T-sferei ofereau familiei sale o topologie internă interesantă, precum şi orice spaţiu suplimentar pe care şi l-ar fi putut dori.

Stătea cu faţa la ea, ţinându-şi bastonul de bambus în faţă, în poziţie verticală. Torsul gol, la aer. Picioare învelite în pantaloni *dirukku* simpli şi negri de bumbac. Cu funcţiile de câmp biononice oprite, armonizându-şi percepţia doar cu vederea, sunetul, senzaţiile şi atât. Simţind natura din jur. O cobră în cuib: fundamentul sinelui. Se transformă în vultur ager. Se răsuci rapid, în saltul ghepardului. O respiraţie. Adversar în mişcare în spatele lui. Coborî bastonul de bambus şi mătură în jur – laba tigrului. Săritură în spirală – balaur încolăcit. Un braţ îndoit în scut spartan. Fandare – atingerea îngerului. Aruncă bastonul şi scoase din teci ambele pumnale curbate. Pliat spre genunchi, ca o phoenix trează.

O vibraţie în aer. Picioare grele strivesc firele moi de iarbă. Şi-a ridicat capul pentru a vedea un şir de siluete în armuri negre mărşăluind spre el. Văpăi lungi se ridicau din fantele căştilor, în timp ce scoteau strigătul de luptă. Respiraţia i se acceleră în timp ce-şi întărea strânsoarea pe pumnale. Mirosul de carne carbonizată impregna pajiştea. Aaron icni la duhoarea groaznică. Tuşind violent, se ridică în şezut pe canapeaua lui din cabina crawlerului pe şenile.

— Rahat, bolborosi, apoi tuşi din nou, luptându-se să-şi recapete respiraţia. Îndoindu-se.

Monitorul medical din exovedere îi arăta că biononicele preluau comanda plămânilor şi a căilor respiratorii, suprapunându-i-se peste funcţiile vegetative dereglate ale corpului. Respiră adânc şi îşi scutură capul în timp ce organitele artificiale îl stabilizau.

Corrie-Lyn se uita la el de pe canapeaua de pe partea cealaltă a cabinei. Îşi adunase genunchii sub bărbie şi avea o pătură

înfăşurată în jurul umerilor. Din nu se ştie ce motiv îl făcea să se simtă vinovat.

— Ce? se răsti, cu arţagul omului privat de cofeină.

— Nu ştiu, spuse ea. Războinicii ăia arată că eşti prins în capcană, cred. Dar au venit la tine, lângă casa ta. Îţi era imposibil să scapi de ceea ce eşti, de ceea ce ai devenit.

— Oh, lasă-mă în pace, mârâi, încercând să-şi balanseze picioarele de pe canapea. Pătura era înfăşurată în jurul lor.

O smulse cu o mişcare furioasă.

Corrie-Lyn îi răspunse încruntându-se rănită.

— Ar putea fi, de asemenea, un semn de paranoia, spuse ea cu demnitate.

— Du-te dracului! Ceru unităţii culinare să-i prepare un ceai din plante. *Să-mi cureţe sufletul.* Uite ce-i, spuse el cu un oftat. Cineva a greşit grav cu creierul meu. Am probabil coşmaruri. Las-o baltă, OK?

— Şi asta nu te deranjează?

— Sunt ceea ce sunt. Şi îmi place.

— Dar nu ştii cine eşti.

— Ţi-am spus s-o laşi baltă!

Se aşeză într-unul din cele două locuri din faţă şi se uită afară prin parbrizul gros. Crawlerul se târa greoi înainte, balansându-se ca legănat de hula oceanului. Afară vremea nu se schimbase deloc pe tot parcursul călătoriei. O burniţă de particule de gheaţă se cernea spre sol. Deasupra lor burta întunecată a păturii de nori clocotea fără încetare, strălucind sub pânza de lumină a fulgerelor. Traversau un peisaj mohorât, în care torentele săpaseră şanţuri adânci, abrupte. Fasciculele groase ale farurilor alunecau peste dunele de zăpadă murdară ce migrau peste permafrost. Din când în când, suprafaţa solului tare ca fierul era denivelată de ruine sau cioturi. Nimic altceva nu spărgea monotonia.

Corrie-Lyn coborî de pe canapea fără un cuvânt şi se întoarse în compartimentul de toaletă din partea din spate a cabinei alungite. Reuşi să trântească uşa uzată de aluminiu.

Aaron îşi frecă faţa, consternat de modul în care gestionase situaţia. Ceva din visele sale îi afecta calmul. Ura să creadă că avea dreptate şi că subconştientul îi aducea la suprafaţă câteva

preţioase amintiri adevărate. Personalitatea pe care o avea acum era simplă şi directă, neîmpovărată de ataşamente sau sentimentalisme. Nu voia să piardă asta, niciodată.

Cu titlu de scuze, începu să introducă o serie întreagă de instrucţiuni în unitatea culinară. Treizeci de minute mai târziu, când Corrie-Lyn îşi făcu apariţia, micul dejun o aştepta pe o masă mică. Îl privi bosumflată.

— Reţeaua crawlerului estimează că suntem la aproximativ nouăzeci de minute de tabără, spuse el. M-am gândit că vrei să te fortifici înainte să ajungem.

Corrie-Lyn rămase tăcută pentru o clipă, apoi dădu din cap în semn de acceptare a ofertei de pace şi se aşeză la masă.

— Ne-a contactat cineva?

— Din tabără? Nu. Au vorbit cu cineva pe nume Ericilla noaptea trecută şi i-au spus ora de sosire estimată. A părut interesată, deşi a râs la ideea că vreunul dintre colegii ei ar putea fi un iubit abandonat. „Dacă i-aţi cunoaşte pe colegii mei de echipă, v-aţi da seama că vă pierdeţi timpul. Numai romantici nu sunt.”

— Suntem în continuare conectaţi la releu, spuse Aaron sorbind un alt ceai de plante. Nimeni nu se declară, încă.

— Ce facem dacă nu e acolo?

Aaron rezistă impulsului de-a o măsura din nou cu privirea. Când ieşise din baie, se schimbase într-o pereche de pantaloni negri şi un pulover verde-deschis cu decolteul în V. Părul spălat era elastic. Nicio urmă de cosmetice pe faţa ei, dar tenul îi strălucea. În mod clar era gata pentru şansa ei de a reaprinde o parte din vechea pasiune dacă *el* se afla acolo. De când plecaseră din Kajaani îşi ţinuse gaia-particulele închise ermetic, dar câteva scăpări ocazionale îl lăsaseră pe Aaron să simtă cum anticiparea îi fermenta în minte.

— Nu sunt sigur, recunoscu el. Timpul nu lucrează în favoarea noastră.

— Şi dacă este acolo? Ce se întâmplă dacă nu vrea să fie târât înapoi la Ellezelin?

Preţ de o clipă ceva se stârni în mintea lui Aaron. Certitudinea. Ştia ce se va întâmpla după aceea. Informaţiile erau acolo, aşteptându-l. Pregătite pentru momentul respectiv.

— Îi voi spune doar ce trebuie să-i spun. După aceea, totul depinde de el.

Corrie-Lyn îi aruncă o privire uşor neîncrezătoare înainte de a muşca din primul sendviş cu şuncă.

Tabără, decise Aaron, era o descriere destul de exagerată pentru locul unde se stabilise echipa care lucra în provincia Olhava. Câteva crawlerele de sol erau parcate unul lângă celălalt sub acoperirea unor pante accidentate. Adăposturile de malmetal erau extinse în partea din spate pentru a oferi echipei un spaţiu de cazare mai mare. Dar asta era tot.

Aaron parcă la câţiva metri distanţă şi amândoi îşi traseră costumele voluminoase de suprafaţă. Imediat ce îşi sigilă casca sferică, Aaron intră în sasul mic şi aşteptă ca uşa spre exterior să alunece într-o parte. Fu imediat izbit de vânt. Fragmente de gheaţă se învârteau în jurul lui. Merse cu grijă de-a lungul rampei, ţinându-se strâns de balustradă. Vântul era sălbatic, dar putea să stea în picioare. În costum erau înglobate sisteme de întărire pentru momentele în care furtunile loveau cu adevărat. Scopul său principal era să-l protejeze de radiaţii.

Deşi nu era nevoie de prea mult efort fizic, ar fi dorit să-şi fi parcat crawlerul mai aproape de cele ale echipei. Îi luă aproape trei minute pentru a acoperi mica distanţă şi a intra într-un sas de decontaminare din laterala unuia dintre adăposturi. Corrie-Lyn mormăia şi blestema în spatele lui.

Ericilla îi aştepta în încăperea de dimensiunile unui dulap. O femeie scundă, cu o coamă creaţă de păr şaten înspicat cu alb. Îi zâmbi lui Corrie-Lyn care se strecura afară din costumul de suprafaţă, lingându-şi buzele încântată.

— Niciun bărbat nu merită un asemenea efort, declară ea.

— El merită, o asigură Corrie-Lyn.

Aaron îşi extinsese deja câmpul de scanare, sondând toată tabăra. Detectase patru persoane, inclusiv pe Ericilla. Niciuna dintre ele nu era Înaltă.

Ericilla le făcu semn.

— Veniţi să-i cunoaşteţi pe băieţi.

Vilitar şi Cytus îi aşteptau în picioare, în mijlocul salonului aglomerat al adăpostului ca o armată formată din două

persoane la inspecţie. Nerina, soţia lui Vilitar, îi aruncă lui Corrie-Lyn o privire obosită.

— Oh, la naiba! spuse Corrie-Lyn dezamăgită.

Nerina îl împunse pe Vilitar în piept.

— Ei bine, asta te exclude pe tine.

Cei doi bărbaţi se relaxară şi zâmbiră timid. Aaron simţi cum tensiunea dispare. Dintr-odată, toată lumea era zâmbitoare şi fericită să-i vadă.

— Credeam că sunt cinci în echipa ta, spuse Aaron.

— Earl este la dig, îi explică Ericilla. Sensoboţii au detectat un semnal promiţător noaptea trecută. Ne-a spus că asta este mult mai important decât, ştiţi…

Lăsase fraza în suspensie, ceea ce le arătase că era de acord cu Earl.

— Aş vrea să-l văd, te rog, spuse Corrie-Lyn.

— De ce nu? replică Ericilla. Dacă tot ai ajuns până aici.

A mai urmat o excursie afară. Intrarea în şantierul de săpături era de cealaltă parte a adăposturilor. Un cub de metal simplu găzduia un mic generator de fuziune şi mai multe celule de alimentare. Un câmp de forţă unghiulară îl proteja de elementele ucigătoare ale lui Hanko. Un sas de decontaminare ţinea aerul radioactiv la distanţă astfel încât utilajele şi echipa puteau lucra fără a se contamina şi degrada. Câteva unităţi mari de filtrare umpleau restul cubului de intrare, menţinând atmosfera curată. Temperatura din interior era totuşi suficient de scăzută pentru a menţine permafrostul îngheţat. Aaron şi Corrie-Lyn şi-au păstrat căştile şi în interior.

Boţii de excavare săpaseră un pasaj în jos, la patruzeci şi cinci de grade, tăind trepte brute în terenul stâncos. Furtunuri de aer groase erau înşirate de-a lungul acoperişului, grupate în jurul unui tub de extracţie de jumătate de metru care zumzăia în timp ce scuipa boabe de noroi îngheţat ce urmau să fie aruncate la jumătate de kilometru distanţă. Benzi polyphoto suspendate pe cabluri aruncau o strălucire uşor verzuie. Aaron păşea cu atenţie, în timp ce coborau. Terenul solid din jurul lui bloca orice scanare detaliată.

Partea de jos a scărilor era la aproximativ şapte metri sub nivelul solului. Ericilla îi explicase că le tăiaseră prin albia unui

lac care se umpluse cu sedimente în timpul musonilor de după atac. Câteva persoane din zona înconjurătoare nu mai reuşiseră să ajungă pe Anagaska.

Pasajul se deschise într-o cameră de zece metri lăţime şi trei în înălţime, susţinută de câmpuri de forţă. Câţiva boţi de prelungire a braţelor erau abandonaţi pe podea, cu cablurile de alimentare şerpuind în jurul lor. Două proiectoare de holograme umpleau camera cu o lumină strălucitoare monocromă. Cristale de gheaţă sclipeau în sedimentele ţinute în spatele câmpului de forţă.

La capătul îndepărtat era o deschidere. Funcţia de scanare îi arătă lui Aaron o altă cavernă, cu activitate electronică intensă în interior. Cineva era acolo. Cineva care îşi putea proteja corpul de scanare.

— Sfinte Ozzie! murmură Aaron.

Corrie-Lyn îl privi curioasă şi se îndreptă spre a doua cameră. Era mai mare decât prima. O treime din suprafaţa pereţilor era acoperită cu boţi de excavare. Arătau ca o masă de viermi uriaşi scormonindu-şi încet drumul înainte în sedimentele reci. O dantelă uriaşă de ţevi mici ce ieşeau din cozile lor ducea la capătul tubului de extracţie. Discuri-senzori din argint pluteau prin aer, legănându-se, pentru a colecta datele. În mijlocul suitei de activităţi cibernetice, se afla o siluetă singuratică îmbrăcată într-un costum de suprafaţă verde-închis. Corrie-Lyn făcu câţiva paşi şovăitori înainte. Omul se întoarse, ridicându-şi casca sferică. Faţa lui avea mai degrabă o tentă latino decât paloarea nord-europeană a lui Inigo, iar părul lui blond acum era şaten-închis. Dar, în afară de asta, trăsăturile nu se modificaseră prea mult. Aaron îşi spuse că era o deghizare aproape inexistentă, ca şi când purta machiaj şi o perucă proastă.

— Inigo! şopti Corrie-Lyn.

— Dintre toate proiectele de restaurare de pe toate lumile moarte din galaxie, trebuia să nimereşti pe al meu.

Corrie-Lyn căzu în genunchi, plângând în hohote neputincioasă.

— Hei, fetiţă, îi spuse Inigo cu simpatie.

Îngenunche lângă ea şi îi desfăcu legăturile exterioare de la cască.

— Unde-ai fost, ticălosule! ţipă ea lovindu-l cu pumnii în piept. De ce m-ai părăsit? De ce ne-ai părăsit?

El îi şterse lacrimile de pe obraji, apoi se aplecă şi o sărută. Corrie-Lyn aproape se împotrivi, apoi brusc îşi aruncă braţele în jurul lui, sărutându-l furios. Ţesătura costumelor scotea zgomote ca de zgârieturi în timp ce se frecau unul de altul.

Aaron aşteptă diplomatic un minut, apoi îşi desfăcu şi el casca. Aerul rece era muşcător şi avea un miros ciudat de mentă râncedă. Răsuflarea i se transformă în fuioare gri.

— Eşti un om greu de găsit.

Inigo şi Corrie-Lyn se depărtară.

— Nu-l asculta, spuse Corrie-Lyn repede. Orice ţi-ar cere, refuză. E nebun. A ucis sute de oameni ca să te găsească.

— O uşoară exagerare, replică Aaron. Nu mai mult de douăzeci, cu siguranţă.

Ochii gri-oţel ai lui Inigo se îngustară.

— Simt ce eşti. Pe cine reprezinţi?

— Ah. Aaron îi zâmbi slab. Nu sunt sigur. *Dar suntem pe cale de a afla.* Simţea informaţia agitându-i-se din nou în minte. Era pe cale de a afla ce trebuia să facă în continuare.

— Nu mă voi întoarce, spuse Inigo simplu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă rugătoare Corrie-Lyn.

U-amprenta lui Aaron îi raporta un apel venit de la directorul Ansan Purillar, transferat de-a lungul sutelor de kilometri pustii dinspre Kajaani de balize mici şi robuste pentru a intra în tabără unde, în cele din urmă, se prelinse în jos, în săpătură, printr-un singur fir de cablu de fibră optică.

— Da, directore? spuse Aaron.

Inigo şi Corrie-Lyn se priviră nedumeriţi, uitându-se apoi la Aaron.

— Aveţi cumva colegi care vă urmăresc? întrebă Ansan Purillar.

— Nu.

— Ei bine, o navă vine prin atmosfera de deasupra noastră şi nu răspunde la niciunul dintre semnalele noastre.

Aaron simţi că-i îngheaţă sângele. Rutinele sale de luptă se activară instinctiv, în timp ce se proteja cu cel mai puternic câmp de forţă pe care biononicele sale îl puteau produce.

— Ieşiţi afară.
— Ce?
— Ieşiţi din bază. Toată lumea afară. Acum!
— Cred că ar fi mai bine să-mi explici exact ce se întâmplă.
— La dracu'!
U-amprenta folosi linkul fragil al bazei pentru a stabili un canal mic către unitatea de comandă a lui *Artful Dodger.*
— Spune-le, ţipă la Corrie-Lyn.
Ea tresări.
— Directore, vă rugăm să părăsiţi baza. Nu am fost sinceri cu voi. Se întoarse spre Inigo. Te rog? şuieră ea.
El oftă reticent.
— Ansan, sunt Earl. Fă ce spune Aaron. Intraţi cât mai mulţi în navă. Toţi ceilalţi vor trebui să folosească imediat crawlerele de la sol.
— Dar…
Unitatea de comandă a lui *Artful Dodger* scana cerul de deasupra lui Kajaani.
Acţiunea îi era îngreunată considerabil de câmpul de forţă protector de deasupra bazei. Dar îi arăta lui Aaron o masă mică la treizeci kilometri altitudine, care luase poziţie deasupra păturii groase de nori.
— Vino şi ia-ne, îi spuse el unităţii de comandă. Rapid!
Exovederea îi arăta nava în curs de pornire. Sistemele de zbor intraseră online în mai puţin de o secundă, iar câmpul său de forţă se întărise. Direct deasupra capului, o enorm de puternică rază laser gamma lovi câmpul de forţă al bazei. O corona cărămizie izbucni în jurul punctului de impact, iar fasciculul tăie clădirea generatorului.
Căderea completă a câmpului de forţă era o situaţie de urgenţă ce fusese încorporată în proiectul bazei. Câmpuri de forţă secundare erupseseră deasupra mai multor vile şi a blocurilor cu laboratoare, aproape la timp pentru a le proteja de creşterea enormă a presiunii. Câteva foi de cristale de gheaţă se izbiseră puternic de ziduri, făcând apoi găuri în iarbă. Cei din personalul prins afară ţipară şi se aruncară la pământ, afectaţi de impact. Totul se termină în câteva secunde, aerul era din nou nemişcat. Când îşi ridicară privirile, putură vedea cum parcul

fusese ras de iarbă şi arbuşti de vântul sălbatic. Nava lor fusese tăiată în două de raza laser gamma, secţiunile inegale zăcând deformate pe platforma lovită de rafalele reci ale furtunii.

Pe lângă aceasta, *Artful Dodger* se ridicase în vârtejul de distrugere radioactivă care cădea în cascadă peste întreaga bază exact în momentul în care câmpul de forţă principal dispăruse. Senzorii arătau un punct de lumină albă orbitoare şi mistuitoare tăindu-şi drum în jos, accelerând la cincizeci de *ge.* Unitatea de comandă ripostă cu lasere cu neutroni şi pulsuri de distorsiune cuantică. Nu se întâmplă nimic. Unitatea de comandă începu să schimbe cursul. Nu era suficient de rapidă. Punctul de lumină lovi mijlocul navei *Artful Dodger,* neoprit de câmpul de forţă. Forţele mareice enorme rupseră structura navei, distrugându-i integritatea. Până şi structurile consolidate cu câmpuri de conexiune fură dislocate. Componentele obişnuite erau mutilate, devenind de nerecunoscut. Corpul navei a cedă sub efectul imploziei, ajungând la o treime din mărimea iniţială. Apoi m-reductorul Hawking se izbi şi ieşi prin cealaltă parte a navei, îndreptându-se cu viteză spre pământ. Scânteia intensă de lumină dispăru. Solul din jur se zgudui ca şi cum Kajaani fusese lovit de un cutremur masiv, anihilând clădirile şi structurile rămase. Toate câmpurile secundare de forţă cedară, lăsând vilele şi blocurile de laboratoare să se prăbuşească, expuse la atmosfera malignă a planetei.

Resturile lui *Artful Dodger* desprinse din uragan se prăbuşiră peste ruinele bazei.

Contactul lui Aaron cu nava se întrerupse imediat ce m-reductorul Hawking izbi coca, moment în care fiecare microcircuit şi kub fură distorsionate fizic şi rupte.

Câţiva senzori de pe Kajaani prinseră ultimele momente ale stelei care săgeta cerul gol agitat. Viteza ei era de atât de mare, încât ochiul omului o putea percepe doar ca pe o singură linie de lumină, ca pe un fulger perfect drept. Înregistrările arătau că radiaţiile atinseseră rapid un vârf, după care ieşiseră din scală.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Corrie-Lyn.

Aaron era prea uluit ca să răspundă imediat.

U-amprenta îi confirma că raza releului se oprea acum la doi kilometri de perimetrul bazei.

— Au tras asupra bazei, spuse liniştit Inigo. Madona, erau complet neînarmaţi! Se uită la Aaron. A fost una dintre Facţiuni?

— Posibil. Ar fi putut fi chiar şi Clericul Conservator, ca să-şi asigure mandatul.

— Există un loc în adâncurile lui Honious pentru cei ca tine. Sper să ajungi acolo cât mai repede.

— Unde? întrebă Aaron.

Inigo şi Corrie-Lyn pufniră amândoi cu dezgust.

— Am face bine să ne întoarcem la adăpost, spuse Inigo. Mă aştept ca toţi să vrea să ajungă la Kajaani imediat. Suntem una dintre cele mai apropiate tabere.

***

Imediat ce trecură de camera înghesuită a costumelor, Ericilla întinse un deget acuzator către Aaron.

— Tu eşti de vină, strigă ea furioasă. Tu eşti responsabil. Le-ai spus să iasă. Ştiai cine erau. Tu i-ai adus aici!

— Nu i-am adus *aici.* Ne-ar fi ajuns oricum din urmă la un moment dat. Din… nefericire s-a întâmplat aici.

— Din a dracului nefericire? scuipă Vilitar. Erau aproape două sute de oameni acolo. Nu ştim câţi sunt încă în viaţă, dar, chiar dacă unii dintre ei au supravieţuit atacului, vor fi ucişi de radiaţii. Prietenii mei. Sacrificaţi.

— Vor fi re-vieţuiţi, spuse Aaron impasibil.

— Ticălosule! Cytus păşi în faţă cu pumnul ridicat.

— Destul, spuse Inigo. Asta nu ajută la nimic.

Cytus se opri pentru o clipă, apoi se întoarse, cu faţa schimonosită de dezgust şi mânie.

— Şi tu ştiai, Earl, spuse Nerina. Şi tu l-ai avertizat pe Ansan. Ce dracu’ se întâmplă? Îi cunoşti pe oamenii ăştia?

— Eu sunt cel pe care îl caută. Nu ştiam nimic despre atac.

Membrii echipei se uitau unul la altul, într-o uimire mută.

— Mergem la Kajaani, spuse Ericilla. Putem ajuta la recuperarea corpurilor înainte ca vânturile să le împingă prea departe.

— Cât timp mai este până când organizaţia voastră va trimite o altă navă? întrebă Aaron.

— De parcă ţi-ar păsa!

— Cât de mult? Te rog!

— Prea mult, spuse Nerina. Hanko nu face parte din unisferă. Nu putem cere ajutor. Legătura noastră cu Confederaţia era linkul pentru hiperspaţiu din navă, care era conectat la sediul nostru de pe Anagaska. Fără el suntem complet izolaţi. Anagaska va presupune că a intervenit un fel de defecţiune a echipamentelor, apoi, dacă vor vedea că nu se remediază într-o săptămână, vor investiga, probabil. Dacă îmi amintesc bine, suntem programaţi oricum pentru un zbor de acum în două săptămâni. Vor aştepta, probabil, până atunci. Considerente bugetare, se răsti ea cu dispreţ.

— Timp în care radiaţiile îi vor fi ucis pe toţi cei expuşi atmosferei, spuse Vilitar.

Nu avem suficiente facilităţi medicale pentru a-i ajuta pe toţi. Felicitări! Se uită provocator la Aaron.

— Trebuie să ne mişcăm, spuse Ericilla. Sistemele medicale de pe crawlerele de sol îi pot ajuta pe doi dintre ei, poate pe mai mulţi.

Îl împinse pe Aaron, trecând fără să se uite la el. Cytus reuşi să lovească uşor cotul lui Aaron când intră în camera costumelor.

— Vii, Earl? întrebă Nerina.

— Da.

— Ai făcut deja destul, spuse Vilitar. Oricine naiba eşti cu adevărat. Am crezut că…

Mârâi incoerent şi se grăbi în camera costumelor.

— Venim cu voi, zise Corrie-Lyn. Putem să vă ajutăm.

— Gheţarul asiatic este la o jumătate de zi de aici, anunţă Nerina.

— Capătul îndepărtat are stânci înalte de kilometri. De ce nu ne *ajutaţi* îndepărtându-le?

Intră apoi în camera costumelor şi închise uşa.

— Şi au fost trei, spuse Aaron.

— Mai bine am merge şi noi, zise Inigo. Se întoarse spre Aaron. Eşti conştient că vor închide, probabil, proiectul de restaurare din cauza asta.

— Crezi că galaxia următoare va iniţia un proiect de restaurare pentru toate speciile pe care faza de devorare a Golului le va extermina?

Pentru o clipă, Aaron crezu că Inigo îşi va activa biononicele pentru atac.

— Nu ştii nimic, şopti rătăcitul Mesia.

— Sper ceva, totuşi.

— Ce?

— Că ai o navă stelară pusă deoparte. De preferinţă în apropiere.

— Nu am.

— Serios? Mi se pare foarte curios. Te-ai ostenit atât să rămâi ascuns. Cu toate acestea, nu ai nicio cale de scăpare în cazul în care cineva vine şi te descoperă.

— Evident că nu, altfel nu aş fi rămas aici să te aştept pe tine.

— Nu ai fi aşteptat aici dacă eram doar eu, spuse Aaron. Făcu un gest către Corrie-Lyn. Dar ea? Cu ea e altceva. Şaptezeci de ani înseamnă mult timp când eşti singur. Ea te-a iubit în tot timpul ăsta. Dar tu?

Corrie-Lyn se apropie de Inigo.

— Dar tu? întrebă ea cu voce liniştită.

Un zâmbet trist licări pe buzele lui.

— Mă bucur că ai fost tu. Este de-ajuns?

— Da, îşi odihni capul pe umărul lui.

— Nicio navă, îi spuse Inigo lui Aaron. Şi singurul mod de a merge undeva cu tine ar fi sub formă de cărbune adunat într-o pungă.

— Păcat, pentru că ştiu ce armă au folosit pentru a distruge nava mea şi baza.

— Şi asta ar trebui să mă impresioneze? Mă aştept să cunoşti foarte multe despre arme şi violenţă. Oamenii ca tine ştiu întotdeauna.

— A fost un m-reductor Hawking, spuse Aaron. Ştii ce e asta? Nu? O armă nouă şi foarte periculoasă. Chiar şi ANA devine nervoasă în apropierea ei. Practic, este o gaură neagră foarte mică, dar iniţiată cu un orizont al evenimentului supradimensionat pentru a facilita absorbţia. Începe ca un nucleu mic de neutroniu de mărimea unui nucleu atomic.

Corrie-Lyn prinse semnificaţia vorbelor sale.

— Începe?

— Da. Câmpul ei de gravitaţie este suficient de puternic pentru a atrage orice atomi cu care vine în contact. Aceştia sunt comprimaţi în neutroniu şi fuzionează cu nucleul său. Cu fiecare atom, acesta devine un pic mai mare. Nu cu mult, nu de la început. Dar, cu cât e mai mare suprafaţa, cu atât absoarbe mai multă materie. Şi după ce a trecut prin *Artful Dodger* a lovit planeta. Chiar acum se scufundă prin manta, devorând fiecare atom pe care îl întâlneşte. Se va opri în centrul planetei. Apoi va rămâne acolo si va crește.

— Cât de mare se va face? întrebă ea cu nerăbdare.

Aaron îi aruncă o privire lui Inigo.

— Teoretic, găurile negre nu au nicio limită de dimensiune. Asta obişnuiam să credem că este Golul.

— Dar… Hanko?

— Va dura aproximativ două săptămâni ca să devoreze întreaga masă a unei lumi H-congruente. Numai că vom fi morţi cu mult înainte de asta. Hanko va începe să se dezintegreze pe măsură ce este consumată din interior. Continentele se vor prăbuşi în trei sau patru zile. Deci încă o dată, cu toată sinceritatea, ai o navă ascunsă în apropiere?

***

Araminta săruta trei el, în timp ce stăteau la o masă sub un pavilion de yisanthal înflorit din grădina lui.

— Mi-a fost dor de asta, îi spuse ea orientalului solid.

Domnul Bovey zâmbi la unison şi îşi ridică ochelarii.

— Noroc!

— Noroc!

Ea sorbi din vinul alb.

— Deci? întrebă cel cu care luase prima dată cina.

Araminta îşi făcu curaj.

— Dacă oferta este în continuare valabilă, accept cu plăcere.

Auzi strigăte de bucurie venind până şi din casa mare, peste tărăboiul făcut de cei trei de sub pavilion.

— Ai făcut nişte bătrâni foarte fericiţi.

— Şi pe noi, ăştia tineri.

Araminta râse.

— Şi nu am absolut nicio idee cum o să fac asta. Primele trei apartamente vor fi gata într-o săptămână. Am acceptat un depozit pentru al patrulea.

— Felicitări!

— Dar până nu le termin şi nu le vând, nu voi obţine niciun profit. Am nevoie de bani ca să-mi cumpăr corpuri.

— Nu e chiar atât de scump cum s-ar putea crede. O prietenă de-a mea conduce o clinică specializată în asta. Oferă întotdeauna o reducere celor care se extind pentru prima oară.

— Bine.

Îşi mai luă o băutură ca să se calmeze. Era extrem de important, un fel de acceptare simultană a două propuneri.

Tânărul celt îi strânse braţul.

— Eşti bine? întrebă el, plin de simpatie.

— Cred că da.

Ştia că zâmbeşte ca o idioată. *Dar simt că e bine.*

Doi el s-au grăbit afară din casă. Unul dintre ei, care părea să aibă şaptesprezece ani, îngenunche lângă ea. Subţire şi cu o constituţie atletică, observă ea, cu o chică sălbatică de păr blond. Acesta scoase o cutie mică pe care o deschise, arătându-i un inel de logodnă antic cu diamant.

— L-am cumpărat pentru orice eventualitate, îi spuse el.

Araminta îl puse pe deget, apoi îşi şterse lacrimile.

— Oh, vino încoace, exclamă tânărul.

Îi înconjură umerii cu braţele, îmbrăţişând-o strâns, iar ea râse printre lacrimi.

— Nu te-am mai văzut înainte.

— Sunt propriul meu zbir.

Ea îi puse palmele pe obraji şi-l sărută.

— Aş vrea să fii unul dintre cei din seara asta.

— Spre imensa mea plăcere.

— Cred că ai spus că mai am încă mulţi de tine de cunoscut.

— Oh, crede-mă, îi vei cunoaşte pe toţi mine înainte de ziua nunţii noastre.

— Şi nu mă deranjează, şi nu mă voi plânge de alte femei până nu am destule corpuri pentru a face faţă. Dar… Nu vreau să le întâlnesc.

— Voi încerca să păstrez asta la un nivel minim, promit.

— Mulţumesc, şopti ea cu recunoştinţă.

— Şi-acum ce fel de corpuri ai de gând să alegi?

— Doamne, nu m-am gândit la asta, recunoscu ea. Ţie ce ţi-ar plăcea?

— Una trebuie să fie înaltă, blondă, tipul de amazoană. Astea sunt întotdeauna populare.

— Oh, şi una foarte neagră. Hai să acoperim toate vechile etnii pe care le am eu sau aproape.

— Şi una dintre voi trebuie să aibă sânii uriaşi.

— Nu numai una!

Ea îl plesni, prefăcându-se şocată.

— Eşti îngrozitor! Nici nu mă gândesc să fac aşa ceva.

— Nu asta spui de obicei în pat.

Araminta râse. Chiar îi lipsise asta. *Am luat decizia corectă.*

***

Araminta stătea întinsă pe patul mare, ascultându-i pe cei trei el dormind. Doi pe pat cu ea şi unul pe canapea, ghemuit într-o pătură, toţi respirând încet, nu chiar la unison. În seara asta refuzase orice formă de aerosoli, vrând să încerce programul lui Likan, să se asigure că funcţiona şi cu alte persoane şi că nu încărcase vreo cheie de expirare ascunsă. Funcţionase.

Şi încă cum.

Domnul Bovey fusese surprins, apoi apreciase cât de receptiv devenise corpul ei. Aşa cum se aşteptase, o noapte în pat cu ei fusese mult mai bună decât cea cu Likan şi haremul lui. *E întotdeauna plăcut să ai confirmarea.*

Acum nu putea dormi. Nu pentru că nu era obosită, îşi zâmbi ea, dar nu se putea opri să se gândească la logodnă şi la stilul de viaţă ca multiplu care o aştepta. Era o adevărată revoluţie. Totul urma să se schimbe pentru ea. În aşa măsură încât era mai mult decât un pic neliniştită. Mintea ei se zbătea mereu şi mereu în jurul aceloraşi întrebări. Incapabilă să găsească răspunsuri, pentru că *nu ştia,* de fapt, ce înseamnă să fie multiplă. Singura modalitate de a afla cu adevărat era să devină una.

Întoarse capul să se uite la tânărul el cu părul roşu cuibărit confortabil alături de ea. O va ajuta să facă tranziţia, ştia asta. Domnul Bovey o iubea. Asta era de-ajuns pentru a face faţă

următoarelor câteva luni. Nu stabiliseră o dată. Îi spusese că ar dori ca măcar *două de ea* să înregistreze căsătoria cu el. Ceea ce era destul de corect. Chiar *avea* nevoie să termine apartamentele. Ziua de azi făcuse asta şi mai urgent.

Araminta se ghemui înapoi pe salteaua moale şi închise ochii. Folosi programul pentru a-şi potoli gândurile învolburate, golindu-şi mintea. Corpul începea să i se liniştească, regăsindu-şi şi încetinindu-şi ritmurile naturale, calmându-se. În loc să-i aducă somnul, golul deschis în interior o făcu conştientă de imaginile care pândeau chiar în apropiere, în subconştient. Nu doar una, ci o serie întreagă, toate cu gusturi şi senzaţii foarte diferite. Veneau răsucindu-se din depărtarea infinită, o conexiune care în cele din urmă îi aparţinea. Instinctiv, ştia cum să se concentreze pe oricare voia. Unele erau visele domnului Bovey, era suficient de familiarizată cu el pentru a-i recunoaşte aroma mentală. Oftă cu drag în timp ce-i experimenta prezenţa. O parte din mintea lui era atât de frământată, bietul om. În acelaşi timp îi simţea fericirea. Propriul chip aluneca ba înăuntru, ba afară din gândurile lui. Una dintre conexiuni era complet străină, dar confortabil de caldă, în felul în care un părinte este cu un copil. Buzele i se ridicară într-un zâmbet senin. *Silfen Motherholme.* Deci Cressida spusese adevărul. Caz în care oh-aşa-de-numerosul cor de umbre multicolore trebuia să fie gaia-câmpul.

Araminta o îmbrăţişă pe cea tăcută. Legătura cea mai firavă dintre toate. Şi se pomeni alunecând prin spaţiu departe de orice stea. Nebuloasele Golului licăreau luxuriant şi glorios în spatele ei în timp ce se înălţa spre întunericul din spaţiul îndepărtat.

— Salut! spuse ea.

Şi Lordul Cerului răspunse.

***

Justine se aştepta să se simtă grozav de entuziasmată când nava ei, *Silverbird,* cobora spre Staţia Centurion. Cinci sute de ore singură într-o cabină mică, fără nicio legătură cu unisfera, o stresaseră îngrozitor. Mental, ştia că este un nonsens, o bizarerie a slăbiciunii biochimice şi neurologice a corpului ei primitiv. Şi totuşi era adevărat.

Iată că ajunsese, în sfârşit, aici, la destinaţie, şi singurul lucru la care se putea gândi era călătoria identică şi plictisitoare înapoi. *Trebuie să fi fost nebună să fac asta.*

Silverbird ateriza pe câmpul de lavă care funcţiona ca port spaţial pentru secţiunea umană a staţiei Centurion. Alte cinci nave se aflau acolo, toate mai mari decât a ei. Unitatea de comandă îi raportă câteva scanări discrete cu senzori care îi iscodeau nava. Înaltul turn Ethox era principalul vinovat, folosind detectoare de semnătură cuantică destul de agresive. Scanările mai subtile veneau de la domurile mohorâte ale Forleenilor. Fu chiar şi o izbucnire rapidă de activităţi de investigare din partea clădirilor observatorului din secţiunea umană. Zâmbi amuzată de asta. Costumul spaţial subţire i se strânse pe corp, expulzând apoi toate buzunarele de aer pentru a forma un înveliş exterior de protecţie. Îşi fixă apoi casca.

Urmă o plimbare scurtă pe lava nisipoasă către sasul principal. Justine avea nevoie de ea pentru sentimentul de spaţiu şi de normalitate pe care i-l conferea. Nu putea să creadă cât de mult o liniştea vederea unui orizont planetar, chiar şi unul atât de mohorât ca acesta. Când se opri să se uite în sus, furtuni furioase de ioni radiau pe cer pe distanţe de ani-lumină, în toate direcţiile. Imitaţii palide ale nebuloaselor din interiorul Golului.

Directorul Lehr Trachtenberg o aştepta în sala de primire, dincolo de sas. O namilă care-i aducea aminte de Ramon, unul dintre foştii ei soţi. Stând acolo în faţa lui, strângându-i mâna în semn de salut şi lăsându-şi capul pe spate doar ca să-i vadă faţa, îşi aminti iar cât de neglijabil din punct de vedere fizic era corpul ei. Şi, desigur, conexiunea aceea cu Ramon făcu un salt în mintea ei la posibilitatea de a face sex.

— Este o imensă onoare, spuse Lehr Trachtenberg. ANA nu a mai trimis niciodată un reprezentant aici.

— Având în vedere circumstanţele politice din Confederaţie, s-a considerat oportun ca datele cu privire la Gol să fie examinate în mod direct.

Directorul îşi linse uşor buzele.

— Distanţa nu afectează cu nimic datele, Justine. Trimitem absolut toate constatările direct către divizia de explorare a Marinei şi către Raieli.

— Cu toate acestea, aş dori să am posibilitatea de a examina operaţiunea.

— Nu aveam de gând să-ţi refuz nimic. Mai ales nu după călătoria pe care tocmai ai făcut-o. Din câte ştiu, nimeni nu a mai călătorit atât de departe de unul singur. Cum ai suportat izolarea?

Justine bănuia că el suspectează *Silverbird* de a fi o navă cu ultrapropulsor, dar alese să treacă peste durata reală a călătoriei.

— Cu destulă dificultate şi o mulţime de drame senzoriale.

— Îmi imaginez. Făcu un gest spre cabina cu cinci locuri care aştepta la capătul sălii de primire. Ţi-am alocat un apartament în blocul de cazare Mexico.

— Mulţumesc.

— Vom avea, de asemenea, o petrecere de bun venit pentru tine, peste trei ore. Toată lumea vrea să te cunoască.

— Îmi închipui, spuse ea. Bine, voi fi acolo. Nu-mi strică puţină companie după excursia asta.

Urcară împreună în cabina micuţă care ţâşni imediat în tunelul de transport.

— Ar trebui să te avertizez că aproape o treime din personalul nostru de observare sunt adepţi ai Visului Viu, spuse directorul.

— Am revizuit toate dosarele de personal înainte de a veni.

— De vreme ce ştii…

— Este o problemă?

— Să sperăm că nu. Dar, aşa cum ai sugerat, situaţia este volatilă în acest moment.

— Nu-ţi face griji, pot fi diplomată atunci când trebuie.

Apartamentul ei era la fel cu cele din orice hotel de lux în care stătuse. Singurul lucru care lipsea era personalul uman, dar numărul de boţi moderni compensa asta cu prisosinţă. În mod clar, Marina nu precupeţise niciun efort pentru a face staţia cât mai confortabilă pentru oamenii de ştiinţă. Camera principală avea o fereastră lungă care dădea spre zonele extratereștrilor de pe staţie. Justine le privi un timp, apoi opaciza geamul. U-amprenta i se conectă la reţeaua camerei.

— Niciun vizitator şi niciun apel, îi comunică ea.

Justine se aşeză din nou pe pat şi îşi deschise mintea la gaia-câmpul local. Camera întunecată se umplu de fantome. Culorile sclipeau pe fundalul umbrelor adânci. Vocile şopteau. Erau şi râsete. Se simţea atrasă de diverse stări emoţionale care promiteau să o cufunde în senzaţii ispititor de sentimentale.

Rezistă ispitei şi îşi concentră atenţia asupra nucleului fanteziei, a cuibului de confluenţă în sine. Un modul neuronal cvasibiologic care depozita şi emitea simultan orice gând eliberat în câmpul său. Avea amintiri ca un creier uman, dar cu o capacitate mult, mult mai mare. Justine îşi formă propriile imagini, oferindu-le cuibului. Acesta îi răspunse prin asociere. Conţinea, fireşte, toate visele lui Inigo. Visul Viu avusese grijă de asta. Ignoră spectacolul însufleţit al vieţii Mergătorului-Pe-Apă, lăsând deoparte acele amintiri în timp ce îşi rafina propria fantezie pentru o rememorare diferită a vieţii din interiorul Golului. Cuibul era plin de enigme, poezia mentală fiind lăsată deoparte de observatorii uimiţi de inima teribil de întunecată a galaxiei. Existau compoziţii despre modul în care o viaţă ar putea fi trăită de către oricine ar avea norocul să treacă în interior – împlinirea dorinţelor, uşor de distins de lucrul real. Rugăciunile-promisiuni pe care adepţii Visului Viu le făceau în fiecare noapte ţintei lor mistice. Toate erau imprimate în cuib. Dar nimic altceva. Nicio altă privire asupra unei alte vieţi trăite pe Querencia. Niciun mare gând binevoitor provenit de la un Lord al Cerului.

***

Domul-grădină din mijlocul secţiunii umane era plin de copaci bătrâni de peste două sute cincizeci de ani. Stejari cu trunchiuri imense îşi răspândeau crengile groase încreţite, formând copertine luxuriante peste mesele unde se adunase personalul staţiei. Sus, pe platforma unei rustice case-în-copac, o trupă de amatori entuziaşti cânta melodii din epoci diferite, unele vechi de peste câteva secole, dornici să primească noi cereri. Era seară în interior, amurgul lăsând lumina violetă stridentă a Zidului de stele să domine cerul.

Justine admiră pata largă de sclipiri ce-ţi lua ochii cu un soi de prudenţă rezervată de obicei pentru animale periculoase. Sosirea ei în domul-grădină suscitase un adevărat val de interes.

Îi plăcea să creadă că era, cel puţin parţial, datorat micuţei rochii negre de cocteil pe care o alesese. Cu siguranţă părea să aibă efectul dorit asupra directorului Trachtenberg, care începuse să flirteze în timp ce se agita în jurul ei, oferindu-i diverse băuturi şi gustări.

Toţi cei cărora le fusese prezentată erau dornici să ştie exact de ce ANA era interesată de ei în acest moment. Ea repetă textul oficial de zeci de ori, spunând că se afla doar în vizită pentru a verifica starea curentă a proiectului de observare.

— Neschimbată, se plânse Graffal Ehasz, şeful departamentului de observare. Nu aflăm nimic zilele astea în afară de tiparul furtunilor de ioni din Golful de pe cealaltă parte a stelelor din Zid. Asta nu ne spune nimic despre natura fiarei. Ar trebui să încercăm să trimitem sonde în interior.

— Credeam că nimic nu poate trece de barieră, spuse ea.

— Acesta este motivul pentru care avem nevoie de un studiu mult mai detaliat. Nu putem face asta cu sonde trimise la o distanţă de cincizeci de ani-lumină.

— Raielilor nu le place să ne apropiem mai mult, zise Trachtenberg.

— Când ajungi acasă, ai putea să întrebi ANA de ce avem nevoie încă de *permisiunea* lor până şi pentru un pârţ aici, comentă Ehasz. E al naibii de jignitor.

— O să ţin minte, spuse Justine.

Petrecerea începuse doar de douăzeci minute vechi. Se întrebă câţi aerosoli inhalase Ehasz deja.

Directorul o luă de braţ şi o conduse politicos în altă parte.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu avem prea multe ocazii să ne relaxăm. Am conceput un program foarte strâns. Instalaţia de aici este costisitoare şi foarte, foarte importantă. Trebuie să obţinem cele mai bune informaţii cu ceea ce avem.

— Înţeleg.

— Ehasz este la al treilea lui stagiu aici. Tinde să fie frustrat de lipsa de progrese. Am mai văzut asta. Prima dată eşti absorbit în întregime de cât de minunat e totul. Apoi, când sentimentul ăsta păleşte, începi să realizezi cât de pasivă este, de fapt, observarea.

— De câte ori ai fost aici?

El îi zâmbi.

— Asta e a şaptea oară. Dar eu sunt mult mai în vârstă şi mai înţelept decât Ehasz.

— Deci doreşti să te alături Pelerinajului?

— Nu chiar. După câte ne-au arătat trei sute de ani de observare directă, în momentul în care atingi bariera, mori. De fapt, mori cu mult timp înainte de a ajunge la barieră. Nu văd cum speră ei să ajungă înăuntru.

— Cineva a făcut-o, odată.

— Da, asta e partea cu adevărat enervantă.

— Şi atunci ce anume…

Justine se opri în momentul în care terenul începu să se clatine, aproape luându-i picioarele de sub ea. Se încordă, ghemuindu-se, la fel ca toţi ceilalţi. Câmpul ei de forţă integral se activă. Reţeaua locală scotea tot felul de alarme. Crengile imense de stejar scârţâiau periculos. Frunzele foşneau ca atinse de o rafală de vânt.

— Ce dracu'! ţipă Trachtenberg.

U-amprenta lui Justine deschise un link către unitatea de comandă a lui *Silverbird.*

— Intră în standby, spuse ea. Fixează-te pe poziţia mea.

Scană domul şi constată că era încă intact. Apoi se uită spre orizont, care părea să fie perfect la nivel. Se aşteptase să vadă cel puţin nişte fisuri larg deschise, scuipând lavă. Terenul se clătină din nou. *Nimic nu s-a mişcat!*

— Ce se întâmplă? întrebă ea. Un fel de cutremur? Dar planeta asta era o coajă moartă, complet inactivă din toate punctele de vedere.

— Nu sunt sigur. Directorul flutură o mână iritat ca s-o facă să tacă.

Trupa cobora din casa din copac cât de repede putea, sărind ultimul metru de trepte de lemn. Îşi abandonaseră instrumentele. Justine se uita la băutura din mâna ei când pământul se mişcă din nou. Vinul se clătina în pahar, şi totuşi ea îl ţinea perfect nemişcat.

— Sfinte Ozzie! exclamă Trachtenberg. E gravitaţie.

— Ce?

— Valuri de gravitaţie… De-a dreptul colosale.

Ehasz se năpusti spre ei, balansându-se în timp ce terenul părea să se încline din nou.

— Accesezi senzorii de rază lungă? ţipă el la Trachtenberg.

— Ce au înregistrat?

— Bariera! Sunt valuri de distorsiuni care se deplasează pe distanţe de ani-lumină de-a lungul ei. Şi blestemata e în creştere. Senzorii din Golf o pot vedea efectiv cum se mută. Îţi dai seama ce înseamnă asta? Extinderea este supraluminică. Pe Ozzie, asta e o fază de devorare!

Solul se cutremură cumplit. Apa din râuleţe ţâşnea, aruncând mici jeturi în jur. Pentru o clipă, Justine simţi chiar cum i se reduce greutatea. Apoi îi reveni, iar teancurile îngrijite de veselă şi pahare de pe mese se prăbuşiră pe iarbă. Clătinându-se, se îndepărtă de stejarul care începuse să trosnească. Numeroasele câmpuri de forţă de urgenţă se activau, consolidând domul. Pe margine, uşile de siguranţă începeau să se deschidă.

— Vreau ca toată lumea să treacă la etapa de evacuare numărul unu, anunţă Trachtenberg. Personalul Marinei, raportaţi direct la navele voastre. Echipa de observare, am nevoie de o imagine exactă a ceea ce se întâmplă acolo. Probabil nu avem prea mult timp, aşa că trebuie să facem cât de mult putem înainte de a fi forţaţi să plecăm.

Tresări în timp ce un alt val de gravitaţie străbătea staţia. De data aceasta forţa ascendentă fu atât de puternică, încât Justine simţi că era pe cale să se ridice.

— Gravitaţia provine din Gol? întrebă ea. Perspectiva era îngrozitoare, erau sute de ani-lumină distanţă.

— Nu, strigă Ehasz. Este ceva local. Se uită în sus, studiind cerul luminiscent complicat de deasupra domului. Acolo!

Justine urmări două luni de azur traversând întinderea scânteietoare a Zidului de stele. Erau pe orbite foarte ciudate. Şi se deplasau imposibil de rapid, de fapt, accelerau.

— Oh, Doamne! suspină.

Maşinării DF mari cât o planetă de-a Raielilor zburau, ocupând poziţii noi.

— Raielii se pregătesc pentru ultima luptă, spuse Ehasz ca amorţit. Dacă pierd, monstrul acela va consuma întreaga galaxie.

Nu se poate, asta nu se întâmplă, gândi Justine. *Visul Viu nu a început Pelerinajul încă.*

— Nu poţi face asta! strigă la vechiul inamic invizibil în timp ce hormonii umani şi sentimentele preluau controlul complet al corpului şi minţii ei. Asta nu e drept. Nu e *drept!*

***

La doar cinci ore după ce noul vis inundase gaia-câmpul, peste cincizeci de mii de adepţi se adunaseră deja în Golden Park, căutând îndrumare din partea Clericului Conservator. Îşi exprimaseră dorinţa prin intermediul gaia-particulelor. Dorinţa unanimă a cincizeci de mii de oameni era o forţă uimitoare.

Ethan era cât se poate de conştient de asta în timp ce Consilierul Phelim îl susţinea pe drumul lung, dureros, afară din biroul primarului unde medicii amenajaseră o cameră de terapie intensivă.

Traversă şchiopătând Sala Liliala în timp ce plafonul afişa valuri de cumulus groşi înşiraţi în formă de coadă de cal şi îmbrăcaţi în fulgere subţiri strălucitoare. Chiar dacă şi-ar fi închis mintea la gaia-câmp, puterea dorinţei arzătoare a mulţimii tot s-ar fi scurs în creierul lui zdrobit.

Phelim continuă să-l sprijine în timp ce traversau sala mai mică, Toral. Plafonul miez-de-noapte arăta nebuloasa Ku cu scânteile ei ce clipeau pe fundalul unduit al norilor nimbus de jad şi de safir.

— Ar fi trebuit să-i chemi la patul tău, spuse Phelim.

— Nu, mormăi Ethan.

Pentru că în situaţia asta nu putea, nu trebuia să arate slăbiciune.

Trecură prin uşile sculptate de la camera Consiliului Superior al Palatului Orchard. Bolta plafonului era susţinută de piloni mari arcuiţi în evantai. Dominând vârful segmentului central, o stea palidă de culoarea cuprului îşi trimitea lumina tremurândă de pe un disc care se rotea crescând încet. Bolizii de foc ai cometelor de mărimea unei luni înconjurau banda exterioară pe orbite mult înclinate. Niciunul dintre astronomii entuziaşti de pe Makkathran nu îi descoperiseră vreodată poziţia în Gol.

Membrii Consiliul Clerical îl aşteptau în hainele lor purpuriu cu negru, în picioare, în tăcere, lângă masa lungă ce se întindea în

mijlocul camerei. Phelim rămase lângă Ethan până când ajunseră la podium, apoi Ethan insistă să meargă singur până la tronul lui gofrat cu aur. Se trânti pe pernele subţiri, cu o grimasă. Durerea din cap aproape îl făcu să ţipe în timp ce se lăsa în jos. Îşi luă un moment ca să-şi revină în timp ce corpul îi tremura. Încă din clipa în care îşi recăpătase cunoştinţa, orice mişcare bruscă era o adevărată agonie.

Consilierii se aşezară, încercând să evite să privească nodulii semiorganici de culoarea ficatului aplicaţi pe craniul lui, numai pe jumătate ascunşi de gluga voluminoasă a robei albe.

— Vă mulţumesc pentru participare, le spuse Ethan.

— Suntem uşuraţi să te vedem recuperat, Cleric Conservator, răspunse formal Rincenso.

Ethan cunoştea dispreţul celorlalţi consilieri faţă de suporterul său, fără să aibă nevoie de gaia-câmp. Îl simţea el însuşi.

— Nu destul de recuperat încă, spuse el şi bătu unul dintre nodulii strălucitori. Dar structura mea neurală ar trebui să fie pe deplin restabilită într-o săptămână. Până atunci, auxiliarele vor fi suficiente.

— Cum de s-a putut întâmpla un astfel de lucru? întrebă Consilierul DeLouis. Gaia-particulele au fost perfect sigure timp de secole.

— Nu au fost gaia-particulele, spuse Phelim. Maeştrii Viselor care au organizat interceptarea cred că spaima celui de-al Doilea Visător a provocat un spasm neuronal în creierul Clericului Conservator. Au fost armonizaţi la un nivel foarte rar atins în afara celor mai intime împărtăşiri-de-vise ale unui cuplu. Circumstanţele nu se vor repeta.

— Gaia-câmpul şi unisfera sunt pline de zvonuri care spun că al Doilea Visător este un telepat real, care poate ucide cu un singur gând.

— Prostii! spuse Phelim.

Faţa scheletică i se întoarse spre DeLouis. Pentru o clipă, o furie periculoasă putu fi întrezărită în mintea lui.

Consilierul nu îi putu susţine privirea.

— În orice caz, este irelevant, spuse Ethan. Maeştrii Viselor m-au asigurat că o astfel de reacţie poate fi compensată acum, după ce i-au înţeles natura. Orice contact viitor cu cel de-al

Doilea Visător va fi realizat, spuse el zâmbind sinistru, cu un scut de siguranţă, cum îl numesc ei.

— Ai de gând să vorbeşti cu el din nou? întrebă Consilierul Falven.

— Eu cred că situaţia o impune, spuse Ethan. Nu-i aşa?

— Ei bine, da, dar…

— Am primit ultimul lui vis, împreună cu voi ceilalţi. A fost puternic, cel puţin la fel de clar ca şi cele ale Visătorului Inigo însuşi. Cu toate acestea, schimbarea esenţială în acest vis a fost conversaţia pe care cel de-al Doilea Visător a avut-o cu Lordul Cerului. Comunicarea îl şocase pe Ethan mai mult decât claritatea noului vis.

— Am venit să te caut, a răspuns Lordul Cerului la salutul celui de-al Doilea Visător.

— Suntem foarte departe, dincolo de marginea universului tău.

— Cu toate acestea, ţi-am simţit dorinţa. Ai vrea să ni te alături.

— Eu nu. Dar alţii, da, ar vrea.

— Toţi sunt bineveniţi.

— Nu putem intra. E foarte periculos.

— Pot să vă întâmpin. Vă pot ghida. Acesta este scopul meu.

— Nu.

Şi cu acest final, visul s-a terminat. Înainte de a se stinge complet, a existat un indiciu de agitaţie în mintea Lordului Cerului. E clar că nu se aşteptase la respingere.

Şi cu greu s-ar putea spune că ar fi singurul.

— Lordul Cerului crede că ne poate aduce pe Querencia, spuse Ethan. Aceasta este mărturia finală pe care o aşteptam şi pentru care ne rugam. Pelerinajul nostru va fi binecuvântat de succes.

— Nu fără cel de-al Doilea Visător, spuse Consilierul Tosyne. Iertare, Eminenţă, dar nu este dispus să ne conducă în Gol. Fără el nu poate fi niciun Pelerinaj.

— Este tulburat, răspunse Ethan. Până acum nu ştia că este cel de-al Doilea Visător. Să descoperi că eşti speranţa a miliarde de oameni nu este un lucru uşor. La urma urmelor, însuşi Inigo a

găsit asta prea greu de suportat. Aşa că putem ierta fragilitatea celui de-al Doilea Visător şi îi putem oferi sprijin şi îndrumare.

— S-ar putea ca el să-şi da seama acum cine şi ce este, spuse consilierul Tosyne. Dar noi nici măcar nu ştim unde este.

— De fapt, ştim, anunţă Phelim. E în Colwyn City, pe Viotia.

— O veste excelentă, declară Ethan agresiv. Privi amuzat cum protestul din mintea lui Tosyne dispare. Ar trebui să-l salutăm şi să mulţumim Viotiei pentru că ne-a adus darul acesta. Privirea lui se întoarse în expectativă spre Rincenso.

— Aş dori să propun includerea deplină a Viotiei în Zona de Liber Schimb, spuse Rincenso. Şi să o promovăm la statutul de planetă de bază.

— Sunt de acord, spuse Falven.

Restul Consiliului Clerical rămase buimac.

— Nu poţi face asta, spuse Tosyne. Vor opune rezistenţă, Senatul Confederaţiei va lua măsuri să ne cenzureze. Vom pierde toate avantajele diplomatice pe care le avem.

Aruncă o privire în jurul mesei, căutând sprijin.

— Nu e doar ambiţia noastră, spuse Phelim. Făcu un gest spre capătul gol al mesei, vizavi de podiumul lui Ethan.

U-amprenta deschise un link ultrasecurizat şi portalul proiectă imaginea lui Likan stând chiar dincolo de masă.

Likan se înclină politicos.

— Domnule Cleric Conservator, sunt onorat!

— Mulţumesc, spuse Ethan. Cred că acţionezi în calitate de emisar neoficial al guvernului vostru.

— Da, domnule. Tocmai am terminat de vorbit cu premierul nostru. Doreşte să accepte oferta generoasă a Ellezelinului de a ne ridica la statutul de lume de bază în cadrul Zonei de Liber Schimb.

— O veste minunată. Voi informa cabinetul Ellezelin cu privire la decizia voastră.

— Acceptarea vine cu înţelegerea că regimul de tarif zero va fi parte din acord, spuse Likan.

— Desigur. Comerţul va începe pe deplin de îndată ce al Doilea Visător ni se va alătura aici, în Makkathran2.

— Am înţeles. Premierul va da tratatului avizul cabinetului său, de îndată ce acesta va fi trimis.

Imaginea lui Likan dispăru.

— Cred, spuse Ethan în tăcerea speriată, că eram pe punctul de a trece la vot. Cine este pentru? Privi mâinile ridicându-se. Votul a fost unanim. În momente ca acesta aproape că-i lipsea prezenţa lui Corrie-Lyn în consiliu. Ea nu ar fi lăsat un astfel de rezultat sovietic să treacă necontestat. Mulţumesc. Sprijinul pe care îl acordaţi politicilor mele mă îndatorează. Nu mai există niciun punct de discutat.

Phelim rămase aşezat în timp ce ceilalţi părăseau încăperea. Pete de lumină alunecau pe faţa lui lipsită de expresie în timp ce cometele orbitau fără încetare deasupra capului.

— A fost uşor, remarcă Ethan.

— Nu ştiu ce să facă, spuse Phelim. Sunt la fel ca adunarea de credincioşi de afară, uluiţi şi răniţi pentru că cel de-al Doilea Visător l-a respins pe Lordul Cerului. Este nevoie de o conducere puternică, pozitivă. Tu oferi asta. Ai soluţii. Fireşte că se întorc spre tine.

— Când ne putem deschide gaura de vierme?

— Voi cere biroului tău guvernamental să trimită tratatul premierului Viotiei imediat. Dacă Likan nu ne lasă baltă, tratatul se va întoarce imediat semnat. Gaura de vierme poate fi deschisă în două ore. Am pregătit o serie de puncte în care să apară.

— Sper că Colwyn City este una dintre ele.

— Da. Are un complex de andocare care ne va servi foarte bine.

— Şi forţele noastre de poliţie?

— Patruzeci de mii gata de expediere imediată, împreună cu echipamente de transport şi de suprimare a revoltei. Îi putem împinge în interior în şase ore de la deschiderea găurii de vierme. Un alt sfert de milion vor urma în următoarele patru zile.

— Excelent!

— Am sperat că vei fi de acord. Phelim ezită. Nu ne-am pregătit deloc pentru situaţia în care al Doilea Visător ar deveni conştient de capacitatea lui în acest mod. Ne va lua o zi pentru a-i plasa pe Maeştrii Viselor pe poziţii pe întregul Colwyn City.

— Dar aveţi posibilitatea să închideţi tot traficul de capsule şi nave înainte de asta?

— Da. Asta e prioritatea noastră. Vrem să-l izolăm în perimetrul oraşului. Din nou o ezitare necaracteristică. Dar, pentru a-l localiza, trebuie să viseze din nou. După seara asta, s-ar putea să nu o mai facă.

Ethan închise ochii şi se afundă în pernele tronului, vlăguit de efort.

— O va face. Încă nu ştie ce a făcut.

— Ce vrei să spui?

— Acum o oră am primit un telefon de la directorul Trachtenberg de la Staţia Centurion. A considerat că este destul de important pentru a-şi dezvălui apartenenţa la noi şi a folosi posturile releului Marinei. Imediat după ce al Doilea Visător a încheiat contactul cu Lordul Cerului, Golul a început o fază de devorare. Asta nu este o coincidenţă. S-ar părea că Lordul Cerului nu a primit prea bine refuzul. Prietenul nostru retras va trebui să-l împace sau vom sfârşi cu toţii devoraţi de frontieră. Un stimulent puternic, într-adevăr.

Al şaptelea vis al lui Inigo

Edeard se trezi cu o mahmureală uşoară. Din nou. Noaptea trecută fusese a treia la rând în care ieşise cu Macsen şi cu Boyd.

Rămase în pat şi comandă lumină. Tavanul înalt şi curbat începu să radieze o strălucire alburie slabă. Unul dintre cei trei ge-cimpanzei se grăbi să aducă un pahar cu apă şi un bob mic de praf compact primit de la ucenicul doctoriţei Murusa. Edeard îşi aruncă pilula pe limbă şi luă o gură de apă ca s-o înghită. Mintea îi alunecă înapoi la acea dimineaţă, cu ani în urmă, în Witham, când Fahin făcuse fiertura aceea a lui îngrozitoare pentru a-i lecui de mahmureală. Încă era cel mai eficient leac pe care îl încercase vreodată. Edeard era sigur că pilulele erau doar puţin mai mult decât placebo, oferindu-i ucenicului o sursă de venit. Termină rapid de băut apa. Fahin spunea întotdeauna că apa ajută la îndepărtarea toxinelor.

Bazinul circular din baia apartamentului avea câteva trepte mici la un capăt, astfel că Edeard putea păşi în el. Se cufundă până la gât, aşezându-se înăuntru şi oftând recunoscător. Un ge-cimpanzeu turnă nişte săpun lichid care făcea o mulţime de bule. Închise ochii din nou, aşteptând ca mahmureala să dispară. Temperatura apei era perfectă, fiind egală cu cea a corpului. Îi luase câteva săptămâni de încercări să obţină acest rezultat. În mod normal, în Makkathran apa de baie era destul de rece pentru oameni. Remodelase, de asemenea, gaura din podea care servea drept toaletă. Acum, omniprezenta cutie de lemn folosită în fiecare casă din Makkathran dispăruse, fiind înlocuită de un piedestal gol, simplu, pe care camera îl crescuse pentru el. Era mult mai uşor să se aşeze pe el.

Diverse alte modificări mici îi transformaseră apartamentul într-un cămin confortabil. Patul standard în formă de cub, prea înalt, era de-acum mult mai mic, iar suprafaţa spongioasă era şi mai moale, şi mai primitoare. Nişele aveau rafturi în ele. Un ungher adânc în zona de bucătărie era permanent rece,

permiţându-i să păstreze alimentele proaspete timp de câteva zile, la fel cum se făcea în palatele mai mari ale oraşului.

Asta era cea mai mare binecuvântare, să locuiască într-o casă închiriată de poliţie şi nu în dormitoarele secţiei. Edeard putea, în sfârşit, să aleagă din nou ce mânca. Jumătate din primul său salariu lunar se dusese pe o sobă de fier pentru gătit, nouă. O instalase el însuşi, adaptând gaura pe care locatarul anterior o făcuse în perete pe post de burlan. Soba avea locul de cinste în bucătărie, împreună cu o colecţie tot mai mare de vase. Avea chiar şi un bazin mai mic, care putea fi folosit la spălat, în loc să înmoaie totul în cel pentru baie, cum făceau majoritatea. Îi plăcuse inovaţia suficient de mult pentru a se gândi să sculpteze un alt bazin mic şi în baie, doar pentru spălatul pe mâini şi pe faţă. Deşi, într-adevăr, aşa oricine putea să-şi dea seama că avea capacitatea de a rearanja materialul oraşului, sculptându-l la fel de uşor cum o făcea odată cu ouăle de genistar.

Oricui îi vizita apartamentul.

Adică, nimănui.

Macsen luase cu el o fată de la teatru noaptea trecută. Una dintre dansatoare! La fel de frumoasă ca oricare dintre fetele din marile familii, dar cu un corp incredibil de puternic şi de suplu. Ştia asta datorită îmbrăcămintei cât se poate de revelatoare pe care o purta când dansa pe scenă. Edeard scrâşni din dinţi încercând să nu fie gelos. El şi Boyd dăduseră din nou lovitura. Deşi, una peste alta, fusese o seară plăcută, lui Edeard îi plăcea mult mai mult la teatru decât să stea în taverne şi să se îmbete. Adesea, pe scenă se aflau mai mulţi muzicieni. Întotdeauna ucenici ai breslei. Tineri şi pasionaţi. Doar faptul că asculta unele dintre piesele lor, atât de pline de dispreţ faţă de autorităţile oraşului, îl făcea să se simtă teribil de neloial faţă de Marele Consiliu. Dar cunoştea cuvintele multor cântece mai populare, majoritatea fiind compoziţiile lui Dybal. Era zgomot în teatre şi unele dintre ele nu erau mai mult decât nişte depozite subterane. Când auzi prima dată cântându-se la tobe, se speriase, era ca şi cum muzicienii îmblânziseră tunetul.

Într-o zi va merge să-l asculte cântând pe Dybal, aşa promisese Macsen. Edeard spera să se întâmple curând.

Bulele începeau să dispară din bazin în timp ce apa circula prin fantele înguste dispuse la fund, de jur împrejur. Edeard gemu şi ieşi. Un ge-cimpanzeu îl aştepta cu un halat în mâini. Îl îmbrăcă în timp ce intra în zona bucătăriei şi se aşeză la masa mică. Se afla chiar lângă fereastra *cinquefoil,* care-i oferea vedere peste acoperişuri spre centrul oraşului.

Un ge-cimpanzeu îi puse pe masă un pahar cu suc de mere şi mango şi un castron cu un amestec de ovăz, nuci şi fructe uscate. Sucul era bine răcit, ge-cimpanzeii ştiuseră să-l lase în frig, în colţ, cu o oră înainte de servire. Îşi turnă lapte (şi el rece) în vas şi începu să mănânce, uitându-se la oraşul care se trezea la viaţă în răsăritul soarelui.

Ar fi fost o viaţă bună într-adevăr, dacă s-ar fi putut împiedica să fie atât de preocupat de toate fărădelegile care bântuiau străzile şi canalele pe care le vedea. De-a lungul ultimelor câteva săptămâni, echipa reuşise, în sfârşit, să obţină nişte condamnări în instanţă. Dar nimic important: nişte hoţi de magazine aflaţi la începutul adolescenţei, un bufon care era mai tot timpul beat. O dată, Breasla Grefierilor îi trimisese să aresteze un proprietar care nu-şi plătise impozitele. Nu avuseseră niciun impact asupra bandelor care erau în centrul problemelor Makkathranului.

— Eşti gata? îi televorbi Kanseen în timp ce Edeard îşi încheia nasturii la tunică.

Îşi trase cizmele. Erau noi, îl costaseră salariul pe mai mult de trei zile, dar meritau.

— Vin.

Fata îl aştepta pe terasă cu o manta impermeabilă pe braţ.

— O să plouă astăzi, îl anunţă.

El privi cerul larg, senin.

— Dacă spui tu…

Ea îi zâmbi în timp ce o luau în jos pe scările incomode. În fiecare dimineaţă, era atât de tentat să le sculpteze în ceva mai puţin periculos şi să atribuie miracolul Madonei.

— Aceasta va fi prima ta iarnă în oraş, nu-i aşa? întrebă ea.

— Da. Edeard nu-şi prea putea imagina Makkathranul rece şi acoperit de gheaţă. Vara fusese minunat de caldă. Devenise un jucător de fotbal bun (considera el). Terminase pe locul trei cu

echipa sa din mica ligă din parcul din Jeavons. Majoritatea tavernelor aveau afară scaune şi mese unde petrecuse multe seri plăcute. Fuseseră chiar şi câteva zile în care începuse să deseneze din nou, nu că ar fi arătat cuiva rezultatul. După ce economisise ceva bani, el şi Salrana făcuseră, în sfârşit, un tur al oraşului cu gondola.

— Va fi distractiv, spuse Kanseen. Vor fi o mulţime de petreceri până la Anul Nou. Apoi primarul va oferi gratuit un imens bou-fript în Golden Park, pentru masa de prânz, în prima zi a Anului Nou – numai că toată lumea este de obicei atât de mahmură încât întârzie. Şi parcurile, şi pieţele, toate arată aşa de curate şi proaspete când sunt acoperite de zăpadă.

— Sună grozav!

— Ai nevoie de o haină groasă. Şi de o pălărie.

— Din salariul nostru?

— Ştiu nişte magazine care vând lucruri de calitate la preţuri rezonabile.

— Mulţumesc.

— Şi nu uita să-ţi iei din vreme cărbuni pentru sobă, clădirile nu sunt niciodată destul de calde în toiul iernii şi preţurile urcă întotdeauna până la ceruri, după prima zăpadă. Madona îi va damna pe comercianţii ăştia, e criminal cât reuşesc să te încarce.

— Eşti fericită în dimineaţa asta.

— Sora mea are sâmbătă ceremonia de numire a băiatul ei. Mi-a cerut s-o reprezint pe Madona.

— Frumos. Ce nume o să-i pună?

— Dium, după cel de-al treilea primar.

— Ah, da.

— Şi habar nu ai cine a fost, nu-i aşa?

El îi zâmbi larg.

— Nu!

Ea râse.

Aşa mergeau lucrurile între ei în ultimul timp. Cei mai buni prieteni. Orice stinghereală rămasă din acea noapte de după absolvire se stinsese de multă vreme. Fapt pentru care el era destul de mulţumit.

Nu voia să se simtă ciudat unul în prezenţa celuilalt, dar, pe de altă parte, încă nu putea uita de sărut şi nici de cum se simţiseră amândoi. Nu mai avusese destul curaj pentru a readuce în discuţie ceea ce spuseseră. Şi nici ea nu o făcuse.

Aşa că nu-i rămăsese decât să se lupte cu gândurile lui despre Salrana, care era întotdeauna atât de însorită şi, în general, frumoasă. De-acum era incredibil de greu să ignore cât de feminină devenise. Şi o suspecta că ştie şi ea asta. În ultimul timp tachinările ei începuseră să cam atingă limita.

***

Restul echipei aştepta în jurul unei mese din sala principală de la secţia de poliţie Jeavons, terminându-şi micul dejun. Spre deosebire de Edeard, doar câţiva îşi găteau singuri. Macsen avea o pereche de ochelari cu lentile de culoare foarte închisă, nu prea diferiţi de cei pe care îi purta Dybal. Kanseen îi aruncă o privire şi izbucni în râs.

— Băieţi, iar aţi fost la teatru noaptea trecută?

Macsen mormăi şi se încruntă la ea peste ceaşca de cafea neagră tare.

Edeard îşi dorea cu ardoare să-l întrebe cum fusese Nanitte, dansatoarea. Trebuie să fi fost o noapte fantastică dacă-l dărâmase în halul ăsta. Dar, oricât erau ei de prieteni, Kanseen nu prea tolera tipul ăsta de discuţii-de-ale-băieţilor.

— Am veşti pentru voi, şuieră Boyd verificând cu privirea restul meselor din sală, ca să se asigure că nimeni nu era atent la ei.

— Dă-i drumul, îi spuse Edeard trăgându-şi un scaun.

Era ceva aproape comic în comportamentul lui Boyd.

— Fratele meu Isoix a fost acostat din nou. Au venit la magazin ieri-seară la ora închiderii şi i-au spus că vor douăzeci de lire ca să „stingă focul”. Se întorc în dimineaţa asta ca să colecteze.

Lui Edeard nu-i plăcea. Boyd le spusese de trei ori în ultimele câteva luni despre membrii bandei care-i hărţuiau fratele la brutăria familiei. Nu existase nicio ameninţare specifică, doar avertismente ca să intre în rând. *Ca să-l înmoaie.* Ei bine, acum cererea fusese făcută.

— Asta e o mare prostie din partea lor, zise el încet.

— Ce vrei să spui? întrebă Dinlay.
— Trebuie să ştie că fratele lui Isoix este poliţist. De ce ar risca? Există sute de magazine în Jeavons fără acest tip de conexiune.
— Sunt bandiţi, replică Dinlay. Lacomi şi proşti. De data asta, prea lacomi şi prea proşti.
— Cei care îşi vor face apariţia nu vor fi importanţi, spuse Kanseen.
— Nişte brute, asta-i tot.
— Vrei să spui că nu ar trebui să-l ajute? întrebă Boyd aprig.
— Nu, spuse Edeard. Bineînţeles că nu. Vom fi acolo pentru a face arestarea, ştii asta. Ce spune Kanseen este că doar această singură arestare nu va rezolva problema.
Macsen îşi agăţă un deget de ochelari şi îi trase în jos ca să se uite peste rame.
— Trebuie să începem de undeva, grohăi el.
— O faci să sune de parcă noi suntem cei care vor rupe bandele, spuse Kanseen.
— Cineva trebuie s-o facă. Nu-l văd pe primar sau pe conetabilul-şef făcând asta.
— Oh, haide!
Macsen ridică din umeri şi îşi împinse ochelarii înapoi. Toţi se uitau la Edeard.
— Să mergem, spuse el. Şi asiguraţi-vă că purtaţi toţi vestele de dromătase. Nu vreau să am de explicat căpitanului Ronark eventualele pierderi.

***

Brutăria familiei Boyd era la capătul de nord al străzii Macoun, nu departe de Canalul de Centură. Strada era îngustă şi întortocheată, clădirile baroce aliniate pe ambele părţi făcând dificilă observarea directă. La nivelul drumului, cotiturile bruşte limitau televederea echipei. Clădirea cu trei etaje a brutăriei în sine avea un turn central pătrat cu un acoperiş cu pantă blândă, gen mansardă. Ferestre înalte, în formă de semilună, încastrate în acoperiş, ieşeau în afară deasupra unui balcon lung. Sub acesta, la nivelul cel mai de jos se ajungea din stradă pe câteva trepte line care conduceau la o intrare largă în formă de arc, încadrată de două ferestre-vitrină proeminente. Amândouă erau

pline de poliţe cu franzele şi prăjituri. Trei burlane metalice de la cuptoarele cu cărbune ieşeau din găurile sparte în zid, suflând un fum subţire în aerul umed.

Edeard îşi poziţionă cu atenţie echipa. Banda va căuta o rută de ieşire rapidă, aşa că Macsen şi Dinlay se aflau într-un magazin situat între brutărie şi canal. Kanseen acoperea celălalt capăt al străzii Macoun, plimbându-se printre tarabele plasate sub o mică arcadă, cu mantaua de ploaie acoperindu-i uniforma, în timp ce Edeard însuşi se postase vizavi în salonul de la primul etaj. Acesta aparţinea unei familii care avea un magazin de haine la parter şi care erau prieteni cu Isoix. Boyd se întorsese acasă pentru ziua aceea şi ajuta în brutărie, echipat cu un şorţ alb şi o şapcă verde. Edeard nu era sigur dacă ar trebui să folosească ge-vulturul. În final, decise să-l ţină pe o streaşină adâncă de pe turnul brutăriei, aproape invizibil de la nivelul solului. Acesta sperie câţiva ruupescăruşi, dar nu observă nimeni.

— Cel puţin nu va trebui să-i escortăm prea mult până la Curtea de Justiţie, remarcă Macsen când îşi începură veghea. Edeard putea vedea, de fapt, unul dintre turnurile conice ale Palatul Parlamentului, prin fereastra balconului de la salon.

Aşteptară timp de două ore. Dădură alarma între ei de cinci ori, doar pentru a se dovedi că greşiseră de fiecare dată.

— Atât de mulţi cetăţeni par suspecţi, spuse Kanseen după ce câţiva adolescenţi îşi folosiră a treia mână pentru a fura portocale din galantarul unei băcănii, fugind apoi în josul străzii. Şi acţionează tot aşa.

— Suntem cu toţii paranoici astăzi, asta-i tot, răspunse Macsen prin televorbire.

— Vedem răul în toată lumea.

— E titlul unui cântec? întrebă Dinlay.

Edeard zâmbi la gluma acestuia. Nu era uşor să fii lider de echipă. Stătea într-un fotoliu confortabil, bând din ceaiul pe care soţia proprietarului magazinului îl tot aducea pentru el, de fiecare dată însoţit de o farfurie frumoasă plină cu biscuiţi. Umorul i se stinse imediat ce tinerii huligani trecură colţul, ieşind din vedere. Presimţirea i se ridica în minte suficient de

puternic pentru a-i face pielea să se furnice. Cunoştea senzaţia îngrozitoare de dinainte.

— Oh, rahat! mormăi el.

— Edeard? întrebă Kanseen.

— Se întâmplă.

— Ce este? întrebă Macsen.

— Sunt aici. E pe cale să înceapă.

— Unde sunt? întrebă Boyd. Care?

— Nu ştiu, zise Edeard. Ascultaţi-mă, aveţi încredere în mine, vă rog, fiţi atenţi. *Ştiu* că trebuie să fim. Putea simţi incertitudinea din mintea lor, nu erau obişnuiţi să le spună astfel de lucruri. Îi era greu să se ridice în picioare, trupul nu îl asculta. Când se lipi de fereastra balconului, îi fu greu să se concentreze pe strada de dedesubt.

— Cred că îi văd, spuse Boyd.

Doi bărbaţi încă tineri urcau treptele magazinului, iar un al treilea rămăsese afară. Prin ochii lui Boyd, Edeard şi restul echipei îi urmăreau intrând cu aroganţă în magazin. Isoix se ridică din spatele tejghelei.

— Ţi-am spus şi înainte, zise el. Nu am atâţia bani.

— Da, da, replică primul bărbat.

Privirea i se îndreptă nervos spre Boyd, care se afla în celălalt capăt al tejghelei.

Greşit. Edeard ştia. De ce ar fi un bandit îngrijorat de un vânzător de magazin?

— Boyd, ştie ce eşti, îi trimise Edeard prin cea mai directă televorbire pe care o putea controla, rugându-se ca banditii să nu-l distingă de fondul general al rumorii telepatice a Makkathranului.

— Huh? mormăi Boyd.

Banditul se uită din nou la el, apoi se întoarse spre Isoix.

— Ieşi cu douăzeci de lire sau dăm foc prăvăliei, spuse el cu voce tare.

— Nu, spuse Edeard. Firele de păr i se ridicaseră pe ceafă.

— Nu, nu, nu. *Nu e bine!*

— Tu, zise Boyd.

Îşi trase şorţul într-o parte pentru a descoperi insigna de poliţist prinsă pe vesta lui. Cei doi bandiţi se întoarseră spre el.

— Sunt poliţist şi vă arestez pentru ameninţări făcute cu intenţia de extorcare!

— Cum vă place asta, ticăloşilor? strigă Isoix cu o bucurie răutăcioasă.

— Toată lumea să se apropie! ordonă Edeard.

Ieşi în balcon prin uşa îngustă. Banditul rămas în stradă se uită în sus. Şi zâmbi.

— Oh, la naiba! mârâi Edeard.

— El e, spuse banditul cu putere prin televorbire. Şi o luă la fugă.

În interiorul brutăriei, primul bandit scosese un cuţit mic. Îl aruncă spre Boyd, care se eschivă. Mâna a treia reuşi doar să împingă lama la o parte. Isoix luă un cuţit mult mai mare şi îl aruncă în bandiţii care fugeau pe uşă. Cuţitul se răsuci, ajungând în stradă şi ratând cu puţin o femeie care trecea pe acolo. Aceasta ţipă.

Edeard sări cu boltă peste balustrada balconului şi căzu în stradă. Ateriză prost, rostogolindu-se când glezna cedă sub el. Umărul i se izbi de una dintre treptele care duceau la uşa magazinului de îmbrăcăminte. Pulsul ascuţit de durere îi smulse un ţipăt şi îl făcu să lăcrimeze.

Cu televederea, îl surprinse pe Boyd sărind peste tejgheaua brutăriei. Kanseen sprinta în susul străzii Macoun. Mantaua ei rămăsese pe una dintre tarabe. Macsen şi Dinlay ieşiră din magazin, încrezători şi entuziaşti. Scuturile lor se combinară în timp ce se aşezau în mijlocul străzii, blocând drumul. Toţi cei trei bandiţi alergau spre ei.

— Lăsaţi-i să plece! ordonă Edeard.

Faţa lui Macsen afişă o uimire la limita mâniei.

— Ce?

Edeard se ridicase din nou în picioare şi începuse să meargă clătinându-se pe stradă.

— Lăsaţi-i!

— Nu poţi fi serios.

Cei trei bandiţi erau acum la douăzeci de metri de Macsen şi Dinlay.

— Este o capcană. Ştiau că suntem aici.

— La naiba! i-a trimis Dinlay. Pot să-i scanez complet, n-au decât nişte cuţite mici la ei. Asta-i tot.

— Va fi mai mult, altundeva, unde ne aşteaptă. Vă rog, lăsaţi-i să plece, îi voi urmări cu ge-vulturul.

Macsen ezită. Făcu un pas spre partea laterală a străzii.

— Nu! şuieră Dinlay cu înverşunare.

Îşi deschise larg braţele în timp ce bandiţii alergau spre el.

— Dinlay, opreşte-te! ţipă Edeard. Sprinta acum, ignorând durerea din gleznă. Kanseen nu era cu mult în urmă, alergând şi ea ca un cal de război, scrâşnind din dinţi încrâncenată. Boyd derapă pe treptele de la brutărie şi o luă la goană după ei.

— Stop! strigă cu voce tare Dinlay, ţinând o mână întinsă de parcă gestul lui ar fi putut opri întregul oraş. Sunteţi arestaţi!

— Oh, rahat! mârâi Macsen în barbă şi instinctiv se întoarse spre Dinlay.

Erau împreună când cei trei bandiţi intrară în ei. Pumnii începură să zboare, picioarele să lovească. Mâinile telekinetice înşfăcau şi împingeau. Macsen căzu pe jos cu unul dintre bandiţi deasupra lui şi se lovi cu capul de pavaj. Dinlay fu izbit cu duritate de peretele unui magazin de pălării, zbătându-se sălbatic să-şi recapete echilibrul. Apoi banditul care căzuse pe Macsen se ridică în picioare şi o luă la fugă împreună cu tovarăşii lui. Dinlay începu să alerge după ei.

— Vino înapoi! urlă Edeard cu frustrare.

Ajunse la Macsen, care se lupta să se ridice cu mâna presată pe spatele capului. Un firicel de sânge se prelingea în jos pe degete.

— Ce facem? întrebă Macsen, strâmbându-se de durere.

Televederea lui Edeard îl putea urmări pe Dinlay destul de uşor în timp ce acesta fugea spre capătul de nord al străzii Macoun. Cei trei bandiţi erau la zece metri în faţa lui.

— Îl salvăm, mârâi, furios pe Dinlay.

Trimise un singur gând clar către ge-vulturul său care îşi luă imediat zborul.

Kanseen încetinea în timp ce se apropia de Edeard şi de Macsen. Era roşie la faţă. Boyd venea alergând din spate.

— Haideţi, spuse Edeard, şi porni din nou. Kanseen îl fulgeră cu o privire exasperată şi se grăbi după el.

— Eşti bine? strigă Boyd trecând în fugă pe lângă Macsen.

— Da.

Macsen trase aer în piept şi începu să alerge.

Ge-vulturul plana de-a lungul străzii Macoun, depăşindu-i rapid pe Edeard şi pe Kanseen. Ţâşni înainte, înălţându-se mult deasupra acoperişurilor, apoi se uită în jos, văzându-l pe Dinlay alergând cu ochelarii strâmbi pe nas. Cei trei bandiţi aproape ajunseseră în capătul străzii care ieşea chiar sub Bazinul Birmingham, unde un pod albastru-argintiu lega Jeavonsul cu punctul inferior al Golden Park. Ca întotdeauna, Bazinul Birmingham era înţesat cu gondole. O jumătate de duzină de platforme de ancorare căptuşeau marginea de lângă intersecţia cu Canalul de Centură, toate găzduind mai multe gondole în aşteptare. Ge-vulturul coborî spre platforme în timp ce Edeard încerca să-şi dea seama care dintre ambarcaţiunile negre şi lucioase aparţinea bandei. Dacă era o capcană, ar fi trebuit ca bandiţii să aibă evadarea bine planificată.

Chiar înainte să se întâmple, ge-vulturul observă alte două păsări, care se apropiau din ce în ce mai mult. Pivotă pe o aripă, privind la timp pentru a vedea cum atacatorul se prăbuşea asupra lui. Un alt ge-vultur, mai mare, cu gheare ascuţite dublate cu piroane de fier. Impactul fu sălbatic. Pene de aur şi de smarald zbură din punctul de coliziune. Piroanele se înfipseră în aripa din faţă, secţionând piele şi muşchi, rupând vene. Apoi, ge-vulturul mai mare se suci, încercând să rupă osul aripii centrale. Ge-vulturul lui Edeard ripostă, zvârcolindu-se să prindă cu maxilarul aripa din spate a atacatorului său. Ambele păsări se rostogoleau, căzând cu viteză. Apoi lovi şi al doilea atacator, călcâiele cu lame de fier înfigându-se în carne. Edeard şi ge-vulturul lui ţipară ca unul când aripa se rupse. Edeard văzu ghearele greblând spre faţa lui şi îşi trase instinctiv capul între umeri. Mintea ge-vulturului dispăru brusc din percepţie, rămânând doar o masă de carne în cădere. Ceilalţi doi ge-vulturi se depărtau în viteză de Bazinul Birmingham. Edeard era sigur că auzise zgomotul apei la impactul cu corpul păsării prăbuşite.

— Ce s-a întâmplat? strigă Kanseen.

— Madona, chiar *ne aşteaptă.* Edeard îşi mută percepţia pentru a-l găsi pe Dinlay care ieşea pe la capătul străzii Macoun. Opreşte-te! Dinlay, de dragul Madonei, te implor!

Îşi forţă din greu picioarele obosite ca să sprinteze spre capătul străzii. Treizeci de metri.

— Îi văd, răspunse voios Dinlay.

Transmise imaginea echipei, care îi văzu pe cei trei bandiţi grupându-se deasupra uneia dintre platformele de ancorare. Rânjeau încântaţi. În mintea lui Dinlay apăru, pentru prima dată, un sâmbure de incertitudine. Încetini şi se opri la zece metri distanţă de marginea bazinului. Bandiţii nu făceau decât să aştepte.

— Staţi pe loc! le spuse Dinlay, luând înghiţituri mari de aer după cursa haotică pe care o făcuse, fluturând un deget ca un învăţător de modă veche care avea de-a face cu o clasă obraznică. Bandiţii izbucniră în râs.

Edeard năvăli din strada Macoun. În stânga lui era Canalul de Centură cu podul albastru-argintiu înainte, arcuindu-se peste marginea bazinului direct în Golden Park. La dreapta lui, clădirile se terminau pentru a lăsa loc unei promenade arcuite pe o latură a Bazinului Birmingham. Stive îngrijite de lăzi erau clădite pe diferite platforme de ancorare, iar negustorii şi ge-maimuţele lor îşi sortau bunurile împreună cu gondolierii. Copaci înalţi de hasfol plângători formau o linie lungă între marginea piscinei şi faţada promenadei în formă de semilună. Frunzele lor dungate cu benzi albastre şi galbene începuseră să se usuce odată cu sfârşitul verii. O mulţime de pietoni se plimbau în jur.

— Dinlay! strigă Edeard în timp ce fugea cât putea de repede către camaradul lui izolat.

Dinlay aruncă o privire în jurul lui, aranjându-şi ochelarii. Arminel ieşi din spatele unuia dintre copacii hasfol, la cincisprezece metri de Dinlay. În mâna dreaptă avea un revolver. Edeard privi neputincios cum Dinlay îşi dă seama în cele din urmă de pericol şi începe să se întoarcă. Arminel ridică pistolul.

— Nu! strigă Edeard către adversarul său. Pe mine mă vrei.

Dinlay deschise gura să strige îngrozit. Arminel trase. Zâmbea în timp ce apăsa pe trăgaci. Scutul lui Dinlay nu era suficient de

puternic pentru a respinge un foc de pistol. Arminel ţinti excelent. Glonţul îl lovi pe Dinlay în şold, chiar sub vesta de dromătase. Jumătate din pietonii din jurul Bazinului Birmingham ţipară la explozia de durere care se revărsă din Dinlay. Apoi arsura groaznică provocată de penetrarea glonţului se stinse rapid. Dinlay privi în jos incredul la sângele care pompa din rană. Se prăbuşi.

Edeard fu lângă el în câteva secunde, căzând în genunchi, apropiindu-se de prietenul său. Ochii lui Dinlay erau larg deschişi, respirând sacadat şi ţinând o mână peste gaura provocată de glonţ: pielea îi era plină de sânge.

— Îmi pare rău, scânci.

O masă de ţipete erupseră de-a lungul promenadei. Oamenii alergau să se adăpostească. Familii se îmbrăţişau, ghemuindu-se ca să se ferească de pistolar.

În mijlocul întregii agitaţii, Edeard auzi clinchetul mecanismului revolverului. Îşi extinse scutul pentru a-l cuprinde pe Dinlay. Glonţul lovi în lateral, aruncându-i pe amândoi pe solul dur. Dar scutul său rezistă. Îşi smuci capul într-o parte ca să mârâie la un Arminel dezorientat.

— Nu-i aşa de uşor, nu? strigă el sfidător.

Arminel trase din nou. Edeard gemu de efort când glonţul îi lovi gâtul. Scutul rezistă. La limită. Apoi altcineva mai trase un foc.

Ticăloşii. Am ştiut că e o ambuscadă.

Uimitor, scutul rezistă din nou. Dincolo de orice, acum era mai uşor să-l menţină. Inima îi bătea cu putere. Furia spălase orice altă senzaţie, ceea ce făcea simplu să se concentreze pe scut, să-şi vadă puterea minţii, să o canalizeze corect.

Încă două focuri de revolver se izbiră de scutul lui în timp ce zăcea acolo, ţinându-l îmbrăţişat protector pe Dinlay. Ambele deviară, sărind la câţiva centimetri deasupra solului, dar asta fu tot.

— Mori, căcăciosule! strigă Arminel.

Edeard simţi cea de-a treia mână a omului împingându-l. Nu era nici pe departe suficient de puternic ca să-i învingă ecranarea. Edeard râse. Apoi o altă a treia mână începu să împingă, şi încă una. Cei trei bandiţi pe care îi urmăriseră i se

alăturaseră. Edeard icni când el şi Dinlay începură să fie târâţi pe pământ.
— Edeard! strigă Kanseen.
— Nu te apropia! îi ordonă.
Bandiţii le dădură un ultim brânci. Edeard şi Dinlay fură propulsaţi peste marginea bazinului, căzând la trei metri sub apă. Impactul îl desprinse pe Edeard de Dinlay. Se zbătu chiar sub suprafaţă, încercând să-şi prindă din nou prietenul. Apa îi astupa televederea, ceea ce făcea dificilă perceperea. Abia reuşi să prindă gândurile slabe, pe cale să se stingă, ale lui Dinlay care plutea în derivă sub el. Hainele îi erau îmbibate de apă, îngreunându-l. Era relativ uşor să înoate în jos, urmărind coborârea lentă a lui Dinlay spre fundul bazinului.
— Edeard…
Gândurile lui Dinlay slăbeau.
Era întuneric. Rece. Edeard vedea o masă întunecată sau poate o percepea. Se împinse şi mai în jos, lovind apa cu cizmele grele, ca de plumb. Plămânii îi ardeau acum, făcând fiecare mişcare dureroasă. Ar fi chemat oraşul în ajutor, dar ştia că nu putea face nimic. Apa îi intra în nări, speriindu-l.
Mâna i se agăţă de ceva. Prin beznă se vedeau nişte puncte slabe de lumină. Nasturii lustruiţi de la tunica lui Dinlay! Pipăi frenetic cu degetele până când reuşi să apuce o bucată de stofă.
Acum tot ce am de făcut este să ajung la suprafaţă.
Îşi înclină capul şi privi în sus. Vedea oglinda argintie a suprafeţei apei. Drumul înapoi părea lung. Plămânii nu-l mai dureau chiar aşa de mult. Vederea îi era înconjurată de sclipiri roşii care pulsau la unison cu inima lui. Când lovi din nou apa, picioarele abia i se mişcară. Cizmele îl trăgeau în jos.
Oh, Madona, ajutor!
Ceva îl pocni în umăr. Televederea percepea ceva ca o linie subţire neagră.
— Edeard! Televorbirea combinată a lui Kanseen, Macsen şi Boyd striga la el. Edeard, apucă prăjina!
Erau prea departe.

Capătul prăjinii îl lovi din nou în umăr. Edeard îl înşfăcă. Brusc simţi că se mişcă în sus. Făcea un efort imens să nu-i dea drumul lui Dinlay. Apoi apa începu să devină mai luminoasă.

Erupse la suprafaţă, trăgând o gură enormă de aer. Cineva sări lângă el, şi îl susţinu pe Dinlay. Erau chiar lângă o platformă de ancorare. Mai multe mâini îl înhăţară de uniformă şi-l traseră pe scânduri în timp ce tuşea şi scuipa apă.

Faţa incredibil de neliniştită a lui Kanseen plana mare deasupra lui.

— Oh, Madona! Edeard, eşti bine?

El dădu din cap, ceea ce îi provocă un alt acces de tuse. Mâinile îl pălmuiau tare pe spate în timp ce se rostogolea într-o parte, vomitând un lichid incolor şi dezgustător.

Macsen şi câţiva gondolieri îl trăgeau pe Dinlay pe platformă; sângele continua să curgă din rana de la şold. Boyd era în apă, cu faţa palidă.

— Dinlay! chemă Edeard slab.

— Am telestrigat pentru un medic, îl asigură Kanseen. Rămâi culcat.

Edeard refuză. Îl privi pe Macsen cum începe să-i dea lui Dinlay sărutul vieţii. Era a treia oară în viaţa lui când era lovit de forţa anarhiei şi distrugerii. Întâi ambuscada din pădurea de pe drumul de întoarcere de la Witham. Apoi distrugerea satului Ashwell. Şi acum, asta. Era prea mult.

— Nu! scuipă.

Nu din nou. Nu voi permite ca acest lucru să se întâmple. Oamenii nu pot trăi aşa.

— Edeard, rămâi pe spate! îi ordonă Kanseen aspru.

— Unde este? Unde e Arminel?

— Încetează!

Se ridică în picioare, clătinându-se uşor în timp ce se uita în jur, respirând rar şi adânc. Marginea bazinului era înţesată de oameni, toţi priveau în jos la platforma de ancorare. Se întoarse spre Bazinul Birmingham. Majoritatea gondolelor se opriseră în timp drama era în desfăşurare.

Una se mişca. Rapid.

Edeard clipi, scoţându-şi apa sărată a bazinului din ochi şi biciuind cu televederea până la gondolă.

Arminel stătea pe bancheta din mijloc. Ridică trist din umeri la Edeard. Gândurile îi străluceau cu un regret vesel. Era ca şi cum ar fi pierdut un meci de fotbal. Nimic mai mult. Sigur, nimic important. Vor juca un alt joc într-o zi, şi atunci rezultatul ar putea fi diferit.

Furia îl părăsi pe Edeard, scurgându-se ca apa care picura din hainele sale îmbibate. Se simţea straniu de calm.

Unul dintre gondolierii care se uitau peste umărul lui Macsen făcu un pas înapoi speriat.

— Edeard? spuse Kanseen cu o voce scăzută.

Nu ştia că un astfel de lucru este posibil, pur şi simplu îl făcu. Nu avea de ales. Ca şi înainte, gondola lui Arminel se mişca prea repede. Nu-l vor putea prinde niciodată, nu-l vor aduce niciodată în faţa justiţiei. A treia mână a lui Edeard se întinse către apa de lângă platforma de ancorare şi o stabiliză.

— O să pun capăt porcăriei, declară el cu putere, într-un fel sau altul.

Edeard păşi pe peticul de apă pe care îl controla. Un suflu de uimire se ridică de la spectatorii de pe marginea Bazinului Birmingham. Edeard rânji şi mai făcu un pas. Şi încă unul. Îşi mută a treia mână fără probleme, păstrând întotdeauna marginea peticului stabilizat în faţa lui.

Rânjetul lui Arminel se şterse. În partea din spate a ambarcaţiunii, cei doi gondolieri se opriră din manevrarea prăjinilor, uitându-se cu teamă la Edeard care traversa bazinul spre ei. Se lăsase o tăcere deplină în timp ce se îndrepta hotărât spre ambarcaţiune. Fiecare gondolă din Bazinul Birmingham se oprise acum. Gondolieri şi pasageri se uitau cu uimire şi emoţie cum Edeard trecea pe lângă ei.

— Mişcaţi-vă! strigă Arminel furios la gondolieri. Scoateţi-ne de-aici!

Aceştia nu răspunseră. Cei doi bandiţi care stăteau pe bancă lângă Arminel îşi ridicară încet mâinile, evitând să-l privească.

Edeard era la zece metri distanţă când Arminel îşi coborî o mână la brâu unde avea revolverul vârât în centură. Putea simţi incertitudinea omului, frica lui. Ca un animal încolţit. Nimeni nu mai avea de ales acum.

În timp ce parcurgea ultimii metri până la gondolă, Edeard îşi deschise mintea şi televorbi cu toată puterea lui.

— CA SĂ ŞTIE TOATĂ LUMEA. PENTRU CA NICIUN JUDECĂTOR SAU AVOCAT SĂ NU PUNĂ LA ÎNDOIALĂ ACEASTĂ ZI.

Şi le dărui vederea lui.

Tot Makkathranul, de la primarul din Palatul Orchard până la marinarii din cartierul portului, văzu o gondolă cu patru bărbaţi ghemuiţi cu mâinile puse peste urechi. Al cincilea stătea drept, privindu-l cu ură, în timp ce prindea revolverul cu mâna şi îl trăgea din centură. Simţiră gura lui Edeard mişcându-se.

— Ei bine, banditule, vremea ta în oraşul acesta s-a terminat! Dacă nu crezi, arată-mi ce poţi.

Arminel ridică revolverul. Makkathranul tresări la unison când ţeava armei se fixă la nici doi metri de ochii lui Edeard.

— Du-te dracului! grohăi Arminel. Apoi apăsă pe trăgaci.

S-a spus mai târziu că ţipătul unificat care a răsunat din oraş a putut fi auzit până la jumătatea Câmpiei Iguru. Când toată lumea şi-a recăpătat respiraţia, şi-au dat seama că era încă în viaţă, au văzut glonţul. A plutit nemişcat până la şase centimetri în faţa ochilor lui Edeard.

Gura lui Edeard s-a mişcat din nou, de data aceasta într-un zâmbet subţire. Expresia lui Arminel era îngheţată, în stare de şoc.

Ultima dăruire le-a permis cetăţenilor Makkathranului să experimenteze modelarea celei de-a treia mâini a lui Edeard în formă de pumn. L-a pocnit pe Arminel drept în faţă. Nasul nelegiuitului s-a rupt cu zgomot. Sângele a ţâşnit afară. Picioarele i-au părăsit banca în timp ce era aruncat înapoi. A aterizat cu un plescăit puternic în apa bazinului, care s-a închis peste el.

— Eşti arestat! îl anunţă Edeard.

Era haos pe marginea Bazinului Birmingham în timp ce gondola se întorcea încet, dar sigur spre platforma de ancorare unde aşteptau Kanseen, Boyd şi Macsen. Pe partea dinspre Jeavons, grosimea mulţimii înghesuite atingea cincisprezece metri de la margine. Copiii surescitaţi alergau frenetic peste podul albastru-argintiu de la Golden Park, agăţându-se de balustrade, aplaudând şi fluturându-şi mâinile. Peste o sută de

poliţişti se aflau în spatele platformei de ancorare, aşteptând. Jumătate dintre ei erau familia lui Dinlay. Oamenii încă veneau din cartierele alăturate spre promenadă pentru a vedea cum se scrie istoria. Băieţii mai îndrăzneţi se căţăraseră în vârful copacilor hasfol ca să vadă mai bine.

Edeard mergea încet în spatele gondolei, rugându-se Madonei să nu strice tot acum, ca puterea lui telekinetică să reziste, iar el să nu cadă în mod ruşinos în apă. Acolo, în mulţimea din jurul bazinului, i-a văzut pe Setersis şi pe Kavine stând în faţa unui contingent mare de proprietari de tarabe din piaţa Silvarum, conducând aplauzele. Un şir uriaş de fete de familie bine aranjate l-au salutat cu râsete cochete stridente în timp ce-şi fluturau jupoanele şi pantalonaşii. Isoix şi familia sa erau acolo. Evala, Nicolar şi toate fetele de la croitorie dădeau din mâini frenetic şi ţipau pentru a-i atrage atenţia. A crezut că-i vede chiar şi pe Dybal şi pe Bijulee râzând agitat în mulţime, dar atunci a simţit oboseala.

Prora gondolei a atins platforma de ancorare. Poliţiştii au stabilizat-o. Căpitanul Ronark a preluat rapid comanda. Chae şi câţiva dintre cei mai solizi poliţişti de la secţia Jeavons i-au încătuşat pe Arminel şi pe complicii lui. O cărare s-a deschis pe întreaga promenadă, iar prizonierii au mărşăluit spre secţie.

Edeard a urcat, în sfârşit, pe platformă. Picioarele aproape că l-au părăsit. Tremura de efort. Căpitanul Ronark a cerut să se facă linişte şi l-a salutat. Kanseen i-a dat un sărut imens spre deliciul mulţimii.

— Prostul naibii, i-a şoptit ea la ureche. Sunt atât de mândră de tine.

Macsen îl bătea pe spate. Boyd i-a dat o îmbrăţişare feroce.

— Dinlay? întrebă Edeard.

— Doctorii sunt cu el, ţipă Macsen peste sunetul tunător al mulţimii. Va fi bine. Glonţul nu a lovit niciun organ vital. Nu că ar avea ceva vital în zona aia.

— Ne-ai speriat de moarte, spuse Boyd ştergându-şi lacrimile. Ce cascadorie, nebunule!

— Uită-te în jurul tău, Edeard, spuse Kanseen. Asigură-te că vezi totul. Aceasta va fi ziua despre care le vei povesti stră-strănepoţilor tăi.

— Fă-le semn cu mâna, nătărăule! a ordonat Macsen.

L-a apucat de mână pe Edeard şi i-a ţinut-o sus, fluturând şi strigând.

Uralele care au izbucnit în timp ce Edeard zâmbea spre mulţimea care-l venera aveau o putere înspăimântătoare. Forţa mentală a atât de multor oameni uniţi în veneraţie era copleşitoare, aproape ca o forţă fizică. Zâmbetul său s-a lărgit când Macsen l-a răsucit pentru ca cealaltă parte a promenadei să-l poată vedea.

— Dacă ar fi fost alegeri astăzi, ai fi devenit primar, spuse Boyd.

— Ascultă-i. Te iubesc. Te vor. Pe tine! spuse Macsen râzând din toată inima.

Edeard se uita la podul albastru-argintiu, convins că puştii agăţaţi de balustradă vor cădea, atât de mult se aplecau peste ea. Scandau ceva. La fiecare apel, pumnii lor loveau aerul la unison.

— Ce-i asta? întrebă Edeard. Ce strigă?

— Pe tine, i-a răspuns Kanseen. Pe tine te strigă.

Atunci Edeard a înţeles şi a izbucnit în râs.

— Mergător-Pe-Apă, scanda mulţimea în adoraţie. Mergător-Pe-Apă. Mergător-Pe-Apă. Mergător-Pe-Apă.

Cronologie

1500 ani între Saga Confederaţiei şi Trilogia Golului

2384 Prima „barcă de salvare” (o navă stelară a Dinastiei Brant) pleacă să înfiinţeze o colonie umană în afara Confederaţiei.

Proiectul Firewall încheiat; nu mai sunt detectate avanposturi ale extratereştrilor Prime.

2385 Barsoomienii susţin conceptul genetic Avansat, declară Far Away independent din punct de vedere politic faţă de Confederaţie.

2403 Paula Myo câştigă recursul final în faţa Curţii Supreme de Justiţie a Senatului şi obţine condamnarea lui Gene Yaohui la o pedeapsă de o mie o sută de ani suspendare.

2413 Ultima (a 23-a) barcă de salvare originală a dinastiei pleacă într-un zbor destinat fondării unei colonii.

2518 Sfârşitul recesiunii economice post-Războiul Starflyer odată cu apropierea de finalizarea lumilor New47; reducerea taxelor de emigrare.

2520 CST formează divizia de nave stelare de explorare pentru a descoperi noi lumi H-congruente.

2520-2532 Populaţiile Second47 apar pe noile lor lumi.

2545 şi în continuare: utilizarea navelor stelare de mari dimensiuni pentru a stabili lumi „externe” ale Confederaţiei în fazele 3-5 spaţiu, extindere la aproximativ cinci sute de ani-lumină de Pământ.

2547 Pisica înfiinţează mişcarea Cavalerilor Gardieni pe Far Away.

2550 Flota de explorare a Marinei Confederaţiei este înfiinţată pentru a explora galaxia dincolo de faza 5 spaţiu.

2552-3450 Contact realizat cu patruzeci şi şapte de specii de conştienţi (stadiul fizic) din întreaga galaxie.

2560 Nava *Endeavour* din Marina Confederaţiei circumnavighează galaxia, condusă de căpitanul Wilson Kime; este descoperit Golul.

2603 Marina descoperă a şaptea navă de tip *High-Angel.*

2620 Raielii confirmă statutul lor de rasă galactică veche care a pierdut un război împotriva Golului, constructori de nave *High-Angel* care sunt arce transgalactice

2652 Paula Myo o arestează pe Pisică; revolte pe Far Away.

2653 Pisica este condamnată la cinci mii de ani de suspendare.

2833 Finalizarea primei etape ANA pe Pământ. Membrii Marilor Familii încep să-şi descarce memoria mai degrabă în ANA decât la SI.

2856 ANA începe să contacteze alte entităţi post-fizice din galaxie.

2867 Proiectul Dinastiei Sheldon privind giga-viaţa are un succes parţial, primele suplimente biononice pentru organismul uman destinate regenerării şi medicinii generale.

2872 Începutul rasei umane Înalte; suplimentele biononice permit o cultură a vieţii îndelungate desfăşurată în ritm lent şi

de respingere a economiei comerciale şi a ideologiilor politice vechi.

2880 Dezvoltarea de biononice arme.

2913 Pământul începe absorbţia de fiinţe umane „mature” în ANA; debutează migraţia spre interior.

2934 Cavalerii Gardieni adoptă tehnologia biononică Înaltă.

2955 Cultura Înaltă predominantă în lumile din faza întâi.

2958 Contact cu lumea Hancher (specia Tochee) la opt mii şase sute patruzeci de ani-lumină depărtare, pe cealaltă parte a nebuloasei Eagle (şapte mii de ani-lumină).

2967 Primul Cavaler Gardian îşi descarcă memoria în ANA.

2973-3060 Marina Confederaţiei ajută planeta Hancher să se apere împotriva valului de expansiune a Imperiului Ocisen.

2984 Apariţia radicalilor Înalţi care vor să convertească întreaga specie umană la cultura Înaltă.

2991 Crearea Protectoratului, o mişcare anti-Înaltă, pe Lumile Externe.

3001 Ozzie produce efectul uniform de reţea neuronală, cunoscut sub numele de gaia-câmp.

3040 Flota de explorare a Marinei Confederaţiei se alătură staţiei Centurion, Proiectul de observare a Golului supervizat de Raieli, o întreprindere comună a peste treizeci de specii extraterestre.

3084 Tratatul de neagresiune dintre planeta Hancher şi Imperiul Ocisen.

3088 Acord de asistenţă militară inaugurat între planeta Hancher şi Marina Confederaţiei; aplicarea acordului de neagresiune.

3120 ANA devine oficial Guvernul Pământului; populaţia planetară cincizeci de mii (organisme activate) care se încadrează.

3150 Este creat Ellezelin la patru sute douăzeci de ani-lumină de Pământ; cultură Avansată capitalistă procibernetică.

3255 Îngerul radical ajunge pe Anagaska; concepe rea lui Inigo.

3290 Ellezelin deschide gaura de vierme spre Tari, la cincisprezece ani-lumină distanţă; iniţiază Zona Pieţei Libere Ellezelin.

3320 Inigo ajunge în sistemul solar Centurion; primul său vis.

3324 Inigo se stabileşte pe Ellezelin, fondează mişcarea Visul Viu, începe construcţia oraşului Makkathran2.

3338 Ellezelin deschide gaura de vierme pentru Idlib.

3340 Ellezelin deschide gaura de vierme pentru Lirno.

3378 Ellezelin deschide gaura de vierme pentru Quhood.

3407 Ozzie părăseşte Confederaţia şi se duce în Spike pentru a construi un „vis galactic”.

3456 Mişcarea Visul Viu are peste cinci miliarde de adepţi în Lumile Externe. Este foarte puternică în Zona Pieţei Libere Ellezelin.

3466 Ellezelin deschide gaura de vierme spre Agra (ultima planetă care a aderat la Nucleul Zonei Pieţei Libere).

3478 Visul Viu devine partid majoritar în Parlamentul Ellezelin (72 la sută), converteşte planeta la teocraţie. Makkathran2 devine capitala planetei.

3520 Inigo „se retrage” din viaţa publică, Consiliul Clerical îşi asumă conducerea Visului Viu.

3587 Fragmente din al doilea vis apar în gaia-net.

3589 Ethan este ales Cleric Conservator; anunţă Pelerinajul.